ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Κ.Π.ΚΑΡΥΔΗΣ.Α.Ε

Οἱ μαῦρες γάτες

Προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες

Ὑπάρχει συνήθως ἡ πρόληψις ὅτι οἱ μαῦρες γάτες φέρνουν γρουσουζιά. Αὐτὸ πίστευε λοιπὸν κι' ὁ Φράνκ Ντάβενπορτ, ἕνας κάτοικος τῆς μικρῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Μάλντεν. Κι' ὡστόσο δὲν τοὔκαμε καρδιὰ νὰ διώξη μιὰ πεινασμένη μαύρη γατούλα, ποὺ ζήτησε ἄσυλο στὸ σπίτι του.

Δὲν μετάνοιωσε γι' αὐτὴ τὴν καλωσύνη του. Λίγους μῆνες ἀργότερα, ἕνα βράδυ, τὸ κοιτιβάτι του πῆρε φωτιὰ ἀπὸ ἕνα τσιγάρο ποὺ κάπνιζε πρὶν ἀποκοιμηθῆ. Ἡ γάτα του τὸν κοιμόταν στὸ ἰσόγειο, ἐνοιωσε τὴ μυρωδιὰ τοῦ καπνοῦ, ἀνέβηκε ἀμέσως στὴν κάμαρα τοῦ ἀφεντικοῦ της, πήδησε πάνω στὸ στῆθος του καὶ τοῦ γρατσούνισε ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπο. Ἔτσι, ὁ Ντάβενπορτ ξύπνησε ἐγκαίρως καὶ ἀπέφυγε τὸν κίνδυνο νὰ καῇ ζωντανός.

Ἀλλὰ καὶ μιὰ Ἀμεοικανίδα ἀπ' τὴν Ἀτλάντα ἡ κ. Μπόργκερ. δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ παραδεχτῇ ὅτι οἱ μαῦρες γάτες φέρνουν κακοτυχία. Αὐτὴ εἶνε γάσει τὴν ὅρασί της ἀπ' τὸ ἕνα της μάτι καὶ φοβόταν νὰ ὑποβληθῇ στὴν ἐγχείρησι ποὺ χρειαζόταν γιὰ νὰ γιατρευτῇ. Μιὰ μέρα λοιπόν, ὁ «Σωκράτης», ἕνας μαῦρος γάτος της θύμωσε καὶ τῆς γρατζούνισε τὸ ἄρρωστο μάτι της. Ἡ νυχιά του αὐτὴ ἀντικατέστησε τὴν ἐπίφοβη ἐγχείρησι, κι' ἡ κ. Μπόργκερ ξαναβρῆκε τὸ φῶς της!

Ἡ πρόληψι ποὺ στιγματίζει τὶς μαῦρες γάτες ἀνάγεται στὴ μακρυνὴ ἀογαιότητα.

Ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισαρείας, ἕνας ἀπ' τοὺς πρώτους Χριστιανοὺς ἐπισκόπους. ἔλεγε ὅτι οἱ μαῦρες γάτες ἐνοησιμοποιοῦντο πάντα γιὰ τὴ μαύρη μαγεία γιατὶ ἦσαν «σκοτεινὰ ὄργανα τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους». Ἡ λαϊκὴ δεισιδαιμονία τὶς θεωροῦσε ὡς σύμβολα τοῦ Σατανᾶ.

Τὸ μυαλὸ ἀπὸ μαύρη γάτα ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ συνηθέστερα συστατικὰ ποὺ νοησιμοποιοῦσαν οἱ μάνοι γιὰ τὰ φίλτρα καὶ τὰ φυλαχτά τους.

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, ὅταν ἔβλεπαν μιὰ μαύρη γάτα πάνω σ' ἕναν τάφο, τὸ θεωροῦσαν σημεῖο ὅτι ὁ νεκρὸς ἦταν στὴν ἐξουσία τοῦ διαβόλου. Πίστευαν ἀκόμη ὅτι ὅποιος ἀνειοεύοταν μιὰ μαύρη γάτα τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων θὰ πάθαινε τὸ ἑπόμενο ἔτος μιὰ ἐπικίνδυνη ἀορώστεια καὶ φτώχεια.

Στὴ Νορμανδία, διατηρεῖται ἡ πρόληψις ὅτι θὰ πεθάνη ἀπὸ ἐπιδημία ἐκεῖνος ποὺ θὰ τοῦ κόψη μιὰ μαύρη γάτα πάνω σ' ἕναν τάφο. τὸ θεωροῦσαν σημεῖο ὅτι ὁ νεκρὸς ἦταν στὴν ἐξουσία τοῦ διαβόλου. Πίστευαν ἀκόμη ὅτι ὅποιος ἀνειοεύοταν μιὰ μαύρη γάτα τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων θὰ πάθαινε τὸ ἑπόμενο ἔτος μιὰ ἐπικίνδυνη ἀορώστεια καὶ φτώχεια.

Στὴ Νορμανδία, διατηρεῖται ἡ πρόληψις ὅτι θὰ πεθάνη ἀπὸ ἐπιδημία ἐκεῖνος ποὺ θὰ τοῦ κόψη μιὰ μαύρη γάτα τὸ δρόμο. μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι. Οἱ Γερμανοὶ πίστευαν ὅτι τὸ νὰ καθήσῃ ἕνα τέτοιο ζῶο πάνω στὸ κορεβάτι ἑνὸς ἀρρώστου ἰσοδυναμοῦσε μὲ θανατικὴ καταδίκη του.

Τὸ Ταλμούδ, τὸ ἱερὸ βιβλίο τῶν Ἑβραίων, γράφει σχετικῶς τὰ περιεργότατα πράγματα:

«Ἂν ὁ ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ ἰδῇ τοὺς δαίμονες ποὺ γεμίζουν τὸ Σύμπαν. ἡ ζωή του θἄταν ἀδύνατη. Οἱ δαίμονες αὐτοὶ εἶνε πολυαριθμότεροι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.

» Ἂν θέλετε νὰ τοὺς ἰδῆτε. παίονετε τὸ «ὕστερο» μιᾶς μαύρης γάτας προεογονέμενης ἀπ' τὸν πρῶτο τοκετὸ μιᾶς ἄλλης μαύρης γάτας. ποὺ προεγόταν κι' αὐτὴ ἀπ' τὸν πρῶτο τοκετὸ μιᾶς ἄλλης μαύρης γάτας ποὺ προεγόταν κι' αὐτὴ ἀπ' τὸν πρῶτο τοκετὸ τετάοτης μαύρης γάτας. Τὸ καῖτε στὴ φωτιά. τὸ κοπανίζετε ὡς ποὺ νὰ γίνη σκόνη. βάζετε λίγη ἀπ' αὐτὴν μ' σα στὰ μάτια σας. καὶ θὰ ἰδῆτε τότε τοὺς δαίμονες».

Ὅπως εἴπαμε ὅμως πιὸ πάνω. διαψεύδεται συνὰ ἡ πρόληψις ἐναντ ον τῆς μαύρης γάτας. Πολλὲς μαῦρες γάτες ἔσωσαν ἀπὸ κίνδυνο τὶς κυρίες των κι' ὑπῆοαν οἱ καλοὶ ἄγγελοι τῆς οἰκογενείας κοντὰ στὴν ὁποία ζοῦσαν. Ἂς τὶς ἀγαποῦμε λοιπὸν ὅπως καὶ τὶς ἄλλες γάτες κι' ἂς μὴν εἴμαστε προληπτικοὶ ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο.

◆◆

Κατάπιαν μιὰ ὀδοντογλυφίδα

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐγχειρήσεως ποὺ ἔγινε τελευταίως σὲ κάποιον ἐπρόσεκτο Ἀμερικανό, ποὺ εἶχε καταπιῇ μιὰ ὀδοντογλυφίδα μαζὶ μ' ἕνα σάντουϊτς, ἕνα ἰατρικὸ περιοδικὸ ἀνέφερε ὅτι ἔχουν σημειωθῆ ὡς τώρα μόνον 20 παρόμοιες περιπτώσεις. Στὶς 13 ἀπ' αὐτές, οἱ γιατροὶ ἀπέδωσαν τὰ συμπτώματα σὲ ὀξεῖα σκωληκοειδίτιδα. Σὲ 10, ἡ ὀδοντογλυφίδα εἶχε δημιουργήσει ἀπόστημα.

Ἕνα κοριτσάκι κατάπιε μιὰν ὀδοντογλυφίδα ἐνῶ ἔπινε νερό. Ἕνας ἀντρας τὸ ἔπαβε γιατὶ συνήθιζε ν' ἀποκοιμίεται μετὰ τὸ φαγητὸ μὲ μιὰ ὀδοντογλυφίδα στὸ στόμα του. ἀφίνοντας στὴ σύζυγό του τὴ φροντίδα νὰ τοῦ τὴν βγάλη! Ἄλλος πάλι κατάπιε τὴν ὀδοντογλυφίδα μαζὶ μὲ τὰ μακαρόνια ποὺ ἔτρωγε!

Ἡ ἀπαγωγὴ

Πρωτότυπο διήγημα

Ὅπως κάθε βράδυ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ὀχτώ, τὸ μεγάλο ἅσπρο αὐτοκίνητο τῆς μὶς Μέϊμπελ Πάρκερ βγῆκε ἀπὸ τὸ Σὰν Φραντζίσκο κι' ἀνέβηκε πρὸς τὸ Γκόλντεν Γκέϊτ Πάρκ. Ἐκεῖ, ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο περίμενε, στὴν ἀλλέα τῶν ροδοδεντρων. Ἕνας νέος, ποὺ καθόταν στὸ βολάν, πήδησε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Περίμενέ με, εἶπε ἡ Μέϊμπελ στὴν ἀδελφή της, ποὺ τὴν συνώδευε.

—Ὅπως συνήθως, ἀπάντησε ἡ Ντάνα ἀναστενάζοντας.

Κάθε βράδυ, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ περιμένη ἐκεῖ, μέσα στὸ αὐτοκίνητο, τὴν ὁδήγησή της, ποὺ συναντοῦσε τὸν ἀγαπημένο της Τζάϊμς Μούρραιη, κι' ἔκανε βόλτες μαζί του στὸ πάρκο.

Συνὰ ἡ Ντιάνα τοὺς εἶδε. ἀπὸ μακρυὰ νὰ φιλιοῦνται κι' ἐνοιωσε τὴν καοδιά της νὰ σφίγγεται.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καθὼς τοὺς περίμενε, εἶδε δυὸ νέους, καλοντυμένους, νὰ τὴν πλησιάζουν. Ἦταν ἕρημιὰ τριγύρω. Οἱ ἄγνωστοι τὴν χαιρέτησαν μὲ σεβασμό, κι' ἔπειτα, βγάζοντας τὰ πιστόλια τους, τὴν διάταξαν:

— Κατεβῆτε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο κι' ἀκολουθῆστε μας χωρὶς νὰ κάνετε φασαρία...

Ἕνα βαρὺ χέρι τῆς ἔκλεισε συγχρόνως τὸ στόμα κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της.

* * *

Ὅταν ὁ Τζάϊμς κι' ἡ Μέϊμπελ ξαναγύρισαν, παραξενεύτηκαν ποὺ δὲν βρῆκαν τὴ Ντιάνα στὸ αὐτοκίνητο. Νόμισαν πὼς εἶχε κατεβῆ γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν φαινόταν πουθενά, ἄρχισαν νὰ τὴ γυρεύουν μέσα στὸ πάρκο. Τοῦ κάκου ὅμως!

Ἡ Μέϊμπελ γύρισε, τρέμοντας, στὸ σπίτι της, μὲ τὴν ἀμυδρὴ ἐλπίδα πὼς θἄβρισκε τὴν ἀδελφή της ἐκεῖ. Εἶπε στοὺς δικούς της πὼς εἶχαν χωρίσει μὲ τὴ Ντιάνα στὸ πάρκο, ἀποφεύγοντας, φυσικά, ν' ἀναφέρη τὸ ὄνομα τοῦ Τζάϊμς. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι ἀπὸ τὴν ἀγωνία της.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πατέρας της πῆρε ἕνα γράμμα: Τοῦ ζητοῦσαν νὰ καταθέση, μέσα σὲ τρεῖς μέρες, σὲ ὡρισμένο μέρος, πενῆντα χιλιάδες δολλάρια, ἂν ἤθελε νὰ ξαναΐδη τὴν κόρη του.

Ἡ Μέϊμπελ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τηλεφωνήσῃ τοῦ Τζάϊμς.

—Ἔλαβα κι' ἐγὼ ἕνα παρόμοιο γράμμα, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μοῦ ζητᾶν δέκα χιλιάδες δολλάρια, ἀλλοιῶς θὰ γράψουν στὸν πατέρα σου πὼς ἤμαστε μαζὶ στὸ πάοκο... Τί λέει ὁ πατέρας σου; Θὰ πληρώσῃ; Κύτταξε μὴν τοῦ πῆς τ'ποτα γιὰ μένα. Δὲν θέλω μπερδέματα...

Ἡ φωνὴ του ἐξέφραζε περισσότερο θυμὸ παρὰ ἀνησυχία.

«Αὐτὸς ὁ Τζάϊμς εἶνε ἄκαρδος!» σκέφτηκε ἡ Μέϊμπελ.

* * *

Πάνω ἀπὸ τὸ Μιλλ Βάλεϋ, μέσα σ' ἕνα σπιτάκι, ναμένο στὸ πυκνὸ δάσος τοῦ Ταμαλπαΐς, ἡ μὶς Ντιάνα ζοῦσε ἥσυχα μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς της.

Ἦσαν δυὸ νεαροί, πού, ἀφοῦ κατασπατάλησαν τὰ χρήματα ποὺ τοὺς ἄφ σαν οἱ γονεῖς τους, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κάνουν τοὺς γκάγκστερς, γιὰ νὰ τὰ βγάλουν πέρα. Εἶχαν ἀντληφθῆ, τυχαίως, τὰ κρυφὰ ραντεβοῦ τῆς Μέϊμπελ μὲ τὸν Τζάϊμς — ποὺ ἦταν γνωστὸς τους —καὶ τοὺς ἦρθε ἡ Ἰδέα νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας.

Οἱ δυὸ πρωτόβγαλτοι «γκάγκστερς» περιποιήθηκαν τὸ «θῦμα» τους ὅσο μποροῦσαν καλύτερα. Ἄλλωστε καὶ ἡ Ντιάνα, ξέροντας πὼς δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τ'ποτα, μιὰ ποὺ ὁ πατέρας της θὰ πλήρωνε, ἀσφαλῶς, τὰ λύτρα, εἶχε ἀρχ σει νὰ διασκεδάζη μὲ τὴν περιπέτειά της.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀπαγωγεῖς της ἔπαιζε περίφημο ἀκκορντεόν, κι' ἡ Ντιάνα χόρευε μὲ τὸν ἄλλον. Τὰ πιοτὰ ἦσαν ἄφθονα καὶ γρήγορα ἤρθαν κ' οἱ τρεῖς στὸ κέφι.

Οἱ δυὸ «γκάγκστερς», ἐκεῖ ποὺ ἔπιναν καὶ χόρευαν μαζί της, τῆς διηγήθηκαν πολλὲς ὑποπτες Ἱστορες εἰς βάρος τοῦ Τζάϊμς. Κι' ἡ Ντιάνα εὐχαριστιόταν νὰ τὶς ἀκούῃ, γιατί, κατὰ βάθος, ἦταν πειραγμένη ποὺ ἐκεῖνος εἶχε προτιμήσει τὴν ἀδελφή της κι' ὄχι αὐτήν...

— Σεῖς εἴσαστε πιὸ ὄμορφη ἀπὸ τὴ Μέϊμπελ, τῆς ἔλεγε ὁ Βίλλυ, ποὺ ἔπαιζε τὸ ἀκορντεόν.

—Ἀσφαλῶς! πρόσθετε ὁ σύντροφός του ὁ Πάτ. Ἔχετε μὰν ὁμορφιὰ ἐξωτική.

Τὴν φίλησαν ἐξόφνα κι' οἱ δυό, κι' αὐτή, μεθυσμένη καθὼς ἦταν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ ποιὸ φιλὶ τῆς ἄρεσε περισσότερο...

* * *

Ὁ γέρο Πάρκερ ἔδωσε τὶς πενῆντα χιλιάδες δολλάρια. Ὁ Πὰτ πῆγε νὰ τὰ πάρη, κι' ὁ Βίλλυ ἔμεινε μόνος στὸ σπιτάκι μὲ τὴ Ντάνα.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Τζάϊμς εἶχε μαντέψει ποιὸς εἶχε σκαρώσει τὴ δολιεριά. Εἶχε θυμηθῆ ποὺ εἶδε κάποτε, στὸ πάρκο, τὸν Βίλλυ καὶ τὸν Πὰτ καὶ κατάλαβε πὼς αὐτοὶ οἱ νεαροὶ διωρύναωσαν τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Ντιάνας.

Πῆρε λοιπὸν τὸ αὐτοκίνητό του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Ταμαλπάϊς γιὰ νὰ βεβαιωθῆ καλύτερα.

Περνώντας ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι, εἶδε τὴ Ντάνα μονάχη της μὲ τὸν Βίλλυ, στὸν κῆπο. Μπῆκε ἀμέσως μέσα μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

— Ψηλὰ τὰ χέρια, ἄτιμε! φώναξε στὸ νεαρὸ γκάγκστερ.

Ὁ Βίλλυ, τρομοκρατημένος, σήκωσε τὰ χέρια του. Ἀλλ' ἡ Ντιάνα, ποὺ φοβήθηκε μήπως ὁ Τζάϊμς τὸν σκοτώσει. ἔπεσε ἀπάνω του.

— Μὴν πυροβολεῖς! Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ. μὴν πυροβολεῖς! τοῦ φώναξε.

Ὁ Βίλλυ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν ἐλκυστρία ποὺ τοῦ παρουσιάζόταν, ὥρμησε πάνω στὸν Τζάϊμς τὸν χτύπησε καὶ τοὔρριξε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὸ νέοι.

Οἱ δυὸ νέοι κυλίστηκαν καταγῆς, παλεύοντας μὲ λύσσα.

— Πάρε τὸ πιστόλι, Ντιάνα, καὶ χτύπα τον! οὐρλιάζε ὁ Τζάϊμς, ποὺ ἔνοιωθε τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν.

Μηχανικά, ἡ Ντιάνα ὑπάκουσε. Πῆοε τὸ πιστόλι καὶ πλησίασε διστακτική. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Ἀσφαλῶς, ὁ Βίλλυ ἦταν ἕνας γκάγκστερ. ἀλλὰ τῆς εἶνε φερμὴ τόσο εὐγενικά, τὴν εἶχε φιλήσει, τῆς εἶχε πῆ πὼς ἦταν πιὸ ὄμορφη ἀπὸ τὴ Μέϊμπελ... Ἀπὸ τὴ Μέϊμπελ, ποὺ τὴν εἶχε προτιμήσει ὁ Τζάϊμς, ἐνῶ αὐτὴν οὔτε γύριζε νὰ τὴν κυτάξῃ...

Στήριξε μηχανικὰ τὸ πιστόλι στὸν τράχηλο τοῦ Τζάϊμς καὶ πυροβόλησε, κλείνοντας μὲ φρίκη τὰ μάτ α της.

Ὁ νέος σωριάστηκε νεκρὸς στὸ χῶμα...

Μὰ κι' ἡ Ντιάνα ἔπεσε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Βίλλυ.

ΣΑΡΛ ΡΟΥΑΓΙΕ

ΕΤΟΣ Ι'. ● ΑΘΗΝΑΙ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1948 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 485

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ 27·135 — 29·967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Λιγη ἐμπιστοσύνη ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ

Ὅταν ἀρχισαν ἦσαν παιδιά. Ἀγάπη μὲ τὰ παντελόνια του ὁ ἕνας. Μόλις εἶχε ἀρχίσει τὸ κνοῦδι ν' ἀνέβῃ στὰ μάνουλά του. Δειλὸς καὶ συνεστραμμένος ἔφηβος. Καὶ τόσο ρωμαντικός! Παιδὶ κι' ἐκεῖνη. Κάπως πιὸ τολμηρή, κάπως πιὸ ζωηρή, ἀλλὰ γεμάτη μὲ τὴ σεμνότητα καὶ τρυφερότητα τῶν πρώτων παρθενικῶν χρόνων. Τὸ εἰδύλλιο τοῦ «παλιοῦ καλοῦ καιροῦ». θυμίζε «Παῦλο καὶ Βιργινία». Ἐπὶ ἕνα χρονο ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν βλεμμάτων. Ματιὲς - ἀστραπές. Κυττάζονταν γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο καὶ χαμήλωναν τὰ μάτια. καὶ κοκκίνιζαν, σὰ νὰ εἶχαν διαπράξει κανένα ἔγκλημα, σὰ νὰ εἶχαν κάνει καμμιὰ ἐπαισχυντη πρᾶξι.

Ἀκολούθησε ἡ πρώτη ἐπιστολή. Ἐκ μέρους του. Αὐτὸς τὸ ξέρει τὸ πῶς... Πολύμηνοι διοταγμοί. Ἀγρυπνίες γιὰ νὰ πλάση στὴ φαντασία του τὸ κείμενο τοῦ γράμματός του. Τὸ μῶβ χαρτὶ ὕστερα. Οἱ μενεξέδες ἀναμεσὰ στὰ φύλλα. Ἡ καθαρεύουσα γιὰ νἄχη μεγαλειτερη ἐπισημότητα καὶ σοβαρώτερο τόνο τὸ γράμμα. Τὸ παγερὸ «Δεσποινίς!». Τὸ «μετὰ τιμῆς» στὸ τέλος. Ἡ ποιμπώδης ὑπογροφὴ μὲ τὶς τζίφρες. Καὶ μιὰ λακωνικότης... Νομίζετε πὼς ἦταν πληρωμένη μὲ χρυσάφι ἡ κάθε λέξι.

Μέρες ἀγωνίας ὡς ποὺ νὰ φτάσῃ ἡ ἀπάντησι. Δὲν ἦταν βιοτική. Τ'ποτα τὸ βιαστικὸ σ' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο. Τὴ χελώνα ἔχει γιὰ συγκοινωνιακὸ μέσο. Χρειάστηκαν δυὸ ἑβδομάδες γιὰ νἄρθη τὸ «ναί» της. Ἕνα φύλλο τετραδίου. Λίγα λόγια γραμμένα μὲ μολυβί. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἡ συγκατάθεσι γιὰ τὴν πρώτη συνάντησι. Ἡ γνωριμία κάποιου δρόμου εἶχε ὁριοθῆ γιὰ τὴν πιὸ συγκινητικὴ τελετὴ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Τ'ποτα δὲν λαχταρᾶ κανεὶς ὅσο τὴν πρώτη αὐτὴ συνάντησι καὶ σὲ τ'ποτα δὲν βαδίζει μὲ μεγαλειτερο δέος. Εἶνε χαρὲς ποὺ νομίζετε πὼς δὲν θ' ἀνέξετε στὸ βάρος τους. Εἶνε εὐτυχίες ποὺ δειλιάζετε τόσο νὰ τὶς φαύσετε, ὥστε θὰ θέλατε ν' ἀναβληθοῦνε.

Δὲν ἀνέβηκαν τὴν πρεμιέρα τους. Μόνο ποὺ δὲν εἶχαν τί νὰ ποῦν. Τὰ μάτια στὸ πεζοδρόμιο. τὸ σῶμα ἀργό. τὸ τράκ τῶν πρωτοβγαλτων στὴν σκηνὴ τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς ποὺ νομίζουν ὅτι τοὺς φωτίζουν πανίσχυροι προβολεῖς καὶ ἡ οἰκουμένη ὁλόκληρη ἔχει ριγμένο ἀπάνω τους τὸ βλέμμα.

Δέν ἀνέκουν στὸν περασμένο αἰῶνα οἱ δυὸ βραδυπορούντες ἐρωτευμένοι μας. Τὰ σαράντα του πιὰ διανύει ὁ χτεσινὸς ἔφηβος. Στὰ τριαντάοχτώ της ἐκεῖνη. Ἕνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα παρατάθηκε τὸ εἰδυλλιό τους. Θὰ μποροῦσαν νὰ δι ἐκδικήσουν καὶ σύντομα ἂν ἀναγνωρίζόταν στὸν ἔρωτα συντάξιμη ὑπηρεσία. Δέν πέρασαν. φυσικά. τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια τῆς ἐρωτικῆς τους ζωῆς μὲ τὴν ἀυηχανία τῆς πρώτης συναντήσεώς τους. Ἀπὸ πολλὰ στάδια πέρασαν οἱ σχέσεις τους. Οἱ καλὲς καὶ κακὲς μέρες μιᾶς καριέρας: Οἱ ἀντιδράσεις τῶν ὀπιτίων ἢ ζήλεια ὁ πλατωνισμὸς τὸ παγκάκι, ὁ πρῶτος ἀσπασμός. τὰ σύννεφα. οἱ ἀβεβαιότητες οἱ ταλαντεύσεις οἱ κλονισμοί. τὰ πείσματα. οἱ προστριβὲς ποὺ φτάνουν στὴ ρῆξι, ἡ ἐπανασύνδεσι. ὁ πυρετός, ἡ ὑποθερμία ὅλος ὁ κύκλος ἀπὸ τὸν ὁποῖο περνᾶ ἕνα ζευγάρι. Τὸν περνᾶ ἀπὸ τὴν πρώτη περίοδο τῆς γνωριμίας του. Γιὰ φανταοθῆτε πόσες φορὲς τὸν πέρασαν αὐτοὶ ποὺ ἔγιναν γκρίζοι στὰ μακροχρόνια θητεῖα;

Ὅλα τὰ γνώρισαν ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γάμο. Ὁ γάμος ἦταν ὁ ἀντικειμενικός τους σκοπός. Μιὰ χαλαρότης ὅμως στὴ θέλησι, μιὰ ἐλλειψι ἀποφασιστικότητος ἢ ἀβουλία καὶ ὁ δισταγμὸς ποὺ ὑψώνουν τὰ ὁδοφράγματά τους καὶ ἐμποδίζουν τὸν ἄνθρωπο νὰ φτάσῃ στὸ τέρμα μιᾶς πορείας. ἔπνιξαν κι' αὐτοὺς στὰ πέλαγος τῶν ἀναβολῶν καὶ τῶν παρελκύσεων.

Βεβαια εἶχαν κάθε τόσο καὶ μιὰ δικαιολογία. Νὰ τελειώσουν οἱ σπουδὲς πρῶτα νὰ τακτοποιηθῆ ἡ μιὰ ὑπόθεσι, νὰ ρυθμισθῆ ἡ ἄλλη, νὰ στρώσῃ ἡ δουλειὰ ν' ἀποκατασταθῆ ἡ ἀδελφὴ νὰ λήξη ἡ περίοδος κάποιου πένθους. νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος, νὰ γίνῃ ἀποστράτευσι. καὶ τὸ αἰώνιο ἐκεῖνο «νὰ φτιάξουν τὰ πράματα» ποὺ εἶνε ἡ ἀόριστη καὶ ἐκνευριστικὴ παρέτασι τῶν ἐκκρεμῶν καταστάσεων.

Τὴν κατάλληλη στιγμὴ ἤθελε ἐκεῖνος. Νὰ μὴν ὑπάρχη κανένα ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία τους. Μ' ἀπόλυτη διαύγεια στὸν οὐρανό τους. Οὐτ' ἕνα συννεφάκι στὸν ὁρίζοντά τους. Ρολοὶ τὰ παντα. Κι' ὕστερα νὰ ἐβάδιζαν ἀπερισπάστοι στὸν Ὑμέναιο. Περίμενε τὸ ἀνύπαρκτο. Εἶνε μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν ἔρχεται ποτὲ στὴν πραγματικότητα. Τίποτα τὸ ἀπόλυτο. Πάντα θὰ πλέναται ἕνα σύννεφο πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Πάντα κάποια ἐκκρεμότης ἐὰ περιμένη τὴ διευθέτησί της. Οὔτε μποροῦσε νὰ κάνετε τὴ ζωὴ πρᾶξι ἀριθμητική καὶ νὰ προχωρήσετε μὲ αὐστηρὴ ἀκρίβεια στοὺς ὑπολογισμούς σας. Θέλετε δὲν θέλετε. θ' ἀφίσετε ἕνα περιθώριο στὴν τύχη στὴ σύμπτωσι στὸ «ἀπρόοπτο» ποὺ εἶνε τὸ πιό... προσδοκώμενο.

Τὸ κατάλαβε κάποτε καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι. Κάπως ἀργά. Πεντηρτήκαν ὅταν τὰ πάντα μέσα τους εἶχαν σβύσει. Ἡ σκουριὰ τῆς ρουτίνας κάθησε στὶς ψυχές τους. Συνήθεια ἔγινε ὁ ἔρωτας. Μερεμένες οἱ καρδιές τους. Γκρίζοι ἄνθρωποι ποὺ βαδίζουν στὴ συζυγικὴ τους στέγη. Κάτω ἀπὸ τὴ στέγη ὅμως αὐτὴ ζοῦνε νοερὰ εἰκοσιπέντε χρόνια τώρα. Τ' ὄνειρό τους τὸ χορτασαν μὲ τὴ φανταοία τους. Καὶ τώρα ποὺ σήμανε ἡ στιγμὴ τῆς πραγματοποιήσεως. κουρασμένοι καθὼς ἔφτασαν στὸ τέρμα τους. δὲν ὑποδοῦνε νὰ τὸ χαροῦνε. Ρουτινιάσανε πρὶν ἀκόμα ἀρχίσουν. Ἀθυμοι ἐνοιναίζουν τὸ νέο βίο τους. Γιὰ τὴν ἀθυμία της αὐτὴ περαπονιέται ἡ νεόνυμφη. Παραπονιέται γιὰ τὴν παράτασι τοῦ ὁρίου τῆς ἀναμονῆς. γιὰ τὴν ἐξαντλητικὴ προετοιμασία γιὰ τὴν προσδοκία ποὺ ἐπερνᾶ τὸ μέτρο τῆς ἀντοχῆς.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Κακὴ βέβεια ἡ ἀσυλλόγιστη σπουδὴ τῶν νέων παιδιῶν ποὺ θεμελιώνουν οἰκογένειες χωρὶς νἀκουν κοιμιὰ βάσι. Ἐπίσης ὅμως κακὴ. ἂν ὄχι καὶ χειρότερη, ἡ κατάκοπη τῆς συνέσεως. ὁ σχολαστικὸς ὑπολογισμὸς ἡ ὑπερβολικὴ πρόνοια. ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις μιᾶς φρονήσεως ποὺ φτάνει τὰ ὅρια τῆς νοσηρότητος. Ἀπαιτητὴ ἡ περιοκεμὴ στὴ ζωή. Ἀπαιτητο ὅμως κι' ἕνα ποσοστὸ τόλμης καὶ λίγη ἐμπιστοσύνη στὴν τύχη καὶ κάποιο ποντάρισμα στὴ σύμπτωσι. Γιατὶ ἀλλοίως περιμένοντας τὴν ἀπόλυτη σιγουριὰ κινδυνεύουμε νὰ μαραζώσουμε καὶ νὰ δοῦμε νὰ μαδοῦν τὰ φτερὰ τῶν ἐνθουσιασμῶν μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Καὶ στὸ ἐρχόμενο τεῦχος του ὁ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Σελίδες 100

Ἀποκρηάτικοι στίχοι

Ἀναμνήσεις

Τοὺς μενεξέδες ποὺ μοῦ πέταξες σ' ἕνα χορό,
τοὺς μάζεψα, τοὺς φίλησα, τοὺς φύλαξα, τοὺς (ἔχω
κι' ἂν ἡ ἀγάπη σου ξεχάστηκε μὲ τὸν καιρό,
μὲ δάκρυα τοὺς ποτίζω καὶ τοὺς βρέχω,
κι' ἂς εἶνε τώρα οἱ μενεξέδες μαραμένοι
σὰν τὴν ἀγάπη μου, τὴν παραπονεμένη!...

★

Ξέρω καλά, τί θὰ μοῦ πῆς, ἂν ἀπαντήσης
— γι' αὐτὸ τὰ λόγια σου θὰ εἶνε περιττὰ —
πὼς εἶχες πάει στὸ χορὸ γιὰ νὰ γλεντήσης
καὶ νὰ φλερτάρης ἐπιπόλαια καὶ κουτὰ
καὶ τὰ πειράξῃς, νὰ μεθύσης, νὰ τὸ «κάψῃς»
χωρὶς νὰ ξέρης, τί φωτιὰ μπορεῖς ν' ἀνάψῃς!...

★

Κι' ἦταν θυμᾶμαι ἡ τελευταία Κυριακή.
Τὴν ἄλλη μέρα, ὄχι πιὰ μασκαρεμένη
θἄσουν ἁπλῶς, ποιὸς ξέρει ποιὰ περαστικὴ
μέσ' στὴ ζωή μας, ποὺ πεζά, γοργοδιαβαίνει
καὶ οὔτε πίστευες πὼς κάποια σου ματιὰ
μποροῦσε νἄνοιγε καμμιὰ λαθωματιά!...

★

Παιδὶ κι' ἐγώ, χωρὶς μυαλὸ καὶ δίχως πεῖρα
τοὺς μενεξέδες σου καὶ τὰ χαμόγελά σου,
στὰ σοβαρὰ κι' ἐγώ, μικροῦλα μου, τὰ πῆρα
κι' ἔτσι σ' ἀγάπησα, ἀθελά μου κι' ἀθελά σου,
χωρὶς καθόλου τὸ μυαλό μου νἄχη βάλει
πὼς τέτοια ἀγάπη σβύνει μὲ τὸ Καταβάλι!...

★

Τοὺς μενεξέδες, μαραμένους τοὺς κυττάζω
καὶ κάνω τάχα νὰ τοὺς ρίξω στὰ σκουπίδια...
Τ' ἀποφασίζω... κι' ὅμως... ἐξάφνα διστάζω,
γιατὶ θυμᾶμαι τῶν ματιῶν σου τὰ παιγνίδια
ποὺ μοῦ πρωτάγγιξαν τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς
σὰν χαρτοπόλεμος, θεόρελλης βραδυᾶς...

★

Καὶ τοὺς φυλάω... Τοὺς κρατῶ μὲ τὴν ἐλπίδα,
στὰ πέταλά τους, τὰ μαβιά, τὰ μαραμένα,
νὰ ξαναΐδω τὰ μάτια ἐκεῖνα, ποὺ τὰ εἶδα
νὰ μὲ κυττάζουν μιὰ στιγμή, σὰν λιγωμένα,
καὶ νὰ μοῦ λέν: Περιμένε μας καὶ θἀρθοῦμε
εἶνε μοιραῖο νὰ ξανασυναντηθοῦ

Τά δράματα τῆς καρδιᾶς

Η ΑΤΥΧΗ ΡΟΖΑ

"Οταν έφτασα στή Λυών, γυρίζοντας άπο τήν Καλιφόρνια μέσ' στό πένθιμο φόρεμά μου, το μόνο πρόσωπο που άντίκρυσα στό σταθμό, ήταν ή μικρή μου Ρόζα, ή άδελφούλα μου. Βλέποντας τό δυσφορο ρόδινο και λευκό πρόσωπό της, ένιωσα παρηγοριά στήν ψυχή μου, γιά τό γαμό τοῦ άντρός μου, που είχε πεθάνει έδῶ κι' ένα μήνα στό Μαρόκο.

Ή Ρόζα ήταν είκοσι δύο χρόνων κι' ένώ είκοσι πέντε. Είχε γίνει πραγματικά ώραία και παρατήρησα πώς πολλοί άντρες την κύτταζαν. Κουβεντιάζαμε έκείνο τό Βράδυ, καθώς γυρίζαμε σπίτι μας και δέν ξέρω γιατί καταδίκασα τήν ελαφρότητα τῶν σπιτεριῶν κοριτσιῶν και τήν άπιστία τῶν γυναικῶν.

— Λοιπόν, άν έρωτευόμουνα κανένα θά μ' έβαζες άπ' την καρδιά σου; ρώτησε ή Ρόζα.

— Ναί, άν δέν παντρευόσουν τόν άντρα που θ' άγαπούσες.

"Ημουνα λίγο ύπερβολική, γιατί λάτρευα τήν άδελφούλα μου και φοβόμουνα μήπως τήν μπλέξη κανένας. Οί διακοπές είγαν φτάσει. Ή Ρόζα ήταν λιγάκι νλωμή και θά ήθελα νά πάω μαζί της στήν έξοχή. Μά ή άδελφούλα μου δούλευε σ' ένα οίκο ραπτικῆς, που έκλεινε τό Σεπτέμβριο και δέν μποροῦσε νά φύγη νωρίτερα. Δέχτηκα λοιπόν τήν προσκλησι μιᾶς φίλης μου γιά τόν Αύγουστο και συμφωνήσαμε μέ τή Ρόζα νάθη νά μέ βοή όταν θάκλεινε γιά τίς διακοπές τό κατάστημα.

Πέρασα εύγάριστα στό Ντιγάο, στή φίλη μου, μά τίς τελευταῖες μέρες κι' ένώ δέν ξέρω γιατί ένοιωσα τόν έαυτό μου πολύ νευρικό. Σκεπτόμουνα τή Ρόζα και βιαζόμουνα νά τήν ξαναδῶ. "Ετσι, ποιν τελειώση ό Αύγουστος, γύρισα στό Παρίσι κι' έτρεξα άμέσως σπίτι μου. Ή Ρόζα δέν ήταν έκεῖ. Πήγα και χτύπησα τή θυρωρό.

— Ή Δίς Άρνώ, μοῦ είπε, έφυγε έδῶ και όχτώ μέρες

— "Εφυγε; Γιά ποῦ;

— Δέν ξέρω!

'Ανέβηκα στό σπίτι άνήσυχη. Γί συνέβαινε; Πέρασαν δυό μέρες δίχως νά λάβω καμιάν εἴδησι άπ' τή Ρόζα. Οί βδομάδες, οί μῆνες πέρασαν και ή άγωνία μου μεγάλωσε. Σκέφθηκα πώς δέν θά τήν ξανάβλεπα και είγα άπελπιστῆ.

★

Είγαν περάσει όχτώ μῆνες άπ' την έξαφάνισι τῆς Ρόζας. "Ενα Βράδυ χτύπησαν τήν πόρτα μου. Ήταν ό διανομεύς και μοῦ έδωσε ένα τηλεγράφημα. Τό άνοιξα μέ συγκίνησι και διάβασα: «Ή Ρόζα Άρνώ πολύ άρρωστη. σᾶς ζητεῖ έπειγόντως». Τό τηλεγράφημα ήταν άπό ένα νοσοκομεῖο τῆς Νίκαιας. Τήν άλλη μέρα, τρελλή άπό άγωνία, έπῆγα άεροπορικῶς στή Νίκαια.

Στό νοσοκομεῖο μ' έμπασαν σέ μιά κάμαρα άσκετα σκοτεινή. Μά έκεῖνο που είδα άμέσως δέν ήταν ή άδελφή μου. ήταν ένα μικρό κρεββάτι κοντά στό δικό της και μέσα στό κρεββάτι ένα μωρό που έκλαιγε. Τό μωρό τῆς Ρόζας! Θάταν δυό - τριῶν μηνῶν!

Ή άδελφή μου άνοιξε τά μάτια της. Τό πρόσωπό της, τό τόσο πρᾶο ήταν άλλοιωμένο. Ή Ρόζα ήταν έτοιμοθάνατη. "Εσκυψα και τή φίλησα συγκινημένη.

— Ρόζα, άγάπη μου, γιατί έφυγες; Γιατί δέν μοῦ τό εἶπες;...

Μόλις μπόρεσε νά μιλήση. Είγε φύγει, είγε παλέψει μονάχη, είγε άρραωστήσει. Τό παιδί της γεννήθηκε πολύ άδύνατο. Ήταν έξαντλημένη.

— Είγε άγόρι! ψιθύρισε. Τό βάφτισα 'Αλαίν.

'Εκείνη τήν ὥρα μπῆκε ή νοσοκόμος.

— Τί λέει ό γιατρός; τή ρώτησα. Θά σωθῆ; Και τό παιδί;

— 'Η άδελφή σας εἶν' έτοιμοθάνατη. "Οσο γιά τό παιδί, ίσως ζήση μέ πολλές περιποιήσεις, μ' άπάντησε.

Πραγματικά, τήν άλλη νύχτα, ή άγαπημένη μου Ρόζα, ή άδελφούλα μου, πέθανε.

★

'Ο μικρός 'Αλαίν ήταν τόσο άδύνατος που δέν μποροῦσε νά ταξειδέψη. 'Εγκαταστάθηκα λοιπόν στή Νίκαια. 'Η ζωή μου δέν είγε πιά κανένα σκοπό παρά τό παιδί της Ρόζας. "Ενας βίαιος πόθος μέ βασάνιζε: ό πόθος νά έκδικηθῶ τά θυσιασμένα της νειάτα, τό θάνατό της. Γιατί είγε έλθει στή Νίκαια: Ποιός ήταν αὐτός που τήν είγε έγκαταλείψει;

Μονάχα ή μοῖρα θάφερονε στό δρόμο μου τόν πατέρα τοῦ 'Αλαίν, που γάρις στίς περιποιήσεις μου, θά ζοῦσε και θά γινόταν ένα ώραῖο άγόρι.

Νοίκιασα στή Νίκαια ένα δωμάτιο στό σπίτι μιᾶς ήλικιωμένης γήρας πολύ εύγενικῆς, που εὐθύς άμέσως ένδιαφέρθηκε γιά τό μικρό. Σέ λίγο καιρό βρῆκα και δουλειά: ένινα ταξιθέτρια σ' ένα κινηματογράφο. Κέρδιζα άρκετά. "Επειτα οί κύριοι μοῦ έδιναν συχνά γενναῖα πουρμπουά, γιατί ήμουνα δροσερή και πολλές φορές μοῦ έκαναν έρωτικές προτάσεις που φυσικά τίς άπέκρουα.

'Επί μιά βδομάδα παρατήρησα πώς στόν κινηματογράφο έγόνταν κάθε μέρα ένας ψηλός νέος, κουμψός και καστανός, και κάθε φορά τά κατάφερνε έτσι ὥστε έγώ νά τοῦ δίνω τή θέσι του. "Ενα Βράδυ τοῦ εἶπα:

— Τόσο πολύ σᾶς άρέσει ή ταινία: Τήν είδατε έφτά φορές συνέχεια.

— Δέν είνε ή ταινία που μ' άρέσει, μοῦ άπάντησε, είνε ή ταξιθέτρια.

Στήν έξοδο μέ περίμενε.

— Αὐτή νά σᾶς βλέπω στό μισόφωτο, δέν είνε καλλίτερα νά σᾶς δῶ στό φῶς: μοῦ είπε. "Εγνεστε νά πάρουμε ένα παγωτό:

Δέχτηκα. 'Από κεῖνο τό Βράδυ, μέ περίμενε κάθε φορά που τελείωνα τή δουλειά μου. 'Ο Ρολάν — έτσι λεγόταν — φαινόταν σοβαρός. "Εξ άλλου, είγα βασρεθῆ τή μοναξιά. "Ημουνα είκοσι έφτά χρονῶν. Σκεφτόμουνα κάποτε νά ξαναπαντρευτῶ. Κι' ό Ρολάν μοῦ άρεσε πολύ.

"Ενα Βράδυ ό Ρολάν μέ προσκάλεσε νά φάμε μαζί στό ρεστωράν. 'Εκεῖ σέ μιά στιγμή πού βγάλε τό πορτοφόλι του γ' άγοράση τσιγάρα, εἶδα μέσα μιά φωτογραφία: ήταν ή Ρόζα!

Γνώριζε λοιπόν ό Ρολάν τήν άδελφή μου; Αὐτός λοιπόν ήταν ό άθλιος πού τήν έγκατέλειψε; Αὐτός ήταν ό πατέρας τοῦ μικροῦ 'Αλαίν; Ξανάβαλα τή φωτογραφία μέσα στό πορτοφόλι του κι' άποφάσισα νά μήν τοῦ πῶ τίποτα έκεῖνο τό Βράδυ. Χωρίσαμε σάν δυό καλοί φίλοι.

Πέρασε ένας μῆνας. "Εν' άπόγευμα βρισκόμουνα στόν κῆπο όταν είδα τήν πόστα ν' άνοίγη και νά μπαίνη ό Ρολάν. Ήταν χαιρούμενος. Μόλις τόν είδα, ή όργή μέ πῆρε:

— Νά ό γυιός σου! τοῦ εἶπα, δείχνοντας του τόν 'Αλαίν. Αὐτός έρχεσαι νά πάρης;

— Τί θέλεις νά πῆς: Δέν καταλαβαίνω. Ποιανοῦ εἶνε αὐτό τό παιδί; Δικό σου;

— Δικό μου; 'Οχι δά! Δικό σου! Εἶνε τό παιδί τῆς Ρόζας, τό δικό σας παιδί!

— Τῆς Ρόζας: Λές γιά τή Ρόζα 'Αονώ;

— 'Α! τώρα καταλαβαίνεις! Ναί, γι' αὐτή.

— Ποῦ εἶνε ή Ρόζα. Τή γυρεύω έδῶ και μῆνες.

— Πέθανε έξ αἰτίας σου!

Κι' άναλύθηκα σέ δάκρυα.

— Άκουσέ με, Λιλιάν. Δέν ἤμουνα τίποτα γιά τή Ρόζα. δέν τή γνώριζα. Θά σοῦ έξηγήσω. Εἶνε μιά θλιβερή ἱστορία. Καθήσαμε σ' ένα πάγκο.

— Είγα ένα φίλο πολύ άγαπητό, τόν 'Ολίντο, ένναν 'Ιταλό. Μ' αὐτόν γνωρίστηκε ή Ρόζα. 'Αγαπήθηκαν τρελλά. έπειδή δμως τήν έπονη έκείνη ό 'Ολίντο ήταν άνακατωμένος στόν άγῶνα τῆς πατρίδας του γιά τήν άπελευθέρωσί της άπ' τούς Γερμανούς δέν μποροῦσε νά παντρευτῆ τή Ρόζα. Αὐτά μοῦ τά διηγήθηκε ό 'Ολίντο τόν περασμένο γρόνο. στή Νίκαια, άπ' όπου δέν έφυγα ποτέ. Στό μεταξύ ό 'Ολίντο έφυγε γιά τήν 'Ιταλία, άφοῦ μοῦ έμπιστεύτηκε τή φωτογραφία τῆς Ρόζας και τή διεύθυνσί της και μέ παρακάλεσε νά φροντίσω γι' αὐτή. Αν τοῦ συνέβαινε τίποτα. Πέρασαν μῆνες άπό τότε και μιά μέρα ἔμαθα πώς ό 'Ολίντο είγε σκοτωθῆ σέ μιά μάχη. "Εγραψα τότε στή Ρόζα, μά δέ έλαβα καμμιά άπάντησι. Ήταν φίλη σου; μέ ρώτησε τέλος ό Ρολάν.

— Ήταν άδελφή μου, μιά άδελφή πού τήν λάτρευα. Ω! Ρολάν, συγχώρα με γιατί άμφέβαλλα γιά σένα!

— Λιλιάν, άγάπη μου, σ' άγαπῶ σάν τρελλός... μοῦ εἶπε και μ' άγκάλιασε.

'Ο μικρός 'Αλαίν μᾶς πλησίασε κι' άρχισε νά γελάη.

— 'Από σήμερα, άγάπη μου, εἶπε ό Ρολάν, ό 'Αλαίν άπόγτησε μπαμπᾶ. Θάναι τό παιδί μας.

ΑΝΝΑ ΜΠΩΒΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μέγας Δον-Ζουάν

Τυγγάνω γόης ὡς γνωστόν, μετὰ μεγίστης φήμης.
ἀναγαγών τὸν ἔρωτα εἰς ὕψος... ἐπιστήμης.
γόης μεγάλος διεθνής, ἐκ πολλαπλῶν αἰτίων.
Καζανοβεύς περίφημος... γιλίων καρατίων!
Δύναμαι ἤγουν εὐγερῶς ἐγὼ ὁ ἐμβασάσας.
νὰ κατακτήσω τὰς γυνὰς συλλήβδην καὶ ἅπασας
Καὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως, ὡς δύναμαι νὰ εἴπω.
τῆδε κακεῖσε θύματα ἐρώτων καταλείπω.
'Εμπνέω γὰρ αἰσθήματα τὰ μάλα φλογερώδη
πυριφλεγῆ. κογλάζοντα ἀπείρως σκανδαλώδη.
δι' ὃ ἐρῶνται ἑαυτοῦ πᾶσαι μετὰ μανίας
καὶ φθάνουσιν συχνότατα μέγρις αὐτοκτονίας!
Πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ἐμῆς καὶ εἰς τὰς πλείστας ὥρας
πλῆθη μεγάλων θηλυκῶν ἐξ ἀπασῶν τῆς (γώρας
ἱστάμενα εἰς πολλαπλᾶς κι' ἀτέρμονας οὐρὰς
προσαιγοῦσι τὴν παρογὴν ἐρωτικῆς γαρᾶς.
Κάγὼ θωπεύων καὶ τσιμπῶν. ἐν ἄλλοις λόγοις (γαίρων
κομπάζων. γαριτολογῶν καὶ οἰωνεὶ νεραϊδῶν
διάγω βίον ἥδιστον ἐν διακρὴ κραιπάλη
προσφέρων καὶ δεγόμενος τοῦ "Ερωτος τὰ (κάλλη.
'Εν ὀλιγίσταις λέξεσιν — ὡς πάντες τὸ κα- (τέγουν —
τυγγάνω πρῶτος καὶ τρανὸς ἐρώτων εὐπα- (τρίδης
ἐν τῇ 'Ελλάδι ἄλλως τε δυὸ ἄνδρες ὑπερέγουν.
ἐγὼ ὁ μέγας Δὸν - Ζουὰν καὶ ὁ... Δελαπα- (τρίδης.

Ο ΓΕΡΩ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

"Η Μάσκα απαγορεύεται..."

"Η μάσκα απαγορεύεται...
Γιατί; Μήν τά γυρεύετε!
"Ετσι τό Κράτος έκρινε πώς πρέπει κι' ώρισμένως
στούς δρόμους έξω δέν θά βγῆ κανείς μασκαρεμένος.
Διότι, πώς τό θέλετε; "Αν τό καλοσκεφτῆ,
δέν είναι άπαραίτητο, καθένας μας νά βάλη
έπάνω στό κεφάλι του άλλοιώτικο κεφάλι
για νά μασκαρευτῆ,
άφοῦ κι' άπό τή μάσκα του, χωρίς νά προσπαθήσετε,
τόν κάθε συμπολίτη μας θά τόν άναγνωρίσετε!

Απάχης άν μασκαρευτῆ κανένας συμπολίτης
καί κανει, τάχατε, κλοπές άσήμαντες κι' άστεῖες,
θά εἶναι, πιθανώτατα, γνωστός μαυραγορίτης
που ξέρει άπό λιστεῖες...
Μπροστά μου άν έμφανισθῆ κανένα θηλυκό
τάχα ντυμένο «διαβόλος» μέ όμορφιά καί χαρι,
ό,τι καί νάβρη νά μοῦ πῆ, λίγο πειρακτικό,
μονάχος θά παραδοθῶ κι' ό...διάολος ἄς μέ παρῆ!...
Γιατί, χωρίς νά τό σκεφτῶ καί νά νοιαστῶ καθόλου,
θάν' ή γειτονοπούλα μου ἡ συμπαθητική
που πάντα μοῦ ξεγλύστραγε σάν κάλτσα τοῦ διαβόλου
Κι' άν 'δῶ μπροστά μου ξαφνικά, κανένα «σκελετο»
μέ πονηριά σατανική!...
που βρῆκε τέτοιο ντύσιμο νά γίνη μασκαράς,
τή μάσκα του νά τοῦβγαζα, θά ἦταν περιττό!
Δημόσιος ὑπάλληλος θά εἶναι ὁ φουκαράς!..

Αν κάποιος γιά μασκάρεμα, νά ποῦμε, κωμικό
κάνει τυχόν τόν «Δήμιο» τόν μεσαιωνικό,
καί βλοσυρός καί ἄγριος, έδῶ κι' έκεῖ γυρίζει,
κρατῶντας τό τσεκούρι του γιά...ν' ἀποκεφαλίζη,
χωρίς νά ποῦμε καί γι' αὐτόν πολλάς λεπτομέρειας
στά σίγουρα...ὑπάλληλος θάναι τῆς 'Εφορείας!...
Κι' ἄν δοῦμε δυό ἀστερισμούς, καί μᾶς τό ποῦνε ἄλλοι
πώς εἶναι ἡ "Αρκτος ἡ Μικρά κι' ἡ "Αρκτος ἡ Μεγάλη.
πρέπει νά καταλάβωμε καί μάσκες ἀν φοράνε,
την Οὔλεν καί την Πάουερ, που θέλουν νά μᾶς φάνε!..

Λοιπόν ἡ μάσκα, φίλοι μου, καλῶς ἀπαγορεύεται,
ἀφοῦ εἶναι ὄνωφελο κανείς νά μασκαρεύεται,
τώρα που ὁ κόσμος ξύπνησε καί πιά δέν τήν παβαίνει
καί ξέρει κάθε μασκαρά, νά τόν καταλαβαίνη...
Ξέρομε πιά πολύ καλά, πώς ἄγγελο νά δοῦμε
μέ τά φτερά τ' ἀγγελικά, δέν θάναι γιά χαρά μας
διότι θά μαντεύωμε καί δίχως νά τό ποῦμε
πώς θάναι ἡ...πεθερά μας!...
Καί θάχη άπλῶς μασκαρευτῆ σέ ἄγγελο κι' ἐκείνη
ἡ ἐάν εἶναι εἰλικρινής, σέ...βρωμέα τοῦ Μπικίνι!
'Ο μασκαράς που θά τό βρῆ, νιά ἔξυπνο πολύ
νά βάλη γιά μοῦτσούνα του...γαϊδουροκεφαλή,
κι' αὐτό θά γίνη ἀντιληπτό, κι' ἄς εἶναι μασκαρας
πώς θάναι καλύτερος
πατέρας ἑξη - ἑφτά παιδιῶν φτωγός καί νοικοκύρης
που ἔχει μάθει γαϊδαρος νά εἶναι ὁ κακομοίρης
καί πάντα μέ ὑπομονή, ἐδῶ καί τόσα χρόνια
γυρίζοντας στό σπίτι του, φορτώνεται μέ ψώνια...

Η μάσκα απαγορεύεται κι' ἄν καλοεξεταζεται,
θαρρῶ πώς δέν χρειαζεται!...
Τί νά σοῦ κάνη σήμερα μιά μάσκα ἡ ὁποία
οὔτε κάν τοῦ ἀνωνύμου δέν δίνει τίς ἐλπίδες,
ἀφοῦ παντοῦ κυριαρχεῖ, παντοῦ διπροσωπία
καί οἱ ἄνθρωποι ἔχουν πρόσωπα, μέ πέντε προσωπίδες!

Εἰκονογράφησις Μιχ. Τάλλια
Ο Συγγραφεύς Γ. Σικιζάκης

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ένα απόγευμα ΧΩΡΙΖΕΙ

12ον Πέρασε στὸ μέτωπό της τὸ γέροι της, λὲς κι' ἤθελε νὰ διώξη ἕνα φοικτὸ ἐφιάλτη.

— Δὲν φαίνεται τίποτε. ψιθύρισε. Τώρα τί νὰ κάνουμε;

— "Ε. νὰ ντυπήσουμε, εἶπε ἡ κυρα - Πηνελόπη. Νὰ ἰδοῦμε τί γίνεται αὐτὸς ὁ γοιστιανός. Μπᾶς κι' εἶνε ἀρρωστος;

Μονάνα αὐτὸ ἔβαζε στὸ μυαλό της ἡ ἀνίδεη νεοόντισσα. Πὼς ἴσως νὰ εἶνε ἄρρωστος καὶ νὰ κάθεται στὸ κρεββάτι.

"Η Λίλια ὅμως ἔβλεπε μπροστά της φαντάσματα. Θυμόταν διάφορες Ιστορίες ποὺ εἶνε διαβάξει. καὶ πάνωνε.

"Αν... "Αν... Τί νὰ πρωτοσκεφθῆ: "Αν ὁ πατέρας της εἶνε κλειδωθῆ γιὰ ν' αὐτοκτονήση: "Αν ἦταν κιόλας νεκρός: Γιατὶ ὄγι: "Ισως νὰ εἶνε πιὴ δηλητήριο ποὺν κοιμηθῆ κι' ἦταν κιόλας στὸ κρεββάτι του πεθαμένος.

"Αν ὅμως δὲν εἶνε συμβῆ ἔτσι: "Αν δίσταζε ἀκόμα κι' ἐτοιμαζόταν: "Αν κρατοῦσε τὸ πιστόλι στὸ γέοι. ἢ κανένα ποτῆοι μὲ δηλητήριο: Κι' ἂν μόλις τοῦ γτυποῦσαν τὴν πόρτα ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸ λήθαργο κι' ἐκτελοῦσε τὸ σνέδιό του:

Πατέρα!...

— Δὲν τὸν φωνάζεις ἐσύ. ἀφοῦ εἶνε πατέρας σου; εἶπε ἡ κυρα - Πηνελόπη.

Ψιθυριστά. μὲ φωνὴ ποὺ ὁμοιαζε σὰν ὁόγχος, πρόφερε ἡ Λίλια:

— Πατέρα!

"Ηταν ὅμως ἀδύνατον ν' ἀκουστῆ ἀς μέσα αὐτὴ ἡ φωνούλα.

— Φώναξέ τον καλὲ δυνατά. εἶπε ἡ νεοόντισσα. Τί φοβᾶσαι:

— "Οχι! ψιθύρισε ἡ Λίλια Βραννά. Καλλίτερα νὰ κουφτῶ ἐγώ. Φώναξέ τον ἐσύ. κυρα - Πηνελόπη. Στάσου. μὴ βιάζεσαι. Νὰ τὸν φωνάξης μαλακὰ καὶ νὰ τοῦ πῆς καθαρά: — «Ἀνοῖξτε γρήγορα. "Εχω κάποιο σπουδαῖο νέο νὰ σᾶς πῶ».

— Στάσου νὰ γτυπήσω τὴν πόστα.

— "Οχι. Νὰ μὴ τὴν γτυπήσης. Μονάνα νὰ τὸν φωνάξης Πρόσενε γιὰ τὸ Θεό! Κρατᾶς ἴσως στὰ γέρια σου τὴ ζωὴ του αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Χριστὸς καὶ Πανανία!...

— Κάνε ὅπως σοῦ λέω, κυρα - Πηνελόπη. Ικέτεψε ἡ Λίλια. Δὲν ξέρεις ἐσύ. Κάνε ὅπως σοῦ λέω.

Κούφτηκε ἡ κοπέλλα πίσω ἀπὸ μιὰ πόστα τοῦ νώλλ. κι' ἡ κυρα - Πηνελόπη. μὲ φωνὴ σβυσμένη τώρα κι' αὐτή. φώναξε:

— Κύριε Σούσα... Κύριε Σούσα... Τί κάνετε: "Ανοῖχτε. "Εγω κάποιο σπουδαῖο νέο νὰ σᾶς πῶ.

Πόσα δευτερόλεπτα βάσταξε ἡ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε: "Αν τὰ μετροῦμε μὲ τοὺς γτύπους τῆς καοδιᾶς της ἡ Λίλια. θὰ τῆς φαίνονταν αἰῶνες.

Καμμιὰ ἀπάντησι. Ξαναφώναξε ἡ νεοόντισσα. μὰ καὶ πάλι μονάνα ἡ σιωπὴ τῆς ἀποκοίβηκε.

— Παράξενο. νύοισε κι' εἶπε τῆς Λίλιας. Λὲς νὰ κοιμᾶται ἀκόμα:

— Δοκίμασε τὴν πόστα εἶπε ἡ κοπέλλα Μποοεῖ στὸ κάτω - κάτω νὰ εἶνε ξεκλειδωτη. Δοκίμασέ την σιγά. νὰ μὴ σὲ καταλάβη.

Στεκόταν τώρα πίσω ἀπὸ τὴν κυρα - Πηνελόπη ἡ Λλια Κι' ἡ γρηούλα γύρισε τὸ πόμηλο μὲ ποοφύλαξι. 'Η πόστα ἦταν ξεκλείδωτη.

Καθὼς ἄνοιξε εἶδε ἡ Λίλια τὸν πατέρο της. Καθόταν στὸ γραφεῖο του κι' ἔγναφε ἔγναφε γοήγοοα κι' οὔτε κατάλαβε κα θέλου τὴν πόστα ποὺ ἄνοιξε. Σ γουρα δὲ θὰ εἶνε ἀντιληφθῆ καὶ τὴν κυρα - Πηνελόπη ποὺ τοῦ φώναζε.

Γύρισε ἡ νεοόντισσα καὶ οώτησε μὲ τὴ ματιά της τὴν κοπέλλα:

— Τί νὰ κάνω:

Τῆς ἔκανε νόημα ἡ Λίλια νὰ ιραβηγτῆ. Κι' ἔπειτα αὐτὴ ποογώοησε ποὸς τὸν πατέρα της πατῶντας στὶς μύτες. μὲ κοατημένη ἀναπνοή.

'Η ἠλεκτοικὴ λάμπα ἔκαινε ἀκόμα ἀπάνω στὸ γοαφεῖο. κι' οἱ γοίλιες ἦσαν κλεισ τές. Αὐτὸ ἔδειγνε πὼς ὁ Σούφας θάγοαφε ὧοες. Ἴσως ἀπὸ τὴ νύγτα. Καὶ τὸ νέοι του ἔτοεγε. ἔτοεγε ἀκόμα. τοεμουλιαστό. ὅλο ἀγωνία.

"Οταν ἔφτασε πολὺ κοντά του ἡ Λίλια σταυάτησε. "Εοριξε μιὰ ματιὰ γύοω της. Κοντὰ στὸν πατέοα της οὔτε πιστόλι, οὔτε ποτῆοι μὲ δηλητήοιο Βοισκόταν. "Ωστε μποοοῦσε νὰ τοῦ μιλήση ἐλεύθεοα.

Μὲ φωνὴ γεμάτη λατοεία, εἶπε μαλακά:

— Πατέοα!

Τινάχτηκε ὁ Σούφας. σὰν νὰ εἶνε δεγτὴ ἠλεκτοικὸ ρεῦμα ἀπάνω του. Γύοισε καὶ τὴν κύτταξε μὲ ματια σὰν ἄδεια. λὲς καὶ δὲν τὴ γνώοιζε. καὶ τὴν ἔβλεπε ποώτη φοὰ στὴ ζωή του.

— Πατέοα! φώναξε πάλι ἡ Λίλια. κι' ἅπλωσε τὰ γέοια της ἱκετευτικά.

'Η ποώτη κίνησι τοῦ πατέοα της ἦταν νὰ κοίωη αὐτὰ ποὺγοαφε. "Εοριξε ἀπὸ πάνω κάποια ἐφημεοίδα κι' ἔπειτα. μὲ φωνὴ βοαγνή. ποὺ ἔτσεμε. καὶ ποὺ μάταια ἀγωνιζόταν νὰ τὴν κάνη ν' ἀκουστῆ αὐστηοή. εἶπε:

— Τί θέλεις ἐδῶ Λίλια: Δὲν σοῦ εἶπα...

— Πῆγα στὸ 'Υπουογεῖο νὰ σὲ βοῶ, πατέοα. ἀποκοίβηκε ἡ κοπέλλα. Σὲ οεοίμενα. Δὲν ἤλθες. Δὲν εἶχες εἰδοποιήσει τίποτε ..

— Καὶ τί μὲ θέλεις: οώτησε ὁ Σούφας βοαγνά.

Δὲν ἀποκοίβηκε ἡ Λίλια. Τὸν κύτταξε μονάχα μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ τάλεγε ὅλα. Γύοισε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέοος τὸ κεφάλι του ὁ πατέοος της καὶ πέοασε τὸ γ.οι του στὸ μέτωπο του ποὺ ἦταν ἱοωμένο.

— Καλὰ. ψιθύοισε σὲ λίγο. Τώοα πήαινε. "Εγω ποολὴ δουλειά.

— Τί γοάφεις. σπαμπᾶ: οώτησε ἡ κοπέλλα. ποοσπαθώντας νὰ κάνη τὴ φωνὴ της μουσική.

— Κάτι ποὺ δὲν σ' ἐνδιαφέοει... "Οταν ἔοθη ὁ καιοός. θὰ μάθης.

Πάλευε μέσα στὸ στῆθος της κοπελλίσας ἡ παιδιάτικη ὀειλία μὲ τὸ γυναικεῖο βάοος πάλι τώοα. 'Η καοδιὰ της τὴν ἔβαοος πάλι τώοα. 'Η καοδιὰ της τὴν ἔσπωχνε νὰ ἀοπάξη διὰ τῆς Βας τὰ χαοτιὰ ποὺ ἦταν σκεπασμένα μὲ τὴν ἐφημεοίδα. νὰ ὁίξη μιὰ ματιὰ νὰ καταλάβη.

'Αλλὰ ποτὲ δὲν εἶνε φεοβὴ ἔτσι στὸν πατέοα της. Πάντα τὸν σεβόταν. τὸν θεωοοῦσε ἀλάνθαστο. Θεό. Δε λιαζε. Τὰ ποσια της ὅμως ἤμεναν σὰν οιζωμένα στὸ πάτωμα. "Ηξεοε πὼς δὲν τῆς ἦταν δυνατὸν νὸ φύγη καὶ νὰ τὸν ἀφήση.

— Μπαμπᾶ. εἶπε μαλακά. Μὲ διώγνεις: Γιατί: Εἶσαι τόσο μόνος. Δὲν θἄθελες νὰ μείνω νὰ σοῦ κάνω λίγη συντοοφιά:

— Σοῦ εἶπα ὅτι ἐγω δουλειά. τὴν ἔκοψε ὁ πατέοας της ἀπότομα. γωοὶς νὰ τὴν κυττάξη.

— Τότε νὰ σὲ βοηθήσω. μπαμπᾶ. Κι' ἔπειτα, νὰ μιλήσουμε. Θἄθελα τόσο νὰ μιλήσουμε λινάκι. πατέοα!

— "Αλλη ὥοα. Λίλια. ἔκανε ὁ Σούφας στενογωοπιένος. "Αλλη ὥοα. Τώοα δὲν μποοῶ.

Καὶ τὰ μάτια του ἔπεσαν. μ' ἕνα Βλέμμα ἕνογο στὰ κουμμένα ναοτιά.

'Η Λίλια δίστασε μιὰ στιγμή. Μιὰ στιγμὴ μονάχα. "Επειτα ἔσκυψε, ἔσκυνε τόσο ποὺ τὸ ποόσωπό της ἀκούμπησε σγεδὸν στὸ ποόσωπο τοῦ πατέοα της.

— Μπαμπᾶ. εἶπε μὲ ἄπειοη τουφεοότητα. πές μου τὴν ἀλήθεια. Δὲν καταλαβαίνεις ἀπὸ μόνος σου ὅτι ἔχω ἀνάγκη νὰ φύγω ἔτσι: Δὲν μ' ἀγαπᾶς καθόλου πιά. πατέοα μου γοωσέ:

— "Ασε με. Λίλια εἶπε ὁ Σούφας Βοαγνά.

'Η φωνὴ του δὲν ἦταν τώοα αὐστηοή. "Ηταν κούφια πονεμένη.

— Μπαμπᾶ. ψιθύοισε πάλι ἡ Λίλια. δὲν ξέοεις πόσο σ' ἀναπῶ. Πόσο σ' ἀναπῶ ἀκόμα.

— Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μ' ἀγαπᾶς ἀποκοίβηκε ἀπότομα ὁ Πάνος Σούφας. Πήγαινε. παιδί μου. "Ασε με ἐμένα. Ξέγασέ με ἀπὸ τὴ ζωή σου.

Πέοασε τὰ γέοια της μὲ λαγτάοα στὸ λαιμό του ἡ κοπέλλα.

— Πατέοα! Δὲν θέλεις νὰ μοῦ πῆς ἐσύ. ἀλλὰ ἐνῶ τὰ κατάλαβα ὅλα. Κύτταξέ με στὰ μάτια. μπαμπᾶ Θὰ ἰδῆς ὅτι τὰ κατάλαβα ὅλα.

Τὸν ἔνοιωσε νὰ τοέμη κάτω ἀπὸ τ' ἀγκάλιασμά της. Τότε μὲ μιὰ κίνησι γοήγοοη. τὸν ἄφησε καὶ ποὶν ποοφτάση νὰ τὴν ἐμποδίση ἄοπαξε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἐφημεοίδα μεοικὰ ἀπ' τὰ γειοόγοαφά του.

— Λίλια! φώναξε ὁ πατέοας της μὲ τοόμο.

Μὰ ἡ κοπέλλα ἔτοεξε καὶ πῆνε στὴν ἄκοη τοῦ δωματίου.

— Θὰ τὰ διαβάσω μπαμπᾶ φώναξε ἄγοια Βοαγνά Θὰ τὰ διαβάσω κι' ἂν θέλης σκότωσέ με!

'Ο Σούφας τὴν κύτταξε κάμποση ὥοα μὲ φοίκη. "Επειτα ἀογά. σὰν νὰ εἶνε λυγίσει κάτι μέσα του ἔσκυψε τὸ κεφάλι του στὰ δυό του γέοια κι' ἔμεινε ἔτσι ἀκίνητος σὰν τὸν κατάδικο ποὺ θὰ πεοίμενε τὸ τελιωτικὸ γτύπημα.

Λόγια ἀπελπισμένα

Τὰ γέοια τῆς Λίλιας ἔτοεμαν. Τὰ νοάμματα γόοευαν ποοστὰ στὰ μάτια της 'Ωστόσο κατώοθωσε νὰ διαβάση:

«'Αγνέλα! Σοῦ γοάφω γιὰ νὰ σὲ ἀποχαιοετήσω. "Οταν φτάση στὰ γέοια σου αὐτὸ τὸ γοάμμα ἐνὼ δὲν θὰ ζῶ πιά Μὴν κλαῖς καὶ μὴ στενογωοιέσαι Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη λύσις Κάθομαι τώοα ὅλη αὐτὴ τὴ νύγτα. ὅπως κι' ὅλη τὴ γβεσινὴ ἡμέοα καὶ συλλογίζομαι. Γιατὶ νὰ γίνουν ὅλα αὐτά; Γιατὶ τώοα πιὰ δὲν μποοῶ νὰ καταλάβω κι' ἐνῶ τίποτε.

»Νὰ πῶ ὅτι ἦταν ὅλα μοιοαῖα: Δειλὴ ὑπεκφυγὴ τοῦ ἑνόγου ἀνθοώπου μποοστὰ στὴ Μοῖοα. Τί φταιεῖ ἡ Μοῖοα ἀφοῦ ἐνὼ τὴν ποοκάλεσα. ἀφοῦ θέλησα νὰ δοκιμάσω τὴ γίνοισα. καὶ θυσίασα τὴν ποαγματικὴ μου εὐτυγία:

»'Αγνέλα. καλὴ μου 'Αγνέλα. τουφεοή. πονετικιά. Μ' ἀγαποῦσες, το ξέοω. ἴσως νὰ μὴν ἔσβυσε μέσα σου ὁλότε.α ἡ ἀγάπη. "Αν καὶ γιὰ τὴν εὐτυγία σου καὶ γιὰ τὴν ἡσυγ.α τῆς ψυγῆς σου εὔγουαι νὰ μὴ νοιώθης τίποτε ἄλλο ποαὰ ποειφοονησι γιὰ μένα. καὶ λίγο οἶκτο. Μά. τώοα ποὺ πεθαίνω μποοῶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. 'Από τὴν ποώτη στιγμὴ ποὺ συετίστηκα μ' αὐτὴ τὴν κακὴ γυναίκα. δὲν μποοῶ νὰ πῶ ὅτι τὴν ἀγάπησα. Καταλαβαίνω κατὰ βάθος ὅτι μοῦλεγε ψέμματα ὅταν μοῦ ὁοκιζόταν πὼς μ' ἀγαπάει. "Ενοιωθα πὼς ἔπαιζε κάποιο σόλο μαζί μου. Κι' ὅμως. τὰ θυσίασα ὅλα γιὰ τὸ γατήοι της. Εἶγα τὸ συναίσθημα ὅτι εἶγα ἀογίσει ἕναν κατήφοοο θανάτου. καὶ δὲν μποοοῦσα νὰ σταματήσω. Καὶ ποαγματικὰ ἔφτασα στὸ θάνατο. Δὲν ξέοεις τί ποαγνοιὰ εἶνε αὐτή. νὰ ξέοω πὼς σὲ λίγο δὲν θὰ ὑπάογω. καὶ δὲν θὰ νοιώθω πιὰ σὰ μαγαιοιὲς τὶς τύψεις στὴν καοδιά μου.

»"Οταν ἤλθε ἡ Λίλια. 'Αγνέλα. καὶ μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴ γυναίκα αὐτή. εἶπα μέσα μου. ἀμέσως: «Εὐτυγὼς ποὺ ὑπάογει κι' ὁ θάνατος!» Πίστεψα ἀμέσως ὅλα τὰ λόγια τῆς Λίλιας. γιατὶ ἡ καοδιά μου μοῦ τὰ εἶνε πῆ ἀπὸ ποίν. Πάντως πῆγα καὶ τὴν νύοα Φαντζόμουν ὅτι θὰ τὰ διέψευδε ὅλα. Κι' ἴσως - ἴσως μέσα μου. νὰ εἶγα κάποια ἐλπίδα νὰ τὰ διαψεύσῃ, γιατὶ αὐτὸ θὰ μοῦσωζε τὴ ζωή. Αὐτὴ ὅμως μὲ ποειμένε μ' ἕνα ὕφος. μ' ἕνα ὕφος... Χωοὶς νὰ μοῦ πῆ λέξι, κατάλαβα ἀπὸ τὰ μάτια της τὴν ὁμολογία της. Μιὰ ὁμολογία, κυνική, ποὺ ὄχι μονάχα μὲ ποσόαλλε σὰν ἄντοα ἀλλὰ μ' ἔβινε καὶ στὰ πιὸ ἱεοά μου αἰσθήματα.

»'Αγνέλα. σοῦ μιλῶ σὰ νὰ εἶσαι ὄγι γυναίκα μου. ἀλλὰ καὶ μάνα μου. κι' ἀδεοφούλα μου μαζί. Δὲν ξέοω τί εἶπα σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα Λίγα λόγια μοῦ φαίνεται. Ἴσως νὰ μὴ τὴς εἶπα λέξι... "Ισως νὰ δέθηκε ἡ γλῶσσα μου καὶ νὰ τὴν κύτταξα μονάγα.

»Μοῦ φαίνεται πὼς γέλασε ἐκείνη. Καὶ τὸ γέλιο της μοῦ τὴν ἔδειξε γυυνή. γωοὶς καμμιὰ πιὰ μάσκα.

»"Εφυνα ἀπὸ κοντά της κι' ἤλθα καὶ κλείστηκα ἐδῶ. Ποουηθεύτηκα φίνες ἐνέσεις καθὼς ἐογόμουν στὸ σπίτι. ποὺ θὰ κανογίσουν τοὺς λογαοιασμούς μου μὲ τὴ ζωή. Καὶ ἤσυχος τώοα ἄογισα νὰ σκέπτωμαι. Σὲ εἶδα μποὸς στὰ μάτια τῆς ψυγῆς μου. Τόσο πονεμένη. τόσο πικοαμένη. Εἶδα τὰ μάτια σου πλημμυοισμένα δάκουα. κι' ἄκουσα τὴν ἀπελπισμένη σου φωνή. καθὼς μοῦλεγες: «Δὲν μὲ συλλογίζεσαι: Τί σοῦ φταίω Τί σοῦφταιξα ἐγώ:».

»Τί μοῦφταιξες 'Αγνέλα; "Ας τὸ σκεφθῶ ἀκόμα. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ φταίξιμό σου ἦταν ἡ πολλή. ἡ ἀνέφελη ἀγάπη. Δὲν μοῦδωσες καμμιὰ ἀνησυγία. Δὲν μοῦβαλες στὸ νοῦ πὼς μποοῶ νὰ σὲ γάσω. 'Ενῶ ἡ Φώφη: Νά. Βλέπεις ἔνοαωα τ' ὄνομά της. αὐτή. ὅσον καιοὸ γνωοιζόμαστε μὲ κοατοῦσε σὲ διαοκῆ ἀγωνία. Ἤξεοα ὅτι κινδύνευα νὰ τὴ γάσω. κι' αὐτὸ μὲ τοέλλαινε. Τώοα ὅμως. ποὺ τὴν ἔνασα τί ποοάξενο. δὲν νοιώθω κανένα πόνο νι' αὐτήν. Μονάνα γιὰ σένα.

»Ναί. 'Αννέλα μου γλυκειά. 'Η ἰδέα πὼς σ' ἔνασα ἐσένα. μὲ τοελλαίνει. "Ολη μας ἡ ζωή. ἡ εὐτυγισμένη μας ζωή. πεονάει μποοστὰ στὰ μάτια μου. Ποοσπαθῶ νὰ σὲ ἰδῶ. ποοσπαθῶ ν' ἀντικοῦσω τὸ γλυκό σου ποόσωπο γωοὶς ναυόνελο. Καὶ δὲν τὸ καταοθώνω. Καὶ στὶς νειοότεοες στιγμὲς εἶνες ἕνα ναυόνελο γιὰ μένα. Θυμᾶμαι... Τί νὰ ποωτοθυμηθῶ ὅμως: Μιὰ μέοα ποὺ ἦταν ἄοοωστη ἡ Λίλια... "Αοοωστη βαοειά. Ξαγουπνούσαμε μαζὶ ἀπάνω ἀπὸ τὴν κούνια της. Κι' ἤμαστε κι' οἱ δυὸ μὲ βουοκωμένα μάτια. Σὲ κύτταξα μὲ ἀπόγνωσι. Κι' ἐσύ ἐσύ ἡ μάνα ἡ ποονεμένη. νύοες τὸ θάοοος νὰ μοῦ ναυονελάσῃς. Τὸ ναυόνελο αὐτὸ μὲ ζέστανε. μοῦβωσε πάλι τὴν πίστι στὸ Θεό, στὴ ζωή. Κι' ἡ κοοούλα μας ἔζησε.

»Μοῦ φαίνεται. 'Αννέλα. πὼς τὸ γλυκό σου τὸ ναυόνελο τὴν ἔσωσε.

»"Αλλη μιὰ φοοά. θυμᾶσαι: Τότε ποῦκανα τὴν ἄτυγη ἐκείνη ἐπιγείοησι καὶ κινδυνέψαμε νὰ μείνουμε στὸ δοόμο: Ἐογόμουν στὸ σπίτι μὲ φόβο. "Ετσευα μήπως ἰδῶ τὸ παοάπονο τὴ μοομὴ στὰ μάτια σου. Δὲν εἶδα τίποτε ποαὰ τὸ γλυκό σου. τὸ ἥμεοο ναυόνελό σου. Καὶ πέοασε ἡ μπόοα

»Καὶ πόσες ἄλλες μπόοες! Μονάνα αὐτὴ τὴ μπόοα δὲ μπόοεσες νὰ διώξης ἀγαπημένη μου. Γιατὶ τὶς ἄλλες φοοές. ἤθελα κι' ἐνὼ νὰ σωθῶ. ἐνὼ αὐτὴ τὴ φοοὰ εἶγα ὑποσυνείδητα ἀποφασίσει νὰ γαθῶ. Καὶ

»'Αννέλα. θὰ εἶνα τόσα νὰ σοῦ πῶ... "Αν μποοοῦσα νὰ γυοίσω στὸ σπίτι, στὸ σπίτι μας γωοὶς νὰ σοῦ δώσω ἐξηγήσεις. Νὰ σ' ἀγκαλιάσω μονάγα καὶ νὰ σὲ φιλήσω. σὰν νὰ μὴν εἶγε σταθῆ τίποτε. Καὶ νὰ ἐαναδώσω τὸ ναυόνελό σου στὰ πικοαμένα νειλη σου 'Αλλὰ αὐτὸ δὲν γίνεται. τὸ καταλαβαίνεις. Κι' ἐσὺ νὰ νομίζης πὼς μποοεῖ νὰ γίνη. πάλι κάτι πάντα μέσα μου θὰ μοῦ λεη πὼς εἶνε ποοποὴ νὰ ζῶ ὕστεοα ἀπὸ αὐτὸ ποὺκανα. πὼς μέσα σου μὲ πεοιφονεῖς. καὶ δὲν μ' ἀναπᾶς πιά.

»"Αν ἔοθω κοντά σου. καὶ καταλάβω πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς θὰ εἶνε γειοότεοα. "Αν ἰδῶ τὴν πεοιφόονησι. τὸ μῖσος ἴσως στὰ ματια τῆς Λιλιας:... Κι' αὐτὸ δὲν μποοῶ νὰ τὸ βαστάξω.

»Δὲν σοῦ μίλησα γιὰ τὴ Λίλια, 'Αγγέλα, ἐπειδὴ μονάγα τ' ὄνομά της νὰ ποοφέοω. μοῦ σγίζεται ἡ καοδιά. Κι' ἂν θέλω νὰ σκοτωθῶ σταν μονάγα σὲ συλλογίζωμαι ἐσένα. νὰ σκοτωθῶ ἀπὸ ντοοπή. ὅταν συλλογίζωμαι τὴν κοοούλα μας θέλω νὰ σκοτωθῶ δέκα φοοὲς ἀπὸ μῖσος ποὸς τὸν ἑαυτό μου Δὲν ἔνω τὸ θάοοος νὰ τῆς γοάψω τῆς ἴδιας. Πές της μονάγα ἐσύ. 'Αγγέλα. νὰ με συγγωοήση. "Οταν μεγαλώση. ὅταν ποαντοευτῆ. ὅταν γίνη γυναίκα. ἴσως μποοέση νὰ μὲ καταλάβη λινάκι. "Ισως ὅμως νὰ μὴ μὲ καταλάβη ποτέ. Γιατὶ ἀκοιβῶς αὐτὴ εἶνε γυναίκα. κι' εἶνε κόοη σου καὶ θὰ σοῦ μοιάση. Κι' ἐσύ. δὲν θὰ μὲ καταλάβης ποτέ. 'Εσὺ ποὺ μ' ἀνάπησες τόσο ποεμα. τόσο ὅμοοφα. τόσο ναλήνια. πῶς μποοεῖς νὰ καταλάβης τὴν τοικυμία ποὺ φούντωσε ξαφνικὰ μέσα μου: Πῶς μποοεῖς νὰ μπῆς μέσα στὴν καοδιὰ ἑνὸς ἄντοα σασανταπέντε γοόνων. καὶ νὰ καταλάβης πὼ εἶνε δυνατὸν νὰ ζητᾶη μιὰ καινούονια ζωή: 'Εσύ. ἡ φοόνιμη γυναίκα. πὼς μποοεῖς νὰ μπῆς στὴν ψυγὴ ἑνὸς θαλασσινοῦ, ποὺ ἀφίνει τὸ ποεμο ἀκοογιάλι του κι' ἀνοίνεται στὸ τοικυμισμένο πέλαγος: Ποτὲ δὲν θὰ τὸ καταλάβης. 'Επειδὴ ὅμως εἶσαι ἄγγελος 'Αννέλα. μποοεῖ νὰ μὲ συγγωοήσης 'Η Λίλια ὅμως: Φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ μὲ συγγωοήση ποτέ. Πές της πάντως. πὼς τὴν παοακαλῶ νὰ θυμᾶται πότε - πότε τὴν τόση μου ἀγάπη. τὴν παλιά μου τὴν ἀγάπη. Τίποτε ἄλλο...»

'Ανάστασις

"Ενοαφε κι' ἄλλα πολλὰ ὁ πατέοας. κόλλες ὁλόκληοες. 'Η Λίλια ὅμως σταυάτησε τὸ διάβασμα. Καὶ νὰ ἤθελε δὲν θὰ μποοοῦσε νὰ διαβάση ἐπειδὴ τὰ γοάμματα γόοευαν μποοστά της καὶ δὲν ἔβλεπε πιὰ τίποτε ἀπὸ τὰ δάκουα

'Ο Σούφας ἔμενε πάντα ἀκίνητος. μὲ τὸ κεφάλι του γωμένο στὰ δυό του γέοια. Πῆνε κοντά του ἡ Λίλια γονάτισε δίπλα του. πέοασε τὰ γέοια της νύοω στὸ λαιμό του. Κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε ἀπαλή. δακουσμένη:

— Μπαμπᾶ ἔλα στὸ σπίτι.

'Αογὰ σήκωσε τὸ κεφάλι του ὁ Σούφας. Τὴν κύτταξε σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε τὰ λόγια της. Καὶ φαινόταν νέοος τοὐλάγιστον ἑξῆντα γοόνων.

— "Ελα μπαμπᾶ. σήκω ἐαναπε ἡ Λίλια. Πᾶμε σπίτι.

Κούνησε αὐτὸς θλιμμένα τὸ κεφάλι του.

— Δὲν ἔνω πιὰ σπίτι ἐνώ. Λίλια.

— Μπαμπᾶ. φώναξε μὲ πάθος ἡ κοπέλλα σήκω. Ποῦ εἶνε ἡ σύοιγγα; Ποῦ εἶνε οἱ ἐνέσεις:

— 'Εκεῖ ποὺ ποέπει νὰ εἶνε.

— Μπαμπᾶ! ξεφώνισε ἄγοια ἡ κοπέλλα. δῶσε μου γοήγοοα τὶς ἐνέσεις Πῶς μποοεῖς νὰ εἶσαι τόσο κακός: Πῶς μποεῖς νὰ θέλης νὰ μᾶς βασανίσης ἀκόμα;

Σηκώθηκε ὁ πατέοας κι' ἦταν σκυφτός. σὰν γεοοντάκος. Μὲ βήματα ἀσταθῆ πῆνε σ' ἕνα συοτάοι κι' ἔβναλε ἕνα κουτί.

— Νά. αὐτὰ εἶνε δὰ. εἶπε. κι' ἔδωσε στὴν κοπέλλα τὴ σύοιγγα καὶ τὴν ἔνεσι. Πάοε τα. Λίλια. Τώοα πιὰ δὲν ἔνω τὸ θάοοος νὰ σκοτωθῶ Μά. δὲν μποοῶ νὰ γυοίσω σπίτι.

Μὲ μιὰ ἄγοια κοαυνὴ ναοᾶς ἄοπαξε ἡ κοπέλλα τὸ κουτὶ κι' ἀνοίνοντάς το. ἔκανε κομμάτια τὰ φονικὰ μέσα ποὺ πεοιείγε. "Επειτα, δουπτικὰ κοεμάστηκε στὸ λαιμὸ τοῦ πατέοα της.

— Μπαμπᾶ! Τώοα σὲ κέοδισα πάλι. Σὲ κέοδισα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴ ιανούλα. "Ελα. πᾶμε σπίτι.

— Μά. Λίλια ἔκανε ὁ Σούφας μὲ φωνὴ τοεμουλιαστὴ δὲν καταλαβαίνεις πὼς εἶνε θανάσιμη ντοοπή μου, πὼς δὲν μποοῶ νὰ κυττάξω τὴ μητέοα σου στὰ μάτια: Πὼς σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θἄγω τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶμαι ἔνογος:...

Γέλασε ἡ Λίλια καὶ παοαξενεύτηκε κι' ἡ ἴδια πὼς τὸ γέλιο της ἦταν εὐτυγισμένο.

— Τί λὲς. μπαμπᾶ: Μονάγα τὰ μάτια της μανούλας νὰ ἴδῆς ὅταν θὰ σ' ἀντικούσῃ. καὶ δὲν θὰ συλλογίζεσαι πιὰ τίποτε ἄλλο. Πρόσεξε μονάγα.. Πρέπει νὰ σὲ παουσιάσω μὲ τρόπο γιατὶ φοβᾶμαι μήν τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρά.

Ἦσαΐ γόρευε!

"Ηταν πάλι ἄνοιξι Μυσιαθισμένη ἡ γῆ

— Γιὰ τὴν μύτη σας ἢ γιὰ τὸ κεφάλι σας τὸ θέλετε τὸ κοτινιόν;...

(Σκίτσο τοῦ 'Αρχέλαου)

Ἐνσταντανέ

Σώθηκε ὁ ἄνθρωπος

Πονόψυνος καλόκαοδος εὐκολοσυγκίνητος ἄνθοωπος ὁ κὺο Πανανιώτης ὁ Κουνουπίδης. Λυπᾶται τὴ δυστυνία. συμπονεῖ τὴ φτωνολονιά.

Ποογθὲς τὸ ποωῒ κατέβαινε μὲ τὸ τραὺ ἀπ' τὰ Πατήσια κι' ἔπιασε ψιλὴ κουβέντα μὲ τὸν εἰσποάκτοοα.

— Καὶ λοιπὸν πῶς πᾶνε οἱ δουλειὲς Κουοαζόσαστε πολύ;

— Πάοα πολύ, κύοιε.

— Θὰ πληοωνόσαστε δυως Ικανοποιητικά.

— "Οχι δυστυνῶς κύοιέ μου. 'Ο μισθός μου εἶνε μικοὸς κι' ἔνω μιὰ στόμη παιδιά! 'Ο Θεὸς ξέοει πῶς τὰ Βολεύω. Δύσκολα νοόνια. Δὲν νεμίζει εὔκολα τὸ στουάνι. Κι' ἀκόμα ἔνω στὴν καυποὺσα μου τὴ μάνα μου καὶ τὶς δυὸ κι' ὅοωστες Φάουακα νὰ πάσω ἢ ψωμάκι νιὰ τὰ παιδάκια μου:...

'Ο κὺο Πανανιώτης συγκινεῖται Βαθύτατα. Βγάζει το ποοτοφόλι του. δίνει στὸν εἰσποάκτοοα τοακόσιες δοαγμὲς καὶ τοῦ λέει μὲ συμπόνοια:

— Φτωνὲ ἄνθοωπε! Δῶσε μου ἀκόμα ἕνα εἰσιτήοιο. "Αντε!... Χαλάλι σου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Καὶ ὁ μικρὸς κῆπος τοῦ δυορόφου σπιτιοῦ, μοσχοβολοῦσε κι' αὐτός. Κλειστὲς οἱ πόρτες. λίγα φῶτα τίποτε ποὺ νὰ δείχνη πὼς κάτι ἀσυνήθιστο συνέβαινε μέσα ἐκεῖ. Κι' ὅμως...

Τὰ σοβαρὰ σαλόνια εἶναν μιὰ γιορτάσιμη ὄψι. Λίγοι συγγενεῖς μαζεμένοι ἀκουγαν μὲ χαμόγελα συγκινημένα τὸν παπᾶ πούλεγε τὰ τυπικὰ λόγια:

—Ἡσαΐα γόρευε!...

Κι' ἕνα ζευγάρι γόρεψε τὸ γορὸ τοῦ 'Ησαΐα.

Δὲν ἦσαν νέοι οἱ δυὸ ἄνθρωποι ποὺ πεπατοῦσαν κοντὰ - κοντὰ μὲ τὰ διπλὰ στέφανα στὸ κεφάλι. Τὰ μαλλιὰ τοῦ ἄντρα ἦταν γκρίζα καὶ τῆς γυναίκας τὸ πρόσωπο μαραμένο. Μὰ τὰ μάτια τους ἔλαμπαν μὲ νεανικὴ φλόγα.

Ξαναπαντρεύονταν ὁ Πάνος Σούφας κι' ἡ 'Αγγέλα Νουμοποιοῦσαν πάλι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων τὴν ἕνωσί τους.

«Σὰν νὰ εἶνε δυνατὸν ὁ Θεὸς νὰ μᾶς χώρισε ποτὲ στὰ Βιβλία του» συλλογιζόταν ἡ 'Αγγέλα καὶ νόμιζε πὼς ὀνειρεύεται.

'Η Λίλια σὲ μιὰ γωνιὰ γλωσὶ ἀπὸ τὴ συγκίνησι μόλις μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα ποὺ ἀναβλύζαν στὰ μάτια της. 'Ηταν ἀδύνατη καὶ φαινόταν σὰν ἀφορωστη. 'Η γιναίντια πάλη δυσανάλογη πρὸς τὴν ἡλικία της, τὴν εἶχε τσακίσει. Καὶ τώρα πιὰ ποὺ εἶχε φτάσει στὸ ἀποτέλεσμα. — ἦταν ὅλη της ἡ κούρασι.

Μέσα στοὺς πέντε - ἕξη συγγενεῖς ποὺ παρίσταντο στὸ μυστήριο, ἦταν φυσικὰ κι' ἡ θεία ἡ Ματίνα. "Εκλαιγε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ συγκίνησί της.

'Ο ἄντρας της παρέκει. ὅλο καθάριζε τὸ λαιμό του γιατὶ κι' αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ παρακολουθήσῃ μὲ κρύα καρδιὰ τὴν τελετὴ ποὺ μαρτυροῦσε μιὰ τέτοια οἰκογενειακὴ τραγωδία.

"Οταν τελεί'ωσε τὸ μυστήριο κι' ἔφυνε ὁ παπᾶς κι' οἱ ἐλάχιστοι πιὸ μακρυνοὶ συγγενεῖς ἔμειναν στὸ σπίτι μονάχα οἱ νιόπαντροι: ἡ Λίλια κι' ἡ θεία Ματίνα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε ἡ θεία Ματίνα σκουπίζοντας τὰ μάτια της. "Εποσε τε νὰ γίνη κι' αὐτό. Τώρα ὁ Θεὸς νὰ σας φωτίζη νὰ ζῆτε ἀναπαμένοι, καὶ γιὰ τὸ δικό σας τὸ καλὸ καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς κόρης σας.

'Ο Πάνος κι' ἡ 'Αγγέλα κυττάχτηκαν κλεφτὰ 'Η 'Αγγέλα κοκκίνισε, κι' εἶνε τὴν ἐντύπωσι πὼς γιὰ λίγες στιγμὲς γίνοταν πάλι ἡ εἰκοσάχρονη κοπέλλα ποὺ κοκκίνιζε κάτω ἀπὸ τὴ ματιὰ τοῦ ἀφοσιωμένου.

— Νὰ σᾶς πῶ ὅ,τι ὡς εἶπε ἄξαφνα ἡ θεία Ματίνα. νὰ προσέξετε τὴ Λίλια. Τὴ βλέπω ἀδύνατη πολὺ καὶ γλωσὶ. Τώρα ἡ πρώτη σας δουλειὰ εἶνε νὰ προσέξετε τὸ παιδάκι σας.

Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι πέρασαν κι' οἱ δυὸ γονεῖς τὰ χέρια τους στοὺς ὦμους τῆς κοπέλλας.

— Τώρα ἡ Λίλια θὰ εἶνε τὸ πιὸ εὐτυχισμένο κορίτσι τοῦ κόσμου. εἶπε ὁ Πάνος ἥρεμα.

'Η 'Αγγέλα ὅμως ἔροιξε μιὰ ἀνάσυνη ματιὰ στὸν παιδούλα. καὶ σιγοναστέναξε. "Αρνισαν νὰ μιλάνε γιὰ διάφορα πράγματα. καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ. ἡ Λίλια ρώτησε:

— Πῶς δὲν ἦλθε ἡ Μαίρη;

Προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ ἕνα ἀδιάφορο τόνο στὴ φωνή της. ἀλλὰ τὰ λόγια της ἀκούστηκαν βραννά.

—'Η Μαίρη; "Εκανε ἡ Ματίνα τραβηγτά... Ναί... νὰ τὴ συγγωρῆτε... Ξέρετε, ἐτοιμάζεται τώρα γιὰ τοὺς γάμους της... Δὲν ἔνει οὔτε λεπτὸ γιὰ νάσιμο.

'Η 'Αγγέλα τινάχτηκε. Τὰ λόγια αὐτά. τὴν ξύπνησαν ἀπὸ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

'Εκδόσεις

Σχεδόθη εἰς κομψὸν τεῦχος συλλογὴ ποιημάτων τοῦ κ. Νοταρᾶ μὲ τὸν τίτλο «Τὸ βιβλίο τῆς Ἑλλάδος».

★

'Εκυκλοφόρησε «Τὸ Μοντέρνο τραγούδι» τοῦ κ. Κ. Μάνεση μὲ πλουσίαν θεατρικὴν καὶ κινηματογραφικὴν ὕλην, κατὰ τὰ τελευταῖα τραγούδια Συνεργάται: Δ. Γιαννουκάκης Γ. Θεοδίας. Γ. Σιδερης Χρ. Πύρπασος Τ. Μπακόπουλος κ.ἀ.

"Ενα ρωμαντικὸ εἰδύλλιο

Τὸ ρωμάντσο τῆς βαρώνης ντὲ Βωγκὰν

Μέσα σὲ μιὰ μικρὴ ἔπαυλι τοῦ Κάμπο—λὲ—Μπαίν, στὴν περιοχὴ τῶν Κάτω Πυρηναίων, πέθανε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, σὲ ἡλικία 65 ἐτῶν, ἡ βαρώνη ντὲ Βωγκάν, ποὺ ὑπῆρξε ἡ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς τοῦ Λεοπόλδου 2ου, πάππου τοῦ σημερινοῦ ἑκπτώτου βασιλέως τοῦ Βελγίου Λεοπόλδου τοῦ 3ου.

Τὸ ρωμαντικὸ εἰδύλλιο τους εἶχεν ἐπασχολήσει ἄλλοτε τὴ διεθνῆ κοινὴ γνώμη καὶ εἶνε συγκινήσει πολὲς εὐαίσθητες καρδιές.

Τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τῆς βαρώνης ντὲ Βωγκὰν ἦταν Βέρθα Ντελακρουά. Εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ Γάλλους γονεῖς τὸ Μάϊο τοῦ 1883 στὸ Βουκουρέστι καὶ ἦταν τὸ 13ο παιδὶ τῆς οἰκογενείας της. 'Αργότερα. σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν, συνώδευσε στὴν 'Αργεντινὴ μιὰ μεγαλύτερη ἀδελφή της ποὺ εἶνε παντρευθῆ ἐκεῖ. Γύρισε κατόπιν στὸ Παρίσι, ὅπου. στὸ μεταξύ. εἶναν ἐγκατασταθῆ οἱ γονεῖς της.

"Ενα μικρὸ φλὲρτ μὲ τὸ Γάλλο ὑπολογαγὸ Ντυρριὲ τὴν εἶγει ἀπασχολήσει κατὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς. 'Η Βέρθα συναντήθηκε ἐπίσης μερικὲς φορὲς μαζί του στὸ Παρίσι.

Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς συναντήσεως των. συνέβη νὰ καθήσουν στὴν ταράτσα ἑνὸς κέντρου πλάϊ σ' ἕναν ἥλικ ωμένο καὶ σοβαρὸ κύριο μὲ γενειάδα.

'Η ἡμέρα αὐτὴ ἦταν Ἱστορικὴ γιὰ τὴ μικρὴ Βέρθα.

Κάθε φορὰ ποὺ γύριζε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος τοῦ σοβαροῦ κυρίου. ἔβλεπε τὸ βλέμμα του νὰ στηρίζεται πάνω της γεμᾶτο τουφερότητα καὶ στοργή. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε πατέρας της. Κι' ὡστόσο. ἡ Βέρθα ἐνοιωθε μιὰ ἀσυνήθιστη ταραχὴ ἐμπρὸς στὸ πρεσβύ. ἀλλὰ τόσο ἐκφραστικὸ βλέμμα του κ·ι κάθε τόσο γινόταν κατακόκκινη. γωρὶς νὰ καταλαβαίνη τί τῆς συνέβαινε.

Τὴν ἄλλη μέρα. καθὼς ἐβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι της. ἕνας κύριος μὲ ρεντιγκότα τὴν πλησίασε.

—Δεσποινίς. τῆς εἶπε. ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου θὰ ἦταν εὐτυχὴς ἂν μποροῦσε νὰ συνομιλήσῃ γιὰ μερικὰ λεπτὰ μαζί σας...

Καὶ τὴν ὡδήγησε στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου. ποὺ ἦταν ὁ συνηθισμένος τόπος περιπάτου τῶν ἐρωτευμένων ζευγαριῶν.

'Η Βέρθα ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ σοβαρὸ κύριο μὲ τὴ γενειάδα, ποὺ εἶχε συναντήσει τὸ περασμένο ἀπόγευμα. "Ηταν καθισμένος σ' ἕνα παγκάκι καὶ τὴν περίμενε.

'Η συνομιλία τους κράτησε τέσσερες ὁλόκληρες ὧρες. 'Η Βέρθα φεύγοντας. καταλάβαινε πῶς κάτι τὸ σημαντικὸ εἶχε συμβῆ στὴ ζωή της.

"Επειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. ὁ ὑπολογαγὸς Ντυρριὲ ἔπαιρνε μιὰ ἐπιστολή. 'Η Βέρθα τοῦ ἐξηγοῦσε μ' αὐτὴ ὅτι ἕνα δραμτικὸ αἴσθημα εἶχε πλημμυρίσει ἐαφνικὰ μέσα στὴν καρδιά της καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν συγγωρήσῃ ἂν. σὲ κάποια στιγμὴ ἐπιπολαιότητος. τὸν εἶχεν ἀφήσει νὰ στηριξῃ τὶς ἐλπίδες της σ' αὐτήν.

'Η νέα ἐγκατέλειψε κατόπιν τὸ σπίτι της κι' ἔφυνε γιὰ τὸ Μπάντ Γκαστεῖν τῆς Αὐστρίας. ὅπου τὴν περίμενε ὁ Λεοπόλδος.

'Απὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Βέρθα Ντελακρουὰ ἔζησε πλάϊ στὸ βασιλέα τοῦ Βελγίου.

'Ο Λεοπόλδος ἐνοιωθε μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη γι' αὐτὴ τὴν γυναίκα ποὺ ἦταν ἕνα παιδὶ ἀνεδὸν μπροστά του. Λίγο καιρὸ ἀργότερα ἀνάσανε ἕνα μεγάλο ντῆμα στὸ Σαὶν—Κὰ—Φερρα κοντὰ στὶς νότιες ἀκτὲς τῆς Γαλλίας καὶ ἔγτισε ἐκεῖ δύο μεγαλοπρεπεῖς ἐπαύλεις. Στὴν πρώτη ποὺ τὴν ὠνόμασε «Ἔπαυλι τῶν Κέδρων». ἐγκατέστησε τὴ Βέρθα. Στὴ δεύτερη ποὺ τὴν εἶγεν ὀνομάσει «Καζὲν» ἔμενε ὁ ἴδιος. κάθε φορὰ ποὺ τὰ βασιλικά του καθήκοντα τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ φύγη ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες γιὰ νὰ τρέξη κοντὰ στὴν ἀναπαμένη του.

"Επειτα ἀπὸ μερικὰ γρόνια. ἡ βασίλισσα τοῦ Βελγίου Μαρία—'Ανριέττα πέθανε στὸ Σπὰ 'Ο Λεοπόλδος θεώρησε τότε περιττὸ νὰ κρύψη περισσότερο τὸ συνδεσμό του καὶ κάλεσε κοντά του τὴ Βέρθα.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ τῆς ἀπένειμε τὸν τίτλο τῆς βαρώνης ντὲ Βωγκὰν καὶ τῆς γάρισε τὸν ἱστορικὸ πύργο τοῦ Μπαλιγκοὺρ καὶ μιὰ ὡραία ἔπαυλι στὴν 'Οστάνδη. κοντὰ στὸ καλοκαιρινὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο. Μιὰ μυστικὴ ὑπογεία σήραγξ μήκους δύο περ.που χιλιομέτρων. ὁδηγοῦσε ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο στὴ Βέρθα. "Ετσι. μποροῦσαν νὰ βλέπωνται γωρὶς νὰ ἐκτίθενται στὰ ἀδιάκριτα βλέμματα τοῦ κόσμου.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε ἀργότερα καὶ στὸ Λαϊκέν. Συνέβεσε μὲ μιὰ μυστικὴ ὑπογεία δίοδο τὰ ἀνάκτορα μὲ τὴν ἔπαυλι Βάντεσπυργκτ. ὅπου εἶγεν ἐγκαταστήσει τὴ φίλη του.

'Αλλ' ἡ ὑγεία τοῦ βασιλέως γειροτέρευε ὁλοένα. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1909. οἱ γιατροί διεπίστωσαν μιὰ σοβαρωτάτη πάθησι τῆς καρδιᾶς καὶ μιὰ γενικὴ παράλυσι τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος. Γιὰ τὴ δεύτερη αὐτὴ πάθησι. ὁ βασιλεὺς ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῆ ἀμέσως σ' ἐγγείρησι.

Δυὸ ἡμέρες προτήτερα. ὁ Λεοπόλδος παντρεύτηκε κρυφὰ τὴ Βέρθα μέσα στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Λαϊκεν. 'Αλλὰ δὲν ἀνθεξε στὴν ἐγγείρησι στὴν ὁποία τὸν ὑπέβαλαν οἱ γιατροί του. Καὶ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγο, στὶς 17 Δεκεμβρίου τοῦ 1909.

'Η Βέρθα εἶδε τότε ὅλους νὰ στρέφωνται ἐναντίον της. "Ενας μόνον ἀνθρωπος τῆς εἶγε ἀπομείνει πιστός: ὁ Ντυρριέ. ποὺ δὲν εἶγε πάψει ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπᾶ.

'Η βαρώνη ντὲ Βωγκὰν ἐνοιωθε τὴν ἀνάγκη ἑνὸς ἀνδρὸς κοντά της. γιὰ νὰ τὴν ὑποστηρίξη ἐναντίον τῶν ἐπιθέσεων τῶν ἐγθρῶν της. Δέγθηκε τότε νὰ παντρευθῆ τὸν Ντυρριὲ καὶ οἱ γάμοι τους ἔνιναν τὸν Αὔγουστο τοῦ 1910.

'Αλλ' ἡ Βέρθα ἦταν ἀδύνατον νὰ ζήση εὐτυγισμένη μαζί του. Οἱ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ παρελθὸν τὴν πολιορκοῦσαν πάντα. "Ετσι. οἱ δύο σύζυγοι ἀποφάσισαν σὲ λίγο νὰ γωρισοῦν. Τὸ διαζύγιό τους ἐξεδόθη τὴν 1 Φεβρουαρίου 1912. ποστοῦ ἀκόμη συμπληρώσουν δυὸ γρόνια συζυγικῆς ζωῆς.

'Απὸ τὴ στιγμὴ αὐτή. ἡ ζωὴ τῆς βαρώνης ντὲ Βωγκὰν ἦταν ἀτελείωτη σειρὰ ἀτυγημάτων. "Εγασε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ γυιούς. ποὺ εἶγεν ἀποχτήσει μὲ τὸ Λεοπόλδο. πούλησε τοὺς πύργους καὶ τὰ κοσμήματά της καὶ. στὸ τέλος. κατάντησε. φτωγὴ καὶ δυστυγισμένη. σ' ἕνα μικρὸ γαλλικὸ γωριό. τὸ Μαλιόλ. κοντὰ στὸ Βισύ.

'Εκεῖ τὴν ἀνακάλυψε πρὶν ἀπὸ μερικὰ γρόνια ὁ Βέλγος συνταγματάρχης Στινγχρόνια ὁ Βέλγος συνταγματάρχης Στινγχρόνια ὁ Βέλγος συνταγματάρχης Στινγκλάμπεο. ὑπασπιστὴς ἄλλοτε τοῦ Λεοπόλδου 2ου. Μὲ τὴ συνδρομὴ καὶ μερικῶν ἄλλων παληῶν αὐλικῶν. τῆς ἀγόρασε τότε μιὰ μικρὴ ἔπαυλι στὸ Κάμπο—λὲ—Μπαίν καὶ τῆς ἐξασφάλισε τὰ μέσα γιὰ μιὰ κάπως πιὸ ἄνετη ζωή.

Μέσα στὴν ἔπαυλι αὐτὴ ἡ Βέρθα ἔζησε τὰ τελευταῖα γρόνια τῆς ζωῆς της. μὲ τὶς παλιὲς ἀναμνήσεις της. 'Ο θάνατος τὴν βοῆκε σὲ ἡλικία 65 ἐτῶν.

ΡΟΖΕ ΚΡΟΛΙΚΕ

'Αποκρηάτικο ΣΚΑΝΔΑΛΟ

"Οταν ὁ Μακρυγιάννης ἦταν ἀστυνόμος 'Αθηνῶν

Τὸ Γενάρη τοῦ 1823 ὁ στρατηγὸς Ι. Μακρυγιάννης ἔγινε ἀστυνομικὸς διευθυντὴς 'Αθηνῶν. Τὸ κείμενο τοῦ διορισμοῦ του τὸν γαρακτηρίζει «Ἐπιστάτη τῆς δημοσίας τάξεως» καὶ εἶγε ὑπογραφὴ ἀπὸ ὅλους τους δημογέροντας τῶν 'Αθηνῶν. Αὐτοὶ τὸν εἶναν διαλέξει νὰ «καθήση μὲ 40 ἀνθρώπους ἀγωρίστους εἰς τὴν κοινὴν πόρταν (στὴν πύλη τῆς 'Αγορᾶς) ἵνα ἐπαγρυπνῆ εἰς τὴν φυλαξιν τῶν νόμων. τῶν ἠθῶν καὶ τῆς εὐταξ ας ἐν γένει». Πράγματα δηλαδὴ ὄγι καὶ τόσο εὔκολα γιὰ τὴν ἐπογὴ ἐκείνη στὴν 'Αθήνα. Γιατί καθὼς μᾶς λέει. καλλίτερα ἀπὸ κάθε Ἱστοροικὴ ἔκθεσι. τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι:

Εἰς δυὸ φατρίες ὁ λαὸς
σχίστηκε τῆς 'Αθήνας.
Βλαχαῖοι τὸ κάστρο ἐκράτιγαν.
Σαρῆς, Λέκας τὸ παίρνουν.
Εἶν' ὁ Σαρῆς ἀπ' τοῦ Ψειρῆ
κι' ὁ Λέκας Μενιδιάτης.

. . . . . .

'Αλλὰ ὁ Μακρυγιάννης εἶνε. φαίνεται. ὁρεῖλ νὰ ἐργασθῆ καὶ ἀπόφασι νὰ βάλη τάξι. "Αφησε λοιπόν. τὸ φουρνιο τῆς 'Ακροπόλεως καὶ τὴ θέσι τοῦ ἀντιφουσάγου ποὺ εἶγε ἐκεῖ — ἀλλώστε καὶ τὸ κόμμα τῶν Καστοινῶν καὶ ποδ πάντων ὁ Ι. Μακρυόης δὲν τὸν πολυθέλανε μέσα στὸ φουρνιο — καὶ κατέβηκε στὴν πόλι.

Πρώτη του ἐνέργεια μόλις ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του. ἦταν νὰ βάλη ντελάληδες νὰ φωνάξουν στὸ πατάρι. ὅπου μαζευότανε κάθε Δευτέρα. ὅλος ὁ κόσμος. κι' ἀπ' τὰ γωριὰ ἀκόμη. γιὰ νὰ φανίση τὶς διατανὲς του γιὰ τὸ «ξαρματωμα» τῶν πολιτῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν ποὺ τσινούζιαν ἀσκοπα μέσα στὴν πόλι.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. τὴν ἄλλη Δευτέρα. κοινοποίησε καὶ τὶς ἄλλες διαταγές του. τὴν αὐτοδικία κτλ. Διώρισε ἐπίσης καὶ ἕναν ἀξιωματικό. τὸν Ν. Δαυίλη. περοϊστάμενο στὴν παρακολούθησι κι' ἐπ'ὄλεψι τῆς δημοσίας ἠθικῆς ποὺ τυπώτου ἠθῶν ὅπως θὰ λέναμε σήμερα.

— Θέλω ν' ἀσφαλίσῃς τὸν τόπο ἀπὸ τιμὴ καὶ νὰ κυνηγήσῃς τὴν ὑπερουπαντιά. τοῦ εἶνε πῆ ὁ Μακουγιάννης. Γιὰ τ' ἄλλα εἶμ' ἐγώ!

Μπῆκε ὁ Φεβρουάριος. ἤρθαν οἱ 'Αποκρέες. 'Η 'Αθήνα γλεντοῦσε καὶ τότε ἀκόμη. Παντοῦ γοροὶ μασκαράδες. ἐπισκέψεις. 'Ο Κιουταγὴς μὲ τὸ στρατό του ἦταν ἀκόμη πολὺ μακρυά! «'Η ἐγγώρια μουσικὴ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μπουγιουκλῆν. πολὺ ἐπιτήδειον εἰς τὸ Βιολίον καὶ τὴν πρακτικὴν ποίησιν» — ὅπως ἔλενε ὁ γρονογράφος τῆς ἐπογῆς — δὲν πρόφτανε νὰ τρένη ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ νὰ παίζη στὶς διασκεδάσεις καὶ τοὺς γορούς.

Αὐτὸς ὁ Μπουγιουκλῆς ἦταν φίλος τοῦ Δανίλη.

Τίμιος καὶ νοικοκύρης ἄνθρωπος ὁ διευθυντὴς αὐτὲς τῆς ἐνγώριας μουσικῆς εἶδε κάποια Βραδυὰ τῆς Τυρινῆς τελευταίας ἑβδομάδος τῆς 'Αποκρηᾶς μιὰ ἀπαισία μνήμης καὶ οἰκτροῦ τέλους καθὼς θὰ δοῦμε παρακάτω μεσίτσα (κοντόσες τὶς ἔλεγαν τότε). νὰ κάθεται στὴν εἴσοδο ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ νὰ μιλάη χαμηλόφωνα μὲ κάτι παλληκάρια.

'Ο Μπουγιουκλῆς τὸ εἶπε αὐτὸ τὸ ἴδιο βράδυ στὸν Δανίλη. Καὶ ὁ Δανίλης. γωρὶς νὰ χάση καιρό. τὸ ἀνέφερε στὸν Μακρυγιάννη.

'Ο τελευταῖος μόλις τὸ ἔμαθε. ξεκίνησε ἀμέσως καὶ πῆγε μόνος στὸ σπίτι ἐκεῖνο. 'Ανέβηκε σπάνω. ἀλλὰ δὲν πῦρε ψυγή "Εψαξε ὅμως μέσα σὲ μιὰ πολὺ μενάλη κασέλα καὶ κεῖ ἀνακάλυψε κουμμένες τὶν ἴδια τὴν μεσίτσα καὶ μιὰν ἄλλη νεαρὴ γυναῖκα ἀκόμη. Τοὺς εἶπε καὶ βνῆκαν ἔξω. Ψάγνει ὕστερα καὶ στὰ ἄλλα δωμάτια καὶ βρίσκει τέσσερα παλληκάρια. Τότε τοὺς ἔβαλε ὅλους στὴ γραμμὴ καὶ ἄγνισε αὐτὸς ὁ ἀστυνόμος ποὺ θὰ τιμοῦσε κάθε πολιτισμένη γώρα νὰ τοὺς μιλᾶη μὲ τὸ τσαγὶ ἀλλὰ ἀγνὸ καὶ πειστικὸ ὕφος του. ἀρνίζοντας ἀπὸ τὰ παλληκάρια:

— Βλέπω νὰ εἶστε νοικοκυρόπουλα. Θὰ ἔπρεπε τούτη τὴν ὥρα νὰ βοηθᾶτε καὶ σεῖς νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ πατρίδα! "Αν αὐτὸ δὲν τὸ κάνατε μὴ γινόσαστε τουλάγιστο γι' αὐτὸ τὸν τόπο ἐδῶ ἄτιμοι καὶ ὑπερουπάντες! Τώρα ὅμως μιὰ καὶ ἡ τύγη τὸ ἔφερε ν' ἀπαντηθοῦμε δῶ πέρα θἄθελα νὰ σᾶς φωτήσω κάτι: "Αν κανένας σᾶς ἔπιανε στανικῶς τὴν ἀδελφὴ σας γιὰ νὰ γλεντήσῃ αὐτὲς τὶς μέρες καὶ νὰ κάνη τὸ κέφι του θὰ σᾶν ἐγνόταν καλά·

— "Οχι! εἶπαν τὰ παλληκάρια.

— Δὲν θὰ σκοτώνατε τὸν αἴτιο;

— Ναί! ἀπάντησαν ἐανὰ τὰ παλληκάρια.

— Ἐγὼ τώρα δὲν θὰ σᾶς πειράξω Οὔτε θέλω νὰ μαθευτῆτε. Νὰ κδικήσετε » τὴν κοπέλλα καὶ νὰ τὴν ἀφήσετε νὰ φύγη. "Αν σᾶς ξαναβοῦ ἄλλη φορὰ ἔτσι θὰ σκοτωθοῦμε!

"Υστερα πῆρε μαζί του τὴν μεσίτσα καὶ τὴν ἔκλεισε στὴ φυλακὴ λίγες μέρες.

— Κύτταξε τώρα τῆς εἶπε σταν τὴν ἄφησε ἐλεύθερη νὰ φροντίσῃς ἀπὸ διάβολος νὰ γίνῃς ἄνθρωπος.

Ταῦ κάκου ὅμως. Αὐτὴ γνώμη δὲν ἄλλαξε

'Ο Μακρυγιάννης. σὰν ἀστυνόμος 'Αθηνῶν. ἐπικοινωνοῦσε καθημερινὰ μὲ τὸν Γκούρα τὸ φρούραρχο τῆς 'Ακροπόλεως καὶ «Καπετάναν τῆς νώρας» ὅπως τὸν ἔλεναν οἱ 'Αθηναῖοι καὶ οἱ νομικοὶ τῆς 'Αττικῆς. Σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς συναντήσεις τους εἶπε κάποτε:

— Αὐτὴ ἡ ὑπερουπάντισσα ἡ μεσίτσα εἶνε ἀδιόρθωτη πάντα.

— Θὰ τὴν φτιάξω ἐγὼ. τὸν διέκοψε ὁ Γκούρας. Νὰ μοῦ τὴ στείλῃς ἐδῶ στὸ κάστρο μὲ τὸν Δανίλη.

'Ο Δανίλης τὴν ἔπιασε καὶ τὴν ἤγγε ἀπάνω στὴν 'Ακρόπολη.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ 'Αθήνα ξύπνησε καὶ εἶδε τὴν ἀπαισία γυναίκα κρεμασμένη μὲ σγοινὶ ἀπὸ ἕνα γοντρὸ πανύψηλο κοντάρι τοποθετημένο κοντὰ στὸν ἀνατολικὸ προμαγῶνα τοῦ φρουρίου τῆς 'Ακροπόλεως.

Γ. Α ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΘΗΣΤΕ
ἀπὸ σήμερα στὴ Σελ. 27 τὴν ἐξαιρετικὴ ἐνδιαφέρουσα σειρὰ τῶν γυναικείων πορτραίτων τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. ΔΗΜ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ. μὲ τὸν τίτλο
ΖΩΝΤΑΝΕΣ 'Ελληνίδες
Πρόκειται γιὰ τὶς δυναμικώτερες καὶ ζωντανότερες Ἑλληνίδες ποὺ πῆραν θέσι στὴ νεοελληνικὴ ζωὴ ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου τῆς 'Ανεξαρτησίας μέχρι σήμερα. Κάθε πορτραῖτο εἶνε καὶ ἡ αὐτοτελὴς βιογραφία μιᾶς ἑκάστης τῶν ΜΕΓΑΛΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ τῆς νεωτερ·ης Ἑλλάδος. ποὺ ἔδρασον μὲ τὴν ζωντάνια τους τὴν ἐξυπνάδα τους τὰ μεγάλο αἰσθήματά τους. τὴν παλληκαριά τους καὶ τὶς φλογερὲς ἀνάπες τους.
Ποώτη φορὰ θὰ δημοσιευθοῦν σ' ἑλληνικὸ περιοδικὸ τόσο ὡραῖες σελίδες τῆς ἱστορίας τῆς ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. γραμμένες ἀπ' τὸν ἐκλεκτὸ συνεργάτη μας καὶ ἀναπτὸ στὸ κοινὸν συγγραφέα κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΝ μὲ τὴν εὐσυνειδησία καὶ τὴν ἀκοιβεία ποὺ τὸν διακρίνουν.

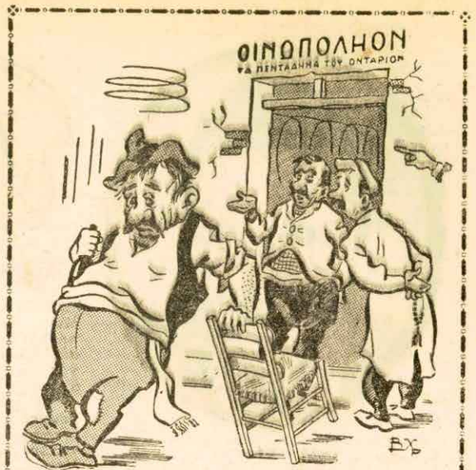

— Αὐτὸ τὸ καλὸ ἔχει ὁ 'Οδυσσέας! "Οση σοῦσα νάχη. τὴν... κρατάει τὴ θέσι του!...

(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

'Αθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Αὐτοκτονία

Μιὰ μικρὴ μαθητριοῦλα κάπου εἰς τὴν Κοκκινιὰ τρομερὰ ἐρωτευμένη σκέφτηκε ν' αὐτοκτονήση γιατὶ ἀντικρυσεν ἐκείνου μοναχὰ τὴν ἀπονιὰ κι' εἶκοσι κινίνα πῆρε... μήπως καὶ τὸν συγκίνηση.

★

Τὴν γλυτώσανε βεβαίως ἀπ τὴν τόση της τὴν τρελλὰ καὶ μὲ πλύσεις τοῦ στομάχου. ἔζησε ἡ καλὴ κοπέλλα κι' ἔμαθε πὼς ὅταν τύχη. πόνο στὴν καρδιά της (νάχη θὰ τῆς πλένουν τὸ στομάχι.

'Ιπτάμενοι δίσκοι

Σὲ καφενεῖο τοῦ Πειραιῶς. προχθὲς μὲ τὸ Τριῶδιον πάνω στὴν πρέφα ἔγινε μοιραῖον ἐπεισόδιον. Μιὰ συντροφιὰ ἐκάθησε καὶ ἀρχισε νὰ παίζη ἀλλὰ μιὰ παρεξήγησις ἐγίνηκε μεγάλη, καὶ κάποιος παίκτης ἁρπαξε τὸν δίσκο ἀπ τὸ τρα (πέζι καὶ τὸν ἔξεσφενδόνισε στοῦ ἄλλου τὸ κεφάλι.

★

Ἀπεσοβήθη ὁ καυγᾶς καὶ κάθε καρδιοχτύπι ἀλλὰ σ' ἐκείνη τὴν μικρὴ τῆς ταραχῆς ζαλάδα κάποιος παρικαθήμενος, εἶπεν: Αὐτὸ μᾶς λείπει οἱ δίσκοι οἱ ἱπτάμενοι νὰ φθάσουν στὴν Ἑλλάδα

Τὸ Καρναβάλι

'Ενῶ τελειώνει τώρα πιὰ τὸ Καρναβάλι, μὲ ἡσυχία καὶ ἠρεμία καὶ γαλήνη τ' ἀποκρήτικο κανεὶς δὲν τάχει βγάλει ἀπὸ τὴ νταβαλίνη!...

★

Κανένας δὲν ἐντύθηκεν ἐφέτος μασκαρᾶς. τὸ Καρναβάλι ἦταν σεμνὸ καὶ σχετικὰ θλιμμένο σὲ τέτοιες μαῦρες ἐποχὲς καὶ ὧρες συμφορᾶς. γεννήθηκε σὰν νεογνὸ ποὺ βγαίνει πεθαμένο!

'Ο καιρὸς

Κάποιαν ἀπάτη φαίνεται μᾶς ἔκαμε ὁ χειμῶνας ἰδίως δὲ πρὸς τὶς ἀρχὲς ποὺ μὲ λιακάδες ἥρεμα καὶ δίχως παγετῶνας καὶ οὔτε κἂν βροχές...

★

Κι' ἐνῶ λοιπὸν τελειώνε σεμνὸς καὶ μάλλον ἄρτιος κι' ὅλοι τὴν ἀνοιξιάτικη προσμένομε τὴν ὥρα. ἐνεφανίσθη ξαφνικὰ πιὸ ἅγριος ὁ Μάρτιος καὶ ὅσα δὲν ἐπάθαμε... θὰ τὰ ὑποστοῦμε τώρα!...

Τὸ μπαλλέτο

Εἴδαμε καὶ τὸ μπαλλέτο τὸ φραντσέζικο ἐν 'Αθήναις καὶ θαυμάσαμε τὰ πάντα. Καὶ χορὸ καὶ μπαλλαρίνες! Τί κορμιὰ. τί σιλουέττες

βόλτες. σάλτα περιστέττες

Κι' οἱ χορευτρίες ἰδίως μία - μία τί κομμάτια... Κάθε θεατὴς μποροῦσε ν' ἁμαρτήσῃ μὲ τὰ μάτια κι' ἂν κανένας τὸ ἀρνεῖται. ἀντιτάσσονται τὸ βέτο ἁμαρτητὲς ἂς μείνη καὶ τὸν λίθον του... μπαλ.

(Λέτωι...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Γκλὲν Φόρντ.

Ζευγάρια τοῦ Χόλλυγουντ
Γκλὲν Φόρντ καὶ Ἔλινορ Πάουελ

Ἀγάπη, τρυφερότης, στοργή, ἀφοσίωσις...

Ἡ ἐπομένη τῆς γεννήσεως τοῦ γιοῦ του Πήτερ, ὁ Γκλὲν Φόρντ, μπῆκε τσέντοντας στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, στὴν κλινικὴ φωνάζοντας κατενθουσιασμένος:

— Ἔλλη μου, θέλω νὰ μοῦ πῆς ποιὰ λουλούδια σ' ἀρέσουν περισσότερο. Θὰ γεμίσω τὸ δωμάτιο αὐτὸ μὲ λουλούδια!...

Ἡ Ἔλινορ γέλασε μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ νεαροῦ πατέρα καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Ξέχασες ἀγάπη μου, πὼς τὸ ἀγαπημένο μου λουλοῦδι εἶνε ἡ ναζία;

— Θὰ τὸ ἔχῃς μικρή μου «μητερούλα»! ὑποσχέθηκε ὁ Γκλὲν φιλῶντας την, κι' ἔτσε-ξε νὰ τηλεφωνήσῃ σ' ἕνα ἀνθοπωλεῖο.

Ἀλλὰ κανένα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀνθοπωλεῖα δὲν εἶχε ναζίες. Ὅλοι ὅμως γελοῦσαν ἀκούγοντάς τον νὰ ζητᾶ τὸ ἄνθος ἐκεῖνο ποὺ εἶνε ποὸ πολλοῦ ἐξαφανισθῆ. Γύρισε τότε ὅλες τὶς αὐλὲς καὶ τοὺς κήπους τῆς γειτονιᾶς του. Μάταιος κόπος. Οἱ κηπουροὶ τοῦ δήλωναν ὅλοι ὅτι καμμιὰ ναζία δὲν ἦταν ἀνθισμένη ἐκείνη τὴν ἐποχή.

Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἀπογοήτευσαν τὸν Γκλέν. Πῆρε τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἄρχισε νὰ ψαρίζῃ στὰ προάστεια. Ὅπου ἔβλεπε κῆπο σταματοῦσε καὶ ρωτοῦσε. Πολλοί, ἀκούοντας τὴν στερεότυπη φράσι του: «Ζητῶ μιὰ ναζία γιὰ τὴν γυναῖκα μου», τὸν ἔπαιρναν γιὰ τρελλό.

Ἀλλ' ὁ ἐπιμένων νικᾶ πάντοτε. Σ' ἕνα μικρὸ ψαριουδάκι εἴκοσι μίλλια ἔξω ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ὁ Γκλὲν Βρῆκε πάνω σ' ἕνα δέντρο ἕνα μικρὸ συνδὸν μασαμένο λουλουδάκι ναζίας.

Γύρισε τότε ὁλοταχῶς στὴν κλινικὴ καὶ μ' ὅλο ποὺ ἡ ὥρα ἦταν περασμένη, μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Ἔλινορ καὶ δείχνοντάς της τὸ εὔοσμά του, τῆς εἶπε:

— Σοῦ ἔφερα μιὰ ναζία! Εἶνε ἡ μόνη ποὺ ὑπάρχει σ' ὅλη τὴν Ἀμερική!

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ πολλὰ πράγματα: Τὸν χαρακτῆρα τοῦ Γκλέν, τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ πόσο περήφανος εἶνε γιὰ τὸ γυιό του.

Ὁ Γκλὲν Φόντ γεννήθηκε στὸ Κεμπὲκ τοῦ Καναδᾶ τὴν 1 Μαΐου 1916. Ὁ πατέρας του, Σάμουελ Νιοῦτον Φόντ ἦταν μιὰ σπουδαία προσωπικότης ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους βιομηχάνους τῆς πόλεως. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν προγόνων του, ὑπῆρχαν μερικὰ πασίγνωστα ὀνόματα: Ὁ σὲρ Τζὼν Μακντόναλντ, τέως πρωθυπουργὸς τοῦ Καναδᾶ καὶ ὁ Μάρτιν Βὰν Μπύρεν, ὄγδοος πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ὁ Γκλὲν ἦταν μόλις ἑπτὰ ἐτῶν ὅταν οἱ γονεῖς του ἐγκατέλειψαν τὸν Καναδᾶ καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Καλλιφορνία. Ἐνεγράφη ἐκεῖ στὸ Κολλέγιο τῆς Σάντα Μόνικα στὰ πρόθυρα τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ὅταν τὸ 1935 πῆρε τὸ δίπλωμά του, ἀποφάσισε νὰ γίνῃ ἠθοποιός.

Ὁ Γκλὲν ἔκανε διάφορες ἐμφανίσεις ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἑνὸς θεάτρου τῆς Σάντα Μόνικα, φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε γιατὶ μιὰ μέρα ἔφυγε γιὰ τὸ Μπρόντγουαίη. Ἐκεῖ ἔπαιξε σὲ μεγάλα θεατρικὰ ἔργα καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ διάσημος.

Μιὰ μέρα πῆγε στὸν κινηματογράφο καὶ εἶδε ἕνα φίλμ τῆς Ἔλινορ Πάουελ. Τὸ χορευτικὸ ταλέντο τῆς διασήμου Βεντέττας τοῦ Χόλλυγουντ, τοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι καὶ γι' αὐτὰ ὅταν ὁ σκηνοθέτης τῆς «Γουῶνεο» Χέρμαν Σοῦμλιν τὸν κάλεσε στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ παίξῃ ἕνα μικρὸ ρόλο στὸ φίλμ «Ἡ ὥρα τῶν παιδιῶν», ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Γκλὲν ἦταν νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ πῶς καὶ ποῦ μποροῦσε νὰ ἰδῇ τὴν Ἔλινορ Πάουελ.

Ἕνα τουφεκὸ εἰδύλλιο ἀναπτύχθηκε ἔτσι μεταξύ τους καὶ πολὺ γρήγορα κατέληξε σὲ γάμο.

Σήμερα ὁ Γκλὲν καὶ ἡ Ἔλινορ ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐτυχισμένα ἀντρόγυνα τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ Γκλὲν εἶνε πρότυπο συζύγου καὶ πατέρα. Ὅλες τὶς ἐλεύθερες ὧρες του τὶς ἀφιερώνει στὸ σπίτι του, στὴ γυναῖκα του καὶ στὸ παιδί του. Τὰ μεγάλα του ματόια μάταια λάμπουν πάντοτε ἀπ' τὴ ναοὰ τῆς ζωῆς.

Ἂν δὲν ἔχῃ διαλύσει τὸ αὐτοκίνητό του στὸ γκαράζ προσπαθῶντας νὰ τὸ συναμολογήσῃ καὶ πάλι, ὁ Γκλὲν θὰ σκάβῃ τὸν κῆπο του γιὰ νὰ φυτέψῃ κάτι καινούργιο. Ἂν δὲν ζητᾶ κανένα σπάνιο γραμματόσημο γιὰ τὴ συλλογή του θὰ παίζῃ τηλεγραφικῶς σκάκι μ' ἕναν πρώην συνάδελφό του ναύτη ποὺ μένει στὴν Κίνα. Ἂν δὲν γυρίζῃ κανένα φίλμ στὸ στούντιο θὰ βρίσκεται στὸ σάντσο τῆς «Κολούμπια» καὶ θὰ μαθαίνῃ τὸ γυιό του ἱππασία. Ἂν τέλος ἡ Ἔλινορ λείπει ἀπὸ τὸ σπίτι, μπαίνει στὴν κουζίνα καὶ τσελλαίνει τὸ μάγειρό τους μὲ τὶς αὐτοσχέδιες συντανὲς του.

Ὁ Γκλὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του πολὺ τυχερὸ καὶ εὐτυχῆ ποὺ κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Ποτὲ ὅμως δὲν τὸν μέθυσε ἡ δόξα. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ τύπος θ' ἀσχοληθῇ μ' αὐτὸν χρησιμοποιῶντας τὰ πιὸ κολακευτικὰ λόγια, ὁ Γκλὲν παίονει ἕναν τόμο ποὺ ἔχει συγκεντρώσει μόνος του ἀπὸ ἀποκόμματα παλαιῶν ἐφημερίδων ποὺ ἐπαινοῦν τὸ ταλέντο καὶ δικαιολογοῦν τὴ δόξα μερικῶν ἀστέρων τῆς νύχτας ποὺ σήμερα ἔχουν ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ, κι' ἔτσι μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα.

Ὁ μικρὸς Πῆτερ εἶνε ἡ μεγάλη χαρὰ καὶ ἡ ἀπερίγραπτη εὐτυχία τοῦ Γκλὲν καὶ τῆς Ἔλινορ.

"Οταν ὁ Γκλὲν φέρνει στὸ σπίτι του τὸ σενάριο μιᾶς νέας ταινίας ἡ Ἔλινορ τοῦ τὸ ἁρπάζει μὲ ἀγωνία γιὰ νὰ ἰδῇ τί ρόλο θὰ παίξῃ ὁ ἄντρας της.

Μὴ φαντασθῆτε ὅτι ζηλεύει. Σὲ κάτι ἄλλο ὀφείλεται ἡ ἀγωνία της αὐτή. Ὁ Γκλὲν θέλει πάντοτε νὰ εἶνε φυσικὸς στὸ παίξιμό του καὶ γι' αὐτό, τόσο κατὰ τὴ μελέτη τοῦ ρόλου του, ὅσο καὶ κατὰ τὸ «γύρισμα» εἶνε καὶ στὴν ἰδιωτική του ζωὴ ὅμοιος μὲ τὸν τύπο ποὺ ὑποδύεται στὴν ὀθόνη.

Φοροῦσε π. χ. μιὰ ναυτικὴ μπλοῦζα καὶ ἐμπαίτο συνεχῶς τὶς κινήσεις καὶ τοὺς τρόπους ἑνὸς ναύτη κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γυρίσματος τοῦ φίλμ «Τὸ πλοῖο τῆς κατάρας». Κάποτε πάλιν ἔφερε στὸ σπίτι του δυὸ... μονίμους παίκτες ἀπὸ ἕνα καζίνο γιὰ νὰ τοῦ μάθουν νὰ σίγνη τὰ ζάρια ὅταν γύριζε τὴν «Τζίλντα» Καὶ τελευταίως ἐνῶ γύριζε τὸ φίλμ «Σπασμένα φτερά», ἔβαλε καὶ τοῦ συναμολόγησαν στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεώς του ἕνα ὁλόκληρο ἀεροπλάνο τύπου... 1886. Πῆρε δὲ νιὰ σύμβουλο τοῦ ἕνα παλαίμαχο ἀεροπόρο ποὺ εἶχε γνωρίσει τὸν πρῶτο ἀεροπόρο τῆς Ἀμερικῆς τὸν Τζὼν Μοντγκόμερυ, τὸν ρόλο τοῦ ὁποίου ὑποδύεται ὁ Γκλέν.

Ἔχει λοιπὸν δίκηο ἡ Ἔλινορ, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ νὰ λέη στὸν Γκλέ:

— Παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ μὴ σὲ βάλουν καὶ παίξῃς καμμιὰ φορὰ σὲ ταινία ζούγκλας γιατὶ τότε ἀσφαλῶς τὸ σπίτι μας θὰ γεμίσῃ λιοντάρια καὶ τίγρεις!

Στὴν ὀθόνη ὁ Γκλὲν συμπεριφέρεται συνήθως σκληρὰ στὶς γυναῖκες. Αὐτὸ ὅμως δὲν συμβαίνει καὶ στὴν ἰδιωτική του ζωή. Τὴν ἡμέρα τοῦ γυρίσματος τῆς σκηνῆς ποὺ γαστουκίζει τὴν Ρίτα Χαίηνουωρθ στὸ φίλμ «Τζίλντα» ἡ Ρίτα βρῆκε στὸ καμαρίνι της, πρωτοῦ ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα μιὰ ἀνθοδέσμη μὲ τοιαντάφυλλα ποὺ συνοδευόταν μὲ μιὰ κάρτα τοῦ Γκλὲν πάνω στὴν ὁποία ὁ παρτεναίρ της εἶνε γράψει τὰ ἑξῆς: «Συγχαίρομαι γι' αὐτὸ ποὺ κάνω ἀλλὰ ἔχω ἀρεσις πὼς δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀποφύγω»

Τὸ μόνο ἐλάττωμα τοῦ Γκλὲν — ἂν μπορῇ νὰ τὸ πῇ κανεὶς ἐλάττωμα, αὐτὸ — εἶνε ὅτι δὲν λέει ποτὲ σὲ κανένα τὰ σχέδιά του.

"Οταν κηρύχτηκε ὁ πόλεμος ὁ Γκλὲν δὲν εἶχε ἀκόμη παντρευτῆ. Μιὰ μέρα πῆγε τὴν Ἔλινορ Πάουελ νὰ νὰ κάνουν ἕναν περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Σὲ μιὰ στιγμὴ σταμάτησε ἔξω ἀπὸ ἕνα μεγάλο κτίριο καὶ τῆς εἶπε πὼς εἶνε κάποια δουλειά.

"Οταν ὁ Γκλὲν ξανανύοισε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα συνένισαν τὸν περίπατό τους καὶ μόνο τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χωρίσουν ἀρνὰ τὸ βράδυ ὁ Γκλὲν τῆς εἶπε:

— Ἀλήθεια Ἔλλη δὲν σοῦ εἶπα κάτι... Κατατάνθηκα στὸ ναυτικό!

Τελευταίως πάλι ἕνα βράδυ, πολλὴ ὥρα μετὰ τὴν ἐπάνοδό του στὸ σπίτι καὶ ἀφοῦ εἶνε συζητήσει ἀρκετὰ μὲ τὴν Ἔλινορ τῆς εἶπε ξαφνικά:

— Ξέρεις Ἔλλη ἀνόρασα σήμερα τὴ βίλλα τοῦ Μὰξ Στάϊνερ! Αὔριο θὰ σὲ πάω νὰ τὴν δῇς κι' ἐσύ.

Τὸ εἶπε αὐτὸ σὰν νὰ ἐποόκειτο γιὰ τὴν ἀγορὰ κανενὸς βιβλίου. Καὶ ὅμως τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀληθινὸ παλατάκι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶνε γαλλικοῦ στὺλ καὶ βρίσκεται ἀνάμεσα στὶς βίλλες τοῦ Σαολὼ καὶ τοῦ Φρέντ "Ασταιρ.

Ὁ Γκλὲν τσελλαίνεται γιὰ μουσικὴ καὶ ἔνει στὴ βίλλα του ἕνα δωμάτιο μὲ εἰδικοὺς ἀπομονωμένους τοίχους οὕτως ὥστε νὰ μποοῇ ν' ἀκούῃ μουσικὴ σ' ὁποιαδήποτε ὥρα, χωρὶς νὰ ἐνοχλῇ κανένα. Τσελλαίνεται κυριολεκτικὰ γιὰ Μπετόβεν, Μπὰχ καὶ Μπράμς.

Ὁ πρόεδρος Ρούσβελτ τὸν συμπαθοῦσε πολὺ καὶ τὸ ζεῦγος Φὸντ - Πάουελ ἦταν πάντοτε καλεσμένο στὴ δεξίωσι τοῦ Λευκοῦ Οἴκου γιὰ τὰ νενέθλια τοῦ Προέδρου.

Θὰ σκεφθῆτε ἴσως ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἀκουνὴ συγγένεια τοῦ Φὸντ μ' ἕναν παλιὸ Πρόεδρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ Γκλὲν ποτὲ δὲν τὸ ἐκμεταλλεύτηκε αὐτό. Ἀλλωστε ἡ Ἔλινορ Πάουελ πολὺ πρωτοῦ γνωρίσῃ τὸν Γκλὲν εἶχε κατακτήσει μὲ τὸ ταλέντο της τόσο τοὺς γυιοὺς τοῦ Προέδρου Ρούσβελτ ὅσο καὶ τὸν ἴδιο.

Ἰδοὺ μιὰ χαριτωμένη ἀφήγησις τῆς ἴδιας τῆς Ἔλινορ Πάουελ γιὰ τὴν πρώτη της ἐπίσκεψι στὸν Λευκὸ Οἶκο:

«Φοβόμουν πὼς ὅλα θὰ ἦσαν δύσκολα μέσα στὸ Λευκὸ Οἶκο, ἐξ αἰτίας τῆς ἐθιμοτυπίας. Καὶ γι' αὐτό, ὅταν ὁ γυιὸς τοῦ Προέδρου, Τζίμμυ Ρούσβελτ μὲ φώνεξε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου μὲ τὸ ναϊδευτικό μου ὄνομα «Ἔλλη» τρόμαξα γιατὶ πίσω του ἐργόταν ἡ μητέρα του. Τί θὰ ἔλεγε ἡ κυρία Ρούσβελτ γιὰ τὴν οἰκειότητα αὐτὴ τοῦ γυιοῦ της;

»Ἀλλ' ἐκεῖνη φάνηκε πολὺ φιλοφοονητικὴ μαζί μου.

» — Ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς γνωρίσω, μοῦ εἶπε. Ἔνω ἀκούσει τόσα ἀπὸ τοὺς γυιούς μου γιὰ σᾶς!

»Πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς τὸν Τζίμμυ καὶ τὸν ὁδελφό του Φράνκλιν τοὺς γνώρισα ἀπὸ τὸ 1933 ὅταν ἀκόμη ἔπαιζα στὸ Μπροντγουαίη.

»Ὕστερα ἀπὸ λ γο ἔφτασε καὶ ὁ Φράνκλιν Ρούσβελτ, ὁ ὁποῖος μόλις μὲ εἶδε φώναξε:

— Γειά σου Ἔλλη! Σήμερα θὰ φᾶμε μαζί. Ἐλπίζω νὰ μὲ βάλουν κοντὰ σου στὸ τραπέζι!

»Καὶ πραγματικὰ κάθησε δίπλα μου στὸ τραπέζι.

» —Ἂν βρῆς σκληρὸ τὸ κοτόπουλο, μὴ σοῦ κάνη ἐντύπωσι αὐτό, μοῦ φιθύρισε σὲ μιὰ στιγμή. Δὲν μαγειρεύουν καλὰ ἐδῶ!

»Στὸ γεῦμα δὲν παρουσιάσθηκε ὁ Πρόεδρος, γιατὶ ἦταν ἀπασχολημένος. Ὅσο γιὰ μένα, ἤμουν τόσο συγκινημένη, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ ἐκτιμήσω ἂν ἀξίζει ἢ ὄχι ἡ μαγειρικὴ τοῦ Λευκοῦ Οἴκου.

»Μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ κυρία Ρούσβελτ μοῦ εἶπε:

» — Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸν ἄνδρα μου;

»Καὶ μαζὶ μὲ τοὺς γυιούς της μὲ συνώδευσε ὡς τὸ γραφεῖο του.

»Ἡ καρδιὰ μου χτυπούσε δυνατά. Καθισμένος στὸ γραφεῖο του ὁ Προέδρος εἶνε μόλις τελειώσει τὶς συζητήσεις του μὲ διαφόρους ὑπουργούς Μοῦ ἔσφιξε τὸ νέοι καὶ μοῦ εἶπε καμογελῶντας:

» — Ξέρω τὴν φιλία ποὺ σᾶς συνδέει μὲ τοὺς δυὸ γυιούς μου. Τώρα ὅμως ποὺ γνωρίσατε τὸν πατέρα τους φαντάζομαι πὼς τὰ παιδιὰ δὲν θὰ σᾶς ἐνδιαφέρουν πιά, δὲν εἶνε ἔτσι;

» — Ἔτσι εἶνε! ἀπάντησα μηχανικά, μὴν ξέροντας τί νὰ πῶ.

»Ὁ Φράνκλιν γυιός, ὅμως διαμαρτυρήθηκε:

» — Δὲν εἶνε τρόπος αὐτός, μπαμπᾶ, νὰ μᾶς πάρῃς τὸ κορίτσι μας!...

»Ὁ Πρόεδρος γέλασε καὶ μοῦ ζήτησε διάφορες πληροφορίες γιὰ τὴν ἐργασία μου καὶ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Τέλος μοῦ εἶπε:

» — Δὲν ἔχω ἰδῆ ποτὲ κανένα νὰ χορεύῃ μὲ τόσο πνεῦμα ὅπως ἐσεῖς. Κάθε φορὰ ποὺ σᾶς Βλέπω στὸν κινηματογράφο μοῦ ἔργεται ἡ ἐπιθυμία νὰ σηκωθῶ νὰ χορέψω κι' ἐγώ!

»Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλείτερο κομπλιμέντο ποὺ ἄκουσα στὴ ζωή μου, καὶ προερχόταν ἀπὸ τὸν μεγαλείτερο φυσιογνωμία ποὺ γνώρισα ποτέ».

"Οταν ἔνινε μητέρα ἡ Ἔλινορ ἀποσύθηκε ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ ἀφοσιώθηκε ἐξ ὁλοκλήρου στὸν ἄντρα της καὶ στὸ παιδί της. Τώρα ὅμως ποὺ τὸ Χόλλυγουντ ἄρχισε πάλι νὰ ἐργάζεται πυρετωδῶς ἡ συμβολὴ τῆς Ἔλινορ στὴν νέα του ἐξόρυησι θεωρήθηκε ἀπαραίτητη κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ ξαναμυρίσῃ στὸ στούντιο.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔνει κατενθουσιάσει τὰ ἑκατομμύρια τῶν θαυμαστῶν τῆς μεγάλης ποροὐτσιας καὶ ἰδίως τὸν μεγαλείτερο καὶ πιὸ φανατικὸ θαυμαστή της τὸν Γκλὲν Φόρντ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΙΥ

Κινηματογραφικὰ νέα

★ Οἱ Ἀμερικανοὶ κριτικοὶ ἀπένειμαν στὸν Ἔλια Καζὰν τὸν τίτλο τοῦ «καλυτέρου σκηνοθέτου γιὰ τὸ 1948».

★ Δὲν εἶνε μόνο πολλὲς βεντέττες ποὺ ὀφείλουν τὴν τύχη τους στὸ ἀσανσὲρ ἀλλὰ καὶ πολλοὶ αὐθέντες ἐπίσης. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ Μπάστ Λανκάστερ, ποὺ παίζει κυρίως ρόλους γκάνγστερ. Ἡ ἀνακάλυψίς του ἔγινε μέσα σ' ἕνα ἀσανσὲρ ἀπὸ τὸν παραγωγὸ κινηματογραφικῶν ταινιῶν Χὰλ Οὐάλλις.

Ὁ Λανκάστερ ἀνέβαινε στὸν 34ο ὄροφο ἑνὸς οὐρανοξύστου τῆς Νέας Ὑόρκης, γιὰ νὰ κάψῃ τὰ μαλλιά του. (Τὰ περισσότερα ἀμερικανικὰ κουρεῖα βρίσκονται σὲ οὐρανοξύστες καὶ δὲν ἔνουν πόσωπι στὸ δρόμο ὅπως συμβαίνει στὴν Εὐρώπη).

Ὁ Γκλὲν καὶ ἡ Ἔλινορ ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐτυχισμένα ἀντρόγυνο τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ τουρκικοῦ θεάτρου Μπεντιᾶ Χανούμ στὴν Ἀκρόπολι, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1931.

ΤΙΜΕΣ ΚΑΙ ΔΟΞΕΣ
ἐκ... παρεξηγήσεως

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1931 ἐπεσκέφθησαν τὰς Ἀθήνας ὁ Ἰσμὲτ Πασᾶς, πρωθυπουργὸς τότε τῆς Τουρκίας καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Τεφὶκ Ρουσδὴ Βέης. Μαζί τους ἦρθαν καὶ ἀρκετοὶ Τοῦρκοι δημοσιογράφοι. Λίγες ἡμέρες ἐνωρίτερα εἶχε φθάσει καὶ ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ τουρκικοῦ θεάτρου Μπεντιᾶ Χανούμ. Ἡ νεοπαγὴς τότε ἑλληνοτουρκικὴ φιλία πρεπνοῦσε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος καὶ οἱ διάφοροι παράγοντες τῶν δύο χωρῶν ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ τὴν τονώσουν. Ἔτσι καὶ ἡ Μπεντιᾶ Χανοὺμ θὰ ἔπαιονε μέρος σὲ μιὰ ἑλληνοτουρκικὴ Σαιξπηρικὴ παράστασι παίζοντας τὸ ρόλο τῆς Δυσδαιμόνας στὸν «Ὀθέλλο» ἐνῶ ὁ Περ. Γαβοιπλίδης θὰ ἔκανε τὸν φοβερὸ καὶ ζηλιάρη μαῦρο στοατηγό.

Ἕνα μεσημέρι ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων δεξιώθηκε τοὺς Τούρκους συναδέλφους στὴν Κηφισιά. Στὸ νεῦμα παρεκάθησαν καὶ πολιτικὰ πρόσωπα, καθὼς καὶ ἐκπρόσωποι τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου. Καλεσμένη ἦταν καὶ ἡ Μπεντιᾶ χανούμ. Ἐπίσης καὶ δυὸ-τρεῖς Ἕλληνες δημοσιογράφοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ὁ εὐτραφέστατος οἰκονομικὸς διευθυντὴς τῆς «Ἀπογευματινῆς» Ὀδ. Κουσταλλίδης

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης θἄρχιζαν στὸ Στάδιο οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες. Θὰ τοὺς παρακολουθοῦσαν ὁ Ἰσμὲτ Πασᾶς ὁ Τεφὶκ Ρουσδὴ Βέης ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Ζαΐμης, ὁ Πρωθυπουργὸς Βενιζέλος, ὅλα τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως καὶ οἱ ξένοι πρεσβευταί

Στὸ γενονὸς ἐδόθη ἕνας ἐξαιρετικὰ πανηγυρικὸς τόνος. Ὁλόκληρη ἡ δύναμις τῆς Προεδρικῆς εὐζωνικῆς φρουρᾶς παρετάνθη κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ μέγοι τοῦ Σταδίου. Ἄλλα τμήματα στρατοῦ καὶ χωροφυλακῆς εἶναν παρατανᾶη στὴ λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, μέγοι τῆς Πλατείας Ρηγίλλης.

Οἱ ἀγῶνες θὰ ἤρχιζαν στὶς 5 μ. μ. καὶ ἀπὸ τὶς 4 εἶχε δοθῆ ἐντολὴ νὰ μὴν ἐπιτραπῆ ἡ διέλευσις κανενὸς αὐτοκινήτου ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς παρατάξεως. Ἡ ἐντολὴ ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Πρῶτον θὰ εἰσέλθη εἰς τὴν παράταξιν τὸ αὐτοκίνητον τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιβαίνη ἡ Α. Ε. ὁ Ἰσμὲτ Πασᾶς ἢ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας Τεφὶκ Ρουσδὴ Βέης. Ἄμα τῆ ἀφίξει τοῦ αὐτοκινήτου εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρατάξεως ἅπαντα τὰ τμήματα νὰ παρουσιάσουν δπλα. Ἡ παρουσίασις ὅπλων θὰ διατηρηθῆ κατὰ τὴν διέλευσιν ὅλων τῶν αὐτοκινήτων τῶν ἐπισήμων...»

Κατὰ τὶς 4 τὸ δημοσιονραφικὸ νεῦμα εἶνε τελειώσει. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνεκάλυψα ἕναν φίλο διαθέτοντα... δανεικὴ κούρσα καὶ ἑτοιμαζόμενον νὰ κατεβῆ στὴν Ἀθήνα. Τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ παραλάβη, καθὼς καὶ τὴν Μπεντιᾶ χανούμ καὶ τὸν φίλτατο Κουσταλλίδην τῆς «Ἀπογευματινῆς» Κωνσταντινουπόλεως. Ὅταν φτάσαμε στὴ λεωφόρο Ρηγίλλης μᾶς ἀπανόρευσαν νὰ προχωρήσουμε διὰ μέσου τῆς παρατάξεως. Ἔνινε ὅμως ἕνα ἐπειδόριο μ' ἕνα ἄλλο ἀγοραῖον αὐτοκίνητο ποὺ βρέθηκε ἐκεῖ κι' ὁ σωφὲρ μας ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας νὰ μπῆ αὐθαίρετα στὸν ἀπαγορευμένο χῶρο μὲ κατεύθυνσι τὸ Στάδιο, ποοτοῦ προλάβουν νὰ τὸν σταματήσουν. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς ἔγοντας ὑπ' ὄψει τὴ διατανὴ ἡ ὁποία ἔλεγε ὅτι «πρῶτον θὰ εἰσέλθη εἰς τὴν παράταξιν τὸ αὐτοκίνητον τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιβαίνη ἡ Α. Ε. ὁ Ἰσμὲτ πασᾶς ἢ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Τεφὶκ Ρουσδὴ Βέης...» ἐνόμισε ὅτι κάποιος ἀπὸ μᾶς ἦταν ἡ Α. Ε.» — τοῦ ἔκαναν φαίνεται ἐντύπωσι ὁ εὐτραφέστατος Κουσταλίδης καὶ ἡ Μπεντιᾶ χανοὺμ ποὺ θὰ τὴν ἐξέλαβε ἴσως ὡς σύζυγον τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Τουρκίας — καὶ ἐκραύνασε πρὸς τὰ παρατεταγμένα τμήματα:

— Παρουσιάσαααααστε ἄρα!

Ἕνα δάσος ὅπλων καὶ ξιφολογχῶν ὑψώθηκε ἀμέσως. Γυρίσαμε καὶ εἴδαμε ὅτι κανένα ἄλλο αὐτοκίνητο δὲν μᾶς ἀκολουθοῦσε. Ἄρα ἐμᾶς ἀφοροῦσαν οἱ ἐξαιρετικὲς τιμές. Παρεξήνησις...

Ὅταν φτάσαμε στὰ Προπύλαια τοῦ Σταδίου δέκα περίπου ἀστυνομικοὶ κύκλωσαν τὸ αὐτοκίνητο. Ἕνας ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ οἱ ἄλλοι στάθηκαν σὲ στάσι προσοχῆς. Κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Ἰσμὲτ πασᾶ καὶ τοῦ Τεφὶκ Ρουσδῆ. Κατάπληκτος ὁ Κωνσταντινουπολίτης φίλος μου νιὰ τὴν ἀπροσδόκητη δόξα κατέβηκε πρῶτος συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν Μπεντιᾶ χανούμ. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔβγαινα ἐγὼ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, εἶδα ἕναν φίλο μου ὑπαστυνόμο νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος μου καὶ νά... τοαβάη τὰ μαλλιά του.

— Μὰ τί συμβαίνει: μοῦ λέγει σγεδὸν ἔντρομος. Ἐδῶ γαλάει ὁ κόσμος. Σᾶς πήραμε γιὰ Τούρκους. Ὑπομογούς. Ὁ στρατὸς παρουσίασε ὅπλα. Τὰ πλήθη μέσα στὸ Στάδιο ζητωκραυνάζουν. Τί θὰ γίνη τώρα:

— Ξέρω κι' ἐγώ:

— Μὰ πῶς μπήκατε στὴν παράταξι παρὰ τὴν αὐστηρὴ ἀπανόρευσι:

— Οὔτε κι' αὐτὸ τὸ ξέρω...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ μέσα ἔσταναν οἱ ἐνθουσιώδεις φωνὲς ἑξήντα γιλιάδων ἀνθρώπων ποὺ ζητωκραύναζαν ὅσθιοι τοὺς ἐκ παρεξηγήσεως ἐπισήμους. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικά, προγωρήσαμε διὰ τοῦ στίβου πρὸς τὴν ἐξέδρα μας, προπορευομένου τοῦ βαθύτατα συγκινημένου ἀπὸ τὴν ὑποδογὴ — δὲν εἶνε ἀντιληφθῆ ἀκόμη ἀπολύτως περὶ τίνος ἐπρόκειτο — Κουσταλλίδη καὶ ἐπιδεικνύοντος τὴν λαμπροκοπούσαν φαλάκρα του καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ γαστέρα του. Τὸν ἀνεγνώρισαν ὅμως πολλοὶ γνωστοί του ἐκδρομεῖς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ ἐκδηλώνουν μεγαλοφώνως τὸ θαυμασμό τους πρὸς τὸν ἔγκριτο φίλο τους ποὺ εἶνε ἀναδειχθῆ ξαφνικὰ σὲ προσωπικότητα.

Καθήσαμε τέλος στὶς θέσεις μᾶς. Καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ τὰ ἔξω τοῦ Σταδίου τμήματα εὐζώνων παρουσιάζαν πάλι ὅπλα. Ἤρχετο ὁ Τεφὶκ Ρουσδή. Ἀλλὰ τὰ πλήθη τῶν φιλάθλων δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν. Εἶναν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὸ καθῆκον τους, γειροκροτοῦντες καὶ ζητωκραυγάζοντες τὸν ἀνύποπτο Κουσταλλίδη. Ἄλλως τε ὁ Ρουσδὴ ἦταν ἀδύνατος διοπτροφόρος καὶ μὲ πλούσια κόμη. Καὶ φαίνεται πὼς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐπικοατοῦσε ἀκόμη ἡ ἀντίληψις ὅτι ἕνας πραγματικὸς βέης ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ ἔγη μεγάλη κοιλιὰ καὶ σπουδαία φαλάκρα..

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

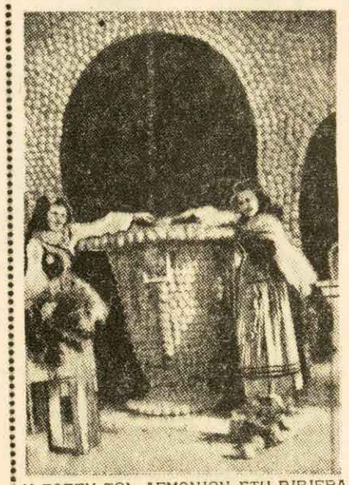

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΛΕΜΟΝΙΩΝ ΣΤΗ ΡΙΒΙΕΡΑ

Στὸ Μεντὸν τῆς Ριβιέρας ἑορτάσθηκε ἐφέτος μὲ ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα ἡ πατροπαράδοτη ἑορτὴ τῶν λεμονιῶν. Ἡ ἑορτὴ τερματίσθηκε μὲ μιὰ μεγαλοπρεπῆ παρέλασι ἁρμάτων στολισμένων μὲ ἄνθη.

Ἡ ἱστορία τοῦ χλωροφορμίου

Τὸ θάρρος τριῶν ἐπιστημόνων

Ἕνα Βράδυ τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1847, δύο ἄντρες εἶγαν ἀποκοιμηθῆ βαθιά, στὸ δωμάτιο ἑνὸς σπιτιοῦ τοῦ Ἐδιμβούργου. Ὁ πρῶτος εἶγε πέσει στὸ πάτωμα, κάτω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, κι' ὁ ἄλλος εἶγε σωριαστῆ σὲ μιὰ καρέκλα. Ἕνας τρίτος ἀγωνιζόταν νὰ διώξη τὸν ὕπνο του...

Ἦταν μιὰ σκηνὴ ποὺ ἄξιζε νὰ μείνη ἱστορική. Οἱ δυὸ κοιμισμένοι ἦσαν οἱ δόκτορες Ντύνκαν καὶ Κέϊθ. Βοηθοὶ τοῦ καθηγητοῦ Σίμπσον τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου ὁ δὲ τρίτος ὁ ἴδιος ὁ καθηγητής. Εἶγαν δοκιμάσει πάνω τους μιὰ οὐσία, προωρισμένη νὰ γίνη σπουδαιοτάτη γιὰ τὴν ἰατρική: τὸ γλωροφόρμιο. Τὰ πειράματά τους εἶγαν σκοπὸ νὰ βροῦν ἕνα φάρμακο ποὺ θὰ ἐξαφάνιζε ἢ θὰ ἐλάττωνε τὸν πόνο, γιὰ νὰ βλάψη τὸν ἄρρωστο, κι' ἔτσι θὰ καταργοῦσε τὸν τρόμο ποὺ ἐνέπνεαν πάντοτε οἱ ἐγγειρήσεις.

Ἀπὸ πολλὰ γρόνια πρίν, ὁ γηπιὸς Νταΐβυ εἶγε ἀνακαλύψει τὶς ἀναισθητικὲς ἰδιότητες τοῦ «γιτρώδους ἀερίου» κι' εἶγε περιγράψει ὅ,τι αἰσθάνθηκε ὅταν τὸ εἰσέπνευσε ὁ ἴδιος. Τὸ εἶγε δὲ συστήσει γιὰ ἐγγειρήσεις στὶς ὁποῖες δὲν ὑπῆργε αἰμορραγία. Ἀλλὰ ἡ ὑπόδειξί του αὐτὴ δὲν εἶγε ἐφαρμοσθῆ.

Ἀργότερα, ὁ Μίκαελ Φαραντέϋ συνέστησε γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ τὸν αἰθέρα. Τὸ 1844 ἕνας Ἀμερικανὸς ὀδοντοτατρὸς ἔκαμε μιὰ ἀνώδυνη ἐξαγωγὴ δοντιοῦ μὲ γιτρώδες ἀέριον κι' ἄλλος ἐπανέλαβε τὸ πείραμα μετὰ 2 γρόνια μὲ αἰθέρα.

Οἱ δυὸ αὐτὲς περιπτώσεις ἔνιναν γνωστὲς στὴν Ἀγγλία κι' ὁ καθηγητὴς Σίμπσον δοκίμασε τὸν αἰθέρα ὡς γενικὸ ἀναισθητικὸ γιὰ ἐγγειρήσεις. Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε ἀκαταπόνητος.

Ἀναζήτησε τότε κάτι καλύτερο καὶ κατέληξε στὸ γλωροφόρμιο ποὺ εἶγε ἀνακαλυφθῆ ὀπ' τὸν Γερμανὸ γημικὸ Λίμπιγκ τὸ 1831. Ὅπως πολλοὶ ἄλλοι ἥρωες τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν ἀποφάσισε κι' αὐτὸς νὰ τὸ δοκιμάση στὸν ἑαυτό του. Οἱ δυὸ βοηθοί του προσεφέρθησαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν στὸ πείραμα. Εἴδαμε δὲ στὴν ἀρχὴ τ' ἀποτελέσματα

Ἀφοῦ βεβαιώθηκαν ἔτσι γιὰ τὴν ἐνέργεια τοῦ γλωροφορμίου, τὸ μετανειοίσθησαν γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ἐγγείρησι, πάνω σ' ἕνα φτωγὸ Σκώτο, στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἐδιμβούργου. Τὸ γλωροφόρμιο τὸν κοίμισε βαθιὰ κι' ἔτσι μπόρεσαν νὰ τοῦ κόψουν ἕνα κομμάτι κόκκαλο τοῦ γεριοῦ του.

Στὴν ἀρχὴ συνέβησαν ἀρκετὰ δυστυγήματα μὲ τὸ γλωροφόρμιο. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως βελτιώθηκε ὁ τρόπος τῆς γορηγιοποιήσεώς του, καὶ σήμερα εἶνε τὸ πιὸ συνηθισμένο ἀναισθητικό. Ὅλ' αὐτὰ δὲ γάρις στὸ θάρρος τριῶν ἐπιστημόνων, ποὺ τὸ εἰσέπνευσαν πρὸ 100 ἐτῶν

Μια παραδεισένια Φυλακή στην Καλιφόρνια

Η ζωή των χρατουμένων γυναικών

Οι γυναικείες φυλακές του Τεχατσάπι της Καλλιφορνίας είνε οι πολυτελέστερες τού κόσμου. Πολλοί Αμερικανοί που τις επισκέφθηκαν, τις αποκάλεσαν «Κολλέγιο του Τεχατσαπι» γιατί — οπως ισχυρίστηκαν — η λέξις «φυλακή» δεν ανταποκρίνεται ποσώς την πραγματικότητα.

Οι γυναικείες αύτες φυλακες «φιλοξενούν» περίσσότερες από 180 καταδίκους. Οι 40 απ' αύτες έχουν καταδικασθή για εγκλήματα. Οι υπόλοιπες νιά ληστείες απάτες κλοπές κτλ

Στις φυλακές αύτές δεν υπάρχουν κελλιά με σίδερα στα παράθυρα, ουτε όπλα συρίκτη σκοπο ! Επισης οι φυλακισμένες δεν φορούν σιναχτες στολές και είνε ελεύθερες να ζούν όπως θέλουν νωρίς ν' ακολουθούν ωρισμένους κανονισμούς.

Κάθε κατάδικος έχει και το δικό της δωμάτιο. Σε κάθε έξη δωμάτια άντιστοιχεί μιά τραπεζαρία, επιπλωμένη με μικρά κομψά τραπέζια και με άναπαυτικώτατα καθίσματα. Όλα τα υπνοδωμάτια έχουν μενάλα παράθυρα απ' όπου μπορεί κανείς να Βλέπη την έξαιοετική θέα των νύφω τοπίων

Οι φυλακισμένες — ο λόνος τό λέει! — είνε έλεύθερες να στολίσουν τα δωμάτιά τους σύμφωνα με τα νοΰστα τους

Στις παραδείσιες αύτες φυλακες κάθε κατάδικος καλείται με το ωικό της όνομα. Οι έπισκέπται τών φυλακών δεν συζητοΰν μαζί τους πίσω άπό συρμάτινα διχτυωτά άλλα μέσα σ' ένα εύρύχωρο και πολυτελέστατο σαλόνι, με τζάκι και άναπαυτικές πολυθρόνες.

Οι φυλακισμένες, περνοΰν την ήμέρα τους έργαζόμενες στον κήπο, στό πλυντήριο ή στο μικρό εργαστήριο της φυλακής. Έκτος αύτοΰ οι πρωτότυπες αύτές φυλακές διαθέτουν κι' ένα μικρό νοσοκομειο μέσα στο όποιο διδάσκονται τα νοσοκομειακά καθηκοντα: η παροχη πεώτων βοηθειών, ο γειρισμός των συσκευών άκτίνων Χ και η οδοντιατρική.

Το σπουδαιότερο όμως κτίριο των φυλακών είνε το σγολειο, που συγκεντρώνει το μεγαλείτερο άριθμό των καταδίκων.

Το σγολείο αύτό έγει διάφορα τμήματα: μουσικής, ζωγραφικής, λογοτεγνίας, στενογραφίας, λογιστικής κτλ.

Μερικές άπ' τις καταδίκους είνε άπόφοιτες πανεπιστημίων κι' έτσι η σχολη δεν χρειάζεται καθηγητάς γιατί διδάσκουν οι ίδιες οι φυλακισμένες.

Οι φυλακές αύτές έχουν και τον κινηματογράφο τους. Κάθε Σάββατο απόγευμα λοιπόν, αι κατάδικοι μπορούν να παρακολουθήσουν διάφορα «φίλμ» διδακτικοΰ περιεχομένου. Αργότερα γορεύουν. Η σκηνή τού σινεμά μετατρέπεται εύκολώτατα σε σκηνή θεάτρου. Κι' έτσι κάθε Δευτέρα οι φυλακισμένες παρακολουθούν μικρά δράματα που έχουν γραφή άπ' αύτές τις ίδιες. Έκτος άπ' αύτες τις διασκεδάσεις οι φυλακισμένες έχουν και πολλές άλλες. Η γοωδία π. χ. που άποτελείται άπό 24 φυλακισμένες με ύπέροογες φωνές τους διασκεδάζει έξαιρετικά.

Στη Βιβλιοθήκη των φυλακών ύπάρχουν πολλά και σπάνια βιβλία που βοηθοΰν πολύ στη μορφωσι των καταδίκων.

Θ' άναωτηθήτε τώρα, άσφαλώς: Δεν ύπάρχουν φρουροί στις φυλακές αύτές; Ναί. ύπάρχει. , ένας μόνον! Η Μις Μονάγαν. Άσφαλώς θά νομίζετε ότι είνε κανένας κέρβερος. Άλλά δεν έγετε δίκηο Η δεσποινις Μονάγαν παρά την προγωρημένη ηλικία της — είνε 60 έτών! — κατοοθώνει να έπιβάλλεται στις φυλακισμένες γωρίς Βία. Το μόνο της όπλο είνε η άναθή φυσιογνωμία της και η άκακη συμπεριφορά της. Έγει καταοθώσει να πείση όλες τις φυλακισμένες ότι ο άσφαλέστερος τρόπος νιά ν' άποντήση κανείς την έλευθερία του είνε να προσπαθήση να την κεοδ ση με τίμιο τρόπο.

Όλοι οι κάτοικοι της Καλλιφορνίας συμπαθοΰν έξαιρετικά τις φυλακισμένες αύτες και τους στέλνουν μάλιστα πολύ συνγά διάφορα δώρα. Έπίσης όταν άποφυλακισθή καμμιά σπεύδουν άμέσως πολλοί Άμεσικανοί έπιγειρηματίαι και της προσφέρουν διάφορες θέσεις.

Έτσι μπορεί να πή κανείς ότι οί γυναικείες αύτές φυλακές της Καλλιφορνίας είνε ένας σωστός έπίγειος παράδεισος μέσα στον όποίο μπορεί να κάνη κανείς την τύνη του μαθαίνοντας διάφορες βιοποριστικές τέγνες.

ΚΑΡΛ ΝΤΕΤΖΕΡ

∞

Ο ψευτομαγκαρανιάς

Ένας Άγγλος άξιωματικός που βοισκόταν με άδεια στο Λονδίνο, δεν κατώοθωνε να έξασφαλίση ένα τοαπέζι σ' ένα καλό ρεστωράν νιά να περάση τη Βραδυά του. Τέλος, έναση την ύπουογή του πήρε στο τηλέφωνο το περίφημο «Κλάοιτζ» και με φωνή έπίσημη και προφορά έξωτική είδοποίησε ότι θά πήναινε έκεί ο Μαναραγιάς του Πεσαδάο κι' ότι παρακαλούσε να του κρατήσουν ένα τραπέζι. Έπειτα τύλιξε γύρω άπ' το κεφάλι του μιά πετσέτα σάν ίνδικό σαρίκι, πήρε την άραβωνιαστικιά του και πήναν μ' ένα ταξί στό «Κλάοιτζ» όπου τους ύποδέγθηκαν όλοι με Βαθύτατες ύποκλίσεις! Κι' έτσι πέρασαν μιά Βραδυά άληθινά άξέγαστη...

Πώς θά γίνετε ΡΑΔΙΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ

Δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε

Όπως γεννάται κανείς ποιητής, μουσικός, ζωγράφος, μαθηματικός, κλπ., έτσι γεννάται και ραδιαισθητικός. Υπάρχουν δηλαδή άτομα, που έχουν έκ φύσεως αύτό το παράξενο γάρισμα της ραδιαισθησίας.

Ωστόσο, όπως καθένας μπορεί, δίχως νάνε μεγάλος μαθηματικός ή ποιητής ή μουσικός, να καταφέρη κάτ στά μαθηματικά, την ποίηση ή τη μουσική, το ίδιο συμβαίνει και με τη ραδιαισθησία.

Κάθε άνθρωπος δηλαδή, με μιά συστηματική έξάσκηση, μπορεί να γίνη ραδιαισθητικός, γιατί έχει σε κάποιο βαθμό την ικανότητα να συλλαμβάνη τα ραδιαισθητικά κύματα που φαίνεται ότι έκπέμπονται άπό κάθε ούσία, ζωντανή ή όχι.

Είνε εύκολο ν' ανακαλύψετε άν έχετε και σείς ραδιαισθητικές ίδιότητες, που μπορείτε να τις χρησιμοποιήσετε γιά διασκέδασι, είτε να τις έκμεταλλευθήτε γιά κέρδος.

Άν ξέρετε με βεβαιότητα ένα μέρος όπου ύπάρχουν κοιτάσματα νερού πετρελαίου ή όρυκτών, πηγαινοέρχεσθε έκεί πολλές φορές, κρατώντας ένα μικρό έκκρεμές (άπό σπάγγο κι' ένα βαρίδι). Άν το έκκρεμές αύτό μένη άκίνητο στά χέρια σας, σημαίνει ότι έγετε ελαγίστη ή καμμιά κλίσι στη ραδιαισθησία. Δεν πρέπει ώστόσο ν' άπογοητευθήτε γι' αύτό. Έπαναλαμβάνοντας τις δοκιμές, θά καταλήξετε άσφαλώς σε θετικό άποτέλεσμα.

Μπορείτε έπίσης να κάμετε κι' ένα άλλο πείραμα μέσα στο σπίτι σας. Άνασηκώνετε το άριστερό σας χέρι και το κρατάτε λυγισμένο και οριζόντιο έμπρός στο σώμα σας, όγι άκαμπτο σαν ξύλινο, άλλά με τους μύς του, ελεύθερους, έλαφρά και φυσικά. Πάνω άπ' αύτό κρατάτε με το δεξιό σας γέρι το έκσεμές Φροντίζετε νάσαστε σε κατάστασι άπόλυτης ήσεμίας προσπαθώντας να καταργήσετε όσο το δυνατόν τη θέλησί σας. Τα πόδια σας νά μήν είνε σταυρωμένα, άλλά γά πατοΰν γερά και τα δυό στό πάτωμα.

Πείραμα: Κρατήστε έτσι με το δεξί σας χέρι το έκκρεμές πάνω άπό το άριστερό χέρι σας. Άν κινηθή το έκκρεμές σημαίνει ότι μπορείτε να γίνετε ραδιαισθητικός.

Σε λίγες στιγμές θά Ιδήτε το έκκρεμές ν' άογίση να ταλαντεύεται, παράλληλα πρός την κατεύθυνσ τοΰ άριστερού μπράτσου σας. Όσο μεγαλείτερες είνε οι ταλαντεύσεις, τόσο περισσότερη ραδιαισθητική ίκανότητα έγετε. Άλλά, κι' άν άκόμη είνε πολύ μικρές, δεν πρέπει να γάσετε το θάρρος σας άπ' την πρώτη αύτή άποτυγία. Με την έπίμονη έξάσκησι θά τελειοπο ηθήτε, έστω κι' άν το έκκρεμές έμεινε άκίνητο τις πρώτες φορές.

Μπορείτε έπίσης να κάνετε την ίδια δοκιμή κρατώντας το έκκρεμές πάνω άπ' το μπράτσο άλλου προσώπου.

Φροντίστε να Βγάλετε προηγουμένως κάΐε δαχτυλίδι ή Βραγιόλι που φορείτε, γιατί το μέταλλο μπορεί νάγη δυσμενή έπίδρασι στην κίνησι τοΰ έκκρεμοΰς.

Οι συγνότερες κινήσεις τοΰ ραδιαισθητικοΰ έκκρεμοΰς είνε ταλαντεύσεις ή περιστροφές. Οι πρώτες έγουν σημασία άρνητική κι' οι δεύτερες όταν γίνωνται πρός τα δεξιά, έγουν σημασία θετική (στην άναζήτησι μεταλλευμάτων, νεροΰ, κλπ.).

Ένα σγετικό πείραμα, εύκολο και ένδιαφέρον, είνε το έξής: Κρατάτε το έκκρεμές κρεμασμένο ένα πόντο περίπου πάνω άπ' τη ράγη τοΰ δεξιοΰ χεριοΰ άνδρικοΰ. Θά περιστραφή τότε πρός τα δεξιά. Άν το κρατήστε πάνω άπ' τη ράγη ένός δεξιοΰ χεριοΰ άνδρικοΰ, θά το δήτε νά ταλαντεύεται έμπρος-πίσω. Άντιθέτως, στη δεξιά παλάμη της γυναίκας ταλαντεύεται και στη δεξιά παλάμη τοΰ άνδρός περιστρέφεται. Αύτή η διαφορά παρατηρείται γιατί είνε άντίθετες οι ραδιαισθητικές άντιδράσεις των δύο φύλων.

Θ' άρκοΰσε το άπλό αύτό πείραμα — κι' άν άκόμη δεν ύπήρχε τίποτε άλλο — γιά ν' άποδείξη άναμφισβήτητα ότι η ραδιαισθησία έγει θετικές κι έπιστημονικές βάσεις.

Δεν έγετε λοιπόν παρά να δοκιμάσετε. Έτσι έκτος τοΰ διασκεδαστικοΰ τοΰ πράγματος, θά είσαστε σε θέσι να άνακαλύπτεται ύπόγειες ροές νερών ή και μέταλλα. Νομίζουμε ότι αύτό δεν είνε λίγο γιά έναν άνθρωπο.

Μπίνγκ Κρόσμπυ.

«ΜΠΟΞ - ΟΦΦΙΣ»

Η... λαιμητόμος των άστέρων

Κάθε κινηματογραφική έταιρία τοΰ Χόλλυγουντ έγει στη μένη κοντά στο Τσμείο πού πληρώνει τους άστέρας της, μια... λαιμητόμο πού αποκεφαλίζει άδυσώπητα τους γόητες και τις γόησσες. Πρόκειται γιά το περίφημο «Μπόξ Όφφις», το όποίοι οι ίδιοι οι άστέρες βαφτίσαν «λαιμητόμο» και που, οπως θά ίδήτε παρακάτω τοΰ ταιριάζει η επωνομασία αύτή.

Κάθε τρεις μήνες έμπειροι λογισταί λογαριάζουν κι' έξακριβώνουν με μενάλη άκριβεία τί άξίζει ένας άστέρας σέ είσιτήρια τοΰ κινηματογράφου — σε είσπράξεις δηλαδή — πρώτα στις Ήνωμένες Πολιτείες και κατόπιν σ' όλο τον κόσμο. Με βάσι λοιπόν τις είσπράξεις πού πραγματοποιοΰν τα φίλμ τοΰ ένός ή τοΰ άλλου άστέρος, καθορίζεται η άξία του και πειρνει τη θέσι του στον κατάλογο της έπιτυχίας.

Θά σάς φέρωμε ένα παράδειγμα: Μιά γυναίκα — ένας ύποψήφιος «άστήρ» — μέ ύπερανθρωπες προσπάθειες με στερήσεις μέ Βάσανα και μέ φόβα της ύγείας της κατορθώνει σιγά - σιγά ν' άναδειχθή.

Οι διαφημιστεί την βοηθοΰν όσο μποροΰν, δημιουργοΰν γύρω άπό το όνομά της μενάλο θόρυβο, την μυθιστορηματοποιοΰν. Δημοσιεύονται έγκρωμες φωτογραφίες της στα έξώφυλλα των περιοδικών τ' όνομά της αναφέρεται στις έκπομπές όλων των ραδιοφωνικών σταθμών. Η γυναίκα αύτή είνε βέβαιη πλέον ότι έξασφάλισε τη δόξα, ότι είνε ένας μενάλος «άστήρ».

Ένα πωί όμως στο γραφείο τοΰ διευθυντοΰ της Έταιρείας παρουσιάζεται σκυθρωπός ένας ύπάλληλος του «Μπόξ Όφφις» κρατώντας στο χέρι του ένα χαρτί. Στο χαρτί αύτό έχει χαράξει μιά τεθλασμένη γραμμή, όπως στα φύλλα θερμοκρασίας των άρρώστων ή στους πίνακες του χρηματιστηρίου. Ο λογιστής δείχνει το μυστηριώδες, το μοιραίο και όλέθριο έκείνο χαρτί και έξηγεί:

— Στην άρχή άνέβηκε πολύ ψηλά μά κατέβηκε γοήγορα και κατά το τελευταίο τρίμηνο βρίσκεται κάτω άπό την κόκκινη γραμμή που άντιπροσωπεύει το κατώτερο όριο δημοτικότητος.

Αύτό σημαίνει ότι τα φίλμ τοΰ «άστέρος» αύτοΰ άφίνουν ζημίες.

— Πολύ καλά! λέει με άπάθεια ο διευθυντής και βάζει το χαρτί στον φάκελλο της βεντέττας.

Αύτό είνε το τελευταίο χαρτί που μπαίνει μέσα στον φάκελλό της. Το συμβόλαιό της δέν θ' άνανεωθή και ο φάκελλος θά σταλή κατόπιν στά άρχεία. Όλα τελείωσαν μέσα σέ μιά στιγμή! Ένα «άστέρι» έσβυσε άπό το στερέωμα του Χόλλυγουντ!

Έχουν λοιπόν ή δέν έχουν δίκηο νά άποκαλοΰν το γραφείο αύτό «λαιμητόμο» οι άστέρες τοΰ Χόλλυγουντ;

Ένας άλλος τρόπος που χρησιμοποιεί το «Μπόξ Όφφις» νιά να έκτιμά την δημοσιότητα ένός «άστέρος» είνε το «Φάν», δηλαδή τα γράμματα που λαμβάνει ο «άστήρ» άπό τους θαυμαστάς και τις θαυμάστριες του.

Όλα αύτά τα γράμματα συγκεντρώνονται στα στούντιο άπό μιά ειδική ύπηρεσία που τα άνοιγει και άπαντά σ' αύτά. Σπανίως φτάνουν στά χέρια τοΰ άστέρος, ό όποίος άλλωστε δέν θά μποροΰσε ν' άσγοληθή μ' αύτά. Γιατί το ταγυδρομείο μερικών όπως λ.χ. της Μπέργκμαν, τοΰ Γκέιμπλ και τοΰ Γκάρυ Κοΰπερ ξεπερνάει τα 1000 γράμματα ήμερησίως.

Σέ κάθε έταιρία λοιπόν, καμμιά έκατοστή γραμματείς άσγολοΰνται με τα γράμματα τα ταξινομοΰν τα μετροΰν και στο τέλος της έβδομάδος στέλνουν έκθεσι στο «Μπόξ Όφφις», το όποίο βγάζει ωρισμένα συμπεράσματα και τα ύποβάλλει κατόπιν έγγράφως στον διευθυντή της Έταιρίας ώς έξής π.χ.:

«Τα γράμματα της Έστερ Ούίλλιαμς παρουσιάζουν μιά έκπληκτική αύξησι. Τοΰ Σπένσερ Τρέϋσυ όμως εμειώθησαν κατά 20%. Αύτό δέν πρέπει να μας άνησυχή γιατί έχει να «γυρίση» πέντε μήνες! Ο Γκάρυ Κοΰπερ έχει ένα σταθερό άριθμό έπιστολών. Ο Κλαρκ Γκέϊμπλ παρουσιάζει διαρκώς αύξησι. Προσοχή όμως, ο Ρόμπερτ Ταίηλορ παρουσιάζει έπικίνδυνη πτώσι. Κι' όμως προβάλλονται φίλμ του. Οί αίτήσεις νιά φωτογραφίες του μειώθηκαν κατά 30%».

Την άλλη μέρα ο διευθυντης καλεί τον Ρόμπερ Ταίηλορ στο γραφείο του:

— Τί σημαίνει αύτό φίλε μου; τοΰ λέει. Πώς έξηνείς έσύ την μείωσι του ταχυδρομείου σου; Πρόσεξε στό προσεχές έργο που θά «γυρίσης»!

Καμμιά φορά, αντιθέτως, μιά μικρούλα και άσημαντη «σταρλετ» — άστερίκι — έχει μιά άνέλπιστη τύχη. Ο ύπάλληλος τοΰ «Μπόξ Όφφις» λέει π. χ. στον διευθυντή:

— Ξέρετε; Η Σύντ Τσάρις παρουσιάζει καλό «φάν». Άπο 5 άνέβηκε στα 180!

— Μπά! Είδοποίησε την ύπηρεσία σεναρίων να έτοιμάση καμμιά ένδιαφέρουσα ιστορία νι' αύτήν.

Η μοδιστρούλα δηλαδή ή ό φειτπάκος που έναοΰων ένα γράμμα στην Σύντ δέν φαντάζονται ποτέ πώς τη βοήθησαν να γίνη μενάλος «άστηρ».

Και τώρα νά το γενικό «Μπόξ Όφφις» του Χόλλυγουντ νιά το 1947. Μπορεί να μη συμφωνείτε μ' αύτό, άλλά οι άποφάσεις τοΰ Χόλλυγουντ είνε αυετακλητες:

1) Μπίνγκ Κρόσμπυ, 2) Μπέττυ Γκραίημπλ 3) Ίνγκριντ Μπέργκμαν 4) Γκάρυ Κοΰπερ, 5) Χόμφρεϋ Μπόγκαρτ, 6) Μπομπ Χόπ, 7) Κλάρκ Γκαίημπλ 8) Γκρέγκορυ Πέκ, 9) Κλωντέτ Κολμπέρ 10) Άλαν Λάντ, 11) Κάρυ Γκράντ 12) Ρούθ Ροτζερς 13) Βάν Τζόνσων, 14) Σπένσερ Τρέϋσυ, 15) Λάναυ Πάρκς 16) Άλμποτ και Κοστέλλο 17) Όρέντ Μάκ Μούραιη, 18) Ρίτα Χαίηγουωρθ 19) Μάργκαρετ Ο' Μπράϊαν 20) Τάυρον Πάουερ, 21) Τζόαν Κρώουφορντ 22) Βαρβάρα Στάνγουϊκ 23) Ντάνα Άντρίους 24) Έστερ Ούίλλιαμς και 25) Κόρνελ Γουάϊλντ.

Η κατάταξις αύτή δέν έγινε μέ βάσι την τέχνη των ήθοποιών άλλά την άποδοτικότητά τους σέ χρήμα κατά τό παρελθόν έτος.

ΠΑΤ. ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της Ζωής

Επιτρεπόμενη έξοδος

Λένε πώς τα κορίτσια στην έποχή μας είνε τόσο έλεύθερα και μπορούν να πηγαίνουν όπου θέλουν, να διασκεδάζουνε και τα λοιπά — τα καλώς έννοούμενα λοιπά, γιατί τα κακώς έννοούμενα λοιπά είνε γιά τα κακά κορίτσια. Αύτό δέν είνε έντελώς άλήθεια. Υπάρχουν πολλές μά πάρα πολλές κοπέλλες, που οι αύστηροί γονείς τους — πρό παντός ο μπαμπάς — δέν τις άφήνουν να κάνουν ρούπι άπό το σπίτι. Πανλές άντιλήψεις θά πήτε. Και τι φταίω έγώ; Αύτοί έγουν τις παλιές άντιλήψεις αύτοί τις δουλεύουν. Έγώ δέν έγω κόρη κι' έτσι δέν έγω άντιλήψεις. Άν είγα κόρη, θά είγα κι' έγώ άντιλήψεις παλιές ή καινούργιες, δέν μπορώ να ξέρω. Θά κανόνιζα τότε.

Άλλά ό κ. Θεοφάνης έγει. Ο κ. Θεοφάνης έγει νέα κόρη και παλιές άντιλήψεις. Την κόρη του τη λένε Νίτσα και τις άντιλήψεις του καθυστερημένες. Μ' αύτές ρυθμίζει τη ζωή και τις κινήσεις της κόρης του, που δέν την άφήνει την καϋμένη να ξεμυτίση να πάη κι' αύτή λίγο έξω, να κάνη παρέα με τις φίλες της να χωθοΰν μαζί στον κινηματογράφο, να χορέψουν ο' ένα κέντρο γα κατεβάσουν ένα, δυό ποτηράκια, να όργανώσουν μια έκδρομούλα, να κάνουν τέλος πάντων καμμιά άθώα τρέλλα. Όλο κλείσιμο στο σπίτι. Και έξω μονάχα μαζί με τον μπαμπά και τη μαμά. Η καϋμένη η Νίτσα τόχε μενάλο παράπονο και τόλεγε στη μαμά της:

— Επί τέλους, τόσα κορίτσια γιατί έγουν έλευθερία; Πώς τ' άφήνουν οι μπαμπάδες τους;

— Παιδί μου ο δικός σου είνε παλαιών άρχών.

Δυό - τρείς φορές που τόλμησε να υποβάλη στο μπαμπά της το αίτημα γιά μιά βραδυνή άδεια — σέ κάποιο πάρτυ τάχα είχαν καλέσει — δέχθηκε ένα τέτοιο άγριο βλέμμα που η φτωχή η Νίτσα κεραυνοβολήθηκε.

Και το πήρε άπόφασι. Ούτε ο μπαμπάς της μπορούσε ν' άλλάξη άντιλήψεις, ούτε αύτη μπαμπά.

★

Η Νίτσα είγε μια φιλενάδα. Τη Τζούλια. Η Τζούλια είγε μιά μητέρα, την κυρία Πηνελόπη. Και η κυρία Πηνελόπη έπεσε άρρωστη ένα άπόγευμα. Κατά τις όχτώ το βράδυ κτύπησε το κουδούνι τοΰ σπιτιοΰ

— Νά!... αύτός είναι. Πιάστονε νά τόν πάμε!...

Ήταν ένας μικρός με κάποιο σημείωμα. Ή μάλλον. Η μητέρα μου έπεσε πολύ άρρωστη και δέν ξέρω τί νά κάνω. Ο γιατρός έδωσε δεταγές γιά φάρμακα και περιποίησις κι έφυγε. Σέ παρακαλώ πολύ ζήτησε την άδεια άπό το μπαμπά σου νάρθης να μού κρατήσης συντροφιά γιατί μονάχη μου θά τρελαθώ».

Η Νίτσα διάβασε το σημείωμα και είπε στό μικρό:

— Πές της Τζούλιας ότι ξέρει πώς ό μπαμπάς μου δέν μ' άφήνει νά βγώ έξω. Τί μού γράφει λοιπόν;

— Περί τίνος πρόκειται; ρώτησε ο μπαμπάς, κοτσεδάζοντας τη σοβαρή άπογευματινή έφημερίδα που διάβαζε.

Η Νίτσα τούδωσε το σημείωμα. Και ό μπαμπάς άπάντησε:

— Έχει τη μητέρα της άρρωστη είνε μόνη της και λές πώς δέν θά πάς; Είνε καθήκον σου νά πάς! Καθήκον φιλανθρωπίας! Πώς άρνήθηκες αύτή την περίσκεπτα;

— Μά ζέρω μπαμπά ότι δέν μ' άφήνετε νά βγώ μόνη μου!

— Δέν σ' άφήνω νά βγής για διασκεδάσεις και γιά τρέλλες! Τώρα το πράγμα είνε διαφορετικό! Πήγαινε και γρήγορα μάλιστα. Και το πωϊ θά περάσω κι' έγώ νά ίδώ πώς είνε ή κυρία Πηνελόπη!

Η Νίτσα έπήνε και κράτησε συντροφιά της Τζούλιας και της άρρωστης. Κοιμήθηκε άργά. Το πρωί πέρασε ο κ. Θεοφάνης άπό το σπίτι νά ίδή την άρρωστη. Έκείνη τον εύχαρίστησε που έδωσε την άδεια στην κόρη του νά βοηθήση τη δική της. Ευτυχώς ήταν καλύτερα.

— Θά καθήση κι' άπόψε κυρία Πηνελόπη, είπε ο αύστηρός πατέρας... Κσί σύριο. Ώς πού νά γίνης καλά. Επί τέλους είμαστε άνθρωποι!

Η Νίτσα έμεινε τρείς μέρες ώς πού η κυρία Πηνελόπη σηκώθηκε. Πέρασαν δυό βδομάδες κλεισούρας. Και έαφνικά έρχεται ένα πένθιμο άγγελμα στο σπίτι. Είχε πεθάνει ο Παρασκευάς ό πολύς φίλος τοΰ κ. Θεοφάνη. Κι' άφησε χήρα γυναίκα και τρία παιδιά — τα δύο κορίτσια. Υστερ' άπό το φύτεμα τοΰ μακαρίτη το τηθλιμένο κοινόν ξαναγύρισε στο σπίτι. Το βράδυ η Λένα,

Παροιμίες

★ Γαμπρό και νύφη έχασα, τα δυό παιδιά μου τάχω.

★ Όμορφη γυναίκα διάβολος τοΰ χωριοΰ.

★ Ώς και τ' άπδάνι πού λαλεί νά παντρευτή νυρεύει.

★ Χόρευε κυρά Μαρού, μά έχε κι' έννοια τοΰ σπιτιοΰ.

★ Χωρίς μεσίτρα κοκκινα γυναίκα δέν γίνεται.

★ Άν και σ' άγαπώ, καλέ μου τ' όνομά σου δέν το ζέρω.

★ Τοΰ καλοΰ άνδρός ή γυναίκα άπ' τά κόκκινα μάγουλα φαίνεται.

★ Τσάχα και γυναίκα μή τα βλέπεις τή νύχτα.

★ Χάδια άνάλατα κουκιά βρασμένα.

★ Τόν άντρα μου θωροΰνε κι' έμένα τιμοΰνε.

★ Της καλομάνας το παιδί το πρώτο είν' κορίτσι.

★ Σ' έπήρα γιά βασιλικό κι' έσύ βγήκες τσουκνίδα.

★ Σκυλί άπό μαντρί κι' άνθρωπο άπό σόϊ.

★ Πρόβατο χωρίς μαλλί κι' ώμορφη χωρίς φιλί.

ή μεγάλη κόρη που έμεινε όρφανή, παρακάλεσε τον κ. Θεοφάνη με δάκρυα στά μάτια:

— Δέν μάς αφήνετε άπόψε τή Νίτσα νά μάς κρατήση συντροφιά; Είνε τόσο θλιβερο το σπίτι.

Ό κ.Θεοφάνης συγκινήθηκε:

— Νά μείνης παιδί μου.... Νά μείνης. Έπι τέλους άνθρωποι είμαστε.

Έμεινε τρεις μέρες καί τρείς νύχτες. Γύρισε κι' έκείνη κλαμένη στό σπίτι. Σέ λίγες μέρες ή Νίτσα πήρε πάλι την τάλμη νά ζητήση την άδεια άπό τον αύστηρό μπαμπά της γιά ένα πάρτυ. Ό κ. Θεοφάνης άστραψε:

— Πώς τολμάς νά ζητάς τέτοιο πραγμα άφοῦ ξέρεις....

— Μά, μπαμπά πώς μοῦ έχετε έμπιστοσύνη νά πηγαίνω νύχτες όλόκληρες σέ άρρώστους καί σέ παρηγορίες;

— Αύτό είνε άλλο! Είνε καθήκον φιλανθρωπίας.

Ή Νίτσα έβαλε τά κλάματα ό πατέρας χτύπησε δυνατά την πόρτα πίσω του καί ή μαμά είπε:

— Άφοῦ ξέρεις παιδί μου πώς ό μπαμπάς σου είνε παλαιών άρχών...

★

Δέκα μέρες πέρασαν άπό την τελευταία αύτή οίκογενειακή σύγκρουσι. Καί ήταν λίγο μετά τό μεσημέρι. Ένα ταξί σταμάτησε απότομα έξω άπό την πόρτα τοῦ κ. Θεοφάνη, μιά χειριτωμένη κοπέλλα κατέβηκε βιαστικά, χτύπησε τό κουδοῦνι νευρικά, άνέβηκε τρέχοντας καί ρίχτηκε στην άγκαλιά τῆς Νίτσας.

— Νίτσα μου, είπε μισοκλαίγοντας ή μαμά μου είνε πολύ άρρωστη... Την πήγανε χτές στο νοσοκομείο. Έλα νά πάμε μαζί, Νιτσάκι μου, γιατί μόνη μου θά μέ πιάσουν τά κλάματα.

— Δυστυχώς δέν μ' άφήνει ό μπαμπάς μου! είπε ή Νίτσα.

— Νά πάς! άκούστηκε έπιτακτική ή φωνή τοῦ κ. Θεοφάνη άπό τή μισοανοιχτή πόρτα.

Καί ό κ. Θεοφάνης μπῆκε στό σαλόνι. Την κοπέλλα αύτή πρώτη φορά την έβλεπε. Ή Νίτσα τή σύστησε:

—Ή δεσποινίς Τζούλια. Παλιά μου συμμαθήτρια!

— Θάρθη δεσποινίς Τζούλια.

— Εύχαριστῶ, κύριε Θεοφάνη... Είσθε τόσο καλός!

Σέ δυό λεπτά είχαν φύγει κι' όλας. Ή Νίτσα γύρισε άργά τό βράδυ καί είπε πολλά γιά την καύμένη τή μαμά της Μίρκας πού ήταν νά την έγχειρήσουν πρωί, πρωί.

— Καί θά πηγαίνης κάθε μέρα! διάταξε ό κ. Θεοφάνης. Είμαστε άνθρωποι!

Καί ή Νίτσα πήγαινε κάθε μέρα. Ή άρρωστη μαμά δλο καί χειροτέρευε. Έπρεπε νά της γίνη μιά πολύ σοβαρή έγχείρισι. Ή έγχείρισι έγινε, άλλά δέν πέτυχε. Καί ή δυστυχισμένη μαμά τά τίναξε. Πολύ λυπήθηκε ό πονόψυχος κ. Θεοφάνης όταν είδε τό νεκρώσιμο πού τόφερε ή Νίτσα.

— Γιά καμποσες μέρες — είπε ό κ. Θεοφάνης — έχεις ίσρα ύποχρέωσι νά τῆς κρατᾶς συντροφιά!

Καί ή Νίτσα πήγαινε κάθε άπόγευμα έμεινε μάλιστα καί δυό - τρία βράδυα. Στίς έννιά μέρες άπάνω όμως ό κ. Θεοφάνης τόκοψε μέ τό σταθί:

— Αί άρκετά πιά. Ή κρίσι τοῦ πένθους πέρασε. Τώρα δέν έχει άλλο έξω!

Δυό βδομάδες άκριβῶς άργότερα, ήρθε άλλο νεκρώσιμο. Αύτή τή φορά είχε πεθάνει ό πατέρας τῆς Τζούλιας!

— Την καύμένη τή Τζούλια, φιθύρισε μέ λυγμούς ή Νίτσα. Τό ένα χτύπημα ύστερ' άπό τό άλλο!...

— Δυστυχισμένη ύπαρξις! είπε μελαγχολικά καί ό κ.Θεοφάνης, μέ την κατάλληλη συγκίνησι.

Καί διάταξε την κόρη του: «Πήγαινε άμέσως!»...

— Μπαμπάκα δέν θέλω νά πάω! διαμαρτυρήθηκε ή Νίτσα. Δέν άντέχω στίς κηδείες...

— Θ' άνθέξης!

— Θά μοῦ ποῦν νά μείνω καί στήν παρηγοριά.

— Νά μείνης!

Μέ πολλή δυσφορία ή Νίτσα φόρεσε ένα μαῦρο φόρεμα καί ξεκίνησε γιά την κηδεία τοῦ μακαρίτη. Κατά τίς τέσσερες τό πρωί, βρισκόταν πάλι στήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της καί χτυπούσε τό κουδοῦνι. Άναστατώθηκε όλο τό σπίτι, Άναψαν τά φῶτα. Πάτησαν άπό πάνω τό κουμπί καί ή πόρτα άνοιξε. Στό κεφαλόσκαλο είχαν βγῆ ό κ. Θεοφάνης μέ τά γυχτικά καί ή μαμά. Ή Νίτσα άνέβηκε τραγουδῶντας:

«"Ελα μαζί μου καί δέν θά χάσης».

— Τί πάει νά πῆ αύτό; φώναξε ό κ. Θεοφάνης μέ γουρλωμένα μάτια.

Καί είχαν δίκηο τά μάτια του νά γουρλώσουν. Ή Νίτσα δέν φοροῦσε τά μαῦρα, άλλά το βραδυνό της φόρεμα. Τά μαλλιά της ήταν άνακατεμένα. Στόν ὦμο της κρεμόταν μιά μαύρη μάσκα. Γύρω άπό το λαιμό της τυλιγμένες σερπαντίνες καί κάμποσα κομματάκια χαρτοπόλεμος έδιναν τόν τόνο τοῦ πένθους στή λυπητερή έκεινη έμφάνισι. Τά μάτια τῆς Νίτσας έλαμπαν τρελλά καί παράζενα την έπιανε ένας άτελείωτος λόξυγγας.

— Τί πάει νά πῆ αύτό; ξανα φώναξε ό κ. Θεοφάνης κι' άρχισε νά τρέμη.

Ή μαμά έτρεμε χωρίς νά μιλάη. Καί ή Νίτσα έξήγησε:

— Καλησπέρα σας.... πέρα γιά πέρα...

—Άπό ποῦ έρχεσαι!

—Άπό τό... νεκρο... νεκροταφεῖο μπαμπᾶ... (καί κρατήθηκε άπό το κάγκελο νά μήν πέση). Μιά κηδεία... ἀς τα... Μεγαλείο πράμα... Καί είχε καί μουσική! Πιάνο, άκορντεόν σαξοφόν..... Γλέντι μέχρι πρωΐας... "Ελα μαζί μου..... καί δέν θά χάσης... Τί θές καί δέν ήπιαμε... Μέχρι τζίν, μπαμπᾶ. Τό ξέρεις το τζίν; άλλά ποῦ νά το μάθης... Σάμπως έσύ... πᾶς σέ κηδείες;.. Έγώ πάω καί τά περνάω φίνα, γιά νά ξέρης... Καί σουίγκ! Άσε άπό σουίγκ. Ξεδιδωθήκαμε! Άφοῦ γιά νά καταλάβης, ήτανε μαζί κι' ό μακαρίτης!.. Σοῦ είνε ένας τύπος αύτός ό γέρος! "Ολο κέφι καί ζωή..; Ποτέ δέν θά πεθάνη αύτός ό άνθρωπος! Αύτός είνε πατέρας!... "Ελα μαζί μου... καί δέν θά χάσης... "Ολο αύτό μοῦ τραγούδαγε! Κι' άπάνω στό γλέντι, διαβάσαμε καί το νεκρώσιμό του... Αί ρέ γέλιο πού έγινε! Τρελλαθήκαμε στό γέλιο... Πῶς;...

Ό κ. Θεοφάνης παρακολουθοῦσε την κόρη του, χτυπῶντας νευρικά το πόδι του. Τά φρύδια του είχαν πεταχθῆ σάν ζιφολόγχες.

Ή Νίτσα έξακολούθησε, μέ τίς διακοπές τοῦ λόξυγγα:

—Έτσι θέλεις, μπαμπᾶ... Κηδείες μοῦ θέλεις κηδείες θέχης... Κι' έχω κανονίσει καί την άλλη, γιά την τελευταία Κυριακή τῆς άπόκρησς. Σήμερα πῆρα καί το νεκρώσιμο... Νά το μπαμπᾶ...

("Εβγαλε άπό την τσάντα της ένα νεκρώσιμο, μέ κάποιο όνομα καί μέ ήμερομηνία θανάτου δώδεκα μέρες άργότερα). Πάρ' το γιά νά μή τό χάσω... Τί νά γίνη μπαμπᾶ; Έχουμε καθῆκον! Έπι τέλους άνθρωποι είμαστε... Είπατε τίποτα μπαμπᾶ;

—Όχι! έφώναξε ό κ. Θεοφάνης. Τώρα θά πῶ!..

★

Κανείς δέν ξέρει τί έγινε μέσα στό σπίτι έκείνη τη νύχτα. Τό μόνο σίγουρο είνε πώς ή Νίτσα δέν πρόκειται νά πάη πιά σέ κηδεία. Τό πολύ, νά πάη στή δική της...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 163

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Χώρα τῆς Α. Άσίας μέ την όποία άσχολήθηκε τελευταίως ό τύπος. — Θρησκευτική μητρόπολις. — Κοινῶς λέγεται άνριοκουκιά ή άγριαρακάς.

2) Δώδεκα. — Θά τά βρῆτε στό κεφάλι μερικῶν ζώων.

3) Άρρώστεια πού δίνει στό πρόσωπο ένα άσχημο χρῶμα.— Άπαραίτητος στή ζωή. — Προϊόν τοῦ νάλακτος.

4) Έστία τρομερῆς άρρώστειας. — Άθλαβείς.

5) Τό μεγαλείτερο θαῦμα τοῦ Ίησοῦ. — Ύπερίσχυσε τοῦ άντιπάλου του.

6) Άνθος. — Άρνητικόν. — Μεγάλη ταραχή.

7) Άγριος ταῦρος τῆς Άμερικῆς. — Πάντοτε εύπρόσδεκτον. — Άρνητικόν (γαλ.).

8) Όλόκληρον. — Άντιθετικός σύνδεσμος. — Δέν είνε γνήσιος. — Μόριο πού χρησιμοποιοῦμε όταν όρκιζόμαστε.

9) Ίσπανικό άρχηγο πού είνε δική μας νότα μουσικῆς άντεστραμμένη. — Κάτι πού συναντήσαμε ἤδη στο 3 όριζ. — Άρθρο (πληθ.). — Τουρκική έφημερίς.

10) Λεπτό νημάτιο. — Θηλυκό πρόβατο μικρῆς ήλικίας. — Δεσποινίς (ξεν.). — Χρησιμοποιεῖται γιά την μεταφορά ὑγρῶν.

11) Σημεῖο τῆς άριθμητικῆς. —Θαλασσινό μελανοδοχεῖο (κυθαρ.). — Βρίσκεται στήν άγορά δυό μέρες την έβδομάδα.

12) Κάτι πού θά βρῆτε μέσα σέ πολλά φροῦτα (καθ.).—Προσωπική άντωνυμία (β' πρ.).— Προσωπική άντωνυμία (α' πρόσωπο).

13) Άρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσσαλίας έναντι τοῦ σπιερινοῦ Βόλου.— Βασίλισσα τῆς άρχαιότητος πού έδωσε το όνομα της σέ περιφήμους κήπους.

14) Μερικά.— Τέτοια είνε τά γεύματα τῶν φτωχῶν.

15) Είδος δαπέδου δωματίων.—Άριθμητικόν έπίρρημα. — Τμῆμα τῆς Πελοποννήσου.

16) Ένα άπό τά τρία συνθήματα τῆς Γαλλικῆς Έπαναστάσεως.— Προηγοῦνται τοῦ όνόματος ένός πρεσβευτοῦ (τά άρχικά).

17) Πτηνό (καθ.). —Άκριβῆ. — Χωριό τῆς Άττικῆς

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Σύνολο μετεωρολογικῶν συνθηκῶν πού έπικρατοῦν σ' ένα τόπο.— Βλῆμα.— Φόν...: Γερμανός διπλωμάτης.

2) Μεγάλος ποταμός τῆς Άφρικῆς. — Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς.

3) Όρος συμβάσεως.— Κτηνική άντωνυμία.—Έθνικός εύεργέτης.

4) Λόφος κοντά στήν Ίερουσαλήμ.— Εύχάριστο άεράκι.

5) Έκλέγεται μέ ψηφοφορία (ούδ.).— Χορηγεῖται στούς έκτός νόμου.

6) Σ' ένα αύτοκίνητο, ό σωφέρ κάθεται πάντα στό.... (ξεν.).— Χρονικό διάστημα. — Άπάντησις.

7) Σῆμα κινδύνου.— Δέρμα. — Κάτοικος Άσιατικῆς χώρας.

8) Πρόθεσις.—Άρχαία πόλις τῆς Φοινίκης.— Σκῦρος.—Ζητῶ.

9) Νησί τῶν Κυκλάδων.— Άγγλικός τίτλος.—Ό καθένας. — Κωπαστρέφει τά μάλλινα.

10) Κάτοικος έλληνικοῦ νησιοῦ.—Όχι (ξεν.).— Τό όνομα μεγάλης Γαλλίδος ήθοποιοῦ (χωρίς τό έπώνυμο).—Έξη.

11) Άδελφός τοῦ Μωϋσέως. — Βρίσκονται σ' ένα άπό τά τέσσερα σημεία τοῦ όρίζοντος. —Άριθμητικό (θηλ.).

12) Άναφορική άντωνυμία (δοτ πληθ.).— Τσακάλι.— Κάλυμμα της κεφαλῆς τῶν άρχιερέων.

13) Μικρό άνεξάρτητο κρατίδιο τῆς Εύρώπης.— Πτηνό άρπακτικό.

14) Καρφί.— Μέρος όπερας.

15) Έδώδιμη ρίζα φυτοῦ (καθ.). — Έπαναλαμβανόμενο σημαίνει έντομον πού προκαλεῖ την άρρώστεια τοῦ ὕπνου. —Άρχαία χώρα τῆς Άσίας κατεχομένη σήμερα ὑπό τῆς Τουρκίας.

16) Άναφορική άντωνυμία.— Εἶθε (δημοτ.).

17) Κοσκίνισμα.— Τό σύνολο τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν μιᾶς περιοχῆς.— Μικρή ποσότης ὑγροῦ.

ΜΙΧΑΗΛ ΧΑΤΖΕΛΙΑΣ

Ἡ λύσις τοῦ 162ου στή σελ. 124

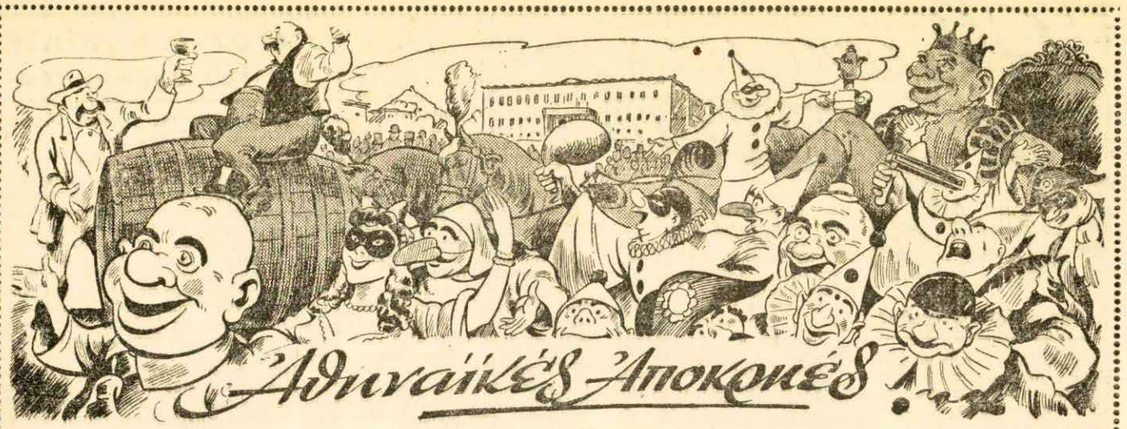

Ἀθηναϊκές Ἀποκριές!

Ἡ πομπὴ τοῦ Καρναβάλου

Οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ὡριμοι ἄνδρες, ἐξαιρέσει ἐκείνων ποὺ διάβηκαν τὸ ἀκρωτήριο τῶν 80 χρόνων — κι' αὐτοὶ θὰ εἶνε ἐλάχιστοι — δὲν εἶδαν. δὲν χάσηκαν τὰ παληὰ ἀθηναϊκὰ Καρναβάλια καὶ συνεπῶς οὔτε θὰ τὰ φαντάζωνται σήμερα, ποὺ ἡ Ἀποκριὰ περνᾶ μὲ τόση ἀκεφιὰ καὶ τόση κατήφεια.

Πρὸ 60 χρόνων, ὅταν ἐφταναν οἱ Ἀποκρὲς, ἄρχιζε στὴν πρωτεύουσα ἡ Βασίλεια τῆς Α. Μ. τοῦ Καρναβάλου. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν διάθεσι γιὰ γλέντι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Κι' ἡ χαρὰ ξεγείλιζε ἀπὸ τὰ μέγαρα καὶ τὰ φτωχόσπιτα τῶν συνοικιῶν στοὺς δρόμους.

Ἀλλὰ καὶ θεαματικὲς καὶ γραφικώτατες ἦσαν οἱ Ἀποκρὲς τῶ καιρῶ ἐκείνω.

Οἱ Ἀθηναῖοι χαιρόντουσαν τὸ Καρναβάλι. ἦσαν ξένοιαστοι κι' εὐτυχισμένοι. ἀγνοοῦσαν τὶς σπιεροὶνὲς θεομηνίες.

—Ἄπατα!... Ἄπατα!...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀποκοπάτικη κραυγή. ἡ ἰαχὴ τοῦ Καρνάβαλου στὴν Ἀθήνα τὸ 1888. Αὐτὴ εἶχε διαδεχθῆ τὸ «ἥλιος», τὸ«κέφτο» καὶ τὶς ἄλλες ἀναφωνήσεις ποὺ δονοῦσαν τὴν ἀποκοπάτικη ἀτμόσφαιρα τῆς παληᾶς Ἀθήνας.

Τὸ «ἄπατα» ὀφείλεται στὸν περιβόητο Γρίβα τὸν συνεργάτη τοῦ Θεοδοσίου καὶ κυριώτερο συντελεστὴ τοῦ ἀποκοπάτικου γλεντιοῦ.

Ὁ Γρίβας. ἕνας τετραπέρατος Χαλκιδαῖος" ἔκανε κοότο μὲ τὸ νούμερό του κάθε νοόνο στὰ Καρναβάλια. Καὶ δὲν καταδεχόταν ποτὲ νὰ κατεβῆ στὰ ναμπλά. Καταπιανόταν πάντα μὲ τὴν... ὑψηλὴ πολιτική. Μὲ τὸν Γλάδστωνα. τὸ Βίσμαρκ κ. ἄ. Καὶ σατύριζε πάντα ἀλύπητα μὰ πνευματωδέστατα. τὴν οἰκονομικὴ μας κατάστασι, τὶς κομματικὲς ζυμώσεις τοῦ τόπου, κλπ

Τὴν χρονιὰ αὐτὴ ὁ Γρίβας ἔγινε καπετάνιος. Κι' ἐπιβαίνοντας τῆς «Ἀργώ», τοῦ ἱστορικοῦ του πλοίου, ἀκολουθοῦσε τὸ ἅρμα τῆς Βασίλισσας τῆς Ἀποκρηᾶς. στρίβοντας τὸ ναυτικὸ του τηλεσκόπιο πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ φωνάζοντας διαρκῶς: «Ἄπατα!... Ἄπατα!...

Ἦταν τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου γιὰ τὸ κρατικὸ σκάφος ποὺ κινδυνεύει νὰ καταποντιστῆ σὲ ἄπατα νεοά. Ἦταν δηλαδὴ ἕνα λακωνικὸ ἐπίγραμμα ποὺ ἐνσάρκωνε ὅλη τὴ ρωμαϊϊκη ψυχὴ ἀ ἐναντίον τῶν παλαῶν πολιτικῶν της. Καὶ τὸ πλῆθος φώναζε κι' αὐτό: «Ἄπατα! Ἄπατααα»!

Ἡ πομπὴ τοῦ Καρναβάλου ξεκινοῦσε ἀπ' τ' ἀμαξοπηγεῖα τοῦ Ρώσση, ὅπου εἶχε κατασκευαστῆ τὸ ἅρμα τῆς Βασίλισσας καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, τῆς πλατείας Ὁμονοίας καὶ τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ κατέληγε στὸ Σύνταγμα.

Ἔτσι γινόταν ἡ ἐπίσημη εἴσοδος τοῦ Καρνάβαλου στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος.

★

Τὸ ἅρμα τῆς Βασίλισσας τῆς Ἀποκρηᾶς πνιγμένο στὰ λουλούδια σερνόταν ἀπὸ τέσσερα ἄλογα.

Στὸ πίσω μέρος, πάνω σὲ ψηλὸ βρόνο, καθόταν ἡ Βασίλισσα. μιὰ ξανθὴ ὡραία νέα μὲ στέμμα, σκῆπτρο καὶ πολυτελῆ πορφύρα. Ἀπάνω στὸ σκῆπτρο ὑπῆρχαν ἐπιγραφὲς μὲ τὰ λόγια: «Ἡ Ἀποκρὰ ἔφτασε!». «Ζήτω τὸ γλέντι».

Ἡ ἀκολουθία τῆς Βασίλισσας τῆς Ἀποκρηᾶς ἀπαρτιζόταν ἀπὸ νέους καὶ νέες ντυμένους π ερόπους ποὺ κρατοῦσαν καλαθάκια γεμάτα κομφετὶ καὶ προγράμματα τοῦ κομιτάτου, ποὺ τὰ σκορπίζαν στοὺς δρόμους.

Παρ' ὅλη τὴν ψιλὴ βροχὴ ποὺ ἔπεφτε ἀδιάκοπα, ὁ κόσμος ὅλος ἦταν στὸ πόδι. Δρόμοι μπαλκόνια, παράθυρα, κεραμίδια γεμάτα ἀπ' ἀνθρώπους ποὺ περίμεναν μ' ἀγωνία τὴν ἐμφάνισι τοῦ ἅρματος.

★

Ἀλλὰ καὶ στὶς συνοικίες γινόταν μεγάλο πανηγύρι τὰ καλὰ αὐτὰ χρόνια. Πανηγύρι στὰ σπίτια καὶ στοὺς δρόμους.

Ὑπῆρχαν καὶ οἱ λαϊκὲς πομπὲς τῶν συνοικιῶν τῆς Ἀθήνας. Πλῆθη δηλαδὴ μασκαρεμένων: Ἀγωνισταὶ τοῦ 21 μὲ ἀσημένια τσαπράζια, ἀρχαῖοι Μακεδόνες, Τοῦρκοι μπέηδες καὶ ἀγάδες ἀράπηδες.

Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλους ὁ ἀμίμητος, ὁ ἀλησμόνητος Θεοδοσίου.

Τί γλέντι, γνήσιο ἑλληνικὸ γλέντι καὶ τί χαρὰ τὰ καλὰ αὐτὰ πεοασμένα χρόνια.

Ἀλλὰ ἂς γυρίσουμε στὴν πομπὴ τοῦ Καρναβάλου.

Ὅταν ἡ πομπὴ ἔφτασε στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος πετάχτηκε ἕνας Φασουλῆς ἀπὸ μιὰ ἐξέδρα που εἶχε ἐπιτηδ.ς στηθῆ ἐκεῖ κι' ἀρχίζει νὰ προσφωνῆ τη Βασίλισσα τῆς Ἀποκρηᾶς μὲ τοὺς παρακάτω στίχους τοῦ Σουρῆ:

Βασίλισσα τῆς ζευζεκιᾶς Βασίλισσα τῆς τρέλλας
τῶν ντσουλιῶν τῶν τραγουδιῶν. τῆς τσότρας. τῆς βασέλας.
ἐμεῖς οἱ ἀντιπρόσωποι ἑκάστης συνοικίας.
πάσης τιμῆς καὶ τάξεως καὶ πάσης ἡλικίας
σ' ὑποδεχόμεθα θερμῶς. μὲ ἀνοικτας ἀγκάλας
μὲ ὅλους σου τοὺς ὑπουργοὺς. μὲ ὅλον σου το ἅλας.

Καλῶς μᾶς ἤρθες Δέσποινα. μὲ χίλια δυὸ σαντοῦρια.
μὲ ἁμαξες. μὲ ἄλογα. μ' ἀνθρώπους μὲ νταῖδούρια.
Καλῶς μᾶς ἤρθες Δέσποινα. στὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος
εἰς τὴν κλεινὴν πρωτεύουσαν τῆς κλασσικῆς Ἑλλάδος.
ὁπου καθένας μασκαρᾶς κεθένα μασκαρεύει
κι' ἕνας τὸν ἄλλον ἔξυμνει κι' ἕνας τὸν ἄλλο κλέθει.

Καλῶς μᾶς ἦλθες Δέσποινα μὲ ὅλο τὸ φουσᾶτο
μὲ τὸ ἐπιτελεῖο σου καὶ μὲ τὸ Κομιτᾶτο.
ὁπου βραβεῖα μπόλικα θὰ δώσῃς καὶ παράδες
στοὺς πρώτους μπεχλιβάνηδες. στοὺς πρώτους μασκαράδες
καὶ ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς θὰ τραγουδᾶ μὲ τρέλλα:
"Ἀπὸ τὴν Πόλη ἔρχομαι καὶ στὴν κορφὴ κανέλλα!»

Δός μου μεγάλη Δέσποινα. πολλὲς χαρες καὶ γέλοια.
δὸς μας καμπόλες ρόπαλα σουβλιὰ καὶ βαρέλια.
μουντζοῦρες γιὰ τὰ μοῦτρα μας ὁπου νὰ γίνουν πιασα.
δὸς μας κι ἀλάτι μπόλικο που νὰ μᾶς πιάσῃ λύσσα
δὸς μας κα' κέφι γιὰ χορούς ὁπου ν' ἀνάψῃ ἡ φτέρνα
καὶ οὐ ἀπὸ τ' ἀμάζι σοὺ τους μασκαράδες κέρνα.

Ἀνθρώπους κάνε μας σοφοὺς καὶ ὑπουργοὺς τοῦ Κράτους
καὶ Βουλευτὰς καὶ Στρατηγοὺς ἀπὸ χρυσὰ γεμάτους
λεπτοὺς ἀνθρώπους τοῦ σωροῦ καὶ τῆς κοιμῆς χωριστοὺς
καὶ δῶσε μας παράσημα καθῶς τῆς Ὀθωνίστρας.
καὶ κάνε μας νὰ χάσωμε Παράσκευή τὴ Τρίτη
καὶ λάστιχο νὰ τὸ κόψουμε γιὰ τὸ Δρομοκαΐτη!..»

Γέλοια καὶ φωνὲς ξεσπασαν παντοῦ. Τότε ὁ ὑπουργὸς τῆς Βασίλισσας ἀφοῦ συνεννοήθηκε μὲ τὴν ὑψηλὴ του κυρία. ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ:

—Στὴν Ἱστορία θὰ γραφῆ αὐτὸ τὸ Καρνιβάλι, μανθάνω δὲ μετὰ χαρᾶς πὼς θὰ σᾶς μποδάλη σπουδαῖο νομοσχέδιο τὸ μένα Κομιτάτον διὰ τὸ ἀνοπωλίον τῶν ἀττικῶν ἀλάτων. Διότι βλάκες πάσε πρὶν καὶ πρῶτα σκουφαδόνια καὶ στὸ κοντο σᾶς ἔπαιρναν οἱ μάγκες μὲ λεμόνια κι' ἠθέλατε μπονλάρωμα μ' ἕνα τσουρανὶ ἄμυο κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα μὲ σᾶς τί διάβολο νὰ κάνω.

Μὰ τώρα χαίρετα κάνεις ἔμπρός του νὰ σᾶς βλέπη καὶ μασκαράδες φαίνεσθε στὸν κόσμο ὁπως πρέπει. μὲ χάρι μὲ κομψότητα. μὲ πνεῦμα μ' ἐξυπνάδα. καὶ τὸ μασκαραλίκι σας δοξάζει τὴν Ἑλλάδα
Καὶ τώρα τῆς Ἀποκρηᾶς τὴν ἔνορξι κηρύττω
καὶ ἀνακράζω μεθ' ὑμῶν: «Τὸ Καρναβάλι, ζητω!»
κι' ἐπευχομένη ὁ ὅλους σας ἀπόκτησιν βραβείου
σᾶς χαίρετῶ. σᾶς προσκυνῶ... σᾶς ἔκω διὰ βίου!..

Τοὺς τελευταίους αὐτοὺς στίχους τοὺς σκέπαζαν οἱ ζητωκραυγὲς καὶ τὰ οὐρλιάσματα. Κατόπιν τὸ πλῆθος. μόλις δόθηκε τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσῃ τὸ ἅρμα, σὰν ἕνας ἄνθρωπας ἀκολούθησε ἀπὸ πίσω τὴν πομπὴ τοῦ Καρναβάλου ποὺ θὰ διέσχιζε ὅλη τὴν ὁδὸ Σταδίου γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ κεῖ ποὺ ξεκίνησε...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ τυραννία τοῦ ἔρωτος

(Συζήτησις ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ καυγᾶ. Ἐκεῖνη δαγκώνει τὰ χείλια της. Ἐκεῖνος ἑτοιμάζεται νὰ δαγκώσῃ Ἐκείνην).

Ἐκείνη: Μά, ἐπὶ τέλους!... Δὲν τὸ καταλαβαίνεις πὼς εἶσαι ἀνυπόφορος;...

Ἐκεῖνος: Ὄχι.

Ἐκείνη: Διότι εἶσαι ἄνθρωπος στενῆς ἀντιλήψεως...

Ἐκεῖνος: Σιγὰ-σιγὰ θὰ μὲ πῆς καὶ βλάκα... Καὶ θἄχης ἀπολύτως δίκηο. διότι εἶμαι βλάκας. καὶ μάλιστα μὲ πατέντα!...

Ἐκείνη: Ἔλα. τώρα, ποὺ πῆρες καὶ τὸ ὕφος τοῦ μεγάλου θύματος!...

Ἐκεῖνος: Μήπως δὲν εἶμαι:

Ἐκείνη (τὸν πλησιάζει ἐπιθετικά. καὶ τοῦ μιλάει μὲ σφιγμένα δόντια καὶ τὸ πρόσωπο κοντὰ στὸ δικό του): Ἐδῶ μέσα θὰ μοναδικὸ εἶμαι ἐγώ! Καὶ θὰ μα δικό σου...

Ἐκεῖνος: Τὴν καϋμένη!...

Ἐκείνη: Βεβαίως τὴν καϋμένη... Τί ἤθελες. δηλαδή; Νὰ μοῦ κόψῃς κανένα γέροι. κανένα πόδι. ἢ νὰ μοῦ βγάλῃς κανένα μάτι. γιὰ νὰ παραδεχτῆς πὼς εἶμαι θὕμα σου;...

Ἐκεῖνος: Τί ἔγεις νὰ παραπονεθῆς:... Εἶσαι τὸ προνομιοῦχο πλάσμα στὴ ζωή μου· κάνεις δικτατοροικὰ ὅτι σοῦ καπνίσῃ...

Ἐκείνη: Ἐγώ:!! Θεέ μου. ἐσὺ ποὺ τὸν ἄκουσε δὲ οἴγνεις φωτιὰ νὰ τὸν κάψῃς τὸν ἀναιδέστατο:

Ἐκεῖνος: Θἄνε ἡ πιὸ ἄδικη φωτιὰ ποὺ θἄγη κάψει ποτὲ ἀθῶο ἄνθρωπο!...

Ἐκείνη: Καϋμένο ἀθῶο μου περιστεράκι!... (Ἀνοιεύει προγματικά). Μὰ δὲν μοῦ λές. στὰ σωστὰ σου φαντάζεσαι πὼς ὑπάρχει πιὸ σκληρὸς. πιὰ ἀνυπόφορος τύραννος ἀπὸ σένα:...

Ἐκεῖνος: Πῶς.. Ἐσύ!

Ἐκείνη: Ἐγώ:!... Τύραννος ἐγώ:...

Ἐκεῖνος: Βεβαίως. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἡ δική σου ἡ τυραννία δὲν φαίνεται. Ἐσὺ διευθύνεις μέσ' στὸ σπίτι τὰ πάντα. ἀπὸ μένα ὡς τὴν ὑπηρέτρια. ἐσὺ τὰ διατάζεις ὅλα ἀπὸ τὸ ντιβάνι μας ὡς τὸ φαΐ... Ἂν σοῦ καπνίσῃ. μπορεῖ νὰ φορέσῃς φτερὰ στρουθοκαμήλου στὴ μύτη διότι τὸ διάταξε ἡ μόδα. καὶ νὰ μὲ βάλῃς ἐμένα ν' ἀνοράσω ἕνα κοστούμι χρώματος γαλανοῦ καὶ νὰ τὸ ράψω σὲ σνέδιο φουστανέλλας!... Ἐπίσης. δυνατὸν νὰ τρῶμε ἕνα μῆνα συνεχῶς πατάτες τηγανητὲς καὶ αὐγά. διότι βαρυέσαι νὰ φτιάξῃς ἕνα οἰοδήποτε ἄλλο φαΐ. ἔστω καὶ σπανακόρυζο!...

Ἐκείνη: Καὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε δικτατορία:...

Ἐκεῖνος: Ἀλλά: Τί εἶνε:... Εὐγέλαιο:

Ἐκείνη: Λοιπόν. ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ τί θὰ πῆ δικτατορία. γιὰ νὰ μὴν ἐξευτελίζῃς καὶ τὴ λέξι. Δικτατορία εἶνε τὸ νὰ ἐπιβάλλῃς προγματικὰ στὸν ἄλλον τὴ θέλησί σου. σὲ σημεῖο ποὺ νὰ τὸν κάνῃς νὰ νοιώθῃ τὴν πίεσί σου εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀσφυξίας...

Ἐκεῖνος: Τέτοια δικτατορία σοῦγω ἐπιβάλλει ἐγώ:...

Ἐκείνη: Πολὺ χειρότερη!... Δὲν κοτάω νὰ κάνω βήμα. γιατὶ νὰ νοιώθω τὸν ἔλεγχο τὸ δικό σου νὰ μὲ πνίγῃ... Βγαίνω τὸ πρωῒ στὶς δέκα γιὰ νὰ πάω στὴ μοδίστρα μου. καὶ μοῦ κάνεις ἀπὸ ποιὰ προϋπολογισμὸ τῶν λεφτῶν ποὺ θὰ ξοδέψω...

Ἐκεῖνος: Ποιῶν λεφτῶν:

Ἐκείνη: Τῶν λεφτῶν τῆς ἡμέρας...

Ἐκεῖνος: Ἄ. εἶπα!... Γιατὶ τὰ ἄλλα λεφτὰ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος τὰ ξοδεύεις γνωὶς προϋπολογισμὸ καὶ κανέναν ἔλεγχο...

Ἐκείνη: Πάψε. τσιγκούνη!... Συνεχίζω. λοιπόν: Ποὶν βγῶ. παίονεις χαρτὶ καὶ μολύβι. καὶ μοῦ λὲς γράφοντας: Τοὰμ ὡς τὴν Ὁμόνοια. δέκα λεφτά· λεωφορεῖο πρὸς τὸ Σύνταγμα. ἕξη λεφτά· κατέβασμα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. πέντε λεφτά· μοδίστρα μισὴ ὥρα· κουρεῖο τρία τέτοντα· γυρισμὸς μισὴ ὥρα... Σύνολον. δυὸ ὧρες καὶ εἴκοσι λεφτὰ· στὶς δωδεκάμισι τὸ πολὺ νὰ εἶσαι σπίτι...

Ἐκεῖνος: Κι' ἐσὺ εἶσαι μόλις στὶς τρεῖς...

Ἐκείνη: Διότι δὲν εἶμαι πουλί... Οἱ προϋπολογισμοί σου προϋποθέτουν ὅτι ὅλοι κι' ὅλα πειομένουν ἐμένα: Τὸ τοὰμ στὴ στάσι. τὸ λεωφορεῖο ποὺ θὰ ξεκινήσῃ μόλις πατήσω τὸ ποδαράκι μου ἀπάνω του. ἡ μοδίστρα κι' ἡ καπελλοῦ ὁ κομμωτὴς ποὺ νὰ μὴν ἔγουν ἄλλη πελάτισσα ἐκτὸς ἀπὸ μένα...

Ἐκεῖνος: Τόσο διαλεχτὴ πελάτισσα ἀσφαλῶς δὲν ἔγουν...

Ἐκείνη: Ἄστα αὐτά. καὶ μὴν προσπαθήσῃς νὰ μὲ κόψῃς μὲ τὰ λιμά... Ὕστερα. τολμοῦμε νὰ βγοῦμε τὴ νύχτα σὲ κανένα κέντρο: Ὁ δυστυχισμένος ποὺ θὰ αἰφνιδιασθῆ νὰ μὲ ζητήσῃ σὲ χορό. πρέπει νὰ κάνῃ τουλάχιστον τὴ διαθήκη του!...

Ἐκεῖνος: Μπᾶ: Καὶ πόσους ἔχω σκοτώσει ὡς τώρα:

Ἐκείνη: Προγματικά. κανέναν. διότι φοβᾶσαι τὴ φυλακή· σύσιαστικὰ ὅμως. μὲ τὴ διάθεσι. ἔγεις σκοτώσει ὅλους ὅσους μ' ἔγουνε κατὰ καιροὺς σφίξει στὴν ἀγκαλιά τους γορεύοντας...

Ἐκεῖνος: Ἔλα. τώρα... Ὑπερβολές!

Ἐκείνη: Χαιρετάω ἕναν ἄνθρωπο στὸ δρόμο. κι' ὕστερα ἀκολουθεῖ Ἱερὰ Ἐξέτασις: Ποιός ἦταν; Ποὺ τὸν ξέρεις; Πῶς δὲν τὸν ξέρω ἐγώ: Τόσο. ποὺ βλαστημάω τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν γαιρέτησα!...

Ἐκεῖνος (τσίζει τὰ δόντια του): Θεωρεῖς φυσικὸ νὰ ξέρῃς ἐσὺ ἄνθρώπους ποὺ δὲν τοὺς ξέρω ἐγώ:...

Ἐκείνη: Φυσικώτατο. Ἐγὼ ἔγω φίλες. οἱ φίλες μου ἔγουν ἄντρες. ἀδερφούς. ξαδέρφους. τοὺς γνωρίζω. μὲ χαιρετᾶνε στὸ δρόμο... Μήπως ἐσὺ δὲν ἔγεις γνωστές σου. ἄγνωστες σὲ μένα:

Ἐκεῖνος (παρακάμπτει ἐπιτήδεια τὴν ἐπικίνδυνη ἐρώτησι. καὶ τὴν ἀγκαλιάζει): Ἴσως νάχῃς δίκιο σ' ὅλα αὐτὰ ποὺ μὲ κατηγορεῖς... Ἔγουν ὅμως μιὰ μεγάλη δικαιολογία: Τὸν ἔρωτά μου γιὰ σένα!... Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ. ὡς τὸ ὑπερφυσικὸ σημεῖο ποὺ νὰ σὲ κάνω ἀκόμα καὶ δυστυχισμένη!... Τὸ ἀγκάλιασμά μου εἶνε πιὸ σφιχτό. τόσο παράφορο. ποὺ νάνε ἱκανὸ ἀκόμα καὶ νὰ σὲ πνίξῃ!...

Ἐκείνη (δῆθεν τρομοκρατημένη): Εὐγαριστῶ πολύ!... Ἐγὼ θέλω νὰ ζήσω...

Ἐκεῖνος: Θὰ ζήσῃς. ἔννοια σου. μὴ φοβᾶσαι!...

Ἐκείνη: Δέσμια ὅμως τυραννισμένη. ὑπὸ δικτατορίαν...

Ἐκεῖνος: Δεσμοφύλακάς σου. τύραννος. δικτάτορας. ὁ ἔρωτας· οἱ γειτονιὲς του ἀπὸ λουλούδια· καὶ φυλακή σου. ἡ καρδιά μου!... Θὲς κι' ἄλλο:

Ἐκείνη: Ναί· ἕνα παλτὸ ἀπὸ γνήσιο ἀστρακάν...

Ἐκεῖνος (μὲ τὰ μαλλιά του ὠρθωμένα ἀπὸ τὴ φοίκη): Τῶν ὀνδόντα λιρῶν:!

Ἐκείνη (τουφεκά. ἐνῶ τὸν ἀγκαλιάζει): Εἶνε γιὰ νὰ μὴν κουνῶ στὴ φυλακή μου...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✪

Οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τοὺς ξυρισμένους ἄντρες

Τὸ Δανικὸ Ἰνστιτοῦτο Γκάλλουπ ἔκαμε μιὰ ἔρευνα μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς Δανίας κοριτσιῶν κι' ἐγγάμων. γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν. ἂν θὰ ἦταν διατεθειμένες εὐγενῶς γιὰ τὴν ἐπάνοδο τοῦ ἀνδρικοῦ μουστακιοῦ. ποὺ ἀρχίζει νὰ κερδίζῃ καὶ πάλι ἔδαφος τόσο στὴν Ἀγγλία ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἐρεύνης εἶνε τὰ ἑξῆς:

83% τῶν γυναικῶν τῆς Δανίας προτιμοῦν τοὺς ἄντρες γνωὶς μουστάκι. γνωὶς γένεια καὶ φαβορίτες.

10% προτιμοῦν τοὺς ἄντρες ποὺ ἔγουν μικοὺ πειοποιημένο μουστάκι.

2% προτιμοῦν τοὺς ἄντρες μὲ γένεια καὶ μουστάκι.

5%. τέλος. ἐδήλωσαν ὅτι δὲν ἔγουν καμμιὰ γνώμη.

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ γιὰ τὴν ἀνεψιά του

Ἡ αὐτοκτονία τῆς ὡραίας Ἀγγέλικας

Ὁ παλαιὸς σωφὲρ τοῦ Χίτλερ Ἔμιλ Μώρις προέβη τελευταῖα σὲ ἐνδιαφέρουσες ἀποκαλύψεις σχετικὰ μὲ τὸ τραγικὸ αἴσθημα τοῦ Γερμανοῦ δικτάτορος γιὰ τὴν ἀνεψιά του Ἀγγέλικα Ρώμπαλ.

Τὸ 1928, τὸ ἄστρον τοῦ Χίτλερ δὲν εἶχεν ἀνατείλει ἀκόμη. Ὡστόσο ὁ παλιὸς ἐλαιοχρωματιστὴς ἦταν κιόλας ἕνα πρόσωπο ἀρκετὰ σημαντικὸ καὶ συγκέντρωνε γύρω του πολλοὺς ὀπαδούς. Σκέφθηκε τότε νὰ καλέσῃ κοντά του, τὴν ἀνεψιά του ποὺ ἦταν 21 χρόνων καὶ πολὺ ὄμορφη.

Ὅταν ἡ Ἀγγέλικα ἔφτασε στὸ Μόναχο, ὁ Χίτλερ, ποὺ ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος, ἐπεφόρτιζε συχνὰ τὸν σωφέρ του νὰ τὴν πηγαίνῃ περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητό του.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ Ἔμιλ Μώρις καὶ ἡ Ἀγγέλικα ἀγαπήθηκαν. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ Χίτλερ ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὴν Ἀγγέλικα αὐτός.

Ὅταν ἀντελήφθη, λοιπόν, τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸν Ἔμιλ, ἔδιωξε τὸν σωφέρ του καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος φυλάκισε τὴ νέα σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ του. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ τὴν πολιορκῇ μὲ τὶς ἐρωτοτροπίες του καὶ φαίνεται ὅτι τελικά, παρασύρθηκε σὲ πράξεις βίας.

Ἡ Ἀγγέλικα κατώρθωσε ἀργότερα νὰ δραπετεύσῃ καὶ αὐτοκτόνησε.

Ὁ Ἔμιλ Μώρις κατεδίωξε τότε τὸν Χίτλερ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Κι' ὁ Ἀδάλφος καταδικάσθηκε σὲ πρόστιμο 1000 μάρκων.

Ὅταν, τὸ 1933, οἱ ἐθνικοσοσιαλισταὶ ἀνέβηκαν στὴν ἀρχή, ὁ Χίτλερ καὶ ὁ Ἔμιλ Μώρις συμφιλιώθηκαν. Ὁ Γερμανὸς δικτάτωρ, γιὰ ν' ἀνταμείψῃ τὸν... ἀφοσίωσι τοῦ παληοῦ σωφέρ του τὸν διώρισε τότε μέλος τοῦ Ράϊχσταγ.

✪✪✪

Ἡ «ἰριδελεγία»

Τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνο καθρέφτης τῆς ψυχῆς ἀλλὰ καὶ τῆς ὑγείας. Ξεκινώντας ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρχή, ὁ Γάλλος συγγραφεὺς καὶ ἐρασιτέχνης ἐρευνητὴς Ζιλμπὲρ Ζωνὰ ἐπενόησε ὁλόκληρη μέθοδο διαγνώσεως τῶν ἀσθενειῶν ἀπ' τὴν ἐξέτασι τῶν ματιῶν. Κατὰ τὴ θεωρία του, κάθε ἀνωμαλία τοῦ ὀργανισμοῦ καθρεφτίζεται στὴν ἴριδα τοῦ ματιοῦ, σὲ ὡρισμένες μάλιστα ζῶνες της. Ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς ἰρίδος ἀντιστοιχεῖ στὸ δεξιὸ ἥμισυ τοῦ σώματος κι' ἡ ἀριστερὴ στὸ ἀριστερό. Οἱ φυσιολογικὲς διαταραχὲς ἀποκαλύπτονται μὲ τὴ μελέτη τοῦ χρωματισμοῦ τῆς ἰρίδος, τοῦ σχήματός της, τῆς πυκνότητος τοῦ «πλέγματός» της, τῶν ἀποκλίσεων τῆς κόρης, τῶν δακτυλίων κλπ. Ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίσματα ἐξετάζονται μ' ἕνα φακὸ καὶ μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα. Καὶ νά ἡ σημασία τους:

Χρωματισμός.—Σκοῦρες κηλῖδες: ἱλαρά. Κόκκινες: ἀπώλειες αἵματος.

Σχῆμα.—Ἕνα σχῆμα ἀπολύτως κανονικὸ τῆς ἰρίδος καὶ τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος δείχνει τελεία ὑγεία.

Πυκνότης πλέγματος.—Ὅσο μεγαλείτερη εἶνε, δείχνει περισσότερη ζωτικότητα.

Ἀποκλίσεις κόρης.—Πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερά: πνευματικὲς ἢ καρδιακὲς διαταραχές. Πρὸς τὰ πάνω: ἐντερικὲς παθήσεις, φυματίωσις.

Δακτύλιοι.—Ὁμόκεντροι κύκλοι εὔκολα ὁρατοὶ γύρω ἀπ' τὴν κόρη, δείχνουν ἀρρώστεια τῆς καρδιᾶς.

Ὁ Ζωνὰ ἔχει κάμει περισσότερα ἀπὸ 10.000 πειράματα.

Τελευταίως, ἐξέτασε τὰ μάτια τῆς Γαλλίδος βεντέττας τοῦ κινηματογράφου Ζακελὶν Πλεσσὲ κι' ἀνεκάλυψε καρδιακὴ εὐπάθεια, ἐλαφρὲς διαταραχὲς στὸ σηκώτι, μιὰ παλιὰ ἱλαρὰ καὶ μελλοντικοὺς κινδύνους σκωληκοειδίτιδος.

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΟΥ ΞΗΡΑΣ

Τὰ περίεργα τοῦ Ἡλίου

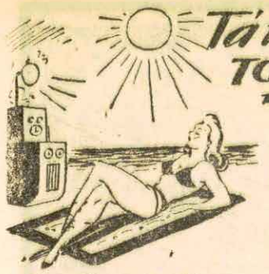

Φωτεδότης, ζωοδότης καὶ μάγειρας

Ἡ συνεχὴς διάσπασις τῶν ἀτόμων, ποὺ συμβαίνει πάνω στὸ Ἥλιο ὅπως κατ' ἐπανάληψιν γράψαμε, παράγει κολοσσιαίες ποσότητες ἐνεργείας. Ἕνα ἐλάχιστο λοιπὸν ποσοστὸ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς φτάνει στὴ Γῆ, μὲ τὴ μορφὴ φωτὸς καὶ θερμότητος.

Ὑπολογίζεται ὅτι ἡ ἡλιακὴ θερμότης ποὺ δέχεται ἡ Γῆ σὲ 24 ὧρες θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ λυώσῃ ἕναν ὄγκο πάνου μήκους 160 χιλιομέτρων, πλάτους 130 καὶ πάχους 1.500 μέτρων.

Ἡ θερμότης στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἡλίου εἶνε περίπου 5.500 Βαθμοί. Ἂν ἐλαττωνόταν κατὰ 2 μόνον βαθμοὺς ἐπὶ 2.000 χρόνια, ἡ Γῆ θὰ γνώριζε μιὰ νέα Περίοδο Πάγων. Κι' ἂν ἡ διάμετρος τοῦ Ἡλίου — 1.280.000 χιλιόμετρα — μεγάλωνε ἢ μικραινε κατὰ μερικὲς χιλιάδες χιλιόμετρα, θὰ καταλαβαίναμε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ζέστη ἢ θὰ πεθαίναμε ἀπὸ ψῦξι.

Οἱ γλῶσσες τῆς φωτιᾶς, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ «στέμμα» τοῦ Ἡλίου καὶ ποὺ εἶνε ὁρατὲς κατὰ τὶς ὁλικὲς ἐκλείψεις του, ἔχουν μῆκος 480.000 χιλιομέτρων, ὑπερδεκαπλάσιο δηλαδὴ ἀπ' τὴν περιφέρεια τῆς Γῆς.

Ὅσο ὅμως ἂν συγκοιθῇ ὁ Ἥλιος μὲ διάφορα ἄλλα ἄστρα, εἶνε ὅπως ἕνα καντήλι ἐμπρὸς σ' ἕναν ἠλεκτρικὸ προβολέα. Ἕνα μακρυνότατο ἄστρο, τὸ Μ 13, ἐκπέμπει 2½ ἑκατομμύρια φορὲς περισσότερο φῶς ἀπ' τὸν Ἥλιο!

Θὰ σᾶς φανῇ ἴσως ἀπίστευτο, ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι τὸ χειμῶνα ἡ Γῆ βρίσκεται 5.000.000 χιλιόμετρα κοντύτερα στὸν Ἥλιο, παρὰ τὸ καλοκαίρι! Γιατὶ λοιπὸν δέχεται λιγώτερη θερμότητα; Ἡ αἰτία εἶνε ἡ κλίσις της, ποὺ κάνει τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες νὰ πέφτουν πιὸ λοξά, συνεπῶς νὰ διασχίζουν παγύτερο ἀτμοσφαιρικὸ στρῶμα, τὸ ὁποῖο ἀπορροφᾶ τὴ θερμότητά τους. Τὸ καλοκαίρι, πέφτουν σχεδὸν κατακόρυφα, κι' ἔτσι εἶνε πιὸ ζεστές.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο κάνει δυνατὸ κρύο στοὺς Πόλους. Κι' ὅμως οἱ Πόλοι δέχονται περισσότερο ἡλιακὸ φῶς ἀπ' τὶς τροπικὲς ἢ τὶς εὐκρατες χῶρες. Γιατὶ ἡ «διάθλασις» τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων στὴν ἀτμόσφαιρα κάνει νὰ φαίνεται ὁ ἥλιος πάνω ἀπ' τὸν ὁρίζοντα ποὶν ἀκόμη ἀνατείλῃ πραγματικά, κι' ἔτσι αὐξάνει λίγο τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας. Ἡ αὔξησις αὐτὴ συμπορεύεται μέσα σ' ἕνα χρόνο σὲ 105 ὧρες, ἐνῶ στὸν Ἰσημερινὸ εἶνε μόνο 40 ὧρες.

Ἔχουμε κι' ἄλλοτε γράψει γιὰ τὶς προσπάθειες ποὺ ἔχουν γίνει γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τόσης ἡλιακῆς θερμότητος, ποὺ πηγαίνει χαμένη. Στὴ Ρωσσία ὑπάρχουν ἤδη ἐργοστάσια ποὺ λειτουργοῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἕνα ἀπ' αὐτά, τεράστιο, βρίσκεται στὸ Τάσκεντ καὶ φτιάνει κονσέρβες. Ὑπάρχουν ἐπίσης «πισίνες», σκεπασμένες μὲ γυάλινους θόλους στερεωμένους σὲ πλαίσιο ἀπὸ μανουισμένο ἀλουμίνιο, ὅπου τὸ νερὸ ζεσταίνεται μὲ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα σὲ 20 βαθμούς.

Στὴν Ἀμερική, ὁ δόκτωρ Ἄμποτ, περίφημος ἐπιστήμων, ζεσταίνει τὸ σπίτι του καὶ μαγειρεύει χωρὶς νὰ καταναλίσκῃ ἠλεκτρικὸ ἢ κάρβουνο, κι' ἔχει ἐγκαταστήσει μιὰν ἀτμομηχανὴ ποὺ λειτουργεῖ δίχως καύσιμο ὕλη. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς σκοποὺς χρησιμοποιεῖ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα, ποὺ τὴ συγκεντρώνει μὲ μιὰ ἰδιαίτερη συσκευή.

Ἐξ ἄλλου, σ' ἕνα ἐστιατόριο τῆς Καλιφόρνιας, ὁ ἥλιος... μαγειρεύει ὅλα τὰ φαγητά, χάρις σ' ἕνα σύστημα καθρεπτῶν μήκους 20 μέτρων. Ὅταν ὑπάρχῃ λιακάδα, μπορεῖ ν' ἀναπτυχθῇ ἕως τριακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο, ἐνῶ ἡ θερμοκρασία μέσα σὲ 540 βαθμῶν!

Στὴ Μασσαχουσέτη, γίνονται πειράματα μὲ μιὰ εἰδικὴ στέγη ποὺ αἰχμαλωτίζει τὴν ἡλιακὴ θερμότητα, καὶ μιὰ συσκευὴ στὰ ὑπόγεια, ποὺ τὴν ἀποθηκεύει.

Ὁ «ἡλιοστάτης» εἶνε μιὰ ἄλλη νέα ἐφεύρεσις, ποὺ συγκεντρώνει ἡλιακὸ φῶς ἀπὸ τὴ σκεπὴ ἑνὸς μεγάλου κτιρίου καὶ τὸ μοιράζει στὸ ἐσωτερικό του, φωτίζοντας ἔτσι 100 μεγάλα δωμάτια.

Ἐκτὸς ἀπ' τὶς ὁρατὲς φωτεινὲς ἀκτῖνες, ὁ Ἥλιος μᾶς στέλνει καὶ τὶς ἀόρατες ὑπεριώδεις. Αὐτὲς ἐπιζητοῦν ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν ἡλιοθεραπεία. Ἡ ὑπερβολικὴ ὅμως ἐπίδρασί τους στὸ σῶμα βλάπτει, ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ. Ἡ κινηματογραφικὴ βιομηχανία τοῦ Χόλλυγουντ ἔχει ὑποστῆ ζημίες 5 ἑκατομμυρίων δολλαρίων ἀπὸ ἀροῦστειες τῶν ἠθοποιῶν ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερβολικῆς ἡλιοθεραπείας. Γι' αὐτό, οἱ κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες ἀπαγορεύουν τώρα στοὺς ἀστέρες των νὰ ἐκτίθενται στὸν ἥλιο μὲ πολὺ ἀνοιχτὰ μαγιό.

Ὑπάρχουν ἄλλωστε εἰδικοὶ «μετρηταί», ποὺ συθυίζουν τὴ διάρκεια τῆς ἡλιοθεραπείας. Ἀπορροφοῦν δηλαδὴ τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου καὶ τὶς μετατρέπουν σὲ ἀσθενὲς ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖο, ὅταν ἀποτυπῶσῃ ὡρισμένη ἔντασι, κάνει νὰ ντυπήσῃ ἕνα κουδούνι. Τὸ σῆμα αὐτὸ δείχνει ὅτι ἡ ἡλιοθεραπεία διήρκεσε πιὰ ἀρκετὰ κι' ὅτι πρέπει νὰ διακοπῇ.

Ἕνα ἄλλο περίεργο ἀποτέλεσμα τοῦ ἡλίου εἶνε ὅτι προκαλεῖ φαντασιώσεις. Ἰδίως ὅταν πρωτοβγαίνῃ κανεὶς ἀπ' τὸ σπίτι του.

✪

Ὁ ἀπατεὼν συνεταιρίσθηκε μὲ τὸ θῦμα

Εἴχαμε γράψει ἄλλοτε γιὰ τὸ πάθημα ἑνὸς Ἄραβος νομάδος, τὸν ὁποῖον εἶχε ἐξαπατήσει κάποιος συμπατριώτης του, καὶ τοῦ εἶχε πουλήσει... ἕνα τράμ τοῦ Καΐρου! Τὸ θῦμα τῆς ἀπάτης ἔγινε, φυσικά, ὁ περίγελως τῆς πόλεως. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία εἶχε καὶ συνέχεια, ποὺ τὴν ἀφηγήθηκε τελευταίως μία αἰγυπτιακὴ ἐφημερίδα. Ὁ ἀπατεὼν ἦρθε ἀργότερα σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ θῦμα του, μὲ τὴ μεσολάβησι κάποιου κοινοῦ φίλου, καὶ τοῦ ἔκαμε μιὰ συμφέρουσα πρότασι: νὰ τὸν παρουσιάσῃ παντοῦ ὡς ἀξιοπερίεργο θέαμα, εἰσπράττοντας εἰσιτήριο ἀπ' ὅσους ἤθελαν νὰ τὸν ἰδοῦν, καὶ στὸ τέλος νὰ μοιρασθοῦν τὶς εἰσπράξεις! Πραγματικά, ἐπὶ δυὸ μῆνες γύριζαν μαζὶ σ' ὅλα τὰ πανηγύρια καὶ τὰ παζάρια τῶν μικρῶν αἰγυπτιακῶν πόλεων κι' ἔπαιρναν εἰσιτήριο ἀπ' τοὺς περιέργους, ποὺ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἰδοῦν ... τὸν ἥλιο ποὺ εἶχε ἀνοράσει ἕνα τράμ!

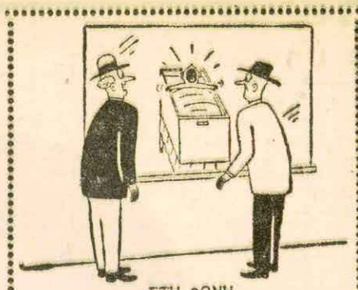

ΣΤΗ ΦΩΝΗ

– Βλέπω ὅτι μοιάζει πολὺ μὲ τὴ νυνεῖκα σου!...

– Θὰ τ' ὀφείλῃς τὸ κορίτσι μωρέ!... (Σκίτσο Ν. Δημητριάδη)

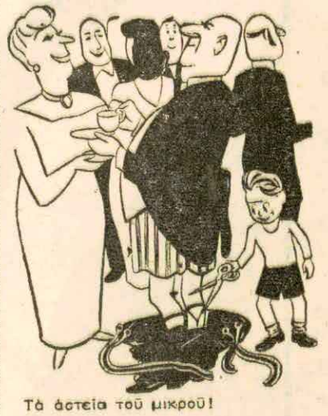

Τὰ ἀστεῖα τοῦ μικροῦ!

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΙΑΣΕ

– Κάνεις λάθος, κύριε πόλισμαν! Μασκαρεύθηκα σὲ λωποδύτη!

– Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο σὲ ἀστυφύλακα!

Κρητικὲς μαντινάδες

Κρίμας τὸ ὁμορφάδες σου, κρίμας αὐτὰ τὰ κάλλη,
κρίμας αὐτὴν τὴν κεφαλὴ καὶ γνῶσι νὰ μὴ βάλη.

Πολλὰ, πολλὰ σοῦ τὰ μπνῶ μὰ λίγα σοῦ τὰ λένε,
ὅταν θὰ συιξουμε τὰ δυό, τὰ μάτια σου θὰ κλαίνε.

Τρία εἶν' τὰ καμώματα ποὺ μοῦχεις καμωμένα,
καὶ ἂν τὰ κάμῃς τέσσερα, δὲν εἶσαι σύ γιὰ μένα.

Οἱ τοῖχοι κάμανε αὐτιὰ καὶ τὰ σοκάκια πόδια
καὶ ἤρθαν καὶ μοῦ τάπανε τὰ ὀλόπικρά σου λόγια.

Μωρὴ ἀρκοῦδα μαλλιαρὴ μὲ τὰ πλατειὰ ποδάρια,
βάνεις κι' ἐσὺ τὰ μοῦτρα σου μέσα στὰ παλληκάρια.

Τὰ λόγια σου 'ναι μπερδευτὰ ὡς εἶνε τὰ κεράσα
ἀντε παιδί μου στὸ καλό, οὔδ' εἶχα, οὔδ' ἐχάσα.

Παίζεις με μὰ δὲν παίζομαι, γελᾶς με δὲ γελοῦμαι,
κι' ὅσα κατέχεις ξυπνητός, κατέχω ὄντας κοιμοῦμαι.

Ἄλλα 'λεγες κι' ἄλλα 'κανες ἄλλα λὲς κι' ἄλλα κάνεις,
ἄλλα λογιάζεις κι' ἄλλα λὲς κι' ἄλλα στὸ νοῦ σου βάνεις.

Ἄλλη βρῆκα κι' ἐγάπησα κι' ἔχει καὶ τ' ὄνομά σου
νὰ τὸ φωνάζω νὰ γοικᾶς νὰ καίγεσ' ἡ καρδιά σου.

Ὠφελεῖ ὁ ὑπερσιτισμός;

Τὰ ἀποθέματα τοῦ ὀργανισμοῦ μας

Ἕνα πρόβλημα ποὺ ἔχει ἀπασχολήσει πολλὲς φορὲς ὡς σήμερα τοὺς ἐπιστήμονας καὶ ποὺ ἐνδιαφέρει ἐξ ἴσου τὸ κοινὸν εἶνε ἐκεῖνο τοῦ ὑπερσιτισμοῦ.

Ὠφελεῖ ὁ ὑπερσιτισμός; Καὶ θὰ ἦταν σωστὸ νὰ τρῶμε κάτι παραπάνω ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ μᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ ἀναπληρώσωμε τὶς ἀπώλειες τοῦ ὀργανισμοῦ μας καὶ νὰ διατηρήσωμε τὶς δυνάμεις μας;

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ διατυπωθῇ μὲ ἁπλούστερα λόγια ὡς ἑξῆς: Συμφέρει νὰ ἔχωμε μέσα στὸν ὀργανισμό μας ἀποθέματα, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἀντλοῦμε ἀπ' αὐτὰ σὲ περίπτωσι ἀνάγκης;

Ἡ ἀπάντησις σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἔννοια ποὺ δίδομε στὴ λέξι ἀποθέματα.

Ἂν θὰ μπορούσαμε νὰ ἔχωμε ἀποθέματα σακχάρου μέσα στὸ σηκώτι μας, θὰ ἦταν βέβαια πολὺ ὠφέλιμο. Δυστυχῶς, αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν. Ἀπομένουν τὰ ἀποθέματα σὲ λίπος. Αὐτὰ εἶνε πάντοτε βλαβερά, γιατὶ ἀποτελοῦν ἕνα νεκρὸ βάρος, ποὺ ὁ ὀργανισμὸς εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ σέρνη μαζί του. Τὸ λίπος αὐτό, μάλιστα τοῦ εἶνε τελείως περιττό, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ χρειασθῇ ν' ἀγωνισθῇ ἐναντίον μιᾶς ὁποιασδήποτε ἀσθενείας.

Ὁ ὑπερσιτισμὸς εἶνε, λοιπόν, πάντοτε βλαβερός. Ἄλλοτε, ἡ κυριώτερη ἐνδειξὶ του ἦταν ἡ φυματίωσις. Οἱ γιατροὶ συνιστοῦσαν τότε στοὺς ἀσθενεῖς νὰ τρῶνε ὅσο μποροῦσαν περισσότερο, γιὰ ν' ἀναπληρώσουν τὶς μεγάλες ἀπώλειες τοῦ ὀργανισμοῦ των καὶ ν' ἀντιδράσουν στὶς προόδους τῆς ἀσθενείας.

Ἀλλὰ σήμερα κανεὶς γιατρὸς δὲν συνιστᾶ τὸν ὑπερσιτισμὸ στοὺς φυματικούς. Φαίνεται, μάλιστα, πὼς εἶνε προτιμώτερο νὰ διατηρῇση ὁ ἀσθενὴς τὸ κανονικὸ βάρος του, παρὰ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ σέρνῃ ἕνα πλεόνασμα λίπους, ποὺ δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτε.

Ἡ μόνη περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνδείκνυται ὁ ὑπερσιτισμός (μέσα σὲ λογικὰ ὅρια, φυσικά), εἶνε ἡ ναλάρωσις τῶν ἱστῶν καὶ ἡ πτῶσις τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ δημιουργία ἑνὸς στρώματος λίπους εἶνε δυνατὸν νὰ σταματήσῃ τὴν πτῶσι καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ ὄργανα στὴν κανονική τους θέσι.

Οἱ πτῶσεις ὀφείλονται συνήθως σὲ μιὰ ὑπερβολικὴ ἀπίσχνανσι. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον ὁ ὑπερσιτισμός, γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ ὁ στόμαχος καὶ τὰ ἄλλα ὄργανα στὴν κανονική τους θέσι. Καὶ ὁ λόγος εἶνε ἁπλούστατος: τὸ λίπος δὲν συγκεντρώνεται ὅπου ἐμεῖς θέλουμε καὶ εἶνε πιθανὸν νὰ μὴν ξαπλωθῇ καθόλου στὴν περιοχὴ ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει. Δὲν πρέπει, ἄλλωστε, νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἡ πτῶσις ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ ἐσωτερικά μας ὄργανα ἔχασαν τὴ ζωτικότητά των. Πρέπει, λοιπὸν νὰ τοὺς ξαναδώσωμε τὴ ζωτικότητα ποὺ τοὺς λείπει καὶ κατόπιν νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὴν δημιουργία ἑνὸς προστατευτικοῦ στρώματος λίπους, ποὺ θὰ προλάβῃ ἕνα παρόμοιο ἐνδεχόμενο στὸ μέλλον.

Ἡ πτῶσις εἶνε ἡ μόνη περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνδείκνυται ὁ ὑπερσιτισμός. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις, εἴτε πρόκειται γιὰ φυματίωσι, εἴτε γιὰ καρκῖνο, εἴτε γιὰ ἀναιμία, εἴτε γιὰ ὑπότασι, ὁ ὑπερσιτισμὸς δὲν ὠφελεῖ ποτέ.

Ἕνα ἄλλο ἐρώτημα εἶνε τὸ ἑξῆς: Ὁ ὑπερσιτισμὸς ἐνδείκνυται ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια, ποὺ, ὅπως εἶνε ἐπόμενο, ἐξάντλησε τὰ βασικὰ ἀποθέματα τοῦ ὀργανισμοῦ;

Καὶ πάλι ἡ ἀπάντησις εἶνε ἀρνητική. Τὸ ὀρθὸν θὰ ἦταν νὰ προσπαθήσωμε νὰ ἐπανέλθωμε στὸ κανονικὸ βάρος, ποὺ εἴχαμε πρίν. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ θέλωμε νὰ τὸ ξεπεράσωμε.

Γενικά, δὲν πρέπει νὰ τρῶμε ποτὲ χωρὶς νὰ πεινοῦμε, οὔτε νὰ διάζωμε τὸν ἑαυτό μας νὰ φάῃ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι τοῦ χρειάζεται. Γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς ἀφομοιώνει μόνον ὅ,τι τοῦ χρειάζεται. Ἐκεῖνο ποὺ πλεονάζει τὸ βάζει κατὰ μέρος μὲ τὴ μορφὴ λίπους.

Σὲ περιπτώσεις ἀνορεξίας ἢ ὑποτάσεως, ὁ ὑπερσιτισμὸς μπορεῖ, μάλιστα, νὰ ἔχει ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ θέλαμε νὰ διοχετεύσωμε ἕνα ρεῦμα ὑψηλῆς τάσεως μέσα σὲ ἐλαττωματικοὺς καὶ μισοκατεστραμμένους ἀγωγούς. Αὐτὴ ἡ διοχέτευσις θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ μιὰ ὁλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τοῦ δικτύου. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ ὅταν προσπαθοῦμε νὰ παραφορτώσωμε ἕναν ἀδύνατο καὶ ἐξασθενημένον ὀργανισμό.

Τουναντίον, σὲ περιπτώσεις ἀναιμίας ἢ ὑποτάσεως, εἶνε ἀνάγκη νὰ προχωρήσωμε βαθμιαία καὶ προοδευτικά, γιὰ νὰ ἔχωμε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Γιατί, διαφορετικά, εἶνε δυνατὸν νὰ προκαλέσωμε ἀνεπανόρθωτες καταστροφές.

Αὐτό, δυστυχῶς, συμβαίνει σὲ πολλὲς νέες, ποὺ, ἐπειδὴ πάσχουν ἀπὸ ἀναιμία ἢ ἔχουν ὑπότασι, ρίχνονται ἀσυλλόγιστα στὸ φαΐ, νομίζοντας ὅτι θὰ διορθώσουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν ὑγεία τους. Ἀλλὰ συνηθέστερα δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τὴν καταστρέφουν χειρότερα.

Ὁ ὑπερσιτισμός, τέλος, μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὀλέθρια ἀποτελέσματα σὲ περίπτωσι μεγάλης ἀστηριακῆς πιέσεως.

Ἡ αὔξησις τοῦ βάρους δικαιολογεῖται μόνον στὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους καὶ τὶς νέες μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν εἴκοσι, ἢ εἴκοσι πέντε χρόνων. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡλικία, ἡ προσπάθεια κάθε ἀνθρώπου πρέπει νὰ τείνῃ στὸ νὰ διατηρήσῃ τὸ κανονικὸ βάρος του. Ἡ τυχὸν αὔξησίς του πρέπει νὰ τὸν ἀνησυχῇ ὅσον καὶ ἡ ἐλαττωσίς του.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

Ἀπὸ σήμερα στὴ σελ. 46 ἀρχίζει τὸ περιπετειῶδες καὶ δραματικὸ ἱπποτικὸ μυθιστόρημα τοῦ περιφήμου Ἰταλοῦ συγγραφέως ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΓΚΑΡΙ

Ὁ ἐρωτευμένος ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Εἶνε ἡ δραματικὴ ἱστορία τοῦ Ἱππότου ντὲ Ροσμπὲλ πού, μαζὶ μὲ δυὸ ἀδελφούς του γίνονται κουρσάροι γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ πρωτότοκου ἀδελροῦ των. Κι' οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ὅμως τοῦ Ἱππότου ντὲ Ροσμπὲλ πέφτουν στὰ χέρια τοῦ ἀμείλικτου ἐχθροῦ των, ποὺ τοὺς κρεμάει. Τότε ὁ ἱππότης, ποὺ εἶχε γίνει πασίγνωστος ὡς Μαῦρος Κουρσάρος, κηρύσσει ἕνα πόλεμο μέχρι θανάτου ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ του. Ἀλλ' ἡ Μοῖρα θέλησε ν' ἀγαπήσῃ ὁ Μαῦρος Κουρσάρος μιὰ γυναῖκα, ποὺ τὴν ἔπιασε αἰχμάλωτό του, καὶ ποὺ δὲν ἤξερε πὼς ἦταν ἡ μοναχοκόρη τοῦ ἀσπόνδου ἐχθροῦ του... Ναυμαχίες, ἐπιδρομὲς δραματικὲς περιπέτειες, μέσα στὴν παρθένα ζοῦγκλα μὲ ἀγρίους ἀνθρωποφάγους, κι' ὁ φλογερὸς ἔρωτας τοῦ Μαύρου Κουρσάρου γιὰ τὴν ὡραία αἰχμάλωτό του κάνουν τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἕνα ἀριστούργημα τοῦ εἴδους του.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ὁ Πάπας ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ ἰδιαίτερο τηλέφωνό του. Ἀλλὰ ὁ ἀριθμός του εἶνε γνωστὸς μόνο σὲ μερικοὺς ἀνωτάτους ἀξιωματούχους τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ποὺ ἄλλωστε, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τὸν καλέσουν. Ὁ Πάπας χρησιμοποιεῖ, ὅμως, πολὺ συχνὰ τὸ τηλέφωνό του γιὰ νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τοὺς καρδιναλίους του καὶ τοὺς νουντσίους του στὸ ἐξωτερικό.

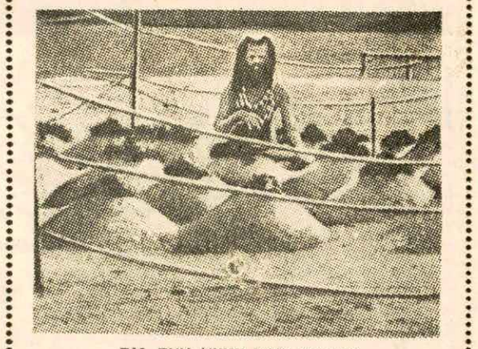

ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΓΚΑΝΤΙ

Μεγάλες φωτιὲς σχηματίζουν ἕναν πύρινο κύκλο γύρω στὸ μέρος ὅπου αὐτὸς ὁ Ἰνδὸς φακίρης προσεύχεται γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Μαχάτμα Γκάντι. Ἡ προσευχή του θὰ συνεχισθῇ ὡς ποὺ αὐτὲς οἱ φωτιὲς νὰ σβύσουν ὁλότελα. Ἄλλωστε τοῦ εἶνε τελείως ἀδύνατο νὰ βγῇ προτήτερα μέσα ἀπ' αὐτὸν τὸν πύρινο κύκλο.

ΚΑΜΗΛΕΣ — ΥΠΟΖΥΓΙΑ

Στὸ Καράτσι τῶν Ἰνδιῶν βλέπει κανεὶς στοὺς δρόμους τὰ πιὸ ἀξιοπερίεργα θεάματα: κάμηλες νὰ σέρνουν διάφορα ὀχήματα σὰν ὑπόζυγια! Οἱ ἰθαγενεῖς κάνουν μιὰ χαρὰ τὴ δουλειὰ τους μὲ τὰ παράξενα αὐτὰ ὑποζύγια, ποὺ τὸ μόνο τους μειονέκτημα εἶνε ὅτι εἶνε πελώρια!...

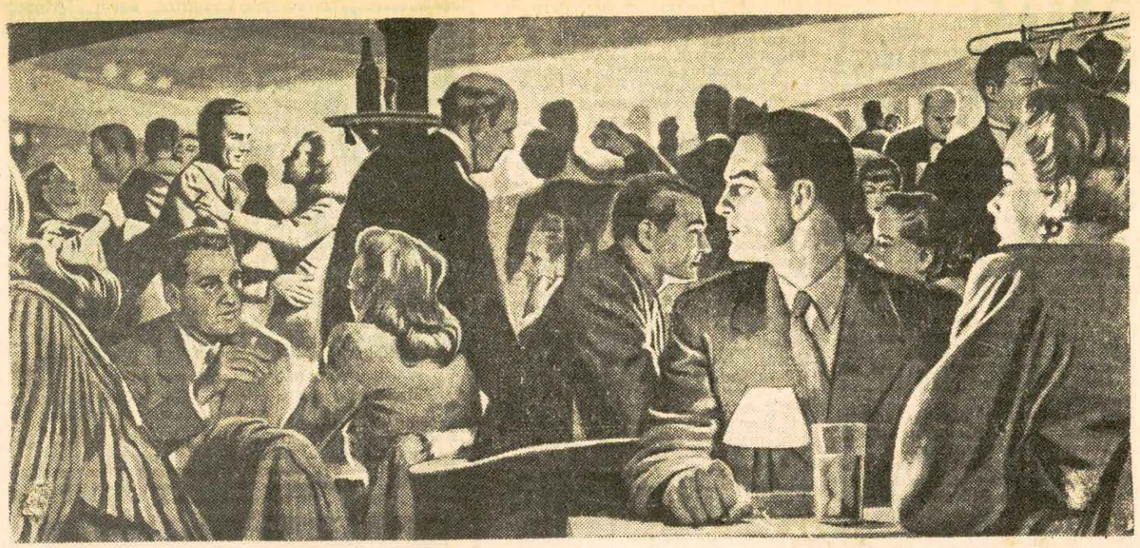

Είχε άνοίξει ένα καινούργιο κέντρο στό Παλιό Φάληρο κι' ήταν καθε βραδυ γεμάτο κόσμο πού ρούφαγε άπληστα τό κοκτέϊλ τής ζωής...

Μιά Έποχή Αγάπη

Έλληνικό διήγημα

ΠΟΤΕ στή ζωή μου δέ θ' άποφάσιζα νά διηγηθώ αύτή τήν ίστορία. Όταν πρόκειται γιά κάτι άληθινό ή άμεση έπαφή μέ τό άκροατήριο σέ τρομάζει, έστω κι' άν αύτό τό «άκροατήριο» άποτελείται άπό δυό μόνον αύτιά. Δέν συμβαίνει όμως τό ίδιο κι' όταν γράφης. Χιλιάδες αύτιά νά πρόκειται νά σ' «άκούσουν» μέ τή μεσιτεία τών ματιών καί μέ τή βοήθεια τού τυπωμένου χαρτιού, έάν έχεις τό δικαίωμα ν' άδιαφορήσης, γιατί τήν ώρα πού οί άλλοι θά σέ διαβάζουνε θά μπορής μιά χαρά νά κοιμάσαι, νά πίνης μπύρα στό μπάρ ή κι' άκόμα νά χης πεθάνει. Δέν ένοχλούμαι, λοιπόν, καθόλου πού σάς διηγούμαι σήμερα τήν παράξενη αύτή σελίδα τής ζωής μου, όχι μόνον γιά τούς παραπάνω λόγους πού σάς είπα μά καί γιατί ξέρω καλά πώς όταν διαβάζη κανείς κάτι, τό θεωρεί πολύ περισσότερο ψεύτικο παρά πραγματικό, χωρίς νά ξέρη πώς ή βιομηχανία τής φαντασίας στηρίζεται πάντα στά κεφάλαια πού δανείζεται άπ' τή Ζωή. Γιατί χωρίς αύτά θάχε πρό πολλού χρεωκοπήσει...

Ήταν, λοιπόν, καλοκαίρι. Πρίν άπό άρκετά χρόνια. Ό κόσμος άνάπνεε βαθειά τή μεταπολεμική άνακούφισι πού άκολούθησε τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο καί γλεντούσε, μέθαγε, σπαταλούσε τό χρόνο καί τό εύκολα κερδισμένο χρήμα μέ μιά δ ψα παθολογική πού δέν ήταν βέβαια καθόλου αύστηρή στά λεγόμενα «ζητήματα τής ήθικής». Είχε άνοίξει ένα καινούργιο κέντρο στό Παλιό Φάληρο κι' ήταν κάθε βράδυ γεμάτο κόσμο πού ρούφαγε άπληστα τό κοκτέϊλ τής ζωής: Έρωτα, ούΐσκι, χορό καί θαλασσινή φρεσκάδα. Τό ίώδιο τού μπάτη μέ τήν άλκοολισμένη σάβα τού ποτηριού καί τίς άρωματισμένες άναπνοές τής έαναμένης «ντάμας», άνεβάζανε τό αίμα στό ρετιρέ τού έγκεφάλου.

Έτσι γνώρισα ένα βράδυ τή Λουΐζα καί τόν άντρα της. Κάποιος κοινός γνωστός μάς σύστησε.

—Ό κύριος καί ή κυρία Μηνά...

Άλλάξαμε τίς πρώτες τυπικές κουβεντες καί προχωρήσαμε στήν τυποποιημένη έξέλιξι τής κοσμικής γνωριμίας: Τούς κάλεσα νά κάτσουν, πήραν ένα πιστό κι' ύστερα σηκώθηκα νά χορέψω τήν κυρία. Ήταν ώς εικοσιπέντε χρονών, μελαχροινή, σχεδόν σά μιγάδα, μέ μαύρα βελουδένια μάτια, ύγρά κι' άφάνταστα «θηλυκά» καί μέ σοκολατί θαμπό δέρμα. Ψηλό κορμί, σφιχτό καί γερό, μ' όλες τίς πλαστικές λεπτομέρειες χτυπητά προκλητικές έτσι πού δέν σ' άφηναν νά σχηματίσης γνώμη άν θά μπορούσε ν' άνθέξη σέ μιά ψύχραιμη αίσθητική κριτική. Άπό τήν πρώτη στιγμή τή γέμισα «θαυμασμούς» πού ύπερβαίνανε άκόμα καί τά δρια τού κοσμικού «φλέρτ». Μ' άκουγε μ' ένα χαμόγελο παράξενο, κράμα έγωϊσμού καί καλωσύνης. Όταν γινόμουν πιό τολμηρός, τό χαμόγελο έσπαγε σέ γέλιο κι' ήταν αύτό ένα γέλιο ύπεροπτικό καί μαζί γεμάτο έπιείκεια.

Όλη νύχτα δέν έκλεισα μάτι. Τήν άλλη μέρα πρωΐ - πρωΐ πήγα μέ μιά πρόφασι στό γραφείο τού κοινού φίλου κι' έφερα τήν κουβέντα μέ τρόπο στό ζευγάρι πού μού είχε συστήσει. Έτσι έμαθα ό,τι μού ήταν άπαραιτητο. Είχαν παντρευτή πρίν πέντε χρόνια. Άπό έρωτα. Φαινόντουσαν ν' άγαπιούνται πολύ άν κι' έκείνος τή ζήλευε φοβερά καί τής έκανε διαρκώς μικροσκηνές πού ώς τόσο δέν φτάνανε γιά νά συννεφιάσουν τήν εύτυχία τού ντουέττου. Οί πληροφορίες δέν ήταν φυσικά πολύ ένθαρρυντικές. Κι' έπειτα δέν μπορούσα νά πώ πώς ήμουνα κι' όλας έρωτευμένος! Ποτέ μου δέν είχα πάρει στά σοβαρά τούς «κεραυνοβόλους έρωτες». Ήξερα καλά πώς είχα νοώσει μιά ίσχυρή έλξι κι' ότι αύτό τό παρφουμαρισμένο κομψό «θηλαστικό» μού είχε μιλήσει άπλούστατα, στίς αίσθήσεις. Περιττό, λοιπόν νά καθούμουν νά καταστρώνω σχέδια καί νά σκηνοθετώ «πολιορκίες». Πήρα πολύ γρήγορα τήν άπόφασί μου καί σηκώθηκα νά φύγω άπ' τό γραφείο τού φίλου μου όταν άξαφνα άνοιξε ή πόρτα κι' έμφανίσθηκε ή Λουΐζα! Ήτανε σύμπτωσι; Ήταν οί άνεξιχνίαστες έκείνες δυνάμεις πού κάνουν τούς άνθρώπους νά δ νουν ξένα «ραντεβού» μέ μόνη τή συνεννόησι τού ένδόμυχου πάθου; Ποΰ θέλετε νά ξέρω;... Ξανακάθησα στήν καρέκλα μου κι' έπειτ άπό δέκα λεπτά κατεβανε μαζί τίς σκάλες μαζί. Μιά πολύ φλύαρη σιωπή άμηχανίας μέ βοήθησε νά τής πώ γιά πρώτη φορά πώς «όλη τή νύχτα τή σκεπτόμουνα». Δέν άπάντησε λέξι καί κατάλαβα πώς δέν τή στενοχωρώ. Προχώρησα. Καθώς περπατούσαμε στήν όδό Ερμού — πήγαινε κάτι ν' άγοράση — τής μιλούσα προσπαθώντας νά φιάχνω φράσεις ώμορφες καί πετυχαίνοντας φυσικά έντελώς τό άντίθετο. Ώς τόσο φαινόταν πώς τήν ίκανοποιούσε ή ταραχή μου. Χαμογελούσε κι' έγώ έννοιωθα πόσο ήμουν άδέξιος ίδίως όσο προσπαθούσα νά δείχνω φυσικότητα κι' άφέλεια κι' έκανα τίς κινήσεις μου έπιτηδευμένες καί γελοίες... Σταμάτησε άξαφνα σέ μιά γωνιά:

—Νά μή σάς τραβώ... μού είπε δίνοντάς μου τό χέρι.

Έννοιωσα στήν καρδιά μου ένα λυγμό κι' όλο μου τό σώμα τραντάχτηκε όπως γίνεται στά «ρεμού» τού άεροπλάνου. Μά δέν βάσταξε πολύ αύτό.

—Τό Σάββατο, πρόσθεσε, θάμαστε πάλι στό Φάληρο. Θά χαρώ πολύ νά σάς συναντήσω.

Ώς τό βράδυ τού Σαββάτου «μελετούσα! Πήγα νωρίς καί τούς ύποδέχτηκα μέ χαρά πού προσποθούσα νά τήν κάνω άφελέστατα φιλική. Καί «μόλις» σηκωθήκαμε νά χορέψουμε τής είπα καθαρά πώς είναι «ή μόνη γυναίκα πού ά,άπησα» πώς «νοιώθω τόν έαυτό μου σάν γερλλό», πώς «δέν μπορώ ούτε νά κοιμηθώ, ούτε νά δουλέψω» κι' άλλες τέτοιες άφόρητες κοινοτοπίες πού άπορώ πώς τίς λένε καί τίς άκούνε οί έρωτευμένοι γιατί κι' όταν άκόμα είν' άληθειες κάνουνε πάντα τήν έντύπωσι τού πιό γοντροκομμένου ψεύματος. Τίς άκουσε φιλάρεσκα. Τής ζήτησα ραντεβού καί μού είπε πώς τήν άλλη βδομάδα φεύγανε γιά τίς Σπέτσες... «Θά πάω κι' έγώ» σκέφτηκα. Καί τής τσπα.

—Πολύ θά χαιρόμουν άν έρχώσαστε! μ' άπάντησε.

Όταν κάτσαμε ξανά στό τραπεζάκι έφερε πάλι τήν κουβέντα γιά τίς Σπέτσες κι' έγώ έκανα πώς ξαφνιάστηκα!

—Άλήθεια; Πάτε στίς Σπέτσες; Κι' έγώ πρόκειται νά πάω!

Ό σύζυγος έδειξε πώς εύχαριστιέται.

—Θά κάνετε καί συντροφιά τής Λουΐζας, είπε. Γιατί έγώ μέ τίς δουλειές μου, μόνο τά Σαββατοκύριακα θά μπορώ νά'ρχωμαι.

Παρ' όλίγο νά πηδήσω άπ' τή χαρά μου! Μόλις συγκρατήθηκα. Τό μόνο πού δ-λητροάζε τήν εύτυχία μου ήταν οί πολλές τρυφερότητες πού έκανε στόν άντρα της ή Λουΐζα. Ήμουνα πολύ άπειρος άκόμα γιά νά ξέρω πώς αύτό ήταν σημάδι πού μάλλον έκείνον θάπρεπε ν' άνησυχή...

Ή βραδειά κύλησε γρήγορα. Καί χωρίσαμε μέ κουφά όνειρα.

Τήν άλλη μέρα τ' άπόγευμα, δέχτηκα τήν άπρόσκλητη έπίσκεψι τού συζύγου. Ήταν ένας άντρας σαρανταπέντε περίπου χρονών, εύγενικός. ήρεμος.

Μπήκε άμέσως στό θέμα:

—Είδα πώς κάνατε κόρτε στή γυναίκα μου, άρχισε.

Πήγα νά διαμαρτυρηθώ. Μέ σταμάτησε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο συγκατάβασι:

—Δέν είνε έγκλημα, μού είπε. Όλοι μας έχουμε φλερτάρει παντρεμένες γυναίκες. Άλλά έδώ... είνε είδική περιπτωσι καί θάθελα νά σάς προειδοποιήσω... Άγαπώ τή γυναίκα μου τόσο πού θά μού ήταν άδύνατο νά ζήσω χωρίς αύτήν. Δέν πιστεύω πώς θά θέλατε νά μού κάνετε αύτό τό κακό...

—Μά πώς τό φαντασθήκατε: ψιθύρισα ταλίθια.

—Μού δίνετε τό λόγο σας ότι έκανα λάθος;

—Έχετε τό λόγο τής τιμής μου.

Σηκώθηκε καί μού σφιξε τό χέρι.

—Δέν πρόκειται νάρθω στίς Σπέτσες, τού δήλωσα.

—Αύτό είνε πού θέλω νά σάς παρακαλέσω, μού είπε. Νά κάνετε τό πάν γιά νά ρθήτε. Άν δέν έρθετε, ή γυναίκα μου θά καταλάβη ότι ήσθα καί σάς έπιασα...

Καί σκύβοντας τό κεφάλι πρόσθεσε:

—Κι' άλλες φορές έχει γίνει αύτό καί τώμαθε... Είχαμε τότε φοβερές σκηνές. Άν τής περάση πάλι μιά τέτοια ύποψία, θά μ' άφήση. Μού τσπε.

Έννοιωσα δυνατό οίκτο.

—Καλά, τότε θαρθώ! τού ύποσχέθηκα Άλλά νάσσστε ήσυχος.

—Είσαι! μού είπε μέ πεποίθησι.

Τήν άλλη βδομάδα συναντηθήκαμε στίς Σπέτσες. Φρόντιζα νά είμσστε πάντα οί τρείς μαζί κι' έτρεμα μέ τή σκέψι τ' θά γινότανε τή Δευτέρα, όταν έκείνος θάφευγε γιά τήν Άθήνα καί θά μέναμε οί δυό μας. Δέν φοβόμουν τόν έαυτό μου, άλλά δέν είχα βοή καί τί θάλεγα τής Λουΐζας πού μέ ήξερε τρελλά έρωτευμένο μαζί της καί θά μ' έβλεπε άξαφνα τυπικό καί σοβαρό! Ήμουν άκόμα πολύ νέος καί πολύ άπειρος καί δέν ήξερα πώς ή ζωή δέν πειθαρχεί σέ τέτοιες προυελέτες... Τό ίδιο βράδυ πού έκείνος έφυγε πήγαμε ένα μακρυνό περίπατο στήν άκροθαλασσιά κι' έγώ μεθυσμένος άπ' τή νύχτα κι' άπ' τά μάτια της, τή φίλησα καί τής τά μαστύρησα όλα! Πέρασα πέντε νύχτες γεμάτες έρωτα καί τύψεις. Τό Σάββατο πού γύρισε, τυραννούσα πολύ τόν έαυτό μου γιά νά μή φανώ σάν ένοχος. Έτρεμα μήπως καταλάβη τίποτα. Εύτυχώς οί δυό μέρες πού μείνε μαζί μας κύλησαν ήσυχα κι' έκείνος ήταν γεμάτος κέφι καί μάς έλεγε μάλιστα κι' εύθυνες ίστορίες. Πήγα τήν Κυριακή τή νύχτα στό καράβάτι μου μ' άνακούφισι.

Άλλά τό πρωΐ πού ξύπνησα καί βγήκα ήσυχος άπ' τό δωμάτιό μου, βρήκα τό ξενοδοχείο άνάστατο. Ή Λουΐζα είχε σκοτωθή τή νύχτα, πέφτοντας άπ' τό μπαλκόνι τής καμαράς της άπάνω στήν πλακόστρωτη βεσάντα πού πείν λίγες ώρες χορεύαμε μαζί... Ό άντρας της ήταν πεσμένος μέ μιά ψάθινη πολυθρόνα δίπλα στό πτώμα. Αύτός περισσότερο άπό πτώμα. Τοΰσφιξα τό χέρι. Μέ κύτταξε μ' ένα βλέμμα νεκρό καί μούδειξε ένα σημείωμα πού είχε άφήσει έκείνη πίσω άπ' τό πακέττο τών τσιγάρων: «Ή ζωή δέν έχει πιά γιά μένα κανένα ένδιαφέρον». Τίποτ' άλλο. Γιατί τώκανε; Μέ ποιό τρόπο λειτούργησε ξαφνικά τό μυαλό της; Έδειχνε πώς ήταν εύτυχισμένη. Σκέφτηκε πώς δέν θά μπορούσε νά τόν άφήση καί νάρθη μαζί μου όπως θάθελε; Ποιός ξέρει;

Μέ σφιγμένη τήν καρδιά γυρίσαμε στόν Πειραιά συνοδεύοντας τήν πεθαμένη Άγάπη. Καί τό ίδιο άπόγευμα στόν τάφο της θάφτηκε καί τό άμαρτωλό μυστικό μας...

Μείναμε φίλοι μ' έκείνον. Μάλλον μάς ένωσε ή νεκρή. Συχνά έρχόταν καί μ' έπαιρνε καί πηγαίναμε μαζί στό νεκροταφείο. Σ' ένα γρόνο, γνώρισα μιά χαριτωμένη μικρούλα καί δέν άργησα νά νοιώσω γι' αύτήν ένα τρυφερό αίσθημα. Τήν άρραβωνιάστηκα. Μέ κάποια ύποσυνείδητη ντοπή πού θά όμολογούσα σ' ένα δυστυχισμένο τήν εύτυχία μου, πήρα τήν άπόφασι ν' άναγγείλω στόν άντρα τής Λουΐζας τό εύχάριστο. Χαμογέλασε δσο τού ήταν δυνατό καί μ' εύχήθηκε.

—Νά πάμε νά τό πούμε καί τής Λουΐζας, μού είπε πικρά. Θά εύχαριστηθή.

Δέν ξέρω γιατί μ' ένώχλησαν αύτά τά λόγια έκείνη τήν ώρα. Άλλά πρίν προφτάσω ν' άπαντήσω, τόν είδα νά σηκώνεται άξαφνα μ' άγριο βλέμμα καί νά μ' άρπάξη άπ' τό χέρι μέ δύναμι:

—Δέν θά παντρευτής! μού είπε. Τ' άκούς: Δέν θά παντρευτής! Θά μείνης πιστός σ' έκείνη πού σκότωσες!

Πίστεψα πώς είχε τρελλαθή.

—Τί λές; τού φώναξα. Έγώ τή σκότωσα;

—Έσύ! Ναί! Έσύ, μέ τά δικά μου τά χέρια! Κείνη τή νύχτα μού ώμολόγησε πώς άγαπιώσστε καί μού πρότεινε νά χωρισωμε φιλικά. Έκανα πώς τό δέχομαι φύγοαιμα, χωρίς άκόμα νάχω κανένα σχέδιο συγκεκριμένο. Βγήκε στό μπαλκόνι νά καπνίση. Πήγα δίπλα της κι' άρχισα νά τής κουβεντιάζω ήρεμα... Μού ζαναείπε πώς σ' άγαπάε κι' ότι κι' έσύ τήν άγαπάς... Δέν ξέρω γιατί, νόμισα πώς άν σκότωνα μόνον έκείνη θάταν ή έκδίκησί μου γιά σένα σκληρότερη... Σχεδόν μηχανικά, τήν άρπαξα γρήγορα στά χέρια μου καί τήν πέταξα μέ δύναμι στό πλακόστρωτο τής βεράντας. Μιά φωνή πού πρόφτασε νά βγάλη πνίγηκε στίς δικές μου κραυγές... Ξύπνησαν οί διπλανοί... Κανείς φυσικά δέν μέ ύποπτεύθηκε γιατί μ' έβλεπαν τόσο λυπημένο... Κι' ή λύπη μου ήταν άληθινή...

Τόν κύτταξα γεμάτος φοίκη. Άξαφνα πέρασε άπ' τό μυαλό μου μιά έλπ δα πως μού λέει φέυματα:

—Καί τό σημείωμα; τόν ρώτησα.

Έκαν' ένα μισό χαμόγελο πούμοιαζε μάλλον σά γκριμάτσα.

—Τό σημείωμα τώγραψα έγώ γιά τόν έαυτό μου, είπε. Όταν πέρασε λίγη ώρα καί τήν είδα στό κρεββάτι νεκρή, σκέφτηκα ν' αύτοκτονήσω κι' έγραψα μιά φράσι πίσω άπ' τό πακέττο μου... Μά ύστερα ήθελα ν' άπολαύσω τή χαρά τής λύπης σου! Κι' έζησα. Έζησα ώς τώρα γ' ά νά σ' έκδικηθώ! Γιά νάμαι πάντα μπρός σου καί νά σού άπαγορεύω τήν εύτυχία! Μόλις πάς νά τήν άγγίξης, θά σέ σκοτώσω!

Ήταν άπίστευτα κακός έκείνη τήν ώρα. Καί άνδιαστικά λογικός.

—Κι' άν σέ καταγγείλω: τού είπα.

—Δέν θά προφτάσης!

Μέ μιά κίνησι γρήγορη έβγαλε τό περίστροφό του... Δέν θυμάμαι τίποτα περισσότερο. Όταν συνήλθα ήμουνα ξαπλωμένος στό λευκό κρεββάτι τού νοσοκομείου. Έμαθα πώς ό φίλος μου μέ είχε πυροβολήσει κι' ύστερα είχε κλείσει τήν αύλαία τής ζωής του μέ μιά σφαίρα στό κρανίο του. Είπα πώς είχαμε διαφορές οίκονομικές... Κανείς δέν ρώτησε παραπάνω. Κι' όταν ύστερ' άπό είκοσι μέρες βγήκ' άπ' τό νοσοκομείο, έγραψα ένα γράμμα καί διέλυσα τούς άραβώνες μου... Αύτή τή φορά δέν τού είχα δώσει τό λόγο μου. Άλλά αίσθανόμουν τήν άνάγκη νά τού τόν δώσω... Καί νά τόν κρατήσω...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Πήγαμε ένα μακρυνό περίπατο στήν άκροθαλασσιά κι' έγώ μεθυσμένος άπ' τή νύχτα κι' άπ' τά μάτια της τή φίλησα καί τής τά μαρτύρησα όλα!...

Πῶς παράγεται Η ΘΕΡΜΟΤΗΣ στὸ σῶμα μας

Ὁ ρυθμιστικὸς ρελὲς τοῦ ἐγκεφάλου

Ἡ θερμότης εἶνε ἕνα καθολικὸ φαινόμενο τῆς ζωῆς. Τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Κέϋζερ ἀπέδειξαν μ' ἕναν τρόπο ἀναμφισβήτητο ὅτι καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ φυτὰ παράγουν θερμότητα. Ἀλλ' ἡ θερμότης ποὺ παράγουν τὰ φυτὰ ὅπως καὶ τὰ ἀσπόνδυλα ζῶα εἶνε πολὺ μικρὴ καὶ παρατηρεῖται μόνον σὲ ὡρισμένες περιόδους τῆς ζωῆς των π. χ. κατὰ τὸ συγματισμὸ τοῦ σπόρου στὰ φυτὰ ἢ τὴν ἐποχὴ τῆς κυοφορίας στὰ ἀσπόνδυλα. Μιὰ μικρὴ ποσότητα θερμότης παράγουν ἐπίσης καὶ τὰ ψυχρόαιμα σπονδυλωτὰ (ἑρπετά, ὀφιοειδῆ κτλ.).

Ἐκεῖνο ποὺ ξεγωρίζει τὰ θηλαστικὰ καὶ τὰ πουλιὰ δὲν εἶνε λοιπὸν τὸ γενονὸς τῆς παρουσιῶνῆς θερμότητος ποὺ ὅπως εἴπαμε, εἶνε κοινὴ σ' ὅλα τὰ ζῶντα ὄντα, ἀλλὰ τὸ ὅτι σ' αὐτὰ ἡ θερμοκρασία εἶνε σταθερή. Ἐπὶ πλέον εἶνε ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴ θερμοκρασία τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβάλλοντος.

Κάθε εἶδος ἔχει τὴν ἰδιαίτερη θερμοκρασία του. Ἀλλ' ἡ θερμοκρασία ὅλων τῶν ἀτόμων ποὺ ἀνήκουν σ' ἕνα εἶδος εἶνε πάντοτε ἡ ἴδια. Ἔτσι, στὸν ὑνιὰ ἄνθρωπο εἶνε περίπου 37,2, στὸ σκυλὶ καὶ στὸ κουνέλι 39 στὸν ποντικὸ 38. Στὰ πουλιὰ ξεπερνάει συνήθως τοὺς 40 βαθμούς. Σὲ ὡρισμένα ψάρια, ὅπως ὁ τόννος, ποὺ καταβάλλουν μεγάλη μυϊκὴ δύναμη, ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός των εἶνε ἀνώτερη κατὰ δέκα καὶ πλέον βαθμοὺς ἀπὸ ἐκείνη τοῦ νεροῦ ἀπὲσα στὸ ὁποῖο κολυμβοῦν. Στὰ θηλαστικὰ ποὺ βυθίζονται κατὰ τὸ χειμῶνα σὲ νάοκη ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός των κατέρχεται ταυτόχρονα μὲ τὴ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος ποὺ ζοῦν.

Φορεὺς τῆς θερμότητος μέσα στὸ σῶμα εἶνε τὸ αἷμα. Ἀλλ' ἡ θερμοκρασία τοῦ αἵματος δὲν εἶνε ἡ ἴδια σ' ὅλα τὰ μέση τοῦ σώματος. Εἶνε ἀνώτερη π. χ. στοὺς μῦς τὸ ἧπαρ καὶ τοὺς ἀδένες, γιατὶ ἐκεῖ γίνονται οἱ μεγαλείτεροες γηωικὲς ἀντιδράσεις. Ἀντίθετα κατέρχεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος καὶ τὴν περιοχὴ τῶν πνευμόνων.

Ὁ δόκτωρ Κέϋζερ ὑπολόγισε ὅτι ὁ ἄνθρωπος παράγει 30 περίπου θερμίδες κατὰ γιλιόγραμμον βάρους μέσα σὲ 24 ὥρες (π. χ. ἕνας ἄνθρωπος βάρους 70 κιλῶν παράγει 2.100 θερμίδες μέσα σ' ἕνα εἰκοσιτετράωρο). Ἕνας κοινὸς ποντικός, ὅμως, παράγει μέσα στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα 288 θερμίδες, δηλαδὴ δεκαπλάσιες περίπου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ θερμότης τοῦ σώματος παράγεται ἀπὸ δύο αἰτίες. Ἡ μία εἶνε μηγανικὴ καὶ ὀφείλεται στὶς λειτουργικὲς κινήσεις τῶν διαφόρων ὀργάνων. Ἡ ἄλλη εἶνε γηωικὴ καὶ ὀφείλεται στὶς γηωικὲς ἀντιδράσεις ποὺ γίνονται μέσα σ' αὐτὰ τὰ ὄργανα. Οἱ γηωικὲς αὐτὲς ἀντιδράσεις εἶνε γνωστὲς μὲ τὸ γενικὸ ὄνομα τῶν ὀξειδώσεων. Οἱ ἐνδοκυτταρικὲς ὀξειδώσεις ἔγουν ὡς ἀποτέλεσμα κατὰ κανόνα τὴν παραγωγὴ μιᾶς ποσότητος θερμότητος.

Εἶνε εὔκολο, λοιπόν, ν' ἀντιληφθῆ κανεὶς γιατὶ ἡ παραγομένη ποσότης θερμότητος δὲν εἶνε ἡ ἴδια σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος. Ὑπάρχει, ὅμως, ἕνας ρυθμιστικὸς μηγανισμὸς ποὺ κανονίζει τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν φέρη στὸ ἴδιο περίπου ἐπίπεδο σ' ὅλα τὰ μέρη του. Διαφορετικὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος θὰ ἦσαν πολὺ θερμὰ καὶ ἄλλα πολὺ ψυχρά. Τὸ κέντρον αὐτοῦ τοῦ μηγανισμοῦ, ὅπως ἀπέδειξαν τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Μάγιερ, βρίσκεται στὴν ὀπισθία ἐγκεφαλικὴ γώρα, μεταξὺ τοῦ κυρίως ἐγκεφάλου καὶ τῆς παρεγκεφαλίδος. Ἂν ἀφαιρέσωμε αὐτὸ τὸ τμῆμα τοῦ ἐγκεφάλου, τὸ θερμόαιμο ζῶο γίνεται ἀμέσως ψυχρόαιμο. Ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός του δὲν εἶνε πιὰ σταθερὴ καὶ ποικίλλει ἀνάλογα μὲ τὴν θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος, πρὸς τὴν ὁποίαν τείνει νὰ προσαρμοσθῆ.

Ὁ ρυθμιστικὸς αὐτὸς μηγανισμὸς γρησιμοποιεῖ τὸ αἷμα ὡς μέσον γιὰ τὴν ὁμοιόμορφη ἐξάπλωσι τῆς θερμοκρασίας σ' ὅλο τὸ σῶμα. Σ' αὐτὸν ὀφείλονται ἐπίσης οἱ ἀντιδράσεις τοῦ ὀργανισμοῦ μας στὸ ψῦχος καὶ στὴ θερμότητα.

Ὅταν ἡ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία κατέρχεται, ἡ καρδιὰ στέλνει περισσότερο αἷμα στὸ δέρμα καὶ προκαλεῖ ἔτσι μιὰ διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ποὺ βρίσκονται στὴν ἐπιφάνειά του. Ὅσο τὸ ἐξωτερικὸ κρύο εἶνε μεγαλείτερο τόσο περισσότερο διαστέλλονται τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα ποὺ βρίσκονται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, λόγω τῆς ἀσθενωτέρας εἰσροῆς αἵματος μέσα σ' αὐτά. Ἔτσι τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα προστατεύονται ἀπὸ ἕνα στρῶμα αἵματος καὶ ἡ ἄμυνα ἐναντίον τοῦ ἐξωτερικοῦ ψύγους ἀποβαίνει ἀποτελεσματική.

Ἡ παραγυμένη σὲ κάθε στιγμὴ ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας θερμότης διογετεύεται ἀμέσως στὸ φλεβικὸ αἷμα, ποὺ τὴν μεταφέρει σ' ὅλο τὸ σῶμα. Γι' αὐτὸ τὸ φλεβικὸ αἷμα ἔγει πάντοτε ἀνώτερη θερμοκρασία ἀπὸ τὸ ἀορτικό.

Ἀντίθετα ὅταν ἀνέρχεται ἡ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία ὁ ὀργανισμός μας ἀντιδρᾶ σ' αὐτὴ μὲ μιὰ ἐφίδρωση, ποὺ εἶνε ἄλλοτε καθολικὴ καὶ ἄλλοτε περιορίζεται σὲ ὡρισμένα μόνον μέρη τοῦ σώματος. Ἡ ἐφίδρωσις ψύγει τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος καὶ δημιουργεῖ ἕναν προστατευτικὸ φραγμὸ ἐναντίον τῆς θερμότητος τοῦ περιβάλλοντος ποὺ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ προσβάλη τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα καὶ νὰ διαταράξη τὴν κανονικὴ λειτουργία των.

Ὁ ἱδρώτας δηλαδὴ προφυλάξει τὸ δέρμα μας ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος. Διαφορετικά, ἂν δὲν ἀνέβλυζε αὐτὸς ἄφθονος τὸ δέρμα μας θὰ ἔσκαζε σὰν τὸ ψωμὶ τοῦ φούρνου.

Ἡ ἡμέρα τοῦ παιδιοῦ

Ὁ παγκόσμιος ἔρανος

Ἡ μόνη φορά, ποὺ ὅλα τὰ Ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύονται στὴν Ὀργάνωσι Ἡνωμένων Ἐθνῶν, συμφώνησαν, ἦταν ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετωπ σουν τὸ μεγάλο πρόβλημα τοῦ Παιδιοῦ. Γιατί, μετὰ τὸν πόλεμο, τὰ παιδιὰ ὅλου τοῦ κόσμου — ἢ μᾶλλον μεγάλο ποσοστὸ ἀπ' αὐτὰ — ὑποφέρουν ἀπὸ πεῖνα, ἀπὸ κρύο, ἀπὸ ἔλλειψι στοργῆς, ἀπὸ ἀρρώστ ες...

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ κανεὶς τὴν τραγωδία τῶν ἀθώων αὐτῶν ὑπάρξεων, τῶν μικρῶν αὐτῶν ἀγγέλων ποὺ πληρώνουν τόσο σκληρὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν μεγάλων.

Πρέπει νὰ τὸ παραδεχθοῦμε αὐτό. Τὰ σημερινὰ παιδιὰ εἶναι θύματα τῆς ἀλληλοσφαγῆς, τῆς θεομηνίας τοῦ πολέμου, τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως ποὺ προκάλεσε ἡ αἱματοχυσία.

Ἔχουμε καθῆκον, ἔχουμε ἱερὸ ὑποχρέωσι νὰ βοηθήσουμε τὰ ἄκακα καὶ ἀνεύθυνα γι' αὐτὴν μεταπολεμικὴ κατάστασι παιδιά.

Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεγνᾶ αὐτό. κανεὶς δὲν πρέπει νὰ λείψη ἀπὸ τὸν ἔρανο ποὺ θὰ γίνη.

Βοηθώντας τὰ παιδιὰ τῆς σήμερον μεριμνᾶ γιὰ τὴν αὐριανὴ γενεά.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς UNAC (τῆς Ἐπιτροπῆς, δηλαδή, τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν γιὰ τὸ παιδί), τὰ 40% τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῆς γῆς ἀποτελοῦνται ἀπὸ παιδιὰ κάτω τῶν 15 ἐτῶν. 462 ἑκατομμύρια παιδιῶν, σ' ὅλο τὸν κόσμο, πεινοῦν, κι' ἀπ' αὐτά, τὰ 230 ἑκατομμύρ α κινδυνεύουν νὰ πεθάνουν ἀπὸ ἀσιτία, ἂν δὲν τὰ βοηθήσουν οἱ Διεθνεῖς Ὀργανώσεις... Φανταστῆτε ποτὲ αὐτὸν τὸν ἀριγγιώδη ἀριθμὸ τῶν 230 ἑκατομμυρίων παιδιῶν ποὺ π ε θ α ί ν ο υ ν τῆς π ε ν ας; Ἐξήντα ἑκατομμύρια ἀπ' αὐτὰ τὰ πεινασμένα παιδιὰ βρίσκονται στὴν Εὐρώπη κι' ἑκατὸν σαράντα ἑκατομμύρια στὴν Ἀπω Ἀνατολή...

Στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ 2.848.000 παιδιὰ κάτω τῶν 18 χρονῶν, ὑπολογίζεται ὅτι τὰ 765.000 εἶνε τ ε λ ε ί ω ς ἄ π ο ρ α, 1.523.000 σιτίζονται ἁπλῶς ἀνεκτὰ καὶ μόνο τὰ ὑπόλοιπα 660.000 παιδ ὰ τῶν ὅσο πρέπει!

Τί πρέπει νὰ γίνη γι' αὐτὲς τὶς ἑκατοντάδες χιλιάδες τὰ Ἑλληνόπουλα, γι' αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ κ ι ν δ υ ν ε ύ ο υ ν νὰ π ε θ ά ν ο υ ν τ ῆ ς π ε ί ν α ς;

Ἡ UNAC ἀνέλαβε ἕνα τερᾶστιο ρόλο: Νὰ ξεσηκώση ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, σὲ μιὰ πεωτοφανῆ, στὰ γρονικὰ τοῦ πολιτισμοῦ, σταυροφορία, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Παιδιοῦ!

Σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀπὸ τὶς 29 Φεβρουαρίου, ἄρχισε ἕνας ἔρανος γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Τὸν ὠνόμασαν: «Ἡμέρα τοῦ Παιδιοῦ». Καθένας θὰ πρέπει νὰ προσφέρη τὰ κέρδη του μιᾶς ἡμέρας στὸν παγκόσμιο ἔρανο, ποὺ γίνεται γιὰ νὰ δοθοῦν τὰ μέσα συντηρήσεως στὰ ἑκατομμύρια παιδάκια, ποὺ πεθαίνουν τῆς πείνας. Τὰ «κέρδη μιᾶς ἡμέρας» εἶνε, φυσικά, τρόπος τοῦ λέγειν. Γιατί, ὅσοι μποροῦν, πρέπει νὰ δώσουν περισσότερα, κι' ὅσοι πάλι δὲν μποροῦν, νὰ δώσουν ὅ,τι ἔχουν. Στὴν Ἑλλάδα, ὁ ἔρανος τελειώνει στὶς 25 Μαρτίου.

Ὅλοι, μεγάλοι καὶ μικροί ἂς βοηθήσουμε τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας μικροὺς Ἑλληνόπαιδες.

Περισσότερες συστάσεις καὶ ὑποδείξεις εἶναι περιττὲς προκειμένου γιὰ ἕναν τόσο ἱερὸ σκοπό.

Εἶνε δυνατὸν νὰ μείνη ἔστω καὶ ἕνας ποὺ νὰ μὴν προσφέρη ὅ,τι μ π ο ρ ε ῖ γιὰ τὰ παιδάκια ποὺ π ε θ α ί ν ο υ ν τ ῆ ς π ε ί ν α ς; Ἀσφαλῶς ὄχι...

✿✿✿

Μιὰ τοῦρτα στὰ μοῦτρα...

Εἴτε γιατὶ ἦταν ἐπηρεασμένη ἀπ' τὶς κινηματογραφικὲς φάρσες, εἴτε γιατὶ δὲν ἐχώνευε τὸν προϊστάμενό της, ἡ μὶς Ντιάνα Γκουάνς, στὸ Τζάκσον τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, εἶχε κυριευθῆ ἀπ' τὴν ἔμμονη ἰδέα... νὰ τοῦ πετάξη στὰ μοῦτρα μιὰ τοῦρτα μὲ κρέμα σαντιγύ! Ἀντ στάθηκε ὅσο περισσότερο μποροῦσε στὸν πειρασμό, μὰ μιὰ μέρα ἡ ἀντοχή της ἐξαντλήθηκε. Ἀγόρασε τότε τὴν τοῦρτα, μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου της καὶ ἐκσφενδόνισε τὸ ἀσυνήθιστο... βλῆμα της μὲ ἐκπληκτικὴ εὐστογία! Φυσικά, τὸ θῦμα της τὴν ἀπέλυσε ἀμέσως καὶ συγγρόνως τὴν κατήγγειλε. Ἡ μὶς Γκουάνς παρουσιάσθηκε γαυγελαστὴ στὸ δικαστήριο κι' εἶπε μόνο γ ὰ ὑπεράστισ της: «Δ ασκέδασα τόσο πολύ!...».

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ θυμίζει τὴν ὑπόθεσι ἑνὸς εὐθύμου δινγήματος ποὺ ἕνας ὑπάλληλος πετάει ἕνα καλομάτι στὸ κεφάλι τοῦ προϊσταμένου του. Αὐτὸν μιμήθηκε ἴσως ἡ μὶς Ντιάνα.

Οἱ καλλιτέχνες μας στὸ Ἐξωτερικὸ

Ἡ Ἀλίκη Βέμπο θὰ ἐμφανισθῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀμερικὴ μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της Σοφία σὲ μιὰ καινούργια πολὺ ἐπιτυγημένη δημιουργία τοῦ κ. Τραϊφόρου, τὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ, στὴν ὁποία ἡ Σοφία Βέμπο θὰ τραγουδήση τὰ καλλίτερα ἑλληνικὰ τραγούδια ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821 ὡς σήμερα. Ὅσοι διάβασαν τὴ νέα αὐτὴ δημιουργία τοῦ κ. Τραϊφόρου ἐκφράζονται μὲ τὰ κολακευτικώτερα λόγια καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ σύνθεσί της καὶ γ ὰ τὴν πρωτοτυπία της.

★

Οἱ δύο Ἕλληνες χορευταί, Γιάννης Φλερὺ καὶ Λίντα Ἄλμα ποὺ βρίσκονται πέντε μῆνες τώρα στὴν Ἀμερική, κατορθώνουν νὰ ἀντιπροσωπεύουν ἐπαξίως τὰ Ἑλληνικὰ χρώματα. Ἔπειτα ἀπ' τὶς πρῶτες τους ἐμφανίσεις στὸ «Πλαὶν Θήατερ» τοῦ Μπροντγουσίη, μαζὶ μὲ τὸ συγκρότημα τῆς Ἔντιθ Πίσφ, ἔδωσαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἕνα ἰδιαίτερο ρεσιτὰλ στὴν αἴθουσα συναυλιῶν «Μπάρμπιζαν Πλάζα», ποὺ ἐσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γραφοῦν πολλὰ κολακευτικὰ λόγια γι' αὐτοὺς στὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες.

Στὸ ρεσιτὰλ αὐτὸ εἶγαν πολλὲς ἐμφανίσεις μὲ παληὲς καὶ καινούργιες δημιουργίες τους, ποὺ ἐγειροκροτήθησαν θερμότατα. Ἡ Λίντα ἐγόρεψε σόλο τὴν «Ἀνοιξι» (Γκρὴκ) καὶ τὴν «Ὡραία Ἐποχὴ» (Στράους) καὶ ὁ Φλερὺ τὴν «Ἑλληνικὴ φαντασία» (Βιτάλη). Ἐγόρεψαν ἐπίσης μαζὶ (ντουέττο) τὸν «Φαύνο» (Σακελλαρίδη, τὸ «Εἰδύλλιο τῆς Βρύσης» (Σεβιγνὺ) καὶ τοὺς «Νησιώτικους Ἑλληνικοὺς χορούς» (Γεωργιάδη).

Μετὰ τὸ ρεσιτὰλ αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔδωσε μιὰ ξεγωριστὴ θέσι στὸ καλλιτεγνικὸ στερέωμα, ἡ Λίντα Ἄλμα καὶ ὁ Γιάννης Φλερὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐργάζωνται μὲ τὴν ἴδια πάντα θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία σ' ἕνα μεγάλο νυκτερινὸ κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης.

★

Τὰ Καλουτάκια, ὕστερα ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ἐπιτυχίες στὸ Κάϊρο καὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια, βρίσκονται τώρα στὸ Χαρτούμ. Ἐπῆγαν ἐκεῖ γιὰ λίγες μόνο ἡμέρες, ἄρεσαν ὅμως τόσο πολὺ ὥστε δὲν τὰ ἀφίνουν νὰ φύγουν. Ἔτσι θὰ μείνουν στὸ Χαρτοὺμ ὁλο τὸν Μάρτιο. Κατόπιν θὰ ξαναγυρίσουν στὴν Αἴγυπτο, γιὰ λίγες μόνο ἡμέρες, γιατὶ τὸ Πάσγα ξαναγυρίζουν ὁριστικὰ στὴν Ἀθήνα. Ἔτσι τὰ Καλουτάκια θὰ εἶνε πάλι τὸ καλοκαῖρι ἐδῶ, μαζὶ μὲ τὸν πολύτιμο συνεργάτη τους, τὸν Κούλη Στολίγκα, ποὺ εἶγε καὶ αὐτὸς μαζί τους μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Αἴγυπτο.

Αἱ ἀδελφαὶ Καλουτᾶ σὲ μιὰ τελευταία φωτογραφία τους στὸ Χαρτοὺμ μὲ ἰδιόγειρη ἀφιέρωσι στὸν «Θησαυρό».

Ἡ κίνησις τῆς ἑβδομάδος

Κάπως πρώωρα, ἄρχισαν οἱ ζυμώσεις γιὰ τοὺς θιάσους τῆς καλοκαιρινῆς σαιζόν.

Ἔτσι μεχρὶ τῆς στιγμῆς φαίνονται βέβαιοι τρεῖς μουσικοὶ θίασοι καὶ δυὸ πρόζας: Τοῦ κ. Β. Μπουρνέλλη ποὺ θὰ παίξη στὸ «Ἀκροπόλ», τοῦ κ. Ἀπ. Φραντζῆ, ποὺ θὰ παίξη στοῦ Σαμαρτζῆ καὶ τῆς «Ἐλευθέρας Μουσικῆς Σκηνῆς» (Σακελλάριος - Γιαννακόπουλος - Ἀγγελόπουλος) ποὺ θὰ ἐμφανισθῆ στὸ θερινὸ θέατρο τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας.

Στὸν θίασο τοῦ «Ἀκροπὸλ» φέρεται μέχρι τῆς στιγμῆς βεβαία ἡ συμμετογὴ τοῦ Μ ιμη Κρκκίνη καὶ τοῦ Γ. Γαβριηλίδη, π θανὸς δὲ καὶ τῶν ἀδελφῶν Καλουτά. Στὸν θίασο δὲ Σαμαρτζῆ, ἡ συμμετογὴ τοῦ Ὀρ. Μακρῆ, τοῦ Δ. Τραϊφόρου καὶ τῆς Ντιριντάρας. Στὸν θίασο τέλος τῆς «Ἐλευθέρας Μουσικῆς Σκηνῆς», θὰ συμμετάσχουν οἱ γνωστοὶ ἠθοποιοὶ τῆς πρόζας Φωτόπουλος καὶ Ἠλιόπουλος καὶ ἡ ντιζὲζ Ἰωάννα Ἄλβα.

Ἀπὸ τοὺς θιάσους πρόζας, ἐξ ἄλλου, φέρονται ὡς βέβαιοι, γιὰ τὸ καλοκαίρι, τοῦ κωμικοῦ Ἀργυροπούλου καὶ τῆς κ. Κατερίνας. Γιὰ τὸ θίασο τοῦ Λογοθετίδη, δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ θετικό, γιατὶ ὑπάρχει ἡ πιθανότης ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς νὰ συνεργασθῆ μὲ τὸν μουσικὸ θίασο τῆς «Ἐλευθέρας Σκηνῆς».

Γίνεται ἐπίσης λόγος γιὰ διὰ ἀκόμη θιάσους πρόζας, τοῦ Καρούσου, ποὺ καταβάλλεται προσπάθεια νὰ στεγασθῆ στὸ θέατρο «Μακέδο», καὶ τοῦ Κ. Μουσούρη, ποὺ ἀναμένεται νὰ γυρίση ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Θεατρικὰ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Ὁ Γιάννης Φλερὺ καὶ ἡ Λίντα Ἄλμα ὅπως ἐμφανίστηκαν στὸ τελευταῖο τους θεατρὸ στὴν Νέα Ὑόρκη, μὲ ἀμερικανικὰ κουστούμια.

Γιὰ τὸν «Θησαυρὸ» μας. Ἄννα Μαρία Καζαντζῆ 10-2-47

— Στοῦ Παπαϊωάννου, ἀναβιβάζεται αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα μιὰ καινούργια Ἐπίκαιρη Ἐπιθεώρησις τῶν κ. κ. Εὐαγγελόπουλου - Γιαλαμᾶ, ποὺ ἔγει τὸ γαρακτηριστικὸ ὅτι ξεφεύγει ἀπὸ τὴν πολιτικὴ σάτυρα.

Περιλαμβάνει ὅμως ἐξυπνότατα νούμερα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ξεγωρίζουν ἡ «Κοσμικὴ Ἀντασία» μὲ τὸν Κοκκίνη καὶ τὴν Μαρίνα Κρεββατᾶ καὶ τὰ «Ἄπουε νάρια τῆς Ἀποκριᾶς» μὲ τὴν Ντιριντάρα καὶ τὴν Μαρ. Νέζερ. Στὸ πρότυπο αὐτὸ νούμερο ἡ Ντιριντάρα παρουσιάζεται ντυμένη, μισὴ ἄνδρας καὶ μισὴ γυναῖκα καὶ ἡ Μαρ. Νέζερ ἀλήτης.

Τὸ φινάλε τοῦ ἔργου ἔγει ὡς θέμα τὸ Γαλλικὸ μπαλλέτο «Σὰνζ Ἐλυζέ».

— Ὁ θιασάργης Μάνος Φίλιππ δης ἑτοιμάζει γιὰ τὸ καλοκαίρι μουσικὸ θίασο γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι, μὲ τὴν συνεργασία τῆς Μαρ. Κρεββατᾶ, Μαρ. Νέζερ καὶ Μαίρης Βασιλάκη.

— Ὁ θίασος Παρ. Οἰκονόμου, ἐνισχυθεὶς μὲ τὸν Κώστα Μανιατάκη καὶ ἄλλα στελέγη θὰ παραμείνη στὴ Θεσσαλονίκη ὡς τὸ Πάσγα.

— Στὴν Θεσσαλονίκη ἐπίσης θὰ δώση σειρὰν παραστάσεων ἀπὸ τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα, ὁ θίασος τῆς κ. Κατερίνας καὶ ἀργότερα τὸ συγκρότημα τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, ποὺ ἐκεῖ Κρατικὸ θέατρο.

— Στὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Ἑταιρίας συγγραφέων καὶ συνθετῶν στὸ Παρίσι κ. Τσαμάδο, ἔγινε πρόταση ὅτως παιγθῆ στὴ Γαλλία, ἡ μεγάλη Ἑλληνικὴ ἐπιτυγία «Οἱ Γερμανοὶ ἐφθάρκεντα». Κατόπιν τούτου τὸ ἔργο μεταφράζεται ἀπὸ τὸν κ. Δημ. Γιαννιο κάκη γιὰ νὰ σταλῆ στὸ Παρίσι.

— Ὁ συγγραφεὺς κ. Δ. Εὐαγγελόπουλος γράφει ἕνα κινηματογραφικὸ σενάριο μὲ θέμα τὸ δράμα τῆς κατογῆς, ποὺ προκειται νὰ γυρισθῆ σὲ ὀλυ.

— Μιὰ νέα βασίλισσα τῆς ζάζ, ἡ Ζοζέττα, πολυσυμπαθὲς ταλέντο τοῦ χαροῦ καὶ τοῦ τραγουδιοῦ, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὴν Ἀθήνα.

Ἔπειτα ἀπὸ σειρὰν ἐπιτυγῶν ἐμφανίσεων στὸ Τουρίνο τὸ «Ταρὶ Ζανόφσκυ», βρίσκεται τώρα στὴ Γένοβα.

— Μὲ μεγάλη συγκίνηση πληροφορήθηκαν οἱ καλλιτεγνικοὶ μας κύκλοι τὸ ἀτύγημα τῆς Ἑλληνίδος καλλιτέγνιδος Πάολας Νικολέσκο στὴ Νέα Ὑόρκη.

Τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἐπέβαινε ἡ Πάολα μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό του ἔγει Ὑποπρόξενο κ. Λώρη συνεκρούσθη μὲ ἕνα φορτηγό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τ' αυμποτισθῆ ἡ Πάολα σοβαρὰ στὸ κεφάλι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἐρωταποκρίσεις

— Τί εἶνε γάμος χωρὶς παιδιά;
—Κόσμος χωρὶς ἥλιο.

★

— Τί εἶνε ἡ γυναῖκα;
— Τὸ ἀριστούργημα τῆς δημιουργίας.

★

— Τί εἶνε ἡ κραιπάλη;
—Ὁ τραπεζίτης τῶν γιατρῶν.

★

— Τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ πλάνης καὶ ἀληθείας;
—Ἡ πλάνη ἀνέγεται, ἡ ἀλήθεια καταδικάζει.

★

— Ποιὰ εἶνε ἡ δυστυγία τῆς εὐτυγίας;
—Ὁ κόρος.

★

— Καὶ ποιὰ εἶνε ἡ εὐτυγία τῆς δυστυγίας;
—Ἡ ἐλπίδα.

★

— Τί εἶνε ἀσυνεσία;
—Ἐλαφρὸ σφάλμα ποὺ ἀρχίζει μ' ἕνα χαμόγελο καὶ τελειώνει μ' ἕνα δράμα.

★

— Τί εἶνε ἡ γάρις;
—Ἡ ἐξωτερικὴ ψυγὴ τῆς ὠμορφιάς.

Θά βομβαρδισθοῦν οἱ ἄλλοι τοῦ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ;

Μιά διαρκὴς ἀπειλὴ ἐναντίον τοῦ πλανήτου μας

Ἡ διαδρομὴ ποὺ κάνει ὁ πλανήτης μας μέσα στὸ διάστημα δὲν εἶνε χωρὶς κίνδυνο. Σὲ κάθε βῆμα μᾶς πετυμένουν ἀναρίθμητες ἀπειλές. Καὶ ἕνας Θεὸς μόνον ξέρει πῶς κατοροθώνουμε νὰ ξεφεύγωμε.

Οἱ ἀστρονόμοι ὑπολογίζουν σήμερα ὅτι ὁ κίνδυνος συγκρούσεως τῆς γῆς μας μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἄστρα ποὺ μᾶς περιβάλλουν ἐμφανίζεται κάτι περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ κάθε δέκα ὀγτὼ μῆνες

Ἀλλὰ ποιὰ εἶνε τὰ ἄστρα ποὺ ἀπειλοῦν τὴν ὕπαρξί μας:

Εὐτυχῶς δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλα ἄστρα τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος. Οἱ τροχιὲς των διαστρωσώνονται μὲ τὴν τροχιὰ τῆς γῆς ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ βοεθῆ ποτὲ ὁ πλανήτης μας στὸ αὐτὸ σημεῖο μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄλλους πλανήτες.

Ὁ κίνδυνος προέρχεται ἀπὸ τοὺς μικροσκοπικοὺς πλανήτες τοὺς «ἀλήτες τοῦ διαστήματος» ποὺ ἀκολουθοῦν ἰδιόρρυθμες τροχιὲς καὶ ποὺ πολλὲς φορὲς «ἐγγίζουν» σχεδὸν — μὲ τὴν ἀστρονομικὴ ἔννοια τοῦ ὅρου — τὴ γῆ μας

Τριῶν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀλήτες τοῦ διαστήματος τοῦ «Ἔρωτος» ποὺ βοίσκεται σὲ ἀπόστασι 22 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων τῆς Ἀνάπτης» ποὺ βοίσκεται σὲ ἀπόστασι 16 ἑκατομμυρίων καὶ τοῦ Ἀδώνιδος ποὺ βοίσκεται σὲ ἀπόστασι 2 μόλις ἑκατομμυρίων χιλιομέτων μποροῦμε νὰ παρακολουθοῦμε τὶς τροχιὲς καὶ νὰ προβλέψωμε τὸν κίνδυνο.

Ἀλλ' ὑπάρχουν μερικοὶ ἄλλοι λιλιπούτειοι ἀλήτες, ποὺ ξεφεύνουν ἀπὸ τὴν ἐπαγρυπνησι τῶν τηλεσκοπίων μας καὶ ποὺ εἶνε δυνατὸν νὰ πέσουν μιὰ μέρα πάνω στὰ κεφάλια μας γνωὶς νὰ τὸ καταλάβωμε.

Αὐτοὺς τοὺς ἀλήτες σκέπτονται σήμερα νὰ βομβαρδίσουν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες μέγοι τοῦ σπυείου ὥστε νὰ τοὺς κονιοοτοποιήσουν

Ὡς γθὲς ἀκόμη οἱ ἀστρονόμοι δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ προβλέπουν ὅτον ἦταν δυνατὸν τοὺς πιθανοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεγε ἡ γῆ μας. Ἦσαν ἀνίκανοι ὅμως. νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουν.

Ἀλλ' ἡ ἀντιμετώπισίς των ἔγινε σήμερα δυνατὴ μὲ τὴν ὑπερνίκησι τῆς γνίνης ἐλξεως ποὺ κατωρθώθη κατὰ τὰ πρὸ ὀκταιμήνου γενόμενα πειράματα τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων. Οἱ πύραυλοι τύπου V2, ποὺ ἐξεσφενδονήσθησαν τότε, ἐξέφυγαν ἀπὸ τὴν ἕλξι τῆς γῆς καὶ ὑποτίθεται ὅτι σήμερα θὰ πρέπει νὰ περιστρέφωνται πέρι τοῦ πλανήτου μας σὰν δορυφόροι του.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ κατορθώθηκε ἡ ὑπερνίκησις τῆς γνίνης ἕλξεως, ὁ βομβαρδισμὸς τῶν ἐνογλητικῶν ἀλητῶν ποὺ μᾶς περιστοιγίζουν ἔγινε πιὰ δυνατός.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ ἐξαποσταλοῦν ἐναντίον των μερικὲς ἀτομικὲς βόμβες πολὺ μικρότεοες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ γονσιμοποιήθηκαν στὸ Ναγκασάκι ἢ τὴ Χιροσίμα. Οἱ λιλιπούτειοι αὐτοὶ πλανῆται θὰ ἐκονιοποιοῦντο τότε καὶ θὰ ἔπαυαν ν' ἀποτελοῦν μιὰ διαοκὴ ἀπειλὴ γιὰ τὸν πλανήτη μας.

Ὁ κίνδυνος ποὺ προέονεται ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εἶνε καθόλου μικρός. Ἕνας τέτοιος ἀλήτης ἔπεσε στὶς 30 Ἰουνίου 1908 στὴν περιογὴ τῆς Ποντκαμενάϋα. τῆς κεντοικῆς Σιβηρίας. Μιὰ πυρίνη στήλη ἀνυψώθηκε τότε ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ ἔφτασε σὲ ὕψος 20.000 μέτων. Ἡ θερμότης ποὺ προεκλήθη ἀπ' αὐτὴ ἔγινε αἰσθητὴ ὡς τὴ Βανοράδα. σὲ ἀπόστασι 65 χιλιομέτων Ἐξ ἄλλου. κατεκονιμίσθησαν σπίτια καὶ ἀνποπάγησαν στέγες μέγρις ἀποστάσεως 600 χιλιομέτων. ἐνῶ ἀπὸ τὸν ἰσχυότατο κλονισμὸ τοῦ ἐδάφους ἄνθοωποι καὶ ζῶα σωιάσθηκαν καταγῆς σὲ μιὰν ἀπόστασι 700 χιλιομέτων. Γιὰ ἀρκετὲς βδομάδες πελώρια ἀογυρόνοοα σύννεφα. ποὺ ἔμοιαζαν σὰν φωτεινὰ μετέωρα. πειοιεφέροντο στὸν οὐρανὸ σύμφωνα μὲ τὴ διεύθυνσι τοῦ πνέοντος ἀνέμου.

Καὶ ὡστόσο ὁ μετεωρίτης ποὺ ἔπεσε στὴ Σιβηρία μόλις ἐζύγιζε 130 τόννους. δηλαδὴ ὅσον περίπου καὶ μιὰ σύγγρονη ἀτμοπγανή. Ἂν ὅμως. ἡ σύγκρουσις συνέβαινε 4 ὥρες καὶ 47' ἀογότερα. ὁ μετεωρίτης θὰ ἔπεφτε πάνω στὴν Πετοούπολι καὶ θὰ τὴν ἐξαφάνιζε ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Πολὺ μεγαλείτερες διαστάσεις εἶνε τὸ «ἱπτάμενο ὄρος» ποὺ ἔπεσε σὲ παλαιότεοη ἐποχὴ στὴν Ἔοημο τῆς Ἀριζόνας. Ἀπὸ τὴ σύγκρουσι. δημιουργονήθηκε ἕνας κρατὴο διαυέτρου 1500 μέτρων καὶ βάθους 400 μέτρων. Τεράστια κομμάτια σιδήρου (τὸ μεγαλείτεοο ἀπ' αὐτὰ ζυγίζει 3 τόννους) διασκοοπίσθηκαν σὲ ἀκτίνα ὁ χιλιομέτρων. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ κομμάτια βοίσκονται ἐπίσης νίκελ. πλατίνη. Ἰοίδιον καὶ μικροὶ ἀδάμαντες. Μιὰ μεγάλη ἑταιρεία ἔγνει ἰδουθῆ ἀπὸ ἀοκετὸν καιοὸ νιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι αὐτοῦ τοῦ μυθώδους θησαυροῦ. Οἱ δαπάνες της ὡς σήμεοα. ἀνέογονται σὲ 850 ἑκατομμύοια δολλαοίων. Ὁ μετεωρίτης ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐοανὸ ἔχει ἐνσφηνωθῆ σὲ μεγάλο βάθος καὶ ὑπολογίζεται ὅτι. ὅταν καταστῆ δυνατὴ ἡ διάνοιξις τῶν ἀπαιτουμένων σηράνγων ποὺ θὰ ὁδηγήσουν ὡς αὐτόν. θὰ ἐξανθοῦν 9 τουλάνιστον δισεκατομμύρια τόννων σιδήρου!

"Ἂν σκεφθοῦμε ὅτι ὁ γήϊνος φλοιὸς ἔχει πάνος μόνον 100 χιλιομέτοων. ἡ πτῶσις ἑνὸς ἀλήτου τοῦ μεγέθους τοῦ Ἐοωτος — ὄχι τοῦ γνωστοῦ πλανήτου ἀλλ' ἑνὸς μικροῦ ἀλήτου. ἀπὸ τοὺς περιφεοομένους πέριξ τῆς γῆς — θὰ ἦταν ἀοκετὸ γιὰ νὰ προκληθῆ ἡ ἄνοδος τῆς διαπύου λάβας ποὺ βοίσκεται πιθανώτατα κάτω ἀπὸ τὸ στεοεὸ πεοικάλυμμα τοῦ πλανήτου μας ὡς τὴν ἐπιφάνεια.

Ποέπει νὰ σημειωθῆ ἄλλωστε ὅτι αὐτοὶ οἱ μετεωρίται εἶνε βαούτατοι. γιατὶ ἡ ὕλη ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦνται βοίσκεται σὲ μεγάλη συμπύκνωσι. Ὁ «Ἀδωνις» π. χ. μ' ὅλο ποὺ ἔχει διάμετοο μόλις 400 μέτοων. ζυγίζει 75 περίπου ἑκατομμύοια τόννων. Καὶ τὸ βάοος τοῦ «Ἔομοῦ» ὑπολογίζεται ὅτι εἶνε 100 φορὲς μεγαλείτεοο.

Ἀλλ' ὁ κίνδυνος ἀπὸ τοὺς μετεωοίτες θὰ ἐκλείψη σ' ἕνα πολὺ προσεγὲς μέλλον. Γιατὶ οἱ Ἀμεοικανοὶ ἐπιστήμονες λογαριάζουν ν' ἀογίσουν πολὺ σύντομα ἕναν ἄνοιο «ἀτομικὸ» βομβαοδισμὸ ἐναντίον των. Ὁ πλανήτης μας θ' ἀπαλλαγῆ ἔτσι ἀπὸ μεοικοὺς ὑπόλοιπους καὶ ἐπικινδύνους ἐνθοούς ποὺ ἀπειλοῦν τὴν ἡσεμία του.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

✪

Τὸ κέκκαλο - ξυπνητῆρι

Σ' ἕνα ἀπ' τὰ περίφημα «Γράμματα τοῦ κοινοῦ» ποὺ δημοσιεύονται τακτικὰ στὶς ἀγγλικὲς ἐφημερίδες. κάποιος ἀναγνώστης τ ο ῦ «Νταίηλυ Μίρροο» περιγράφει τὸ αὐτόημα ποὺ ἔχει ἐφεύρε· γιὰ νὰ ξυπνάη τὸ πρωῒ ἑνωρίς: «Κάθε βράδυ, πρὶν πέσω νὰ κοιμηθῶ δένω ἕνα κόκκαλο στὴν ἄκρη ἑνὸς σπάγγου καὶ τὸ κρεμάω ἀπ' τὸ παράθυοο στὸν κῆπο. Δένω ἔπειτα τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπάγγου στὸ χοντρὸ δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ μου καὶ πέφτω στὸ κοεββάτι μου. Τὸ πρωῒ, στὶς 7 ἀκριβῶς, ὁ σκύλος τοῦ γειτονά μου βγαίνει ἀπ' τὸ σπιτάκι του καὶ τρέχει νὰ βρῆ τὸ κόκκαλό του. Ἀρχίζει τότε νὰ τὸ ροκανίζη μὲ ὄρεξι καὶ νὰ τὸ τραβᾶη γιὰ νὰ τὸ πάρη. Ἐγὼ αἰσθάνομαι τὰ τραβήγματα στὸ δάχτυλο τοῦ ποδιοῦ μου. κι ἔτσι ξυπνῶ. Ἡ μέθοδός μου πετυχαίνει περίφημα ἀπὸ 2 χρόνια τώρα!»

Ἡ μέθοδος εἶνε — ὅπως βλέπετε — πολὺ εὔκολη. Δὲν ἔχετε λοιπὸν παρὰ νὰ δοκιμάσετε. Θτάνει νὰ ἔχη σκυλὶ ὁ γείτονάς σας.

Ἡ γυναῖκα ὡς θέμα

Μιὰ στοτιστικὴ τῶν ἀμεοικανικῶν βιβλίων. ποὺ ἐξεδόθησαν στὰ τελευταῖα χρόνια — ἐξαιρουμένων τῶν βιογοαφιῶν — ἀπέδειξε ἀκόμη μιὰ φορὰ ὅτι ἡ «γυνσίκα», ὡς θέμα βιβλίου, ἐνδιαφέρει πολὺ περισσότερο ἀπ' τὸν «ἄντρα». Πράγματι ἐγράφησαν καὶ τυπώθηκαν 416 βιβλία σχετικὰ μὲ τὸν ἄντρα καὶ 10.625 (δηλαδὴ 24 φορὲς περισσότερα) σχετικὰ μὲ τὴ γυναίκα.

Τὰ μικρότερα βιβλία

Ἡ ἐφεύρεσις ἑνὸς Νεοϋορκέζου ἐκδότου

"Ενα φύλλο χαρτί, συνηθισμένων διαστάσεων μπορεῖ ν' ἀντιπροσωπεύη... ἕνα βιβλίο μὲ 200 σελίδες. ἂν σὲ κάθε ὄψι του ἔχουν τυπωθῆ 100 σελίδες. μὲ τυπογραφικὰ στοιχεῖα τόσο μικροσκοπικὰ ὥστε νὰ μὴ διακρίνωνται μὲ γυμνὸ μάτι.

Δὲν πρόκειται γιὰ ἀξιοπερίεργο ἔργον ὑπομονῆς κάποιου ἐπιδέξιου τεχνίτου οὔτε γιὰ ἕνα εἶδος «μικροφιλμ», φτιαγμένου μὲ τὴ φωτογραφικὴ μέθοδο ποὺ ἔχομε περιγράψει ἀλλοτε. Ὁ Νεοϋορκέζος ἐκδότης Ἄλμπερτ Μπόνι ἔχει ἐπινοήσει μιὰ καινούργια μέθοδο. μὲ τὴν ὁποία μπορεῖ μὲ μικρὸ κόστος. νὰ ἐκτυπώση πάνω σ' ἐλαχίστη ἐπιφάνεια χαρτιοῦ ὁλόκληοοι βιβλία. Τὴν ἔχει ὀνομάσει «μικροτυπογραφία». Καυχᾶται δέ — μὲ τὸ δίκηο του — ὅτι εἶνε ἡ μεγαλειτέοα πρόοδος στὴν τυπογραφικὴ τέχνη ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Γουτενβεργίου.

Τὰ «μικροβιβλία» τοῦ Μπόνι τυπώνονται σὲ κοινὸ χαρτὶ σὲ μεγάλες ποσότητες καὶ μὲ ἀπίστευτο χαμηλὴ τιμή κι' ἀποτελοῦν ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὶς ἐκδοτικὲς χρονικά.

Πάνω στὰ φύλλα τους βλέπει κανεὶς σειρὲς ἀπὸ μικρὰ παραλληλόγραμμα σχήματα. μήκους 2 πόντων περίπου καὶ πλάτους 1½. Καθένα ἀπ' αὐτὰ περιέχει ὅλο τὸ κειμενον μιᾶς σελίδος βιβλίου συνηθισμένου μεγέθους. Πιστεύντα ἡ ἑξῆντα τέτοια φύλλα. ποὺ ἔχουν ἐν ὅλω τὸν ὄγκο ἑνὸς μικροῦ μυθιστορήματος. ἀντιπροσωπεύουν μιὰ συνηθισμένη βιβλιοθήκη σπιτιοῦ.

Κάθε «μικροβιβλίο» τοῦ Μπόνι πωλεῖται περὶ τὰ 5 σέντς κατὰ μέσον ὅρον. Μιὰ ἐγκυκλοπαίδεια σὰν τὴ Βρετανννικὴ μὲ τοὺς 24 τόμους της καὶ τὶς 27.000 σελίδες μπορεῖ νὰ περιορισθῆ σ' ἕνα βιβλιοράκι πάχους 5 πόντων. Ὁ Μπόνι σκοπεύει τώρα νὰ ἐκδώση μιὰ σειρὰ ἀπὸ 1.000 κλασσικὰ ἔργα. ποὺ θὰ κοστίζουν ὅλα μαζὶ ὅσο 20 κοινὰ μυθιστορήματα.

Τὸ μόνο σημαντικὸ ἔξοδο — ποὺ γίνεται ὅμως μιὰ φορὰ μόνο — εἶνε 150 δολλάρια γιὰ τὴν ἀγορὰ μιᾶς συσκευῆς ποὺ ἐπιτρέπει τὸ εὔκολο καὶ γρήγορο διάβασμα τῶν «μικροβιβλίων». Ἔχει ἐφευρεθῆ κι' αὐτὴ ἀπ' τὸν Μπόνι κι' ὀνομαζεται «Ρἀντεξ». Εἶνε ἕνα εἶδος προβολέως. μοιάζει ὅμως κάπως στὸ σχῆμα μὲ γραφομηχανή. Βάζει κανεὶς μέσα τὸ φύλλο τοῦ «μικροβιβλίου». ἀνάβει ἕνα δυνατὸ φῶς. κι' ἡ μικροσκοπικὴ σελίδα προβάλλεται μὲ ἰσχυρὴ μεγέθυνσι. πάνω σὲ μιὰ διαφανῆ πλάκα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Ἀφοῦ τὴ διαβάση ὁ ἀναγνώστης. πιέζει ἕνα κουμπὶ κι' ἀμέσως ἔρχεται στὴ θέσι της ἡ ἑπομένη σελίδα. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ «πηδήση» πολλὲς σελίδες πρὸς τὰ πίσω ἢ πρὸς τὰ ἐμπρός γιὰ νὰ βρῆ κάτι ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει.

Οἱ βιβλιόφιλοι θὰ μποροῦν ἔτσι ν' ἀποκτήσουν χιλιάδες παγκοσμίου ἀοιστουργημάτων ἀκριβᾶ λεξικὰ κι' ἐγκυκλοπαίδειες. Οἱ γιατροὶ κι' οἱ δικηγόροι θὰ συγκεντρώνουν σ' ἕνα ράφι τοῦ γραφείου τους τὸ περιεχόμενον τῶν μεγάλων νομικῶν ἢ ἰατρικῶν βιβλιοθηκῶν. Κάθε ἐπιστήμων θ' ἀποκτήση μὲ μικρὴ δεπάνη τὰ σπανιώτερα ἔργα τῆς εἰδικότητός του.

Οἱ 4.000.000 τόμοι τῆς Δημοσίας Βιβλιοθήκης τῆς Ν. Ὑόρκης. τυπωμένοι σὲ «μικροβιβλία». θὰ χωροῦν στὸ ράφι ἑνὸς δωματίου 8 Χ 10 μέτων. Ὁ πλοῦτος τῶν βιβλιοθηκῶν τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ὀξφόρδης ἢ τοῦ Χάρβαρντ. ὅπου συγκεντρώνεται ὅλη ἡ ἀνθρώπινη σοφία θὰ γίνη προσιτὸς στοὺς κατοίκους κάθε μικρῆς πόλεως ἢ χωριοῦ.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τῆς «μικροτυπογραφίας» ὀφειλεται στὴν ἐπιμονὴ στὴν ἔρευνα καὶ στὴν τύχη. Ὁ "Αλμπερτ Μπόνι δὲν εἶνε τυπογράφος. οὔτε καὶ συστηματικὸς ἐφευρέτης. Ἀγνοοῦσε τὴ φωτογραφικὴ τέχνη καὶ τοὺς νόμους τῆς ὀπτικῆς. Ὡστόσο κοπίασε ἐπέμεινε. πειραματίσθηκε ἐπὶ 5 χρόνια χωρὶς ν' ἀπογοητευθῆ ποτὲ ἀπ' τὶς ἀλλεπάλληλες ἀποτυχίες. κι' ἐπιτέλους βρῆκε ὅ,τι ζητοῦσε.

Χαντρὲς Ἐλπίδες

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Κατερίνα - Ρόζα Μπότσαρη

ΣΑΝ ξακουστὴ καὶ ἀἰώνια μητέρα καὶ πατρὶδα τῆς ὡμορφιᾶς ἡ Ἑλλάδα, ἀνέδειξε καὶ στὰ καινούργια ἐλεύθερα χρόνια της, ὡραίες καὶ ζωντανὲς γυναῖκες, ὅπως καὶ στὰ χρόνια τῆς ἀρχαιότητος. Θὰ παρουσιάσωμε λοιπόν, πρώτη-πρώτη, μιὰ ἀπ' τὶς ὡραιότερες καὶ ζωντανότερες Ἑλληνίδες ποὺ ἔζησαν, ἀκούστηκαν καὶ ἔγιναν διάσημες στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ αἰῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας, στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ ἐξωτερικό.

Αὐτὴ ἦταν ἡ Κατερίνα Ρόζα Μπότσαρη, δευτερότοκη θυγατέρα τοῦ ἥρωα τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως Μάρκου Μπότσαρη ποὺ ἔπεσε ἡρωϊκὰ στὸν πόλεμο τοῦ Καρπενησιοῦ, κατὰ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1823.

Τρία ἦσαν τὰ παιδιὰ τοῦ ἐθνικοῦ ἥρωα: Ἡ Βασιλική, ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Δημήτρης ποὺ ἔγινε ἀργότερα ἀξιωματικός, ἀφοῦ σπούδασε στὸ Μόναχο μὲ ἔξοδα τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου, πατέρα τοῦ "Οθωνος.

Πρὶν ἀπ' τὸν ἀγῶνα, ὅμως, τοῦ Εἰκοσιένα ὅλη ἡ οἰκογένεια τοῦ Μπότσαρη πέρασε μιὰ μεγάλη περιπέτεια: Αἰχμαλωτίστηκε — ἡ μάννα καὶ τὰ τρία παιδιὰ — ἀπ' τὰ στρατεύματα τοῦ Χουρσὶτ πασσᾶ (1820), στὸν καιρὸ τοῦ Σουλτάνου ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα, στὸν Κακόλακο τῆς Παγωνιανῆς.

★

Ἡ παιδικὴ αὐτὴ περιπέτεια ἦταν ἡ μεγαλειτερη τῆς ζωῆς τῆς Κατερινούλας, ποὺ ἀπὸ μικρὸ παιδάκι ἦταν σωστὸς ἄγγελος.

Ὁ Χουρσὶτ πασσᾶς τὴν ξεχώρισε καὶ τὴν ἀπομάκρυνε ἀπ' τὴν οἰκογένειά της. Τὴν ἔστειλε δῶρο σὲ μ ὰ ἀπ' τὶς ἀγαπτότερες χανούμισές του, στὴ Δράμα. Ἡ ὡραία νανούμισσα ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν ἐμφάνισι τῆς ὡμορφης μικρούλας Ἑλληνίδας. Κι' ἐνῶ ἡ Κατερινοῦλα ἔκλαιγε ἀδιάκοπα καὶ ζητοῦσε νὰ γυρίση στὴ μάννα της, αὐτὴ προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάση καὶ νὰ τὴν πείση ὅτι κοντά της θὰ ζοῦσε σὰν νὰ ἦταν δικό της παιδί.

Ἡ χανούμισσα εἶχε ἕνα γυιὸ μὲ τὸν Χουρσὶτ πασσά, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἀχμέτ. Κι' αὐτός, ὅταν ἡ Κατερινοῦλα ἡσύχασε κάπως, ἤξελε νὰ τὴν κάνη μὲ κάθε τρόπο νὰ ξεχνάη τὴν περιπέτειά της. μὲ παιχνίδια καὶ μὲ τραγούδια Ὀθωμανικά, τὰ ὁποῖα, ὅμως. δὲν ἄρεσαν καθόλου στὴν Κατερινοῦλα.

Ἡ μάννα τοῦ Ἀχμὲτ προσπαθοῦσε νὰ συμπαθήσουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο τὰ δυὸ παιδιὰ κι' ἔκανε κάθε τρόπο γιὰ νὰ προετοιμάση τὴν ὡραία κορσύλα τοῦ Μάρκου Μπότσαρη γιὰ γυναῖκα τοῦ γυιοῦ της. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ νεαρὸς Ἀχμὲτ ἔλεγε συχνὰ στὴν πεντάμορφη Ἑλληνοπούλα:

— Πόλι σὲ εἶδα, χτές, στὸν ὕπνο μου! Καὶ ἡ Κατερινοῦλα τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Ἐγώ, ὅμως, εἶδα πὼς ξαναγύρισα στὴ μάννα μου καὶ ἔκλαιγα ἀπ' τὴ χαρά μου!

Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρός. Κι' ὁ γυιὸς τοῦ Χουρσὶτ ἀπελπίστηκε μὲ τὴν ἀφοσίωσι τῆς Κατερινούλας στὴν οἰκογένειά της. Μὰ μέρα τῆς παρουσίασε ἕνα σακκίδιο γεμάτο χρυσὰ νομίσματα πιστεύοντας ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ τὴν ἐνθουσίαση.

— Πάρτα, τῆς εἶπε. "Ολα εἶνε δικά σου!

Μὰ ἡ Κατερινοῦλα τὰ πέταξε στὸ πάτωμα καὶ φώναξε:

— Δὲν μοῦ χρειάζονται. Δὲν τὰ θέλω!

Καὶ ἔτρεξε καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό της. Ὕστερα ὁ Ἀχμὲτ προσπάθησε πάλι νὰ τὴν καλοπιάση, ἀλλ' ἡ μικρὴ Ἑλληνίδα εἶχε καταλάβει ποιὰ τύχη τὴν περίμενε. Τὴν τρόμαζε τὸ Ὀθωμανικὸ χαρέμι. Καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀλλάξη τὴν πίστι της.

★

Ἕνα πρωῒ εἶπε στὴ μάννα τοῦ Ἀχμέτ:

— Εἴπατε πὼς μ' ἀγαπᾶτε σὰν παιδί σας. "Αν λοιπόν, εἶν' ἀλήθεια αὐτό, θὰ κάμετε κάθε τρόπο γιὰ νὰ γυρίσω στὴν οἰκογένειά μου. Γιατί, ἀλλοιῶς, πολὺ γρήγορα θὰ μὲ βρῆτε ἀξαφνα ἐκεῖ μέσα!

Καὶ ἔδειξε τὸ πηγάδι τοῦ κήπου.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Χουρσὶτ ἀνησύχησε τότε. Τὴν εἶχαν ἀγαπήσει ὅλοι τὴν παινώρια Σουλιωτοπούλα καὶ δὲν ἤθελαν νὰ πάθη κακὸ στὰ χέρια τους. Τῆς ὑποσχέθηκαν λοιπόν, πὼς θὰ τὴν ἔστελναν πίσω στὴν οἰκογένειά της. Καὶ πραγματικά. σὲ μιὰ ἀνταλλαγὴ αἰγμαλώτων φρόντισαν καὶ τὴν ἔστειλαν στὴν οἰκογένειά της ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ στὴ Ζάκυνθο, γιατὶ καὶ ἡ μάννα της καὶ τ' ἀδέλφια της, εἶχαν ἐλευθερωθῆ ἀπ' τὴ Λάρισα.

Τὸ μεγάλο κατόρθωμα τῆς Κατερινούλας νὰ φύγη ἀπ' τὸ Σεράϊ τοῦ πασσᾶ τῆς Δοάμας τὴν ἔκανε, τότε, διάσημη. "Ολος ὁ κόσμος θαύμαστε τὴν ψυχικὴ της παλληκαριὰ καὶ τὴν καταπληκτικὴ ζωντάνια της. Ἀργότερα ἐγκατοστάθηκε μὲ τὴν μάννα της καὶ μὲ τὸν ἀδελφό της στὴν Ἀθήνα καὶ ἡ φήμη της σὰν ἡρωΐδας καὶ θυγατέρας τοῦ Μπότσαρη μεγάλωσε πιὸ πολύ.

Ἡ οἰκογένεια Μπότσαρη, κατοίκησε, τότε, στὴν Πλάκα κι' ἡ νεαρὴ Σουλιωτοπούλα προσκλήθηκε λίγο ἀργότερα ἀπ' τὴ Βασίλισσα Ἀμαλία νὰ γνη ὑπασπίστρια της («ἐπὶ τῶν τιμῶν») καὶ νὰ κατοικήση στὸ Παλάτι. Ἡ μάννα της στὴν ἀρχὴ δίστασε νὰ τὴν ἀφήση. Ἀλλ' ἡ Κατερινούλα τὴν ἔπεισε καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω. Θὰ μείνω πάντα Σουλιώτισσα. Ἑλληνίδα!

Στὸ Παλάτι τοῦ "Οθωνος, ἡ νεαρὴ θυγατέρα τοῦ Μάρκου Μπότσαρη μπῆκε μὲ τὴ συνηθισμένη ἁπλότητά της, κι' ἔγινε ἡ πιὸ ἀγαπημένη ὑπασπίστρια τῆς Βασίλισσας Ἀμαλίας, ποὺ τὴν ἐπαρνε πάντα μαζί της. Κι' ἡ Κατερινούλα, μὲ τὴν ὡμορφιά της ἔκαψε καρδιές.

"Αρχισαν πολλοὶ τότε νὰ τὴ ζητοῦν σὲ γάμο ἀλλ' αὐτὴ μὲ τὴν ἀποσποτητη ἁπλότητά της, ἔλεγε στὶς φλες της:

— Δὲν βιάζομαι. "Ας μόθω πρῶτα τὸν κόσμο, κι' ἔπειτα παντρεύομαι!

Ἡ μάννα της, στὶς ἀθρὲς προτάσεις γάμου γιὰ τὴν ὡραία θυγατέρα της, ἀπαντοῦσε στερεότυπα:

— Μακάρι νὰ ἤθελε. Ἀλλὰ δὲν τὄχει σκοπό, πρὸς τὸ παρόν!

★

"Οταν ἦρθε στὴν Ἀθήνα ὁ πατέρας τοῦ "Οθωνος — ὁ Λουδοβίκος Α΄ τῆς Βαυαρίας — καὶ πρωτοείδε τὴν Κατερίνα στὸ παλάτι, ἔμεινε κατάπληκτος μπρὸς στὴν ὡμορφιά της.

— Πρώτη φορά, εἶπε, βλέπω τόσο ὡμορφο πλάσμα. Αὐτὴ δὲν εἶνε ἄνθρωπος: εἶνε σωστὸ τριαντάφυλλο (rose).

Καὶ εἶπε στὴν ὕδια:

— "Αν σᾶς βάφτιζα ἐγὼ θὰ σᾶς ὠνομαζα Ρόζα!

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Κατερινοῦλα ἀπόχτησε τὸ καινούργιο της ὄνομα ποὺ τῆς ἔμεινε ὡς τὸ τέλος τοῦ βίου της. Τὴν ἐλέγαν, ἀπὸ τότε, ὅλοι Ρόζα. Ὁ Λουδοβίκος τὴν προσκάλεσε ἀργότερα στὸ Μόναχο. Καὶ ἀπὸ πέρα τὰς δι τοῦ "Οθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας πήγαινε μαζί τους στὴ Βαυαρικὴ πρωτεύουσα. Ἐκεῖ πλέον ἀναστατώθηκε ὅλο τὸ Μόναχο μὲ τὴν ὡμορφιά της.

— Νὰ την! Αὐτὴ εἶν' ἡ ὡραία κόρη τοῦ Μπαϊάρδη! ἔλεγαν ὅλοι.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Λουδοβίκου, ζωγραφίσαν τὸ πορτραῖτο τῆς Ρόζας στὴ «Πινακοθήκη τῶν Καλλονῶν» τοῦ Βαυαρικοῦ Ἀνακτόρου.

★

Ἡ Ρόζα «ἔκαμε τὴ ζωὴ της» ὡς τὰ εἴκοσι-ὀχτὼ χρόνια της κι' ἔμπηξε καὶ σπιέδασε κόλα τὸν κόσμο. Ὑστερα ἔδωσε τὴν καρδιά της σ' ἕνα παλτὸ ἡρωϊκὸ ἀγωνιστὴ τοῦ Εἰκοσιένα τὸν Γεώργιο Καραϊσκάκη.

Ὁ στρατηγὸς Καραϊσκάκης ἦταν στὴν Ἀθηναϊκὴ κοινωνία συμπαθέστατος, εὐγενικὸς ἀνθρωπος. Κύριος μὲ ὅλη σημασία τῆς λέξεως. "Οταν ρώτησαν τὴ Ρόζα γιατὶ τὸν διάλεξε, γιὰ ἄντρα της, αὐτὴ ἀπάντησε: — Γιατὶ εἶνε ὅπως φαίνεται! Δὲν εἶνε ὑποκριτής!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Κατερίνα - Ρόζα Μπότσαρη μὲ τὴν ἑλληνικὴ ἐνδυμασία τῆς Κυρίας τῆς Τιμῆς.

Μονέλλες της Σαρακοστής

Όταν τελειώσῃ ἡ Ἀπόκρησ κι' ὁ κόσμος κουραστῆ
ἀπό τή διασκέδασι μὲ ὅλα τά δεινά της,
ἔρχεται σάν ξεκούρασι λίγη Σαρακοστή
μαζί μέ τήν παρέα της: Τά σαρακοστιανά της
Εἶναι κυρία σεβαστή
καὶ λέγεται Σάρρα Κωστῆ,
μέ τρόπους πάντα τυπικούς καὶ χαρι ἰδιαιτερα
κι' ἀπό εὐγένεια πολλή
κάθε της φίλο προσκαλεί
σάν δίνη μιά δεξίωσι: τήν Καθαρή Δευτέρα

Ἄς τούς γνωρίσωμε κι' ἐμεῖς. Κανένας δέν θ' ἀντείπῃ
νά ἰδῇ καινούργια πρόσωπα στοῦ κόσμου τή βοή,
ἄν καί, οἱ φίλοι της αὐτοί, ἁπλῶς εἶνε οἱ τύποι
πού συναναστρεφόμαστε κι' ἐμεῖς μέσ' τή ζωή!

Ὁ Κύριος Χαλβᾶς

Πρῶτα νά σᾶς συστήσωμε τόν κύριο Χαλβᾶ:
δέν ξεκολλάει εὔκολα, ὅπου τυχόν κολλήσῃ,
χρειάζεται μέ δύναμι κανείς νά τόν τραβᾶ
κι' εἶνε τῆς προσκολλήσεως
καί πρόστυχος ἐκ φύσεως
ὅσο κανείς κι' ἄν προσπαθῇ νά τόν ἐξευγενίσῃ! ..
Ἐάν τυχόν καμμιά φορά κάνῃ τόν εὐγενῆ
καί λέει πῶς ἔχει μύγδαλα καί κομπορρημονῇ,
προσέξτε τον, παρακαλῶ, μέ ὅλα σας τά δίκηα
γιατί δέν θάνε μύγδαλα... μ' ἀράπικα φυστίκια!
Χαλβάδες τόσο ἀνιαροί
εἶνε ὀλίγοι νεαροί,
πάντα τῆς προσκολλήσεως μέσ' τῆς ζωῆς τή δίνη,
γλυκόσαχλοι καί ἄχαροι
οὐδέποτε μέ ζάχαρι,
ἀλλά μέ στάφιδίνη!...

Ἡ Δεσποινίς Λαλαγγέ

Κάνει τήν ἀξιοπρεπῆ, κι' ἔτσι διαφημίζεται
γιά νάχῃ ταχα ἀπ' τό ψωμί, κάποια διαφορά.
Πάντα μᾶς λείπει ὁλοχρονῆς καί μόνον ἐμφανίζεται
τό χρόνο μιά φορά,
μέ σκέψι ἀπωτέρα
νά ψωνισθῇ πιό ἀκριβά τήν Καθαρή Δευτέρα!..»

Ἀδύνατες, ξερασγκιανές, μισοαλευρωμένες
ποσες λαγάνες στῆς ζωῆς τά ράφια, περιμένουν,
βγαίνουν στόν κόσμο μιά φορά τό χρόνο, οἱ καϋμενες,
μ' ἀλλοίμονο!... τά φόντα τους, ποτέ δέν ἀνεβαίνουν
γιατί εἶνε ἁπλῶς λαγάνες
κι' ὄχι ὅπως πρέπει ἐξυπνες καί λίγο... μαλαγάνες!

Ὁ Κύριος Ταραμᾶς

Θά πρέπει νά παρουσιασθῇ μέ ὅλας τάς τιμάς
ὁ φίλος κύριος Ταραμᾶς.
Ἔχει παράδες μπόλικους, μά διόλου ἀγωγή.
θέλει μπεκρῆδες πάντοτε νά ἔχῃ ὁπαδούς
καί πάντοτε γιά ξενική, μιλᾶ, καταγωγή
καί λέει πῶς κατάγεται ἀπό τούς Σουηδούς!..
Τί πίνει; Αὐτό δέν λέγεται
ὁ λάρυγγάς του φλέγεται,
καί πίνει, πίνει διαρκῶς, κι' ὁ πόθος του ὁ πρώτιστος
εἶνε μήν μείνῃ ἀπότιστος!
Ποιος εἶνε ὁ κύριος Ταραμᾶς μέσ' στή ζωή μας τάχα:
Ὁ τύπος τοῦ νεόπλουτου μέ τή φιλοδοξία,
ὅλοι νά ὑπακλίνωνται, μπροστά σ' αὐτόν μονάχα
καί νά κοστίζῃ πιό πολύ... ἀπ' ὅση ἔχει ἀξία!..»

Ἡ Δεσποινίς Ταραμοσαλάτα

Κατάγεται ἀπ' τόν Ταραμᾶ καί κόρη του καλεῖται,
μά ὁ μπαμπᾶς της βέβαια, δέν θέλει νά τήν δῇ
διότι, ὅπως φαίνεται κι' ὅπως παντοῦ θρυλεῖται,
παίρνουν τόν κύριο Ταραμᾶ, τόν βάζουν σέ γουδί,
τοῦ ρίχνουν λάδι καί ψωμί — κι' αὐτό τόν ρεζιλεύει —
καί ὁποιος ἔχει δύναμι, πάει καί τόν δουλεύει!..
Ὑστερα ἀπό τό δούλεμα, σερβίρεται στά πιάτα
ὁ πρώην κύριος Ταραμᾶς... ὡς ταραμοσαλάτα!..
Πόσοι γονεῖς δέν βλέπουνε καί σφάζεται ἡ καρδιά τους,
νά παίρνουν δρόμο ἁλλαιώτικο τά δύστυχα παιδιά τους
καί χάνονται ἔτσι ἄδικα, κοπέλλες ὅλο νειάτα
πού τή ζωή τους ἔκαναν σάν... ταραμοσαλάτα!...

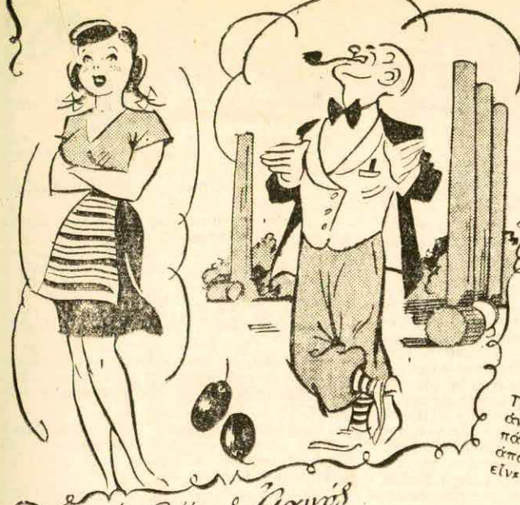

Ὁ Κύριος Ἀχινός

Στούς τύπους τῆς Σαρακοστῆς, παλληκαρας τρανός
εἶνε ὁ κύριος Ἀχινός!...
Πάνοπλος ἐμφανίζεται καί τόσο ἀγκαθωτός
πού εἶνε μᾶλλον ἀπιαστος καί διόλου προσιτός.
Προσέξτε τον, παρακαλῶ. Δέν θέλει διόλου χέρι
ἀλλά σάν δῆ μαχαῖρι
μοιραίως παραδίδεται... γιατί δέν ἔχει μπέσσα
κι' ἀνοίγεται ὁ φουκαρᾶς καί εἶνε... κούφιος μέσα!..
Δέν θέλει παρομοίωσι αὐτός ὁ φουκαρᾶς
εἶν' ἕνας τύπος τῆς ζωῆς... ψευτοπαλληκαρᾶς
πού ὅταν τοῦ ἀγριέψετε, τοῦ βγάλετε τή σκούφια
τόν βλέπετε πῶς ἦτανε ἡ λεβεντιά του... κούφια!...

Ὁ Κύριος Χταπόδης

Στή λεκάνη μέ τό ξύδι, ξαπλωμένος νωχελῶς
εἶν' ὁ κύριος Χταπόδης ὁ ξυδᾶτος, ἀσφαλῶς,
καί πωλεῖται μέ τά δράμια
εἴτε σῶμα, εἴτε πλοκάμια!...
Μέσ' στή θάλασσα ὅταν ἦταν, τά πλοκάμια του τά ὀκτώ
θά μπορούσανε νά κάνουν κάθε ἁγκάλιασμα φρικτό
καί μέ πονηριά πολλή
νά τυλίξουνε μέ τρόπο τά ψαράκια τ' ἀφελῆ.
Ἀλλά, πιάστηκε μιά μέρα, σ' ἕνα κάποιο του ταξίδι
καί τήν ἔπαθε γιά πάντα καί τόν ἔχουνε στό ξύδι!...
Ἔτσι στή ζωή συμβαίνει. Τόσα πονηρά χταπόδια
πάντοτε ἀφελεῖς τυλίγουν εὔκολα, χωρίς ἐμπόδια,
μά μιά μέρα τήν παθαίνουν καί γιά τύχη τους κακή,
ἄν δέν μπαίνουνε στό ξύδι, μπαίνουνε στή φυλακή!..

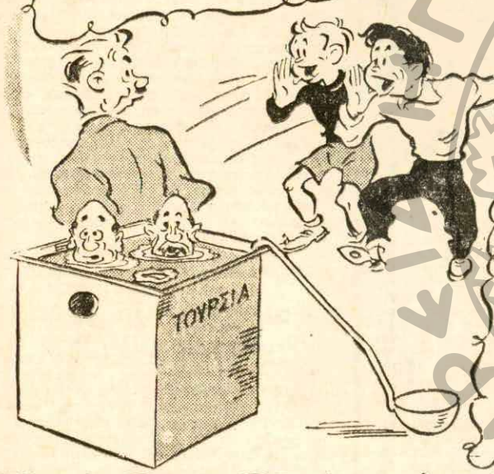

Ὁ Κύριος Μπρίκ

Πιστεύω πώς τόν κύριο Μπρίκ, δέν ἄγνοεῖ κανείς
Ἐξάδελφος τοῦ Ταραμᾶ... ἀλλά πιό εὐγενής
Δέν εἶνε διόλου πρόστυχος, αὐτό νά τό προσέχετε
τόν πρῶτο του τόν ξάδελφο, ποτέ δέν καταδέχεται
μά τώρα, αὐτή τήν ἐποχή, γιά τρομερή μας λύπη
ἀπ' τήν Ἑλλάδα... λείπει!...
Εἶνε, νά ποῦμε, ὁ Τουρίστ — ὁ περιηγητής
πού μέσα στήν πρωτοφανῆ παγκόσμιο ζαλάδα
θά λέη μετά σκέψεως βεβαίως συνετῆς:
— Δέν καθομαι στόν τόπο μου; Τί θέλω στήν Ἑλλάδα!

Δεκαπενθήμερες Ἐλπίδες

Πέντε ἀδέλφες δροσάτες
κι' ὁμορφες ἑλληνοπούλες,
σάν κοπέλλες μαυρομμάτες
καί σωστές χωριατοπούλες,
ἀπ' τά Σάλωνα ἡ μία, τόν καθένα συγκινεῖ,
δεύτερη ἀπ' τή Μυτιλήνη, τρίτη Καλαματιανή,
τέταρτη εἶνε ἡ Ξυδάτη, πού μπροστά της κάνουν τοῦμπα
καί ἡ πέμπτη — ἄμαν — ἡ θρούμπα!
Ἡ θρουμπίτσα τό καμάρι
πού μοσχοβολᾶ θυμάρι!...
Τί σεμνές, χαριτωμένες, τί καλές νοικοκυρᾶς...
ἀντικαθιστοῦν καί γεῦμα γιά τόν Ἕλληνα — ὄχι ἀστεῖα —
πάντα πρόθυμες γιά ὅλα, πράσινες, μαυρειδερές,
ἀπαραίτητες τό Πάσχα, χρήσιμες γιά τή νηστεία,
εἶνε οἱ ἑλληνοποῦλες, πού ὑπάρχουν τόσες μαργιολιές
οἱ πεντάγλυκες ἐλπές!...

Τά Κρεμμυδάκια

Καί τά φρέσκα κρεμμυδάκια καί σκορδάκια τί σᾶς λένε;
Εἶνε δροσερά βεβαίως, μά στή γεῦσι μᾶλλον καίνε!..
Σάν τά φρέσκα κρεμμυδάκια
τῆς Ἀθήνας τ' ἀληθάκια
ξεπετιοῦνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καί ἡ κάθε τους ἡ λέξι
ἄν κανένας τήν προσέξῃ
θάνε πάντα... καυστική!

Τά Τουρσιά

Ἕνας τενεκές βαρβάτος
εἶνε μέ τουρσιά γεμάτος
ὀξάλινο, καί κουνουπίδι, λίγες πράσινες ντοματες,
πιπεριές, βολβοί, κρεμμύδια... τῆς ζωῆς εἶν' οἱ διαβάτες.
Τ' εἶναι τά τουρσιά νά βρῆτε, μην παιδεύεσθε ἀδίκως.
Μέσ' τήν ἁλμη κολυμπάνε κ' εἶνε ὁ δόλιος λαουτζίκος,
πού τόν ἔρριξε ἡ μοίρα
στῆς ζωῆς μας τήν ἁλμύρα,
ὅπου τόν ἀνακατεύει — τυχερό του εἶνε πάλι —
κάποια θεία Εἰμαρμένη, σάν κουτάλα τοῦ μπακάλη!
Αὐτοί 'νε τῆς Σαρακοστῆς οἱ τύποι κι' ὄχι ἄλλοι
κι' ἄν ἔχῃ τήν διαθεσι κανένας ν' ἀμφιβάλῃ
ἄς κάνῃ ἕνα πείραμα καί ἄς παραλληλίζῃ
καθε γνωστό του μ' ἕνα ἀπό τά σαρακοστιανά
θά βρίσκῃ ὁμοιότητες καί τόσες πού θ' ἀρχίζῃ
νά πείθεται πῶς ὅλ' αὐτά, τά λέμε ἀληθινά.
Ἔτσι εἶνε, φίλοι μου καλοί. Καθένας θά πειστῇ.
Ἄντε... τά παραείπαμε. Καλή Σαρακοστή!..

Δ. Γιαννουκάκης
Εἰκονογράφησις Μιχ. Γάλλια

Τελευταίες φλόγες

«Γεράματα...»

Σκεφτικός άμίλητος μὲ τὰ μάτια του στηλωμένα στὸ κενό ὁ νεφο - συνθέτης καθότανε στὸ γραφεῖο του. μὲ τὴν κόλλα τοῦ πενταγράμμου μισογραμμένη μπροστά του. 'Απάνω - άπάνω ὁ τίτλος: «Γεράματα...» Καί πάρα κάτω. ἡ ἔμπνευσις ναρανμένη σέ νότες σκόπιες άπάνω στὸ χαρτί...

'Η ἔμπνευσις! Τὴν ἐκπροσωποῦσε ἕνας ξανθος ἄγγελος μὲ κατάξανθα μαλλιά καὶ μαδιά μάτια. Εἶχε συνηθίσει τώρα καιρὸ ὁ Γερλὴς νὰ τὴ βλέπη δίπλα του. νὰ δανείζεται φῶς ἀπὸ τὶς μπούκλες της. κέφι ἀπὸ τὴ φλογερὴ της νεανικὴ ἰδιοσυγκρασία... Καθότανε στὸ ἴδιο σπίτι μαζί του. στὸ πρῶτο πάτωμα. Ὅποτε εὐοισκε καιμιὰ εὐκαιρία. τόσκαζε. ἀνέβαινε γοήγορα γοήγορα τὴ σκάλα καὶ χτυποῦσε τὴν πόρτα του. Κι' ἐκείνος τῆς ἄνοινε ἀμέσως. πρόθυμα. ἅπλησα θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανείς... Κι' ἐκείνη γυνοῦσε μέσ' στὸ μικρὸ του διαμέρισμα. καὶ τάκανε δλα ἄνω κάτω. σὰν ἀξιολάτρευτος κυκλώνας. κάθοτανε πάνω στὸ γοαφεῖο. τσαλάκωνε πεντάγραμμα καὶ στίγους. πετοῦσε στὸ πάτωμα μολύβια καὶ γομολάστιγες. κι' ὕστερα τοὺκανε ἕνα σωρὸ παοάξενες. γαοιτωμένες ἐοωτήσεις: «Τί ἔφανες τὸ πρωΐ;». «Ἔνοασες τίποτε τῆς πορκοπῆς. ἢ τεμπέλιασες παλι, μεγάλε μου ὀκνηρέ;».«Γιατὶ εἰσαι ἀξύοιστος;» «Τί σαγλαμάοα εἶνε αὐτὸ τὸ τελευταῖο σου κομμάτι;...». Κι' ὁ Γερλὴς τὴν ἄκουνε. καὶ ουσούσε ἅπλησταν τὸν ἦχο τῆς φωνῆς της — αὐτῆς τῆς φωνῆς ποὺ δὲν εἶνε μποφέσει ποτὲ αὐτὸς ν' ἀποτυπώση στὸ πενταγοαμμο σὰν ὑπεονόηνη μελωδία. .—. κι' ὕστεοα. καιμιὰ φοοά. τὴν ὀγκάλιαζε καὶ τὴ φιλοῦσε τουφεοὰ στὰ μαλλιά... Κι' ἐκείνη τὸν φιλοῦσε δυνατὰ καὶ στὰ δυό του μάγουλα. κι' ὕστεοα τοῦ ἀοτιζε ἕνα σωοὸ δινηνσεις: Πῶς εἶνε πεοάσει τὴν ἡμέοα της ποιοὺς εἶνε δῆ. τί εἶνε ἀκούσει. ποιὸς τῆς εἶνε φλεοτάσει. Κι' ὁ Γερλὴς ἤξεοε πάντα νὰ τῆς δίνη μιὰ καλὴ συμβουλὴ ποὺ αὐτὴ τὴν ἄκουνε ποοσεγτικά. μὲ τὸ ὕφος της τὸ σοβαοό. μὲ τοὺς μενεξέδες τῶν ματιῶν της οοθάνοιγτους καὶ στηοιγνέγους ἀπάνω σὰ δικά του τὰ μάτια... Καὶ. στὸ τέλος ποὶν φύγη τὸν ξαναφιλοῦσε στὰ δυὸ μάγουλα. καὶ τοῦλενες:

— Σ' εὐχαοιστῶ!... Εἶσαι ὁ μεγάλος μου φίλος...

— Κι' ἐσὺ εἶσαι ἡ μικοή μου ἀναπυέγη... τῆς απαντοῦσε

Καὶ τὴν ἄφινε νὰ φύγη.

Κι' ὅταν ἔγενε μόνος του. ὁ Γερλὴς ἔνοιωθε τὸ μικοό του διαμέοισμα ἀποτγικὴ τούπα — αὐτὸ ποὺ ποὶν ἀπὸ λίγο τόκανε εὐούγωοο ἀνάκτοοο ἡ παοουσία της — κι' ἔψαγνε νὰ βοῆ τὴν ἀξιολάτοευτη ἀνάμνησί της στὶς γωνιὲς μαζί μὲ τὶς ἀνταύγιες τῶν μαλλιῶν της καὶ τὴν κουστάλλιγη ἠχὼ τῆς φωνῆς της... Κι' ὕστεοα. οιγνότανε στὸ πενταγοαμμο καὶ γάοαζε σκόπιες νότες ποὺ μοιάζανε σὰν παοαλοηήματα τῆς ἐοωτευμένης καοδιᾶς του.. Γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε τὴ μικοὴ του Λουκία ὁ Γερλὴς... Τὴν ἀγαποῦσε μ' ἕναν τουφεοὸ ἔοωτα. ποὺμοιαζε πεοισσότεοο μὲ στοογή. μὰ ἤξεοε νάνε τὸ ἴδιο ἢ καὶ πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸν ἔοωτα μιᾶς φλογεοῆς νεανικῆς καοδιᾶς... Αὐτὸν τὸν ἔοωτα ὅμως. τὸν ἔκουβε ὅσο πιὸ βαθυὰ μποοοῦσε στὸν ψυγή του ὁ νεοο - συνθέτης... Μποεῖ ἡ καοδιά του. ἡ ἀφνιασμένη ἡ ἀνέοαστη καοδιὰ τοῦ καλλιτέγνη ποὺ δὲν γνωοίζει ποτὲ παοακυή νάνε δοασκελίσει μ' ἕνα ἰλιγγιώδες πήδημα τὴ φοβεοὴ ἀπόστασι. τὸ ἀπύθμενο γάος. ποὺ γώοιζε τὰ δεκαεννιά της γοόνια ἀπὸ τὰ ἑξῆντα δικά του... 'Η ἀξιοποέπειά του ὅμως δὲν ἄφινε ποτὲ τὸ φλογεοὸ «σ' ἀναπῶ!» νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ γείλια του καὶ νὰ γαϊδέψη τὴν ἔκπληκτη ἄκοή της... Τδεοε ὁ Γερλὴς πὼς αὐτὸ τὸ «σ' ἀναπῶ» δὲν μποοοῦσε παοὰ νάνε ὁ ἐπίλογος τῆς γνωοιμίας τους... Τί ν' ἀπαντήση τὸ κοοιτσάκι σ' αὐτὴ τὴν ἀποόοοπτη ἐοωτολόγησι: .. Αὐτὴ τὸν εἶνε τοποθετήσει σ' ἕνα βάθοο ψηλό. σὰν ποοστάτη της. σὰν πατέοα της σὰ μεγάλο της φίλο... Ἂν ἔπεφτε ἀπὸ τὸ βάθοο του αὐτό. τδεοε ὁ Βεολὴς θὰ γινότανε κουμάτια...

Κι' ὅμως αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζε ν' ἀφίνη τὴν καοδιά του ἐλεύθεοη μόλις βοισκότανε μόνος του· ἐλεύθεοη γιὰ ν' ἀγκαλιάση μὲ πάθος μὲ λατοεία τὴν ἀναπτυέγη της... Κι' ἢ ἔμπνευσι τότε ἀνάβλυζε ἀπὸ βαθυά του καὶ σκοοπιζότανε στὸ πεντάγοαμμο. σὲ στίγους. σὲ μουσική:

«Τί κοῦλα νἄοθης μέσ' στὸ δοόμο μου
— Κι' ἑτοιμαζόμουν πιὰ νὰ φύνω...
Τὸ κεφαλάκι σου στὸν ὦμο μου
Ἀκούμπησέ το λίγο...
Ἂς ἦταν τὸν καιοὸ ποὺ πέοασε
Νὰ τὸν γυνοῦσα πίσω...
Τί κοῦλα ποὺ ἡ καοδιά μου νέοασε
Ποοτοῦ νὰ σ' ἀναπήσω...».

Κι' ὁ τίτλος: «Γεράματα».

Τὸ ἄλλο ἀπόγεμα, ἡ Λουκία μπῆκε σοβαοὴ σγεδὸν ἐπίσημη στὸ διαμέοισμα τοῦ Γεολή. Ἴσα - ἴσα ποὺ πόοφτασε ἐκείνος νὰ κούψη τὸ πενταγοαμμο πούγοαφε. Ἡ Λουκία ὅμως δὲν πόοσεξε τίποτε. Ἦταν χλωμή, μὲ τὰ μάτια της χαμηλωμένα καὶ τὰ γειλάκια της ποὺ τοέμανε...

— Τί ἔνεις: τὴ ωώτησε ὁ νεοο - συνθέτης, ἀγκαλιάζοντάς την μ' ἕνα φοβεοό καοδιοντῦπι.

— Συμβαίνει κάτι πολὺ σοβαοό. του εἶπε.

— Σοβαοό:...

— Ναί... Ὁ Νῖκος — ξέοεις...

— Αὐτὸς ποὺ σ' ἀοέσει...

— Ναί... Λοιπόν. μὲ ζήτησε σὲ γάμο ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ...

Ὁ Γεολὴς ἔκλεισε τὰ μάτια του,. Αὐτὸ ποὺ πεοίμενε μὲ φόβο. μὲ φοίκη ἀπὸ καιοό, νἄτο ποῦνε γίνει!...

— Λοιπόν: οωτησε μὲ ψεύτικη ψυγοαιμία.

— Λοιπόν. ὁ μπαμπᾶς εἶν' ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ποότασι... Ὁ Νῖκος εἶν' ἕνα πρώτης τάξεως παιδί. μεγάλο μέλλον... Δὲν μένει παοὰ ἡ δική μου συγκατάθεσι...

Σοβαοά. ὁ Γεολὴς τῆς εἶπε:

— Νὰ τὸν πάοης. Λουκία...

Ἀπότομα τότε. ἐκείνη ἔβαλε τὰ κλάματα:

— Κι' ἐσένα: τοῦ φώναξε. ἀγκαλιάζοντάς τον σφιγτά. Πῶς θὰ σὲ γάσω:...

Ἀπότομα ὁ Γεολὴς τὴν ἀποιμάκουνε ἀπὸ κοντά του.

— Δὲν θὰ μὲ γάσης... τῆς εἶπε. Εἶμαι καὶ θὰ μείνω ὁ μεγάλος σου φίλος... Ὁ Νῖκος ὅμως εἶν' ὁ ἔοωτας γιὰ σένα. τὰ νειάτα τῆς ζωῆς...

Τὸν κύτταξε μέσ' ἀπὸ τὰ δάκουά της κι' ὕστεοα τοῦ εἶπε ἁπλᾶ:

—"Ἐνεις δίκηο... Πάω νὰ πῶ τὸ ναί...

Τὴν συνώδευσε ὡς τὴν πόοτα. τὴ φίλησε στὰ μαλλιὰ καὶ τὴν ἄφισε νὰ φύγη...

Ὕστεοα. σιγὰ - σιγά. γύοισε στὸ γοαφεῖο του καὶ πῆοε τὸ μολύβι. Στὸ γαοτὶ οἱ στίγοι ὑπανοοεύτηκαν ἀπὸ τὸν πόνο:

«Τὰ κουοασμένα μου νεοάματα
ζητοῦν στὰ γείλια σου τὰ νειάτα...
Μοιάζουν μ' ἄνια γλυκογαοάματα
τὰ μάνουλά σου τὰ δοοσάτα...
Ἠθεος. καὶ μ' ἕνα σου μουμουδισμα
Ἂς ἦταν νάκανες — φαντάσου... —
Ἀπ' τοῦ γειωμένα τὸ τουοτούδισμα
Νὰ βοῶ τὴν ἀνοιξι κοντά σου...».

Μελαγγολικός. ὁ Γεοὴς ξαναδιάβασε τὸν τελευταῖο στίγο του: Τὴν ἀνοιξι... Ποιὰν ἄνοιξι:... Τώοα. ἡ ἀνοιξι εἶνε φύγει νιὰ πάντα ἀπὸ κοντά του... Γύοω του πύκνωνε ὁ βαοὺς γειμώνας τῶν γεοατειῶν καὶ τῆς μοναξιᾶς...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

❂❂❂

Συναγωνισμὸς εὐνενείας

Τὰ τοογιοδοομικὰ ὀγήματα στὴ Βουδαπέστη εἶνε πολὺ λίγα καὶ γι' αὐτὸ παοατηοεῖται πάντοτε μενάλος συνωστισμὸς στὶς διάφοοες στάσεις. Γιὰ τὴν ἐξασφάλισι μιᾶς θέσεως. μέγοι τοῦ τέλους τοῦ 1947. συνήπτοντο ὁμοικὲς συοοάξεις καὶ τὰ αἰμοπαθὴ ἐπεισόδια ἦσαν πολὺ συνηθισμένα. Ἀλλ' ἀπὸ τὶς ἀονὲς τοῦ 1948. ὑπάλληλοι καὶ κοινὸν συναγωνίζονται μεταξύ των. σὲ εὐγένεια καὶ λεπτότητα. Πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ θαῦμα: Μ' ἕναν τοόπο πολὺ ἁπλό. Ἡ ἑταιοία τῶν τοογιοδοόμων ἐκινητοποίησε μεοικοὺς ἐπιθεωοητὰς μὲ πολιτικὴ πεοιβολὴ ποὺ πηγαίνουν στὶς διάφοοες στάσεις καὶ παοακολουθοῦν τὰ συμβαίνοντα. Κατόπιν δίνουν μιὰ ποάσιγη κάοτα στοὺς ὑπαλλήλους ἢ σὲ μεοικὰ ἄτομα μεταξὺ τοῦ κοινοῦ. ποὺ διακοίθηκαν γιὰ τὴν εὐγένειά των κατὰ τὴ στιγμὴ τοῦ συνωστισμοῦ. Οἱ ὑπάλληλοι εἰσποάττουν μ' αὐτὴ τὴν κάοτα ἕνα γοηματικὸ βοαβεῖο ἀπὸ τὸ ταμεῖον τῆς ἑταιοίας. Οἱ κάτογοι παοουσίας κάοτας μεταξὺ τοῦ κοινοῦ δικαιοῦνται.. ἐξ ἄλλου νὰ ταξιδεύουν δωοεὰν σ' ὅλα τὰ τοογιοδοομικὰ ὀγήματα ἐπὶ ἕνα. μῆνα.

❂❂

Ζαχαρωτὰ ποὺ δὲν παγαίνουν

Οἱ κομψὲς κυοίες καὶ δεσποινίδες θὰ μποοοῦν στὸ ἑξῆς νὰ τσώνε ὅσα ζαγαοωτὰ τοαβάει ἡ καοδιά τους. νωοὶς νὰ κινδυνεύουν νὰ γαλάση ἡ σιλουέττα τους! Ὁ Γάλλος δόκτωο Ἀνοὺ Ντυμποά. ποὺ βοαβεύθηκε τελευταίως ἀπ' τὴν Ἰατοικὴ Ἀκαδημία γιὰ τὶς ἐοευνές του. ἐπενόησε μιὰ νέα καὶ μυστικὴ ἀκόμη συνταγὴ ζαγαοωτῶν. ποὺ δὲν παγαίνουν ὅπως τὰ συνηθισμένα κι' ἐπιπλέον κόβουν τὴν ὀοεξὶ γιὰ ἄλλα φαγητά.

4.000 ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΑΚΥΡΑ!

Στὸ Λέιτλ Ροκ μιὰ μικοὴ πόλι τῆς πολιτείας Ἀοκάνσας. εἶχεν ἐγκατασταθῆ ποὶν ἀπὸ μεοικοὺς μῆνες μιὰ γυναῖκα - δικαστής. Μέσα σ' ἐλάχιστο γοονικὸ διάστημα. ἡ κυοία Ροὺθ Χέιλ — αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά της — ἐξέδωκε 4.000 διαζύγια καὶ κατέοοιψε μ' αὐτὸ τὸν τοόπο τὸ οεκόοδ τοῦ Ρένο. Ἀλλὰ τὸ Ἀνώτατο Δικαστικὸ Συμβούλιο τῆς Βοσιγκτῶνος ἀνακάλυψε ξαφνικὰ ὅτι κατὰ λάθος εἶχε συστηθῆ τὸ δικαστήοιο τοῦ Λέιτλ Ροκ στὸ Ἀοκάνσας. ἐνῶ ἐποικείτο γιὰ μιὰ ἄλλη πόλι μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα στὴν πολιτεία Νεβάντα. Κατήογησε. λοιπὸν αὐτὸ τὸ δικαστήοιο καὶ ἀκύοωσε ὅλες τὶς ἀποφάσεις ποὺ ἐξέδωκε ὡς σήμεοα. Ἔτσι. 4.000 δίσζευγμένοι πληοοφοοήθησαν ξαφνικά. ὅτι εἶνε καὶ πάλι νόμιμοι σύζυγοι.

Οἱ τέσσερες αἰσθήσεις στὸν ἔρωτα

ΙΒ'. Τὰ ζῶα, ὁ ἄνθρωπος, ἡ μουσικὴ καὶ ἡ φωνὴ

Γιὰ νὰ προσδιορίσουν τὸ ρόλο τῆς μουσικῆς στὸν ἔρωτα οἱ σοφοὶ ἄρχισαν νὰ μελετοῦν πρῶτα τὴν ἐπίδρασί της σ' ὅλο τὸ ζωϊκὸ Βασίλειο. Ἐκεῖνο ποὺ ξεκαθαρίστηκε ἀμέσως εἶνε, ὅτι, γιὰ ὅλα τὰ ζῶα σχεδόν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ ἔντομα, οἱ ἦχοι διαιροῦνται σ' εὐχάριστους καὶ δυσάρεστους. Ἀποδείχθη μὲ διάφορα πειράματα, ὅτι τὰ ἔντομα διαφόρων εἰδῶν ἐκτιμοῦν πάρα πολὺ τὸ τραγοῦδι τῶν τζιτζικιῶν. Ὅταν, τὸ καταμεσήμερο, ἀρχίζουν τὶς μεγάλες συναυλίες τους, τὰ διάφορα ἔντομα τὶς ἀπολαμβάνουν σὰν ἀληθινοὶ φιλόμουσοι ἀκροαταί. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὰ πουλιά. Ὅταν τὸ σηδόνι κελαϊδῆ — ἢ καὶ κάποιο ἄλλο πουλὶ ἀπ' ὅσα ξέρουν νὰ πλέκουν γλυκὰ τὸ τραγοῦδι — ὅλα τ' ἄλλα παίρνουν θέσι τριγύρω κι' ἀκοῦνε, σιωπηλοὶ θαυμασταὶ τοῦ Βιρτουόζου. Ἀκόμα καὶ ὅταν ἀνήκουν σὲ πολὺ διαφορετικὰ εἴδη.

Τὰ πειράματα πούγιναν μὲ κάθε λογῆς ζῶα, στοὺς ζωολογικοὺς κήπους, ἀπέδειξαν ὅτι κανένα ζῶο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φώκια, δὲν εἶνε ἀδιάφορο στὴ μουσικὴ καὶ ὅτι σὲ κανένα δὲν ἄρεσαν οἱ δυσαρμονίες. Μερικὰ μάλιστα ζῶα ἔδειξαν προτιμήσεις κι' ἀντιπάθειες ὡρισμένες. Μιὰ τίγρις,ποὺ τὴν καταγοήτευε τὸ βιολί, μάνιαζε ὅταν ἄκουγε τὸ ἥοεο. Τὰ περισσότερα ζῶα προτιμοῦσαν τὸ βιολὶ καὶ τὸ σουραύλι.

"Ολοι σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ παρατηρήσουν πόσο τὰ σκυλὰ αἰσθάνονται ἀπὸ τὴ μουσική. Ὁ Χαίηβολκ "Ελλις διηγεῖται πάνω σ' αὐτό: «Ξέοω ἕνα σκυλὶ ποὺ ἀναστέναζε καὶ οὐολιαζε, ἀκούοντας τὸ «νοκτοῦονο» τοῦ Σοπέν, ποὸ πάντων στὰ πιὸ παθητικὰ σημεῖα τοῦ κομματιοῦ καὶ μιὰ - δυὸ φοοὲς συνέλαβε κι' ἀπέδωσε ἀκοιβῶς μὲ τὴν κοαυγὴ του τὴ νότα ποὺ ποαιζότανε. Λαχάνιαζε, πεοπατοῦσε μ' ἀνησυχία, μ' ἀγωνία στὸ δωμάτιο καὶ κάπου - κάπου. ἔβαζε τὸ κεφάλι στὰ γόνατα τοῦ ποοσώπου ποὺπαίζε.

» Ὅταν ἄοχισε ἄλλο κομμάτι, πιὸ χαοούμενο, τοῦ Γκοῆγκ. τὸ σκυλὶ οησε ἀμέσως, κάθησε. χασμουοήθηκε καὶ ξύστηκε. Ἅμα ξαναγύοισε ὅμως στὸ νοκτοῦονο τοῦ Σοπὲν ὁ σκύλος ξανάδε ξε τὴν ἴδια συγκίνησι».

Δὲν ὑπάοχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι, σὲ πολυάοιθμα ζῶα κάθε λογῆς καὶ εἰδικὰ στὰ ἔντομα καὶ στὰ πουλιὰ τὴν ἔλξι στὴ μουσικὴ εὑοοεῖ καὶ ἀναπτύσσει ὁ ἐοωτικὸς πόθος.

Ὁ Ντάοβιν μελέτησε ὅλα τὰ σχετικὰ φαινόμενα. Τὸ γεγονὸς ὅτι, στὰ πουλιά, οἱ κελαϊδισμοὶ φτάνουν στὸ κατακόουφό τους στὴν ἐποχὴ τῶν ἐοώτων τους καὶ ὅτι μονάχα τ' ἀοσενικὰ κελαϊδοῦν εἶνε πολὺ χαοακτηοιστικό. Ἐπίσης ὅτι οἱ ἦχοι μεοικῶν ἐντόμων δὲν εἶνε παοὰ συνθήματα καὶ ποοκλήσεις γιὰ φλέοτ. Στὰ ἔντομα τὸ θηλυκὸ κάνει συνήθως ἦχους γιὰ νὰ ποοσελκύση τὸ ἀοσενικό. Δυὸ σοφοί, ὁ Νάτταλ καὶ ὁ Σίπλεϋ ἀπέδειξαν ὅτι ὁ λεπτὸς βόμβος τῶν κουνουπιῶν ἀνήκει στὰ θηλυκὰ καὶ ὅτι μ' αὐτὸν ποοσκαλοῦν τ' ἀοσενικὰ στὸν ἔοωτα. Ἀπέδειξαν ἀκόμα, ὅτι ἡ μουσικὴ τοαβᾶ τ' ἀοσενικὰ κουνούπια, ποὸ πάντων οἱ τόνοι ποὺ μοιάζουν μὲ τοὺς βόμβους τοῦ θηλυκοῦ.

"Οταν ἀνεβαίνουμε ἀπὸ τὰ κατώτεοα ζῶα στὰ πλησιέστεοα μὲ τὸν ἄνθοωπο καὶ τέλος στὸν ἴδιο, βλέπουμε ὅτι τὴν ἐποχὴ τῆς ἥβης ὁ λάουγγας καὶ ἡ φωνὴ παθαίνουν μεταβολές, ποὺ δείχνουν τὴν ἄμεση σχέσι τῆς φωνῆς μὲ τὴν ἐοωτικὴ λειτουογία. Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῆς ἥβης παοατηοεῖται στὸν λάουγγα μιὰ ὑπεοσωμία, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ραγδαία ἀνάπτυξι τοῦ ἰδίου τοῦ λάουγγος καὶ τῶν φωνητικῶν χοοδῶν, ποὺ γίνονται πιὸ μεγάλες καὶ πιὸ πυκνές. Ἀνάλογη μεταβολὴ παοατηοεῖται καὶ στὴ φωνὴ ποὺ γίνεται βαθύτεοη.

Αὐτὲς οἱ ἀλλαγὲς εἶνε πιὸ μικοὲς στὰ κοοίτσια καὶ πιὸ ἔντονες στ' ἀγόοια. Ἡ ἄμεση σχέσι αὐτῶν τῶν ἀλλαγῶν μὲ τὴ γενικὴ ἐοωτικὴ ἀνάπτυξι δὲν ἀποδείχνεται μόνο ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι συνβαίνουν τὴν ἐποχὴ τῆς ἥβης, ὅταν ἀοχίζει ἀκοιβῶς ἡ ἐοωτικὴ ζωή, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο γεγονός, ὅτι οἱ εὐνοῦχοι, ὅταν εὐνουχισθοῦν ποὶν ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικία, διατηοοῦν τὴ λεπτή, παιδικὴ φωνή τους.

Ὁ Χαίηβλοκ "Ελλις γοάφει πάνω σ' αὐτό: «Πιστεύω πὼς ποέπει ν' ἀποδώσουμε μεγάλη σημασία στὴ φωνὴ καὶ στὴ μουσικὴ, ὅταν πόκειται γιὰ τὴν ἐοωτικὴ ἔλξι. Καὶ συμφωνῶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, μὲ τὸ Μὸμ ποὺ παοατηοεῖ ὅτι ἡ αἴσθησι τῆς ἀκοῆς στὸν ἔοωτα εἶνε μεγάλη καὶ οἱ ἐοεθισμοὶ ποὺ δεχόμεθα μὲ τὸ ἀκουστικὸ τύμπανο εἶνε πολὺ πιὸ σημαντικοὶ ἀπ' ὅ,τι συνήθως φανταζόμαστε».

'Αλλὰ ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο φύλα ἐπηοεάζεται πεοισσότεοο ἀπὸ τὴ μουσικὴ καὶ τὴ φωνὴ στὸν ἔοωτα; Ὁ Μοντεγκάτσα νομίζει, ὅτι οἱ ἄντοες εἶνε πιὸ εὐαίσθητοι στὴ φωνὴ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ἢ τοὐλάχιστον, τὸ ἴδιο μ' αὐτές: «Δὲν μποοεῖ κανεὶς ν' ἀκούση ἀτιμωοητέι — γάφει — τὴ φωνὴ ὡοισμένων γυναικῶν!» Καὶ εἶνε ἀλήθεια, ὅτι μιὰ τουφεοὴ καὶ γλυκεὰ φωνὴ τοαβάει ἀμέσως τὸν ἄντοα, ὅπως μιὰ φωνὴ σουβλεοὴ κι' ἄγοια μποεῖ νὰ καταστοέψη κάθε καλὴ ἐντύπωσι ἀπὸ μιὰ ὡοαία γυναῖκα. Ἀνασέοουν ἀκόμα πολλὲς πεοιπτώσεις ἀντοῶν ποὺ νοιώθαν ἐοωτικὴ συγκίνησι, μὲ τὸ ν' ἀκοῦνε μονάχα τὴ φωνὴ μιᾶς γυναίκας.

Ὁ Φεοὲ ἀναφέοει μιὰ πεοίεογη πεοίπτωσι κάποιου νέου ποὺ ἐνοσηλεύετο στὸ νοσοκομεῖο μ' ὀξεῖς ουματισμοὺς καὶ πάθαινε ἀληθινοὺς ἐοωτικοὺς παοοξυσμούς; κάθε φοοὰ ποὺ ἄκουγε τὴν εὐχάοιστη φωνὴ μιᾶς νέας ποὺ τακτοποιοῦσε καὶ φύλαγε τ' ἀσποόουχα τῶν ἐοοώστων στὸ διπλανὸ δωμάτιο, χωοὶς νὰ τὴ βλέπη.

Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ φωνὴ τῶν ἀντοῶν παίζει στὴν ἐοωτικὴ ζωὴ τῶν γυναικῶν πολὺ μεγαλείτεοο οόλο ἀπ' ὅ,τι ἡ φωνὴ τῶν γυναικῶν στὴν ἐοωτικὴ ζωὴ τῶν ἀντοῶν. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς φωνῆς τῶν ἀοσενικῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἥβης, τοὺς ποοσδέτει ἀκόμα ἕνα ἐλκυστικὸ χαοακτηοιστικό.

'Η φωνὴ τοῦ ἄοοενος εἶνε ἡ ἀκαταμάχητη ποόσκλησις γιὰ τὸ πανηγύοι τῆς ἀγάπης..

'Η γυναῖκα στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς αὐτῆς νοιώθει μιὰ ἀκατανίκητη ἔλξι νὰ τὴν τοαβάη ποὸς τὸ ἀγαπημένο. τὸ λατοευτό ποόσωπο. Τίποτε πλέον δὲν μποεῖ νὰ τὴν συγκοατήση στὴν ποόσκλησι αὐτή.

Ὁ σοφὸς γιατοὸς Λεύκοκ γοάφει πάνω σ' αὐτό: ε'Ἡ βαουὰ καὶ ἠχηοὴ φωνὴ τοῦ ἄντοος ἔγει πάνω στὴ γυναῖκα μιὰ ἐπίδοασι ἀνάλογη μ' αὐτὴ ποὺχει τὸ μούγκοισμα τοῦ λέοντα στὴ λέαινα ἢ τὸ γεσεπέτισμα τοῦ ἀλόγου στὸ θηλυκό του. Εἶνε δυνατὸ ἐοωτικὸ παοοομητικό». Πρέπει νὰ θυμηθοῦμε ἀκόμα, ὅτι στὰ μυθοστοοήματα πούγοαφαν γυναῖκες γίνεται διαοκῶς λόγος γιὰ τὴ φωνὴ τοῦ ἥοωα καὶ τὴν ἐοωτικὴ ἐπίδοασί της στὴν ἡοωίδα.

Ὁ Γκοοὺς μιλεῖ σὲ τοολλὰ σημεῖα, γιὰ τὸ ὁλο. ποὺπαίζε στὰ γεομανικὰ μυθιστοοήματα. τὰ γοαμμένα ἀπὸ γυναῖκες, ὅτι μία ἀπ' αὐτὲς γαοακτήοισε τὴν ἀντοικὴ φωνὴ «τοιγωτή». Τὰ πιὸ γαοακτηοιστικὰ κομμάτια γιὰ τὴν ἀντίδοασι τῆς φωνῆς καὶ τῆς μουσικῆς στὸν ἔοωτα γιὰ τὴ γυναῖκα τὰ βοίσκουμε στὰ μυθιστοοήματα τῆς Ζωοῦ Ἔλιοτ καὶ ποὸ πάντων σ' ἐκεῖνο ποὺ πεοιγοάφει πεοισσότεοο τὴ δική της ζωή.

Μᾶς πληοοφοεῖ γιὰ τὴν ἡοωίδα (ποὺ εἶνε ἡ ἴδια. κάτω ἀπὸ τὸ διάφανο πέπλο μιᾶς φίλης) ὅτ. ἤτανε ἕνα σθῆνος στὴν ὑπέοτατη δύναμι τῆς μουσικῆς». Τὸ ἀκοόαμα ἑνὸς ἀγαπημένου κομματιοῦ τὴν ἔκανε δυνατὴ σύγγοονα κι' ἀδύνατη: Δυνατὴ γιὰ κάθε ἡδονὴ κι' ἀδύνατη γιὰ κάθε ἀντίστασι. Ἀλλὰ θὰ μιλήσω γιὰ τὴ μοναξιὰ στὸν ἔοωτα καὶ σ' ἄλλο μου σημείωμα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ὁ Χαίηβλοκ "Ελλις ἤξεοε ἕνα σκυλὶ ποὺ ἀναστέναζε καὶ οὐολιαζε ἀκούγοντας τὸ «νοκτοῦονο» τοῦ Σοπέν...

'Ασθένειες πού όδηγοῦν ΣΤΗΝ ΤΡΕΛΛΑ

Οἱ προϋπεθέσεις τῆς θεραπείας της

"Ενας νεαρὸς συζυγαστής, ἡλικίας 25 χρόνων, πού ζοῦσε μιὰ ζωὴ τελείως κανονική ἄρχισε νὰ δείχνεται πολὺ παράξενος. Οἱ οἰκεῖοι του τὸν ἔβλεπαν πολλὲς φορὲς νὰ στέκεται ὑποστὰ στὸν καθρέφτη τοῦ δωματίου του καὶ νὰ κάνη τρομεροὺς μορφασμούς. Εἶνε γίνει ἐπίσης πολὺ εὐερέθιστος. Παραπονιόταν ὅτι οἱ συνάδελφοί του στὸ γραφεῖο τὸν ὑπέβλεπαν καὶ ὅτι συνωμοτοῦσαν ἐναντίον του. "Αλλοτε πάλι ἔπεφτε σ' ἕνα εἶδος νάρκης καὶ μποροῦσε νὰ μείνη δύο ἢ τρεῖς μέρες στὸ κρεββάτι του, χωρὶς νὰ κινηθῆ καὶ χωρὶς νὰ μιλήση. "Εκανε ἀκόμη τρομερὲς σκηνὲς στὴν ὑπηρέτρια του, κατηγορῶντας την ὅτι τοῦ ἄνοιγε τὰ γράμματά του.

'Η ἱστορία αὐτὴ εἶνε ἀληθινή. Οἱ οἰκεῖοι τοῦ νεαροῦ συζυγαστοῦ δὲν ἐθεώρησαν στὴν ἀρχὴ τὸ πρᾶγμα σοβαρό. Κι' ὅταν ἡ κατάστασις του παρουσίασε μιὰ ὁλοφάνερη ἐπιδείνωσι, προτίμησαν νὰ σιωπήσουν, γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθοῦν... Δυὸ χρόνια ἀργότερα αὐτὸς ὁ νέος δίγυθηκε. Ξαφνικά, ἐναντίον ἑνὸς συναδέλφου του στὸ γραφεῖο καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν στραγγαλίση. "Ολοι κατάλαβαν τότε πὼς ἦταν παράφρων!

"Αν αὐτὸς ὁ νέος εἶχεν ὑποβληθῆ στὴν κατάλληλη «ἀγωνία» μόλις ἐμφανίσθηκαν τὰ πρῶτα συμπτώματα, εἶνε πολὺ πιθανόν, βέβαιο σχεδὸν ὅτι θὰ εἶνε θεραπευθῆ τελείως. Δυστυχῶς, εἶνε σήμερα ἕνας παράφρων γιὰ τὶς ἀνέγερσι ἐλπίδες θεραπείας. Γιατί στὸ μεταξύ, ἡ πάθησίς του ἔγινε χρονία.

Οἱ στατιστικὲς τῶν φρενολογικῶν κλινικῶν δείχνουν ὅτι οἱ πιθανότητες θεραπείας ἑνὸς φρενοβλαβοῦς κατὰ τοὺς τοεῖς πρώτους μῆνες τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἀσθενείας εἶνε περίπου 70%. "Επειτα ἀπὸ ἕξη μῆνες, ὅμως οἱ πιθανότητες περιορίζονται σ' ἕνα ποσοστὸν 32%. Καὶ μετὰ τὸ πρῶτο ἔτος εἶνε μόλις 10—15%. Γιατὶ ἡ ἀσθένεια ἔχει διζώσει πιὰ μέσα στὸν ὀργανισμό.

'Εκεῖνο πού τὸ κοινὸν ἀγνοεῖ, εἶνε ὅτι μιὰ φρενικὴ ἀσθένεια πρέπει νὰ διαπιστωθῆ καὶ νὰ καταπολεμηθῆ ἐγκαίρως, ὅπως π. χ. ἡ φυματίωσις ἢ ὁ καρκίνος. Δυστυχῶς, ἡ διαπίστωσις μιᾶς φρενοβλαβείας καὶ ἡ ἐναρξις τῆς θεραπείας γίνονται πάντοτε σχεδὸν ὅταν εἶνε πιὰ πολὺ ἀργά.

Συνήθως, ὅταν ἐμφανίζωνται τὰ πρῶτα συμπτώματα, τὸ περιβάλλον τοῦ ἀσθενοῦς τὰ ἀποδίδει σὲ ἰδιορρυθμία καὶ πιστεύει ὅτι θὰ ἐξαφανισθοῦν μὲ τὸν καιρό. 'Αργότερα, ὅταν τὰ συμπτώματα γίνονται ἐντονώτερα, ἀρχίζουν νὰ μιλοῦν γιὰ ἐκκεντρικότητα. Οἱ οἰκεῖοι τοῦ ἀσθενοῦς ὑποπτεύονται ἴσως ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι σοβαρώτερο. 'Αλλὰ ποτὲ μοῦν θεωροῦν σὰν μεγάλη προσβολὴ νὰ κλείσουν τὰ μάτια, γιατὶ καταφεύγουν σ' ἕναν εἰδικὸ φρενολόγο καὶ νὰ ζητήσουν τὴ συμβουλή του.

Αὐτὸ ὀφείλεται σὲ μιὰ πρόληψι πού ἐπικρατεῖ σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Πιστεύεται δηλαδὴ ὅτι οἱ φρενικὲς ἀσθένειες εἶνε κατ' ἐξοχὴν κληρονομικὲς καὶ ὅτι θίγουν συνεπῶς τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψι ὁλόκληρης τῆς οἰκογενείας.

'Αλλὰ τίποτε δὲν εἶνε λιγώτερο σωστό. 'Η κληρονομικότης τῶν φρενικῶν ἀσθενειῶν δὲν εἶνε μεγαλύτερη ἀπὸ ὅ,τι πολλῶν ἄλλων ἀσθενειῶν. Εἶνε ἀναμφισβήτητο ὅτι ἡ ἐμφάνισίς τους διευκολύνεται κατὰ πολύ, ὅταν ὑπάρχη πρόσφορο ἔδαφος. Ὅπως συμβαίνει στὴν περίπτωσι κληρονομικῆς μεταδιβάσεως τῆς ἀσθενείας. 'Αλλά, συνηθέστερα, χρειάζεται κάποιο μικρὸ περιστατικὸ γιὰ νὰ ἐκδηλωθῆ ἡ ἀσθένεια. Καὶ, ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ πεῖρα δείχνει ὅτι ἡ τρέλλα μπορεῖ νὰ προσβάλη ὁποιονδήποτε, ἀνεξαρτητα ἀπὸ τὴν ὕπαρξι ἢ μὴ προδιαθέσεως.

'Η τρέλλα μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῆ π. χ. ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ γρίππη. 'Ο πυρετὸς πεονάει, ὁ ἀσθενὴς ἀναλαμβάνει σιγὰ - σιγὰ τὶς δυνάμεις του, ἀλλὰ ταυτόχρονα ὁ χαρακτήρ του μεταβάλλεται. "Επειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο χρονικὸ διάστημα, ἡ φρενοβλάβεια κάνει, τέλος, τὴν ἐμφάνισί της.

"Οπως εἶνε γνωστόν, ἡ γρίππη μπορεῖ νὰ προσβάλη ὅλα σχεδὸν τὰ ὄργανα. Καὶ εἶνε ἀναρίθμητες οἱ ἀσθένειες πού ἐμφανίζονται ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ προσβολὴ γρίππης. Μεταξὺ τῶν ὀργάνων πού μπορεῖ νὰ προσβάλη εἶνε, λοιπὸν καὶ ὁ ἐγκέφαλος. "Ενα σημαντικὸ ποσοστὸν μεταξὺ ἐκείνων πού νοσηλεύονται στὶς φρενολογικὲς κλινικές, ὀφείλουν, δυστυχῶς τὴν πάθησί των σὲ μιὰ ἁπλὴ καὶ ἀσήμαντη κατὰ τὸ φαινόμενον γρίππη, πού τοὺς ἔκαμε νὰ μείνουν μόλις τοεῖς ἢ τέσσερες ἡμέρες στὸ κρεββάτι.

Πολλὲς γυναῖκες ἐπίσης, ἔπειτα ἀπὸ ἕναν ἐξαιρετικὰ ὀδυνηρὸ τοκετό, πού εἶχεν ὡς συνέπεια ἕναν ἐπιλόχειο πυρετό, καταλήγουν στὴν τρέλλα.

Γενικά, ὅλες οἱ γυναικολογικὲς ἀσθένειες κλονίζουν τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ ὁ κλονισμὸς πού προκαλοῦν μπορεῖ νὰ θίξη καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἐγκέφαλο.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ νοσήματα τοῦ ἥπατος. Μπορεῖ κι' αὐτὰ νὰ ὁδηγήσουν στὴ φρενοβλάβεια.

"Αλλες παθήσεις, ὅπως π. χ. ἡ μηνιγγίτις ἢ οἱ ὄγκοι τοῦ ἐγκεφάλου, προκαλοῦν αὐτομάτως μιὰ διασάλευσι τῶν διανοητικῶν λειτουργιῶν.

Διάφορα τραύματα, τέλος, στὴν περιοχὴ τοῦ ἐγκεφάλου, μποροῦν νὰ καταλήξουν ἐπίσης στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

'Η τρέλλα δὲν εἶνε, λοιπόν, μιὰ ἀτιμωτικὴ ἀσθένεια, ὅπως, δυστυχῶς, θεωρεῖται ἀπὸ πολλούς. Τὸ γεγονός, ἄλλωστε, ὅτι μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῆ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ καὶ συνηθισμένη ἀσθένεια, τὴς ἀφαιρεῖ κάθε ναοακτῆρα ἐντροπῆς.

Οἱ φρενικὲς ἀσθένειες εἶνε σήμερα ἰάσιμες κατὰ τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸν των. 'Απαραίτητη προϋπόθεσις ὅμως, τῆς θεραπείας των εἶνε ἡ ἔγκαιρη διάγνωσίς των καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς κατάλληλης «ἀγωγῆς».

Γι' αὐτό, ἀποτελεῖ ἀληθινὸ ἔγκλημα ἡ ἀπόκρυψις τῶν φρενικῶν ἀσθενειῶν, ὅπως συμβαίνει συνήθως. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποκρύψεως εἶνε ὅτι κατ' αὐτὸν στὸ τέλος, ἀνίατες, ἐνῶ θὰ μποροῦσαν νὰ θεραπευθοῦν καὶ μάλιστα τελείως, κατὰ τὸ πρῶτο στάδιον τῆς ἐκδηλώσεώς των.

Δόκτωρ ΣΙΒΑΝΤΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

'Η μὶς Μάργκορετ Τρούμαν, κόρη τοῦ 'Αμερικανοῦ προέδρου καὶ ὁ Ρόμπερτ Τσίπλορ χορεύουν μαζὶ σ' ἕνα φιλανθρωπικὸ χορὸ πού δόθηκε στὴ Νέα Υόρκη, ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν 'Αμερικανῶν ναυτῶν.

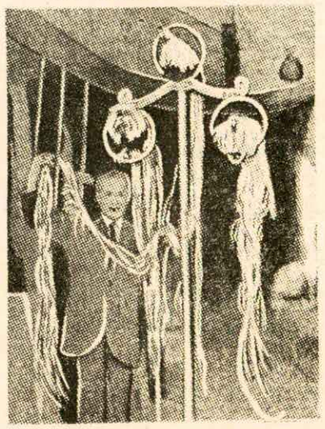

ΚΟΚΟΡΙΑ ΜΕ ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΟΥΡΕΣ

Τὰ ὡραιότερα κοκόρια εἶνε τῆς ἰαπωνικῆς ράτσας "Γιοκοχαμα ἢ φοϊνιξ". Τὰ κοκόρια αὐτὰ ἔχουν πολὺ μεγάλες οὐρές. "Ενα ἀπὸ τὰ ἐκονιζόμενα στὴ φωτογραφία μας ἔχει οὐρὰ μήκους 3 μ. 60.

ΣΤΗ ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ

Οἱ γυναῖκες τῶν ἰθαγενῶν Μαορὶ χαιρετοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, φέροντας σ' ἐπαφὴ τὰ μέτωπά τους.

'Ερωτικὰ δίστιχα

Καὶ μὲ τὰ τόσα βάσανα πάλι ἡ ζωὴ καλ' εἶνε
κι' ὅπιος τὸ θάνατο ζητᾶ πρέπει τρελλὸς νὰ εἶνε.

Πάντα μὲ ἀναστεναγμοὺς ζυπνῶ τὸ μεσονύχτι
καὶ μπερδεμένη βρίσκομαι σὰν ψάρι μέσ' στὸ δίχτυ.

"Ελα, μάτια καὶ ψυχή μου, φῶς μου καὶ ἀπαντοχή μου
ἔλα μάτια μου, μ' ἐμένα σὰν στὴ μάνα ποὺ σ' ἐγέννα.

'Εσὺ ἀπὸ δῶ καὶ γὼ ἀπὸ κεῖ νὰ δώσουμε τὰ χέρια
νὰ μὴ μᾶς ζεχωρίζουνε ἐχθροὶ μὲ τὰ μαχαίρια.

'Εσὺ 'σαι μιὰ βασίλισσα κι' ὅλο τὸν κόσμο ὁρίζεις
κι' ἂν θέλης παίρνεις τὶς ψυχὲς κι' ἂν θέλης τὶς χαρίζεις

Εἶσαι ψηλὴ κι' εἶσαι λιγνὴ καὶ λιανοκοκκαλάτη,
σοῦ πρέπει νὰ σὲ βάλουνε σὲ γυάλινο παλάτι.

Γιὰ ζένη γῆ ἀναχωρῶ κι' ἄσυχη τώρα ζῆσε
καὶ στὸ ἑξῆς γιὰ μένα πιὰ διόλου μὴν ἐνοχλεῖσαι.

Εἰς τὴν ἀρχὴ τῶν τραγουδιῶν τὸ ἄχ! εἶνε γραμμένο
καὶ εἰς τὸ τέλος, μάτια μου, τὸ βάχ! ζωγραφισμένο.

Αὐτὸ τὸ ἄχ! ὅταν τὸ πῶ φωτιὰ βγαίνει πουλί μου,
μέσ' ἀπ' τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς καὶ καίει τὸ κορμί μου

Μ' ἔκαμες νὰ σ' ἀγαπήσω ποὺ νὰ τῶβρης ἀπ' τὸ Θεό
κι' ὅλη νύχτα δὲν κοιμοῦμαι ἀπὸ τὸ συλλογισμό.

'Εκατὸ φορὲς τὸ εἶπα νὰ μὴν εἶχα γεννηθῆ,
στὴν ἀγάπη τὴ δική σου νὰ μὴν εἶχα μπερδευτῆ.

Κλειδώθηκε ἡ καρδούλα μου σὰν φυλακῆς μιὰ πόρτα
καὶ δὲν ἀνοίγει δὲν γελᾶ καθὼς γελοῦσε πρώτα.

Οἱ ἀμερικανικὲς ΕΚΛΟΓΕΣ

Περίεργες συνήθειες καὶ συστήματα

Στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες ἄρχισαν κιόλας οἱ προετοιμασίες γιὰ τὶς προεδρικὲς ἐκλογὲς πού θὰ γίνουν τὸν προσεχῆ Νοέμβριο. Καὶ φαίνεται ὁτι ἐφέτος θὰ διεξαχθοῦν μὲ μεγάλο πεῖσμα κι' ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο. Γιατὶ οἱ Δημοκρατικοὶ κατέχουν ἀπὸ δέκα ἑξη χρόνια τὴν ἀρχὴ καὶ εἶνε εὔκολο νὰ καταλάβη κανεὶς πόσο οἱ Ρεπουμπλικάνοι ἐπιθυμοῦν νὰ τοὺς ἐκτοπίσουν καὶ νὰ πάρουν τὴ θέσι τους.

Μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων κομμάτων παροεντιθεται σήμερα ὁ Χένου Οὐάλλας, ἀπροσηθεὶς δημοκρατικός. Θὰ ἐπιτύχη ἡ προσπάθειά του νὰ δημιουργήση μιὰ τρίτη παράταξι; Πολὺ ἀμφίβολο. Γιατὶ οἱ 'Αμερικανοὶ δὲν θέλουν νὰ ἔχουν παρὰ μόνο δυὸ κόμματα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ φέρνουν στὴν ἐξουσία πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο.

"Αλλωστε ἡ λέξις κόμμα δὲν ἔχει στὴν 'Αμερικὴ τὴν ἴδια σημασία ὅπως σ' ἐμᾶς. Σημαίνει ἁπλούστατα ἕνα συγκρότημα ἀνθρώπων, πού διεκδικοῦν τὴν ἀρχὴ καὶ πού δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶνε σὲ θέσι νὰ διοικήσουν. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει σύσταστική διαφορὰ μεταξὺ δημοκρατικῶν καὶ ρεπουμπλικάνων. 'Εμπνέονται καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὶς ἴδιες δημοκρατικὲς ἀρχὲς καὶ ἔχουν τὶς ἴδιες περίπου κατευθύνσεις. Τοὺς χωρίζουν μόνον οἰκονομικὰ συμφέροντα. 'Ετσι, οἱ πρῶτοι θεωροῦνται ὡς ἐκπροσωποῦντες τὰ συμφέροντα τῶν ἀγροτῶν, ἐνῶ οἱ δεύτεροι ἀντιπροσωπεύουν τὴ βιομηχανικὴ τάξι.

'Η διάκρισις μεταξὺ δημοκρατικῶν καὶ ρεπουμπλικάνων ὀφείλεται ἐπίσης σὲ ἱστορικοὺς λόγους. Κατὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο οἱ ρεπουμπλικάνοι ἡγούμενοι τῶν βορείων πολιτειῶν, ἐνίκησαν τοὺς Νοτίους, πού ἦσαν ἐναντίον τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων. Οἱ Νότιοι ἔγιναν τότε δημοκρατικοὶ καὶ παρέσυραν μαζί τους καὶ τοὺς ἀπελευθερωθέντας δούλους των, πού τὸ φυσικώτερο θὰ ἦταν νὰ πάγουν μὲ τοὺς ρεπουμπλικάνους, πού εἶχαν πολεμήσει γιὰ τὴ δική των ἐλευθερία.

'Απὸ τότε, ἡ διάκρισις μεταξὺ δημοκρατικῶν καὶ ρεπουμπλικάνων βασίσθηκε σὲ ἱστορικοὺς καὶ γεωγραφικοὺς λόγους. "Ετσι καὶ σήμερα οἱ δημοκρατικοὶ πλειοψηφοῦν στὶς νότιες πολιτεῖες, ἐνῶ οἱ ρεπουμπλικάνοι ὑπεοτεροῦν στὶς Βόρειες.

Τὸ μεγαλείτερο κέντρο ἐκλογικῆς προπαγάνδας στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖς εἶνε τὸ «Τάμμανυ Χώλ».

'Η ἱστορία τῆς ἱδρύσεώς του εἶνε ἀρκετὰ περίεργη.

Μετὰ τὸν πόλεμο τῆς 'Ανεξαρτησίας, οἱ ἀποστρατευθέντες ἀξιωματικοὶ ἱδρυσαν τὴ «Λέσχη τῶν Κιννκινάτων». (Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι θὰ ἦσαν καὶ πάλι στὴ διάθεσι τῆς πολιτείας ἂν παοίστατο ἀνάγκη). Οἱ ἁπλοὶ στρατιῶτες καὶ οἱ ὑποξιωματικοὶ δυσαρεστήθηκαν, ὅμως, γι' αὐτό. 'Ωθούμενοι, λοιπόν, ἀπὸ πνεῦμα ἀντιδράσεως πρὸς τοὺς πρώτους, ἱδρυσαν τὴ «Λέσχη τοῦ Τάμμανυ». Αὐτὸς ὁ Τάμμανυ ἦταν ἕνας θρυλικὸς ἀρχηγὸς τῶν 'Ερυθροδέρμων. Οἱ ὑποξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες γιὰ νὰ εἰρωνευθοῦν τοὺς ἀριστοκρατικοὺς τρόπους τῶν Κιννκινάτων ἄρχισαν σιγὰ - σιγὰ νὰ μιμοῦνται τὰ ἤθη τῶν 'Ερυθροδέρμων. Διαιρέθηκαν λοιπὸν, σὲ δεκατρεῖς φυλὲς κι' ἔβαλαν ἕνα «σάγεμ» (φύλαρχο) ἐπὶ κεφαλῆς τῆς καθεμιᾶς ἀπ' αὐτές. Συνήθιζαν ἐπίσης νὰ στολίζωνται μὲ φτερὰ καὶ νὰ βάφουν τὸ πρόσωπό τους κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἑορτῶν.

Μὲ τὸν καιρό, ὅμως, ἡ «Λέσχη Τάμμανυ» ἔπαψε νὰ ἔχη αὐτὸν τὸν ἀποκοπάτικο σχεδὸν χαρακτῆρα καὶ ἔγινε τὸ μεγαλείτερο κέντρο ἐκλογικῆς προπαγάνδας τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. 'Η δυναμίς της εἶνε ἔξαιρετικὰ μεγάλη μεταξὺ τῶν λαϊκῶν ἰδίως τάξεων.

'Η λέσχη συγκεντρώνει ψήφους καὶ τὴν τελειταία στιγμὴ τὶς διαθέτει ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἀπὸ τοὺς δύο ὑποψηφίους. Γιὰ ἀντάλλαγμα παίονει ὡρισμένο ἀριθμὸ θέσεων γιὰ τὰ μέλη της. Φαίνεται, μάλιστα, ὅτι αὐτὴ ἡ συναλλαγὴ γίνεται μὲ τρόπο ἀρκετὰ σκανδαλώδη. 'Αλλὰ κανεὶς δὲν τολμάει νὰ θίξη τοὺς πανίσχυρους αὐθέντας τοῦ Τάμμανυ.

'Η ἐκλογὴ τοῦ Προέδρου τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν γίνεται σὲ δυὸ στάδια.

Τὸ πρῶτο εἶνε ἡ ἀνάδειξις τῶν ὑποψηφίων πού γίνεται ἀπὸ τὶς γενικὲς συνελεύσεις τῶν δύο μεγάλων κομμάτων. Σ' αὐτὲς τὶς συνελεύσεις μετέχει ἀνὰ ἕνας ἀντιπρόσωπος ἀπὸ κάθε πολιτεία.

'Αμέσως ἔπειτα ἀονίζει ἡ ἐκλογικὴ προπαγάνδα.

'Εκτὸς ἀπὸ τὸν τύπο, τὸ ραδιόφωνο, τὸν κινηματογράφο κτλ., οἱ δύο ὑποψήφιοι πρέπει ἐπίσης νὰ ἐπικοινωνήσουν ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ λαό. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἡ μεγάλη σιδηροδρομικὴ ἑταιρεία «Πούλμαν» διαθέτει ἕνα εἰδικὸ τραῖνο καὶ κανονίζει τὸ δρομολόγιό του σὲ τρόπο ὥστε κάθε ὑποψήφιος Πρόεδρος νὰ περάση ἀπὸ ὅλες τὶς πολιτεῖες μέσα στὸ δυνατὸν συντομώτερο χρονικὸ διάστημα.

Τὸ τραῖνο αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ μεγάλη αἴθουσα ἐστιατορίου, βαγκὸν - λί, βαγόνια - γραφεῖα κτλ. Στὸ πίσω μέρος καταλήγει σὲ μιὰ εὐρύχωρη «πλάτ - φόρμ». 'Απὸ ἐκεῖ ὁ ὑποψήφιος πρόεδρος μιλάει πρὸς τὸ πλῆθος. Στὶς μεγάλες πόλεις ὅμως, ἐκφωνεῖ τὸ λόγο του μέσα σὲ αἴθουσες θεάτρων ἢ κινηματογράφων.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου, ἐπακολουθεῖ παοέλασις τῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἐργατικῶν σωματείων, τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων τῶν ποσκόπων κτλ.

Γίνεται δηλαδὴ ἀληθινὸ πανηγύρι, ἄγνωστο κι' ἐντελῶς ἀσυνήθιστο στὶς χῶρες ὅλου τοῦ ἄλλου κόσμου.

Γιατὶ ὁ ὑποψήφιος πρόεδρος εἶνε ἕνα πρόσωπο ἐπίσημο σχεδὸν καὶ δικαιοῦται σὲ ὡρισμένες τιμές.

Δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες πρὸ τῶν ἐκλογῶν γίνεται τὸ μεγάλο... μάτς τῆς Μάντισον Σκουέαρ. Οἱ δύο ὑποψήφιοι πρόεδροι ἐκφωνοῦν ἐκεῖ τὸν τελευταῖο προεκλογικὸ λόγο τους καὶ ἐπεξηγοῦν τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ προγράμματός των. Οἱ λόγοι αὐτοὶ μεταδίδονται ἀμέσως μὲ τὸ ραδιόφωνο σ' ὅλη τὴν ἔκταση τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. Κι' ἡ ραδιοφωνικὴ ἑταιρεία εἰσπράττει 50.000 δολλάρια γιὰ κάθε μισὴ ὥρα.

Τὸ ποσὸ αὐτὸ εἶνε ἕνα ἐλάχιστο μέρος ἀπὸ ἐκεῖνα πού θὰ δαπανηθοῦν γιὰ τὴν προεκλογικὴ προπαγάνδα. Τὰ συνολικὰ ἔξοδα γιὰ καθένα ἀπὸ τὰ δύο μεγάλα κόμματα ὑπολογίζεται ὅτι ἐπερνοῦν τὰ 50 ἑκατομμύρια δολλάρια.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν γίνεται ἀμέσως γνωστό. "Αλλ' ὁ νέος Πρόεδρος ἀναλαμβάνει τὰ καθήκοντά του ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες δηλαδὴ τὸ Φεβρουάριο τοῦ ἑπομένου ἔτους.

'Αμέσως ὅλη ἡ διοίκησις ἀλλάζει. Γιατὶ κάθε κόμμα ἔχει τοὺς ἀνθρώπους του. Καὶ ἀπολύει συμπὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀντιθέτου κόμματος. Κανεὶς δὲν παραπονιέται, ὅμως, γι' αὐτό, γιατὶ ἡ προεδρικὴ ἐκλογὴ εἶνε ὅπως ἕνα παιγνίδι, στὸ ὁποῖον μετέχουν ὅλοι οἱ 'Αμερικανοί. Καὶ, φυσικά, δὲν βγαίνουν ὅλοι κερδισμένοι.

ΤΙ ΤΟΥΣ ΣΤΕΝΟΧΩΡΟΥΣΕ!...

— Τὴν πάθαμε! Δὲν γράφουν οἱ ἐφημερίδες πόσα ἦσαν τὰ χρήματα πού κλέψαμε... "Ετσι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ καθήσουμε νὰ τὰ μετρήσουμε!...

— Δὲν δίνεις καλύτερα στὸν κύριο Κλέαρχο τὴν πολυθρόνα;...

—Καὶ γιατὶ ἐπιμένεις μπαμπᾶ νὰ πουλήσης τὸ πιάνο καὶ νὰ μοῦ παρῆς βιολί;

—Διότι τὸ βιολὶ μπορῶ νὰ τὸ πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο...

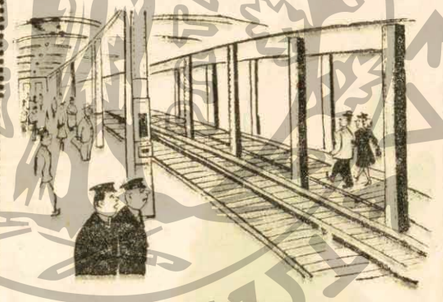

ΣΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟ

"Ωραῖο μέρος διάλεξαν γιὰ περίπατο!...

Καρναβάλι ΔΙΕΘΝΕΣ

Με την πεῖρα τῶν πραγμάτων καὶ μὲ λίγη φαντασία,
διακρίνεις, τέτοιες μέρες, ἀσυνήθη πανδαισία,
σὲ μιὰ «σάλλα» φωτισμένη, μιὰ πολὺ πλουσία σάλλα,
ποὺ τὰ Κράτη συμμετέχουν τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα.

Πρῶτα-πρῶτα, διακρίνεις τὰ τραπέζια τὰ στρωμένα,
τὰ ταβάνια τῆς αἰθούσης τὰ σημαιοστολισμένα...
Καὶ στὸ βάθος διακρίνεις
καὶ τὸν Πόλεμο τὸν Τρίτο, μὲ τὴν... μάσκα τῆς εἰρήνης!...

Ἡ Ἀγγλία, ἡ Ρωσσία κι' ἡ Ἀμέρικα στὴ μέση,
κανονίζουν καὶ ρυθμίζουν—σὰν στὸ... σπιτι τους—τὰ πάντα
καὶ τοποθετοῦν τὶς Χῶρες στὴν ἀνάλογη τὴ θέσι:
στὸ πλευρό τους, ἐναντί τους, ἢ στὴν ἄκρη καὶ στὴν πάντα!

Πλὴν τῶν θέσεων, οἱ τρεῖς τους, κανονίζουνε καὶ πάλι,
ποια θὰ βρῇ καὶ ποιὰ θὰ πάρῃ τὴ... μερίδα τὴ μεγάλη.
Κι' ὅλο τρώνε κι' ἀραδειάζουν τὶς μπουκάλες τὶς γεματες
ἀνταλλάσσοντας συγχρόνως κι' ἕνα βλέμμα πονηρό...
Στὸ μεθῦσι τους μπερδεύουν τὶς... σταράτες
καὶ δὲν βάζουν, μ' ὅλα ταῦτα, στὸ κρασάκι τους... νερό!

Μποῦρες, τζίν, οὐΐσκυ, βότκα καὶ φαγιὰ εἰδῶν-εἰδῶν
καταφτάνουν αὐτομάτως, βροχηδὸν καὶ σωρηδόν,
γιατὶ καταργοῦν τοὺς τύπους τοὺς παληούς, τοὺς τετριμμένους
καὶ γιὰ τὸ σερβίρισμά τους, ἔχουν δίσκους... ἱπταμένους!

Ἀλλὰ μ' ὅλο τους ἐκεῖνο τὸ γενναῖο φαγοπότι,
δὲν ξεχνοῦν νὰ παριστάνουν ταχτικὰ καὶ τὸν Ἱππότη
καὶ τὰ μάτια τους καρφώνουν, ἤ... «φλερτάρουν» ὥρες-ὥρες
μὲ τὶς πιὸ μικρὲς κι' ὡραῖες καὶ τοῦ γούστου των τὶς Χῶρες!

Φυσικὰ σ' αὐτὸ τὸ «φλέρτ τους» μερικὲς ἀνταπαντοῦν,
ἄλλες γίνονται ... «μπαροῦτι» καὶ ἀστράφτουν καί... βρον-
ἀρκετὲς ἐγκαταλείπουν βλοσυρὲς τὸ Καρναβάλι, (τοῦν,
ἄλλες παίζουνε ... «παιχνίδι», ἄλλες... σκύβουν τὸ κεφάλι.
Καὶ γορὸ μεγάλο στήνει
κι' ἡ κυρία Παλαιστίνη.

Ποῦχει θέαμα καὶ χάρι κι' εἶνε γενικῶς ὡραῖος
κι' ὅπως λέν, ὑπάρχει φόβος... νὰ διαδοθῇ εὐρέως!

Ταυτοχρόνως κάποιος ἄλλος τολμηρὸς τοῦ «μπάλ-μασκέ»
ἀπ' τὴ Γερμανία τρέχει κι' ἀφαιρεῖ τὴ μάσκα... καὶ...
βίγετ' ἡ ὑπόληψί της
μὲ τὴν ἀποκάλυψί της

γιατὶ ἐνῶ φοράει μάσκα τάχα δημοκρατικὴ
ἔχει ἀπὸ μέσα φάτσα... τῶν "Ες." Ἐς τρομακτική!

Ἐν τῷ μεταξὺ «ἀέρα» ξεφωνίζει κάποιος ἄλλος
κι' ἐπεκτείνεται στὴ σάλλα ὁ τρικούβερτος ὁ σάλος,
γιατὶ ὅλως αἰφνιδίως κι' ἀδοκήτως ἐντελῶς
στὸ «παρκὲ» ξαπλώνει ἕνας... Ἀρλεκῖνος Ἰταλός!

Γενικὴ ἀνωμαλία, δηλαδή, ἐπικρατεῖ,
ποὺ σχεδὸν ἡ μία κρίσις διαδέχεται τὴν ἄλλη
καὶ στὴν ταραχὴ τὴν τόση ποὺ φουντώνει τὴ γιορτή,
ἀσυγκίνητοι τὴν βλέπουν καί... ἀτάραχοι οἱ μεγάλοι

Τούναντίον, συνεχίζουν κι' ἄλλες... ντάμες νὰ κυττοῦ,
καὶ παρ' ὅλο ποὺ δὲν ξέρουν ποῦ καὶ πῶς θὰ καταλήξουν,
προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο... κατακτήσεις νὰ ζητοῦν
καὶ πετᾶνε «σερπαντίνες» τὶς «μικρὲς» γιὰ νά... τυλίξουν

Ἀλλ' αὐτὴ ποὺ εἶνε στόχος, κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ
στὴν κραιπάλη τῶν μεγάλων καὶ στὶς μέθης τὴ ζαλάδα,
εἶνε, θέλοντας καὶ μή,
λόγῳ, λέει, τῆς... θέσεώς της, ἡ μικρούλα ἡ Ἑλλάδα!

Τὴν ταράζουνε στὸ «κόρτε»... μὰ τὴ θέσι της κρατᾶ
καὶ τοὺς δίπλα καὶ τοὺς πέριξ ὑπερήφανα κυττᾶ
γιατὶ μ' ὅποιον θὰ χορέψῃ, θἄχῃ λόγους τῆς καρδιᾶς
κι' ἡ Βασίλισσα θὰ εἶνε τῆς παγκόσμιας βραδυᾶς.

Πάντα ξέρει ν' ἀποκρούῃ τὰς μεθόδους τὰς γνωστὰς,
γιατὶ δείχνει μὲ τὴ στάσι καὶ τὴν ἄψογη γραμμή της
ὅτι τέτοια Χώρα πρέπει νἄχῃ μόνον... θαυμαστάς,
καὶ νὰ σέβωνται στ' ἀλήθεια μέσ' τὸν κόσμο τὴν τιμή της

Μὲ τραγούδια κι' ἄλλα τέτοια παρατράγουδα πολλά,
ἡ βραδυὰ τοῦ Καρναβάλου καὶ τοῦ «μπάλ-μασκὲ» κυλᾶ.
Καὶ γιὰ νἄνε πιὸ κεφάτη ὅσο πάει καὶ προχωρεῖ
ἡ ὀρχήστρα παίρνει θέσι καὶ ἀρχίζουν οἱ χοροί.

Μὰ ἐπεισόδιο καὶ πάλι ἀπειλεῖται ζωηρὸ
γιατὶ πρέπει, λέει, νὰ μποῦνε κι' ἄλλες Χῶρες στὸ... χορό.
Κι' οἱ μεγάλοι καβαλιέροι ὅπως δήποτε γυρεύουν
νἄχουν ἀφθόνες τὶς «ντάμες» κι' ἐναλλὰξ νὰ τὶς χορεύουν!

Πλὴν αὐτοῦ, διαφωνοῦνε καὶ ὑκρινιάζουν, ἀ προπό...
γιατὶ θέλει, ὁ καθένας, τὸν δικό του τὸν σκοπό...
Ἕνας θέλει «γιοῦπι-γιοῦπι», ἄλλος «ἀλόου» τολμηρὸ
κι' ἄλλος κόπτεται γιὰ «Βόλγα» καὶ γιὰ... «σέρβικο χορό»!

Τέλος ὅλα τ' ἄλλα κράτη ἀποκρούουν ἐγχορῶ
τ' ἀνώτερο τὰ «μοτίβα» καὶ τὸν ἑξάλλο χορὸ
καὶ ζητοῦν μιὰν «ἁρμονία» μὲ καλὸ «σκοπὸ» καὶ «τόνο»,
κι' ἀπ' τὸν πόλεμο μὲ βόμβες... χαρτοπόλεμο καὶ μόνο!

Γ. Θεοβίας

Λόγιοι καὶ συγγραφεῖς ΣΤΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

Τ' ἀποκρηάτικα γλεντάκια στὴν Παληὰ Ἀθήνα ἦσαν πολὺ πρόσχαρα καὶ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστα. Ἀλλὰ κι' ὁ κόσμος τότε, ἦταν ξέγνοιαστος, καὶ ἡ ζωὴ περνοῦσε ἥσυχη κι' ἀνέφελη. γωρὶς ἀβεβαιότητες καὶ γωρὶς ἀνησυγίες. Καλοπερνοῦσε, τότε, κι' ὁ φτωχός, μὲ τὰ λίγα λεφτουδάκια του. Τὰ γλεντάκια τῆς Ἀπόκρηας ἦσαν ἀπαραίτητα καὶ στὸ πλούσιο καὶ στὸ φτωχὸ σπίτι — φαιδρὰ κι' ἀλησμόνητα. Ὁ τόνος, ὅμως, γενικοῦ Ἀποκρηάτικου γλεντιοῦ ἐδ δετο καὶ τότε, ἀλλὰ σ' εὐρύτερη κλίμακα, ἀπὸ τοὺς λογίους καὶ τοὺς συγγραφεῖς τῆς Ἀθήνας ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε ὁ πολὺς κόσμος καὶ ἐνδιαφέρετο γιὰ τὰ ἔργα τους, τὴν ποιητικὴ ζωή τους καὶ τὴν σπουδαία πνευματική, ἐν γένει, παραγωγή τους.

Τότε, ὅμως, οἱ εὔθυμες συναναστροφὲς καὶ τὰ γλεντάκια τῶν Ἀπόκρεω ἐγίνοντο στὰ σπίτια καὶ ἐλάχ στα στ' Ἀθηναϊκὰ κέντρα, ποὺ μόλις στὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς γεριοῦ ἐμετροῦντο.

Ἡ ταβέρνα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, βρισκόταν στὴν πρωτόγονη κατάστασή της. Δὲν εἶχε ἀκόμη προβιβαστῆ ὅπως ἡ σημερινή, ποὺ ἔγινε κοσμικὸ κέντρο. Μάλλον τόπος γιὰ σκέτη κρασοκατάνυξη καὶ καψαδάκια ἦταν τότε ἡ ταβέρνα. καὶ κάπου - κάπου καὶ γιὰ αἱματηρὲς σκηνὲς καὶ ἄλλα δυσάρεστα πράγματα. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ μαννάδες καὶ οἱ πατεράδες, τότε, γινόντουσαν ἄνω - κάτω, ὅταν μάθαιναν πὼς τὰ παιδιά τους— τ' ἄγοια ἐννοεῖται — πήγαιναν στὶς ταβέρνες. Ἀλλὰ τὰ πράγματα, σήμερα, ἀλλαξαν ὁλοκληρωτικά.

★

Ἀπ' τὸν κόσμο, λοιπόν, τῶν γραμμάτων, τότε, σπουδαιότεροι γλεντζίδες τῆς Ἀποκρηάτικης ἐποχῆς ἦταν ὁ Δημήτρης ὁ Κόκκος, ὁ Δημήτρης ὁ Καμπούρογλου, ὁ Δημήτης ὁ Κορομηλὰς — οἱ τρεῖς Δημήτριοι τῆς εὐτυχισμένη ἐποχῆς — ὁ Γεώργιος Δροσίνης, ὁ Γεώργιος Σουρὴς (πρὶν παντρευτοῦν) καὶ μερικοὶ ἄλλοι συνάδελφοί τους καὶ φίλοι τους.

Τὰ γλεντάκια ἐγίνοντο ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, στὰ συγγενικὰ καὶ φιλικὰ σπίτια καὶ κάπου - κάπου. καὶ στὰ μπακαλικάκια τῆς Πλάκας ὅπου ὑπῆρχε καὶ κρασὶ κι' ἀργότερα στὶς μπυραρίες. ὅπου ὑπῆγαν καὶ ἰδιαίτερες αἴθουσες γιὰ τὰ συμπόσια τῶν γλεντζέδων. Τὰ γκιουβέτσια στὸ φοῦρνο. τότε. ἔδιναν κι' ἐπαιοναν.

Ὁ Καμπούρογλους ἦταν ἀπὸ τοὺς εὐθυμότερους γλεντζέδες. Ἀνεξάντλητος εὐθυμολόγος ἀλλὰ καὶ σπουδαῖος τραγουδιστής. Τὸν ὑπερτερούσε μόνο ὁ φίλος του Φωκιανός. ποὺ εἶγε ὡραία φωνὴ τενόρου καὶ ποὺ τὸν συνώδευε ὁ κυρ - Δημητράκης. γτυπῶντας τὸ γέρι του στὸ τραπέζι καὶ τραντάζοντας τὰ ποτήρια καὶ τὴν κανάτα τῆς μπύρας. Συνήθως δὲ ὡς φινάλε, στὰ συμπόσια αὐτά. εἶγε καθιερωθῆ, τότε, μὲ τὸ τελευταῖο ποτῆρι. τὸ παλιὸ τραγοῦδι:

«Θὲ ν' ἀνέβω στὸ φεγγάρι
μέ... βαπόρι μὲ βαπόρι,
καὶ θὰ παντρευτῶ μιὰ κόρη
ὁμορφη. φεγγαρικὴ
καὶ σὰ μπόμπα
καὶ σὰ μπόμπα
θὰ σᾶς ἔρθω
παντρεμένος ἀπὸ κεῖ!»

★

Ἕνα Βράδυ Ἀποκοπάτικο εἶναν καλέσει τοὺς σπουδαιότερους συγγραφεῖς σ' ἕνα σπίτι τῆς Πλάκας καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ὁ Καμπούρογλου, ὁ Κορομηλὰς μὲ τὴ γυναῖκα του, ὁ Δροσίνης καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ὁ Καμπούρογλου, τότε, ἦταν στὶς πρῶτες δόξες του καὶ φεγγοβολοῦσε ἀπὸ νεανικὴ ὑπερηφάνεια. Μόλις εἶγε ἐκδώσει ἕνα ἀπ' τὰ πρῶτα του ἔργα. τὴ «Φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου» καὶ τὰ θηλυκὰ ντόμινο τὸν πείραζαν καὶ τὸν ἔλεγαν «ποιητὴ τῶν γλυκισμάτων καὶ τῶν μεζέδων!».

Ἰδίως ἕνα θηλυκὸ ντόμινο τὸν εἶγε στριμώξει καὶ τὸν ρωτοῦσε ἀδιάκοπα:

—Ὥστε, κύριε Καμπούρογλου, σᾶς ἀρέσουν τὰ παστίτσια καὶ τὰ κορίτσια. Μὰ τί προτιμᾶτε ἀπ' τὰ δύο;

—Καὶ τὰ παστίτσια καὶ τὰ κορίτσια, ἀπάντησε ὁ Καμπούρογλου.

—Λοιπὸν ἐμένα προτιμᾶτε ἢ ἕνα παστίτσιο;

—Ἕνα παστίτσιο, ἀπάντησε ὁ κυρ - Δημητράκης ἐκδικούμενος.

Τότε ἀκούστηκε ἡ πλατειὰ φωνὴ τοῦ Δημητρίου Κορομηλᾶ ποὺ γέλασε καὶ εἶπε:

—Τὴν ἔπαθες, Φρόσω!

Φρόσω δὲ ἦταν ἡ ὡραιοτάτη ἀδελφὴ τῶν Βυζαντίων — τὸ ντόμινο ποὺ πολιόρκησε τὸν Καμπούρογλου.

★

Ἀργότερα, μετὰ τὸ 1900, τὸν τόνο τοῦ ἀποκρηάτικου γλεντιοῦ τῆς Παληᾶς Ἀθήνας ἔδιδε ὁ πρῶτος «Σύνδεσμος Συντακτῶν Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων» ποὺ τὸν συνέστησαν οἱ παλαιότεροι συντάκται μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ σημερινὸς πρέσβυς καὶ ἐκλεκτὸς φίλος μας κ. Βασιλάκης Δενδραμῆς, ὁ Πάνος Καλογερίκος, ὁ Θεόδωρος Πετρακόπουλος, ὁ Τάκης Δαρολέξης, ὁ Γεώργιος Τρακάκης, ὁ Δημ. Δήμερ. ὁ Δήμος Βεστσάνος, ὁ Κώστας Καλαμάρας καὶ ἄλλοι, ποὺ στὸ μεταξὺ πέρασαν στὴν πολιτικὴ καὶ σὲ ἄλλα ἔργα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα γλέντια τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀποκρηᾶς ὑπῆρξε ὁ χορὸς τοῦ Συνδέσμου αὐτοῦ στὸ Δημοτικὸ Θέατρο. τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρηᾶς τοῦ 1905. Τὸ θέατρο εἶγε στολιστῆ, τότε, μὲ πρωτοφανῆ διάκοσμο, ἄπειρος δὲ κόσμος ἐγέμισε τὴν πλατεία τοῦ Ταχυδρομείου (ὅπου, ἤτανε, τότε, τὸ θέατρο αὐτό) γιὰ νὰ λάβη μέρος στὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ ἀποκρηάτικο γλέντι.

Τόση δὲ ἦταν ἡ συρροὴ καὶ ἀπὸ τὶς δύο πόλεις ὥστε ἡ Ἑταιρεία τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ἀναγκάστηκε γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση τὸ κοινὸν νὰ κυκλοφορήση τραῖνα, ὡς τὸ πρωΐ.

Μετὰ τὸ χορὸ ἐκείνης τῆς χρονιᾶς καθιερώθηκε κάθε Ἀπόκρηες, στὴν Ἀθήνα ὁ χορὸς τῶν δημοσιογράφων ὡς ποὺ τὸν παρέλαβε ἡ γειτέρα «Ἕνωσις τῶν Συντακτῶν» ποὺ ἱδρύθηκε στὰ 1914 καὶ τὸν ἀνύψωσε καὶ τὸν κράτησε σὲ περιωπή, ἀκέτα χρόνια.

Ἦρθαν ἔπειτα. οἱ πόλεμοι καὶ ὁ ἱστορικὸς χορὸς σιγὰ σιγὰ ἐξέφτισε. Στὸ τέλος ὑπέκυψε στὸ πέρασμα τοῦ γρόνου καὶ καταγρήκε. πρὸς μεγάλην λύπην. τῶν αἰωνίων τζαμπατζήδων γιατὶ αὐτοὶ κυρίως λυπήθηκαν περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους γιὰ τὴν κατάργησι τῆς μεγαλείτερης καὶ ὡραιότερης ἀποκοπάτικης διασκεδάσεως ποὺ εἶγε παραλάβει ἡ μεταπολεμικὴ Ἀθήνα. ἀπ' τὴν Παλιά.

Δ. ΓΑΤ.

Δημήτριος Κορομηλᾶς

ΤΑ ΥΠΟΠΤΑ ΔΕΜΑΤΑ

Νὰ πῶς γίνεται στὸ Λονδῖνο ἡ ἐξέτασις τῶν ἀντικειμένων γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει ὑπόνοια ὅτι μπορεῖ νὰ κρύβουν βόμβες προοριζόμενες γιὰ ἐγκληματικὲς ἀποπείρες.

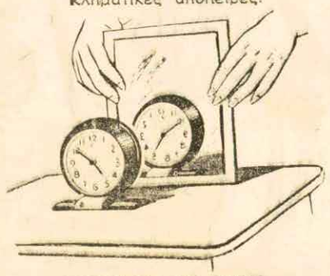
ΡΟΛΟΓΙ ΜΕ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ

Ἕνα ἀμερικανικὸ ἐργοστάσιο ρολογιῶν κατασκεύασε τελευταῖως τὸ ξυπνητῆρι αὐτὸ ποὺ δείχνει τὴν ὥρα κι' ἀπ' τὶς δυὸ ὄψεις του. Τὸ κουρδιστῆρι του καὶ ὁ «περιστροφεὺς τῶν δεικτῶν» εἶνε τοποθετημένοι στὸ πλάϊ. Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ἔσπευσαν νὰ τ' ἀγοράσουν, γιατὶ ὅπως εἶπαν εἶνε πολὺ πρακτικό.

ΕΦΤΙΑΞΑΝ ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΥΤΙ

Δυὸ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ ὁ Λύντον Πὴρ καὶ ὁ Γκ. Ὥφριχτ πέτυχαν ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα τῆς συγχρόνου αἰσθητικῆς χειρουργικῆς: ἔφτιαξαν αὐτὸ τὸ αὐτὶ σ' ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ χόνδρους ποὺ πῆραν ἀπὸ τὰ πλευρά του καὶ ἀπὸ δέρμα τῆς κοιλιᾶς. Τὸ αὐτὶ «ἔθρεψε» σιγὰ - σιγὰ καὶ τώρα δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ ἕνα φυσικὸ αὐτί.

Γιὰ νὰ σώση ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ πού ἐλάτρευε...

Θυσίασε τὸ σῶμα της καὶ πέδωσε τὴν πατρίδα της

Ὡς ποῦ μπορεῖ νὰ φτάση ἡ αὐταπάρνησις μιᾶς γυναίκας. γιὰ νὰ σώση τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπάει!

Ἡ περίπτωσις τῆς Ζὰν Βαρανιά. ποὺ ἀπασχόλησε ποὸ ἡμερῶν τὸ εἰδικὸ δικαστήριο τῶν Παρισίων. ποὺ δικάζει τοὺς συνεργασθέντας μὲ τοὺς Γερμανοὺς εἶνε ἀσφαλῶς μοναδικὴ στὰ γρονικὰ ὄχι μόνον τῆς ἐποχῆς μας. ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Ἡ Ζὰν Βαρανιὰ ἦταν κόρη ἑνὸς βιομηγάνου τῆς Λυῶνος. Ὁ πατέρας της τὴν εἶγε παντρέψει σὲ ἡλικία εἰκοσι ἑνὸς ἔτους μ' ἕναν ἄλλον βιομήγανο Ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς ὑπῆρξε ἄτυγης καὶ οἱ δύο σύζυγοι κατέληξαν ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ γρόνια. στὸ διαζύγιο.

Ἡ Ζὰν ἀφοσιώθηκε τότε σ' ἐπιγειρήσεις καὶ κατώρθωσε μέσα σὲ λίγο διάστημα νὰ πολλαπλασιάση τὸ ἀρχικὸ κεφάλαιο ποὺ τῆς εἶγε δώσει ὁ πατέρας της.

Τέλος τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1940 — ἡ Ζὰν ἦταν τότε 30 γρόνων — συνάντησε τὸν ἄνθρωπο. στὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ θυσιάση τὰ πάντα.

Τὸν ἔλεγαν Ζὰν Φονταίν. Ἡ Ζὰν. τοελλὴ ἀπὸ ἀνάπη νι' αὐτόν. τὸν ἔκαμε συνεταῖρο κατὰ τὸ ἥμισυ σ' ὅλες τὶς ἐπιγειρήσεις της. Οἱ δυὸ ἀναπτυσσόμενοι ἔζησαν δυόμισυ περίπου γρόνια εὐτυγισμένοι.

Ξαφνικὰ. τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1943. ὁ Ζὰν Φονταίν συνελήφθη στὸ Κλερμὸν Φερρὰν ἀπὸ τὴν Γκεσταπό. Ἦταν μέλος μιᾶς ὀργανώσεως κατασκοπείας ποὺ ἐργαζόταν γιὰ λογαριασμὸ τῶν Συμμάγων.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ Ζὰν Βαρανιὰ ἔβλεσε ὡς πρόγραμμα τῆς ζωῆς της τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ ἀναπτυ'γου της.

Στὴν ἀρχὴ κατέφυγε στοὺς Γερμανοὺς καὶ προσφέρθηκε νὰ ἐργασθῆ ὡς καταδότρια καὶ πληροφοριοδότις γιὰ λογαριασμό τους. Πολλοὶ Γάλλοι πλήρωσαν τότε ἀκριβὰ τὴν ἀφοσίωσί της στὸ Ζὰν Φονταίν.

Ἡ Ζὰν δὲν δίστασε νὰ γίνη φίλη τοῦ συνταγματάρχου Ἐντζαντ καὶ κατόπιν τοῦ συνταγματάρχου Γκέϊσλερ. Ἔλπιζε ὅτι θὰ κατώρθωνε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ἀπελευθερώση τὸν Ζὰν Φονταίν

Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ τὴν ἐξαπάτησαν. Ἐξ ἄλλου. ἡ Γερμανικὴ ὑπηρεσία πληροφοριῶν εἶγεν ἀντιρρήσεις γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Φονταίν. «Ἂν τὸν ἀπελευθερώσωμε ἔλεγε ὁ συνταγματάρχης Τὼμπεο γιὰ ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ μᾶς παρέσγε ὡς σήμερα ἡ Ζὰν Βασσνιὰ θὰ νάσωμε αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ εἶνε πολύτιμη συνεργάτις μας γιὰ τὸ μέλλον. Ἐνῶ. κρατῶντας τὸν Φονταίν θὰ ἔγωμε πάντα στὴ διάθεσί μας καὶ τὴν Βαρανιά».

Ἡ Ζὰν κατώρθωσε τότε νὰ συνδεθῆ μ' ἐκείνους ποὺ διηύθυναν τὴν ἀντίστρασι.

—Ὅλη μου ἡ περιουσία ἀνήκει στὸν ἄνδρα. τοὺς εἶπε Ἀρκεῖ ν' ἀπελευθερώσετε τὸν Ζὰν Φονταίν.

Καὶ ἄρνισε νὰ σκοπίζη δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἑκατομμύρια γιὰ τὴν ἀγορὰ ὅπλων καὶ τὴν ἐνίσγυσι τοῦ ἀνδρικοῦ ἀντιστάσεως.

Στὸ τέλος ἀποφασίσθηκε νὰ γίνη ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ κτιρίου τῶν φυλακῶν ὅπου ἐκρατεῖτο ὁ Ζὰν Φονταίν. Ἀλλ' ἡ σνεδιαζουένη ἐπίθεσις ματαιώθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ τὸ φόβο ὅτι οἱ Γερμανοὶ θὰ προ βαιναν σὲ ἄγρια ἀντίποινα εἰς βάρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς περιογῆς

Ἡ Ζὰν κατέφυγε τότε καὶ πάλι στοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς ἔκαμε γνωστὸ τὸ σγέδιο τῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τῶν φυλακῶν καὶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ θὰ ἔπαιονναν μέρος σ' αὐτή.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. καμμιὰ δεκαριὰ Γάλλοι ὡδηγοῦντο μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Ἀλλ' οἱ Γερμανοὶ δὲν ἀπελευθέρωσαν οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν Ζὰν Φονταίν.

Αὔγουστος 1944. Εἶγεν ἀργίσει πιὰ ἡ γερμανικὴ κατάρρευσις. Οἱ Γερμανοὶ ἐξεκενώναν τὴ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη τὶς γαλλικὲς ἐπαρχίες. Ἀλλὰ φεύγοντας. πῆραν μαζί τους καὶ τὸν Ζὰν Φονταίν.

Τὸ Παρίσι ἔμενε. ὅμως πάντα στὴν ἐξουσία τους. Κατὰ τὰ τέλη Αὐγούστου. ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης Κὰολ Ὄπεργκ πῆρε ἕνα κατεπείγον τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Βερολίνο: «Διευκολύνατε διὰ παντὸς τρόπου τὴν ἔλευσι στὴ Γερμανία τῆς κυρίας Ζὰν Βαρανιὰ καὶ τοῦ προσώπου ποὺ τὴν συνοδεύει. Ἡ παρούσα διαταγὴ νὰ ἐκτελεσθῆ πάραυτα. Ὑπογραφή: Χίμμλερ».

Τί εἶνε συμβή:

Ἡ Ζὰν εἶνε συνδεθῆ μ' ἕνα Γάλλο ἐφευρέτη. ποὺ εἶγεν ἀνακαλύψει ἕνα μηγάνημα σταματήματος τῶν κινητήρων σὲ μεγάλη ἀπόστασι. γάρις στὴν ἐκπομπὴ ὡρισμένων ἀκτίνων καὶ ἀφοῦ ἔγινε φίλη τοῦ ἐφευρέτου. τὸν ἔπεισε νὰ πουλήση τὴν ἐφεύρεσί του στοὺς Γερμανούς. Κατόπιν ἐπεκοινώνησε μὲ τὸν Χίμμλερ καὶ στὸ γενονὸς αὐτὸ ὠφείλετο τὸ περίεργο τηλεγράφημα τοῦ πανισγύρου ἀργηγοῦ τῆς γερμανικῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν "Ες - "Ες.

Τρεῖς ἄνθρωποι ξεκίνησαν ἀμέσως γιὰ τὴ Γερμανία: ἡ Ζὰν Βαρανιὰ. τὸ μικρὸ παιδάκι. ποὺ εἶγεν ἀποτυγίσει ἀπὸ τὸν Φονταίν καὶ ὁ Γάλλος ἐφευρέτης. Ἕνα ἀεροπλάνο τοὺς παρέλαβε κοντὰ στὰ γαλλογερμανικὰ σύνορα καὶ τοὺς μετέφερε στὸ Βερολίνο

Τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε ἐκεῖ ἡ Ζὰν ἦταν νὰ . . . γίνη φίλη τοῦ Χίμμλερ. Ἀλλ' ὁ ἀργηγὸς τῆς γερμανικῆς ἀστυνομίας παρ' ὅλες τὶς ἱκεσίες της ἀονήθηκε νὰ διατάξη τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Φονταίν.

Ἡ Ζὰν ἔνιωσε κατόπιν φίλη τοῦ δόκτορος Μπράντ ἰδιαιτέρου γιατροῦ τοῦ Χίτλερ. Χάρις σ' αὐτόν. κατώρθωσε νὰ ἰδῆ τὸ Γερμανὸ δικτάτορα καὶ ἐπέτυχε τέλος μιὰ ἰδιόγειρη διαταγὴ του γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Ζὰν Φονταίν.

Ἀλλ' ὅλες οἱ προσπάθειες τῆς Ζὰν Βαρανιὰ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι του δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Φονταίν δὲν βρέθηκε ποτέ. Καὶ. πολὺ ἀργότερα. ἔνιωσε γνωστὸ ὅτι εἶνε πεθάνει σ' ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Ἔτσι οἱ θυσίες καὶ ἡ προθυμία τῆς Ζὰν Βαρανιὰ πῆγαν ἄδικα.

Ἡ περίφημη αὐτὴ γυναῖκα δήλωσε στὸ δικαστήριο ὅτι δὲν μετεμελεῖτο γιὰ τίποτε καὶ ὅτι ἦταν ἀποφασισμένη γ' ἀναστατώση τὸ σύμπαν γιὰ νὰ σώση τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐλάτρευε.

—Ὁ Ζὰν Φονταίν ἦταν γιὰ μένα τὸ πᾶν εἶπε Νομίζω μάλιστα ὅτι δὲν ἔκαμε ὅσα ἔπρεπε γι' αὐτόν.

Τὸ δικαστήριο περιορίσθηκε νὰ τὴν καταδικάση σὲ εἰκοσαετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα. κρίνοντας ὅτι ἡ «μεγάλη καὶ παθολογικὴ ἀγάπη» της γιὰ τὸν Ζὰν Φονταίν εἶγε ἀλέψει τὸ λογικό της.

Ἀσφαλῶς ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ δικαστηρίου εἶνε κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐπιεικὴς προκειμένου γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐπρόδωσε κατ' ἐπανάληψιν τὴν πατρίδα της κι' ἔνιωθε αἰτία νὰ γυθῆ αἷμα Γάλλων.

Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς οἱ δικασταὶ πρέπει νὰ εἶνε ὄγι ἁπλῶς αὐστηροί ἀλλ' ἀνελίκτυοι γιὰ νὰ δέσται σκληρὰ πασάδεινα σ' ὅσες ἔγουν τὴ διάθεσι τῆς προδοσίας.

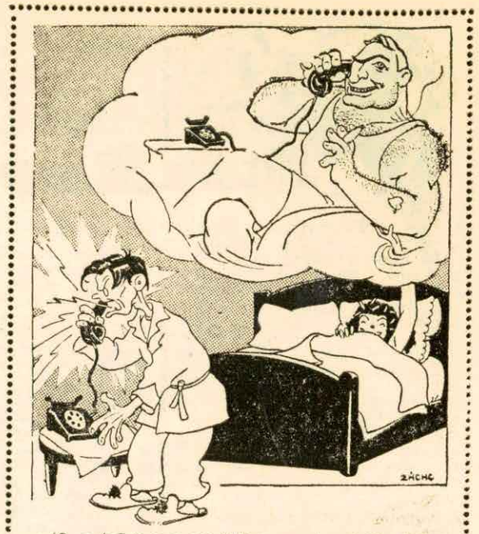
—Ὁ σύζυγος; Ἄντε μωρὲ καὶ δὲν θὰ μὲ θῶ ποιὸς εἶσαι; Θὰ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα!
(Σκίτσο Β. Ζηση)

"Οταν ἡ ταινία εἶνε «ἀκατάλληλη δι' ἀνηλίκους»

Τὰ μικρὰ κάνουν... πάρτυ!..

ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΛΗΣΤΗΣ

—"Ἂν πρόκειται νὰ σᾶς πέση. κυρία μου τὸ φουστάνι καλύτερα νὰ μὴ βγάλετε τὸ κολλιέ σας!..

Ἐξωφρενικοὶ ἀμερικανικοὶ νόμοι

Ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Σέϋβιλ, στὴν πολιτεία τῆς Ν. Ὑόρκης, ξετρύπωσε τελευταίως ἕνα παυπάλαιο νόμο τοῦ 1788, γιὰ νὰ στείλη στὸ δικαστήριο ἕναν κάποιον Γιόζεφ Μίχαλυ, ποὺ εἶχε παραδῆ τὴν κυριακάτικη ἀργία ντίζοντας ἕνα κοττέτσι στὴν αὐλή του! Εἶχε καταγγείλει τὸν κατηγορούμενο ἕνας γέρος γείτονάς του, ποὺ δὲν τὸν ἐγώνευε καὶ ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

Ὁ σχετικὸς νόμος εἶχε ἐφαρμοσθῆ γιὰ τελευταία φορὰ πρὸ 40 ἐτῶν. Ἀπὸ τότε, εἶχε ἀτονήσει. Ἔτσι τουλάχιστο ἔκρινε τὸ ὁκωτὸ δικαστήριο, ἀποτελούμενον ἀπὸ 4 ἄντρες καὶ 2 γυναῖκες καὶ ἀθώωσε τὸν κατηγορούμενο.

Ὑπάρχουν ὡστόσο, σὲ διάφορες ἀμερικανικὲς πολιτεῖες κι' ἄλλοι πολλοὶ παληοὶ νόμοι ἐξωφρενικοὶ γιὰ τὴν ἐποχή μας, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν ἐφ' ὅσον δὲν ἔγουν καταργηθῆ ποτέ. Κανεὶς σνεδὸν δὲν τοὺς ξέρει κι' ἐπομένως γίνονται καθημερινῶς πολυάριθμες παραβάσεις τους.

Τὸν τελευταῖο καιρό, ἔγουν παρουσιασθῆ στὰ ἀμερικανικὰ δικαστήρια ἀρκετὲς περιπτώσεις βασιζόμενες σὲ τέτοιους ξενασμένους νόμους.

Ἡ κ. Φράνσις Καλιόνε στὴ Βοστώνη εἶνε κατηγορουμένη γιὰ διγαμία, γιατὶ εἶνε παντρεμένη μὲ δύο ἄντρες. Ὁ πρῶτος σύζυγός της, ὁ Οὐίλιαμ Τζόνες, ἔγινε ἀγνοούμενος πρὸ 7 ἐτῶν ὡς «ἀνεπιθύμητος ξένος», ἀλλὰ ὁ συνήγορός της ἐπέτυχε τὴν ἀθώωσή της, ἐπικαλούμενος ἕναν παληὸ νόμο ποὺ ἐπέτρεπε νὰ ξαναπαντρευθῆ ἡ σύζυγος, ἂν ὁ σύζυγος «ἔμενε συνεχῶς πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα» καὶ δὲν εἶνε ἀνεύρεθη.

Ἕνας ἄλλος τέτοιος νόμος ἐπέτρεψε νὰ καταδικασθῆ σὲ 3 μῆνες φυλάκιση κάποιος Κὰρολ Χάρτμαν, στὴ Μασσαχουσέτη, ὡς «ὠτακουστής». Κατηγορεῖτο ὅτι εἶχε ἐγκαταστήσει ἕνα μικρόφωνο στὴν κρεββατοκάμαρα μιᾶς νεόπαντρης γειτόνισσάς του, τὸ εἶχε συνδέσει μ' ἕνα σύρμα μὲ τὸ ραδιόφωνο τοῦ αὐτοκινήτου του κι' εἶχε παρακολουθήσει ἔτσι ὅλες τὶς διαλύσεις τοῦ ἀντρόγυνου...

Πολλοὶ ἀπ' τοὺς ξεχασμένους νόμους, ποὺ διατηροῦνται ἀκόμη στὰ χαρτιά, ἀφοροῦν τὰ δικαιώματα τῶν συζύγων. Ἐξακολουθοῦν δὲ νὰ ἰσχύουν τυπικὰ μολονότι ἔχουν λείψει πρὸ πολλοῦ οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ἐγίναν.

Στὸ Μέρυλαντ π. χ., παραβαίνει ἕνα τέτοιο νόμο ἡ γυναῖκα ποὺ ψάγνει τὶς τσέπες τοῦ σύζυγου της στὸν ὕπνο του. Στὸ Μίτσιγκαν, ἕνας σύζυγος θεωρεῖται νόμιμος ἰδιοκτήτης τῶν ρούχων τῆς γυναίκας του, συνεπῶς, ἂν ἡ κυρία φύγη ἀπ' τὸ σπίτι του, μπορεῖ νὰ τὴν παρακολουθήση στὸ δρόμο καὶ νὰ τὴ γδύση τελείως!

Ἕνας ἄλλος νόμος τῆς Βιργινίας δίνει στὸ σύζυγο τὸ δικαίωμα νὰ βο ζη καὶ νὰ βλαστημάη τὴ γυναῖκα του... ἀλλὰ μόνο μὲ σιγανὴ φωνή!

Στὸ Κόλντ Σπρίνγκ, ἕνας παντρεμένος δὲν ἔχει δικαίωμα ν' ἀγοράση οἰνοπνευματώδη ποτά, χωρὶς τὴ γραπτὴ συγκατάθεσι τῆς συμβίας του!

Δὲν εἶνε λιγώτερο παράξενος γιὰ τὴν ἐποχή μας ἕνας νόμος τοῦ Μέρυλαντ, ποὺ ὁρίζει ὅτι ἔξη ἐπισκέψεις στὸ σπίτι ἑνὸς κοριτσιοῦ ἰσοδυναμοῦν μὲ πρόταση γάμου!

Κάθε κάτοικος τῆς Ν. Ὑόρκης παραβιάζει πολλὲς φορὲς μέσα στὸ ἔτος ἕναν ἄλλο ἀπηργαιωμένο νόμο, ποὺ ἀπαγορεύει σὲ ὁποιονδήποτε νὰ μπῆ σ' ἕνα δημόσιο πάρκο τῆς πόλεως ἢ νὰ βγῆ ἀπ' αὐτὸ φορῶντας ἕνα λουλούδι στὴ μπουτονιέρα ἢ στὸ κορσάζ!

Στὴ Νεμπράσκα, ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ... σκυλοβρίση ἕναν ἄντρα, δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο ἀπ' τὴ δικαιοσύνη. Ἂν ὅμως ὁ ἄντρας μετατρεπόταν λέξεις ἀπρεπεῖς γιὰ νὰ ἐκφράση τὴν ἀντιπάθειά του σὲ μιὰ γυναῖκα, παραβαίνει ἕνα παληὸ νόμο, κι' ἐπομένως μπορεῖ νὰ συλληφθῆ!

Μερικοὶ νόμοι ποὺ δὲν ἐφαρμόζονται σνεδὸν ποτέ, θὰ γινόντουσαν δημοφιλεῖς ἂν ξαναγυρίζαν στὴν ἡμερησία διάταξι. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς π. χ. ἀπαγορεύει στοὺς κατοίκους τῆς Βορείου Καρολίνας... νὰ τσαγουδοῦν φάλτσα! Κι' ἕνας ἄλλος δὲν ἐπιτρέπει νὰ πάη κανεὶς στὸ θέατρο ἢ νὰ ὁδηγήση ἕνα ὄχημα δημοσίας χρήσεως, ἐπὶ 4 ὧρες ἀφοῦ φάη σκόρδο!

Ποὰ ὀλίγων ἑβδομάδων, ὁ δήμαρχος τῆς μικρῆς πόλεως Γουόσιγτον, ποὺ εἶνε συνοδίνης καὶ εἰσονοδίκης καταδίκασε ἕνα κάτοικο τῆς πόλεως σὲ πρόστιμο 27.50 δολλαρίων, γιατὶ φίλησε τὴ γυναῖκα του στὸ δρόμο.

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχή, στὸ Μπελδοὺ τοῦ Κεντοῦκυ, ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπεφάνθη ὅτι ἰσχύει πάντοτε ἕνας νόμος τοῦ 1873, ποὺ ἀπαγορεύει στὰ περιστέρια νὰ πετοῦν τὸ νειτονικὸ ποτάμι, ποὺ γωρίζει τὶς πολιτεῖες Κεντοῦκυ καὶ Τσιντσινάτι.

Τέλος, στὴν Ἀλαμπάμα, ἕνας παληὸς νόμος θεωρεῖ δυσφήμιση «τὴ συγκοισι ἑνὸς ἀνθρώπου μ' ἕνα συναισθηματικὸ ἢ περιφρονημένο ζῶο». Σ' αὐτὸν λοιπὸν βασίσθηκε ἕνας δικαστὴς ποὺ καταδίκασε σὲ πρόστιμο 900 δολλαρίων ἕνα κατηγορούμενο γιατὶ εἶνε ὀνομάσει κάποιο συμπολίτη του... Ἀδόλφο Χίτλερ! Τὸ ἐφετεῖο ὅπου κατέφυνε ὁ καταδικασθεὶς ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασι ποὺ κατέτασσε τὸ Χίτλερ στὰ «συναισθηματικὰ καὶ περιφρονημένα ζῶα»!

✪

Ἔγκαιρε τὴ μύτη της

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα ποὺ συνέβη στὸ Μοντρεὰλ τοῦ Καναδᾶ, κάποια Ὑέον Μπρούκ μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο πληγωμένη καὶ... χωρὶς μύτη!... Τῆς εἶχε κοπῆ στὴ σύγκρουσι. Ὁ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου ἔστειλε ἕνα νοσοκόμο νὰ ψάξη ἀνάμεσα στὰ συντρίμματα τοῦ αὐτοκινήτου. Ἡ μύτη βρέθηκε εὐτυχῶς καὶ ξαναπροσαρμόσθηκε στὴ θέσι της!

ΟΙ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ
τῆς πριγκηπίσσης "Ἄννας

Τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί

Ἡ πριγκήπισσα Ἄννα τῶν Βουρβώνων ἐξομυστηρεύθη σ' ἕναν ἀπεσταλμένο τῆς ἀμερικανικῆς ἐπιθεωρήσεως «Τάϊμ» πῶς ἄρχισε τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸν Μιχαὴλ τῆς Ρουμανίας.

«Συναντηθήκαμε γιὰ πρώτη φορά, εἶπε, στοὺς γάμους τῆς ἐξαδέλφης μου πριγκηπίσσης Ἐλισάβετ. Νομίζω ὅτι μιὰ ἀμοιβαία συμπάθεια μᾶς ἔσπρωξε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον... Ἀλλὰ τὸ ἀγουπνο βλέμμα τῶν ντέτεκτιβ μᾶς παρακολουθοῦσε παντοῦ καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ μείνωμε οὔτε στιγμὴ μόνοι. Ἕνα βράδυ, ὅμως, κατωθώσαμε νὰ τὸ... σκάσωμε καὶ πήγαμε σ' ἕναν κινηματογράφο. Ἀναμιγθήκαμε φυσικά, μὲ τὸ πλῆθος καὶ κανεὶς δὲν μᾶς πόσεξε. Πάνω στὴν ὀθόνη ἔπαιζε ὁ Γκάρυ Κούπερ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄρπαξε μιὰ «πὶν-ἀπ-γκερλ» στὰ γόνατα του καὶ τὴν φίλησε στὸ στόμα. Ἕνα σωσὸ ζευγάρι γύρω μας ἀντήλλασσαν φιλιά.

»—Ἂν κάναμε κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο: εἶπα στὸ Μιχαήλ.

»Ἐκεῖνος μὲ τράβηξε τότε κοντά του καὶ μὲ φίλησε στὸ μάγουλο.

»Ἀλλὰ τοῦ γρειάσθηκαν δεκάξη μέρες ἀκόμη γιὰ νὰ μοῦ πῆ πὼς μ' ἀγαποῦσε καὶ νὰ μὲ φιλήση στὸ στόμα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνας ἄντρας μὲ φιλοῦσε στὸ στόμα καὶ νομίζω πὼς ἔνοιωσα μιὰ ἀνατοιγίλα στὴ ράχη.

»Αὐτὸ ἔγινε στὶς 6 Δεκεμβρίου. Βισκέμαστε τότε στὴ Λωζάννη. Ὁ Μιχαὴλ μοῦ εἶπε κατόπιν πὼς ἤθελε νὰ μὲ παντρευτῆ κι' ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα πὼς ἤμουν σύμφωνη σ' αὐτό. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, μπῆκε ἕνα πρωῒ στὸ δωμάτιό μου καὶ μοῦ πέρασε στὸ δάχτυλο ἕνα μικρὸ δαχτυλίδι, στολισμένο μὲ διαμάντια»

Γιὰ τοὺς γάμους της, πρόσθεσε ἡ πριγκήπισσα, θὰ περιμένη τὴν ἄνοιξη.

— Θέλω νὰ παντρευτῶ, εἶπε, ὅταν ἡ φύσις γύρω θὰ εἶνε γεμάτη λουλούδια. Ἡ ἀγάπη εἶνε ἕνα πρᾶγμα πολὺ ὄμορφο. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἀγάπησα τὸν Μιχαὴλ μὲ τὴν πρώτη ματιά... Ἀλλωστε δὲν καλεσθιάμαι πότε καὶ πῶς ἄρχισε ἡ ἀγάπη μου... Πολλὲς φορὲς μοῦ φαίνεται πὼς τὸν ἀγαποῦσα πάντα...

Ἡ νεαρὴ πριγκήπισσα σταματᾶ μιὰ στιγμὴ ἀναστενάζει καὶ προσθέτει:

— Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!...

✪✪

Πετάει τὰ γράμματα ἀπ' τὰ παράθυρα

Ἡ τάξις καὶ ἡ τιμιότης τῶν Δανῶν εἶνε παροιμιώδης. Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ἀθῶο «κόλπο» ποὺ ἔχει ἐπινοήσει κάποια κυρία Μαρία Γκεϊσλερ, στὴν Κοπεχάγη, γιὰ νὰ μὴ χάνη τὸν καιρό της πηγαίνοντας νὰ ταχυδρομήση τὰ γράμματά της. Ἀφοῦ γράψη δηλαδὴ ἕνα γράμμα, τὸ κλείνει στὸ φάκελλο, κολλάει τὸ γραμματόσημο καὶ... τὸ πετάει ἀπ' τὸ παράθυρο στὸ δρόμο! Γιατὶ εἶνε βεβαία ὅτι θὰ βρεθῆ πέντε ἕξη κάποιος ποὺ θὰ τὸ μαζέψη καὶ θὰ τὸ ρίξη στὸ ταχυδρομικὸ κουτί... Πράγματι δέ, ὡς σήμερα, ὅλα τὰ γράμματά της ἔφτασαν στὸν προορισμό τους.

Ἀμερικανικὲς ἐκκεντρικότητες

Οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες ποὺ βρίσκονται στὴν Κ να, ἔγουν ἐπινοήσει ἕνα καινούργιο παιγνίδι, ποὺ σκανδαλίζει τοὺς ἐντοπίους. Παίρνουν ἕνα «ρικσόου» (γειροκίνητο ἁμαξάκι), ἀντὶ ὅμως νὰ καθήσουν σ' αὐτὸ καὶ γ' ἀφίσουν νὰ τὸ σπρώξη ὁ Κινέζος «κελί», βάζουν τὸν «κοὺλι» νὰ καθήση στὸ ἁμαξάκι καὶ τὸ σπρώχνουν αὐτό! Διοργανώνουν δὲ ἔτσι ἀγῶνες δρόμου μεταξύ τους, μὲ στοιχήματα γιὰ τὸ νικητή.

Γνωρίζετε ὅτι...

... Στὰ δάση τῆς Νορβηγίας ἐπιτρέπεται τὸ κόψιμο τῶν δέντρων, ὅταν κοθένα ἀπ' αὐτὰ ἀντικατασταθῆ μὲ τρία φυτώρια;

... Ἂν ἕνας Κινέζος πεθάνη κατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ διακάζεται γιὰ δολοφονία αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι παύει κάθε καταδίωξις ἐναντίον του, γιατὶ ἀντὶ γι' αὐτὸν θὰ τιμωρηθῆ ἡ ὁ ἀδελφός ἢ ὁ πατέρας ἢ κανένα ἄλλο μέλος τῆς οἰκογενείας του;

... Ὅπως ἀναφέρει κάποιος στατιστικός, ὅσοι κοιμοῦνται ἀργὰ ζοῦν περισσότερο; Ὀχτὼ ἄνθρωποι στοὺς δέκα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κοιμοῦνται ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα φτάνουν στὴν ἡλικία τῶν ὀγδόντα χρόνων;

... Στὸ Μεξικὸ ὑπάρχει ἕνας σύλλογος κυριῶν οἱ ὁποίες φοροῦν ἕνα κόκκινο κουμπὶ στὸ πέτο ὡς ἔμβλημα τοῦ συλλόγου τους τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ κατάργησις τῶν φιλιῶν;

... Οἱ Γάλλοι τρῶνε ἀκριβῶς τὸ διπλάσιο ψωμὶ ἀπ' τοὺς Ἄγγλους;

... Μεταξὺ Μαδαγασκάρης καὶ Ἰνδιῶν ὑπάρχουν 10.000 νησιὰ ἀκατοίκητα;

... Τὰ στεφάνια ποὺ φοροῦν οἱ νύφες κατασκευάζονται στὴ Γαλλία ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλλιᾶς, στὴν Ἰταλία καὶ στὴν Ἑλβετία ἀπὸ λευκὸ ρόδο, στὴ Γερμανία ἀπὸ κλωδιὰ μυρτιᾶς καὶ στὴν Ἱσπανία ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα;

... Ἡ ὀδοντιατρικὴ δὲν εἶναι ἐπινόημα τῶν νέων χρόνων κι' ὅτι στὴν Ἰταλία βρεθήκανε κρανία 600 χρόνων μὲ περίφημα τεχνητὰ δόντια;

... Ἡ μέθοδος τῆς κατασκευῆς κρασιοῦ ἀπὸ ζαχαρωμένα φροῦτα ἦταν γνωστὴ ἀπ' τοὺς χρόνους τοῦ Μάγου τῆς Καρθαγένης δηλαδὴ πρὸ 550 χρόνων κι' ὅτι ὁ Μάγος αὐτὸς ἔγραψε κι' ἕνα σύγγραμμα περὶ Γεωργίας σὲ 22 τόμους;

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ τοῦ 1948

Τοῦ Ν. Δημητριάδη

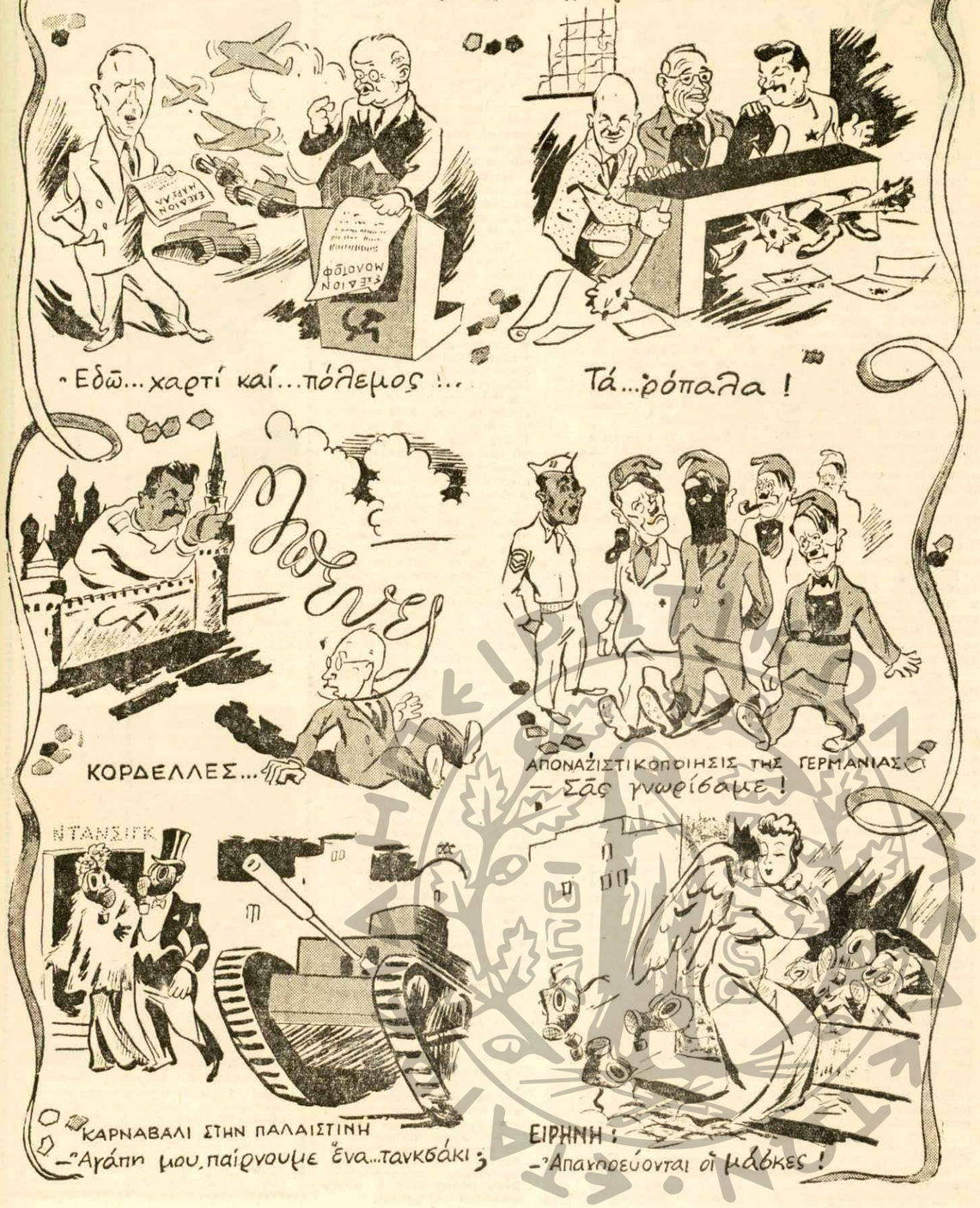

Ηανάμνησις της Μαρέβα

Δραματικὸ διήγημα

Νομίζετε, λοιπόν, πὼς εἶνε εὐχάριστο νὰ ζῆ κανεὶς ξέροντας πῶς χρωστάει τὴ ζωή του στὸ θάνατο ἑνὸς ἄλλου; Γιατὶ ἡ σφαῖρα ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ περίστροφο τοῦ κόμητος Κλέμπερο Χόλλιερς προοριζόταν γιὰ μένα. Καὶ μένα ἔπρεπε νὰ ντυπήσῃ. Ἀλλ' ἐνῶ ζῶ πάντα. Γιατὶ κάποιος ἄλλος τὴν δέχθηκε στὸ στῆθος του. Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος ἐσφύγνησε μπροστὰ στὰ μάτια μου.

Ἀναρωτιέμαι πολλὲς φορὲς ἂν κανεὶς θυμᾶται ἀκόμη τὸ ὄνομα τῆς κομήσσης Μαρέβα Χόλλιερς. Ἴσως κάποιος ἐρευνητὴς τῶν ἀογείων τῆς αὐστριακῆς ἀστυνομίας νὰ βρῇ κάποτε ἕνα φάκελλο μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἀλλὰ δὲν θὰ μάθῃ τίποτε διαβάζοντάς τον. Ἡ καλλίτερα θὰ μάθῃ τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι συνέβη. Γιατὶ τὴν ἀλήθεια δυὸ ἄνθρωποι τὴν ξέρουν. Κι' ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶμαι ἐγώ.

Εἶχα πάει ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι στὸ Σάλτσμπουργκ κι' ἕνας γρὸς ποὺ δίνόταν στὶς αἴθουσες τοῦ ξενοδοχείου «Βικτώρια» μᾶς ἔκαμε νὰ γνωρισθοῦμε καὶ ν' ἀγαπηθοῦμε.

Ἀλλὰ νομίζω πὼς βιάζομαι πολύ...

Πρέπει νὰ σᾶς πῶ, λοιπόν, πὼς ἔπειτα ἀπὸ τὴ συνάντησί μας στὴ «Βικτώρια», βλεπόμαστε πολὺ τακτικὰ στὰ σπίτια μερικῶν κοινῶν φίλων μας.

Ὡστόσο δὲν εἴμαι ἀνταλλάξει ποτὲ τίποτε περισσότερο ἀπὸ μερικὰ τυπικὰ λόγια. Ἀλλὰ τὰ μάτια μας ἔλεγαν ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα, ποὺ δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἀνέβαιναν στὰ χείλη μας.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἡ Μαρέβα μοῦ ψιθύρισε σιγά, καθὼς τὴν ἀπογαιρετοῦσα:

— Θέλετε νὰ ἔρθετε αὔριο τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ πάωμε μαζὶ τὸ τσάϊ;

Μὲ πόση χαρὰ ἔτρεξα τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας στὴ μικρὴ ἐπαυλή της, ποὺ φαινόταν σὰν χαμένη στὴ μέση τοῦ δάσους τοῦ Σάλτσμπουργκ!

Εἶχα πάρει μεριὰ ἄνθη μαζί μου, καὶ τὰ πρόσφερα στὴ Μαρέβα.

— Ὢ, τί ὡραῖα ποὺ εἶνε! ψιθύρισε.

Καὶ πρόσθεσε μὲ κάποια κακεντρέχεια:

— Τὰ ἄνθη αὐτὰ θὰ σᾶς γλυτώσουν ἀπὸ πολλὲς ἐπιπλήξεις...

—"Εχετε λοιπὸν κανένα παράπονο μαζί μου; ρώτησα.

— Ναί, ἀπάντησε, στηρίζοντας τὰ φλογερὰ μάτια της μέσα στὰ δικά μου. "Ἐνα τὸ παράπονο ὅτι μὲ κάματε νὰ περιμένω τόσο πολὺ αὐτὴ τὴ στιγμή...

Τὸ εἰδύλλιό μου μὲ τὴ Μαρέβα συνεγίσθηκε δυὸ ὁλόκληρους μῆνες μέσα στὴν ὄμορφη ἀτμόσφαιρα τοῦ Σάλτσμπουργκ.

Ἀλλ' ὅσο τὸ καλοκαίρι πλησίαζε πρὸς τὸ τέρμα του, ἔβλεπα τὴ φίλη μου νὰ γίνεται μελαγχολικὴ καὶ περίλυπη. Γιατὶ θάπρεπε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Βιέννη, κοντὰ στὸν ἄντρα της τὸν κόμητα Κλέμπερο Χόλλιερς, ποὺ κατεῖχε μιὰ ἀνώτερη θέσι στὴ διπλωματικὴ ὑπηρεσία τῆς πατρίδος του.

Ἡ Μαρέβα δὲν τὸν ἀγαποῦσε κι' ἦταν εὐτυχισμένη κάθε φορὰ ποὺ μποροῦσε νὰ φύγῃ μακρυά του.

Ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι, ὁ κόμης Κλέμπερο Χόλλιερς εἶχε τὴν κακὴ ἔμπνευσι νὰ ἔρθῃ στὸ Σάλτσμπουργκ γιὰ νὰ πάρῃ τὴ γυναῖκα του. Κι' ἔφτασε ξαφνικά, ἀπροσδόκητα, χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ κανείς.

Τὸν εἶχαν πληροφορήσει μήπως γιὰ τὶς σχέσεις τῆς γυναίκας του μαζί μου; Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ μοῦ φαίνεται πιὸ πιθανὴ γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται πῶς διάλεξε αὐτὴ τὴν ὥρα — ἦταν περασμένα μεσάνυχτα — γιὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισί του μέσα στὸν κοιτῶνα τῆς Μαρέβα.

Τὸν εἴδαμε νὰ μπαίνῃ ξαφνικά, μὲ τὸ βῆμα ἀρνὸ καὶ τὴν ἔκφρασι πολὺ ἤρεμη.

Τινάχθηκα ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ φόρεσα βιαστικὰ κάποιο ροῦχο ποὺ βρέθηκε μπροστά μου. Κι' ἡ Μαρέβα εἶχεν ἀναστηκωθῇ ἐπίσης.

Ὁ κόμης Κλέμπερο προγώρησε πρὸς τὸ μέρος μου. Δὲν εἶχε ἀνοίξει καθόλου τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ λέξι. Τὸν εἶδα μόνο νὰ βγάζῃ ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὴν τσέπη του μὲ τὴν ἴδια ἠρεμία ὅπως βγάζει τὸ σ' ασοθήκη του καὶ νὰ τὸ διευθύνῃ πρὸς τὸ μέρος μου.

Κάθε ἄνθρωπος στὴ θέσι μου θὰ προσπαθοῦσε ν' ἀμυνθῇ. Κι' αὐτὸ ἔκαμα κι' ἐγώ.

Ρίχτηκα ἀμέσως πάνω στὸν κόμητα Κλέμπερο γιὰ νὰ τοῦ πάρω τὸ ὅπλο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του. Ἦταν τόση ἡ ὁρμή μου, ποὺ κυλισθήκαμε καὶ οἱ δυὸ στὸ πάτωμα. Καὶ ξαφνικά, τὸ περίστροφο ἐκπυροσκοτήσε...

Ὁ κόμης Κλέμπερο εἶχε πυροβολήσει: "Η πάνω στὴν πάλη, τὸ χέρι μου εἶνε σπρώξει ἀθέλητα τὸ δικό του; Δὲν τὸ κατάλαβα ποτέ.

Ἀκούσαμε ἀμέσως μιὰ μικρὴ κραυγὴ καὶ γυρίζοντας, εἴδαμε τὴ Μαρέβα νὰ σωριάζεται σὰν ἄψυχος ὄγκος πάνω στὸ κρεββάτι. Εἶχε ντυπηθῇ κατάστηθα καὶ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν πληγή της ἔβαφε κατακόκκινα τὰ σεντόνια.

Ἀνασηκωθήκαμε καὶ οἱ δυὸ καὶ τρέξαμε κοντά της. Ἀλλοίμονο! Ἦταν νεκρή.

Τὰ εἶχα κυριολεκτικὰ χαμένα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ κόμης Κλέμπερο θὰ μποροῦσε νὰ μὲ σκοτώσῃ.

Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμε.

—"Ἴσως αὐτὸ ποὺ ἔνιωθε ἦταν καλλίτερο, εἶπε μὲ παγερὴ φωνή. "Εχετε πέντε λεπτὰ καιρὸ νιὰ νὰ ντυθῆτε καὶ νὰ φύγετε, κύριε!

Ντύθηκα σὰν αὐτόματο καὶ ἔφυγα χωρὶς νὰ βρῶ τὴ δύναμι νὰ εἰδῶ μιὰ τελευταία ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαρέβα.

Τὴν ἄλλη μέρα, διάβασα στὶς ἐφημερίδες ὅτι ἡ κόμησσα Μαρέβα Χόλλιερς εἶχε αὐτοκτονήσει μέσα στὸ δωμάτιό της κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ὑστερικῆς κρίσεως.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἔφυγα ἀπὸ τὴ Βιέννη. Ἔχουν περάσει δεκαπέντε χρόνια ἀπὸ τότε. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα περιπλανήθηκα σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ πουθενὰ τὴν ἡσυχία καὶ τὴ γαλήνη. Γιατὶ ἔξω πὼς χρωστάω τὴ ζωή μου στὸ θάνατο μιᾶς γυναίκας. Τῆς γυναίκας ποὺ εἶχα ἀγαπήσει περισσότερο ἀπὸ κάθε τι καὶ ποὺ μὲ εἶχε κάμει νὰ γνωρίσω στὴν ἀγκαλιά της τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία... Ἡ ἀνάμνησί της μοῦ φέρνει τώρα μόνον τύψεις. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ τ' ὄνομά της ἀνεβαίνει στὰ χείλη μου, νοιώθω ἕνα λυγμὸ νὰ ξεσχίζῃ τὸ στῆθος μου κι' ἕνα πανερὸ οἶνος σὰν τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ θανάτου, ν' ἁπλώνεται σ' ὅλο μου τὸ σῶμα...

ΣΙΣΕΛ ΜΙΡΑΝ

✪

Μὴ δηλητηριάζετε τὰ παιδιά σας

Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο δηλητήριο γιὰ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴ νικοτίνη ποὺ περιέχεται μέσα στὸν καπνό. Τὰ πειράματα ποὺ ἔκαμε τελευταία ὁ δόκτωρ Λέττυ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας ἀπέδειξαν ὅτι ἕνα μόνον τσιγάρο ποὺ καπνίζει μιὰ ἔγκυος γυναῖκα εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ αὐξήσῃ στὴ στιγμὴ τοὺς παλμοὺς τοῦ ἐμβρύου, ποὺ ἔχει μέσα στὴν κοιλιὰ της ἀπὸ 5 σὲ 40! Ἡ αὔξησις αὐτὴ προκαλεῖ στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἐμβρύου μιὰ καθολικὴ διαταραχή, ποὺ ἐκδηλώνεται μ' ἕνα εἶδος χαυνώσεως καὶ μιὰ ἀνικανότητα ἐκπληρώσεως τῶν στοιχειωδεστέρων λειτουργιῶν του.

Ὁ δόκτωρ Λέττυ ὑποστηρίζει ἐπίσης ὅτι μιὰ γυναῖκα ποὺ θηλάζει δὲν πρέπει νὰ καπνίζῃ. Γιατὶ ἡ νικοτίνη συγκεντρώνεται μέσα στὸ γάλα καὶ τὸ μεταβάλλει σὲ τοξικὴ οὐσία ποὺ ἔχει ὀλέθρια ἀποτελέσματα στὸν ὀργανισμὸ τοῦ παιδιοῦ.

Θὰ δώσουν ἄραγε προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ δόκτορος Λέττυ οἱ νεαρὲς κυρίες ποὺ καπνίζουν ἀρειμανίως κι' ὅταν ἀκόμα εἶνε ὁ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι;

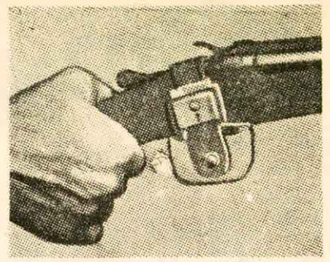

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΛΕΙΔΑΡΙΑ

Ἕνας ἐξυπνος Ἀμερικανὸς εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ κατασκευάσῃ μία εἰδικὴ κλειδαριὰ ποὺ χρησιμεύει ὡς ἀσφάλεια τῶν κυνηγετικῶν ὅπλων. Τοποθετεῖται καταλλήλως γύρω ἀπ' τὸ μέρος τοῦ ὅπλου ποὺ βρίσκεται ἡ σκανδάλη. Γιὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ λοιπὸν κανεὶς τὸ ὅπλο πρέπει νὰ ξεκλειδώσῃ πρῶτα τὴν κλειδαριὰ αὐτή. Ἐτσι τὸ ὅπλο εἶνε ἀκίνδυνο καὶ μπορεῖ νὰ τὸ περιεργάζεται ὁποιοσδήποτε χωρὶς φόβο.

ΨΗΝΕΙ ΤΑ ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ ΣΕ 90 ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ

Τὸ μηχάνημα αὐτὸ ποὺ κατασκευάσθηκε ἀπὸ ἕναν νεαρὸ Ἀμερικανὸ ἠλεκτρολόγο ψήνει τὰ λουκάνικα μὲ τὸν ἑξῆς πρωτότυπο τρόπο. Οἱ δυὸ ἄκρες τῶν λουκάνικων βραχυκυκλώνουν τοὺς δύο πόλους τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἔτσι λόγω τῆς ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως των τὰ λουκάνικα θερμαίνονται ὑπερβολικὰ καὶ ψήνονται σὲ 90 δευτερόλεπτα.

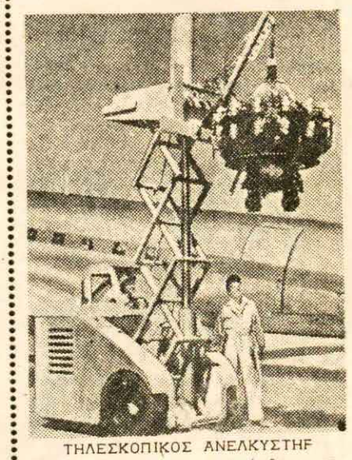

ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΚΟΣ ΑΝΕΛΚΥΣΤΗΡ

Στὴν Ἀμερικὴ κατασκευάσθηκε τελευταίως ὁ τηλεσκοπικὸς αὐτὸς ἀνελκυστὴρ ποὺ εἶνε ἱκανὸς νὰ σηκώσῃ βάρος 1.400 ὀκάδων. Χρησιμοποιεῖται ἤδη στὰ ἀμερικανικὰ ἀεροδρόμια γιὰ τὴν μετακίνησι τῶν μηχανῶν τῶν ἀεροπλάνων καὶ διαφόρων ἄλλων βαρέων μηχανημάτων.

Καθηγητὴς πανεπιστημίου ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ 20 ΧΡΟΝΩΝ!

Ἕνας νέος ποὺ θεωρεῖται ἐφάμιλλος τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Ἀϊνστάϊν

Τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ἕνα πλῆθος περιέργων (ποὺ ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ὡραιότατες καὶ κομψὲς νέες) γεμίζει μιὰ αὐστηρὴ αἴθουσα τοῦ πανεπιστημίου τῆς Γενεύης. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος παρακολουθεῖ μιὰ σειρὰ μαθημάτων ἀνωτέρων μαθηματικῶν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ τὰ παραδίδει εἶνε ὁ νεώτερος καθηγητὴς πανεπιστημίου ὅλου τοῦ κόσμου. Μόλις συμπλήρωσε τὰ εἴκοσι χρόνια του καὶ θεωρεῖται ὡς ἡ μεγαλύτερη μαθηματικὴ ἰδιοφυΐα τῆς ἐποχῆς μας.

Ὁ καθηγητὴς Ἀντρὲ - Μπερνὰο Ἀμὰν εἶνε ἀνένειος σχεδὸν καὶ νεώτερος ἀπὸ πολλοὺς τῶν μαθητῶν του. Φαίνεται σὰν ἀδέξιο καὶ ἀτολμο παιδί, ποὺ εἶνε ἄλλωστε. Ἀλλά, μόλις ἀνεβῇ στὴν ἕδρα καὶ ἀογίσῃ τὸ μάθημά του ἡ ἐντύπωσις ἀλλάζει στὴ στιγμή. Τὸ προσωπό του παίονει τότε μιὰ σοβαρὴ ἔκφρασι, ἡ φωνή του γίνεται βαρειὰ καὶ ἐπιβλητικὴ καὶ τὸ βλέμμα του ἐξακοντίζει ἀστραπές.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι μεταξὺ τῶν σημερινῶν μαθητῶν του ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παληοὺς συμμαθητάς του στὸ κολλέγιο ὅπου φοιτοῦσε.

Ἀλλὰ πῶς συνέβη τὸ θαῦμα ὥστε νὰ γίνῃ καθηγητὴς πανεπιστημίου σὲ ἡλικία ποὺ ἄλλοι εἶνε μόλις πωτοετεῖς ἢ τὸ πολὺ δευτεροετεῖς φοιτηταί;

Ὁ Ἀμὰν εἶνε γυιὸς ἑνὸς Ἑλβετοῦ μηγανικοῦ ποὺ ἐγκαταστάθηκε στὸ Βέλγιο. Γεννήθηκε στὶς Βρυξέλλες καὶ ἐκεῖ παρακολούθησε τὰ πρῶτα μαθήματα.

"Επειτα ξέσπασε τὸ παγκόσμιο δράμα...

Μιὰ μέρα, οἱ Γερμανοὶ κατέλαβαν τὸ Βέλγιο. Ὁ Ἀντρὲ - Μπερνὰο ἦταν τότε μόλις δεκατριῶν χρόνων. Ὁ πατέρας του τὸν πῆρε ἀμέσως καὶ ἔφυγαν γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν Ἑλβετία ὅπου ἔφτασαν ἐπειτα ἀπὸ δραματικὲς περιπέτειες.

Ὁ Ἀντρὲ - Μπερνὰο συνέγισε τότε τὰ μαθήματά του στὸ κολλέγιο τῆς Γενεύης. Ἀλλὰ τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶνε μιὰ πρόωρη ἐπίδοσι στὰ μαθηματικά. Ὁ καθηγητὴς του Ρινταλίγκεο τοῦ εἶπε μιὰ μέρα:

— Δὲν νομίζω πὼς ἔγω νὰ σοῦ διδάξω τίποτε. Τοὐναντίον θὰ μπορούσα νὰ μάθω πολλὰ πράγματα ἀπὸ σένα...

Μίλησε τότε στὸν καθηγητὴ τῆς Ἀλγέβρας στὸ πανεπιστήμιο τῆς Γενεύης Βάβο ποὺ ἔμεινε καταπληκτος ἔπειτα ἀπὸ μιὰ συνομιλία πολλῶν ὡρῶν ποὺ εἶνε μὲ τὸ νεαρὸ Ἀμάν.

— Νεαρέ μου φίλε, τοῦ εἶπε, νομίζω ὅτι διαβλέπω σὲ σένα ἕνα μέλλοντα Νεύτωνα ἢ ἕνα Ἀϊνστάϊν. Πρέπει νὰ παρακολουθήσῃς μαθήματα στὸ πανεπιστήμιο.

"Επειτα ἀπὸ πολλὰ καὶ ἐπίμονα διαβήματα κατώρθωσε, τέλος, νὰ ἐπιτύγη μιὰ εἰδικὴ ἀπόφασι τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ ποὺ ἐπέτρεπε στὸν Ἀμὰν νὰ φοιτᾶ ταυτόχρονα στὸ κολλέγιο καὶ στὸ πανεπιστήμιο.

Χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἐξαίρεσι, ποὺ ἔνινε εἰδικὰ γι' αὐτόν, ὁ Ἀμὰν ἐτελείωσε ταυτόχρονα σχεδὸν τὸ κολλέγιο καὶ τὸ πανεπιστήμιο.

"Επειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἐδημοσίευσε ἕνα μαθηματικὸ σύγγραμμα, ποὺ προκάλεσε μεγάλη ἐντύπωσι μεταξὺ τῶν ἐπιστημονικῶν κύκλων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἀνακηρύχθηκε τότε διδάκτωρ τῶν μαθηματικῶν καὶ λίγον καιρὸ ἀργότερα διορίσθηκε καθηγητὴς τῆς Ἀλγέβρας στὸ πανεπιστήμιο τῆς Γενεύης.

Ἡ ἐξαίρεσις αὐτὴ ἔγει γίνει ἀλλὰ μιὰ φορὰ κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα γιὰ τὸ μεγάλο μαθηματικὸ Κράμερ.

Ὁ καθηγητὴς Ἀμὰν ἔγει μιὰ καταπλήσσουσα εὐφράδεια καὶ εἶνε τόσο παραστατικὸς στὶς ἐκφράσεις του, ὥστε καταφθάνει νὰ γίνεται ἀντιληπτὸς καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔγουν μεγάλες μαθηματικὲς γνώσεις. Ἐξασκεῖ, ἄλλωστε μιὰ μεγάλη γοητεία μεταξὺ τοῦ ἀκροατηρίου του. Καὶ πολλὲς ἀπὸ τὶς νέες ποὺ παρακολουθοῦν τὰ μαθήματά του εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένες μαζί του.

Ἀλλὰ ὁ ἔρως εἶνε κάτι ποὺ δὲν ἔγει καμμιὰ σγέσι μὲ τὶς μαθηματικὲς ἐξισώσεις καὶ γι' αὐτὸ ὁ καθηγητὴς Ἀμάν, παρὰ τὰ εἴκοσι χρόνια του, φαίνεται ψυγρὸς καὶ καθόλου εὐαίσθητος.

Οἱ προσπάθειές του τείνουν στὴ διατύπωσι μιᾶς νέας θεωρίας σγετικὰ μὲ τὶς παλίρροιες τῶν ὠκεανῶν, ποὺ ἀνοτρέπει τὰ σημερινὰ δεδομένα. (Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ παλίρροιες ἔπαιξαν ἕνα σπουδαῖο ρόλο στὴ στρατηγικὴ τοῦ τελευταίου πολέμου). Ἀσγολεῖται ἐπίσης μὲ τὴν κατασκευὴ μιᾶς ὑπολογιστικῆς μηγανῆς ποὺ θὰ εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὸν περίφημο «Ἐνιὰκ» καὶ τὸν ἠλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο τῶν Ἀμερικανῶν.

✪

Στὸ σημερινὸ τεῦχος σελ. 87 ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις τοῦ πλέον καταπληκτικοῦ καὶ περιπετειῶδους ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος τῆς διασήμου Ἀγγλίδος συγγραφέως ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

ΟΙ ΔΕΚΑ μελλοθάνατοι

Ἡ πλοκὴ οἱ δραματικὲς περιπέτειες τὸ μυστήριον τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τὸ καθιστοῦν τὸ πιὸ ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, ἀπ' ὅσα γράφτηκαν ὡς τώρα. Εἶνε ἡ ἱστορία δέκα ἐγκλημάτων δέκα δολοφονιῶν ποὺ γίνονται σ' ἕνα ἐρημονῆσι ποὺ οἱ μοναδικοί του κάτοικοι εἶνε ἑφτὰ ἄντρες καὶ τρεῖς γυναῖκες. Ὁ ἕνας ἀπὸτην τοῦ ἄλλου κι' οἱ δέκα κάτοικοι τοῦ νησιοῦ σκοτώνονται μυστηριωδῶς ἐνῶ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς δὲν μένει στὸ νησί. Ἐνῶ κανεὶς ἄλλος δὲν τὸ ἐπισκέπτεται. Ποιὸς τοὺς σκοτώνει; Ἡ δραματικὴ αὐτὴ ἀγωνία καὶ τὸ μυστήριον κρατοῦν ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου ὡς τὸ τέλος.

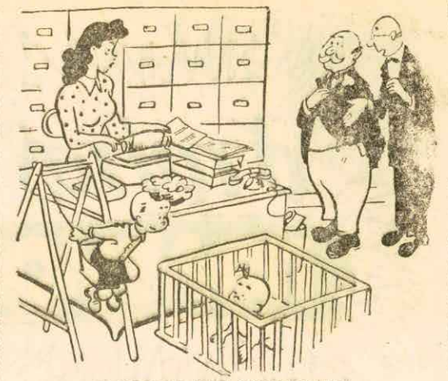

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

—"Ετσι ὅπως πάει αὐτὴ ἡ δακτυλογράφος δὲν ἀποκλείεται νὰ μᾶς κουβαλήσῃ μιὰ μέρα καὶ τὸν ἄντρα της μὲ κανένα κρεββάτι!...

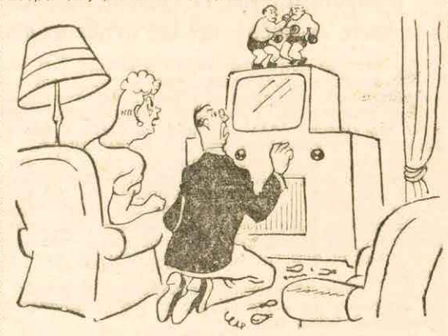

ΥΠΕΡΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

— Κάποια βλάβη νομίζω ὅτι θὰ ἔπαθε τὸ μηχάνημα!

— Πολὺ νόστιμο αὐτὸ τὸ κατεψυγμένο κρέας. Μοῦ δίνεις σὲ παρακαλῶ τὸ τσεκούρι;

— Εὐτυχῶς ἡ συνάντησις ἦταν φιλική!

Ο τρίτος ΠΟΛΕΜΟΣ

Η στρατηγική μιᾶς ἐνδεχομένης συρράξεως καὶ οἱ πιθανὲς ἐπιδιώξεις τῶν δυὸ ἀντιθέτων συνασπισμῶν

Ἀποτελεῖ κοινὸ μυστικὸ ὅτι ὁ κόσμος ἔχει χωρισθῆ σὲ δύο ἀντίθετα στρατόπεδα. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στέκεται ὁ ἀγγλοσαξωνικὸς συνασπισμὸς (Δύσις) καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ σοβιετικὸς συνασπισμὸς (Ἀνατολή). Βρισκόμαστε, δέβαια, σὲ μιὰ περιοδο εἰρήνης. Ἀλλ' ἡ εἰρήνη αὐτὴ εἶνε ἔνοπλος. Καὶ τίποτε δὲν εἶνε πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπὸ μιὰ ἔνοπλο εἰρήνη.

Ἄλλωστε τὸ χάσμα εὐρύνεται ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Καὶ οἱ ἀπειλὲς συρράξεως πολλαπλασιάζονται.

Ἂν, λοιπὸν παρὰ τὶς ἐλπίδες καὶ τὶς εὐχὲς ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς ἡ σύρραξις ἐπέλθη μιὰ μέρα—ἀδιάφορο ἂν αὐτὴ ἡ ἡμέρα εἶνε πολὺ κοντὰ ἢ βρίσκεται σ' ἕνα ἀπώτερο μέλλον—ποιὰ θὰ εἶνε τὰ θέατρα αὐτοῦ τοῦ τοίτου παγκοσμίου πολέμου καὶ ποιοι οἱ ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ τῶν δύο ἀντιπάλων συνασπισμῶν;

Σ' αὐτὰ τὰ ἀγωνιῶδη ἐρωτήματα προσπαθεῖ ν' ἀπαντήση ὁ ἀντισυνταγματάρχης Μίκσε σ' ἕνα ἐμπεριστατωμένο καὶ διαφωτιστικὸ ἄρθρο του.

Δυνατότητες καὶ μέσα τῶν δύο ἀντιπάλων

Μερικὲς προκαταρκτικὲς παρατηρήσεις εἶνε ἀπαραίτητες.

1) Ἕνας μέλλων πόλεμος θὰ ἔθετε ἀντιμετώπους ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὴ μεγαλύτερη δύναμι τῆς ξηρᾶς (Ρωσσία) καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὶς μεγαλύτερες δυνάμεις τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀέρος (ἀγγλοσαξωνικὸς συνασπισμός).

2) Ἄμεση συνέπεια τῆς νεωγραφικῆς θέσεως τῶν δύο ἀντιπάλων θὰ ἦταν ὅτι ἡ Ρωσσία θὰ βρισκόταν στὴν ἀνάγκη νὰ περιορίση τὶς ἐπιχειρήσεις της στὴν ἔκτασι μεταξὺ τῆς Βαλτικῆς καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἀντίθετα, οἱ ἀγγλοσαξωνικὲς δυνάμεις θὰ εἶναν στὸν ἀπόλυτο ἔλεγχό τους ὅλες τὶς θάλασσες καὶ οἱ μεταφορές τους θὰ ἦσαν ἀνενόχλητες. Ἡ ὑπεροχή των στὸν ἀέρα, ἐξ ἄλλου, θὰ ἐξασφάλιζε σ' αὐτὲς μεγάλη ἐλευθερία κινήσεων.

3) Ἕνα ἄλλο μειονέκτημα τῆς Ρωσσίας εἶνε ὅτι δὲν κατέχει βάσεις ναυτικὲς καὶ ἀεροπορικὲς σὲ σημεῖα ποὺ θὰ τῆς ἐπέτρεπαν ν' ἀπειλήση τοὺς ζωτικοὺς κόμβους συγκοινωνιῶν τῶν ἀντιπάλων της.

4) Ἡ Ρωσσία θὰ διέθετε τεράστιες ἀνθρώπινες μάζες. Ἀντίθετα, οἱ ἀγγλοσαξωνικὲς δυνάμεις θὰ εἶχαν μίαν ἀναμφισβήτητη τεχνική, βιομηχανικὴ καὶ ἐμπορικὴ ὑπεροχή.

Θέατρα τοῦ πολέμου

Ἕνας μέλλων πόλεμος θὰ ἐξελίσσετο πιθανώτατα σὲ τρία θέατρα: στὴν Εὐρώπη, στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ στὴν Ἄπω Ἀνατολή.

Πρὸς τὸ παρόν, οἱ ἀρκτικὲς περιοχὲς θὰ ἀποκτήσουν δευτερεύουσα σημασία. Γιατί λόγω τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν, εἶνε ἀπίθανον ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ κινηθοῦν ἐκεῖ μεγάλοι στρατοί. Ὁ πόλεμος θὰ περιοριζόταν ἴσως στὴν ἀπόκτησι ναυτικῶν καὶ ἀεροπορικῶν βάσεων, ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ δύο ἀντίπαλοι θὰ διεξήναν μιὰ μονομαχία μὲ ἱπτάμενες βόμβες.

Ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως στὴν Εὐρώπη θὰ ἦταν πιθανώτατα ἡ γραμμὴ Λυβέκης—Τεργέστης.

Ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐπιχειρήσεων

Ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξι τῶν ἐπιχειρήσεων, τὰ ἐνδεχόμενα ποὺ μποροῦν νὰ συμβοῦν εἶνε δύο:

Στὴν πρώτη περίπτωσι ἡ Ρωσσία θὰ εἶχε τὴν ἐπιθετικὴ πρωτοβουλία, πρᾶγμα ποὺ προϋποθέτει τὴν κατάληψι τῆς δυτικῆς Εὐρώπης.

Στὴ δεύτερη, ἡ ἐπίθεσις θὰ διεξήγετο ἐκ μέρους τῶν ἀγγλοσαξωνικῶν δυνάμεων πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης καὶ τῶν ρωσσικῶν στεππῶν.

Ἡ πρώτη ὑπόθεσις φαίνεται πιὸ πιθανή. Γιατὶ οἱ ἀγγλοσαξωνικὲς δυνάμεις ποὺ βρίσκονται σήμερα στὴ Γερμανία εἶνε πολὺ ἀσθενεῖς γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συγκρατήσουν τὸ ρωσσικὸ νείαρρο.

Πραγματικά, ἡ Ρωσσία θὰ μποροῦσε σὲ παρουσία περίπτωσι νὰ διαθέση 200—250 μεραρχίες, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ φτάση ταχύτατα στὶς ἀκτὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τὰ Πυρηναῖα. Ἀλλὰ ποιὸς θὰ ἦταν ὁ στρατηγικὸς σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως; Προφανῶς ἡ κατάληψις τοῦ Γιβραλτάρ.

Πρέπει νὰ παρατηρηθῆ ὅμως ὅτι ἡ νεωγραφικὴ διαμόρφωσις τῆς ἰβηρικῆς χερσονήσου δὲν ἐπιτρέπει ἕναν ἀστραπιαῖο πόλεμο καὶ ὅτι ἡ κατάληψις τῆς δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἱσπανίας δὲν θὰ εἶνε χρήσιμος παρὰ μόνον ἂν ἡ Ρωσσία κατορθώση νὰ καταλάβη ταυτόχρονα τὴ βόρειο Ἀφρικὴ καὶ κυρίως τὸ Μαρόκο.

Ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐπιχειρήσεων στὴ δυτικὴ Εὐρώπη, παρουσία προώθησις τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ ἀπὸ τοῦ Ἔλβα μέχρι τῶν Πυρηναίων ἢ μέχρι τοῦ Γιβραλτάρ θὰ βρισκόταν ἐκτεθειμένη συνεχῶς σὲ μιὰ σοβαρώτατη ἀπειλὴ ἀπὸ τὸ δεξιὸ πλευρό της. Γιατὶ ἡ Σκανδιναυϊκὴ Χερσόνησος θὰ ἀπειλοῦσε διαρκῶς τὰ πλευρὰ τοῦ ρωσσικοῦ στρατοῦ. Γι' αὐτό, θὰ ἔπρεπε πρὶν ἀπὸ οἱαδήποτε ἐπιχείρησι αὐτοῦ τοῦ εἴδους, νὰ προηγηθῆ ἡ κατάληψις τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας ἀπὸ τοὺς Ρώσσους.

Μιὰ ἄλλη σοβαρώτερη ἀπειλὴ θὰ ἀποτελοῦσαν οἱ βρετανικὲς νῆσοι. Τὸ μεγαλύτερο στρατηγικὸ μάθημα ποὺ ἔδωκε ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος εἶνε ὅτι ἡ κατοχὴ τῆς Εὐρώπης δὲν παρέχει καμμιὰ ἀσφάλεια γιὰ κεῖνον ποὺ δὲν ἔχει κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχό του τὴν Ἀγγλία. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ τεχνικὴ ὑπεροχὴ τῶν Ἀγγλοσαξόνων θὰ ἀποκτοῦσε ὅλη τὴ σπουδαιότητά της. Ἡ Ρωσσία θὰ διέθετε ἕναν τεράστιο στρατὸ στὴν ξηρά, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος θὰ ὑστεροῦσε στὸν ἀέρα καὶ στὴ θάλασσα. Καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ δὲν θὰ ἤλεγχε τὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες, οἱ πιθανότητες καταλήψεως τῶν βρετανικῶν νήσων θὰ ἦσαν ἀκόμη μικρότερες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ εἶγεν ἄλλοτε ὁ Χίτλερ, ὅταν βρισκόταν στὸ Καλαί.

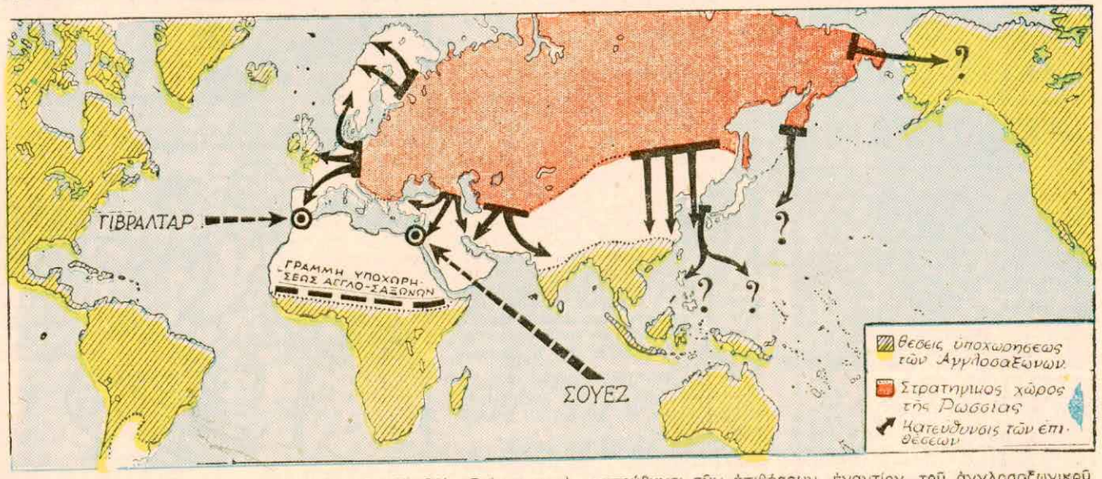

Δυναμικὴ γραμμὴ τῆς σοβιετικῆς στρατηγικῆς. Τὰ βέλη δείχνουν τὴν κατεύθυνσι τῶν ἐπιθέσεων ἐναντίον τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ συνασπισμοῦ.

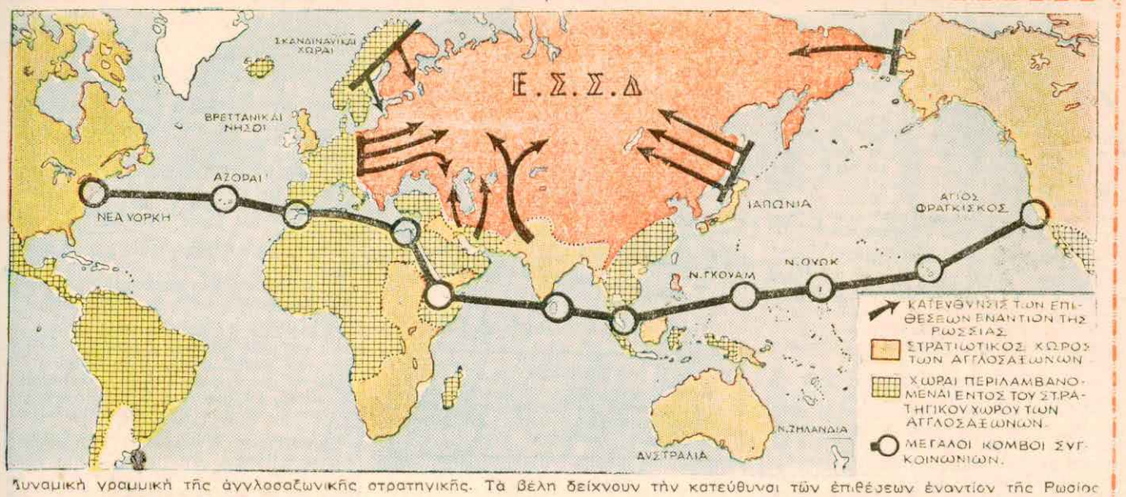

Δυναμικὴ γραμμικὴ τῆς ἀγγλοσαξωνικῆς στρατηγικῆς. Τὰ βέλη δείχνουν τὴν κατεύθυνσι τῶν ἐπιθέσεων ἐναντίον τῆς Ρωσίας

Μὲ ἁπλούστερα λόγια εἶνε πολὺ ἀπίθανον νὰ ἐπιτύχη ἡ σοβιετικὴ διάκησις σὲ μιὰ παρουσία ἐπιχείρησι δεδομένου ὅτι στὸ τοίγωνον Σκάπα - Φλόου - Τσόυτνεϋ - Καλαῒ ἡ ναυτικὴ καὶ ἀεροπορικὴ ὑπεροχὴ τῶν Ἀγγλοσαξόνων θὰ εἶνε ἀπόλυτη.

Στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ τὴ Μέση Ἀνατολή

Οἱ ἐπιχειρήσεις στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ τὴ Μέση Ἀνατολὴ θὰ ἀποτελέσουν ἕνα ἑνιαῖο σύνολο. Ἡ ἀφετηρία τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων θὰ ἦταν πιθανώτατα ἡ περιοχὴ ποὺ περιλαμβάνεται μεταξὺ τῆς Μαύρης θαλάσσης καὶ τῆς Κασπίας Σ' αὐτὸν τὸν τομέα ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς μιᾶς ἐπιθέσεως προερχομένης ἐξ ἀνατολῶν θὰ ἦταν τὸ κλείσιμο τῆς ἀνατολικῆς ἐισόδου τῆς Μεσογείου δηλαδὴ τοῦ Σουέζ καὶ ὁ ἔλεγχος τοῦ Γιβραλτάρ ποὺ ἀποτελεῖ τὴ δεύτερη πύλη αὐτῆς τῆς θαλάσσης. Ἄλλοι σκοποὶ θὰ ἦσαν τὸ Δαρδανέλλιο τοίτη ἐξέχουσα θέσις τῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου καὶ ὁ Περσικὸς κόλπος ἡ κατάληψις τοῦ ὁποίου θὰ ἐυνοοῦσε τὰ μέγιστο μιὰ βαθεῖα διεισδυσι πρὸς τὸ μέσος τῶν Ἰνδιῶν.

Οἱ συνέπειες μιᾶς παρουσίας στρατηγικῆς ποὺ ἄλλωστε εἶνε ἡ μόνη δυνατὴ γιὰ τὰ Σοβιὲτ στὴν περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς παρουσιάζονται ὡς ἑξῆς:

α) Ἡ ἄμυνα τῶν Ἀγγλοσαξόνων, μετὰ τὴν ἐνδεχομένη ἀπώλεια τοῦ Γιβραλτάρ καὶ τοῦ Σουέζ θὰ περιοριζόταν στὴ νοτιὰ Ντακάρ—Τζ ιπουτί.

β) Τὰ ἐλάχιστα σημεῖα ποὺ οἱ ἀγγλοσαξωνικὲς δυνάμεις θὰ μποροῦσαν νὰ διατηρήσουν στὴ Μεσόγειο, ὅπως ἡ Ἰταλία ἡ Ἑλλάς ἡ Μάλτα ἢ ἡ βόρειος Ἀφρικὴ θὰ ἦσαν καταδικασμένα σὲ μιὰ βραδεῖα ἀσφυξία λόγω τῆς ἀπομονώσεως των.

γ) Ἡ κατάληψις τοῦ Γιβραλτάρ καὶ τοῦ Σουέζ θ' ἀνάγκαζε τὶς ἀγγλοσαξωνικὲς δυνάμεις νὰ κάμουν τὸ γύρο τῆς Ἀφρικῆς γιὰ τὶς μεταφορές των.

Στὴν Ἄπω Ἀνατολή

Στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐπιχειρήσεων παρουσιάζει μεγαλύτερη ἀβεβαιότητα. Λόγω τῆς μειονεκτικῆς θέσεως τῆς Ρωσσίας στὴ θάλασσα καὶ τὸν ἀέρα μιὰ προώθησις ἀπὸ τὸ Βλαδιβοστὸκ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν ὁλλανδικῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ὠκεανίας φαίνεται ἀπίθανη.

Συνεπῶς ἡ μόνη δυνατότης ποὺ ἔχει μιὰ μεγάλη δύναμις τῆς ξηρᾶς ὅπως εἶνε ἡ Ρωσσία σ' ἕναν ἀνώτερο ἐναντίον ἰσχυροτάτων ναυτικῶν καὶ ἀεροπορικῶν δυνάμεων ὅπως εἶνε ὁ δυτικὸς συνασπισμὸς περιορίζεται στὴν συγκέντρωσι τῶν προσπαθειῶν της σὲ μόνη τὴν περιοχὴ τῆς Μεσογείου. Μόνον σ' αὐτὴν τὴν περιοχὴ θὰ μποροῦσε ἡ Ρωσσία, παρ' ὅλη τὴ μειονεκτικὴ θέσι της στὴ θάλασσα καὶ τὸν ἀέρα ν' ἀναπτύξη μιὰ στρατηγικὴ σὲ παγκόσμιο κλίμακα μιὰ στρατηγικὴ δηλαδὴ ποὺ θὰ ἐνδιέφερε τρεῖς ἠπείρους ταυτόχρονα τὴν Εὐρώπη τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ἀσία.

Παρουσία ἐξέλιξις τῶν ἐπιχειρήσεων θὰ εἶνεν ἀποφασιστικὴ σημασία:

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι οἱ ἀγγλοσαξωνικὲς δυνάμεις θὰ εἶναν στὴν κατοχή τους τὴ βόρειο καὶ νότιο Ἀμερική τὶς βρετανικὲς νήσους τὴ νότιο Ἀφρικὴ τὴν Αὐστραλία καὶ ἄλλες περιοχὲς μεγάλης οἰκονομικῆς σημασίας. Σὲ τοῦτο πού ἡ ἐξάπλωσις τῆς σοβιετικῆς δυνάμεως στὶς ἄλλες ἤπειρους τοῦ πλανήτου μας δὲν θὰ τὶς ἔθιγε σοβαρῶς. Ἡ περίπτωσις εἰσόδου στὴν Εὐρώπη θὰ ἦταν πάντοτε δυνατή.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ Ρωσσία θὰ μποροῦσε ν' ἀντιμετωπίση τὴν κατάληψι τῆς Μεγάλης Βρεταννίας ἢ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν:

Τὸ κλειδὶ τοῦ αἰνίγματος

Ἐδῶ ἀκοιβῶς βρίσκεται τὸ κλειδὶ τοῦ αἰνίγματος.

Καθ' ὅλες τὶς ἐνδείξεις ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀγγλοσαξωνικῆς στρατηγικῆς θὰ ἐξηοτᾶτο στὴν ἀονὴ ἀπὸ τὴν ἐπιτυγία τῆς κοταλήψεως ἐκ μέρους τῆς Ρωσσίας τῆς δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ ρωσσικὸς στρατὸς ἐφτανε πρὸς δυσμὰς μέχοι τοῦ Γιβραλτάρ καὶ πρὸς ἀνατολὰς μέχοι τοῦ Σουέζ οἱ ἀγγλοσαξωνικὲς δυνάμεις θὰ ἔπρεπε ν' ἀναχαταλάβουν τὴ λεκάνη τῆς Μεσογείου, τὴ δυτικὴ Εὐρώπη καθὼς καὶ τὶς ἀπολεσθεῖσες περιοχὲς στὴ Μέση Ἀνατολή, δηλαδὴ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴ Μεσοποταμία.

Ἂν οἱ Ἀγγλοσάξωνες κατώρθωναν νὰ καταλάβουν βάσεις στὴν Εὐρώπη καὶ τὴ Μέση Ἀνατολή, οἱ ἐπιγειρήσεις θ' ἀκολουθοῦσαν πιθανώτατα τὴν ἑξῆς πορεία:

Ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἀγγλοσαξωνικῶν στοατιῶν εἰσβολῆς μεταξὺ τῆς Βαλτικῆς καὶ τῆς Μαύρης Θαλάσσης θὰ προϋπέθετε τὴν κατάληψι τῆς περιοχῆς τοῦ Δουνάβεως. Στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ Ἐρυθρὸς Στρατὸς κατώρθωνε νὰ ἐγκατασταθῆ στὶς ἀλπικὲς καὶ αὐστριακὲς Ἄλπεις θὰ εἶνε τὸ πλεονέκτημα μιᾶς σημαντικῆς ἐπιβαουνύσεως τοῦ μετώπου του ποὺ θὰ ἐξετείνετο τότε σὲ μιὰ ἑνιαία γοαμμὴ ἀπὸ τὴ Βαλτικὴ ὡς τὴν Ἀδριατική. Γιὰ τὸν ἐπιτιθέμενο τὸ πεδίον δράσεως θὰ περιοριζόταν στὴν περιοχὴ ποὺ περιλαμβάνεται μεταξὺ τῆς βορείου πεδιάδος τῆς Γερμανίας καὶ τῶν πελαγικῶν στεππῶν, δηλαδὴ πεοίπου κατὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἅγιος Βεσολίου—Βασσοβίας.

Τὰ πράγματα θὰ ἦσαν ὅμως ἐντελῶς διαφορετικὰ ἂν ἡ Ρωσσία ἔνανε τὴν κοιλάδα τοῦ Δουνάβεως Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ παριστάμεθα σὲ μιὰ ἐπανάληψι τῆς γερμανικῆς στρατηγικῆς τοῦ 1941—44 ποὺ χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ μιὰ γενικὴ προώθησι τῶν ἐπιτιθεμένων ἀπὸ τὴ Μαύρη Θάλασσα πρὸς τὴ Βαλτική.

Σ' ἕνα μελλοντικὸ πόλεμο, τὰ σημερινὰ ἀεροπλάνα θὰ ἀντικαταστάθοῦν ἀπὸ τὰ πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα ρομπότ, ποὺ θὰ περνοῦν πάνω ἀπὸ τὸ Βόρειο Πόλο καὶ θὰ βομβαρδίζουν μὲ καταιγιστικὴ ἀκοίβεια τοὺς στόχους τους.

(Ἡ συνέχεια ὀπίσθεν)

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

Ο ΞΩΤΣΥΜΕΝΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Δυὸ βρυκόλακες

Μιὰ βαρειὰ φωνή, ἀκούστηκε πάνω στὴ σκοτεινὴ θάλασσα, προφέροντας αὐτὰ τ' ἀπειλητικὰ λόγια :

— "Ε ! σεῖς ἀπὸ τὴ βάρκα ! Σταματῆστε, ἀλλοιῶς σᾶς βυθίζω !

Ἡ μικρὴ βάρκα, ποὺ βρίσκονταν δυὸ ἄντρες μονάχα, καὶ ποὺ προχωροῦσε γρήγορα πάνω στὰ κατάμαυρα νερά, σὰν νἄθελε ν' ἀπομακρυνθῆ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο ἀπὸ τὴν ὄχθη, σταμάτησε ἀπότομα. Οἱ δυὸ ναυτικοί, τραβώντας μέσα τὰ κουπιά τους, εἶχαν σηκωθῆ καὶ κυττοῦσαν μὲ ἀνησυχία μιὰ μεγάλη, σκιά, ποὺ φαινόταν σὰν νὰ ξεφύτρωσε ξαφνικὰ μπροστά τους, μέσα ἀπὸ τὰ κύματα.

Κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος θὰ ἦσαν καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶν. Εἶχανε πρόσωπα ἀδύνατα, καὶ τοὺς ἔδιναν πιὸ πολὺ σκληρὴ ἔκφρασι τὰ πυκνά τους γένεια, ποὺ φαίνονταν σὰν νὰ μὴν εἶχανε χτενιστῆ ποτέ.

Πλατειὰ καπέλλα μὲ πεσμένα μπὸρ σκέπαζαν τὰ κεφάλια τους. Φοροῦσαν φανέλλες σχισμένες, ξεθωριασμένες, χωρὶς μανίκια, μιὰ ζώνη ἀπὸ κοκκινωπὸ πανί, τυλιγμένη γύρω ἀπὸ τὴ μέση τους, καὶ κοντὰ παντελόνια ποὺ ἄφιναν γυμνὲς τὶς γάμπες τους. Στὶς ζῶνες τους εἶχανε περασμένα ἀπὸ ἕνα ζευγάρι μεγάλα παλιὰ πιστόλια.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄντρες, ποὺ θὰ τοὺς περνοῦσε κανεὶς γιὰ δραπέτες ἀπὸ κανένα κάτεργο, βλέποντας τὸν μεγάλο σκοτεινὸ ὄγκο, ποὺ διαγραφότανε στὸ φόντο τοῦ ἀστροφώτιστου οὐρανοῦ, ἄλλαξαν ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα.

— "Ε λοιπόν, Καρμώ, εἶπε ἐκεῖνος, ποὺ φαινότανε λίγο πιὸ νέος ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἐσὺ ποὺ βλέπεις καλύτερα ἀπὸ μένα, γιὰ κύτταξε τί εἶναι. Γιὰ μᾶς εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου. Τί βλέπεις ;

— Βλέπω, φίλε μου Βὰν Στύλλερ, πὼς εἶναι ἕνα καράβι σὲ δυὸ-τρεῖς πιστολιὲς ἀπόστασι ἀπὸ μᾶς. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἂν ἔρχεται ἀπὸ τὴ Χελώνα ἢ ἀπὸ τὴν Ἱσπανικὴ ἀποικία.

— Νἄναι δικοί μας : Χμ, ἀμφιβάλλω... Νὰ τολμήσουν νὰ διακινδυνέψουν ὡς ἐδῶ, κάτω ἀπὸ τὰ κανόνια τῶν ὀχυρῶν, μὲ κίνδυνο νὰ συναντήσουν κανένα στολίσκο ἀπὸ καράβια ποὺ συνοδεύουν τὰ «γαλιόνια» τὰ φορτωμένα χρυσάφι..

—"Ο,τι κι' ἂν εἶνε αὐτὸ τὸ καράβι μᾶς εἶδε καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀφίση νὰ φύγουμε. "Αν δοκιμάζαμε ν' ἀπομακρυνθοῦμε, μὲ μιὰ κανονιὰ θὰ μᾶς ἔστελνε στὸ Βελζεβούλ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ φωνή, ποὺ εἶχαν ἀκούσει πρίν, μέσα στὸ σκοτάδι, ἀντήχησε ξανά, πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ προσταχτικὴ αὐτὴ τὴ φορά :

— Τίς εἶ;

—'Ο διάβολος! γρύλλισε ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς δυὸ ποὺ λεγόταν Βὰν Στύλλερ, ἐνῶ ὁ σύντροφός του, τοὐναντίον, ἀπάντησε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς φωνῆς του:

— Ποιὸς λοιπὸν ἔχει τὸ θράσος νὰ μᾶς ρωτᾶ; Αὐτὸς ὁ περίεργος ἂς ἔρθη πιὸ κοντὰ καὶ θὰ τοῦ ἀπαντήσουμε μὲ πιστολιές.

Ἀντὶ νὰ θυμώση τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε μιλήσει πάνω ἀπὸ τὸ καράβι, αὐτὴ ἡ ἀπάντησι φάνηκε νὰ τοῦ προξενῆ μιὰ ζωηρὴ ἱκανοποίησι, γιατὶ συνέχισε:

—"Ας προχωρήσουν οἱ γενναῖοι κι' ἂς ἔρθουν νὰ φιλήσουν τοὺς Ἀδελφοὺς τῆς Ἀκτῆς!

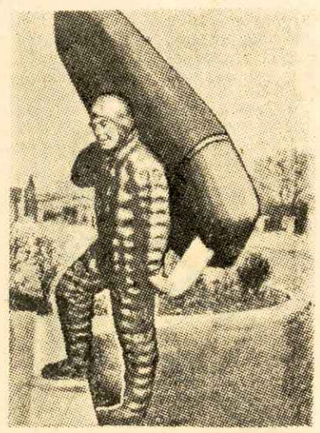

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΩΣΙΒΙΟΣ ΕΞΑΡΤΗΣΙΣ

Ἡ Ἀγγλικὴ Βασιλικὴ Ἀεροπορία θὰ ἐφοδιάζη στὸ μέλλον ὅλους τοὺς πιλότους της μὲ τὴ νέα αὐτὴ σωσίβιο ἐξάρτησι. Ἡ βάρκα κι' ἡ στολὴ μαζί ὅταν ξεφουσκωθοῦν πιάνουν τόσο μικρὸν ὄγκο ὥστε εὐκερῶς τοποθετοῦνται μέσα σὲ μιὰ μικρὴ βαλίτσα.

Οἱ δυὸ ἄντρες τῆς βάρκας ἔβγαλαν συγχρόνως μιὰ κραυγὴ χαρᾶς:

— Οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς!

— Νὰ μὲ καταπιῆ ἡ θάλασσα, πρόσθεσε ὁ Καρμώ, ἂν δὲν ἀναγνώρισα τὴ φωνὴ αὐτοῦ ποὺ φώναξε.

— Ποιὸς νομίζεις πὼς εἶνε; ρώτησε ὁ σύντροφός του, πού, ξαναπιάνοντας τὸ κουπιά, εἶχε ἀρχίσει νὰ τὰ τραβᾶη μὲ δύναμι.

— Δὲν ὑπάρχει, ἀνάμεσα στοὺς γενναίους τῆς Χελώνας, ἀπάντησε ὁ Καρμώ, παρὰ μόνον ἕνας ἄντρας ἱκανὸς νἄρθη ν' ἀψηφήση ἀπὸ τόσο κοντὰ τὰ ἱσπανικὰ ὀχυρά.

— Ποιὸς εἶνε λοιπόν; ρώτησε ξανὰ ὁ Βὰν Στύλλερ.

—'Ο Μαῦρος Κουρσάρος!

— Παναγία τοῦ Χάμπουργκ! φώναξε ὁ Βὰν Στύλλερ, πού, μ' αὐτὸ τὸ συνηθισμένο του ἐπιφώνημα, θυμότανε τὴν πατρίδα του. Αὐτός, ἐδῶ!

— Τὶ θλιβερὸ μαντᾶτο γι' αὐτὸν τὸν ἀνδρεῖο! ψιθύρισε ὁ Καρμὼ ἀναστενάζοντας, ὅταν μάθη πὼς ὁ ἀδελφός του εἶνε νεκρός!

—"Ισως νὰ ἔλπιζε νὰ φτάση ἐγκαίρως γιὰ νὰ τὸν βγάλη ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ἱσπανῶν.

— Ναί, δίχως ἄλλο.

— Εἶνε ὁ δεύτερος ἀδελφὸς ποὺ τοῦ σκοτώνουν.

— Ναί, ὁ δεύτερος. Δυὸ ἀδέρφια, κι' οἱ δυὸ πεθαμένοι στὴν ἄτιμη κρεμάλα...

— Θὰ ἐκδικηθῆ, Καρμώ.

— Τὸ ἐλπίζω, καὶ θἄμαστε μαζί τοι γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουμε γι' αὐτὴ τὴν ἐκδίκησι. Ἡ μέρα, ποὺ θὰ ἰδῶ να στραγγαλίζουν αὐτὸν τὸν καταραμένο Κυβερνήτη τοῦ Μαρακαΐμπο, θἄναι σίγουρα, ἡ πιὸ ὄμορφη τῆς ζωῆς μου. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, θὰ βγάλω ἀπὸ τὸ παντελόνι μου, ὅπου τἄχω ραμμένα, δυὸ σμαράγδια. Θὰ πιάσω τοὐλάχιστον χίλια πιάστρα ἀπ' αὐτὰ καὶ θὰ τὰ φᾶμε μὲ τοὺς συντρόφους.

—"Α! Φτάσαμε! Καλὰ σοῦ τὄλεγα. Εἶνε τὸ καράβι τοῦ Μαύρου Κουρσάρου.

Τὸ καράβι, πού, στὴν ἀρχή, δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ διακρίνουν παρὰ ἀμυδρὰ βρισκόταν τώρα σὲ μερικὲς δρασκελιὲς ἀπόστασι ἀπὸ τὴ βάρκα τους.

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ ἐκεῖνα πλοῖα, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ «φιλιμπουστιέροι», τῆς νήσου Χελώνας γιὰ νὰ κυνηγᾶνε τὰ ἱσπανιόλικα «γαλιόνια», ποὺ μετέφεραν στὴν Εὐρώπη τοὺς θησαυροὺς τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, τοῦ Μεξικοῦ, καὶ τῶν περιοχῶν τοῦ Ἰσημερινοῦ. Καλὰ ἱστιοφόρα, ἐφωδιασμένα μ' ἕνα ψηλὸ κατάρτι, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐπωφελοῦνται καὶ τῆς παραμικρῆς αὔρας, μὲ τὴν καρένα στενή, τὴν πλώρη καὶ τὴν πρύμνη πολὺ ψηλές, ὅπως συνηθιζόταν ἐκείνη τὴν ἐποχή, καί, κυρίως, ἁρματωμένα γερά.

Λώδεκα κανόνια πρόβαλαν τὰ μαῦρα ρύγχη τους σὲ διπλῆ σειρὰ ἀπὸ τὶς πλευρὲς τοῦ καραβιοῦ, καί, πάνω στοὺς πυργίσκους, μπρὸς καὶ πίσω, ἦσαν τοποθετημένα ἐπίσης βαρειὰ κανόνια, προωρισμένα νὰ καθαρίζουν μὲ βροχὴ μυδραλλίων τὶς γέφυρες τῶν ἐχθρικῶν καραβιῶν.

Τὸ κουρσάρικο καράβι εἶχε σταθῆ, περιμένοντας τὴ βάρκα νὰ πλησιάση· ἀλλά, στὴν πλώρη, ἕνα φανάρι ἐπέτρεπε νὰ διακρίνη κανεὶς καμμιὰ δεκαριὰ ἄντρες, πού, ὡπλισμένοι μὲ τουφέκια, ἦσαν ἕτοιμοι νὰ πυροβολήσουν στὴν παραμικρὴ ὑποπτη κίνησι.

Οἱ δυὸ ἄντρες τῆς βάρκας, φτάνοντας στὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ, ἔπιασαν ἕνα σχοινὶ ποὺ τοὺς ἔρριξαν. "Επειτα, ἀφοῦ δέσανε τὴ βάρκα τους τράβηξαν ἐπάνω τὰ κουπιὰ καὶ σκαρφάλωσαν στὸ καράβι.

Ἐνῶ δυὸ ἄντρες τοῦ πληρώματος ἀκούμπησαν τὶς κάννες τῶν τουφεκιῶν τους ἀπάνω τους, ἕνας ἄλλος διηύθυνε στὰ πρόσωπά τους τὸ φῶς ἑνὸς κλεφτοφάναρου.

— Ποιοὶ εἴσαστε; τοὺς ρώτησε.

— Μὰ τὸν Βελζεβούλ, τὸ ἀφεντικό μου! φώναξε ὁ Καρμώ, δὲν ἀναγνωρίζετε λοιπὸν τοὺς φίλους;

— Νὰ μὲ καταπιῆ καρχαρίας, εἶπε ὁ ἀνθρωπάκος μὲ τὸ κλεφτοφάναρο, ἂν δὲν εἶνε ὁ Καρμώ! Πῶς! Εἶσαι ἀκόμα ζωντανός, ἐνῶ στὴ Χελώνα σὲ νόμιζαν νεκρό; Γιὰ στάσου! Νὰ κι' ἄλλος ἕνας βρυκόλακας, μοῦ φαίνεται. Δὲν εἶνε ὁ Βὰν Στύλλερ ἀπὸ τὸ Χάμπουργκ;

— Μὲ κρέας καὶ μὲ κόκκαλα! ἀπάντησεν ἐκεῖνος.

— Τὴ σκαπουλάρισες λοιπὸν κι' ἐσύ;

—"Ε! 'Ο θάνατος δὲν μὲ θέλησε. Καὶ σκέφτηκα πὼς ἄξιζε καλύτερα νὰ ζήσω μερικὰ χρόνια ἀκόμα.

—'Αλλ' ὁ καπετάνιος;

— Σῶπα! εἶπεν ὁ Καρμώ.

— Μπορεῖς νὰ μιλήσης. Εἶνε πεθαμένος, δὲν εἶν' ἔτσι;

—'Εσεῖς κοράκια, τί ἔχετε καὶ σκούζετε; ἀκούστηκε ἡ μεταλλικὴ φωνή, ποὺ εἶχε πρωτομιλήσει.

—Παναγία τοῦ Χάμπουργκ! 'Ο Μαῦρος Κουρσάρος! εἶπεν ὁ Βὰν Στύλλερ, ἐνῶ ὁ Καρμὼ φώναζε μ' ὅλη του τὴ δύναμι:

—'Εδῶ εἶμαι, καπετάνιο μου!

Ὁ Μαῦρος Κουρσάρος

"Ενας ἄντρας κατέβηκε ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ κυβερνήτη, κι' ἦρθε κοντά τους, μὲ τόνα χέρι ἀκουμπισμένο στὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του, ποὺ τὸ εἶχε περασμένο στὴ ζώνη του.

Ἦταν ὁλόκληρος ντυμένος στὰ μαῦρα, μὲ μιὰ κομψότητα ἀντίθετη μὲ τὶς συνήθειες τῶν φιλιμπουστιέρων, πού, ἀπασχολημένοι περισσότερο νὰ περιποιοῦνται τὰ ὅπλα τους παρὰ νὰ διαλέγουν τὰ ροῦχα τους, περιορίζονται συνήθως σ' ἕνα παντελόνι καὶ σ' ἕνα πουκάμισο.

Φοροῦσε μιὰ πλούσια καζάκα ἀπὸ μαῦρο μεταξωτό, γαρνιρισμένη μὲ νταντέλλες τοῦ ἴδιου χρώματος. "Ενα παντελόνι ἐπίσης ἀπὸ μαῦρο μεταξωτό, μὲ μιὰ πλατειὰ ζώνη μὲ κρόσσια. Μπότες ὡς τὸ γόνατο, καί, στὸ κεφάλι, ἕνα μεγάλο μαλακὸ καπέλλο, στολισμένο μ' ἕνα μακρὺ μαῦρο φτερό, ποὺ τοῦ ἔπεφτε πάνω στοὺς ὤμους.

Πραγματικά, ὑπῆρχε κάτι τὸ πένθιμο στὴν ἐμφάνισι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ντυμένου κατάμαυρα, καὶ ποὺ ἡ μορφή του, κάτωχρη σὰν μαρμάρινη, στολιζόταν ἀπὸ μιὰ γενειάδα, κομμένη μυτερή

Ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν σπάνιας ὁμορφιᾶς: μύτη ἴσια, χείλη λεπτὰ καὶ ρόδινα σὰν κοραλλένια, μέτωπο πλατὺ μὲ μιὰν ἐλαφριὰ οὐλή, ποὺ τοῦ ἔδινε μιὰν ἔκφρασι μελαγχολική, μάτια μαῦρα μὲ μακρυνὲς βλεφαρίδες ὅπου κάποτε ἄναβε μιὰ τέτοια ἀστραπή, ποὺ μποροῦσε νὰ τρομοκρατήση καὶ τοὺς πιὸ ἀτίθασσους φιλιμπουστιέρους τοῦ Κόλπου.

Τὸ ἀνάστημά του ἦταν ψηλό, λυγερό, κομψό. Τὰ λεπτά του χέρια ἔδειχναν ἀμέσως πὼς ἦταν ἕνας ἄντρας ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια καὶ γεννημένος γιὰ ἀρχηγός.

Οἱ δυὸ ἄντρες τῆς βάρκας, βλέποντάς τον νὰ προχωρῆ, κυττάχτηκαν μὲ κάποιαν ἀνησυχία.

— Ποιοὶ εἴσαστε; τοὺς ρώτησε ὁ Μαῦρος Κουρσάρος, σταματώντας μπροστά τους, μὲ τὸ χέρι πάντοτε ἀκουμπισμένο στὸ πιστόλι του.

— Εἴμαστε δυὸ φιλιμπουστιέροι τῆς Χελώνας, δυὸ Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς, ἀπάντησε ὁ Καρμώ.

— Κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχεστε;

—'Από τὸ Μαρακαΐμπο.

— Ξεφύγατε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ἱσπανῶν;

— Ναί, καπετάνιο.

— Σὲ ποιὸ καράβι ἀνήκετε;

— Στὸ καράβι τοῦ Κόκκινου Κουρσάρου.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Μαῦρος Κουρσάρος ἐφρικίασε, ἔπειτα ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σιωπηλός, καρφώνοντας

— Ποιοὶ εἴσαστε; τοὺς ρώτησε ὁ Μαῦρος Κουρσάρος σταματώντας μπροστά τους μὲ τὸ χέρι ἀκουμπισμένο στὸ πιστόλι του.

πάνω στοὺς δυὸ φιλιμπουστιέρους ἕνα βλέμμα ποὺ ἄστραφτε.

— Στὸ καράβι τοῦ ἀδελφοῦ μου, εἶπε μ' ἕνα τρεμούλιασμα στὴ φωνή.

Καί, πιάνοντας ἀπότομα τὸν Καρμὼ ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸν ἔσυρε πρὸς τὸν πυργίσκο τῆς πλώρης.

Φτάνοντας ἐκεῖ, στράφηκε πρὸς ἕναν ἄντρα, ποὺ στεκόταν ὄρθιος κοντὰ στὴ θέσι τοῦ κυβερνήτη, σὰ νὰ περίμενε μιὰ διαταγή.

— Μόργκαν, τοῦ εἶπε ὁ Μαῦρος Κουρσάρος, νὰ γυρνᾶς διαρκῶς στ' ἀνοιστά. Οἱ ἄντρες νὰ μείνουν σὲ θέσι μάχης, τὰ κανόνια μὲ τὸ φυτίλι ἀναμένο, καὶ νὰ μὲ εἰδοποιῆς γιὰ ὅ,τι ἀντιληφθῆς.

— Ναί, καπετάνιο μου. Οὔτε ἕνα καράβι, οὔτε μιὰ βάρκα δὲν θὰ πλησιάσουμε χωρὶς νὰ εἰδοποιηθῆτε.

'Ο Μαῦρος Κουρσάρος, κρατώντας πάντοτε τὸν Καρμὼ ἀπὸ τὸ μπράτσο, κατέβηκε μαζί του τὴ σκαλίτσα καὶ μπῆκε σὲ μιὰ καμπίνα, ἐπιπλωμένη κομψὰ καὶ φωτιζόμενη ἀπὸ μιὰ χρυσῆ λάμπα, μ' ὅλο πού, στὰ φιλιμπουστιέρικα καράβια, ἦταν συνήθως ἀπαγορευμένο νἄχουν ἀναμένο φῶς μετὰ τὶς ἑνιὰ τὸ βράδυ.

"Εκαμε νόημα στὸν Καρμὼ νὰ καθήση.

— Τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Μαῦρος Κουρσάρος, μπορεῖς νὰ μιλήσης.

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας, καπετάνιε μου.

'Αλλ' ἀντὶ νὰ τὸν ἐξετάση, ὁ Κουρσάρος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, περιορίστηκε νὰ τὸν κυττάξη κατάματα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κάτωχρο, καὶ βαρεῖς στεναγμοὶ ἀνασήκωναν τὸ στῆθος του.

Δυὸ φορὲς εἶχε ἀνοίξει τὰ χείλη του γιὰ νὰ μιλήση, ἀλλὰ τὰ ξανάκλεισε ἀμέσως, σὰ νὰ φοβόταν νὰ κάνη μιὰν ἐρώτησι, ποὺ ἡ ἀπάντησι θὰ ἦτανε ὀδυνηρή.

Τέλος, κάνοντας μιὰ προσπάθεια, εἶπε μὲ βαρειὰ φωνή:

—Μοῦ τὸν σκότωσαν, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ποιόν;

— Τὸν ἀδελφό μου, αὐτὸν ποὺ τὸν ἔλεγαν ὅλοι Κόκκινο Κουρσάρο.

— Ναί, καπετάνιο μου, ἀπάντησε ὁ Καρμώ.

— Τὸν σκότωσαν ὅπως σκότωσαν καὶ τὸν ἄλλο μου ἀδελφό, τὸν Πράσινο Κουρσάρο...

Μιὰ κραυγὴ βραχνή, ποὺ εἶχε κάτι τὸ ἄγριο καὶ τὸ φριχτὰ εἰρωνικό, ἀκολούθησε τὰ λόγια του. 'Ο Καρμὼ εἶδε τὸν Κουρσάρο νὰ χλωμιάζη τρομερά, νὰ φέρνη τὰ χέρια του στὸ στῆθος, κι' ἔπειτα νὰ πέφτη σ' ἕνα κάθισμα, κρύβοντας τὸ πρόσωπό του κάτω ἀπὸ τοὺς πλατεῖς γύρους τοῦ καπέλλου του. Ἀφοῦ ἔμεινε ἔτσι γιὰ λίγα λεπτά, κλαίγοντας μὲ λυγμούς, ἀνασηκώθηκε ξαφνικά, σὰ νὰ ντράπηκε γι' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία του.

Ἡ συγκίνησι, στὴν ὁποία εἶχε ἀφεθῆ, φάνηκε νὰ ἐξαφανίζεται ἀμέσως. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἤρεμο, ἀλλὰ στὸ βάθος τῶν μαύρων ματιῶν του, περνοῦσαν φοβερὲς ἀστραπές.

Δυὸ φορὲς ἔκαμε τὸ γύρο τῆς καμπίνας, σὰν νἄθελε νὰ ξαναβρῆ ἐντελῶς **τὴν ἤρεμία**

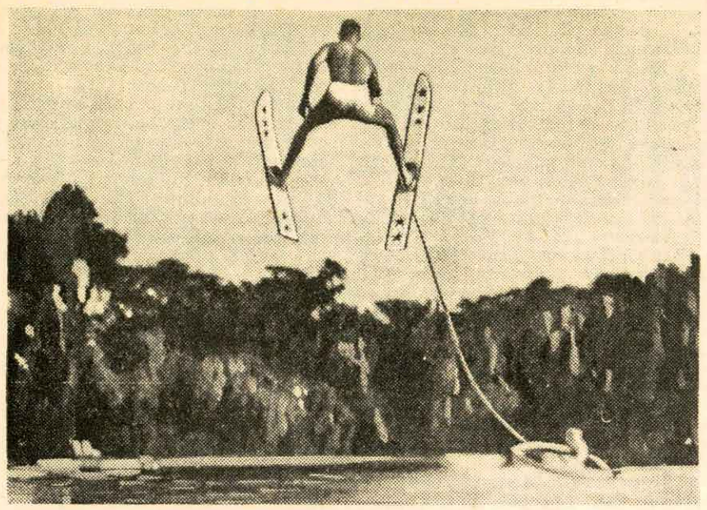

ΕΝΑ ΝΕΟ ΡΕΚΟΡ

'Ο 'Αμερικανὸς φίλαθλος Μπούντυ Μπόϋλ, κατὰ τοὺς ἀγῶνες πρωταθλήματος στὸ ἄλμα εἰς ὕψος μὲ ναυτικὰ σκί, ποὺ ἔγιναν πρὸ ἡμερῶν στὴ Φλωρίδα κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ μ' ἕνα ὑπέροχο ἅλμα ὕψους 11 μ. 45. Τὸ προηγούμενο ρεκὸρ ἦταν 10 μ. 12.

του, προτοῦ νὰ ἐξακολουθήση τὴ συζήτησι κι' ἔπειτα ξανακάθησε.

— Τὸν τουφέκισαν; ρώτησε.

—"Οχι, τὸν κρέμασαν.

— Τὸν κρέμασαν; Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό;

— Τὸν εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια νὰ κρέμεται ἀπὸ τὴν ἀγχόνη, ποὺ τὴν εἶχανε στήσει στὴν πλατεῖα τῆς Γκρενάδας.

— Πότε τὸν ἐσκότωσαν;

— Σήμερα, λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι.

— Πέθανε γενναῖα, δὲν εἶν' ἔτσι;

—'Ο Κόκκινος Κουρσάρος δὲν μποροῦσε νὰ πεθάνη παρὰ σὰν γενναῖος. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι, προτοῦ πεθάνη, εἶχε τὸ κουράγιο νὰ φτύση στὸ πρόσωπο τὸν Κυβερνήτη, ποὺ θέλησε νὰ παρασταθῆ στὸ μαρτύριό του.

—'Ο Κυβερνήτης ἦταν αὐτὸς ὁ σκύλος ὁ Βὰν Γκούλντ;

— Ναί, ὁ Φλαμανδὸς δούκας, ποὺ κυβερνάει τὸ Μαρακαΐμπο.

—'Ακόμη αὐτός, πάντοτε αὐτός! "Εχει ἕνα ἄγριο μῖσος ἐναντίον μου. "Ενας ἀδερφός μου σκοτώθηκε μὲ προδοσία, καὶ δυὸ κρεμάστηκαν μὲ διαταγή του...

— Καθὼς ἦσαν οἱ δυὸ πιὸ τολμηροὶ κουρσάροι τοῦ Κόλπου, εἶνε φυσικὸ νὰ τοὺς μισοῦσε.

—'Αλλὰ θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ! φώναξε ὁ Μαῦρος Κουρσάρος μὲ τρομερὴ φωνή. "Οχι, δὲν θὰ πεθάνω προτοῦ ἐξοντώσω αὐτὸν τὸν Βὰν Γκούλντ κι' ὅλη του τὴν οἰκογένεια, καὶ προτοῦ παραδώσω στὶς φλόνες τὴν πόλι ποὺ κυβερνάει. Μαρακαΐμπο, ὑπῆρξες μοιραῖο γιὰ μένα, θἄμαι κι' ἐγὼ γιὰ σένα μοιραῖος. Κι' ἂν χρειαστῆ νὰ καλέσω ὅλους τοὺς φιλιμπουστιέρους τῆς Χελώνας, ὅλους τοὺς «μπουκανιέρους» τοῦ 'Αγίου Δομίνικου καὶ τῆς Κούβας, δὲν θὰ σοῦ ἀφήσω πέτρα πάνω στὴν πέτρα! Τώρα, φίλε, μίλησέ του κι' ἄλλα, πές μου τα ὅλα λεπτομερῶς πῶς σᾶς ἔπιασαν;

— Δὲν μᾶς ἔπιασαν μὲ τὰ ὅπλα τους, ἀλλὰ μὲ προδοσία, γιατὶ ἤμαστε ἀνυπεράσπιστοι, ἀπάντησε ὁ Καρμώ. Ξέρετε, καπετάνιο μου, πῶς ὁ ἀδελφός σας εἶχε πάει στὸ Μαρακαΐμπο νιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ θάνατο τοῦ Πράσινου Κουρσάρου, ἀφοῦ ὁρκίστηκε, ὅπως καὶ σεῖς νὰ πιάση τὸν Φλαμανδὸ δούκα. "Ημαστε ὀγδόντα ἀποφασισμένοι ν' ἀντιμετωπίσουμε τὰ πάντα, ἀκόμα κι' ἕνα στόλο, ἀλλ' εἴχαμε λογαριάσει χωρὶς τὴν κακοκαιρία. Στὴν εἴσοδο τοῦ κόλπου τοῦ Μαρακαΐμπο, ξέσπασε ἕνας τρομακτικὸς ἄνεμος ποὺ, ἀφοῦ πέταξε τὸ καράβι μας στὰ ρηχά, τὸκανε κομμάτια. Εἴκοσι ἕξη ἀπὸ μᾶς μονάχα κατώρθωσαν νὰ φτάσουν στὴν ἀκτή, σὲ κατάστασι ἀπελπιστική, καὶ χωρὶς ὅπλα, ἀνίκανοι ν' ἀντιτάξουμε, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη, τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι. 'Ο ἀδελφός σας, δίνοντάς μας κουράγιο, μᾶς ὡδήγησε μέσα ἀπὸ τὴν ἀμμουδιά, ἐλπίζοντας νὰ ξεφύγη ἀπὸ τοὺς 'Ισπανούς, ποὺ μποροῦσαν νὰ μᾶς διακρίνουν καὶ νὰ μᾶς καταδιώξουν. Πιστεύαμε πὼς θὰ μᾶς ἤτανε δυνατὸν νὰ βροῦμε ἕνα σίγουρο καταφύγιο μέσα στὰ πυκνὰ δάση, ὅταν πέσαμε σὲ μιὰ ἐνέδρα. Τριακόσιοι 'Ισπανοί, ποὺ τοὺς ὁδηγοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Βὰν Γκούλντ, ἔπεσαν ἀπάνω μας ξαφνικά, μᾶς ἔκλεισαν σ' ἕνα πύρινο κύκλο, σκότωσαν ἐκείνους ποὺ δοκίμασαν ν' ἀντισταθοῦν, κι' ὠδήγησαν αἰχμαλώτους τοὺς ἄλλους στὸ Μαρακαΐμπο.

— Κι' ὁ ἀδελφός μου ἦταν ἀνάμεσα σ' αὐτούς;

— Ναί, καπετάνιε μου. 'Αλλὰ δὲν ἄφισε νὰ τὸν πιάσουν χωρὶς ν' ἀντισταθῆ. Γιατί, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ὡπλισμένος μὲ ἕνα ἁπλὸ ἐγχειρίδιο μονάχα, πολέμησε σὰν λιοντάρι. 'Αλλ' ὁ Φλαμανδὸς ποὺ τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει, ἀντὶ νὰ τὸν σκοτώση μὲ μιὰ τουφεκιὰ ἢ μὲ μιὰ σπαθιά, διέταξε νὰ τὸν πιάσουν ζωντανό. Μᾶς ἐπήγανε κατόπιν στὸ Μαρακαΐμπο, κι' ἀφοῦ τραβήξαμε μαρτύρια ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες κι' ἀπὸ τὸν πληθυσμό, μᾶς καταδίκασαν σὲ θάνατο δι' ἀγχόνης. Χτὲς τὸ πρωΐ, ὁ φίλος μου Βὰν Στύλλερ κι' ἐγώ, πιὸ τυχεροὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας, μπορέσαμε νὰ δραπετεύσουμε, στραγγαλίζοντας τοὺς φρουρούς μας. 'Απὸ τὴν καλύβα ἑνὸς 'Ινδοῦ, ὅπου εἴχαμε καταφύγει, μπορέσαμε νὰ ἰδοῦμε τὸ μαρτύριο τοῦ

ἀδελφοῦ σας καὶ τῶν ἀνδρείων φιλιμπουστιέρων. "Επειτα, τὸ βράδυ, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς μαύρου, μπήκαμε μέσα σὲ μιὰ βάρκα, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ διασχίσουμε τὸν Κόλπο τοῦ Μεξικοῦ καὶ νὰ φτάσουμε στὴ Χελώνα. Αὐτὸ εἶνε ὅλο, καπετάνιε μου.

—'Ο ἀδελφός μου εἶνε νεκρός! εἶπεν ὁ Κουρσάρος μὲ μιὰ τρομαχτικὴ ἠρεμία.

— Τὸν εἶδα ὅπως σᾶς βλέπω.

— Τὸ κορμί του εἶνε ἴσως ἀκόμα ρεμασμένο στὴν ἀγχόνη;

— Πρέπει νὰ μείνη ἐκεῖ τρεῖς μέρες.

—"Επειτα θὰ πεταχτῆ ἀσφαλῶς σὲ κανένα λάκκο.

— Πιθανόν, καπετάνιε μου.

'Ο Κουρσάρος εἶχε σηκωθῆ ἀπότομα, καί, πλησιάζοντας τὸν φιλιμπουστιέρο, τὸν ρώτησε:

— Εἶσαι ἀπὸ κείνους ποὺ φοβοῦνται;

—"Οχι, οὔτε τὸν ἴδιο τὸ Βεελζεβούλ.

— Λοιπόν, δὲν φοβᾶσαι τὸν θάνατο;

—"Οχι!

— Θὰ μὲ ἀκολουθήσης;

— Ποῦ;

— Στὸ Μαρακαΐμπο

— Πότε;

—'Απόψε κιόλας.

— Γιὰ νὰ κυριέψουμε τὴν πόλι;

—"Οχι, γιατὶ δὲν εἴμαστε ἀρκετοί. 'Αλλ' ἀργότερα ὁ Βὰν Γκούλντ θὰ μάθη νέα μου... Θὰ πᾶμε ἐμεῖς οἱ δυὸ κι' ὁ σύντροφός σου.

—'Εμεῖς οἱ τρεῖς μονάχα; εἶπε ὁ Καρμὼ παραξενεμένος.

— Ναί, ἐμεῖς οἱ τρεῖς μονάχα.

— Τί σκεπτόσαστε νὰ κάνετε;

— Ν' ἁρπάξω τὸ πτῶμα τοῦ ἀδελφοῦ μου.

—"Ε, καπετάνιε μου, ἀπάντησε θαρραλέα ὁ φιλιμπουστιέρος, κινδυνεύετε νὰ πιαστῆτε ζωντανός.

— Μὲ ξέρεις; Ξέρεις τὸ Μαῦρο Κουρσάρο;

— Ναί, ἀσφαλῶς. Εἶσαι ὁ πιὸ γενναῖος κι' ὁ πιὸ τολμηρὸς ἀπὸ τοὺς φιλιμπουστιέρους τῆς Χελώνας.

— Πήγαινε λοιπὸν νὰ μὲ περιμένης πάνω στὴ γέφυρα, κι' ἑτοίμασε μιὰ βάρκα.

— Δὲν χρειάζεται, καπετάνιε μου, γρήγορη σὰν δελφίνι.

— Καλὰ λοιπόν. Πήγαινε!

Ἡ τολμηρὴ ἀπόφασις

'Ο Καρμὼ βιάστηκε νὰ ὑπακούση.

'Ο Βὰν Στύλλερ τὸν περίμενε κοντὰ στὴν καταπακτή, μαζὶ μὲ τὸν ἀρχιναύκληρο καὶ μερικοὺς φιλιμπουστιέρους, ποὺ μαθαίνοντας ἀπ' αὐτὸν τὸ θλιβερὸ τέλος τοῦ Κόκκινου Κουρσάρου, φώναζαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς 'Ισπανοὺς τοῦ Μαρακαΐμπο, κι' ἰδιαίτερα τὴν Κυβερνήτη τῆς πόλεως.

"Οταν ἔμαθε πὼς ἔπρεπε νὰ ἑτοιμάση τὴ βάρκα γιὰ νὰ ξαναπᾶνε στὴν ἴδια ἀκτή, ἀπ' ὅπου εἶχαν ἀπομακρυνθῆ σὰν ἀπὸ κάποιο θαῦμα, ὁ πειρατὴς ἔδειξε κάποιο δισταγμό.

— Νὰ ξαναγυρίσουμε ἐκεῖ κάτω; φώναξε. Θ' ἀφίσουμε τὸ τομάρι μας ἐκεῖ, Καρμώ!

— Μπᾶ! Δὲν θὰ πᾶμε μονάχοι αὐτὴ τὴ φορά.

—"Α! Καὶ ποιὸς λοιπὸν θὰ μᾶς συνοδέψη;

—'Ο Μαῦρος Κουρσάρος.

— Αὐτός! Τότε πιὰ δὲν φοβᾶμαι τίποτα. Αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος ἀξίζει ἑκατὸ φιλιμπουστιέρους.

— Μὰ θἄρθη μόνος του.

—'Αδιάφορο! Μαζὶ του δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ φοβηθοῦμε. Θέλει νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ Μαρακαΐμπο;

— Ναί, φίλε μου. Καὶ θἄμαστε εὐτυχεῖς ἂν κατορθώσουμε αὐτὸ ποὺ ἐπιζητεῖ. "Ε, ἀρχιναύκληρε, κατέβασε στὴ βάρκα τρία τουφέκια, πολεμοφόδια, ἕνα ζευγάρι σπάθες καὶ μερικὰ τρόφιμα. Δὲν ξέρουμε τί μπορεῖ νὰ συμβῆ καὶ πότε θὰ ξαναγυρίσουμε.

— Τὰ κατέβασα κι' ὅλας, ἀπάντησε ἐκεῖνος, δὲν ξέχασα μάλιστα καὶ τὸν καπνό.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου. Εἶσαι θησαυρός!

— Νά τος! εἶπε ὁ Βὰν Στύλλερ.

'Ο Μαῦρος Κουρσάρος εἶχε φανῆ στὴ γέφυρα. Φοροῦσε ἀκόμα τὸ πένθιμο κοστοῦμι του, ἀλλ' εἶχε κρεμάσει στὸ πλευρό του ἕνα μακρὺ ξίφος κι' εἶχε περάσει στὴ ζώνη του, μαζὶ μ' ἕνα ζευγάρι πιστόλια, ἕνα ἀπὸ τὰ ἐγχειρίδια ἐκεῖνα τὰ πολὺ μυτερά, ποὺ οἱ 'Ισπανοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ λέγανε «εὐσπλαχνίες». Εἶχε ριγμένο στὸ μπράτσο του ἕνα πλατὺ μανδύα, μαῦρον ὅπως καὶ τὸ κοστοῦμι του.

Πλησίασε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ στεκότανε ἐκεῖ κοντά, καὶ ποὺ ἦταν ὁ «δεύτερός» του, ἄλλαξε μαζί του μερικὰ λόγια, κι' ἔπειτα, ἀποτεινόμενος στοὺς δυὸ φιλιμπουστιέρους, εἶπε:

— Φεύγουμε.

— Εἴμαστε ἕτοιμοι, ἀπάντησε ὁ Καρμώ.

Κατέβηκαν κι' οἱ τρεῖς μέσα στὴ βάρκα, ποὺ τὴν εἶχανε τραβήξει κάτω ἀπὸ τὴν πλώρη. 'Ο Κουρσάρος τυλίχτηκε μὲ τὸ μανδύα του καὶ κάθησε στὴν πρύμνη, ἐνῶ οἱ δυὸ ἄντρες, πιάνοντας τὰ κουπιὰ ἄρχισαν νὰ κωπηλατοῦν μὲ δύναμι.

Τὸ καράβι εἶχε σβύσει ὅλα του τὰ φανάρια, κι' εἶχε κανονίσει ἔτσι τὰ πανιά του, ὥστε ν' ἀκολουθήση τὴ βάρκα ἀπὸ κοντά, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴν ὑποστηρίξη, ἂν χρειαζόταν.

'Ο Κουρσάρος, μισοξαπλωμένος στὴν πρύμνη, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ μπράτσο του, ἔμενε σιωπηλός, καὶ τὰ βλέμματά του, σὰν τοῦ ἀετοῦ, ἐρευνοῦσαν τὸν σκοτεινὸ ὁρίζοντα, ζητῶντας ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀμερικανικὴ ἀκτή, ποὺ τὴν ἐσκέπαζε τὸ σκοτάδι.

Κάθε τόσο, ἔστρεφε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ καράβι του, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε σὲ μικρὴ ἀπόστασι. "Επειτα ξανάρχιζε νὰ κυττάη προσεχτικὰ τὴ νότια ἀκτή.

'Ο Βὰν Στύλλερ κι' ὁ Καρμώ, κωπηλατῶντας μὲ δύναμι, ἔκαναν τὴν ἐλαφριά τους βάρκα νὰ πετάη. Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος δὲν φαίνονταν τώρα θυμωμένοι μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ξαναγύριζαν σ' ἐκεῖνη τὴν ἀκτή, ποὺ τὴν κατοικοῦσαν οἱ ἀδιάλλακτοι, ἐχθροί τους. Τόση ἐμπιστοσύνη εἶχαν στὴν παλληκαριὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἦταν μαζί τους, καὶ ποὺ τ' ὀνομά του μόνο ἔφτανε γιὰ νὰ τρομοκρατήση ὅλες τὶς παραθαλάσσιες πόλεις τοῦ Μεξικανικοῦ Κόλπου.

★

Οἱ δυὸ φιλιμπουστιέροι κωπηλατοῦσαν ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα περίπου, ὅταν ὁ Μαῦρος Κουρσάρος, ποὺ ὡς τότε εἶχε μείνει ἀκίνητος, σηκώθηκε ξαφνικά. Μιὰ λάμψι, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ προέρχεται ἀπὸ κανένα ἀστέρι, ἔλαμπε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

— Τὸ Μαρακαΐμπο; εἶπε ὁ Κουρσάρος μὲ τόνο ποὺ ἐξέφραζε ἕνα αἴσθημα ὀργῆς.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Καρμώ.

— Σὲ τί ἀπόστασι;

— Περίπου τρία μίλλια, καπετάνιε μου.

— Λοιπόν, μποροῦμε νἄμαστε ἐκεῖ κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Ναί.

—'Υπάρχει κανένα ἐχθρικὸ καράβι;

— Τὸ πλοῖο τῆς τελωνοφυλακῆς.

— Θὰ πρέπει νὰ τὸ ἀποφύγουμε.

— Ξέρουμε ἕνα μέρος, ὅπου θὰ μπορέσουμε ν' ἀράξουμε ἥσυχα, καὶ νὰ κρύψουμε τὴ βάρκα μας μέσα στὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς ὄχθης.

— Πολὺ καλά! 'Εμπρός!

— Μιὰ λέξι, καπετάνιε μου.

— Μίλησε!

— Θἄτανε φρόνιμο, νομίζω, νὰ μὴν πλησιάση τὸ καράβι σας περισσότερο στὴν ἀκτή.

—"Αλλαξε ἤδη κατεύθυνσι καὶ θὰ πάη νὰ μᾶς περιμένη στ' ἀνοιχτά, ἀπάντησε ὁ Κουρσάρος.

Καὶ πρόσθεσε ὕστερα ἀπὸ λιγόλεπτη σιωπή:

— Εἶνε ἀλήθεια πὼς ὑπάρχει ἕνας στολίσκος μέσα στὸν κόλπο;

— Ναί, τοῦ ἀντιναυάρχου Τολέδο, ποὺ φυλάει τὸ Μαρακαΐμπο καὶ τὸ Τζιμπραλτάρ.*.

—"Α! Φοβοῦνται! 'Αλλ' ὁ 'Ολοναῖος εἶνε στὸ Νησὶ τῆς Χελώνας, ἕτοιμος νὰ μοῦ δώση βοήθεια· κι' ἐμεῖς οἱ δυὸ τὸν

★ Τὸ Τζιμπραλτάρ αὐτό, ἦταν μιὰ σημαντικὴ πολιτεία, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χτισμένη στὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τῆς λίμνης τοῦ Μαρακαΐμπο.

— Τώρα ξανασεῖπε ὁ Καρμώ, ἀνάβοντας ἕνα κομμάτι φυτίλι καὶ πλησιάζοντάς το στὸ πρόσωπο τοῦ αἰχμαλώτου, ἂς δοῦμε λίγο ποιὸς εἶσαι...

κανονίζουμε αὐτὸ τὸ στολίσκο. Ὑπομονή! "Υστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Βὰν Γκούλντ θὰ μάθη γιὰ τί εἴμαστε ἱκανοί.

Καί, λέγοντας αὐτά, ὁ Κουρσάρος τυλίχτηκε ξανὰ μέσα στὸ μανδύα του, χαμήλωσε τὸ καπέλλο πάνω στὰ μάτια του, καὶ ξανακάθησε, μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα πάνω στὸ φωτεινὸ σημεῖο, ποὺ ἔδειχνε τὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ.

'Η βάρκα ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της, ἀλλὰ κάνοντας γῦρο, γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ καράβι τῶν τελωνοφυλάκων, ποὺ θὰ τὴν σταματοῦσε καὶ θἄπιανε τοὺς ἐπιβάτες της.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ ἀκτὴ τοῦ κόλπου φαινόταν καθαρά, γιατὶ δὲν ἀπεῖχε πιὰ παραπάνω ἀπὸ ἑξακόσια μέτρα.

'Η πλαγιὰ εἶχε μιὰν ὁμαλὴ κλίσι, κι' ἦτανε γεμάτη ἀπὸ «γυμνόριζες» τῶν 'Ινδιῶν, ὁδροχαρῆ δέντρα ποὺ οἱ ρίζες τους βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ νερό.

Πιὸ πέρα, ἔθλεπε κανεὶς μιὰ πυκνὴ βλάστησι, ποὺ πρόβαλλε, πάνω στὸν ἀστροφώτιστο οὐρανό.

'Ο Καρμὼ κι' ὁ Βὰν Στύλλερ στράφηκαν νὰ ἰδοῦν τὴν ἀκτή. Δὲν προχωροῦσαν πιὰ παρ. μὲ μεγάλες προφυλάξεις, κάνοντας ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο θόρυβο, καὶ κυττώντας προσεκτικὰ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, φοβούμενοι καμμιὰν ἔκπληξι.

'Ο Μαῦρος Κουρσάρος εἶχε ἀρκεστῆ νὰ βάλη μπροστά του τὰ τρία τουφέκια, γιὰ νὰ χαιρετήση, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη, μὲ μιὰ ὁμοβροντία, τὴν πρώτη βάρκα ποὺ θὰ ἔβγαινε στὰ πλησιάση πολὺ κοντά του.

★

"Ητανε περίπου μεσάνυχτα, ὅταν ἡ βάρκα ἄραξε μέσα στὶς γυμνόριζες, καὶ μισοκρύφτηκε ἀνάμεσα σ' αὐτές.

'Ο Κουρσάρος πήδησε ἀμέσως ἔξω κι' ἔδεσε τὴ βάρκα σὲ μιὰ ρίζα.

—'Αφῆστε τὰ τουφέκια, εἶπε ὁ Μαῦρος Κουρσάρος στοὺς δυὸ ἄντρες. "Εχετε πιστόλια;

— Ναί, καπετάνιο μου.

— Ξέρετε ποῦ βρισκόμαστε;

— Σὲ δέκα - δώδεκα μίλλια ἀπόστασι, ἀπὸ τὸ Μαρκαΐμντο.

—'Η πόλι βρίσκεται πάνω ἀπ' αὐτὰ τὰ δάση;

— Ναί, ἐκεῖ ποὺ τελειώνουν τὰ δέντρα.

— Θὰ μπορούσαμε νὰ μποῦμε μέσα ἀπόψε;

—'Αδύνατον, καπετάνιο. Τὸ δάσος εἶνε πολὺ πυκνό, καὶ δὲν θὰ προφτάσουμε νὰ τὸ διασχίσουμε πρὶν ἀπὸ αὔριο τὸ πρωΐ.

— Θἄμαστε λοιπὸν ἀναγκασμένοι νὰ περιμένουμε ὡς αὔριο βράδυ;

— Ναί, ἂν δὲν θέλετε νὰ διακινδυνέψετε νὰ μπῆτε μέρα στὸ Μαρακαΐμπο.

— Νὰ δειχτοῦμε μέρα μεσημέρι μέσα στὴν πόλι, δὲν εἶνε φρόνιμο, εἶπεν ὁ Κουρσάρος σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του. "Α! "Αν εἶχα ἐδῶ τὸ μεγάλο μου καράβι, ἕτοιμο νὰ μᾶς ὑποστηρίξη δὲν θὰ δίσταζα νὰ δοκιμάσω αὐτὴ τὴν περιπέτεια. 'Αλλ' ἡ «Κεραυνὸς» τριγυρνάει αὐτὴ τὴν ὥρα στὰ νερὰ τοῦ Μεγάλου Κόλπου.

Καὶ ξαναρώτησε, ὕστερα ἀπὸ λιγόλεπτη σιωπή:

— Μὰ θὰ μπορέσω ἀκόμα

νὰ βρῶ τὸ κορμὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου;

— Σᾶς εἶπα, καπετάνιε μου, ἀπάντησε ὁ Καρμώ, πὼς πρέπει νὰ μείνη κρεμασμένος τρεῖς μέρες στὴν πλατεῖα τῆς Γρενάδας.

— Λοιπὸν ἔχουμε καιρό. Ξέρετε κανένα στὸ Μαρακαΐμπο;

— Ναί, ἕνα νέγρο, ἐκεῖνον ποὺ μᾶς προμήθεψε αὐτὴ τὴ βάρκα γιὰ νὰ φύγουμε. Μένει στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, μέσα σὲ μιὰ καλύβα μοναχική.

— Δὲν θὰ μᾶς προδώση;

— Ἐγγυόμαστε γι' αὐτόν.

— Ἔ, λοιπόν, πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε!

Προχώρησαν στὴν ἀκρογιαλιά, ὁ Καρμὼ μπροστά, πίσω του ὁ Κουρσάρος, κι' ὁ Βὰν Στύλλερ κλείνοντας τὴ συνοδεία.

Τὸ δάσος ὀρθωνόταν μπροστά τους, σκοτεινό, σὰν ἕνα τεράστιο σπήλαιο. Κορμοὶ κάθε σχήματος κι' ὅλων τῶν διαστάσεων εἶχανε φυλλώματα τόσο πυκνά, ὥστε ἦταν ἀδύνατον νὰ διακρίνη κανείς, μέσα ἀπ' αὐτά, τὸν ἀστροφώτιστο θόλο τοῦ οὐρανοῦ.

Παντοῦ, οἱ λιάνες, ποὺ κρέμονταν ἀπ' τὰ δέντρα, κουνιόντουσαν στὸν ἀέρα, ἢ σέρνονταν στὸ ἔδαφος, δυσκολεύοντας τὴν πορεία τῶν τριῶν ἀντρῶν, πού, κάθε στιγμή, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν ἀλλόγυρους γιὰ ν' ἀποφύγουν τὶς ρίζες ποὺ ξεπετιόντουσαν ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἢ τοὺς κορμοὺς ποὺ ἦσαν πεσμένοι ἢ νυρμένοι καὶ ποὺ τοὺς ἔφραζαν τὸ πέρασμα.

Μέσα ἀπὸ τὶς χιλιάδες τὰ κλαδιά, ποὺ σχημάτιζαν αὐτὸν τὸν φυτικὸ θόλο, περνοῦσαν, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀβέβαιες λάμψες, ποὺ ἄλλοτε χόρευαν σύρριζα στὸ ἔδαφος, κι' ἄλλοτε διασταυρώνονταν μέσα στὰ φυλλώματα. Αὐτὲς οἱ κινούμενες ἀκτῖνες, ποὺ ξαφνικὰ σβύνανε, γιὰ ν' ἀνάψουν πάλι σὲ λίγο, καὶ ποὺ εἶχαν μιὰν ἐμφάνισι φανταστική, ὀφείλονταν σὲ φωσφορίζοντα ἔντομα, κοινότατα σ' αὐτὲς τὶς περιοχές, καὶ ποὺ βγάζουν κάποτε ἕνα φῶς τόσο ζωηρό, ὥστε ἐπιτρέπει νὰ διαβάση κανεὶς καὶ τὸ πιὸ ψιλὸ γράψιμο, Ἀρκεῖ νὰ βάλη κανεὶς μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔντομα μέσα σ' ἕνα μικρὸ κρυστάλλινο βάζο, γιὰ νὰ φωτιστῆ ἀρκετὰ ἕνα δωμάτιο.

Ὁ αἰχμάλωτος

Οἱ τρεῖς φιλιμπουστιέροι προχωροῦσαν κρατώντας πάντοτε βαθειὰ σιωπή, καὶ διπλασιάζοντας τὴν προσοχή τους. Γιατὶ φοβόντουσαν ὄχι μονάχα τὴν παρουσία ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀκόμα καὶ τῶν κατοίκων τοῦ δάσους ὅπως οἱ «ζαγκουάρ» * καὶ τὰ δηλητηριώδη ἑρπετά.

Εἶχαν διασχίσει περίπου δυὸ μίλλια, ὅταν ὁ Καρμώ, ποὺ βάδιζε μπροστά, σταμάτησε ξαφνικὰ κι' ἑτοίμασε βιαστικὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πιστόλια του.

— Ζαγκουάρ, ἑρπετὸ ἢ ἄνθρωπος; ρώτησε ὁ Κουρσάρος, χωρὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία.

— Μπορεῖ νἄναι ἄνθρωπος, ὅπως μπορεῖ νἄναι καὶ ζαγκουάρ, ἀπάντησεν ὁ Καρμώ. Σ' αὐτὸ τὸν τόπο δὲν εἶνε κανεὶς σίγουρος γιὰ τίποτα.

— Ποῦ πέρασε;

— Σὲ εἴκοσι βημάτων ἀπόστασι ἀπὸ μένα.

Ὁ Κουρσάρος ἔσκυψε πρὸς τὴ γῆ, γιὰ ν' ἀκούση προσεχτικά, συγκρατώντας τὴν ἀναπνοή του. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι, διέκρινε ἕνα ἐλαφρὸ τρίξιμο τῶν φύλλων, ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀκουστῆ παρὰ ἀπὸ ἕνα αὐτὶ ἐξασκημένο σὰν τὸ δικό του.

— Μπορεῖ νἄναι κανένα ἀνοίμι, εἶπε

* Ζαγκουάρ — εἶδος πάνθηρος.

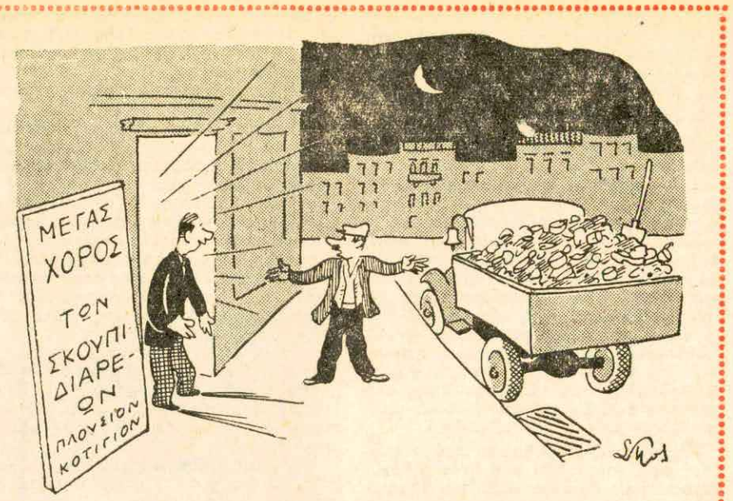

— Πὲς στὴν ἐπιτροπὴ ὅτι ἔφθασε τὸ κοτιγιόν!... (Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

χαθὼς σηκωνόταν. Μπᾶ! Δὲν εἴμαστε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τρομάζουν μὲ τόσο λίγο. Πᾶρτε τὶς σπάθες σας κι' ἀκολουθῆστε με.

Στράφηκε γύρω ἀπὸ τὸν τεράστιο κορμὸ ἑνὸς δέντρου, ποὺ ὑψωνόταν ἀνάμεσα στὶς χουρμαδιές. Ἔπειτα προχώρησε μέσα σὲ μιὰ πυκνὴ λόχμη, ὅπου στάθηκε ν' ἀφουγκραστῆ.

Τὸ τρίξιμο τῶν φύλλων εἶχε πάψει. Ἀλλὰ μποροῦσαν νὰ διακρίνουν ἕνα ἐλαφρὸ μεταλλικὸ κρότο, κι' ἔπειτα ἕνα ἀπότομο χτύπημα, σὰ νὰ σήκωναν τὸ λύκο ἑνὸς τουφεκιοῦ.

— Προσοχή! εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή, στρέφοντας πρὸς τοὺς συντρόφους του. Εἶνε ἐκεῖ πέρα κάποιος ποὺ μᾶς παραμονεύει, καὶ ποὺ περιμένει τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ μᾶς ρίξη.

— Μήπως μᾶς εἶδαν ποὺ ξεμπαρκάραμε; ψιθύρισε ὁ Καρμώ. Αὐτοὶ οἱ Ἱσπανοὶ ἔχουν κατασκόπους παντοῦ.

Ὁ Κουρσάρος, κρατώντας μὲ τόνα χέρι τὸ ξίφος του καὶ μὲ τ' ἄλλο ἕνα πιστόλι βγῆκε κάνοντας ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο θόρυβο ἀπὸ τὴν πυκνὴ λόχμη ὅπου εἶχε μπῆ. Σέ λίγο ὁ Καρμὼ κι' ὁ Βὰν Στύλλερ τὸν εἶδαν νὰ δομάη ἀπότομα μπροστὰ καὶ νὰ πέφτη μ' ἕνα πήδημα πάνω σὲ κάποιον ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε σηκωθῆ μέσα ἀπὸ τὸ γειτονικὸ θάμνο.

Ἡ ἐπίθεσι τοῦ Κουρσάρου ἦταν τόσο ἀπότομη καὶ τόσο ἀπροσδόκητη, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε κρυφτῆ ἐκεῖ μέσα, χτυπημένος στὸ πρόσωπο ἀπὸ τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ, ἔπεσε μὲ τὰ πόδια στὸν ἀέρα.

Ὁ Καρμὼ κι' ὁ Βὰν Στύλλερ εἶχαν τρέξει ἀμέσως ἀπάνω του. Καί, καθὼς ὁ πρῶτος μάζευε τὸ ὅπλο, ποὺ ὁ ἄγνωστος εἶχε ἀφίσει νὰ τοῦ ξεφύγη, προτοῦ μπορέση νὰ τὸ χρησιμοποιήση, ὁ δεύτερος τοῦ ἔβαζε τὸ πιστόλι στὸ λαιμό του, λέγοντας:

— Ἂν κουνηθῆς, εἶσαι χαμένος.

— Εἶν' ἕνας Ἱσπανός, εἶπεν ὁ Κουρσάρος, ποὺ εἶχε σκύψει γιὰ νὰ ἰδῆ καλύτερα.

— Ἕνας στρατιώτης αὐτοῦ τοῦ καταραμένου τοῦ Βὰν Γκούλντ, πρόσθεσε ὁ Καρμώ.

— Τί ἔκανε ἄραγε κρυμμένος αὐτοῦ μέσα; Θἄμουνα περίεργος νὰ τὸ μάθω.

Ὁ Ἱσπανός, ποὺ τὸ χτύπημα τοῦ Κουρσάρου, τὸν εἶχε ζαλίσει, ἀρχισε νὰ συνέρχεται καὶ δοκίμασε ν' ἀνασηκωθῆ.

— Χίλιες πανοῦκλες! ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, ἔπεσα λοιπὸν στὰ χέρια τῶν Γυιῶν τοῦ Διαβόλου;

— Ἔ! τὸ μάντεψες, ἀγόρι μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Καρμώ. Ἀφοῦ ἔτσι συνηθίζετε νὰ μᾶς λέτε ἐμᾶς τοὺς φιλιμπουστιέρους.

Καί, βλέποντας πὼς τὰ λόγια του αὐτὰ εἶχαν κάνει βαθειὰ ἐντύπωσι στὸν Ἱσπανό, τοῦ εἶπε γελώντας:

— Ὤ! Μὴν τρομάζεις ἀκόμα τόσο,φύλαξέ το γιὰ λίγο ἀργότερα, γιὰ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ χορέψης στὸ κενὸ μὲ μιὰ γραβάτα ἀπὸ τριχιὰ γύρω στὸ λαιμό...

Ἔπειτα, στρέφοντας πρὸς τὸν Κουρσάρο, ποὺ κυττοῦσε σιωπηλὸς τὸν αἰχμάλωτο, τὸν ρώτησε;

— Νὰ τὸν ἀποτελειώσω μὲ μιὰ πιστολιά;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ καπετάνιος.

— Προτιμᾶτε νὰ τὸν κρεμάσουμε σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δέντρα;

— Οὔτε.

— Εἶνε ἴσως ἕνας ἀπὸ κείνους ποὺ κρέμασαν τὸν ἀδελφό σας, τὸν Κόκκινο Κουρσάρο.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια, μιὰ τρομερὴ ἀστραπὴ πέρασε μέσα στὰ μάτια τοῦ καπετάνιου, ποὺ ὡστόσο, κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῆ κι' εἶπε μὲ βαρειὰ φωνή:

— Ὄχι, δὲν θέλω νὰ πεθάνη. Ζωντανός, μπορεῖ νὰ μᾶς εἶνε ὠφέλιμος.

— Τότε, ἂς τὸν δέσουμε γερά, πρότεινε ὁ Καρμώ.

Κι'οἱ δυὸ φιλιμπουστιέροι, ξετυλίγοντας τὶς γερὲς ζῶνες, ποὺ φοροῦσαν στὶς μέσες των, τὶς χρησιμοποίησαν γιὰ νὰ δέσουν τὰ χέρια τοῦ Ἱσπανοῦ, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ φέρη καμμιὰν ἀντίστασι.

— Τώρα, ξαναεῖπε ὁ Καρμώ, χτυπώντας τὸ τσακμάκι του, γιὰ ν' ἀνάψη ἕνα κομμάτι φυτίλι κανονιοῦ, ποὺ εἶχε μέσα στὴν τσέπη του, καὶ ποὺ τὸ πλησίασε στὸ πρόσωπο τοῦ αἰχμαλώτου,ἂς δοῦμε λίγο ποιὸς εἶσαι.

Ὁ δύστυχος ἐκεῖνος ἦταν ἕνας ἄντρας καμμιὰ τριανταριὰ χρονῶν, ψηλὸς κι' ἀδύνατος, σὰν τὸ διάσημο συμπατριώτη του τὸν Δὸν Κιχώτη μὲ πρόσωπο γωνιῶδες, μὲ γένεια κοκκινωπά, μὲ μάτια γκρίζα, ποὺ γυάλιζαν ἀπὸ τὸν τρόμο.

Φοροῦσε μιὰ καζάκα ἀπὸ κίτρινο δέρμα, ἕνα πλατὺ ἀλλὰ κοντὸ παντελόνι μὲ ρίγες μαῦρες καὶ κόκκινες, καὶ ψηλὲς μπότες ἀπὸ μαῦρο δέρμα. Εἶχε πάνω στὸ κεφάλι του μιὰ κάσκα σιδερένια, στολισμένη σ' ἕνα παλιὸ τσαλακωμένο φτερό, καί, ἀπὸ τὴ ζώνη του, κρεμόταν ἕνα μακρὺ σπαθί, ποὺ ἡ θήκη του ἦταν καταφαγωμένη ἀπὸ τὴ σκουριά.

— Μὰ τὸν Βελζεβούλ, τὸ ἀφεντικό μου! φώναξε ὁ Καρμώ, ἂν εἶνε κανένας ἀπὸ τοὺς «ἀνδρείους» τοῦ κυβερνήτη τοῦ Μαρακαΐμπο, δὲν πιστεύω νὰ τοὺς καλοταΐζη. Γιατὶ τοῦτος ἐδῶ εἶνε ἀδύνατος σὰν ρέγγα καπνιστή! Πιστεύω, ἀλήθεια, καπετάνιο, πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸν κρεμάσουμε.

Ἔπειτα, ἀγγίζοντας τὸν αἰχμάλωτο μὲ τὴ μύτη τῆς σπάθας του, πρόσθεσε:

— Ἂν ἀγαπᾶς τὸ τομάρι σου, θὰ μιλήσης.

— Ὤ! ἀπάντησε ὁ Ἱσπανὸς μὲ ὕφος εἰρωνικό, εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ δὲν τ' ὁρίζω πιὰ τὸ τομάρι μου. Γιατί, ἀκόμα κι' ἂν βγῶ ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια σας, ἀφοῦ σᾶς πῶ ὅ,τι θὰ θέλατε νὰ μάθετε, ποιὸς θὰ μ' ἐξασφαλίση γι' ἀργότερο;

— Ἔ! εἶπε ὁ Βὰν Στύλλερ. Ὁ Ἱσπανὸς ἔχει κουράγιο.

— Ναί, εἶπε ὁ Κουρσάρος, ἡ ἀπάντησί του ἀξίζει νὰ τὸν λυπηθοῦμε. Θὰ μιλήσης, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὄχι! ἀπάντησε σταθερὰ ὁ αἰχμάλωτος.

— Σοῦ ὑποσχέθηκα, ὡστόσο, νὰ σοῦ σώσω τὴ ζωή.

— Μὰ ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σας;

— Ποιός; Ξέρεις ποιὸς εἶμαι;

— Ἕνας φιλιμπουστιέρος.

— Ναί, ἀλλ' ἕνας φιλιμπουστιέρος, πού λέγεται Μαῦρος Κουρσάρος.

— Ὤ! Μὰ τὴν Παναγία τῆς Γκουαντελούπα! φώναξε ὁ Ἱσπανὸς τρομοκρατημένος. Ὁ Μαῦρος Κουρσάρος ἐδῶ! Ἤρθατε γιὰ νὰ μᾶς ἐξοντώσετε ὅλους, νὰ ἐκδικηθῆτε γιὰ τὸν ἀδελφό σας, τὸν Κόκκινο Κουρσάρο;

— Ναί, πραγματικά. Ἂν ἀρνηθῆς νὰ μιλήσης, ἀπάντησε ὁ Κουρσάρος, θὰ σᾶς ἐξοντώσω ὅλους, νὰ ἐκδικηθῆτε γιὰ τὸν σας δὲν θ' ἀφίσω πέτρα πάνω στὴν πέτρα!...

— Οἱ Ἅγιοι Πάντες βοηθειά μας! φώναξε ὁ Ἱσπανός, ποὺ δὲν εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν κατάπληξί του.

— Θὰ μιλήσης; ρώτησε ὁ Κουρσάρος.

— Εἶναι ἀνώφελο, ἀφοῦ ὅπως καὶ νἄναι, εἶμαι χαμένος.

— Μάθε πὼς ὁ Μαῦρος Κουρσάρος εἶνε ἕνας εὐγενής, τόνισε ὁ καπετάνιος μὲ ὕφος ἐπίσημο, κι' ἕνας εὐγενὴς δὲν ἔχει παρὰ ἕνα λόγο μονάχα.

— Λοιπόν, ρωτῆστε με.

Οἱ πληροφορίες τοῦ Ἱσπανοῦ

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ καπετάνιου, ὁ Βὰν Στύλλερ κι' ὁ Καρμὼ εἶχαν βάλει τὸν αἰχμάλωτο νὰ καθήση στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, χωρὶς ὡστόσο νὰ τοῦ λύσουν τὰ χέρια, μ' ὅλο ποὺ ἦσαν βέβαιοι, πὼς δὲν θὰ τοὔρχοταν ἡ τρελὴ ἰδέα νὰ τὸ σκάση.

Ὁ Κουρσάρος κάθησε ἀντίκρυ του, ἀπάνω σὲ μιὰ μεγάλη ρίζα, ποὺ ἔβγαινε μέσα ἀπὸ τὸ ἔδαφος σὰν ἕνα γιγάντιο ἑρπετό, κι' οἱ δυὸ φιλιμπουστιέροι, ποὺ δὲν ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν μοναχός του, πῆγαν, ὁ καθένας κι' ἀπὸ διαφορετικὴ μεριά, νὰ φυλάξουν καραούλι, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ κεῖ.

— Ξέρεις, ρώτησε ὁ Κουρσάρος, ἂν τὸ κορμὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶνε ἀκόμα ἐκτεθειμένο;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ αἰχμάλωτος, ὁ κυβερνήτης διάταξε νὰ τὸν ἀφίσουν στὴν κρεμάλα τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, προτοῦ τὸν πετάξουν μέσα στὸ δάσος, γιὰ νὰ τὸν φᾶν τ' ἀγρίμια.

— Πιστεύεις πὼς εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν πάρουμε;

— Πιθανόν· γιατί, τὴ νύχτα, δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας σκοπὸς στὴν πλατεῖα τῆς Γρενάδας, μιὰ ποὺ οἱ δεκαπέντε κρεμασμένοι δὲν μποροῦν πιὰ νὰ φύγουν.

— Δεκαπέντε! ἐπανέλαβε ὁ Κουρσάρος μὲ φωνὴ τρομερή. Αὐτὸς ὁ ἄτιμος ὁ Βὰν Γκοὺλντ δὲν ἄφισε κανένα ζωντανό, ἀπ' ὅσους ἔπιασε;

— Κανένα.

— Καὶ δὲν φοβᾶται τὴν ἐκδίκησι τῶν φιλιμπουστιέρων τῆς Χελώνας;

— Τὸ Μαρακαΐμπο εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ στρατὸ κι' ἀπὸ κανόνια.

Ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο διέστειλε τὰ χείλη τοῦ Κουρσάρου.

— Ἔ! Καὶ τί μᾶς νοιάζουν τὰ κανόνια ἐμᾶς; εἶπε. Οἱ σπάθες μας ἀξίζουν περισσότερο. Τὸ εἶδαν καλὰ οἱ συμπατριῶτες σου στὴν ἐπίθεσι ποὺ κάναμε στὸν Ἅγιο Φρανκίσκο τῆς Καμπὲς καὶ στὸν Ἅγιο Αὐγουστίνο τῆς Φλωρίντας καὶ σ' ἄλλες μάχες.

Ὁ νέγρος, κουνῶντας μιὰ βαρειὰ κορέκλα ἀπὸ σιδερόξυλο, φώναξε στὸ Βάσκο:
— Στάσου! γιατὶ ἀλλοιῶς σὲ τσακίζω!

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ὁ Βὰν Γκοὺλντ πιστεύει πὼς τὸ Μαρακαΐμπο εἶνε σίγουρο.

— Ἄ, ναί!... Ἔ λοιπόν, αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, ὅταν θὰ τὰ ποῦμε μὲ τὸν Ὁλοναῖο.

— Μὲ τὸν Ὁλοναῖο! φώναξε ὁ Ἱσπανός, ποὺ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο τοῦ ἐνέπνευσε μεγαλύτερο τρόμο.

— Τί ἔκανες μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος; ξαναρώτησε ὁ Κουρσάρος, ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπή.

— Ἐπέβλεπα τὴν ἀκρογιαλιά.

— Μόνος;

— Ναί, μόνος.

— Φοβόσαστε λοιπὸν καμμιὰ ξαφνικὴ ἐπίθεσί μας;

— Δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀρνηθῶ. Οἱ δικοί μας εἶχαν προσέξει πὼς ἕνα ὕποπτο καράβι τριγυρνοῦσε μέσα στὸν κόλπο.

— Εἶνε τὸ δικό μου τὸ καράβι.

— Κι' ὁ κυβερνήτης βιάστηκε νὰ πάρη μέτρα προφυλακτικά. Ἔστειλε ἐπίσης ἕναν ἀγγελιοφόρο στὸ Τζιμπραλτάρ, γιὰ νὰ εἰδοποιήση τὸ ναύαρχο.

— Ἄ!... ἔκαμε ὁ Κουρσάρος, ποὺ ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σκεφτικός.

Ἀλλά, ξαφνικά, σηκώνοντας τοὺς ὤμους του περιφρονητικά, ἐπανέλαβε:

— Μπᾶ! Προτοῦ τὰ καράβια τοῦ ναυάρχου φτάσουν στὸ Μαρακαΐμπο, ἐγὼ θὰ βρίσκωμαι πάνω στὸν «Κεραυνό».

Κι' ὁ Κουρσάρος σηκώθηκε ἀπότομα, σφύριξε γιὰ νὰ καλέση κοντά του τοὺς δυὸ φιλιμπουστιέρους, ποὺ φύλαγαν σκοποί, καὶ τοὺς εἶπε:

— Φεύγουμε.

— Τί θὰ τὸν κάνουμε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; ρώτησε ὁ Καρμώ.

— Πάρτε τον μαζί σας. Καὶ κυττᾶχτε νὰ μὴ σᾶς τὸ σκάση. Θὰ τὸ πληρώσετε μὲ τὴ ζωή σας.

— Παναγία τοῦ Χάμπουργκ! φώναξε ὁ Βὰν Στύλλερ. Θὰ τὸν κρατάω ἀπὸ τὴ ζώνη, γιὰ νὰ μὴν τοῦ περάση καμμιὰ τέτοια παλαβὴ ἰδέα.

★

Ξανάρχισαν τὸ δρόμο τους, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὁ Καρμὼ πρῶτος, κι' ὁ Βὰν Στύλλερ πίσω ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτο, γιὰ νὰ μὴν τὸν χάνη ἀπὸ τὰ μάτια του οὔτε μιὰ στιγμή.

Ἄρχισε νὰ χαράζη καί, ὅπως συμβαίνει πάντοτε σ' αὐτὲς τὶς περιοχές, τὰ σκοτάδια διαλύθηκαν γρήγορα. Οἱ ρόδινες λάμψεις ποὺ ἔβαφαν τὸν οὐρανό, γλυστροῦσαν σιγὰ-σιγά, κάτω ἀπὸ τὰ γιγάντια δέντρα τοῦ δάσους, ὅπου ἀκούγονταν ἀπὸ παντοῦ τὰ κελαϊδήματα τῶν πουλιῶν κι' οἱ διαπεραστικὲς κραυγὲς τῶν πιθήκων, ποὺ χοροπηδοῦσαν πολυάριθμοι, μέσα στὰ κλαδιά.

Τὸ πρωϊνὸ φῶς ἔπαιξε πάνω στὰ νυχτολούλουδα, ποὺ ἄνοιγαν τοὺς κάλυκές των, σκορπίζοντας βαρειὰ ἀρώματα.

Συνηθισμένοι σὲ τέτοια θεάματα, οἱ φιλιμπουστιέροι δὲν ἐπρόσεχαν καθόλου αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ ξύπνημα τῆς φύσεως. Προχωροῦσαν, βιάζοντας τὸ βῆμα, ὅσο τοὺς ἐπέτρεπαν τὰ ἐμπόδια ποὺ συναντοῦσαν, ἀνυπομονῶντας ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴ ζούγκλα.

Ὁ Κουρσάρος, τυλιγμένος στὸν πλατὺ μανδύα του, μὲ τὸ καπέλλο χωμένο στὸ μέτωπό του, τὸ κεφάλι χαμηλωμένο,

τὸ ἀριστερό χέρι πάνω στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του, ἐβάδιζε σιωπηλὸς πίσω ἀπὸ τὸν Καρμώ, χωρὶς νὰ δείχνη ὅτι προσέχει τοὺς συντρόφους του, σὰν νὰ διέσχιζε ὁλομόναχος τὸ δάσος.

Οἱ δυὸ φιλιμπουστιέροι, σεβόμενοι τὶς σκέψεις του, ἀπόφευγαν νὰ τοῦ μιλήσουν, καὶ περιορίζονταν ν' ἀλλάζουν κάθε τόσο, μερικὲς λέξεις μὲ χαμηλὴ φωνή, γιὰ νὰ συμβουλευτοῦν τὶ διεύθυνσι ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσουν.

Ἐβάδιζαν ἔτσι κάπου δυὸ ὧρες περίπου, ὅταν ὁ Καρμώ, ἀφοῦ φάνηκε νὰ ἐξετάζη προσεχτικὰ τριγύρω του, σταμάτησε, δείχνοντας στὸν Βὰν Στύλλερ ἕνα σύδεντρο.

—"Ἂν δὲν γελιέμαι, εἶπε, πρέπει νἆναι ἀπὸ δῶ.

Ὁ μαῦρος νίγναντας

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμή, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ κεῖ, ἀκούστηκε ἕνας ἁρμονικὸς ἦχος.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε ὁ Κουρσάρος, ποὺ σταμάτησε ἀπότομα κι' ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι.

— Εἶνε ἡ φλογέρα τοῦ Μόκο, ἀπάντησε ὁ Καρμὼ χαμογελώντας.

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Μόκο;

—Ὁ νέγρος ποὺ μᾶς βοήθησε νὰ φύγουμε. Ἡ καλύβα του βρίσκεται ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ δέντρα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶνε ἀσφαλῶς ἀπασχολημένος μὲ τοὺς μαθητάς του.

— Τοὺς μαθητάς του;

— Ναί, γιατὶ εἶνε γόης φιδιῶν.

—"Α! Καταλαβαίνω... Ἀλλ' ὁ ἦχος τῆς φλογέρας του μπορεῖ νὰ μᾶς προδώση.

— Θὰ τοῦ τὴν πάρω καὶ θὰ στείλουμε τοὺς μαθητάς του στὸ δάσος νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους.

Ὁ Κουρσάρος ἔκαμε νόημα νὰ προχωρήσουν· ἀλλά, μὲ μιὰν ἐνστικτώδη κίνησι, τράβηξε τὸ ξίφος του, σὰ νὰ φοβότανε καμμιὰν ἔκπληξι.

Ὁ Καρμὼ εἶχε μπῆ ἤδη στὸ σύδεντρο, ἀκολουθώντας ἕνα μονοπάτι δυσδιάκριτο. "Επειτα σταμάτησε πάλι, βγάζοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Μπροστὰ σὲ μιὰ καλύβα, φτιαγμένη ἀπὸ πλεγμένα κλαδιὰ καὶ σκεπασμένη μὲ μεγάλα φύλλα φοινικιᾶς, στεκόταν ἕνας νέγρος μὲ ἡράκλειο κορμί. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα δείγματα τῆς ἀφρικανικῆς ράτσας. Ψηλός, μὲ φαρδεῖς ὤμους καὶ στῆθος, μὲ μέλη μυώδη. Μ' ὅλο ποὺ εἶχε πλατειὰ χείλη, μύτη πατικωμένη καὶ μῆλα πεταχτά, τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε τὴν κτηνώδη ἢ ἄγρια ἐκείνη ἔκφρασι, ποὺ ἔχουν συχνὰ οἱ μαῦροι. Διέκρινε, ἀντιθέτως, κανεὶς σ' αὐτὸ κάτι τὸ ἀγαθό, τὸ ἔξυπνο, τὸ παιδικό.

Καθισμένος πάνω σ' ἕναν πεσμένο κορμὸ δέντρου, φυσοῦσε σ' ἕναν αὐλὸ ἀπὸ μπαμπού, βγάζοντας ἤχους παθητικούς, ἐνῶ, μπροστά του, κουνιόντουσαν ὀχτὼ - δέκα ἑρπετά, ποὺ ἀνῆκαν στὰ πιὸ ἐπικίνδυνα εἴδη τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς.

Ἀκούγοντας τὴν κραυγὴ τοῦ Καρμώ, ὁ νέγρος τὸν ἐκύτταξε μὲ τὰ μεγάλα του μάτια, ποὺ ἔλαμπαν σὰν νἄσαν ἀπὸ πορσελάνη, καὶ σηκώθηκε βγάζοντας τὴ φλογέρα ἀπὸ τὰ χείλη του.

— Πῶς! εἶπε. Εἴσαστε σεῖς; Ἀκόμα ἐδῶ βρισκόσαστε; Νόμιζα πὼς ἤσαστε στὸν Κόλπο, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς Ἱσπανούς.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀπάντησε ὁ Καρμώ. Ἀλλ' ὁ διάολος νὰ μὲ πάρη ἂν τολμῶ νἄρθω κοντά σου, μέσα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συντρόφους σου.

— Τὰ φίδια μου δὲν κάνουν ποτὲ κακὸ στοὺς φίλους μου, ἀπάντησε ὁ νέγρος χαμογελώντας. Ἀλλὰ περίμενε μιὰ στιγμή, φίλε λευκέ, θὰ τὰ στείλω νὰ κοιμηθοῦν.

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια πῆρε ἕνα καλάθι, ὅπου ἔβαλε ἕνα - ἕνα τὰ ἑρπετά, κι' ἔπειτα ἔκλεισε τὸ σκέπασμα κι' ἔβαλε ἀπὸ πάνω μιὰ πέτρα.

— Τώρα, φίλε λευκέ, εἶπε, μπορεῖς νὰ μπῆς ἄφοβα στὴν καλύβα μου. Εἶσαι μονάχος;

—"Οχι, φέρνω μαζί μου τὸν καπετάνιο τοῦ καραβιοῦ μου, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Κόκκινου Κουρσάρου.

—Ὁ Μαῦρος Κουρσάρος! Αὐτὸς ἐδῶ! φώναξε ὁ νέγρος. Τὸ Μαρακαΐμπο θὰ τὸ πιάση τρεμούλα.

— Σῶπα, φίλε. Παραχώρησέ μας τὴν καλύβα σου καὶ δὲν θὰ μετανοήσης.

Ὁ Κουρσάρος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Βὰν Στύλλερ καὶ τὸν αἰχμάλωτο, φάνηκε ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἀφοῦ χαιρέτησε τὸ νέγρο μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ, μπῆκε μαζὶ μὲ τὸν Καρμὼ μέσα στὴν καλύβα.

— Εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ποὺ διευκόλυνε τὴ φυγή σου; εἶπε.

— Ναί, καπετάνιο.

— Μισεῖ τοὺς Ἱσπανούς;

—Ὅσο κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι.

— Ξέρει καλὰ τὸ Μαρακαΐμπο;

—Ὅπως ξέρουμε ἐμεῖς τὴ Χελώνα.

Καθὼς μιλοῦσε, ὁ Κουρσάρος ἐξέταζε προσεχτικὰ τὸν γιγαντόσωμο Ἀφρικανό, καὶ φαινότανε νὰ θαυμάζη τὸ ἡράκλειο παράστημά του.

— Νά, εἶπε τέλος μὲ χαμηλὴ φωνή, ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ εἶνε χρήσιμος.

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΣΤΗΝ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑ

Στὸ Αἶξ - ἂν - Προβάντς, ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Καρναβαλιοῦ γίνεται ὅπως καὶ κατὰ τὸν Μεσαιῶνα. Γραφικὲς παρελάσεις μὲ ἀρχαϊκὲς ἐνδυμασίες διασχίζουν τοὺς δρόμους καὶ γιὰ μερικὲς ἡμέρες οἱ παληοὶ χοροὶ καὶ τὰ παληὰ ἔθιμα τοῦ 15ου καὶ τοῦ 16ου αἰῶνος ξαναζωντανεύουν.

Διακρίνοντας, σὲ μιὰ γωνία τῆς καλύβας, ἕνα κάθισμα φτιαγμένο μὲ κλαδιά, πῆγε, κάθησε καὶ βυθίστηκε ξανὰ στὶς σκέψεις του.

Στὸ μεταξύ, ὁ νέγρος ἔτρεξε νὰ φέρη μερικὲς γαλέτες ἀπὸ «μανιόκα», μπανάνες, κι' ἄλλα φροῦτα τοῦ δάσους, κι' ἕνα δοχεῖο γεμᾶτο «ποῦλκο», ἕνα πιοτὸ ποὺ τὸ φτιάνουν ἀπὸ τὶς ἀγάβες, καρπὸ τῆς ζούγκλας.

Οἱ τρεῖς φιλιμπουστιέροι, πού, ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα, δὲν εἶχανε φάει τίποτα, ἐτίμησαν τὶς προμήθειές του, ἀπὸ τὶς ὁποῖες πῆρε τὸ μερίδιο του κι' ὁ αἰχμάλωτος. "Επειτα ξαπλώθηκαν πάνω σὲ σωροὺς φρέσκα φύλλα, ποὺ ἔφερε ὁ νέγρος μέσα στὴν καλύβα, καί, νοιώθοντας πὼς βρίσκονταν σὲ ἀσφάλεια, κοιμήθηκαν ἥσυχα.

Ὁ Μόκο, ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ ἐπιβλέπη τὸν αἰχμάλωτο, τὸν ἔδεσε πιὸ γερὰ κι' ἔμεινε νὰ τὸν φυλάη, ὅσο κοιμόντουσαν οἱ φιλοξενούμενοι του, ποὺ ξύπνησαν τὸ σούρουπο.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ Κουρσάρος σηκώθηκε, πιὸ ὠχρός, μὲ τὸ βλέμμα πιὸ σκοτεινό. "Εκαμε δυὸ - τρεῖς φορὲς τὸ γύρο τῆς καλύβας, κι' ἔπειτα, γυρίζοντας μέσα, στάθηκε ἀντίκρυ στὸν αἰχμάλωτο καὶ τοῦ εἶπε:

—"Αν καὶ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σὲ κρεμάσω στὸ πρῶτο δέντρο τοῦ δάσους, σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή. Γι' αὐτό, ἀπάντησέ μου εἰλικρινά. Πιστεύεις πὼς μπορῶ νὰ μπῶ, χωρὶς νὰ μὲ καταλάβουν, μέσα στὸ παλάτι τοῦ κυβερνήτη;

— Θέλετε νὰ πᾶτε νὰ τὸν δολοφονήσετε γιὰ νὰ ἐκδικηθῆτε τὸ θάνατο τοῦ Κόκκινου Κουρσάρου;

— Νὰ τὸν δολοφονήσω! φώναξε ὁ φιλιμπουστιέρος μὲ ὕφος πειραγμένο. "Οχι, ἐγὼ πολεμάω, δὲν σκοτώνω σὰν ηροδότης. Εἶμαι εὐγενής. Θέλω μιὰ μονομαχία ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνον καὶ σ' ἐμένα, ὄχι μιὰ δολοφονία.

—Ὁ κυβερνήτης εἶνε γέρος, καὶ σεῖς εἴσαστε νέος. Ἐξ ἄλλου, δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μπῆτε στὸ παλάτι, χωρὶς νὰ σᾶς πιάσουν οἱ στρατιῶτες ποὺ φυλᾶνε τριγύρω.

— Ξέρω πὼς εἶνε γενναῖος.

— Σὰν λιοντάρι.

— Καλά! Θὰ τὸν βρῶ σύντομα!

Ὁ Κουρσάρος στράφηκε ἔπειτα πρὸς τοὺς δυὸ φιλιμπουστιέρους, ποὺ εἶχαν σηκωθῆ.

— Θὰ μείνης ἐδῶ νὰ φυλᾶς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, εἶπε στὸν Βὰν Στύλλερ.

—Ὁ νέγρος θἄφτανε, καπετάνιο.

—"Οχι, ὁ νέγρος εἶνε δυνατὸς σὰν Ἡρακλῆς καὶ θὰ μὲ βοηθήση γιὰ νὰ μεταφέρουμε τὸ πτῶμα τοῦ ἀδελφοῦ μου. "Ελα, Καρμώ, θὰ πᾶμε ν' ἀδειάσουμε μιὰ μποτίλλια σπανιόλικο κρασὶ στὸ Μαρακαΐμπο.

— Χίλιοι καρχαρίες! Τέτοιαν ὥρα. καπετάνιο;

— Φοβᾶσαι;

— Νὰ φοβηθῶ! φώναξε ὁ Καρμώ."Α! Βέβαια ὄχι! Μαζί σας, καπετάνιο, θὰ πήγαινα στὴν Κόλασι νὰ πιάσω τὸν Βεελζεβοὺλ ἀπὸ τὴ μύτη. Μόνο φοβᾶμαι μὴ μᾶς ἀναγνωρίσουν.

"Ενα περιφρονητικὸ χαμόγελο διέστειλε τὰ χείλη τοῦ Κουρσάρου.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, εἶπε. "Ελα ὡστόσο.

Καὶ βγῆκαν, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸ Μόκο.

Στὴν ταβέρνα τοῦ Μαρακαΐμπο

Τὸ Μαρακαΐμπο, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε πληθυσμὸ παραπάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες πόλεις στὶς ἀκτὲς τῆς θάλασσας τῶν Ἀντιλλῶν.

Χτισμένο ἀνάμεσα στὸν κόλπο καὶ στὴ λίμνη, ποὺ τοὺς ἔδωσε τὸ ὄνομά του, εἶχε γίνει πολὺ γρήγορα ἡ ἀποθήκη τῶν προϊόντων τῶν πλούσιων ἐκτάσεων τῆς Βενεζουέλας.

Οἱ Ἱσπανοὶ εἶχαν χτίσει ἕνα δυνατὸ κάστρο, ὠπλισμένο μὲ πολυάριθμα κανόνια. Καί, στὰ δυὸ νησιά, ποὺ τὸ ἐκάλυπταν ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ κόλπου, κρατοῦσαν μιὰ δυνατὴ φρουρά, γιατὶ φοβόντουσαν διαρκῶς μήπως τοὺς ἐπιτεθοῦν οἱ φιλιμπουστιέροι τῆς Χελώνας.

Οἱ πρῶτοι ἄποικοι εἶχανε χτίσει ὅμορφα σπίτια. Ἀργότερα εἶχανε γίνει πραγματικὰ παλάτια, ἀπὸ ἀρχιτέκτονες, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπ' τὴν Ἱσπανία, γιὰ νὰ κάνουν περιουσία στὸ Νέο Κόσμο. Κι' ἔγιναν καὶ πολλὰ κέντρα, ὅπου συγκεντρώνονταν οἱ πλούσιοι ἰδιοκτῆτες τῶν μεταλλείων κι' οἱ οἰκογένειές τους, κι' ὅπου χόρευαν ὅλο τὸ χρόνο «φαντάνγκο» καὶ «μπολέρο».

"Οταν ὁ Κουρσάρος κι' οἱ δυὸ σύντροφοι του, ὁ Καρμὼ κι' ὁ νέγρος, μπήκανε χωρὶς νὰ τοὺς δώση κανεὶς προσοχή, στὸ Μαρακαΐμπο, οἱ δρόμοι εἶχαν ἀκόμα ζωηρὴ κίνησι κι' οἱ ταβέρνες ἦσαν γεμᾶτες, ἀπὸ κόσμο ποὺ ἔπινε κρασὶ σπανιόλικο. Γιατὶ οἱ Ἱσπανοί, ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὶς ἀποικίες, δὲν εἶχαν ἐγκαταλείψει τὶς συνήθειες νὰ δοκιμάζουν, ὅσο τὸ δυνατὸν συχνότερα, ἕνα καλὸ ποτῆρι «μαλάγκα» ἢ «Ξερές».

Ὁ Κουρσάρος πήγαινε μὲ βῆμα ἀργό. Μὲ τὸ καπέλλο ὡς τὰ μάτια, τυλιγμένος μέσα στὸ μανδύα του, ἂν καὶ ἡ βραδυὰ ἦταν ἀρκετὰ ζεστή, μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ἀκουμπισμένο ὑπερήφανα πάνω στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του, παρατηροῦσε προσεκτικὰ τὴ διάταξι τῶν δρόμων καὶ τῶν σπιτιῶν, σὰν νἄθελε νὰ χαράξη τὴν εἰκόνα μέσα στὸ μυαλό του.

Φτάνοντας στὴν πλατεῖα τῆς Γρενάδας, ποὺ βρισκότανε στὸ κέντρο τῆς πόλεως, σταμάτησε, ἀκουμπῶντας στὴ γωνία ἑνὸς σπιτιοῦ, σὰν μιὰ ξαφνικὴ ἀδυναμία νὰ τὸν κατέλαβε.

Ἀπὸ κεῖ, ἄλλωστε, μποροῦσε νὰ βλέπη ἕνα θέαμα ἱκανὸ νὰ κάνη ν' ἀνατριχιάση καὶ τὸν πιὸ ἀναίσθητο ἄνθρωπο τῆς γῆς.

Σὲ δεκαπέντε ἀγχόνες, στημένες σὲ ἡμικύκλιο, μπροστὰ σ' ἕνα παλάτι, πάνω στὸ ὁποῖο κυμάτιζε ἡ ἱσπανικὴ σημαία, ἤσαν κρεμασμένα δεκαπέντε πτώματα. Εἶχαν ὅλοι τὰ πόδια γυμνά, τὰ ροῦχα καταξεσχισμένα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν, ποὺ ἦταν ντυμένος μ' ἕνα κοστούμι χρώματος φωτιᾶς καὶ φοροῦσε ψηλὲς ναυτικὲς μπότες.

Πάνω ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀγχόνες, στριφογυρνοῦσαν «οὐρούμπους», μικρὰ μαῦρα ὄρνια, πού, ἔχοντας ἀναλάβει τὴν καθαριότητα τῶν πόλεων τῆς Ἀμερικῆς, ἐμοιαζαν νὰ περιμένουν νὰ προχωρήση ἡ σῆψι τῶν πτωμάτων, γιὰ νὰ μπορέσουν ἔτσι νὰ τὰ κομματιάσουν εὐκολώτερα.

Ὁ Καρμώ, ποὺ εἶχε πλησιάσει τὸν Κουρσάρο, τοῦ εἶπε μὲ ταραγμένη φωνή:

— Νὰ οἱ σύντροφοί μας!

— Ναί, γρύλλισε ὁ Κουρσάρος. Ζητᾶν ἐκδίκησι καὶ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ τὴν ἔχουν!

Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν τοῖχο μὲ μεγάλη προσπάθεια. Καί, σκύβοντας τὸ κεφάλι του πάνω στὸ στῆθος του, γιὰ νὰ μὴν ἀφήση νὰ φανῆ ἡ τρομερὴ συγκίνησι, ποὺ εἶχε ἀλλοιώσει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, προχώρησε μὲ βήματα βιαστικὰ καὶ μπῆκε μέσα σὲ μιὰ «ποσάδα», ἕνα εἶδος πανδοχείου, ὅπου συγκεντρώνονταν οἱ ξενύχτηδες γιὰ ν' ἀδειάσουν μὲ τὴν ἡσυχία τους μερικὰ γαλόνια κρασιοῦ.

Πλησίασε σ' ἕνα ἀδειανὸ τραπέζι κι' ἔπεσε πάνω σ' ἕνα σκαμνί, χωρὶς νὰ σηκώση τὸ κεφάλι του, ἐνῶ ὁ Καρμὼ φώναξε:

—"Ε, ταβερνιάρη, φέρε μιὰ μποτίλλια ἀπὸ τὸ καλύτερο ξερὲς ποὺ ἔχεις, καὶ κύτταξε νὰ εἶνε πραγματικό, ἀλλοιῶς δὲν ἐγγυοῦμαι γιὰ τ' αὐτιά σου. Ὁ δυνατὸς ἀέρας τοῦ κόλπου μὲ δίψασε τόσο, ὥστε θἄμουν ἱκανὸς νὰ σοῦ ἀδειάσω ὅλα τὰ βαρέλια.

Ἀκούγοντας νὰ τὸν φωνάζουν, ὁ ταβερνιάρης ἔτρεξε, φέρνοντας τὴ μποτίλλια ποὺ τοῦ ζήτησαν.

Ὁ Καρμὼ γέμισε τρία ποτήρια· ἄλλ' ὁ Κουρσάρος, παραδομένος στὶς θλιβερές του σκέψεις, δὲν ἄδειασε τὸ δικό του.

— Χίλιοι καρχαρίες! ψιθύρισε ὁ Καρμὼ στὸ αὐτὶ τοῦ νέγρου. Τὸ ἀφεντικὸ δὲν ἔχει κέφι, καὶ δὲν θἄθελα νἄμουν οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο τῶν Ἱσπανῶν. Παράξενο θράσος, μὰ τὴν πίστι μου! Πάρθη ἐδῶ πέρα! Ἀλλὰ δὲν τὸν τρομάζει τίποτα.

Καί, μιλῶντας ἔτσι, κύτταξε γύρω του καὶ πρόσεξε, ὄχι χωρὶς ν' ἀνατριχιάση, πέντε - ἓξη ἄντρες, ὁπλισμένους, μὲ «ναβάγας» (μακρυὰ μαχαίρια, ποὺ ἔκλειναν σὰν σουγιάδες) ποὺ τὸν κυττοῦσαν προσεκτικά.

— Τί εἶνε αὐτοὶ ἐκεῖ κάτω; ρώτησε τὸ νέγρο.

— Βάσκοι, στὴν ὑπηρεσία τοῦ κυβερνήτη.

— Μπᾶ! "Αν νομίζουν ὅτι θὰ μᾶς τρομάξουν μὲ τὰ «ναβάγας» τους, εἶνε γελασμένοι.

Οἱ Βάσκοι εἶχανε πετάξει τὰ τσιγάρα τους, κι' ἀφοῦ ἀδειάσανε μερικὰ κύπελλα μαλάγας, ἄρχισαν νὰ μιλᾶν ἀρκετὰ δυνατὰ γιὰ ν' ἀκουστοῦν ἀπὸ τὸν Καρμώ.

— Εἴδατε τοὺς κρεμασμένους; εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς.

— Ναί, πῆγα καὶ τοὺς εἶδα ἀπὸ γωρίς, ἀπάντησε ἕνας ἄλλος. Εἶνε ἕνα πολὺ ὅμορφο θέαμα αὐτοὶ οἱ ἀλήτες. Εἶνε ἕνας τους μάλιστα ποὺ εἶνε γιὰ γέλια, μὲ τὴ γλῶσσα του ποὺ τοῦ κρέμεται μιὰ σπιθαμὴ ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα.

— Εἶνε ὁ Κόκκινος Κουρσάρος, εἶπε ἕνας τρίτος. Τοῦ βάλανε στὸ στόμα ἕνα τσιγάρο, ποὺ τὸν κάνει πιὸ γελοῖον.

—"Εχω μεγάλη ἐπιθυμία, συνέχισε ὁ πρῶτος, νὰ πάω νὰ τοῦ βάλω μιὰν ὀμπρέλλα στὸ χέρι, γιὰ νὰ μπορέση αὔριο νὰ προφυλαχτῆ ἀπὸ τὸν ἥλιο."Ετσι...

Ὁ ἀπαίσιος σαρκαστὴς δὲν μπόρεσε νὰ πῆ περισσότερα. Ὁ Καρμώ, ποὺ εἶχε ἀκούσει μὲ ἀγανάκτησι τὰ λόγια του, εἶχε σηκωθῆ πρωτοῦ ὁ Μαῦρος Κουρσάρος σκεφτῆ νὰ τὸν συγκρατήση, καί, χτυπώντας στὸ διπλανὸ τραπέζι μιὰ δυνατὴ γροθιά, ποὺ ἔκαμε ν' ἀναπηδήσουν τὰ ποτήρια κι' ἡ μποτίλλια, φώναξε:

— Χίλιοι κεραυνοί! Ἐκεῖνοι ποὺ κοροϊδεύουν τοὺς πεθαμένους, δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ κοροϊδευαν ἴσως τόσο εὔκολα καὶ τοὺς ζωντανούς!

Μονομαχία

Οἱ πέντε Βάσκοι, κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ὀργισμένη ἐπέμβασι αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου, εἶχανε σηκωθῆ ἀμέσως, πιάνοντας τὰ «ναβάγας» τους. "Επειτα, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ πιὸ τολμηρὸς ἀσφαλῶς, ρώτησε σουφρώνοντας τὰ φρύδια:

— Ποιὸς εἴσαστε, καπάλερο;

—"Ενας ἄνθρωπος ποὺ σἆρεσε τοὺς νεκροὺς, μὰ ποὺ, ἂν χρειαστῆ, ξέρει νὰ σηκώση κεφάλι στοὺς ζωντανούς.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, ποὺ φάνηκαν νὰ τὴν παίρνουν γιὰ ψευτοπαλληκαρισμό, οἱ Βάσκοι ἄρχισαν νὰ γελοῦν. Πράγμα ποὺ εἶχε γιὰ ἀποτέλεσμα νὰ μεγαλώση τὴν ὀργὴ τοῦ φιλιμπουστιέρου.

—"Α! "Ωστε ἔτσι τόχουμε; εἶπε κάτωχρος.

"Επειτα, ἀφοῦ κύτταξε τὸν Κουρσάρο, ποὺ δὲν εἶχε κινηθῆ, σὰν αὐτὴ ἡ φιλονεικία νὰ μὴν τὸν ἀφοροῦσε σὲ τίποτα, ἁπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχε ρωτήσει καὶ τὸν ἐσπρωξε ἀπότομα, φωνάζοντάς του:

— Ὁ θαλασσόλυκος θὰ φάη τὸ στεριανὸ λυκόπουλο!

Ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε πέσει μὲ τὴν πλάτη πάνω στὸ τραπέζι, ἀνασηκώθηκε γρήγορα, τραβώντας ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ μεγάλο μαχαῖρι του ποὺ ἄνοιξε μ' ἕνα

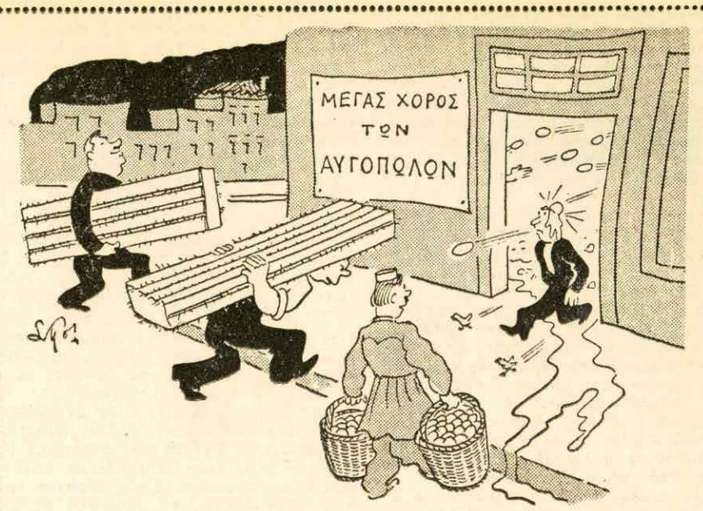

Ἀποκρπάτικη Ἱστορία χωρὶς λόγια. (Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

ξερὸ κρότο, καὶ προχώρησε πάνω στὸν Καρμὼ γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ, ὅταν ὁ νέγρος, ποὺ ὡς τότε εἶχε μείνει ἁπλὸς θεατής, σηκώθηκε σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Κουρσάρου, καί, κουνῶντας ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀντιπάλους μιὰ βαρειὰ καρέκλα ἀπὸ σιδερόξυλο, φώναξε στὸ Βάσκο:

— Στάσου! γιατὶ ἀλλοιῶς σὲ τσακίζω!

Βλέποντας νὰ ἐπεμβαίνῃ αὐτὸς ὁ μαῦρος γίγαντας, οἱ Βάσκοι εἶχαν ὀπισθοχωρήσει γιὰ νὰ μὴ χτυπηθοῦν ἀπὸ τὴν καρέκλα, ποὺ διέγραφε στὸν ἀέρα ἀπειλητικοὺς κύκλους.

Καμμιὰ εἰκοσαριὰ πελάτες, ποὺ βρισκονταν μέσα στὴ γειτονικὴ αἴθουσα, ἀκούγοντας τὸ θόρυβο τῆς φιλονεικίας, ἔτρεξαν βιαστικά, μ' ἐπικεφαλῆς ἕναν χοντρό, ὡπλισμένον μ' ἕνα «ἐσπαδόν» (πλατὺ σπαθί), μὲ τὸ κεφάλι σκεπασμένο μ' ἕνα πλατύγυρο καπέλλο, ποὺ ἔγερνε πάνω σ' αὐτό, καὶ μὲ τὸ στῆθος προφυλαγμένο ἀπὸ ἕναν θώρακα, ἀπὸ χαλκὸ τῆς Κόροντους.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε μ' ἕνα αὐταρχικὸ ὕφος πιάνοντας τὸ σπαθί του μὲ μιὰ τραγικὴ γειρονομία.

— Αὐτὸ ποὺ συμβαίνει, ἀγαπητέ μου καμπαλέρο, τοῦ ἀπάντησε ὁ Καρμώ, μὲ μιὰν εἰρωνικὴ ὑπόκλισι, εἶνε πρᾶγμα ποὺ δὲν σὲ ἀφορᾶ.

—"Α! Μὰ τοὺς "Αγιους Πάντες! φώναξε ἐκεῖνος, βλέπω ὅτι δὲν γνωρίζετε τὸν δὸν Γκαμάρα ὐ Μιράνθα, κόμητα τοῦ Μπανταγιόθ, εὐγενῆ τῆς Καράρ-γκουα καὶ ὑποκόμη τοῦ...

— Τοῦ οἴκου τοῦ Διαβόλου! συμπλήρωσε ὁ Κουρσάρος, ποὺ εἶχε σηκωθῆ ξαφνικά, καὶ κυττοῦσε κατάματα τὸ φανφαρόνο.

Ὁ αὐθέντης τῆς Γκαμάρα καὶ πολυάριθμων ἄλλων τόπων, πού, ἀπὸ κατακόκκινος σὰν ἀστακός, ὅπως ἦτανε στὴν ἀρχή, εἶχε γίνει κατακίτρινος, ἐπανέλαβε μὲ βραχνὴ φωνή:

— Μὰ τὶς μάγισσες ὅλης τῆς Κόλασης! Δὲν ξέρω τί μὲ κρατάει καὶ δὲν σᾶς στέλνω στὸν ἄλλο κόσμο, νὰ κρατήσετε συντροφιὰ αὐτοῦ τοῦ σκύλου τοῦ Κόκκινου Κουρσάρου καὶ τῶν δεκατέσσερων ληστῶν, ποὺ κάνουν τόση ὄμορφη φιγούρα στὴν πλατεῖα τῆς Γρενάδας!

Τότε ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Κουρσάρου νὰ γίνῃ κάτωχρος. Μὲ μιὰ χειρονομία, ἔσπρωξε τὸν Καουώ, ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ ριχτῇ πάνω στὸν Ἱσπανό, ἔβγαλε τὸ μανδύα του καὶ τὸ καπέλλο του κι' ἔσυρε τὸ ξίφος του λέγοντας:

—Ὁ σκύλος εἶσαι σύ. Κι' ἡ ψυχή σου ἡ καταραμένη θὰ πάῃ νὰ κρατήσῃ συντροφιὰ στοὺς κρεμασμένους!

Κάνοντας ἔπειτα νεῦμα στοὺς ἄλλους ν' ἀποτραβηχτοῦνε, πῆρε στάσι ἀμύνης μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ θώρακα.

— Οἱ δυό μας τώρα, κόμητα τοῦ διαβόλου! εἶπε. Σὲ λίγο θἄνε ἕνας νεκρὸς ἐδῶ!

Ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε πάρει ἐπίσης στάσι ἀμύνης, ἀνορθώθηκε.

— Μιὰ στιγμή, εἶπε. "Οταν διασταυρώνουν τὸ ξίφος μὲ κάποιον, ἔχουν δικαίωμα νὰ γνωρίζουν τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιπάλου.

— Εἶμαι εὐγενὴς ὅπως καὶ σύ, αὐτὸ σοῦ φτάνει.

— Καθόλου! Τὸ ὄνομά σας θέλω νὰ μάθω!

— Τὸ θέλεις; "Εστω! Συμφωνῶ, πολὺ περισσότερο ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ τὸ πῆς σὲ κανένα.

Καί, πλησιάζοντας, ὁ Κουρσάρος ψιθύρισε δυὸ λόγια στὸ αὐτὶ τοῦ Ἱσπανοῦ, πού, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ φρίκης, ἔκαμε δυὸ βήματα πίσω, σὰν νἄθελε νὰ καταφύγῃ ἀνάμεσα στοὺς θεατάς, καὶ νὰ τοὺς πῇ τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀκούσει. Ἀλλ' ὁ Κουρσάρος τοῦ ἐπιτέθηκε, γιὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ ν' ἀμυνθῇ.

Οἱ πελάτες τῆς ταβέρνας εἶχανε σχηματίσει ἕνα πλατὺ κύκλο, γύρω ἀπὸ τοὺς μονομάχους. Ὁ νέγρος κι' ὁ Καρμώ, ποὺ ἦσαν στὴν πρώτη σειρά, δὲν ἔμοιαζαν νἄχουν καμμιὰν ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἔκβασι τῆς μονομαχίας, ἰδίως ὁ δεύτερος, ποὺ ἤξερε πόσο ἦταν ἱκανὸς ὁ περήφανος φιλιμπουστιέρος.

Ὁ Ἱσπανός, ποὺ ἤξερε τώρα πὼς εἶχε ἀπέναντί του ἕναν τρομερὸ ξιφομάχο, ἀποφασισμένον νὰ τὸν καρφώσῃ στὸ πρῶτο σφάλμα ποὺ θἄκανε, συγκέντρωσε ὅλη του τὴν προσοχή.

Δὲν ἦταν, ἄλλωστε, ἕνας ἀντίπαλος ἄξιος περιφρονήσεως. Ψηλός, δυνατὸς κι' εὔρωστος, εἶχε τὸ χέρι σιδερένιο, τὸ βλέμμα ὀξύ, καὶ καταλάβαινε κανεὶς πὼς ἦτανε δύσκολο νὰ τὸν κουράσῃ καὶ πὼς ἦταν ἱκανὸς νὰ βαστάξῃ πολλὴ ὥρα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ Κουρσάρος δὲν τὸν ἄφινε οὔτε μιὰ στιγμὴ ἥσυχον. Τὸ ξίφος του, πάντοτε στιβαρὸ κι' ἀπειλητικό, σπιν θηροβολοῦσε, χτυποῦσε, στενοχωροῦσε τὸν ἀντίπαλό του μὲ μιὰ ζωηρότητα καταπληκτική.

Ἀφοῦ χτυπήθηκαν γιὰ τρία - τέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Ἱσπανός, ποὺ ἄρχισε νὰ φουσκώνῃ, νοιώθοντας πὼς ἦταν ἀνίκανος ν' ἀπαντήσῃ στὶς πολυάριθμες ἐπιθέσεις τοῦ Κουρσάρου, εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του.

Ὁ Κουρσάρος, τοὐναντίον δὲν φαινόταν καθόλου κουρασμένος. Πηδῶντας μὲ εὐλυγισία ζαγκουάρ, κερδίζοντας συνεχῶς ἔδαφος, ἔσπρωχνε τὸν ἀντίπαλό του ὅλο καὶ περισσότερο, ἤρεμος ἐπιφανειακά, ἀλλὰ ρίχνοντάς του κάτι βλέμματα, ποὺ ἡ βαθειὰ φλόγα τους ἐπρόδινε τὴν ὀργὴ ποὺ ἔνοιωθε.

Οἱ γραμμὲς τῶν θεατῶν εἶχαν ἀνοίξει γιὰ ν' ἀφίσουν τὸ πεδίο ἐλεύθερο στὸν Ἱσπανό, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑποχωρῇ, καὶ πού, σὲ λίγο, βρέθηκε κυριολεκτικὰ κολλημένος στὸν τοῖχο τῆς αἴθουσας.

Κατακίτρινος, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο ἀπὸ ἱδρῶτα, φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Φτάνει!

—"Οχι! ἀπάντησε ὁ Κουρσάρος μὲ ἀπαίσιο ὕφος. Τὸ μυστικό μου πρέπει νὰ πεθάνῃ μαζί σου.

Ὁ Ἱσπανὸς ἦταν ἔξω φρενῶν ἀπ' τὸν τρόμο. "Ωρμησε ἀπότομα μπροστά, καὶ δοκίμασε, τὸν ἕνα πάνω στὸν ἄλλο, πολλοὺς διαξιφισμούς.

Ὁ Κουρσάρος ὅμως, σταθερὸς σὰν βράχος, τοὺς ἀπέκρουσε ἥσυχα.

— Τώρα, εἶπε, θὰ σὲ καρφώσω στὸν τοῖχο.

Ὁ Ἱσπανός, καταλαβαίνοντας πὼς ἦτανε χαμένος, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Εἶνε ὁ Κου...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του. Τὸ ξίφος τοῦ Μαύρου Κουρσάρου, διαπέρασε τὸ στῆθος του κι' ἔσπασε προσκρούοντας στὸν τοῖχο.

Ὁ Ἱσπανὸς ἔπεσε, καρφώνοντας πάνω στὸν ἀντίπαλό του ἕνα θλιβερὸ βλέμμα τρόμου, κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

Ὁ Καρμὼ ἔσκυψε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ξίφος, ποὺ ὁ νικημένος εἶχε ἀφίσει νὰ τοῦ πέσῃ μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλα, καὶ τὸ δωσε στὸ νικητή.

—"Αληθινὴ λάμα τοῦ Τολέδο, τοῦ εἶπε. Ἀφοῦ τὸ ἄλλο ἔσπασε, αὐτὸ θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ.

Ὁ καπετάνιος δέχτηκε τὸ ὅπλο χωρὶς νὰ πῇ μιὰ λέξι, πῆγε καὶ πῆρε τὸ μανδύα του καὶ τὸ καπέλλο του, καί, ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα χρυσὸ «ντουμπλόνι» πάνω στὸ τραπέζι τῆς «ποσάδα», βγῆκε ἔξω, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Καρμὼ καὶ τὸν νέγρο, χωρὶς κανεὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τοῦ φράξῃ τὴν εἴσοδο.

Δὲν εἶχε προχωρήσει περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι βήματα, ὅταν ἀκούστηκε ἕνα βιαστικὸ περπάτημα πίσω του, καὶ μιὰ πνιγμένη φωνή, ποὺ φώναζε:

— Καπετάνιο!

Στράφηκαν ἀμέσως μὲ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ.

"Ενας νέος, ὡς δεκαοχτὼ χρονῶν, ἔπεσε, κλαίγοντας μὲ λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μαύρου Κουρσάρου.

—Ὁ Ὑβόνικ! εἶπεν ὁ Κουρσάρος κατάπληκτος.

— Ναί, καπετάνιο. Καὶ σὲ ξαναβρίσκω ἐπὶ τέλους! ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος.

ΕΝΑΣ ΑΣΤΗΡ 18 ΜΗΝΩΝ

Ὁ Τζὶμ Τζόλλυ παρα τὴ νεαρὴ ἡλικία του – εἶνε μόλις 18 μηνῶν – κατέχει ἕνα ρεκὸρ ποὺ θὰ τὸ ζήλευαν πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐνεναλείτερες βεντέττες. Ὁ ὑπέμπης αὐτὸς γύρισε ἕξη φιλμ μέσα σὲ τρεῖς μῆνες! Ἀλλ' ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ μῆνες θὰ πρέπει ν' ἀποτραβηχτῇ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Γιατὶ οἱ Ἀμερικανοὶ σκηνοθέται ἔχουν προσέξει ὅτι μετὰ τὸν 20ὸ μῆνα τὰ παιδιὰ χάνουν τὴ φωτογένειά των. Τίποτε δὲν ἀποκλείει ὅμως νὰ ξανογυρίσῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια στὸν κινηματογράφο, ὅπως συνέβη μὲ τὴν Σίρλεϋ Τέμπλ, τὸ Μίκυ Ρούνεϋ καὶ τὸν Τζάκυ Κούγκαν.

κροῦ φίλου του Πιέρ, φτωχοῦ ψαρά. Οἱ δυὸ μικροί — μ' ὅλη τὴ διαφορὰ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς τους — εἶχανε συνδεθῆ ἀπὸ τὴν παιδική τους ἡλικία καὶ περνοῦσαν ὅλες σχεδὸν τὶς ὧρες μαζί.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, εἶχαν ἀνοίξει τὸ κόκκινο πανὶ τῆς βάρκας τοῦ Πιέρ, ἀποφασισμένοι νὰ κάνουν ἕνα μεγάλο γύρο στ' ἀνοιχτά. Δὲν εἶχαν ὅμως ἀπομακρυνθῆ οὔτε πενῆντα μέτρα ἀπὸ τὴν ἀκτή, ὅταν ἄκουσαν δυνατὲς φωνὲς νὰ τοὺς φωνάζουν νὰ γυρίσουν πίσω.

Στράφηκαν, παραξενεμένοι, κι' εἶδαν ἕναν ἄγνωστο, ντυμένον μὲ στολὴ σωματοφύλακος, ποὺ τοὺς ἔκανε ἀπελπισμένα νοήματα.

Γύρισαν ἀμέσως τὴ βάρκα τους.

— Κρῦψτε με! τοὺς εἶπε ὁ ἱππότης. Μὲ κυνηγοῦν. Δὲν ἔχω οὔτε στιγμὴ νὰ χάνω.

Ὁ Ὑβόνικ, ποὺ ἦτανε γυιὸς εὐπατρίδη, δὲν σκέφτηκε κἂν νὰ ρωτήσῃ τὸν ἄγνωστο ποιοὶ τὸν κυνηγοῦσαν καὶ γιατί.

— Περᾶστε! τοῦ εἶπε.

Καὶ τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ μπῇ στὸ ψαράδικο καΐκι τοῦ φίλου του Πιέρ.

Μόλις ὁ ἄγνωστος κρύφτηκε στὸ ἀμπάρι τοῦ καϊκιοῦ, μιὰ μικρὴ ὁμάδα ὡπλισμένων, μ' ἐπὶ κεφαλῆς ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς φρουρᾶς τοῦ Καρδιναλίου Ρισελιέ, φάνηκε πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς.

— Ψαρά, ἔλα δῶ! εἶπε προσταχτικὰ ὁ ἀξιωματικὸς στὸν Ὑβόνικ, ποὺ τὸν πῆρε γιὰ κανένα φτωχὸ ψαρά.

Ὁ Ὑβόνικ πλησίασε μὲ βῆμα σταθερό, μὲ ὕφος ἀξιοπρεπές.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε.

— Εἶδες κανένα σωματοφύλακα νὰ περνάῃ ἀπὸ δῶ;

Ὁ Ὑβόνικ τὸν ἐκύτταξε κατάματα. Τὸ ὕφος τοῦ ἀξιωματικοῦ δὲν τοῦ ἄρεσε. Οἱ ἄγραφοι νόμοι τῆς φιλοξενίας ἀπαγορεύουν νὰ προδώσῃς ἐκεῖνον ποὺ σοῦ ζητάει καταφύγιο. Κι' ἐξ ἄλλου, ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος σωματοφύλακας εἶχε μιὰ τόσο εὐγενικὰ φυσιογνωμία.

Ὁ Ὑβόνικ δὲν δίστασε καθόλου.

—"Οχι! ἀπάντησε. Δὲν εἶδα κανένα νὰ περνάῃ ἀπὸ δῶ.

Οἱ φρουροὶ τοῦ Καρδιναλίου ἀπομακρύνθηκαν ἀνύποπτοι.

Ὁ σωματοφύλακας βγῆκε ἀπὸ τὴν κρυψώνα του καί, σταυρώνοντας τὰ χέρια στὸ στῆθος, κύτταξε κατάματα τὸν Ὑβόνικ.

— Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή, μικρέ, τοῦ εἶπε. Μπορεῖ νὰ νόμισες πὼς εἶμαι κανένας κακοῦργος ποὺ τὸν κυνηγοῦνε... "Οχι, παιδί μου. Εἶμαι ὁ ἱππότης Ἐμὶλ ντὲ Ροσμπὲλ, αὐθέντης τοῦ Βαλπάντ καὶ τοῦ Βεντιμέλ...

— Εἶμαι ὁ Ὑβόνικ Κεργκελέν, γυιὸς ἑνὸς εὐπατρίδη τῆς Μπρετάνης, ἀπάντησε σταθερὰ ὁ μικρός.

Ὁ ἱππότης τοῦ χαμογέλασε φιλικὰ κι' ἐξακολούθησε:

—"Εχω χάσει ἀπὸ προδοσία ἕναν ἀδελφό μου. Ὁρκίστηκα νὰ ἐκδικηθῶ. Μονομάχησα μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ προδότη καὶ τὸν σκότωσα. Ἀλλ' ὁ καρδινάλιος Ρισελιὲ ἔχει βγάλει ἕνα διάταγμα ποὺ ἀπαγορεύει τὶς μονομαχίες. Οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀντιπάλου μου ἔχουν μεγάλα μέσα. Μὲ ἀφορμὴ ὅτι παρέβην τὴ διαταγὴ τοῦ καρδιναλίου, θέλησαν νὰ μ' ἐξοντώσουν, κι' ἄρχισαν ἕνα ἄγριο κυνηγητὸ ἐναντίον μου. Σώθηκα χάρι σὲ σᾶς.

Κι' ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἅπλωσε ὁ μικρὸς Μπρετόνος.

Τί θἄκαναν τώρα;

"Υστερα ἀπὸ πολύωρη σκέψι, κι' ἔπειτα ἀπὸ πρότασι τοῦ Ὑβόνικ, ποὺ τοῦ ἄρεσαν οἱ περιπέτειες, καὶ ποὺ εἶχε συμπαθήσει τὸν καταδιωκόμενο ἱππότη, ἀποφάσισαν νὰ τραβήξουν γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὅπου ὁ Ἐμὶλ ντὲ Ροσμπὲλ θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ ἄσυλο.

Ὁ Πιέρ, στὸν πατέρα τοῦ ὁποίου ἀνῆκε τὸ ψαράδικο καΐκι, ἀνέλαβε νὰ κάνῃ τὴ διαδρομή.

—Ὁ πατέρας μου δὲν τὸν χωνεύει τὸν καρδινάλιο, εἶπε. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ μὲ μαλώσῃ...

★

Τράβηξαν στ' ἀνοιχτά, μὲ σκοπὸ νὰ περάσουν τὴ Μάγχη καὶ νὰ φτάσουν στὴν Ἀγγλία, ἀπ' ὅπου οἱ δυὸ μικροὶ Μπρετόνοι θὰ ξαναγύριζαν πίσω.

Ξαφνικά, εἶδαν ἕνα πανὶ στὸν ὁρίζοντα. Τί καράβι νἄταν ἄραγε; Ἦσαν ἀκόμα πολὺ μακρυὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸ διακρίνουν καθαρά.

Ἀλλὰ τὸ ἄγνωστο καράβι, — ἕνα μπριγκαντίνι ἐλαφρὸ καὶ γρήγορο — τοὺς πλησίασε, καὶ τότε, μὲ φρίκη τους. εἶδαν, πάνω στὸ πιὸ ψηλό του κατάρτι, μιὰ μαύρη σημαία στὴν ὁποία ἦσαν κεντημένα ἕνα κρανίο καὶ δυὸ κόκκαλο.

Ἡ μαύρη σημαία τῶν πειρατῶν! Τὸ καράβι ἦταν πειρατικό!

—Ἀλλοίμονό μας! φώναξε ὁ Πιέρ. Χαθήκαμε!

Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν ἴδια γνώμη κι' ὁ Ὑβόνικ. Γι' αὐτὸν ἄρχιζε τώρα ἡ μεγάλη περιπέτεια, ποὺ πάντοτε τὴν ὀνειρευόταν καὶ πάντοτε τὴν ἐπιθυμοῦσε. Μὰ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ποῦ θὰ τὸν ὁδηγοῦσε αὐτὴ ἡ περιπέτεια.

— Δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ξεφύγουμε, ψιθύρισε ὁ Ἐμὶλ ντὲ Ροσμπέλ. Εἴχαμε μιὰ βάρκα στὴ θάλασσα. Ἀλλοίμονο! Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀφορμή...

— Καθόλου! ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Ὑβόνικ. Κάναμε τὸ καθῆκον μας ἀπέναντι σ' ἕνα εὐγενῆ. Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ ἐμπιστευθοῦμε τὴν τύχη μας στὸ Θεό!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ βάρκα μὲ τοὺς πειρατὲς εἶχε πλησιάσει.

— Ποιοὶ εἶσαστε; ρώτησε ἕνας ποὺ στεκόταν ὄρθιος στὴν πλώρη, κρατῶντας ἕνα πιστόλι στὸ χέρι του.

Ὁ Ἐμὶλ ντὲ Ροσμπὲλ σκέφτηκε πὼς τὰ παιδιὰ θὰ κινδύνευαν ἂν αὐτὸς ἀντιστεκόταν.

—Ὁδηγῆστε μας στὸν καπετάνιο σας! ἀπάντησε ψυχρὰ στὸν πειρατή. Θὰ τοῦ ἐξηγήσουμε ποιοὶ εἴμαστε.

Οἱ πειραταὶ δὲν μποροῦσαν νἄχουν καμμιὰν ἀντίρρησι. Ὁ Ἐμὶλ ντὲ Ροσμπέλ, ὁ Ὑβόνικ κι' ὁ Πιὲρ μεταφέρθηκαν στὴ βάρκα τῶν πειρατῶν, ποὺ γύρισε πίσω στὸ καράβι μὲ τὴ μαύρη σημαία.

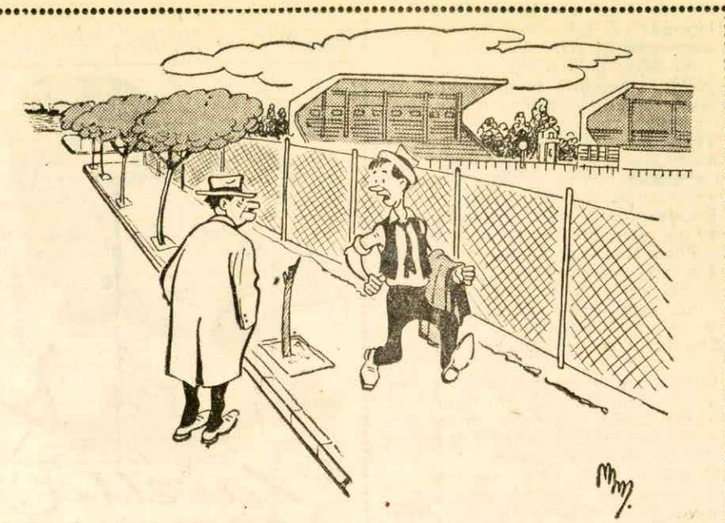

—Μάλιστα ἀγαπητέ! Προπονοῦμαι στὸν... ποδαρόδρομο! Δὲν ἔμαθες ὅτι ἀνοίγει ὁ Ἱππόδρομος;...

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

Ὁ νέος καπετάνιος

"Οταν ἀνέβηκαν στὸ μπριγκαντίνι, ὁ Ἐμὶλ ντὲ Ροσμπὲλ ἐξήγησε στὸν καπετάνιο τῶν πειρατῶν ποιὸς ἦταν καὶ γιὰ ποιὸ σκοπὸ πήγαινε στὴν Ἀγγλία.

—"Α! ἔκαμε ἐκεῖνος εἰρωνικά. "Ωστε συνωμοτεῖς ἐναντίον τοῦ κασδιναλίου. Λοιπὸν εἶσαστε ἔκτὸς νόμου. Τόσο τὸ καλύτερο! Σᾶς προσλαμβάνω καὶ τοὺς τρεῖς στὸ πλήρωμά μου. Εἶχα ἴσα - ἴσα ἀνάγκη ἀπὸ δυὸ ναῦτες κι' ἕνα μοῦτσο.

—Ἐμεῖς τὰ γίνουμε πειραταί; Ποτέ! ἀπάντησαν κι' οἱ τρεῖς μαζί.

—"Ωστε ἀρνεῖστε λοιπόν; Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σας λέξι; Πολὺ καλά. Προσβάλλετε τὸ πλήρωμά μου καὶ θὰ τιμωρηθῆτε. Θὰ σᾶς περάσω μιὰ ὄμορφη γραβάτα ἀπὸ σχοινί.

Κι' ἀφοῦ προφτάσουν νὰ καταλάβουν τί σήμαιναν τὰ λόγια του, πολυάριθμοι πειραταὶ ἔπεσαν ἀπάνω τους, τοὺς παρέλυσαν κάθε κίνησι, καὶ τοὺς πέρασαν τὴ θηλειὰ στὸ λαιμό.

—Κρεμᾶστε τους! οὐρλιαξε ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν, δείχνοντας τὸ μεσαῖο κατάρτι.

Οἱ πειραταὶ ἔσπευσαν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγή του, ναιρίνοντας προκαταβολικῶς γιὰ τὸ θέαμα ποὺ θ' ἀπολάμβαναν.

Ἀλλ' ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἡ δυνατὴ φωνὴ τῆς βάρδιας:

—Ἀλέρτα! Καράβι δεξιά!...

"Ολοι ἀναστάθηκαν.

Ἀφίνοντας τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους, ἔτρεξαν ν' ἁρπάξουν τὰ ὅπλα τους καὶ νὰ πάρῃ καθένας τὴ θέσι του γιὰ τὴ μάχη ποὺ θἄρχιζε.

Ὁ κόμης Ροσμπὲλ κι' οἱ δυὸ ἔφη-

...κι κυττάχτηκαν με κάποιαν ελπίδα.

Πραγματικά, δεξιά από το πειρατικό μπριγκαντίνι, είχε φανή μιά φρεγάτα, που 'πλεε μ' όλα της τα πανιά ανοιγμένα, καταπάνω τους, έχοντας τη γαλλική σημαία ύπερήφανα ύψωμένη στό κατάρτι της.

Ήταν ένα πολεμικό, που περιπολούσε σ' εκείνη την περιοχή, ίσια-ίσια για ν' ανακαλύψη το πειρατικό, που είχε επισημανθή πρίν από μέρες.

Επωφελούμενος της ταραχής που βασίλευε πάνω στο μπριγκαντίνι, ο κόμης Ροσμπέλ έκαμε νόημα στα δυό πειδιά να προσπαθήσουν να λυθούν. Δεν ήταν και δύσκολο, γιατί οι πειρατσι τους είχαν δέσει πρόχειρα, επειγόμενοι να τους κρεμάσουν.

Στο άναμεταξύ, ή ναυμαχία είχε αρχίσει.

Η φρεγάτα χτύπησε μ' όλα τα κανόνια της μπάντας της το πειρατικό, κάνοντας θραύση στο πλήρωμά του. Μιά σφαίρα κανονιού βρήκε τον αρχιπειρατή και τον έκανε κομμάτια.

Η επίθεσι ήταν τόσον τρομερή, ώστε οι πειραταί, τώρα μάλιστα που είχε σκοτωθή κι' ο άρνηγός τους, τάχασαν.

— Είμαστε χαμένοι!

— Πάει ο καπετάνιος!

Οι κραυγές αυτές άντηχούσαν από παντού, μεγαλώνοντας τον πανικό.

'Αλλ' έκείνη τη στιγμή, μιά δυνατή φωνή, ένός άνθρώπου που ήξερε να διατάζη, άντήνησε:

— Κουράγιο! Θά γλυτώσουμε!

Στράφηκαν όλοι σάν μαγνητισμένοι πρός το μέρος που είχε άκουστή αύτή ή φωνή: Ο κόμης Έμιλ ντέ Ροσμπέλ όρθιος πάνω σ' ένα βαρέλι με μπαρούτι, προσπαθούσε να έμψυχώση τούς κατατρομαγμένους πειρατάς!

Κι' έκείνοι, πού, λίγες στιγμές πρίν, ήσαν έτοιμοι να τον κρεμάσουν, τώρα τον κυττούσαν με άπόγνωσι, σά να περίμεναν άπ' αύτόν να τούς σώση!

Μ' ένα πήδημα, ο κόμης ώρμησε πρός το πηδάλιο και τ' άρπαξε στά στιβαρά του χέρια, δίνοντάς του μιάν άπότομη στροφή, γιά ν' άποφύγη τη φρεγάτα, που έξακολουθούσε να τούς πλησιάζη.

Ο 'Υδόνικ και' ο Πιέρ τον είχαν άκολουθήσει, έτοιμοι να τον ύπακούσουν τυφλά, κι' άς μη μπορούσαν άκόμα να μαντέψουν το σκοπό του.

Κρατώντας με τόνα χέρι το τιμόνι, ο κόμης ντέ Ροσμπέλ έδειξε με το άλλο τά κανόνια του καραβιού.

—'Εμπρός, παιδιά! φώναξε. Στις θέσεις σας!

Το ύφος του ήταν τόσο έπιβλητικό, ή φωνή του τόσο προστακτική, ώστε οι πειραταί, που είχαν άρχίσει να δειλιάζουν, έσπευσαν να ύπακούσουν.

Δυνατό κανονίδι άρχισε τότε άνάμεσα στά δυό καράβια.

'Αλλ' ο κόμης ντέ Ροσμπέλ έξακολουθούσε να μανουβράρη έτσι, ώστε να ξεφύγη άπό τη φρεγάτα, που τούς κυνηγούσε.

—'Υδόνικ! Πιέρ! φώναξε.

Οί δυό έφηβοι έτρεξαν κοντά του.

— Τά μισά κανόνια στη θάλασσα! είπε. Και γοήγορα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Εορταί

Εις την αγαπητή μου θεία Σμαρώ Μουσούρη όδός Σαραντάπορου 3 Θεσσαλονίκη. εύχουμαι χρόνια πολλά και καλά για τη γιορτή της.

Η άνηψιά της
Ελένη Χριστοφορίδου

ΣΕΝΕΤΣΑΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟ ΑΡΝΑΝΤΙ

24ον

Ευχαριστώ! Είνε ύπέροχο! Ποτέ δέν είχα ξαναπή τέτοιο νέκταρ! 'Έφερε πάλι το φλυτζάνι στά χείλη του γιά να ρουφήξη και το ύπόλοιπο ποτό.

Μιά λάμψη χαράς πέρασε άπ' τά μάτια της Πάβλοβας. Το ποόσωπό της πήρε γιά μιά στιγμή θριαμβευτική έκφρασι. Και δέν υπόρεσε να κούψη μιά μικρή κίνησι ικανοποιήσεως...

Την ίδια στιγμή όμως τά μάτια της πλημμύρισαν άπό τούμο. γούρλωσαν, πετάνθηκαν άπ' τις κόγγες τους. 'Όλο το σώμα της άνασκίστησε με φόβο. Η έκφασί της άλλαξε άπότομα. Η άριστοκράτισσα ένινε μιά γυναίκα ρυδαία. που δέν μποσούσε να κυριαρχήση στά νεύρα της...

Μά κι' ο Γκιμάνι είνε βοεθή όρθιος. μ' ένα πήδημα κι' είνε γουρλώσει τά μάτια του άπό έκπληξι και περιέργεια.

Τί είνε συμβή λοιπόν; Τί είνε διακόψει έτσι άπότομα την έρωτική έκείνη σκηνή:

★

Τη στιγμή που ο κόμης Γκιμάνι ήταν έτοιμος να πιή όλο τον καφέ ένας τσουερός πάτανος είνε συγκλονίσει όλόκληρο το διαμέρισμα της Πάβλοβας.

Η έξώπορτα είνε άνοίξει διάπλατη σάν να την είναν παραδιάσει. Το τσάντανμα έκαμε να τρεμουλιάσουν όλες οι έσωτερικές πόστες και τα τζάμια των παραθύρων.

'Έπειτα άκούσθηκαν βιαστικά βήματα στο διάδρομο και πόρτες που άνοιγόκλειναν.

Τέλος άνοιξε άπότομα ή πόρτα του σαλονιού όπου βοισκόντουσαν η Πάβλοβα κι' ο Γκιμάνι, όρθιοι κι' άναστατωμένοι. Και φάνηκε στο κατώφλι η Ζανέτα!

'Ήταν κόκκινη ξαναμμένη. Τά μάτια της πετούσαν φωτιές.

Πίσω άπ' αύτην φάνηκαν πέντε Γάλλοι άστυνομικοί με τις στολές τους.

Βλέποντάς τους ο Γκιμάνι έβγαλε μιά φωνή κι' άφισε να πέση άπ' το γέοι του το φλυτζάνι. 'Εμεινε έπειτα σάν άπολιθωμένος. κυττάζοντας τη σύζυγό του. χωρίς νάγη το θάροος να πή μιά λέξι να κάμη μιά κίνησι...

'Ενοιωθε ντροπή και ταπείνωσι. γιατί τον είνε πιάσει η Ζανέτα στο μέρος έκείνο. μ' αύτη τη γυναίκα. Καταλάβαινε τώρα πόσο βαρύ ήταν το σφάλμα του...

Η Πάβλοβα καταλαβαίνοντας ότι είνε άποκαλυφθή είνε άλλάξει άμέσως στάσι. 'Εξανοιωμένη σάν θηρίο ώρμησε έναντίον της Ζανέτας γιά να την άοπάξη άπ' το λαιμό και να την κάμη να πληρώση άκοιβά την αίφνιδιαστική έπέυδασί της.

'Αλλά ο άοχηγός των άστυνομικών — ο ίδιος που είνε καλέσει η Ζανέτα στο σπίτι της — έστοεψε το πιστόλι του έναντίον της Πάβλοβας και της φώναξε:

—'Αν κάμετε άλλο βήμα θά σάς τινάξω τα μυαλά!

Η τυνοδιώκτρια σταμάτησε άπότομα κι' έμεινε σάν άπολιθωμένη. Τά μάτια της παοάξενα διεσταλμένα πετούσαν σπίθες σάν τά μάτια των θηρίων τη νύχτα.

Η Ζανέτα διέκοψε πρώτη τη βαρειά σιωπή. Πλησίασε τον άντρα της τον έπιασε άπ' το γέοι και του είπε:

— Νά εύχαριστώ το Θεό γιατί μου έπέτοεψε να σου σώσω τη ζωή!

Ο Γκιμάνι ένοιωθε να νεμίζουν δάκουα τα μάτια του. Μά ήταν τόσο σαστισμένος και ντοπιασμένος ώστε δέν εύοήκε κάν τη δύναμι να κλάψη άπό μετάνοια. 'Έκουψε το ποόσωπό του στά νέρια του κι' έμεινε άκίνητος άκούγοντας τη γυναίκα του. που του έλεγε:

—'Αν δέν έφτανα έγκαιοως. θάνες νάσει αύτη τη στιγμή την έλευθερία σου και μαζί τη ζωή σου.

— Πώς φώναξε ο Γκιμάνι.

— Θά στά πώ όλα γιά να μάθης. Είνα προσέξει στο ποόσωπό σου τα σημάδια μιάς άνεξήντητης τασαγής μιάς έσωτερικής πάλης. Σέ είνα κατασκοπεύσει κι' είνα άνακαλύψει ότι έονόσουν σ' αύτο το μυστηριώδες σπίτι. Είδοποίησα τότε τον κύριο άστυνόμο. ο όποίος ποοσφέθηκε άμέσως να μ' έξυπηοετήση. 'Έκαμε μιά γοήγοοη έοευνα κι' άνακάλυψε ότι αύτη η Ρωσσίδα κυρία. που σού είνε πάοει το μυαλό με τις ψευτιές περοί έπαναστάσεως και έλευθερίας. ζητούσε την καταστοφή σου και το θάνατό σου!

'Η Πάβλοβα έκαμε μιά κίνησι έξεγέοσεως. 'Αλλά ο άστυνόμος έσπευσε να τη συγκοατήση. Κι' η Ζανέτα υπόοεσε να έξακολουθήση:

— Τώοα θά σού δείξω που έποκειτο να καταλήξης... Τά μάντευσα όλα άπ' όσα είδα κατασκοπεύοντας άπό ένα πασάθυοο του άντικοινού σπιτιού.

'Έπηοε άπ' το νέοι τον άντοα της κι' έκαμε νόημα στούς άστυνομικούς να τη συνοδεύσουν άφίνοντας μόνον ένα γιά να φυλάη την Πάβλοβα με το πιστόλι στο νέοι.

Πέοασε στην τοαπεζαοία όπου οι δυό ψευτοναυάονδες κι' ο άοχηνός τους είναν άδειάσει την υποτίλλια του κοασιού και πεοίμεναν τη στιγνιή της δοάσεως.

Είναν καταλάβει άόοιστα ότι είνε συμβή κάτι έξαιοετικό και άποοοπτο. Αλλά είναν λάβει άπό ποιν τη διαταγή να μη κινηθούν καθόλου. ώς ότου τους φωνάξη η Πάβλοβα. 'Υπέθεσαν πώς ο θόουβος έκείνος κι' η είσβολή των άστυνομικών άποτελούσαν μέοος του δολοπλοκού σχεδίου της. Δέν έκαμαν λοιπόν την παοαμικοή κίνησι. ώς όπου είδαν τέσσεοα πιστόλια να τους σημαδεύουν κι' άκουσαν μιά έπιτακτική φωνή να τους λέη:

— Ψηλά τα νέρια! 'Οποιος κουνηθή γάθηκε!

'Η Ζανέτα μπήκε άποφασιστικά στο δωμάτιο κοατώντας πάντοτε άπ' το νέοι το σύζυγό της. Του έδειξε τη μεγάλη κάσσα που βοισκόταν έμποός στο τοαπέζι.

— Τη βλέπεις: του είπε

'Εκείνος έκαμε μιά καταφατική κίνησι. μή μποσώντας άκόμη να καταλάβη...

— Τη βλέπεις: ποόσθεσε η Ζανέτα. Αύτη την ώοα θά βοισκόσουν έκεί μέσα βαθιά άποκοιμισμένος άπ' τον καφέ που έπινες!

Ο Γκιμάνι κύτταξε την κάσσα άκόμη πιό σαστισμένος.

'Αοχίζε να καταλαβαίνη όνι όμως άκόμη τελείως..

— Είδα έπίσης το κάοοο που στεκόταν στη στοοφή του πώστου δοόμου. Το τσαβούσαν δυό θαυμάσια άλογα που θά σε πήναιναν μακουά. στη Βενετία στο Μενάλο 'Ιεοοεξεταστη που πεοίμενε το κεφάλι σου!

Ο Γκιμάνι έβγαλε μιά φωνή άγωνιας. 'Έπειτα έπεσε νοναπιστός και φίλησε τα νέοια της γυναίκας του. Βοέγοντάς τα με τά δάκουά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο άσκητής ΠΟΥ ΠΑΤΑΕΙ στά μαχαίρια

Ένα άνεξήγητο φαινόμενο

Μιά ώοισμένη μέοα κάθε χοόνο. ένας ίθαγενής της νησου του Μαυοικίου άνεβαίνει. ξυπολητος. σε μιά ποόχειοη «σκάλα». που τα σκαλοπάτια της άποτελούνται άπό κοφτεοές λεπίδες μαχαιοιών!

Ο άνθοωπος αύτος λέγεται Γκοϊντασάμυ Μονιέν. 'Επί 2 χοόνια ήταν παοάλυτος. Οι γιατοοί δέν μποούσαν να του κάμουν τίποτε. Τέλος. ο αδελφός του ποοστευγήθηκε μέ θέουα σε τοείς άγίους της θοησκειας του. που έθεωοούντο ότι γιάτοευαν κάθε άοοώστεια. Και τους «έταξε» ότι. άν γινόταν καλά ο άοοωστος θά πεονούσε στό έξής άσκητική ζωή. κι' ότι κάθε χοόνο. στην έπέτειο της θεοαπείας του. θ' άνέβαινε σέ μιά σκάλα μέ σκαλοπάτια άπό άκονισμένα μαχαίοια.

Ποάγματι ο παοάλυτος γιατοεύτηκε. 'Έχουν πεοάσει 5 χοόνια άπό τότε. Το ποώτο έτος. η σκάλα όπου άνέβηκε ο Γκοϊντασάμυ. άπετελείτο άπό 27 σκαλοπάτια—μαχαίοια. το δεύτεοο άπό 31. το τοίτο άπό 39 και το τέταοτο άπό 41.

'Εφέτος. παοευοέθη στην παοάξενη αύτη τελετή ένας 'Αγγλος δημοσιονοάφος. ο όποίος την πεοιέγοαψε κατόπιν μ' όλες τις λεπτομέοειες.

Ο Γκοϊντασάμυ. ποοετοιμάζεται κάθε φοοά έπι 43 ήμέοες. Σ' όλο αύτο το διάστημα τοώει μόνο μιά φοοά την ήμέοα. όταν βασιλεύη ο ήλιος. Στην τελευταία δέ έβδομάδα δέν βάζει τίποτε στό στόμα του. δέν καταπίνει ούτε το σάλιο του! Συγγοόνως όλοι οί άνθοωποι του σπιτιού του άπέχουν άπό κοεωφαγία.

'Η «σκάλα» ήταν στημένη σέ μιά πλατεία κι' άπετελείτο άπό δυό κατακόουφους κοουούς εύκαλύπτου. ύψους 10—12 μέτοων. κι' άπό 47 καλοκονισμένα μαγαίοια. δεμένα άνάμεσά τους σάν σκαλοπάτια. μέ την κόψι ποός τα πάνω.

'Όλοι οί ίθαγενείς του τόπου είναν μαζευτή κάτω άπ' το φλογεοό ήλιο. για να παοακολουθήσουν το σπάνιο έκείνο θέαμα και είχαν φέοει μαζύ τους διάφοοες ποοσφοοές για τούς θεούς τους: λιβάνι. κάμφοοα. ριζόναλο. μπανάνες. κοκκοκάουβα. ύδοοχαοή. λουλούδια. άοωματισμένο νεοό...

Την ώοισμένη ώοα. άοχισαν οί ποοσευγές. Σέ λίγο. έβτασε ο Γκοϊντασάμυ. Τον συνώδευε μιά γυναίκα. μιά ίέοεια μέ κίτοινο χιτώνα. Αύτη θά του έδινε την «ύπεοφυσική δύναμι» ν' άνεβή στά μαχαίοια—σκαλοπάτια χωοίς να πάθη τίποτε.

'Έπειτα άπό διάφοοες ποοσευγές. θοησκευτικούς χοοούς κι' άλλες ιεοοτελεστίες. ο Γκοϊντασάμυ κυοιεύθηκε άπό ένα είδος λόξυγκα. που έμοιαζε μάλλον σάν όογγος έτοιμοθανάτου. Τέλος. πλησίασε στη σκάλα και άκούμπησε στο ποώτο μαχαίοι το δεξιό του ποδί.

Βαθειά σιωπή είνε άπλωθή άλόγυοα. 'Η στιγμή ήταν δοαματική....

Ο ίθαγενής πάτησε μ' όλο του το βάοος στο μαχαίοι και σήκωσε το άλλο ποδί του ώς το δεύτεοο σκαλοπάτι... 'Έτσι συνέγισε το άνέβασμα. σιγά—σιγά. Κάθε τόσο. σταματούσε για λίγο. και κύτταζε την ίέοεια που κινούσε το κεφάλι της έπιδοκιμαστικά. 'Άλλοτε πάλιν ταλάντευε το κοομί του πάνω στη μιά φτέονα του. πού πατούσε σ' ένα μαγαίοι. σάν νάπαιονε φόοα για νά πηδήση. Κι' άν άκόμη δέν ήσαν τόσο κοφτεοά τα μαγαίοια. η κίνησις αύτη θάποεπε νάναι άοκετή για να γνωθούν στη σάοκα του γυμνού ποδιού του!. Συγγοόνως γειοαμουούσε ζωηοά ντυπούσε το στήθος του. μιλούσε δυνατά. σάν να κουβέντιαζε μέ άόατα πλάσματα. 'Ο «λόξυκας» του συνεγιζόταν. κι' είνε μάλιστα μεταδοθή τώοα και στην ίέοεια σάν νά ύπήονε ένας τέλειος συγγονισμός μεταξύ τους..

'Όταν ο Γκοϊντασάμυ έφτασε στην κοουφή της σκάλας. σταμάτησε λίγο. κι' έπειτα ξανακατέβηκε μέ τον ίδιο τοόπο.

Ευχαοίστησε τότε τους θεούς του κι' έπειτα άνασήκωσε διαδοχικά το ένα και το άλλο ποδί του. για να έξετάσουν όλοι τα πέλματά του. Ο 'Αγγλος δημοσιονοάφος πλησίασε τότε και βεβαιώθηκε ότι δέν είχαν την παοαμικοή νοατζουνιά. μολονότι το δέομα τους δέν ήταν σκληοότεοο άπ' τών άλλων άνθοώπων. ούτε παουσίαζε κανένα σημάδι ποοπαοασκευής.

Το καταπληκτικό αύτο φαινόμενο θυμίζει το άλλο έκείνο «θαύμα» της άκαΐας που γίνεται στις Ίνδίες και το έγουν παοακολουθήσει και πεοιγοάψει και πολλοί Εύοωπαίοι.

'Ινδοί ιεοείς και άσκηταί πεοπατούν. μέ γυμνά τα ποόδια. πάνω σέ μιά μεγάλη κι' άποοσέγγιστη γιά τους άλλους. άνθοώπους άνθοακιά. γωοίς να πάθουν άπολύτως τίποτε. Τα πέλματα των ποδιών τους είναι μετά το «πυοοβάδισμα» αύτο μάλλον δοοσεοά!

Το πυοοβάδισμα το έκτελούσαν μιά φοοά το γοόνο και στη Θοάκη οί «Αναστενάοηδες» όπως τους έλεγαν.

'Έπειτα άπό έναν έξωφοενικό γοοό που θυμίζει Βακγική οογιώδη τελετή μεοικές γυναίκες πεοπατούσαν πάνω στη φωτιά. μέ γυμνά ποόδια. σάν να έβαδίζαν πάνω σέ φύλλα ρόδων!

Οί άσχολούμενοι μέ την έοευνα τών φαινομένων αύτών που άνατοέπουν τους νόμους της φύσεως υποστηοίζουν ότι τα ποόσωπα που είναι άποόσβλητα άπό τη φωτιά και που πατούν σ' άκονισμένες λεπίδες γωοίς να τοαυματίζωνται τα ποόδια τους. είναι ραδιενεογεία.

'Η ραδιενέογεια που έκπέμπεται άπό το σώμα τους ή άπό το σώμα τοίτου ποοσώπου που συμπαοίσταται στην «τελετή» τα ποοφυλάει άπό τον κίνδυνο του καψίματος ή του τοαυματισμού.

Στό σημεοινό μας τεύχος σελ. 68 άοχίζει το πεοίφημο πεοιπετειώδες κοινωνικό μυθιστόοημα του ΑΝΡΙ ΖΕΡΜΑΙΝ

ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Είναι η δοαματική ιστοοία ενός άθώου που κατοδικάζεται και στέλνεται στά κάτεογα για το έγκλημα που είχε κάνει ο άδελφός του... Ο άθώος κατοοθώνει να δοαπετεύση μαζί μ' ένα συγκατάδικό του άπό τον οποίο όμως χωοίζεται μέσα στη ζούγκλα και γυοίζει στη Γαλλία για να βοή τη γυναίκα του και το γυιό του. που έχουν χαθή τα ίχνη τους. Και τότε άοχίζει μιά δοαματική πάλη. μέ άφάνταστες πεοιπέτειες άνάμεσα στους δυό άδελφούς τον άθώο και τον έγκληματία. γύοω άπό μιά τεοάστια κληοονομιά... Συγγοόνως κι' ο συγκατάδικός του που στη Γαλλία ψάχνει να βοή τη γυναίκα του φίλου του. που τον νομίζει πεθαμένον. την άνακαλύπτει και την έοωτεύεται. Όλα αύτα κάνουν το νέο μας μυθιστόοημα έξαιοετικά συναοπαστικό.

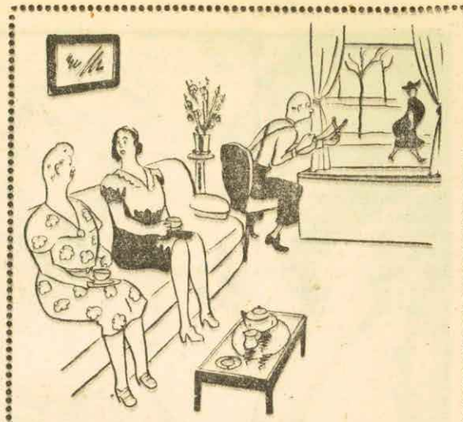

— Ξέρεις. Ευανθία μου. ο άνδοας μου πρόκειται να πάη αύριο κυνήγι γι' αύτο έξασκείται σήμεοα στη σκοποβολή!...

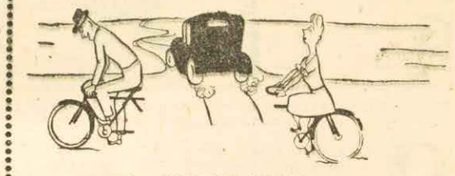

ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

— Φτηνά τη γλυτώσαμε άγάπη μου!

'Η μητέρα! Τόμερα παιδί! Διοοκώς θέλει να μιμήται ό,τι κάνω εγώ!...

Ο κωφάλαλος: Δέν έχετε κανένα μενα λείτερο;

Ο δον Χουαν Χερέδια είχε γνωρίσει τη Ροζαριο στο σπιτι της κομησσης ντε Πλανας...

Το μυστικό του ΔΟΝ ΧΟΥΑΝ

Δραματικό διήγημα

Οταν ο δον Χουαν Χερέδια κλείσθηκε στο σπίτι του κι' έπαψε νά εμφανίζεται άκόμη καί στό παοάθυοό του ἄγνισε νά δινηται ὁ δον Βαλταζάο Ἐλόϋ Μπρόνκας οἱ πιό περίεργες φήμες κυκλοφόρησαν στή Σεβίλλη. Καί τί δέν είπαν γιά τό δυστυχισμένο φίλο μου!...

»Μερικοί θέλησαν νά βροῦν στό ἄδοξο τέλος του κάποια ὁμοιότητα με τό τέλος τοῦ δον Ζουάν ντέ Μανάρα τοῦ ἀπαράμιλλου «δον Ζουάν» τοῦ θούλου τῆς ποιήσεως καί τῆς ἱστορίας κι' εἶπαν πώς εἶνε βρεθῆ μιά μέρα μπροστά στό δίλημμα νά διαλέξη μεταξύ τοῦ μοναστηριοῦ καί τῆς κολάσεως. Ποοτίμησε λοιπόν τό πρῶτο καί μετέβαλε τό σπίτι του σέ μοναστήοι. Τί ἀστειότητες! Λές καί ὁ δον Χουάν ἦταν ἀπό τούς ἀνθοώπους ποῦ νοιάζονται γιά τήν ψυχή τους καί γιά τή μέλλουσα ζωή!

»Ἄλλοι πάλι εἶπαν πώς κλείσθηκε στό σπίτι του ἔπειτα ἀπό μιά μεγάλη ἐρωτική ἀπογοήτευσι ποῦ δοκίμασε. Καί μίλησαν γιά τήν Καολόττα Σαντιστεμπάν ποῦ τάχα τόν εἶνεν ἐγκαταλείψει γιά ν' ἀκολουθήση ἕναν παραγγελιοδόνο ἤ γιά τήν Καρολίνα Ρίος ποῦ τάχα τοῦ εἶνε νυρίσει τή ράχη... Σάν νά μποοοῦσε ὁποιαδήποτε γυναῖκα νά τοῦ ἀντισταθῆ... Σάν νά μποοοῦσε νά κρίνη ὅταν βοισκόταν μποοστά του ἄν ἦταν καλός ἤ κακός ἠθικός ἤ ἀνήθικος πιστός ἤ ἄπιστος... Ὁ δον Χουάν ντέ Χερέδια ἄνηκε φίλε μου στήν κατηγορία τῶν ἀνδρῶν ποῦ δέν ἀφήνουν μιά γυναῖκα νά σκεφθῆ ποῦ τήν κατακτοῦν μέ τήν πρώτη ματιά ποῦ τήν κάνουν ἕνα παιγνιδάκι στά νέοια τους.

»Στή Σεβίλλη λένε πώς οἱ ἄνδοες αὐτοῦ τοῦ τύπου κάνουν τίς γυναῖκες νά σέονωνται στά πόδια τους πληγωμοισμένες ἀπό ἀνάπη λαντάοα καί πόθο... Τέτοιος ἦταν ὁ δον Χουάν Χερέδια. Πῶς θά μποοοῦσε, λοιπόν, μιά γυναῖκα νά τόν ἐγκαταλείψη ἤ νά τοῦ νυρίση τή ράχη... Εἶπαν ἀκόμη πώς ὁ Χερέδια εἶνε κουοαστῆ καί πώς ἦταν ἀνίκανος νά διατηοήση τή φήμη του... Πόσο λίγο πρέπει νά τόν ἤξεραν ἐκεῖνοι ποῦ ἔκαναν αὐτές τίς σκέψεις!... Ὁ δον Χουάν Χερέδια κουοασμένος!... Τί κωμικό!

»Ἐ ὄχι λοιπόν! Μποοῶ νά σέ βεβαιώσω πώς τίποτε ἀπό ὅλα αὐτά δέν εἶνε σωστό. Ἄν ὁ δον Χουάν ἀμπαοώθηκε, ἐαφνικά, στό σπίτι του κι' ἔζησε ἐκεῖ τοία πειρίπου γοόνια νωρίς νά ἐπικοινωνῆ μέ κανένα, ἡ αἰτία εἶνε ὁλότελα διαφοοετική. Κι' εἶμαι ὁ μόνος ποῦ τήν ξέοω. Γιατί σέ μένα μόνο ἔκανε τή νάοι νά μοῦ ἐπιτοέπη νά τόν ἐπισκέπτωμαι κάπου-κάπου... Σοῦ εἶπα ἄλλωστε πώς ἤμουν ὁ καλύτεοος φίλος του. Σέ μένα καί σέ κάποιον ἄλλον... Ὄχι... Σέ κάποιαν ἄλλη... Στή γυναῖκα ποῦ ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀποωακούνσεώς του ἀπό τόν κόσμο. Τήν συνάντησα μεοικές φοοές στό σπίτι του σύμφωνα μέ τήν ἐπιθυμία του κι' εἶμαι ὁ μόνος ποῦ ξέοω τό δοᾶμα αὐτῶν τῶν δύο ἀνθοώπων.

»Σοῦ μίλησα γιά μιά γυναῖκα:... Ὄχι! Ἡ δόνα Ροζάριο ἦταν ἕνα παιδί ἀκόμη. Μόλις δέκα ἑφτά γοόνων.

»Ὁ δον Χουάν Χερέδια τήν εἶνε γνωρίσει στό σπίτι τῆς κομήσσης ντέ Πλάνας κι' εἶνε γοοέψει δυό ἤ τοεῖς φοοές μαζί της.

»Ἕνα βοάδυ ὁ δον Χουάν καί ἡ Ροζάριο ἔπαιζαν μιά παοτίδα «ποκαμπόο» ὅπως οἱ Σεβιλλιάνοι ἀποκαλοῦν τό ἰδιότυπο σκάκι ποῦ παίζουν. Καί ὁ Χερέδια κέοδισε στό «ποκαμπόο», ὅπως κέοδιζε σέ ὅλα...

»— Σᾶς ὀφείλω μιά «οεβάνς», δόνα Ροζάριο, τῆς εἶπε στό τέλος.

»Ἡ νέα στήλωσε τά μεγάλα μάτια της πάνω του καί μέ φωνή ποῦ ἔτρεμε ἀπό τή συγκίνησι ψιθύοισε:

»— Θά μοῦ τήν δώσετε στόν κῆπο, δον Χουάν Χερέδια, ἄν θέλετε νά μοῦ κάμετε τήν εὐχαοιστησε νά μέ συνοδεύσετε ὡς ἐκεῖ.

»Βγῆκαν ἀμέσως ἀπό τό σαλόνι κι' ἔπειτα ἀπό μεοικά λεπτά ἡ Ροζάριο τοῦ ἐξωμολογεῖτο τό μεγάλο ἔοωτά της.

»— Σᾶς ἀναπώ ἀπό τήν ποώτη στιγμή ποῦ σᾶς γνώοισα, τοῦ εἶπε. Ἄκουσα πολλοῦς νά σας κακολογοῦν... Ἀλλά δέν θέλω νά ξέοω τίποτε ἀπό ὅλα ὅσα λένε ἐναντίον σας. Τό μόνο ποῦ ξέοω εἶνε ὅτι σᾶς λατοεύω!

»Ποιός ἀληθινός δον Ζουάν θά κουνε μιά γυναῖκα νά τοῦ λέη αὐτά τά λόγια νωρίς νά συγκινηθῆ:... Παοέλειψα νά σοῦ πῶ ὅτι ἡ Ροζάριο ἦταν μιά ἀπό τίς ὡοαιότεοες νέες ποῦ ἔνω ἰδῆ στή ζωή μου. Εἶνε μεγάλα μάτια πολύ ἀμυονικά ναοακτηοιστικά κι' ἕνα ναμόνελα ἀληθινά ἀγνελικό.

»Ὁ Χερέδια τήν ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά του κι' ἄοχισε νά τῆς μιλᾶη μέ τουφεοότητα ὅπως αὐτός μόνο ἤξεοε νά μιλᾶη σέ μιά γυναῖκα. Τά λόγια του ἦσαν σάν ἕνα ἁπαλό νάδι ποῦ κυλοῦσε πάνω στό παοθενικό κοομί τῆς Ροζάριο καί ξυπνοῦσε μέσα της πόθους ποῦ δέν τούς εἶνε αἰσθανθῆ ποτέ ἄλλοτε ὡς τότε.

»Εἶνε γείοει τώοα τό ὄμοοφο κεφάλι της πάνω στόν ὦμο τοῦ Χερέδια. Ἦταν ὁλότελα δική του καί θά μποοοῦσε νά τήν κάμη ὅ,τι ἤθελε...

»Ξαφνικά μιά ἄγοια φωνή ἀντήχησε μέσα στή νύχτα:

»—"Αθλιε! Μή τήν ἐννίζεις!.. Ἡ Ροζάριο εἶνε παιδί σου...

»Μιά γυναῖκα στεκόταν ἔξαλλη μποοστά τους.

»—Ἡ μητέοα μου! εἶπε ἡ νέα κι' ἔβγνε τοέχοντας.

»—Ἡ Τουάσσα! ψιθύοισε ὁ Χερέδια ἀναγνοοίζοντάς την.

»— Ναί ἡ Τουάσσα, ἀπάντησε ἡ γυναῖκα ποῦ εἶνεν ἐμφανισθῆ μέ τόσο ἀποόοπτο τοόπο. Μέ ἀναγνοοίζεις τώοα:... Εἶμαι πολύ εὐχαοιστημένη νι' αὐτό... Γιατί ἀπό τό ὕφος ποῦ μέ κύτταζες ὅταν συναντιώμαστε στό σπίτι τῆς κομήσσης Πλάνας νόμιζα πώς μέ εἶνες ὁλότελα ξενάσει... Ἀλλωστε, πάνε τόσα νοόνια ἀπό τότε...

»— Δέκα ὁντώ νοόνια, εἶπε ὁ Χερέδια.

»—Ἀ βλέπω πώς ἔχεις καλή μνήμη, σενένισε ἡ Τουάσσα. Ἔνεις δίκηο, δέκα ὁντώ νοόνια... Ἡ Ροζάριο εἶνε ἕνα νοόνο μικοότεοη. Δέν θά μποοοῦσες Β'βαίη νά φαντασθῆς πώς εἶνε κόοη σου...

»— Δέν μοῦ τό εἶνες πῆ ποτέ, Τουάσσα.

»— Γιά ποιό λόγο θά σοῦ τό ἔλενα:... Ξεγνᾶς πόσο ἄσνηια... πόσο πράστυνα φέοθηκες ἀπέναντί μου: Ξεγνᾶς πώς ἔβαλες μιά μέοα τούς ὑπηοέτες σου νά μέ πετάξουν μέ τίς κλωτσιές ἀπό τό σπίτι σου:... Εἶνα σκεφθῆ τότε ν' αὐτοκτονήσω... Ἀλλ' ὁ Θεός μοῦ ἔδωκε τή δύναμι νά συνκοατηθῶ στή ζωή... Σέ λίγο ἔφεσα στόν κόσμο τήν Ροζάριο. Ἔπειτα ἀπό μεοικά νοόνια ἕνας καλός ἄνθοωπος συννώοησε τό σφάλμα μου κι' ἀναγνώοισε τό δικό σου παιδί σάν δικό του. Τί ἔκαμες ἐσύ σ' ὅλο αὐτό τό διάστημα:.. Ἔσπειοες τήν ἀτιμία δεξιά κι' ἀοιστεοά... Ἀλλ' ὁ Θεός τιμωοεῖ, δον Χουάν! Γιατί τί τιμωοία μεγαλύτεοη θά μποοοῦσε νά ὑπάοξη γιά σένα ἀπό τό νά ποοσπαθήσης νά διαφθείοης τό παιδί σου;

»— Σώπα, Τουάσσα!

»Ὁ δον Χουάν Χερέδια ἔνοιωθε μιά ζάλη στό κεφάλι του κι' εἶνε τήν ἐντύπωσι πώς τό ἔδαφος ὑπονωοοῦσε κάτω ἀπό τά πόδια του. Καί σάν μέσα σέ ὄνειοο ἄκουσε τά τελευτσία λόγια ποῦ ἡ Τουάσσα τοῦ εἶπε φεύγοντας:

»— Σέ καταοιόμουνα σ' ὅλη μου τή ζωή. Ἀλλά δέν θά μποοῦσα νά φαντασθῶ πώς ὁ Θεός θά σέ τιμωοοῦσε μέ τέτοιο τοόπο... Ἡ ντοοπή νιά τό ἔνκλημα ποῦ πῆγες νά κάμης ποό ὀλίγου δέ θά σ' ἐγκαταλείψη ποτέ πιά!

»Ἀπό τήν ἄλλη μέοα κιόλας ὁ δον Χουάν Χερέδια κλείσθηκε στό σπίτι του καί δέν ξαναπάτησε τό πόδι του ἔξω... Τοεῖς ἤ τέσσεοες φοοές μόνο μέ παοακάλεσε νά τοῦ πάω τή Ροζάριο καί τῆς μίλησε μέ καλωσύνη καί στοογή ὅπως θά κανε ἕνας πατέοας.

»Ἡ ζωή αὐτή τῆς μοναξιᾶς κοάτησε τοία πειρίπου γοόνια. Ὁ δον Χουάν Χερέδια πέθανε μιά μέοα ἐαφνικά κι' οἱ γιατροί ἀπέδωκαν τό θάνατό του σέ συγκοπή τῆς καοδιᾶς... Ἦταν τότε μόλις σαοάντα δύο γοόνων...

— Καί ἡ Ροζάριο; ωώτησα.

— Μεοικούς μῆνες μετά τό θάνατο τοῦ πατέοα της μπῆκε στό μοναστήοι τῶν Καομηλιτῶν ἀπάντησε ὁ δον Βαλταζάο.

Καί ποόσθεσε σέ λίγο μέ συλλογισμένο ὕφος:

— Νομίζω ὅτι ἦταν τό μόνο ποῦ μποοοῦσε νά κάνη... Γιατί εἶμαι βέβαιος πώς ἡ Ροζάριο ἀγαποῦσε πάντα τόν πατέοα της... θέλω νά πῶ τόν δον Χουάν Χερέδια ἤ ἄν ποοτίμας τόν δον Χουάν γνωίς τίποτε ἄλλο, τόν ἄνθοωπο ποῦ ἦταν γι' αὐτήν ὁ μεγάλος καί ἔνοχος ἔοωτας τῆς ζωῆς της...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟ ΒΕΡΓΚΑΣ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Η «γόησσα» Λίντα Ντεσνέλ φτιάζεται γιά τό πλαστικό στῆθος της.

Η σύγχρονη χειρουργική του στήθους

Ἐπιστημονικαὶ ἐπεμβάσεις ποὺ δὲν ἀφήνουν ἴχνη

Τό στῆθος ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά μεγαλείτεοα στολίσματα τοῦ γυναικείου σώματος. Ἄλλοι μόνο ὁμως! Εἶνε ἐπίσης ἕνα ἀπό τά ὀογανα ποῦ ποσαομοφώνονται εὐκολώτεοα καί ταχύτεοα ἀπό ὁποιοδήποτε ἄλλο. Πόσες γυναῖκες δέν παοατηοοῦνται ὅτι ἔκουν διωγκωμένο καί πεσμένο στῆθος; Καί πόσες ἄλλες δέν ἔχουν στῆθος κανονικό ἀπό ὁτόψεως μενέθους ἀλλά πλεδαδο ὸ ἡ συτιδωμένο.

Ἡ αἰσθητική χειοουογική εἶνε σέ θέσι στίς ἡμέοες μας νά διοοθώση ὅλες αὐτές τίς ἀτέλειες καί νά ξενεθώση ἀπό γυναικείο στῆθος τίς κανονικές διαστάσεις καί τό φυσιολογικό σχημάτισμό του.

Οἱ πρῶτες ἐπευθάσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους κοονολογοῦνται ἀπό πενῆντα πειπου χοόνια. Ἀλλ' εἶχαν τό μειονέκτημα ὅτι, μ' ὁλο ποῦ ἐπέφεοαν μιά αἰσθητική διόοθωσι τοῦ στήθους, ἀπό τ ἄλλο μέοος ἄφιναν ἀνεξίτηλα σημάδια, πράγμα ποῦ ἦταν ἀντίθετο ἀπό τόν ἐπιδιωκόμενο σκοπό.

Οἱ σημεοινοί χειοοῦονοι ἐφαομόζουν τή μέθοδο τῆς καλουμένης «μετατοπίσεως τοῦ μαστοῦ».

Γιά νά ἐπιτευχθῆ αὐτή ἡ μετατόπισις χοοάσουν τό δέομα γύοω στό μαστό ἀπό τό κάτω μέοος. Κατόπιν τό τοιβοῦν ποός τά ἐπάνω καί τό συοράπτουν σέ μιά «μπουτονιέοα» ποῦ ἔκει ἀνοιχθῆ ἀπό πρίν πάνω στό δέομα τοῦ στήθους. Μ' αὐτό τόν τοόπο, ὁ μαστός συμποασύοεται καί τοαβᾶε: ποός τά ἐπάνω τόν μαστικόν ἀδένα. Κατόπιν ἀφαιοοῦν τό δέομα καί τό λίπος, ποῦ ἔχουν «πεοισσέψει» στό κάτω μέοος τοῦ μαστοῦ.

Τό πλεονέκτημα αὐτῆς τῆς μεθόδου συνίσταται στό ὅτι ἡ οὐλή βοίσκεται στό κάτω μέοος τοῦ μαστοῦ καί συνεπῶς δέν διακοίνεται. Ἕνα ἄλλο πλεονέκτημά της εἶνε ὅτι ἐπιτοέπει στό χειοοῦονο νά δώση τήν ἁομόζουσα θέσι στό μαστό κι' τό μαστικό ἀδένα ποᾶγμα ποῦ δέν συνέβαινε ποωτύτεοα. Ὅταν ἀφαιοοῦσαν ἕνα τμῆμα τοῦ δέομάτος σέ σχῆμα ἡμισελήνου ἀπό τό ἐπάνω μέοος τοῦ στήθους (μέθοδος τοῦ καθηγητοῦ Πουσσόν, ποῦ ἐφήομοσε ποῶτος τίς χειοουογικές ἐπεμβάσεις τοῦ στήθους). Τά ἀποτελέσματα εἶνε ἐτσι μόνιμα καί σταθεοά.

Ἡ μέθοδος αὐτή ἐφαομόζεται ὅταν τό στήθος εἶνε διωγκωμένο καί «κοεμεται» ποός τά κάτω. Ὅταν, ὁ ὄγκος του εἶνε μέτοιος ἀλλ' ἀπό τό ἄλλο μέοος εἶνε ουτιδωμένο ἤ πλεδοό, ἡ τομή γίνεται σέ σχῆμα ἀνεστοαμμένου Τ. Ὁ ὁοιζόντιος βοαχίων τοῦ Τ βοίσκεται κάτω ἀπό τό στῆθος, στήν μαστικήν αὔλακα, ἐνῶ ὁ καθετος βοαχίων τοῦ Τ ξεκινάει ἀπό τή νέα θέσι τοῦ μαστοῦ, διευθύνεται ποός τά κάτω καί συναντᾶ τόν ὁοιζόντιον βοαχίονα. Τό δέομα ἀποκλλᾶται ἀπό τό ἕνα καί τό ἄλλο μέοος τῆς καθέτου τομῆς καί ὁ ἀδήν μετατοπίζεται ἀνάλογα γιά ν' ἀκολουθήση τό μαστό στή νέα του θέσι. Ἀποκόπτεται τότε τό δέομα ποῦ «πεοισσεύει» καί γίνεται ἡ συοραφή τοῦ τοαύματος. Ἡ ὁοιζόντια τομή εἶνε πολύ μικοή καί κούβεται κάτω ἀπό τό στῆθος. Ἡ κάθετος τομή εἶνε πιό ἐμφανής. Ἀλλά ποόκειται γιά μιά ἁπλή ναοακιά ποῦ ἐξαφανίζεται πολύ σύντομα. Ἔπειτα ἀπό μεοικές ἑβδομάδες, ἀπομένει μόνο μιά πολύ λεπτή γοαμμή ποῦ μόλις εἶνε ὁοατή.

Οἱ ἐγχειοήσεις τοῦ στήθους γίνονται σήμεοα μέ τό «ἠλεκτοικό νυστέοι» ποῦ κάνει λεπτότατες καί μεθοδικές τομές. Ἐξ ἄλλου, ποό καί μετά τήν ἐπέμβασι γίνεται ἠλεκτοοθεοαπεία μέ ἀκτίνες Χ, ποῦ ἐξαφανίζουν τελείως τό ἴχνη τῆς οὐλῆς. Γιά τόν ἴδιο σκοπό χοησιμοποιεῖται ἐπίσης ἡ «ἀνθοακική χιών» ποῦ ἔχει ἄοιστα ἀποτελέσματα.

Γιά τίς ἐγχειοήσεις τοῦ στήθους, ἐφαομόζεται γενικῆ ἀναισθησία. Γι' αὐτό εἶνε τελείως ἀνώδυνες. Ἡ διάοκειά των εἶνε πειπου δυό ὥοες.

Χάοις στίς σύγχοονες μεθόδους μιά γυναῖκα ποῦ ἔχει πεσμένο ἡ ουτιδωμένο στῆθος μποοεῖ ν' ἀποκτήση στῆθος νέας 18 ἐτῶν.

Μιά ἄλλη ἀτέλεια, ποῦ παοουσιάζουν π ο λ λ έ ς σύγχοονες νέες, εἶνε τά μικοά καί ἀτελῶς ἀνεπτυγμένα στῆθη. Στήν πεοίπτωσι αὐτή ἐφαομόζεται ἡ ὁομονοθεοαπεία. Ἡ χοῆσις «φολλικυλίνης», ὁταν δέν ὑπάοχουν ἀντενδείξεις ἀποδίδει ἄοιστα ἀποτελέσματα. Ἐκτός τῆς ἀπό τοῦ στόματος λήψεως τοῦ φαομάκου καί τῶν ἐνέσεων, χοησιμοποιοῦνται ἐπίσης ὑπόθετα «φολλικυλίνης» ποῦ τοποθετοῦνται στό κάτω μέοος τοῦ μαστοῦ, μεσα σ' ἕνα μικοό θύλακα κάτω ἀπό τό δέομα. Αὐτά τά ὑπόθετα ἀποδίδουν ἄοιστα καί ταχύτατα ἀποτελέσματα. Ποέπει νά ποονηθῆ, ὁμως, ἀνάλυσις τοῦ αἵματος καί ἰστολογική ἐξέτασις, γιά νά ἐξακοιβωθῆ ὅτι δέν ὑπάοχει ποοδιάθεσις σέ καοκίνο. Γιατί ἡ «φαλλικυλίνη» εὐνοεῖ καί ἐπιταχύνει τήν ἀνάπτυξί του.

Ὁοντίστε λοιπόν, κυοίες μου, γιά τήν ὁμοοφιά σας. «Ἔμποος στά κάλη τί εἶνε ὁ πόνος;» λέει μιά παλιά ἑλληνική παοοιμία.

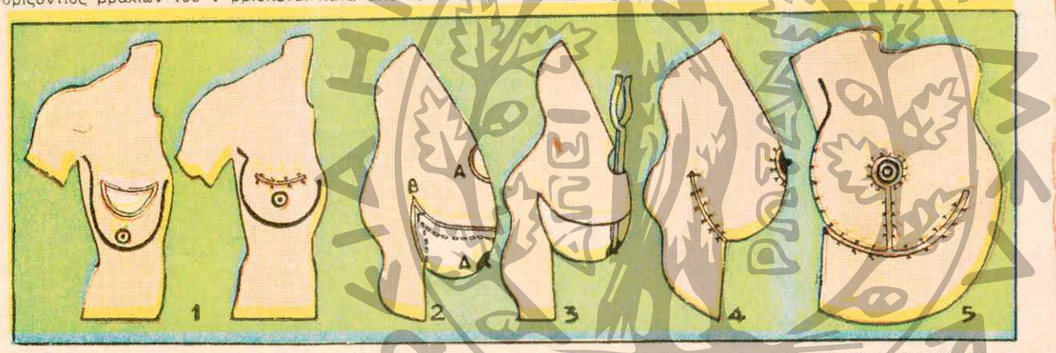

1. Οἱ χειοουογικές ἐπεμβάσεις στό στῆθος ὅπως ἐνίνοντο παλαιότεοα. Τό δέομα ποῦ πεοιλαμβάνεται στό ἐσωτεοικό τῆς μικοῆς ἡμισελήνου (ποῦ εἰκονίζεται μέ λευκές γοαμμές) ἀφαιοεῖτο καί κατόπιν ἐοαδεῖτο τή μικοή πλην. 2 — 3 — 4. Ἡ σημεοινή μέθοδος τῆς μετατοπίσεως τοῦ μαστοῦ. Γίνεται ποῶτον μιά τομή στό κάτω μέοος τῶν μαστῶν (ΒΓ) καί ἕνα εἶδος «μπουτονιέοας» στό σημεῖον Α. Κατόπιν ἀναστηώνεται τό δέομα τοῦ μαστοῦ καί συοράπτεται στή «μπουτονιέοα». Τό δέομα καί τό λίπος ποῦ «πεοισσεύουν» ἀφαιοοῦνται. Τέλος συοράπτεται ἡ μικοή πλην. Ἡ εἰκών 4 δείχνει πῶς ἦταν τό στῆθος ποό τῆς ἐγχειοήσεως. Ἡ εἰκών 4 πῶς ἔνινε μετά τήν ἐγχείοησι. Ἡ διαφοοά εἶνε χαοακτηοιστική. 5. Τομή σέ σχῆμα ἀνεστοαμμένου Τ.

Ένας έγκληματίας .. έφευρέτης

Ένα σωρὸ ἄνθρωποι βασανίζουν τὸ μυαλό τους εἴτε εἶνε ἐπιστήμονες ἢ ἁπλοῖ τεχνίτες κι' ἐργατικοί, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν μιὰν ἐφεύρεσι. Στὸ Τμῆμα Σημάτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κατατίθενται κάθε ἡμέρα πολλὲς αἰτήσεις ἐφευρετῶν μὲ ὅλα τὰ σχετικὰ σχέδια. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ ζητοῦν νὰ τοὺς δοθῇ δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀπὸ αἰῶνες ἀπασχόλησε τοὺς ἀνθρώπους ἦταν ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ἀεικινήτου. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ἀπασχόλησε κι' ἕναν φτωχὸ ἐπιπλοποιὸ τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶνε τόσο περίεργη ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν μάθετε. Ἦρθε σὲ φῶς ὕστερα ἀπὸ ἕνα φοβερὸ - καὶ ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα ποὺ διέπραξε. Τὸ ἀκόλουθο:

Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1926, ὁ ἐπιπλοποιὸς Παῦλος Μαντζέγιας, μόλις εἶχε ἐξημερώσει, ἔτρεξε ἔντρομος στὸ σταθμὸ χωροφυλακῆς Σεπολίων γιὰ νὰ καταθέσῃ τὰ ἑξῆς περίεργα γεγονότα:

—Μένω, δήλωσε ὀτὸν ἀστυνομικὸ τῆς ὑπηρεσίας, στὴν ὁδὸν Χριστοπούλου, κοντὰ στὸν Ἅγιο Μελέτιο. Τὸ σπίτι ἔχει δυὸ δωμάτια. Στὸ ἕνα μένω ἐγὼ μὲ τὴν γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιά μου. Στὸ ἄλλο μένει ὁ Ἰωάννης Χατζῆς μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ πέντε παιδιά του. Ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἀκούστηκε σήμερα, μόλις χάραξε, μιὰ πιστολιὰ κι' ἔπειτα ἕνας ρόγχος. Δὲν τόλμησα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα. Ἔτρεξα νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σας, ἀφοῦ κλείδωσα μέσα στὸ δωμάτιό μου τὴν γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιά μου!..

Ὁ σταθμὸς τῆς χωροφυλακῆς ἀναστατώθηκε. Οἱ χωροφύλακες ἔτρεξαν στὸ σπίτι, ἀνοίξαν τὴν πόρτα κι' ὠπισθοχώρησαν μὲ φρίκη. Στὸ πάτωμα, μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος, βρίσκονταν νεκρὴ ἡ νεαρὴ Μαρία Χατζῆ. Ἀριστερά, πάνω στὸ κρεββάτι, βρίσκονταν ἐπίσης νεκροὶ στὴ σειρά, μὲ τραύματα στὸ κρανίο, ἡ σύζυγος τοῦ Χατζῆ, Δέσποινα, καὶ οἱ ἄλλες κόρες της: Πιπίτσα 2 ἐτῶν καὶ Σοφία 12 ἐτῶν. Στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ σπαρταροῦσε αἱμόφυρτος ὁ μικρὸς γυιὸς τοῦ ζεύγους Χατζῆ, Κωνσταντῖνος, ἐτῶν 9. Στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ δωματίου, σ' ἄλλο μικρὸ κρεββάτι, κοίτοταν νεκρὸς ὁ 11ετὴς γυιὸς τοῦ Χατζῆ, Ζαχαρίας, μὲ τραῦμα σφαίρας περιστρόφου ἐπίσης στὸ κρανίο. Πλάϊ σ' αὐτὸν τέλος βρισκόταν ὁ πατέρας του Ἰω. Χατζῆς, ποὺ ρόγχαζε φρικτὰ μὲ κομμένο τὸ λαιμό!.. Κοντά του πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, βρισκόταν ἕνα ἄδειο μπράουνιγκ κι' ἕνα ματωμένο μαχαῖρι.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐρεύνησαν στὸ σπίτι καὶ βρῆκαν τέσσερα γράμματα τοῦ Χατζῆ — τοῦ ἥρωος τῆς τραγωδίας — ποὺ ἔξηγοῦσε πρὸς τοὺς φίλους του καὶ τοὺς συγγενεῖς του γιατὶ διέπραξε τὸ ἀνατριχιαστικὸ δρᾶμα του:

Ὁ Ἰω. Χατζῆς ἀπὸ 15 χρονῶν ἀκόμα προσπαθοῦσε νὰ ἐφεύρῃ τὸ ἀεικίνητο. Τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν ἐπιπλοποιός. Κατήγετο ἀπὸ τὸ Μεραμπέλο τῆς Κρήτης κι' ἐπειδὴ ἦταν καλὸς τεχνίτης κέρδιζε ἀρκετὰ λεφτά. Μὰ εἶχε τὴν «πετριὰ» τοῦ ἐφευρέτη κι' ὅλα τὰ λεφτά του τὰ ἐξώδευε ν' ἀγοράζῃ ἐργαλεῖα καὶ πρῶτες ὕλες γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀεικινήτου!..

Στὴν ἀρχὴ ζοῦσε μόνος του στὴν Ἀθήνα. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρὸ σκέφθηκε ὅτι ἂν εἶχε κοντά του τὴν οἰκογένειά του ποὺ ὑπεραγαποῦσε, θὰ μποροῦσε ν' ἀφοσιωθῇ καλύτερα στὴν τελειοποίησι τῆς ἐφευρέσεώς του. Ἔτσι τοὺς ἔφερε ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ τοὺς ἐγκατέστησε στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Χριστοπούλου, στοῦ φίλου του Μαντζέγια. Μὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἄρχισε τὸ φοβερὸ δρᾶμα τῆς οἰκογενείας. Ὁ Χατζῆς ἐνδιαφερόταν μόνο γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του. Μέρα καὶ νύχτα δὲν σκεφτόταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ἀεικίνητο. Μάταια ἔκλεγε καὶ τὸν παρακαλοῦσε ἡ γυναῖκα του, μάταια τοῦ ἐξηγοῦσε ὅτι τὰ πέντε παιδιά τους εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ χίλια δυὸ πράγματα. Ἐκεῖνος ὑπέσχετο ὅτι θὰ τὰ φροντίσῃ, ἀλλὰ ξεχνοῦσε τὰ πάντα μόλις καταπιανόταν μὲ τὸ ἀεικίνητο!.. Ἔτσι δὲν ἄργησε ν' ἀπορροφηθῇ τελείως ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσί του καὶ νὰ ξεχάσῃ τὸ σπίτι του. Ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια ἄρχισε τότε νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὴν πεῖνα. Ὁ Παῦλος Μαντζέγιας, ὁ φίλος του, ποὺ ἦταν πονόψυχος ἄνθρωπος, βοηθοῦσε ὅσο μποροῦσε τὰ παιδιὰ τοῦ Χατζῆ.

Ὁ Χατζῆς δὲν ἄργησε μὲ τὴ λόξα του γιὰ τὴν ἐφεύρεσι τοῦ ἀεικινήτου νὰ γίνῃ ὁ περίγελως τῶν γνωστῶν του. Αὐτὸ τὸν στενοχωροῦσε. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ διαρκὴς σκέψις τοῦ ἀεικινήτου τὸν βασάνιζε. Τὸν ἔκανε ἐπίσης νὰ ὑποφέρῃ τὸ μαρτύριο τῆς οἰκογενείας του ποὺ πέθαινε κυριολεκτικῶς τῆς πείνας. Μέσα στὴ φοβερὴ ἀπελπισία του σκέφθηκε τότε νὰ δώσῃ ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴ φρικτὴ ζωή. Προμηθεύθηκε λοιπὸν ἕνα πιστόλι καὶ τὴν 24ην Δεκεμβρίου 1926 πῆγε ἀργὰ στὸ σπίτι του, τὴν ὥρα ποὺ ὅλη ἡ οἰκογένειά του κοιμόταν βαθειά. Ἄνοιξε μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, κάθησε στὸ τραπέζι, κι' ἔγραψε τὰ τέσσερα γράμματα ποὺ ἀναφέραμε. Κατόπιν, μὲ ἀφάνταστη ψυχραιμία, πῆρε τὸ πιστόλι, πλησίασε στὸ κρεββάτι καὶ ἔρριξε ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὴ γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιά του.

Ἡ μεγάλη κόρη του Μαρία ποὺ τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ, τρελλὴ ἀπὸ τὴ φρίκη της, προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ τὸ θάνατο. Μὰ ὁ Χατζῆς τὴν ἅρπαξε στὰ χέρια του, στήριξε τὸ περίστροφο στὸ κεφάλι της καὶ πυροβόλησε. Ἡ ἄτυχη Μαρία σωριάστηκε μπροστὰ στὴν κλειδωμένη πόρτα τοῦ δωματίου. Τότε ὁ Χατζῆς ξάπλωσε στὸ κρεββάτι, ὅπου προηγουμένως εἶχε σκοτώσει τὸν 11ετῆ γυιό του κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἄλλες σφαῖρες ἔκοψε τὸ λαιμό του μ' ἕνα μαχαῖρι!..

Αὐτὸ ἦταν τὸ τραγικὸ τέλος ἑνὸς φτωχοῦ ἐπιπλοποιοῦ καὶ τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας του, ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ εἶχε τρελλαθῆ προσπαθώντας νὰ ἐφεύρῃ ἐπὶ 15 χρόνια τὸ ἀεικίνητον.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΑ «ΓΚΡΟΥΠ» τῶν ἀρρώστων

Μιὰ νέα θεραπευτικὴ μέθοδος

Μιὰ πρωτότυπη θεραπευτικὴ μέθοδος ἔχει ἀρχίσει νὰ ἐφαρμόζεται κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ διαφόρους γιατροὺς καὶ κλινικὲς τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν:. Ἔχουν ὀργανωθῆ δηλαδὴ «γκρουπ» ἀρρώστων, ποὺ πάσχουν ἀπ' τὴν ἰδία ἀσθένεια καὶ συγκεντρώνονται κάθε τόσο γιὰ νὰ κουβεντιάσουν μεταξύ τους καὶ μὲ τὸ γιατρό.

Ὑπάρχουν γκρουπ φυματικῶν διαβητικῶν καρδιακῶν, ἀσθματικῶν, ἀρθριτικῶν, ἀλλεργικῶν, καρκινοπαθῶν νευρασθενικῶν, κλπ. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς παρηγορεῖται ὅταν βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ ὁμοιοπαθεῖς του κι' ἐνθαρρύνεται ἀπ' τὶς προόδους ποὺ σημειώσαν οἱ ἄλλοι πρὸς τὴ θεραπεία. Δημιουργεῖται ἔτσι μιὰ ἀμιλλα μεταξύ τους ποιὸς θὰ γίνῃ γρηγορώτερα καλά. Καθένας τους αἰσθάνεται λιγώτερο μόνο τὸν ἑαυτό τους. Βρίσκει ἐπιτέλους ἀκροατὰς πρόθυμους ν' ἀκούσουν μ' ἐνδιαφέρον τὴν κατάστασί του καὶ πείθεται ὅτι ἡ περίπτωσί του δὲν εἶνε ἀθεράπευτη.

Κάθε ἄρρωστος διατηρεῖ ἕνα τετράδιο, ὅπου σημειώνει τὴν κατάστασί του καὶ τὸν τρόπο ποὺ ἀντιμετώπισε τὴν πάθησί του κατὰ τὴν περασμένη βδομάδα. Τὰ τετράδια αὐτὰ διαβάζονται στὶς συγκεντρώσεις, γιὰ νὰ ἐκτιμοῦν ὅλοι τί μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνος ποὺ προσπαθεῖ πραγματικὰ νὰ καλλιτερέψῃ.

Ἔπειτα ὁ γιατρὸς ἀναπτύσσει μιὰ περίπτωσι σχετικὴ μὲ τὴν πάθησι τῶν ἀρρώστων. Διηγεῖται π.χ. ὅτι κάποια κυρία — δὲν ἀναφέρει τὸ ὄνομά της — ὑπέφερε ἐπὶ 5 χρόνια ἀπὸ δυνατοὺς πονοκεφάλους ἔπειτα ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ της, χωρὶς ὥστόσο νὰ πιέρουσιάζῃ καμμιὰ ὀργανικὴ ἀνωμαλία.

Πρὶν προχωρήσῃ περισσότερο, οἱ ἄρρωστοι ἀρχίζουν νὰ τὸν βομβαρδίζουν μὲ ἐρωτήσεις: Πόσο διαρκοῦσαν οἱ πονοκέφαλοι; Ποῦ ἀκριβῶς ἦραν ἐντοπισμένοι; Ἡ διαιτα εἶχε καμμιὰ ἐπίδρασι ἐπάνω τους, κλπ. Ἀφοῦ ὁ γιατρὸς ἀπαντήσῃ ὅσο καλλίτερα μπορεῖ οἱ ἄρρωστοι συζητοῦν τὴν περίπτωσι τὴ συνδυάζουν μὲ τὰ δικά τους συμπτώματα, καταλαβαίνουν ἔτσι καλλίτερα τὴν κατάστασί τους, κι' ἐπομένως ἔχουν περισσότερες πιθανότητες νὰ γιατρευτοῦν.

Σ' ἕνα ψυχιατρεῖο οἱ συγκεντρώσεις αὐτὲς γίνονται σὲ μιὰ αἴθουσα ποὺ οἱ τοῖχοι της εἶνε διακοσμημένοι μὲ 15 μεγάλες εἰκόνες. Κάθε εἰκόνα παριστάνει μιὰ σκηνὴ τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀρρώστου ποὺ γιατρεύθηκε ἀπὸ κάποια ψυχικὴ πάθησι. Ὁ γιατρὸς διαλέγει κάθε φορὰ μιὰ εἰκόνα ὡς θέμα τῆς ὁμιλίας του, κι' ἔτσι οἱ ἄρρωστοι τὸν κατα-λαβαίνουν καλλίτερα καὶ ὠφελοῦνται.

Στὸ Ἰνστιτοῦτον Ἀναπήρων τῆς Ν. Ὑόρκης, οἱ νοσηλευόμενοι συνηθίζουν γρηγορώτερα νὰ περπατοῦν μὲ τὴ μέθοδο τῶν γκρουπ παρὰ ἂν ὑπεβάλλοντο σὲ ἀτομικὴ θεραπεία ὁ καθένας χωριστά. Ἕνας νέος, ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ παράλυσι τῶν ποδιῶν εἶχε συμβουλευθῆ διαφόρους εἰδικοὺς γιατροὺς κι' εἶχε ἀπελπισθῆ πιὰ πὼς θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ περπατήσῃ. Ὅταν ὥστόσο βρέθηκε ἀνάμεσα σ' ἕνα γκρουπ ὁμοιοπαθῶν ποὺ εἶχαν ἀκόμη σοβαρώτερες μορφὲς παραλύσεως κι' ὅμως ἐξασκοῦντο γιὰ νὰ κατανικήσουν τὴν πάθησί τους, ξαναβρῆκε τὴν αὐτοπεποίθησί του κι' ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ γίνῃ καλά. Σὲ δυὸ βδομάδες λοιπόν, μποροῦσε πιὰ νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴν πολυθρόνα του καὶ νὰ περπατήσῃ χωρὶς καμμιὰ βοήθεια!

Τὸ αὐστημα αὐτὸ τῶν γκρουπ ἐπεκτείνεται κάθε μέρα περισσότερο ὄχι μόνο στὰ ἀμερικανικὰ νοσοκομεῖα, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλες χῶρες τοῦ κόσμου. Μερικοὶ ἄρρωστοι διατάζουν στὴν ἀρχὴ νὰ τὸ παραδεχθοῦν γιατὶ φοβοῦνται ὅτι ὁ γιατρὸς δὲν θὰ δίνῃ πιὰ πολλὴ προσοχὴ ἀτομικὰ σ' αὐτούς. Ἔπειτα ὅμως ἀπ' τὴ δεύτερη ἢ τρίτη συγκέντρωσι γίνονται θερμοὶ ὑποστηρικταί του.

Ὑπάρχουν βέβαια καὶ περιπτώσεις ποὺ ἀπαιτοῦν ἀτομικὴ ἐξέτασι. Ἀλλὰ στὶς πιὸ πολλές, στὰ 90%, ἡ θεραπεία μὲ τὴ μέθοδο τῶν γκρουπ γίνεται γρηγορώτερη ἀποτελεσματικώτερη καὶ ἀνέξοδη.

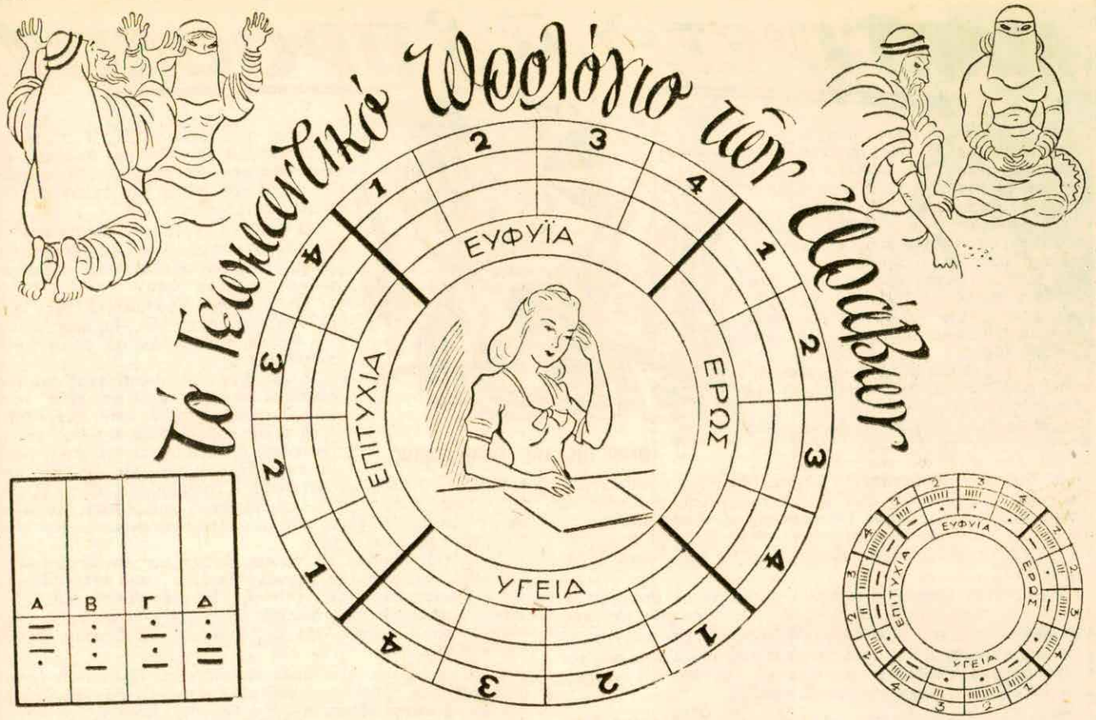

Γεωμαντεία εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς προφιλέστερες μαντικὲς μεθόδους τῶν Ἀράβων. Οἱ βεδουῖνοι τῆς ἐρήμου πιάνουν στὰ χέρια τους μιὰ φούχτα ἄμμου καὶ τὴν σκορπίζουν πάνω σ' ἕνα πανὶ ἢ μιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἐπίπεδη ἐπιφάνεια. Ἀπὸ τὰ σχήματα ποὺ σχηματίζονται βγάζουν τότε περίεργες προβλέψεις, ποὺ ἔχουν προκαλέσει τὴν ἔκπληξι καὶ τὸ θαυμασμὸ πολλῶν Εὐρωπαίων.

Ἕνας τρόπος προβλέψεως τοῦ μέλλοντος εἶνε τὸ καλούμενο γεωμαντικὸ ὡρολόγιο. Ἡ κατασκευή του εἶνε ἁπλουστάτη καὶ μπορεῖτε, χρησιμοποιώντας ἕνα διαβήτη, νὰ τὸ ἀντιγράψετε ὅσες φορὲς θέλετε πάνω σ' ἕνα χαρτί, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ σᾶς δίνουμε.

Αὐτὸ τὸ ὡρολόγιο ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς ὁμόκεντρους κύκλους, ποὺ διαιροῦνται ὁ καθένας σὲ τέσσερα τμήματα. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἀφιερωμένο στὴν Εὐφυΐα, τὸ δεύτερο στὸν Ἔρωτα, τὸ τρίτο στὴν Ὑγεία καὶ τὸ τέταρτο στὴν Ἐπιτυχία. Καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ τμήματα ὑποδιαιρεῖται σὲ τέσσερα ἄλλα, ποὺ φέρουν τοὺς ἀριθμοὺς 1,2,3 καὶ 4.

Πῶς τώρα θὰ συμβουλευθῆτε τὸ γεωμαντικὸ ὡρολόγιο;

Πάρτε ἕνα μολύβι καὶ ἀρχίστε νὰ τραβᾶτε κάθετες γραμμὲς σὲ καθένα ἀπὸ τὰ 16 τμήματα (ἂς τὰ ἀποκαλέσωμε τετραγωνίδια), στὰ ὁποῖα ὑποδιαιρεῖται τὸ γεωμαντικὸ ὡρολόγιο. Θὰ τραβήξετε αὐτὲς τὶς γραμμὲς στὸ δεύτερο ἀπὸ τοὺς ὁμοκέντρους κύκλους.

Προσοχή! Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα καὶ χωρὶς νὰ σκέπτεσθε καθόλου. Διαφορετικά, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ εἶχε ἀξία.

Κατόπιν θὰ ἀριθμήσετε τὶς γραμμὲς ποὺ βρίσκονται μέσα σὲ κάθε τετραγωνίδιο.

Ἂν ὁ ἀριθμὸς τους εἶνε ζυγὸς θὰ βάλετε μιὰ ὁριζόντιο κεραία (—) στὸ ἀντίστοιχο τετραγωνίδιο τοῦ τρίτου ὁμοκέντρου κύκλου. Ἂν εἶνε μονὸς θὰ βάλετε μιὰ τελεία (.).

Ὅταν τελειώσετε, θὰ βάλετε τὸ ἕνα κάτω ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ μὲ τὴ σειρὰ ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ σημεῖα (κεραῖες ἢ τελεῖες) ποὺ ἀντιστοιχοῦν σὲ κάθε τετραγωνίδιο μὲ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ τοῦ γεωμαντικοῦ ὡρολογίου. Δηλαδή, θὰ βάλετε χωριστὰ τὰ σημεῖα ποὺ ἀντιστοιχοῦν καὶ στὰ τέσσερα τετραγωνίδια ὑπ' ἀριθμ. 1, χωριστὰ ἐκεῖνα ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὰ τετραγωνίδια ὑπ' ἀριθ. 2, χωριστὰ ἐκεῖνα ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὰ τετραγωνίδια ὑπ' ἀριθ. 3 καὶ τέλος χωριστὰ ἐκεῖνα ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὰ τετραγωνίδια ὑπ' ἀριθ. 4.

Πῶς θὰ μάθετε τὸ μέλλον σας

Θὰ ἔχετε ἔτσι τέσσερα σχήματα ἀπὸ κεραῖες καὶ τελεῖες, ποὺ θ' ἀντιστοιχοῦν:

Τὸ Α (1) στὴν Εὐφυΐα.
Τὸ Β (2) στὸν Ἔρωτα.
Τὸ Γ (3) στὴν Ὑγεία.
Καὶ τὸ Δ (4) στὴν Ἐπιτυχία.

Αὐτὰ τὰ σχήματα θὰ τὰ μεταφέρετε στὸ παραπλεύρως τετράγωνο.

Δὲν ἔχετε τώρα παρὰ νὰ τὰ ἑρμηνεύσετε.

Τὸ γεωμαντικὸ ὡρολόγιο θὰ σᾶς δώσῃ τέσσερες ἀπαντήσεις:

Πολὺ εὐνοϊκή, εὐνοϊκή, μετρία, κακή.

Τὰ σημεῖα ποὺ ἀντιστοιχοῦν σὲ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶνε.

Τὰ τέσσερα σημεῖα ποὺ σημαίνουν «ΠΟΛΥ ΕΥΝΟΪΚΗ»

Τὰ τέσσερα σημεῖα ποὺ σημαίνουν «ΕΥΝΟΪΚΗ»

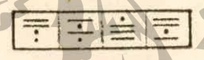

Τὰ τέσσερα σημεῖα ποὺ σημαίνουν «ΜΕΤΡΙΑ»

Τὰ τέσσερα σημεῖα ποὺ σημαίνουν «ΚΑΚΗ»

Ἔτσι ἔχετε μιὰ ἀπάντησι στὰ τέσσερα βασικὰ ἐρωτήματα ποὺ ἀπασχολοῦν κάθε ἄνθρωπο: τὴν Εὐφυΐα, τὸ Ἔρωτα, τὴν Ὑγεία καὶ τὴν τὴν Ἐπιτυχία.

Νὰ τώρα ἕνα παράδειγμα.

Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι χαράξατε τὶς γραμμὲς ποὺ βρίσκονται στὸ μικρὸ γεωμαντικὸ ὡρολόγιο, ποὺ εἶνε πλάϊ στὸ μεγάλο. Ἀπ' αὐτὲς προκύπτουν οἱ κεραῖες καὶ οἱ τελεῖες τοῦ τρίτου κύκλου. Συγκεντρώνοντας τες κατὰ ἀριθμοὺς θὰ ἔχετε τὰ σχήματα ποὺ βρίσκονται στὸ παραπλεύρως τετράγωνο.

Τὰ σχήματα αὐτὰ σημαίνουν.

Εὐφυΐα: Μετρία.
Ἔρως: Κακὴ (ἔκβασις).
Ὑγεία: Κακή.
Ἐπιτυχία (στὶς ὑποθέσεις σας): Μετρία.

ΑΡΧΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Ὁ ἐφευρέτης τῆς τυπογραφίας

Ἡ δόξα τοῦ Γουτεμβεργίου ὡς ἐφευρέτου τῆς τυπογραφίας εἶνε παγκόσμια. Ἀλλὰ πολὺ λίγο εἶνε γνωστὸ τὸ περιστατικὸ ποὺ τὸν ὥθησε σ' αὐτὴ τὴν ἐφεύρεσι.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἦταν, ὡστόσο, μιὰ ἀπὸ τὶς δυσάρεστες ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

Ὁ νεαρὸς Γουτεμβέργιος ἦταν πολὺ ἄτακτος κι' ἔδινε διαρκῶς ἀφορμὲς στὸν πατέρα του γιὰ νὰ τὸν ξυλοφορτώνῃ. Καὶ ὅσο μεγάλωνε γινόταν καὶ χειρότερος.

Ἕνα ἀπόγευμα εἶχεν ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους νέους τῆς ἴδιας ἡλικίας μ' αὐτόν. Καὶ τὰ παιχνίδια τοὺς ἀπασχόλησαν τόσο πολύ, ὥστε δὲν κατάλαβαν καθόλου πῶς περνοῦσε ἡ ὥρα. Καὶ σὲ λίγο ἔφτασεν ἡ νύχτα. Ἄρχισαν τότε νὰ τρέχουν γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους. Καί, στὸν ἀγῶνα αὐτὸν δρόμου, ὁ νεαρὸς Γουτεμβέργιος, ἤρθε πρῶτος... Τὸ μυαλό του ἦταν ζαλισμένο ἀπὸ τὸ τρέξιμο καὶ πιὸ πολὺ ἴσως ἀπὸ τὴ σκέψι τῆς ὑποδοχῆς ποὺ θὰ τοῦ ἔκανε ὁ πατέρας του...

Ἔτσι, ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι, παραπάτησε στὰ σκαλοπάτια καὶ σωριάστηκε κάτω. Εἶχε χτυπήσει ἁρκετὰ γερὰ στὸ κεφάλι καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἄφθονο ἀπὸ τὴν πληγή του.

Ὁ πατέρας του τὸν σήκωσε τότε στὰ χέρια του καὶ τὸν μετέφερε στὸ κρεββάτι του. Φώναξε κατόπιν ἕνα γιατρὸ ποὺ ἔδεσε τὴν πληγὴ τοῦ γυιοῦ του.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ μικρὸς Γουτεμβέργιος ἦταν σχεδὸν καλά. Καί, μὲ τὴ φυσικὴ περιέργεια ποὺ ἔχουν τὰ παιδιά, σηκώθηκε κρυφὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καί, πλησιάζοντας στὸν καθρέφτη, ἔλυσε τὸν ἐπίδεσμο γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν πληγή του.

Ἀλλ' αἰσθάνθηκε κατάπληξι καὶ τρόμο μαζί. Γιατὶ διέκρινε καθαρὰ πάνω στὸ μέτωπό του τὴ λέξι «Ἄνε» (Χαίρε).

Σὲ λίγο, θυμήθηκε πὼς αὐτὴ ἡ λέξις ἦταν χαραγμένη μὲ μικροὺς ἀνάγλυφους χαρακτῆρες πάνω στὸ κεφαλόσκαλο τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ. Καὶ κατάλαβε τότε πὼς εἶχαν ἀποτυπωθῆ πάνω στὸ μέτωπό του κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς πτώσεώς του. Ἡ λέξις αὐτὴ ἐξαφανίσθηκε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος πάνω στὸ μέτωπο τοῦ νεαροῦ Γουτεμβεργίου. Ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε γίνει αὐτὴ ἡ ἀποτύπωσις δὲν τὸν ἄφησε ποτὲ πιά.

Τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτου τῆς τυπογραφίας ἦταν Ἰωάννης Γκενσφλάϊχ. Ἦταν γυιὸς τοῦ αὐστηροῦ συμβούλου τῆς αὐτοκρατορικῆς πόλεως τῆς Μαγεντίας Φριέλε Γκενσφλάϊχ, ποὺ τὸν ἔλεκαν ἐπίσης Γουτεμβέργιο ἀπὸ τὸ ὄνομα (Γκούτεμπεργ = καλὸ βουνό) ἑνὸς πολυτελοῦς μεγάρου ποὺ εἶχεν ἐκεῖ.

Ἀλλ' ὁ νεαρὸς Ἰωάννης δὲν ἦταν καμωμένος γιὰ νὰ παίζῃ τὸ ρόλο τοῦ αὐστηροῦ δημοσίου λειτουργοῦ. Κι' ὅταν πέρασε ἡ ξέγνοιαστη ἐποχὴ τῶν παιχνιδιῶν, ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ τὸν κάμῃ χρυσοχόο.

—"Ἕνας Γκενσφλάϊχ χρυσοχόος! φώναξε ἡ μητέρα του "Ελσα, ἀγανακτισμένη γιὰ τὴν κλίσι αὐτὴ τοῦ γυιοῦ της.

"Οσο γιὰ τὸν πατέρα του, ἔγινε ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἀμίλητος καὶ σκυθρωπός. Γιατὶ ὀνειρευόταν γιὰ τὸ γυιό του ἀνώτερα ἀξιώματα στὴν πολιτεία κι' ἔβλεπε πὼς οἱ πόθοι του αὐτοὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιηθοῦν.

Ὁ Φριέλε Γκενσφλάϊχ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό. Καί, μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, τὸν ἀκολούθησε κι' ἡ γυναῖκα του στὸν τάφο.

Ὁ Ἰωάννης ἀφοσιώθηκε τότε στὴ μελέτη τῶν ἐπιστημῶν τῆς ἐποχῆς του κι' ἔκαμε πολὺ γρήγορα σημαντικὲς προόδους.

Ἀλλά, ξαφνικά, μιὰ ἄγρια διαμάχη ξέσπασε μεταξὺ τῶν πατρικίων καὶ τῶν λαϊκῶν μαζῶν στὴ Μαγεντία. Στὸ τέλος, ὑπερίσχυσε ὁ λαὸς καὶ ὁ Ἰωάννης ὑποχρεώθηκε νὰ φύγῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους εὐγενεῖς ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Κατέφυγε τότε στὸ Στρασβοῦργο, ὅπου ἔζησε, ἐπὶ εἴκοσι χρόνια, μιὰ ζωὴ συνεχῶν στερήσεων, ἐργαζόμενος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς μεγάλης ἐφευρέσεως, ποὺ εἶχε συλλάβει τὸ μυαλό του.

Σ' αὐτὴν θυσίασε τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ μιὰ νέα, ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἐννελὶν Τσοῦ ντὲρ "Ιζεριν Τοὺρ (ποὺ σημαίνει «Ἐννελὶν τῆς Σιδερόφρακτης Πύλης!). "Οταν κατάλαβε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀφοσιωθῇ ὁλοκληρωτικὰ σ' αὐτήν, τὴν συμβούλευσε νὰ ζητήσῃ ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία.

—Ἡ μοῖρα μου εἶνε σκληρή, τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ ἐργασθῶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μέλλοντος. Οἱ σύγχρονοί μου δὲν θὰ μὲ καταλάβουν. Κι' ἐγὼ θὰ ζήσω ἄσημος καὶ παραγνωρισμένος ἀνάμεσά τους. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, λοιπόν, νὰ σε ὑποχρεώσω νὰ συμμερισθῇς τὶς στερήσεις καὶ τὶς πικρίες τῆς ζωῆς μου...

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του, τὴ Μαγεντία. Εἶχε φέρει τώρα εἰς πέρας τὴ μεγάλη ἐφεύρεσί του καὶ ἄρχισε νὰ τυπώνῃ τὴ Βίβλο κι' ἔπειτα διάφορα ἄλλα βιβλία.

Ἀλλ' οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἐποχῆς εἶδαν μὲ ὕποπτο βλέμμα τὴ νέα ἐφεύρεσι, ποὺ συντελοῦσε στὴ διάδοσι τῆς παιδείας μεταξὺ τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Καὶ μηχανεύθηκαν ἕνα σωρὸ μέσα γιὰ νὰ ἀποθαρρύνουν τὸν Γουτεμβέργιο. Τὸν κατηγόρησαν ὡς αἱρετικό, τὸν ἐφυλάκισαν γιὰ μερικὰ χρέη ποὺ εἶχεν ἀφήσει ὁ πατέρας του πεθαίνοντας καὶ τὸν κατεδίωξαν ὡς ἐπαναστάτη καὶ δημαγωγό.

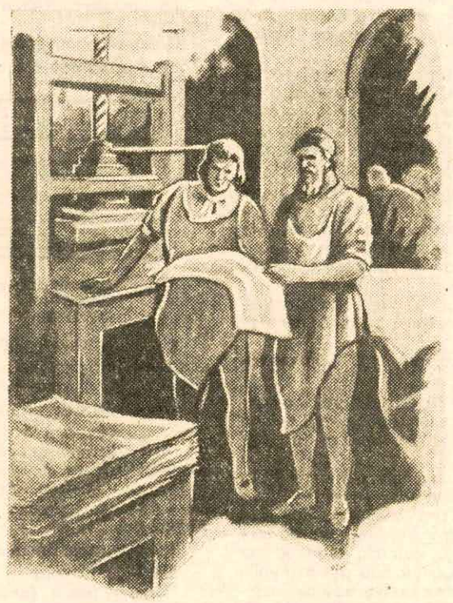

"Οταν ὁ Γουτεμβέργιος ξαναγύρισε στὴ Μαγεντία, γιὰ νὰ τυπώνῃ τὴ Βίβλο...

Ἀλλ' ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ Γουτεμβεργίου ἦταν ὁ πολεμοχαρὴς ἐπίσκοπος τῆς Μαγεντίας Ἀδόλφος τοῦ Νασσάου, ποὺ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ μιὰ λαϊκὴ ἐξέγερσι γιὰ νὰ βάλῃ τοὺς στρατιῶτες του νὰ πυρπολήσουν τὸ Γκούτενμπεργ, τὸ πατρογονικὸ σπίτι τοῦ Ἰωάννου, ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῆ τὸ τυπογραφεῖο του.

Ὁ Γουτεμβέργιος δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ τὸ ἀνασυγκροτήσῃ. Καὶ πέθανε φτωχὸς καὶ δυστυχισμένος ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια.

Ἀλλ' οἱ «γυιοί» του, ὅπως ὀνομάσθηκαν οἱ πρῶτοι μαθηταί του, μετέφεραν τὴ νέα τέχνη σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Καὶ ἡ Τυπογραφία, ἡ «πολυαγαπημένη σύζυγος τοῦ Γουτεμβεργίου» ἔγινε πολὺ γρήγορα τὸ ἰσχυρότερο μέσον γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν πρόοδο τῆς ἀνθρωπότητος.

Ποιὲς γυναῖκες ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ οἱ ἄνδρες;

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ

Ποιὲς εἶνε οἱ γυναῖκες, ποὺ προτιμοῦν περισσότερο οἱ ἄνδρες: Καὶ ποιὲς εἶνε οἱ ἰδιοτητες, τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα, ποὺ παρουσιάζει κάθε ἰδιαίτερη κατηγορία γυναικῶν;

Ὁ δόκτωρ Κάντερστων, καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Σικάγου, γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, στηριζόμενος σὲ γεγονότα καὶ ὄχι σὲ ἁπλὲς θεωρίες, εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ κάμῃ μιὰ ἔρευνα μεταξὺ 10.000 Ἀμερικανίδων ἡλικίας 17 - 53 ἐτῶν, ποὺ προήρχοντο ἀπὸ ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις καὶ ἐξασκοῦσαν τὰ πιὸ διαφορετικὰ ἐπαγγέλματα.

Τὰ συμπεράσματα αὐτῆς τῆς ἐρεύνης εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα, γιατί, λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ δόκτωρ Κάντερστων ἐνήργησε τὴν ἔρευνά του, θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἀντικατοπτρίζουν τὴν ποαγματικὴ ὄψι τῆς ζωῆς.

Οἱ μελαχρινές, λέει ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητής, εἶνε πιὸ ἔξυπνες ἀπὸ τὶς ξανθές. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ἔχουν κλίσι ποὸς τὰ ἀνώτερα μαθηματικὰ καὶ τὶς ἀφηρημένες ἐπιστῆμες. Ὅλες, ἐξ ἄλλου, εἶνε πολὺ καλὲς νοικοκυρές. Κατὰ γενικὸ κανόνα, ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ ἀντιμετωπίζουν τὴ ζωὴ μὲ πρακτικὸ πνεῦμα. Εἶνε ἀρκετὰ φιλάρεσκες, ἀλλὰ δὲν κατέχουν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν τέχνη τοῦ νὰ ἀρέσουν στοὺς ἄνδρες. Τοὺς λέπει ἐκεῖνο ποὺ θὰ μποροῦσαμε ν' ἀποκαλέσωμε «διακοσμητικὸ ἐνστικτο». Στὶς φροντίδες γιὰ τὴν ὁμορφιά τους, ὅπως καὶ σὲ ὅλα, περιορίζονται στὸ ἀπαραίτητο, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὴ διάθεσι οὔτε τὴν τέχνη νὰ κάνουν κάτι περισσότερο. Ὡστόσο, αὐτὸ τὸ κάτι εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κάνει πολλὲς φορὲς τὶς γυναῖκες ἀληθινὰ γοητευτικές.

Οἱ ξανθὲς εἶνε ὑποκρίτριες καὶ ρέπουν στὸ ψέμμα. Κατὰ κανόνα, ἀντιμετωπίζουν παθητικὰ τὴ ζωὴ καὶ μάταια θ' ἀναζητοῦσε κανεὶς σ' αὐτὲς κάποια πρωτοβουλία. Τοὺς λέπει συνήθως τὸ φυσικὸ καὶ ψυχικὸ θάρρος. Γίνονται, ὅμως, θαυμάσιες μητέρες, γιατὶ τὰ παιδιὰ εἶνε τὰ μόνα ὄντα, στὰ ὁποῖα μποροῦν ν' ἀφοσιωθοῦν.

Οἱ ξανθὲς εἶνε πολὺ αἰσθηματικὲς καὶ εὐαίσθητες. Ρέπουν ἐπίσης πρὸς τὴ νευρασθένεια. Ἀπατοῦν συχνὰ τοὺς συζύγους ἢ τοὺς φίλους των ἀπὸ ἀδυναμία, γιατὶ εἶνε ἀνίκανες νὰ ξεχωρίσουν τὰ αἰσθήματα καὶ νὰ χαλιναγωγήσουν τὰ πάθη τους. Εἶνε, ὅμως, χαριτωμένες καὶ ξέρουν πολὺ καλὰ τὴν τέχνη τῆς γοητείας.

Οἱ κοκκινομάλλες, λέει ὁ καθηγητὴς Κάντερστον, ἄκουσαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου τὰ ἐξ ἀμάξης ἐναντίον των. Οἱ ἄνθρωποι δὲν τὶς εἶδαν ποτὲ μὲ καλὸ μάτι. Καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι κατὰ τὸ Μεσαῖωνα τὶς θεωροῦσαν σὰν κόρες τοῦ Σατανᾶ. Κατόπιν τὶς ἀπεκάλεσαν μοιραίες.

Τὸ βέβαιο εἶνε, κατὰ τὸν καθηγητὴ Κάντερστων, ὅτι οἱ κοκκινομαλλοῦσες συγκινοῦσαν πάντοτε τοὺς ἄνδρες. Ὡστόσο, εἶνε ἀστατες στὸν ἔρωτα, γιατὶ ἀφοσιώνονται πολὺ δύσκολα. Τοὺς λέπει, ἐξ ἄλλου, τὸ αἴσθημα τρυφερότητος καὶ στοργῆς γιὰ τὰ παιδιά των. Ὅλες οἱ κοκκινομάλλες, συμπεραίνει ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, εἶνε κακὲς μητέρες. Δὲν κατορθώνουν νὰ δημιουργοῦν τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία γύρω των. Καί, συνηθέστερα εἶνε καὶ οἱ ἴδιες πολὺ δυστυχισμένες.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν καστανῶν γυναικῶν, κατὰ τὸν καθηγητὴ Κάντερστων, ἐλαττώνεται ὁλοένα καὶ περισσότερο.

Οἱ καστανές, παρατηρεῖ, ἔχουν κάτι ἀπὸ τὴ θετικότητα τῆς μελαχροινῆς καὶ τὴ χάρι τῆς ξανθῆς. Τρυφερὲς καὶ στοργικές, ἀφοσιώνονται στοὺς ἄνδρες καὶ τὰ παιδιά των. Ἀλλ' εἶνε λίγο ἀνυπότακτες. Δὲν τοὺς ἀρέσει νὰ χαλιναγωγοῦνται. Πιστεύοντας ὅτι ἔχουν προσωπικότητα, προσπαθοῦν νὰ πείσουν καὶ τοὺς ἄλλους γι' αὐτό.

Ἡ προτίμησις τῶν ἀνδρῶν, κατὰ τὸν δόκτορα Κάντερστων, στρέφεται πάντα πρὸς τὶς ξανθές, παρ' ὅλες τὶς ἐπιπολαιότητες καὶ τὰ καπρίτσια των. Τὶς βλέπουν σὰν ὅμορφα καὶ εὐχάριστα παιχνιδάκια καὶ πολλοὶ εὐτυχοῦν μαζί των γιατὶ περιορίζονται σ' αὐτὸ μόνο καὶ δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτές.

Οἱ μελαχροινὲς κατακτοῦν τοὺς ἄνδρες περισσότερο μὲ τὴν ὀρθοφροσύνη καὶ τὴ θετικότητά των, παρὰ μὲ τὴν ὁμορφιά των. Εἶνε, ἀλλωστε, πολὺ καλὲς ὡς σύζυγοι.

Οἱ καστανὲς ἔχουν τὸ ρεκὸρ στοὺς γάμους ἀπὸ ἔρωτα. Γιατὶ ξέρουν ν' ἀφοσιώνονται καὶ νὰ προκαλοῦν ἀντίστοιχες ἀφοσιώσεις.

Οἱ κοκκινομάλλες, τέλος, ἔχουν τὸ ρεκὸρ στὰ διαζύγια. Συνήθως, παντρεύονται δύο καὶ τρεῖς φορές. Ἀλλὰ πολὺ σπάνια κατορθώνουν νὰ βροῦν τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία. Καὶ σ' αὐτὸ φταίει κυριώτερα ὁ ἐξαιρετικὰ ἰδιόρρυθμος χαρακτήρας των.

Φυλάγεστε λοιπὸν ἀπ' τὶς κοκκινομάλλες... ὅταν βέβαια τὸ χρῶμα αὐτὸ τῶν μαλλιῶν τους εἶνε φυσικό.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ σήμερα, στὴ σελ. 122 τὴν μεγάλου ἐνδιαφέροντος σειρὰ ἄρθρων σχετικὰ μὲ τὸν

Ἑλληνικὸ καὶ τὸν Παγκόσμιο ἀθλητισμό

Τὰ ἄρθρα αὐτὰ γραμμένα ἀπὸ εἰδικὸ φίλαθλο θὰ δώσουν στοὺς ἀναγνώστας μιὰς πλήρη εἰκόνα τῆς ἀθλητικῆς κινήσεως στὶς διάφορες χῶρες καὶ ἰδιαιτέρως στὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ τοὺς καταστήσουν ἀπολύτως στὰ ἀθλητικὰ ζητήματα.

Τονίζομε ἰδιαιτέρως ὅτι τὰ ἀθλητικὰ ἄρθρα θὰ εἶνε γραμμένα σὲ τρόπο ποὺ νὰ διαβάζωνται εὐχαρίστως καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ἴσως ἀμέσως ὁ ἀθλητισμός.

Ἕνα ἀμερικανικὸ... μωσαϊκό

Μιὰ στατιστικὴ ἀπεκάλυψε τὴ μέση σύνθεσι τῶν μαθητῶν ἑνὸς σχολείου τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Σὲ μιὰ τάξι δημοτικοῦ σχολείου τῆς Νέας Υόρκης, μὲ 23 μαθητάς, ὑπῆρχαν 3 Ἄγγλοι, 3 Πολωνοί, 2 Ἰταλοί, 2 Ἰρλανδοί, 2 Αὐστριακοί, 2 Γερμανοί, 1 Ρῶσσος, 1 Γιουγκοσλάβος, 1 Τσεχοσλοβάκος, 1 Ἱσπανός, 1 Σουηδός, 1 Φινλανδός, 1 Σκώτος, 1 Ἕλλην καὶ 1 Ἀρμένιος. Ἀπ' τοὺς 23 αὐτοὺς μαθητάς, 5 εἶχαν γεννηθῆ στὴν Εὐρώπη, 11 στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ γονεῖς γεννημένους στὴν Εὐρώπη, 5 ἀπὸ Ἀμερικανοὺς γονεῖς ἀλλὰ μὲ παππούδες γεννημένους στὴν Εὐρώπη καὶ μόνο 2 εἶχαν τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα ἀπὸ τὸ ἔτος 1850. Ἀπὸ ἀπόψεως θρησκείας, ἦσαν 6 καθολικοί, 6 Ἑβραῖοι, 3 Μεθοδιστές, 3 Προτεστάντες, 2 Ὀρθόδοξοι, 1 Βαπτιστής, 1 πρεσβυτεριανὸς καὶ 1 ἄθρησκος.

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Ὁ φοιτητὴς καὶ πρωταθλητὴς τοῦ φούτ - μπὼλ ὅλων τῶν ἀμερικανικῶν πανεπιστημίων, Ἰωσὴφ Μάϊς (στὸ κέντρον), σὲ μιὰ στιγμὴ ἐρωτικῆς ξεκλοτυπιᾶς, σκότωσε τὴ μικρὴ του φίλη Ντόννα Τόσκας καρφώνοντας ἕνα μαχαίρι στὴ ράχη της. Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε στὴν ποινὴ τοῦ ἀπαγχονισμοῦ. Ἀλλὰ λίγο πρὸ τῆς ἐκτελέσεως μετετράπη ἡ ποινὴ του σὲ ἐγκάθειρξι 99 ἐτῶν. Στὴν εἰκόνα, οἱ ὁ'κεῖοι του εὐχαριστοῦν τὸ Θεὸ γι' αὐτὴ τὴ μετατροπή.

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Ὁ ὑποστράτηγος τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ Τ. Μ. Λάρην παρασημοφορεῖ μὲ τὸ Μετάλλιο τῆς Ἐλευθερίας τὴν γνωστὴ ἠθοποιὸ τοῦ Χόλλυγουντ Μάρλεν Κάρολ γιὰ τὶς ἐξαιρετικὲς ὑπηρεσίες της στὸν ἀγῶνα ὡς νοσοκόμου τοῦ Ἐρ. Σταυροῦ.

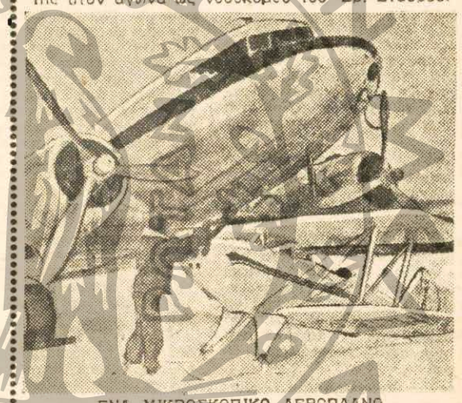

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Ὁ Ἀμερικανὸς μηχανολόγος Τζὲν Τζέθερ ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς μηνῶν ἐπίπονη ἐργασία, κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ ἀεροπλάνο ποὺ θεωρεῖται ἀπ' τοὺς Ἀμερικανοὺς ὡς πραγματικὸ ἀριστούργημα. Τὰ φτερά του ἔχουν ἄνοιγμα 4½ μέτρων καὶ ἀναπτύσσει ταχύτητα 145 μιλλίων τὴν ὥρα. Στοίχισε 2.000 δολλάρια.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ

Το φάρμακο γιὰ τὸ κρυολόγημα

Τὸ «μπεναντρύλ» καὶ τὰ ἀποτελέσματά του

Τὸ κοινὸ κοινότατο κρυολόγημα ἀποτελεῖ ἀκόμη ἕνα ἀπ' τὰ μυστήρια τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Ἡ ἐπικρατέστερη θεωρία εἶναι ὅτι ὀφείλεται σ' ἕνα «ἰόν», δηλαδὴ σ' ἕνα μολυσματικὸ παράνομα ἀόρατον ἀκόμη καὶ μὲ τὸ μικροσκόπιο—ὅπως ὀφείλονται ἐπίσης σὲ ἰοὺς ἡ ἰλαρὰ ἡ πολιομυελίτις καὶ τόσες ἄλλες ἀρρώστειες.

Τώρα ὅμως μιὰ νέα θεωρία ἠθε ν' ἀντικαταστήσῃ, ἢ μᾶλλον νὰ συμπληρώσῃ τὴν προηγουμένη. Σύμφωνα μ' αὐτήν, τὸ κρυολόγημα ἀποτελεῖ μιὰ ἀλλεργικὴ ἐκδήλωση, ποὺ δημιουργεῖται ἴσως ἀπ' τὸν εἰδικὸ ἰόν.

Ἔχομε γράψει ἐπανειλημμένως γιὰ τὴν κοινὴ ἀλλεργία, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ διάφορα αἴτια, κυρίως δὲ ἀπὸ ὡρισμένα τρόφιμα, καὶ ποὺ φέρνει φαγούρα ἐξανθήματα κι' ἄλλα τέτοια συμπτώματα. Ὑπάρχει σήμερα ἕνα ἀρκετὰ ἀποτελεσματικὸ φάρμακο ἐναντίον της: τὸ «μπεναντρύλ». Τὸ ἴδιο λοιπὸν φαίνεται ὅτι θεραπεύει καὶ τὸ κρυολόγημα, ἰδίως ὅταν δίδεται ἐγκαίρως. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ κρυολόγημα θεωρεῖται ὡς μιὰ μορφὴ ἀλλεργίας.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἰδιότητος αὐτῆς τοῦ «μπεναντρύλ» ὀφείλεται σὲ μιὰ τυχαία σύμπτωσι. Ὁ Ἀμερικανὸς γιατρὸς τοῦ Ναυτικοῦ Τζὼν Μπρούστερ ταξείδευε μιὰ μέρα μὲ τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Φιλαδέλφεια. Ἦταν κακόκεφος, γιατὶ εἶχε πάθει ἐφιδρωτικὰ ἕνα ἐνοχλητικώτατο κρυολόγημα. Ἐξ ἄλλου, ὑπέφερε ἐπὶ 18 μῆνες ἀπὸ ἕνα ἀλλεργικὸ ἐξάνθημα. Δὲν κατώρθωνε ν' ἀνακαλύψῃ ποιὸ τοσάμιο τοῦ τὸ προκαλοῦσε, ὥστε νὰ τὸ ἀποφεύγῃ. Κι' ἔτσι περιοριζόταν νὰ παίρνῃ «μπεναντρύλ», ποὺ τοῦ ἔφεσνε ἀνακούφισι στὴ φαγούρα.

Ἐνῶ λοιπὸν ταξείδευε μὲ τὸ τραῖνο, πῆρε μιὰ παστίλια τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ. Μιὰ ὥρα ἀργότερα, παρατήρησε μ' ἐνθουσιασμὸ ὅτι, ὄχι μόνον εἶχε σταματήσει ἡ φαγούρα ἀλλὰ εἶχε περάσει καὶ τὸ κρυολόγημά του!

Ἀπὸ τότε, δοκίμασε τὸ «μπεναντρύλ» σὲ πολυάριθμους κρυολογημένους. Μ' ἐπιτυχία 95%. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων του ἦσαν ἀπόλυτα ἐνθαρρυντικά. Στὰ 10% τῶν περιπτώσεων, τὸ κρυολόγημα χάθηκε ἀμέσως ὡς διὰ μαγείας. Στοὺς ὑπολοίπους ἀρρώστους, ἡ τελεία θεραπεία ἄργησε λίγο περισσότερο, πάντως ὅμως τὰ ἀνακουφιστικὰ ἀποτελέσματα τοῦ φαρμάκου ἐκδηλώθηκαν ἀμέσως.

Μὲ τὸ «μπεναντρύλ», γιατρεύεται τὸ συνάχι καὶ ἡ ναυαγκτηριστικὴ ἐκείνη φαγούρα τοῦ λαιμοῦ ποὺ προκαλεῖ τὸ βῆχα. Ἰδίως τὸ φάρμακο ἐνεργεῖ καλλίτερα στὰ παιδιά.

Τὸ «μπεναντρύλ» ἔχει ἐπίσης καὶ καταπραϋντικὴ ἐνέργεια, ἀνάλογη μὲ τοῦ γνωστοῦ ὑπνωτικοῦ «φαινοβαρβιτάλ». Προκαλεῖ ὕπνο ἀνακουφιστικὸ καὶ διάγονται ὡς ἄχρηστα τὰ "ἀχυρα" τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ. Ἡ ποσότης τους φτάνει τὰ 8 - 10 ἑκατομμύρια τόννους τὸ ἔτος. Μὲ μιὰ καινούργια λοιπὸν μηχανή, θὰ χρησιμοποιῆται ὅλο αὐτὸ τὸ ὑλικό, θὰ μεταβάλλεται δηλαδὴ σὲ ὑφαντικὲς ἴνες ἀπ' τὶς ὁποῖες θὰ κατασκευάζωνται φάθες καὶ σακκιά.

Ἰδιότητες τῆς νικοτίνης

Ξέρετε πῶς ἡ νικοτίνη γίνεται ἀφορμὴ νὰ χάσῃ κανεὶς τὴ μνήμη του;

Πολλοὶ σοφοὶ τὸ ἰσχυρίζονται. Ἀλλὰ ξέρετε, πῶς τὰ ψάρια, σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις, ὑπόκεινται στὴν ἐπιδρασί της; Τὰ μικρὰ φαράκια ποὺ ζοῦν σὲ γλυκὰ νερὰ καὶ εἶνε γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα «ἐπινός» χάνουν τὴ μνήμη τους μὲ τὴν ἐνέργεια τῆς νικοτίνης.

Νὰ πῶς ἔχει ἀποδειχθῆ αὐτὸ τὸ γεγονός:

Σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη ὅπου κολυμποῦν («ἐπινός» ἀφίνουν νὰ πέσῃ ἕνας σπάγγος κόκκινος. Τὰ ψάρια τρέχουν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος νομίζοντας πὼς εἶνε σκουλήκι. Ἂν δοκιμάσωμε μ' ἕναν ἄλλο σπάγγο διαφορετικοῦ χρώματος, τὰ ψάρια δὲν μετακινοῦνται. Ὡστόσο ἂν δέσωμε μαζὶ ἕνα σπάγγο κόκκινο κι' ἕναν ἄλλο διαφορετικοῦ χρώματος, π.χ. κίτρινο, τὰ ψάρια συνηθίζουν κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὲς τέτοιες δοκιμὲς ἔρχονται πρὸς τὸ σπάγγο ἀκόμη κι' ἂν τοὺς παρουσιάσωμε μόνον τὸν κίτρινο.

Ρίχνομε ἔπειτα στὴ λίμνη μιὰ διάλυσι νικοτίνης. Διαπιστώνομε τότε πὼς τὰ ψάρια ἔχασαν τὴ μνήμη τους καὶ δὲν κυνηγιοῦνται ὅταν τοὺς παρουσιάζωμε τὸν κίτρινο σπάγγο. Ὁ κόκκινος σπάγγος ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ τὰ τραβᾷ ὅπως καὶ πρῶτα.

Τὸ νερὸ καὶ τὸ ἀνάστημα

Τὸ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς ἀπὸ τὴ δίψα φαίνεται πὼς τὸν βοηθάει... νὰ ψηλώνῃ. Τουλάχιστον αὐτὸ ἰσχυρίζεται ἕνας καθηγητὴς Ἰνδὸς ὁ Ἀρού, ποὺ ἐκτιμᾶται πολὺ στὴ Βοστώνη.

Γιὰ νὰ στηρίξῃ τὴ θεωρία του φέρνει τὸ ἑξῆς παράδειγμα:

Δυὸ δίδυμες Αἰγύπτιες, ποὺ εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα τοξειδι του στὴν Ἀραβία, εἶχαν τέτοια ὁμοιότητα μετεξύ τους, στὰ χαρακτηριστικὰ ὅσο καὶ στὸ ἀνάστημα, ποὺ δὲν μποροῦσες νὰ τὶς ξεχωρίσῃς.

Ἡ μία, λοιπόν, ἀπ' αὐτὲς ἔλοβε μέρος τελευταῖα, σ' ἕνα καραβάνι ποὺ, χαμένο στὴν ἔρημο τοῦ Σουδάν, ἔμεινε τρεῖς βδομάδες χωρὶς νερὸ καὶ σώθηκε μεταβιβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πέθαιναν ὅλοι ἀπὸ δίψα. Ὅταν γύρισε σπίτι της, διαπίστωσε πὼς ἦταν πολὺ πιὸ ψηλὴ ἀπὸ τὴν ἀδελφή της!

Οἱ βόρειοι λαοί, βεβαιώνει ἐπίσης ὁ Ἰνδὸς καθηγητής, εἶνε πιὸ ψηλοὶ ἀπὸ τοὺς μεσογειακοὺς γιατὶ πίνουν λιγώτερο νερό.

Μὴ φυσᾶτε τὴ μύτη σας!

Οἱ γιατροὶ παραδέχονται σήμερα ὅτι τὸ καθάρισμα τῆς μύτης σὲ περίπτωσι συναχιοῦ ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο γιὰ τὴν κανονικὴ καὶ γρήγορη θεραπεία τῶν ὀξέων καὶ χρονίων ἀναπνευστικῶν νοσημάτων. Πράγματι, δημιουργεῖ πίεσι μέσα στὴ μύτη, ἡ ὁποία ξαναστέλνει πίσω τὶς ἐκκρίσεις ποὺ προσπαθοῦν ν' ἀποβάλουν οἱ βλεννογόνοι. Οἱ ἐκκρίσεις δὲ αὐτὲς ἀποτελοῦν εὐνοϊκὸ ἔδαφος ἀνεπτύξεως μικροβίων, ποὺ φέρνουν ἐπιπλοκὲς σοβαρές, ὅπως ἡ πνευμονία, ἡ μαστοειδίτις ἢ ἀρθρίτις, κλπ. Ἀντιθέτως, τὸ φτάρνισμα προκαλεῖ ἐλάττωσι τῆς πιέσεως μέσα στὴ μύτη, κι' ἔτσι οἱ βλαβερὲς ἐκκρίσεις φεύγουν εὐκολώτερα.

Φταρνίζεστε λοιπόν. Σὲ κάθε ὥρα καὶ σὲ κάθε στιγμή. Φταρνίζεστε χάριν τῆς ὑγείας σας καὶ γιὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐχαρίστησι ν' ἀκοῦτε νὰ σᾶς λένε τὸ γνωστό: «Με τὶς ὑγείες σας!»

Γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς ὁμιλίας

Ἡ ἀπώλεια τῆς ὁμιλίας ἔπειτα ἀπὸ βλάβες καὶ τραυματισμοὺς τοῦ ἐγκεφάλου θεραπεύεται τώρα μὲ "νάτριον ἀμυτάλ» — τὸ ἴδιο ποὺ χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς «ὄρρος τῆς ἀληθείας». Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἐφαρμόσθηκε κατὰ τὸν πόλεμο σὲ πληγωμένους στρατιῶτες καὶ κατόπιν σὲ πολίτες. Εἰσάγεται μὲ ἔνεσι στὶς φλέβες καὶ προκαλεῖ ζαφνικὴ καὶ κατοπληκτικὴ καλλιτέρευσι ποὺ συνεχίζεται κι ἀφοῦ περάσουν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνέσεως. Ἔχει δοκιμασθῆ μ' ἐπιτυχία ἀκόμη καὶ σὲ περιπτώσεις ἀπωλείας τῆς ὁμιλίας κατόπιν ἐγχειρήσεως τοῦ ἐγκεφάλου ἢ ἀπὸ θρόμβο αἵματος.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΡΙΔΥΜΑ!

Μοναδικὸ γεγονὸς στὰ ἰατρικὰ χρονικὰ τῆς Ἀμερικῆς ἀποτελεῖ ἡ περίπτωσις τῆς Μάργκαρετ Οὐάλτερ, ποὺ εἶχε γεννήσει πέρυσι τρίδυμα καὶ ἡ ὁποία ἐφέτος ἐγέννησε πάλι τρίδυμα. Εἶνε αὐτὰ ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μ' ς' ἡ Πρίτσια, ὁ Πὼλ καὶ ὁ Πήτερ ποὺ χαίρουν ἄκρας ὑγείας. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἀμερικανίδα αὐτὴ ἔχει ἄλλα τρία παιδιά, δηλαδὴ ἓν ὅλω ἐννέα! Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀναφέρουν ὅτι ὑπάρχει μία πιθανότης στὶς 54.000.000 γιὰ νὰ συμβῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα!

ΤΙ ΕΙΝΑΙ τὸ βαρὺ ὕδωρ

Ἡ σημασία του γιὰ τὴ διάσπασι τοῦ ἀτόμου

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀτομικῆς βόμβας γίνεται συχνὰ λόγος γιὰ τὸ «βαρὺ ὕδωρ».

Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὸ τὸ νερὸ καὶ γιατὶ ἔγινε ἀποκλῆδη βαρύ;

Ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἀνακάλυψε πρῶτος εἶνε ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς Οὐρεύ, ποὺ ἐργαζόταν κατὰ τὸ 1931 στὸ μεγάλο ἠλεκτρικὸ ἐργοστάσιο τοῦ Βέμορκ, κοντὰ στὴ μικρὴ νοροβηγικὴ πόλι τοῦ Ριούκαν.

Ὅσο γιὰ τὸ βάρος του, δὲν εἶνε πολὺ περισσότερο βαρὺ ἀπὸ τὸ συνηθισμένο νερό, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ὑποθέσωμε ἡ ὀνομασία του. Μόλις ξεπερνάει τὸ βάρος τοῦ κοινοῦ νεροῦ κατὰ ἑκατὸ περίπου γραμμάρια στὸ κάθε λίτρο. Ἂν ἐπίσης εἶνε κανεὶς τὴν περιέργεια — καὶ τὴν δυνατότητα — νὰ τὸ βάλῃ νὰ βράσῃ, θὰ ἔβλεπε πὼς θὰ ἀπηντοῦντο ἐλάχιστοι μόνον βαθμοὶ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς 100 γιὰ νὰ φτάσῃ σὲ κατάστασι βραασμοῦ.

Μὲ λίγα λόγια, διαφέρει πολὺ λίγο ἀπὸ τὸ κοινὸ νερό. Εἶνε ἐπίσης καθαρὸ καὶ διαυνές, ὅπως τὸ νερὸ μιᾶς πηγῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸ ἔπινε νιὰ νὰ σβύσῃ τὴ δίψα του, θὰ δοκίμαζε πολὺ περίεργες ἐκπλήξεις.

Πρῶτα - πρῶτα θὰ ἔβλεπε τὴ δίψα του νὰ μεγαλώνῃ. Ὅσο ἔπινε ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό. Καὶ σὲ λίγο θὰ αἰσθανόταν μιὰ φωτιὰ νὰ τοῦ καίῃ τὰ σωθικά. Ἡ ἐσωτερικὴ αὐτὴ πυροκαϊὰ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ δυναμώνῃ, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ προκαλοῦσε τὸ θάνατο τοῦ ἀσυνέτου ἢ τοῦ δυστυχισμένου, ποὺ θὰ εἶνε πιὴ ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό.

Καὶ τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε καὶ σὲ μιὰ πελωρία φάλαινα ἀκόμη, ἂν εἶνε συμβῇ νὰ πιῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό.

Ἕνα σπυρὶ σταριοῦ ἢ ὁποιουδήποτε ἄλλου δημητριακοῦ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν θὰ βλάσταινε ποτέ, ἂν συνέβαινε νὰ πέσῃ πάνω του μιὰ σταγόνα ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό.

Στὸ βαρὺ ὕδωρ, τὴ θέσι τοῦ κοινοῦ ὑδρογόνου κατέχει τὸ δευτέριον ἢ βαρὺ ὑδρογόνον, ποὺ καλεῖται ἔτσι γιατὶ ἔχει διπλασίαν πυκνότητα.

Τὸ κοινὸ ὕδωρ περιέχει, ἄλλωστε, μιὰ ἐλαχίστη ποσότητα δευτερίου. Μόλις ἕνα μόριον στὰ 6.500 μόρια κοινοῦ ὑδρογόνου.

Δεδομένου ὅτι τὸ βαρὺ ὕδωρ δὲν βρίσκεται μόνο στὴ φύσι, δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ τὸ ἐξαγάγωμε ἀπὸ τὸ κοινὸ ὕδωρ.

Ἕνα ἁπλὸ παράδειγμα θὰ μᾶς κάμῃ ν' ἀντιληφθοῦμε πόσον δύσκολη εἶνε αὐτὴ ἡ ἐξαγωγή. Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι ἀνάμεσα ἀπὸ 6.500 μαγναριτάρια τοῦ ἰδίου χρώματος θὰ θέλαμε νὰ βροῦμε ἕνα, ποὺ εἶνε μόλις μεγαλείτερο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Θὰ μᾶς χρειάζονταν ἑβδομάδες καὶ μῆνες ἴσως γιὰ νὰ τὸ κατορθώσωμε.

Γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀπομόνωσις τῶν βαρέων μορίων τοῦ δευτερίου χρειάζονται ὄχι λιγώτερες ἀπὸ 23 ἠλεκτρολύσεις. Καὶ στὸ τέλος ἔπειτα ἀπὸ ἐπεξεργασία δεκάδων τόννων κοινοῦ νεροῦ, μόλις θὰ κατορθώσωμε νὰ συγκεντρώσωμε μιὰ μικρὴ φιάλη βαρέος ὕδατος.

Γι' αὐτό, τὸ κόστος τῆς παραγωγῆς του εἶνε πολὺ μεγάλο.

Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, ὑπῆρχε ἕνα μόνο ἐργοστάσιο παραγωγῆς βαρέος ὕδατος σ' ὅλο τὸν κόσμο, στὸ Ριούκαν τῆς Νορβηγίας.

Τελευταῖα, ὅμως, οἱ Ἀμερικανοὶ κατασκεύασαν ἕνα δεύτερο στὸ Τεράϋλ τοῦ Καναδᾶ.

Ἀλλὰ γιατὶ οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ διάσπασι τοῦ ἀτόμου ἀποδίδουν τόση μεγάλη σημασία στὸ βαρὺ ὕδωρ καὶ γιατὶ διεξήχθη κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου ἕνας τεράστιος ἀγὼν μεταξὺ Ἰντελλιτζένς Σέρβις καὶ τῶν Γερμανῶν γιὰ τὴν κατοχὴ τοῦ ἐργοστασίου τοῦ Ριούκαν;

Τὸ βαρὺ ὕδωρ ἔχει τὴν περίεργη ἰδιότητα νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν κίνησι τῶν οὐδετερονίων ποὺ χησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν διάσπασι τοῦ οὐρανίου.

Ὅταν ἕνα οὐδετερόνιον (σωματίδιον χωρὶς ἠλεκτρικὴ φόρτισι) πέσῃ πάνω στὸν πυρῆνα, ἑνὸς ἀτόμου οὐρανίου, δύο εἶνε τὰ ἐνδεχόμενα ποὺ μποροῦν νὰ συμβοῦν.

Ἂν τὸ οὐδετερόνιο εἶνε πολὺ ταχύ, θὰ περάσῃ πάνω στὸν πυρῆνα τοῦ ἀτόμου σὰν ἕνα τόπι καὶ δὲν θὰ προκαλέσῃ καμιὰ ἀθροὰ "Αντίθετα, ἂν εἶνε βραδύ, θὰ νωθῇ μέσα στὸν πυρῆνα καὶ θὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκπομπὴ ἢ ἐπιφέροντας ἔτσι τὴν ἀπελευθέρωσι ἑνὸς μεγάλου ποσοῦ ἐνεργείας.

Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ βρεθῇ ἕνα μέσον ποὺ νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν ὁρμητικὴ κίνησι τῶν οὐδετερονίων πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀτομικοῦ πυρῆνος. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ βαρὺ ὕδωρ.

Στὴν πραγματικότητα, λοιπόν, τὸ βαρὺ ὕδωρ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ τὴ διάσπασι τοῦ ἀτομικοῦ πυρῆνος. Καὶ εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι χωρὶς αὐτὸ ἡ ἀτομικὴ ἐπιστήμη θὰ βρισκόταν ἀκόμη στὰ σπάργανά της, γιατὶ δὲν θὰ εἶχε κατορθώσει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ πλαίσιον τῆς θεωρίας γιὰ νὰ εἰσέλθῃ στὴν περιοχὴ τῶν πρακτικῶν ἐφαρμογῶν.

✪✪

Ἕνα θαυματουργὸ φυτόν

Οἱ Ἀμερικανοὶ βοτανολόγοι ἀνακάλυψαν στὴ Φλωρίδα ἕνα φυτό, ποὺ παρουσιάζει ὅλες τὶς ἰδιότητες τῆς μετάξης, τῆς καννάβεως καὶ τοῦ βαμβακος. Ἀπὸ τὶς ἴνες αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ ἀρχισαν νὰ κατασκευάζωνται ὑφάσματα ποὺ εἶνε πολὺ στερεώτερα καὶ καλύτερα ἀπὸ τὰ ἀντίστοιχα μεταξωτὰ καννάβινα ἢ βαμβακερὰ ὑφάσματα. Ἀπὸ τὸ ἴδιο φυτὸ μποροῦν νὰ κατασκευασθοῦν ἐπίσης ἐλαστικὰ αὐτοκινήτων.

Τὰ σπερματοζωάρια καὶ τὸ σακχαρον

Οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες Μὰν καὶ Νταϊθης ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ πειράματα σὲ διάφορα ζῶα καὶ ἰδίως τούρους, διεπίστωσαν ὅτι ἡ ἐξαιρετικὴ θραστηριότης ποὺ παρουσιάζουν τὰ σπερματοζωάρια τοῦ ἄρρενος ὀφείλονται σὲ μιὰ εἰδικὴ μορφὴ σακχάρου ποὺ παράγεται μέσα στὸν ὀργανισμὸ τὴν καλουμένη "ἄρρεν κτόζη». Ἡ οὐσία αὐτὴ ἐναποτίθεται στοὺς ἀγωγοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐκρέει τὸ ὑγρὸν τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους καὶ στὸν προστάτη, σὲ τρόπο ποὺ τὰ σπερματοζωάρια τὴν βρίσκουν ἑτοίμη καὶ ἀναζωογονοῦνται τρεφόμενα μ' αὐτήν.

Ὡριμένοι καρποί, ὅπως τὰ μῆλα τὰ σταφύλια τὰ αὔκα κτλ., εὐνοοῦν ἰδιαιτέρως τὴν παραγωγὴ αὐτῆς τῆς οὐσίας. Ἡ ποσότης της ἐξασθενίζει μὲ τὴν πάροδο τῆς ἡλικίας. Ἀντιστοιχα, ἐξασθενίζουν καὶ οἱ γενετήσιες ἱκανότητες τοῦ ἀνδρός

Τελωτοθεραπεία

— Λοιπόν; Σᾶς ἄρεσε ὁ παπαγάλλος ποὺ ἀγοράσατε χθές;
— Τρυφερώτατος. Τὸν ἐφάγαμε ψητόν!...

ΕΝΑΣ ΚΟΥΤΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

— Τί διάβολο μοῦ τὴν ἔστειλαν τὴ λίμα; Ἐνῶ δὲν κάνω μανικιούρ!...

Ἡ κρίσις τοῦ καπέλλου καὶ ἡ κατάντια τῶν καπελλάδων.

Τὸ ἀμάραντο στεφάνι

Δραματικὸ διήγημα

ΚΑΜΜΙΑ δεκαριὰ ἄντρες περιτριγυρίζαν μέσα σ' ἕνα φωτόλουστο σαλόνι μιὰ νέα καὶ ὁμορφη γυναῖκα, ποὺ ἦταν ξαπλωμενη σ' ἕνα ντιβάνι. Οἱ νέοι αὐτοὶ ἦσαν Βενετσιάνοι καὶ ἡ ὡραία γυναικα ἡ Μαρίνα, ἡ περίφημη σοπράνο τοῦ θεάτρου Σὰν-Κὰρλο τῆς Ρώμης, ποὺ ἔδινε τώρα παραστάσεις στὴ Βενετία.

— Σπουδαῖο στεφάνι ! εἶπε ὁ κόμης Σπόζι, δείχνοντας μερικὰ ὡραία τριαντάφυλλα.

— Μοῦ τὄρριξαν χτὲς στὴ σκηνὴ στὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης», ἀπάντησε ἡ Μαρίνα.

— Εἶσαι ἡ ἀγαπημένη τοῦ κοινοῦ, εἶπε ὁ ἀββᾶς Φαινέτι. "Ενα λουλοῦδι ποὺ δὲν θὰ μαραθῆ ποτέ.

— 'Η Βενετία μ' ἀγαπάει, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, μὰ ὄχι ὅπως πρῶτα, παρατήρησε ἡ Μαρίνα.

— Ναί, εἶπε ὁ κόμης Σπόζι, ἡ Βενετία χωρίστηκε τώρα σὲ δυὸ στρατόπεδα. 'Ενθουσιάζεται καὶ χειροκροτεῖ τὴ Μαρινα, μὰ ἐνθουσιάζεται καὶ χειροκροτεῖ καὶ τὴ Μπελλίνα. Εἶνε ὡραία γυναῖκα καὶ τραγουδάει κι' αὐτὴ περίφημα.

— Νομίζετε, φίλοι μου, πὼς εἶνε ἀνώτερή μου; εἶπε μὲ κακία ἡ Μαρίνα. "Ω! "Αν ξέρατε πόσο τὴν μισῶ! Πόσες φορὲς μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ νὰ τὴν σκοτώσω. "Ημουνα δέκα ἑφτὰ χρονῶ ὅταν μαχαίρωσα τὴ γυναῖκα ποὺ μοῦ εἶχε κλέψει τὸν ἀγαπημένο μου. Σήμερα εἶμαι εἴκοσι τεσσάρων, μά, παρ' ὅλη τὴ λογική μου, δὲ θὰ δίσταζα νὰ ἐγκληματήσω. Τὴ μισῶ τὴ Μπελλίνα, κλέβει κάτι ἀπ' τὴ δόξα μου !

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε μὲ φωνὴ γεμάτη μοχθηρία:

— 'Απὸ καιρὸ τώρα τριγυρίζει τὸν Μεγάλο Δούκα... Θέλει νὰ μοῦ τὸν πάρῃ!... Προχθὲς τοὺς εἶδαν μέσα σὲ μιὰ γόνδολα στὸ Γκράν Κανάλε... Μοῦ εἶπαν πὼς ἔμοιαζαν σὰν δυὸ νεαροὶ ἐρωτευμένοι... Δὲν κρύβουν πειὰ ἀπὸ κανένα τὰ τρυφερὰ φιλιά τους καὶ τὰ χάδια τους.

— Μὴν πιστεύεις τί λένε οἱ ἄλλοι... τῆς εἶπε γιὰ νὰ τὴν καθησυχάση ὁ κόμης Σπόζι. Μήπως τοὺς εἶδες μὲ τὰ μάτια σου;...

'Η Μαρίνα τινάχθηκε ἀπὸ τὸ ντιβάνι, σὰν νὰ τὴν δάγκωσε ξαφνικὰ ἕνα φίδι.

— Τοὺς εἶδα κι' ἐγώ! φώναξε μ' ἕνα εἶδος θριάμβου καὶ θυμοῦ μαζί. Ναί, τοὺς εἶδα ἀγκαλιασμένους στὸν κῆπο τῆς βίλλας Μαρκέζε!... "Ηταν σκοτεινὰ ἐκείνη τὴν ὥρα, μὰ ἐγὼ τοὺς διέκρινα...

»Καὶ θὰ ἔπνιγα τότε τὴ Μπελλίνα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, ἂν δὲν μὲ συγκρατοῦσε ὁ οἰκοδεσπότης...

— Γιατί ἔχεις τόση κακία μέσα σου, Μαρίνα; εἶπε ἤρεμα ὁ ἀββᾶς. Μήπως δὲν μπορεῖτε νὰ βασιλεύετε καὶ οἱ δυὸ σας στὴ σκηνή;

— "Οχι, ἀποκρίθηκε μὲ λύσσα ἡ σοπράνο, ἡ ἐκείνη ἢ ἐγώ !

— Δὲν ἔχεις δίκηο, ἀγαπητή μου, εἶπε ὁ μαρκήσιος Φαλκόνε. Μήπως δὲν ἐξακολουθεῖς νὰ βασιλεύῃς καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ Μεγάλου Δούκα;

— "Οχι. Φαίνεται πὼς ὁ Δούκας χόρτασε πιὰ τὴν ὁμορφιά μου. Εἶμαι ἡ «παλιά», ἐνῶ ἡ Μπελλίνα εἶνε ἡ «καινούργια».

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε μέσα στὸ σαλόνι ὁ βαρῶνος φὸν Χέλμουτ. "Ηταν γερμανός, χοντρός, κοντός, μὰ ἔξυπνος. "Εμενε χρόνια στὴ Βενετία καὶ τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι γιὰ τὴν καλή του καρδιά.

— "Ερχεσαι ἀπ' τὸ θέατρο; τὸν ρώτησε ἡ Μαρίνα.

— Ναί, καλή μου φίλη.

— Λοιπόν;...

— "Α! ὁ θρίαμβος τῆς Μπελλίνας στὴ «Λουτσία» ἦταν κάτι τὸ ἀφάνταστο. Τὴν ἔβγαλαν ἔξη-ἑφτὰ φορὲς στὴ σκηνή.

'Η Μαρίνα ἔγινε κίτρινη σὰν τὸ λεμόνι.

— "Ερχομαι ἀπ' τὸ σπίτι της, πρόσθεσε ὁ βαρῶνος, ὅπου τὴ συνόδεψε ὁ Μεγάλος Δούκας ὡς τὸ δωμάτιό της. 'Η Μπελλίνα, πιὸ ὁμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἔγειρε σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἀγκάλιασε τὸν ἀγαπημένο της, ποὺ εἶχε σκύψει κοντά της, μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα...

'Η Μαρίνα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ λιποθύμησε...

★

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἀπόγευμα, σὲ μιὰν αἴθουσα μὲ πολὺ γοῦστο διακοσμημένη, κάθονταν γύρω ἀπὸ ἕνα στρωμένο τραπέζι ἡ Μπελλίνα μὲ τοὺς δυὸ φίλους της.

"Ολοι τους ἦσαν ἕτοιμοι γιὰ νὰ πᾶνε σ' ἕνα χορὸ μεταμφιεσμένων.

— Θὰ κατορθώσουμε λοιπὸν νὰ συμφιλιώσουμε τὶς δυὸ ἀντίπαλες; ρώτησε ὁ Δούκας.

—"Ας τὸ ἐλπίσουμε, ἀπάντησε ὁ φίλος του.

Σὲ λίγο ἀκούστηκαν βήματα. 'Η Μπελλίνα ἔβγαλε μιὰ μάσκα καὶ τὴ φόρεσε βιαστικά. 'Η πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ἡ Μαρίνα μὲ ὕφος ἀγέρωχο. Αὐτὴ κρατοῦσε τὴ μάσκα της στὸ χέρι.

— Δούκα, εἶπε δίχως περιστροφές, ξέρω γιατί μὲ κάλεσες. 'Επιθυμεῖς ἡ Μπελλίνα κι' ἐγὼ νὰ συμφιλιωθοῦμε. Δέχομαι τὴν πρότασί σου. Βγάλε τὴ μάσκα σου, Μπελλίνα. "Ο φθόνος καὶ ἡ ἔχθρα εἶνε κακοὶ σύμβουλοι. "Ελα να φιληθοῦμε Μπελλίνα.

"Ολοι χειροκρότησαν ὅταν φιλήθηκαν οἱ δυὸ γυναῖκες. Τὸ γεῦμα ἦταν εὔθυμο. Στὰ ἐπιδόρπια ἡ Μπελλίνα ἤπιε γιὰ τὸν θρίαμβο τῆς Μαρίνας ποὺ θὰ ἐμφανιζόταν ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες στὸ «Ριγολέττο». 'Η Μαρίνα τῆς ἀπάντησε :

— Πίνω κι' ἐγὼ γιὰ τὸν δικό σου θρίαμβο, Μπελλίνα, 'Απόψε θὰ σὲ χειροκροτήσω στὸν «Κουρέα» καὶ ὑπόσχομαι νὰ ρίξω στὴ Ροζίνα ἕνα ἀμάραντο στεφάνι.

— Θἄνε μιὰ ἀλησμόνητη βραδυὰ γιὰ τὴ Βενετία, εἶπε ὁ Δούκας.

★

Σ' ὅλη τὴ Βενετία εἶχε διαδοθῆ ὅτι οἱ δυὸ καλλιτέχνιδες εἶχαν πιὰ συμφιλιωθῆ. Γι' αὐτὸ τὸ βράδυ, τὸ θέατρο τοῦ Σὰν-Κάρλο ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμᾶτο. Οἱ θαυμαστὲς τῆς Μαρίνας καὶ τῆς Μπελλίνας ποὺ εἶχαν κατακλύσει τὴν πλατεῖα καὶ τὰ θεωρεῖα ἀποτελοῦσαν πιὰ ἕνα καὶ μόνο στρατόπεδο. ἑνωμένο καὶ ἀποφασισμένο νὰ χειροκροτήσῃ τὸ ἴδιο καὶ τὶς δυὸ τραγουδίστριες. Ζωηρὲς ζητωκραυγὲς ἀντηχοῦσαν στὸ θέατρο ὅταν ἔβλεπαν τὴ Μαρίνα, ἀπὸ ἕνα θεωρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς, νὰ χειροκροτῆ μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν ἐπιτυχία τῆς Μπελλίνας. "Ο Δούκας, ποὺ καθόταν πλάϊ της, ἦταν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του. Μόνο ὁ βαρῶνος, καθισμένος στὸ βάθος, κουνοῦσε σκεπτικὸς πότε-πότε τὸ κεφάλι του.

"Οταν ἔκλεισε ἡ αὐλαία, μετὰ τὴν τελευταία πρᾶξι, ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ξέσπασε σὲ ζητωκραυγές. 'Η Μπελλίνα, συγκινημένη, ὑποκλινόταν καὶ χαιρετοῦσε χαμογελῶντας στὸν κόσμο, στέλνοντάς του φιλιὰ μὲ τὰ χέρια της. Βροχὴ ἀπὸ λουλούδια καὶ στεφάνια εἶχαν κατακλύσει τὴ σκηνή. 'Η Μαρίνα φώναξε :

— Μπράβο, Μπελλίνα !

Κι' ἔρριξε καὶ τὸ δικό της στεφάνι μὲ πολλὴ ἐπιδεξιότητα καὶ δύναμι, ἐνῶ ὅλοι χειροκροτοῦσαν σὰν δαιμονισμένοι.

"Εξαφνα ἀκούστηκε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ ἡ Μπελλίνα ἔπεσε νεκρή. Τὸ στεφάνι τῆς Μαρίνας, ποὺ ἦταν ἀπὸ μπροῦντζο, τὴν εἶχε χτυπήσει στὸ μέτωπο ἀπ' ὅπου ἔτρεχε τώρα ἄφθονο τὸ αἷμα.

"Οταν ἀργότερα οἱ ἀστυνομικοὶ συνέλαβαν τὴ Μαρίνα, αὐτὴ μὲ ἀπάθεια καὶ γελῶντας μοχθηρά, εἶπε στὸ Δούκα καὶ στοὺς ἄλλους ποὺ τὴν κύτταζαν κατάπληκτοι:

— Δὲν τῆς εἶχα ὑποσχεθῆ ἕνα ἀμάραντο στεφάνι ;...

ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ· ΑΜΠΡΑ

Αιθέριοι της Κοινωνίας

ΜΕΡΟΣ Α'.

Ἡ καταστροφή

Ἕνα χτύπημα κουδουνιοῦ ἀντήχησε. Ἡ κυρία ντὲ Σαμπρεβὲρ βιάστηκε νὰ πάη ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, κι' ἔπειτα ξαναγύρισε ἀμέσως στὴν τραπεζαρία, ἀκολουθούμενη ἀπὸ ἕνα ξανθὸ κοριτσάκι, δώδεκα χρονῶν, πολὺ ὅμορφο, ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του δυὸ ὑπέροχα μπουκέτα ἀπὸ ἀγριολούλουδα.

— Φτάνω στὴν ὥρα, δὲν εἶν' ἔτσι, κυρία; ρώτησε εὐγενικὰ τὸ κοριτσάκι.

— Βέβαια, μικρή μου Λουΐζα, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιατὶ εἴσαστε ἀκριβής, ἀπάντησε ἐκείνη.

— Εἶνε λοιπὸν ἡ γιορτὴ τοῦ κ. ντὲ Σαμπρεβέρ;

— Ναί. Μοῦ δίνετε τὸ λογαριασμό σας;

— Ἡ θειὰ Λεμαὶρ δὲν τὸν ἑτοίμασε. Εἶπε πὼς θὰ τὴν πληρώνατε περνῶντας... Ὡρβουάρ, κυρία...

Κι' ἡ ὅμορφη μικρὴ ἀνθοπῶλις ἔφυγε, χαιρετωμένη, ἀνάλαφρη, σὰν πουλάκι.

Ἡ κυρία ντὲ Σαμπρεβέρ, μιὰ νέα γυναῖκα τριανταδυὸ χρονῶν, μέσα σ' ὅλη τὴν ἄνθησι μιᾶς καστανῆς ὁμορφιᾶς, ἐμοίρασε γρήγορα τὰ λουλούδια στὰ δυὸ βάζα, τὰ τοποθετημένα πάνω στὸ τραπέζι. Συγχρόνως, ἀπαντοῦσε, χαμογελῶντας, στὶς ἀφελεῖς ἐρωτήσεις τοῦ γυιοῦ της, ἑνὸς παιδιοῦ δέκα χρονῶν, πολὺ ἔξυπνου.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ὁ κ. ντὲ Σαμπρεβὲρ μπῆκε μέσα, καί, μὲ ὕφος κουρασμένο, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἔπειτα, σάμπως οἱ τρυφερότητες τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ γυιοῦ του νὰ τὸν κούραζαν πιὸ πολύ, τοὺς ἀπώθησε σιγά.

— Τί ἔχεις λοιπόν, Ζάκ; παραξενεύτηκε ἡ κ. ντὲ Σαμπρεβέρ, κατάπληκτη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνεξήγητη στάσι του.

— Ἄ, καϋμένη μου Ζενεβιέβ, ἂν ἤξερες, ψιθύρισε ἐκεῖνος.

— Τί συμβαίνει; Κανένα ἄσχημο νέο;

— Ἀλλοίμονο! Μιὰ καταστροφή, σχεδὸν ἀνεπανόρθωτη! Εἴμαστε κατεστραμμένοι κι' ἴσως-ἴσως κι' ἀτιμασμένοι...

— Τί λές; Θεέ μου!

— Τὴν ἀλήθεια! Ὁ παληάνθρωπος ὁ συνεταῖρος μου, ποὺ τοῦ εἶχα ἐμπιστευθῆ τὴ μικρή μας περιουσία, τὄσκασε χθὲς τὸ βράδυ, ἀφοῦ καταχράσθηκε ὅλα τὰ λεφτὰ τῶν πελατῶν μας καὶ τὸ κεφάλαιό μας μαζί. Ὄχι μόνο εἶμαι κυριολεκτικὰ ξεπιανταγμένος, ἀλλ' εἶμαι ἐν μέρει καὶ ὑπεύθυνος γι' αὐτὴ τὴ φοβερὴ κατάχρησι.

— Ἄ! Τί φριχτὴ δυστυχία! Τί θὰ γίνουμε τώρα;

— Δὲν τολμῶ νὰ τὸ σκεφτῶ! Τάχω γάσει, μ' ἔχει κυριολεκτικὰ συντρίψει αὐτὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὄμαθα, τριγυρνάω στοὺς δρόμους, μὲ τὸ κεφάλι ἀδειανό, μὲ τὸ θάνατο στὴν ψυχή. Μιὰ στιγμή, μέσα στὴν ἀπελπισία μου, σκέφθηκα νὰ τελειώνω ἀμέσως, νὰ πάω νὰ ριχτῶ μέσα στὸ Σηκουάνα. Εὐτυχῶς, ἡ ἀγαπημένη μου μορφὴ σου, καὶ ἡ ἀνάμνησι τοῦ Πετοάκη μας, ἐπρόβαλαν μέσα στὴ σκέψι μου. Ἐσεῖς, ἐσεῖς οἱ δυὸ ἀγάπες μου, ποὺ σᾶς χρωστάω τόσες ἀνείπωτες χαρές, ποὺ κοντά σας βρῆκα τὴν πιὸ γλυκειὰ παρηγοριὰ ἀπὸ τότε ποὺ τὰ χάλασα ὁριστικὰ μὲ τὴ μητέρα μου, μόνο σεῖς μὲ σώσατε ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία...

— Καϋμένε μου Ζάκ!

— Ναί! Χωρὶς τὶς προσφιλεῖς μου ὑπάρξεις σας, θἄφινα γρήγορα, καὶ χωρὶς νὰ λυπηθῶ, αὐτὴ τὴν κολασμένη γῆ, ποὺ εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀδικίες. Ἀλλ' ἤσαστε ἐκεῖ, μέσα στὴν καρδιά μου τόσο ὅμορφοι κι' οἱ δυό σας, τόσο ἀγαπημένοι!... Καὶ θέλησα νὰ σᾶς ξαναϊδῶ...

Ὁ κ. ντὲ Σαμπρεβὲρ σταμάτησε ἀπότομα. Ἡ φωνή του πνιγόταν ἀπὸ μιὰν ἀνέκφραστη συγκίνησι.

— Μ' ἔκλεψαν... Μὲ κατέστρεψαν! ἐψέλλισε.

— Ζάκ μου, μὴν ἀπελπίζεσαι!... Κάνε κουράγιο, ἔλα στὰ λογικά σου... Ἔτσι ἑνωμένοι ὅπως εἴμαστε, θὰ νικήσουμε τὴ Μοῖρα...

— Πῶς; Δὲν πρέπει, στὸ ἀναμεταξύ, νὰ ζήσουμε; Ὅλα μᾶς ἦρθαν μαζί. Αὔριο πρέπει νὰ πληρώσουμε τὸ νοίκι, καὶ δὲν ἔχουμε οὔτε ἑκατὸ φράγκα! Σὲ ποιὸν ν' ἀποταθῶ, ποιὰ πόρτα νὰ χτυπήσω γιὰ νὰ βρῶ μιὰν ἄμεση βοήθεια, ἕνα σίγουρο στήριγμα;

— Ἡ μητέρα σου, πιθανόν; Σὲ μιὰ τέτοια δύσκολη περίστασι, δὲν θ' ἀρνηθῆ νὰ σ' ἀκούση...

— Ἡ μητέρα μου! ἔκαμε ὁ ντὲ Σαμπρεβὲρ μ' ἕνα ὕφος ἐχθρικό. Δὲν ἀρνήθηκε ἄσπλαχνα νὰ σὲ δεχθῆ, νὰ ἰδῆ τὸν ἀγαπημένο μας τὸν Πετράκη;

— Ἀλλοίμονο! Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια! Γιατὶ μὲ παντρεύτηκες παρὰ τὴ θέλησί της. Ἐγώ, ἕνα κορίτσι μεσαίας τάξεως, ὀρφανό, χωρὶς περιουσία, δὲν ἤμουν ἄξια νὰ γίνω ἡ νύφη τῆς κόμησας ντὲ Καστελβιέ...

— Ἀλαζονεία τῆς ράτσας, προλήψεις ἠλίθιες καὶ σκληρές! ψιθύρισε ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ.

— Δὲν θὰ μποροῦσες νὰ ἰδῆς τὸν πατρυιό σου;

— Πρὸς ποιὸ σκοπό; Ὁ κόμης ντὲ Καστελβιὲ ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασι τῆς μητέρας μου, ἡ μᾶλλον τῆς τεράστιας προίκας, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει... Ὄχι! Ὄχι! Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω τίποτε ἀπ' αὐτούς, οὔτε ἀπὸ κανένα!

Ὁ ντὲ Σαμπρεβὲρ σώπασε, συντριμμένος ἀπ' τὴ θλίψι του. Σιγά-σιγά, καυτερὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦνε στὸ πρόσωπό του, κάτωχρο ἀπ' τὴν ἀγωνία.

Ἐκείνη, κυριευμένη ἀπ' τὴν ἀπελπισία, στράφηκε καί, μὲ μιὰν ἔνστικτη κίνησι ἤσυχης μητρικῆς τρυφερότητας, ἔσκυψε ἁπαλὰ τὸ κεφάλι τοῦ γυιοῦ της, πού, φοβισμένος, εἶχε γύρει στὸν ὦμο της.

— Ἄκουσε, Ζάκ, ἐπανέλαβε, μ' ἕνα τόνο ποὺ ἔδειχνε ξαφνικὴ ἀποφασιστικότητα. Θὰ ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὰ ξαναφτιάσης μὲ τοὺς δικούς σου, καὶ νὰ σωθῆς... Ἀφοῦ ἐγὼ μόνη εἶμαι ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀποπομπῆς σου ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σου, ἀφοῦ, χωρὶς ἐμένα, θὰ μποροῦσες νὰ ζήσης πλούσια, μέσα στὴ χλιδὴ ποὺ ἤσουν συνηθισμένος, ἂς χωρίσουμε!

— Ὦ! Ζενεβιέβ! Τί λές;

— Θὰ δουλέψω γιὰ ν' ἀναθρέψω τὸ παιδί μου. Θὰ ζήσω ἀποτραβηγμένη, μὲ τὴν ἀξέχαστη ἀνάμνησι τοῦ ἔρωτά μας, τῶν δώδεκα χρόνων τῆς εὐτυχίας ποὺ μοῦ ἔδωσες. Αὐτὸ θ' ἀρκέση τώρα γιὰ νὰ μοῦ γεμίση τὴ ζωή. Σ' ἐξορκίζω, δέξου το γιὰ τὸ συμφέρον σου, γιὰ τὴν ἀλαζονεία τῆς μητέρας σου, γιὰ τὸ μέλλον τοῦ γυιοῦ σου!

— Τρελλή! φώναξε ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, πειραγμένος. Ἔτσι λοιπόν! Κάνεις αὐτὴ τὴν ἀδικία στὴν καρδιά μου; Πιστεύεις ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ δεχτῶ μιὰ τέτοια συμφωνία; Μὲ θεωρεῖς τόσο δειλό, ὥστε νὰ παραδεχτῶ μιὰ τέτοια θυσία ἐκ μέρους σου;... Ἄ, Ζενεβιέβ! Εἶσαι ἄδικη καὶ σκληρή!

— Συγγνώμην! ... Ζάκ! ... Συγγνώμην!... Ἤμουν τρελλή!... ψιθύρισε ἡ νέα γυναῖκα μὲ φωνὴ συντριμμένη.

Καί, συγχρόνως, ἔπεσε πάνω στὸν ἄντρα της, κόλλησε στὸ στῆθος του, ἀπελπισμένη, βρίσκοντας καταφύγιο πάνω σ' ἐκείνη τὴν ἀνδρικὴ καρδιά, ποὺ χτυποῦσε τόσο γενναιόφρονα γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸ παιδί της. Σφίχτηκαν δυνατά, ὑπερδεύοντας τὰ δάκρυά τους. Κι' αὐτὴ ἡ τρυφερότης ἔδωσε κάποια δύναμι στὶς ψυχές τους, τὶς πληγωμένες κι' ἐξουθενωμένες.

— Ζάκ, ἀγαπημένε μου Ζάκ, θάρρος! ψιθύρισε ἡ Ζενεβιέβ. Μὴν ἀφίνεσαι νὰ καταβληθῆς. Θὰ κατανικήσουμε τὴ δυστυχία...

— Πιθανόν! εἶπε ὁ ντὲ Σαμπρεβέρ, προσπαθῶντας νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του.

— Πρῶτα-πρῶτα, ἐπανέλαβε ἐκείνη, δείχνοντας ἕνα προσποιητὸ θάρρος, ὃς καθήσουμε στὸ τραπέζι. Ἂς δοκιμάσουμε, αὐτὴ τὴν ὥρα, ποὺ ἔπρεπε νὰ μᾶς φέρη μιὰ χαρούμενη γιορτή, νὰ ξεχάσουμε λίγο τὸν πόνο μας... Τὰ λουλούδια μου ἦσαν τέτοιο ὅμορφα!...

— Ἀπὸ ποῦ προέρχονται;

— Ἀπὸ τῆς κυρίας Λεμαίρ, τῆς ἀνθοπώλισσας τῆς λεωφόρου Κλισύ, αὐτῆς ποὺ ἔχει τὴν ὅμορφη θετὴ κόρη, ποὺ τὴν ἀγαπάει τόσο ὁ Πετράκης...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἡ Ζενεβιὲβ ντὲ Σαμπρεβὲρ ἔσπρωχνε τὸ γυιό της στὴν καρέκλα του, τοποθετῶντας τον ἀντίκρυ στὸν πατέρα του. Ἡ ὄψι τοῦ ἀγγοῦ ἐκείνου παιδιοῦ, τοῦ τόσο ἀγαπημένου, φάνηκε νὰ δίνη κάποιο θάρρος στὸν ντὲ Σαμπρεβέρ.

— Ἔχεις δίκηο, εἶπε στὴ γυναῖκα του, πρέπει νὰ παλέψουμε ἀγρια, ν' ἀνασηκωθοῦμε μὲ τὴ δουλειά μας. Γι' αὐτόν!...

Καὶ κύτταξε τὸ γυιό του, μ' ἕνα βλέμμα ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ στοργή.

Καὶ τὸ γεῦμα ἄρχισε, σχεδὸν σιωπηλό, μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα μελαγχολίας.

Τὸ κορίτσι ποὺ χάθηκε

Τὴν ἴδια περίπου ἐκείνη ὥρα, ὁ κόμης ντὲ Καστελβιέ, ὁ πατρυιὸς τοῦ Ζὰν ντὲ Σαμπρεβέρ, κλειούταν μέσα στὸ τεράστιο γραφεῖο του, στὸ μεγαρό του τῆς λεωφόρου Μεσσίν.

Ἕνα παράξενο πρόσωπο ἦταν μαζί του.

Ὁ Ζύλ, μεσίτης καὶ ντέτεκτιβ συγχρόνως, φαινόταν μεταξὺ σαράντα καὶ πενῆντα χρονῶν. Τὸ πρόσωπό του ἦταν στενό, τὰ χείλη του λεπτά, τὰ χαρακτηριστικά του στιγματισμένα ἀπὸ παληὰ σπυριά. Τὰ δυνατὰ γυαλιά, ποὺ φοροῦσε, ἔκρυβαν κάπως τὴ διαπεραστικότητα τῶν μικρῶν, γκρίζων ματιῶν του.

— Κύριε κόμη, ἔλεγε, ἡ πεῖνα μου στὶς ὑποθέσεις καὶ ἡ ἱκανότης μου ὡς ντετέκτιβ, εἶναι γνωστές. Δὲν θὰ μετανοήσετε...

— Τὸ ἐλπίζω. Κρατῆστε λοιπὸν σημείωσι αὐτοῦ ποὺ θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ.

Ὁ Ζὺλ τράβηξε ἀπὸ μιὰ τεράστια κόκκινη τσάντα μερικὰ φύλλα ἄσπρου χαρτιοῦ κι' ἑτοιμάστηκε νὰ γράψη:

Ὁ κόμης ἐπανέλαβε:

— Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιστήθιους φίλους μου, ποὺ πέθανε τελευταία, μοῦ ἀνέθεσε τὴν ἱερὴ ὑποχρέωσι νὰ ἀναζητήσω μιὰ νόθο κόρη, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ ἕνα ἔνοχο δεσμό του... Περιστάσεις, ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὴ θέλησί του, τὸν ἔκαναν νὰ χάση τὰ ἴχνη αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, τρία χρόνια μετὰ τὴ γέννησί του. Ὁ φίλος μου, ἐπειδὴ ἦταν παντρεμένος, δὲν μπόρεσε δυστυχῶς ν' ἀσχοληθῆ, ὅπως θὰ ἤθελε, γιὰ τὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του, ποὺ ὡστόσο τὴν ἀγαποῦσε εἰλικρινά...

— Πάντοτε τὰ ἴδια λάθη, ὁ ἴδιος ἀνδρικὸς ἐγωϊσμός, ψιθύρισε ὁ Ζὺλ περιφρονητικά. Τί ἔκανε αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Ἦταν μοδίστρα, στὴν ὁδὸ ντὲ λὰ Παί. Λεγόταν Μάρθα Νταβέρ.

— Ζῆ ἀκόμα;

— Ὄχι, Ἀρρώστησε ἀπὸ πνευμονία, καὶ πέθανε, ἐδῶ κι' ἐννιὰ χρόνια, στὸ νοσοκομεῖο. Τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ θανάτου της, μιὰ καλὴ γυναῖκα, ποὺ δὲν μπόρεσαν ἑκτοτε νὰ βροῦν τὰ ἴχνη της, συμμάζεψε τὸ παιδί, ποὺ ἦταν τότε τριῶν ἐτῶν.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι θἄνε λοιπὸν δώδεκα χρονῶν τώρα. Πῶς ὀνομάζεται;

— Λουΐζα Νταβέρ, πολὺ πιθανόν.

— Μοῦ φαίνεται, παρετήρησε ὁ Ζύλ, ὅτι μεγάλα συμφέροντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι αὐτῆς τῆς κοπέλλας...

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησι φάνηκε νὰ ταράζη τὸν κόμητα ντὲ Καστελβιέ. Τὰ χαρακτηριστικά του ἀλλοιώθηκαν, παρὰ τὴ θέλησί του.

— Ναί, εἶπε τέλος, μὲ φωνὴ ποὺ τρεμε ἐλαφρά, ἀποδίδω μεγάλο ἠθικὸ ἐνδιαφέρον σ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι. Ὁ φίλος μου δὲν εἶχε ξεχάσει ποτὲ τὸν ἔνοχο ἔρωτά του. Ὅταν ἔφτασαν τὰ γεράτειά, κι' ἡ πεῖρα, ἡ συχνὰ τόσο σκληρή, τῆς ζωῆς τὸν ἔκαναν πιὸ σοφό, ἡ καρδιὰ του ὑπέφερε φριχτὰ ἀπὸ τὶς τύψεις γιατὶ δὲν εἶχε ἀρκετὰ ἐρευνήσει νὰ βρῆ τὴν ὀρφανή. Ἤθελε ν' ἀφοσιωθῆ, ἔκτοτε, στὸ εὐλαβικὸ αὐτὸ καθῆκον, νὰ τὴν ξαναβρῆ, νὰ τῆς ἐξασφαλίση μιὰν εὐτυχισμένη ζωή, πλούσια. Δυστυχῶς, ὁ θάνατος τὸν ἐμπόδισε νὰ πραγματοποιήση τὸν σκοπό του.

— Αὐτὸς... ὁ κύριος... εἶπε ὁ Ζύλ, τονίζοντας τὰ λόγια του, δὲν εἶχε ἄλλα παιδιά;

— Ὄχι. Παντρεύτηκε, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, μιὰ χήρα, πολὺ πιὸ πλούσια ἀπ' αὐτόν, ποὺ εἶχε ἤδη δυὸ γυιοὺς ἀπὸ τὸν πρῶτο της γάμο. Αὐτὴ ἡ κατάστασι θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ προικοδοτήση βασιλικὰ τὴ νόθο κόρη του, δίνοντάς της σχεδὸν ὅλη τὴν προσωπική του περιουσία, δηλαδὴ πέντε ἑκατομμύρια φράγκα!

— Πέντε ἑκατομμύρια! φώναξε ὁ Ζὺλ κατάπληκτος. Αὐτὸ εἶναι ὁλόκληρη περιουσία! Ὁ φίλος σας πέθανε ξαφνικὰ μήπως;

— Ὦ! Ἔχει κάνει τὴ διαθήκη του...

— Ἡ γυναῖκα κι' οἱ προγονοί τοῦ μακαρίτη δὲν θ' ἀντιταχθοῦν σ' αὐτὴ τὴν προικοδότησι;

— Ἀδύνατον! Ὅλα ἔχουν προβλεφθῆ. Ἕνας κωδίκελλος τῆς διαθήκης καθορίζει ὅτι, ἂν τὸ νόθο παιδὶ δὲν βρεθῆ, σὲ μιὰ προθεσμία δέκα ἐτῶν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ ἀνοίγματος τῆς διαθήκης, ἡ περιουσία, ποὺ τοῦ κληροδοτεῖται, θὰ δοθῆ στὴ χήρα τοῦ φίλου μου, καί, σὲ περίπτωσι ποὺ αὐτὴ ἔχει πεθάνει, στοὺς γυιούς της.

— Πολὺ καλά. Πρὸς τὸ παρόν, κύριε κόμη, ἐπιτρέψατέ μου νὰ θίξω τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς μου. Οἱ ἀναζητήσεις, τὶς ὁποῖες θέλετε νὰ μοῦ ἀναθέσετε, θὰ εἶνε, ἀσφαλῶς μακροχρόνιες, δύσκολες καὶ πολυέξοδες. Τί ποσὸν ὑπολογίζετε νὰ μοῦ ὁρίσετε;

Ὁ κόμης ντὲ Καστελβιὲ σκέφθηκε μιὰ στιγμή, ἐξετάζοντας συγχρόνως μὲ βλέμμα ἐξερευνητικὸ τὴ φυσιογνωμία τοῦ συνομιλητοῦ του, σὰ νἄθελε νὰ μαντέψη τὸ βαθμὸ τῆς ἁπλοϊστίας του καὶ τὴν ἀξία τῶν προθέσεών του.

— Δέκα χιλιάδες φράγκα, εἶπε τέλος.

— Τότε δὲν γίνεται τίποτα! φώναξε ὁ Ζύλ.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ὀρειβασία

Ἀνάθεμά σε, ρὲ Φροσί,
γουστάρεις πάλι ὀρειβασί -
στὴν Πάονηθα νὰ κάνης.
μὰ πρὶν ἐρθοῦμε στὰ μαγαί -
τὴν πανοδρόμο Σόνια Χέ -
σὲ μὲ μὴν παριστάνεις.

★

Ἀφοῦ σὲ ἔξω, βρὲ τοελλή,
κατάνεσαι ἀπὸ αὐλή
καὶ κατοικεῖς στὴ Βάθη
καὶ λέει τ' ἀνακοινωθέν
πὼς σῆμα σου κατατεθέν
ὑπῆρξε πάντα... ἡ σκάφη!

★

Λένε νυρίζεις στὰ χωριὰ
μὲ ἀκοιδὴ πουλοβεδιὰ
καὶ μὲ κασκὸλ ἐν τάξει.
μὲ νεαροὺς σαγλὲ - ὁλέ.

φορᾶς παπούτσι ἀρβυλὲ
καὶ πλέεις στὸ μετάξι.

★

Γύρνα διαβόλου κου - (μουδί
εὐθὺς ἀμέσως στὸ (τσαρδί
νὰ μή μὲ πιάσῃ τοέλλα.
καὶ μή μοῦ ξαναπῆς (γιὰ σκί.
γιατὶ ἀμέσως θὰ σὲ (σκί -
στὴ μέση σά... σαο- (δέλλα.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

λος, εὐθὺς ὡς ἡ κοπέλλα βρεθῆ καὶ διαπιστωθῆ ἡ ταυτότης της.

—Ἐλᾶτε τώρα, κύριε κόμη... Ἀστειεύεστε; Ἔκαμε ὁ Ζὺλ ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους. Δέκα χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ ψάξω νὰ βρῶ ἕνα κορίτσι, ποὺ χάθηκε ἐδῶ κι' ἐννιὰ χρόνια, μιὰ κληρονόμο πέντε ἑκατομμυρίων; Ἄ, ὄχι! Αὐτὸ ἀξίζει περισσότερα!... Δὲν ὑπολογίζετε τὰ καθημερινὰ ἔξοδα, τὸ κόστος τῶν ταξιδιῶν, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ πρέπει νὰ πληρώση κανείς;...

—Ἂς βάλουμε δεκαπέντε χιλιάδες.

—Εἶνε ἡ τελευταία σας λέξι;

—Δὲν θὰ δώσω οὔτε μιὰ πεντάρα παραπάνω.

—Τότε, δὲν γίνεται τίποτα!

Καί, λέγοντας αὐτά, ὁ Ζὺλ σηκώθηκε, ἔβαλε προσεκτικὰ τὸ καπέλλο του, πῆρε τὴν τσάντα του καὶ πρόσθεσε:

—Ὡρθούαρ. Θὰ περιμένω νὰ γίνετε πιὸ γενναιόδωρος.

—Πῶς; Φεύγετε; παραξενεύτηκε ὁ κόμης ποὺ σηκώθηκε κι' αὐτός.

—Διάβολε! Δὲν ἔχω πιὰ τίποτα νὰ κάνω ἐδῶ! ἀπάντησε ὁ Ζύλ, κυττάζοντας κατάματα τὸ συνομιλητή του. Ὡστόσο, μιὰ συμβουλὴ προτοῦ νὰ φύγω: Νἄσαστε βέβαιος πὼς δὲν θὰ βρῆτε ποτὲ τὸ μπαστάρδικό σας, ἂν δὲν πληρώσετε καλά!

—Γίνεστε ἀναιδής!

—Ὡς ἐδῶ! Ἂς σταματήση ἡ κωμωδία! Ἂς παίξουμε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά· αὐτὸ εἶνε τὸ προτιμώτερο. Αὐτὰ εἶνε τὰ δικά μου τὰ χαρτιά!

—Αὐτὸ εἶνε ἐκβιασμός!

—Πᾶρτε τὸ ὅπως θέλετε! Γιατὶ νὰ παζαρεύετε, ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε τόσο πολὺ νὰ βρῆτε τὴ νόθο κόρη σας;

—Τὴν κόρη μου;

—Μὰ ναί, τὴν κόρη σας! Φανταστήκατε πὼς μὲ ξεγελάσατε μὲ τὸ ἁπλοϊκό σας παραμύθι; Σὰν ντέτεκτιβ ποὺ εἶμαι, φρόντισα νὰ συγκεντρώσω ἀπὸ πρὶν ὡρισμένα στοιχεῖα γιὰ τὴν κοινωνική σας κατάστασι. Λοιπόν, ὁ φίλος σας ὁ μακαρίτης, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν βασανίζει ἡ συνείδησί του, εἴσαστε σεῖς, κύριε κόμη, σεῖς, ποὺ παντρευτήκατε, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, τὴ χήρα ντὲ Σαμπρεβέρ, πού, οἱ δυό της γυιοὶ δὲν εἶνε καὶ τόσο φίλοι σας. Σεῖς, ποὺ ὑποφέρετε ἀπ' τὴν ψυχική σας μοναξιά...

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ τόσο καθαρὰ καὶ τόσο ἀκριβῆ, ὁ ντὲ Καστελβιὲ φάνηκε μετανοημένος, ποὺ ἐμπιστεύθηκε τὸ θλιβερό του μυστικὸ σ' ἕνα πρόσωπο ἀσυνείδητο, ποὺ ἔδειχνε τώρα τὴν πραγματική του ὄψι.

—Ἐ, λοιπόν, συμφωνεῖτε τώρα; ρώτησε ἀπότομα ὁ Ζύλ. Θὰ μοῦ δώσετε τὶς πενῆντα «χῆνες»;..

—Ναί! ἔκαμε ὁ κόμης, καταλαβαίνοντας πὼς ἦταν ἀνώφελη πιὰ κάθε συζήτησι.

—Θαυμάσια. Ἐπιτρέψατέ μου τώρα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μικρὴ προκαταβολή, ὅπως γίνεται συνήθως...

Ὁ ντὲ Καστελβιὲ πῆρε ἕνα πεντακοσάρικο ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ τὸ ἄφησε μπροστὰ στὸν ντέτεκτιβ. Ἐκεῖνος τὄχωσε μέσα στὸ λιγδιασμένο πορτοφόλι κι' ἔπειτα ὑποκλίθηκε.

—Ἐλπίζω νὰ σᾶς ξαναϊδῶ σύντομα, κύριε κόμη! εἶπε. Δοῦλος σας!

Καί, ἀνοίγοντας μόνος του τὴν πόρτα, ἐξαφανίστηκε, προτοῦ ὁ Καστελβιέ, ἀναστατωμένος ἀπὸ τοὺς τρόπους του, προφτάση νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί του.

Ἔνκλημα ἢ δυστύχημα:

Ὁ κόμης ἔπεσε στὴν πολυθρόνα του κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται μὲ πόνο τὸ

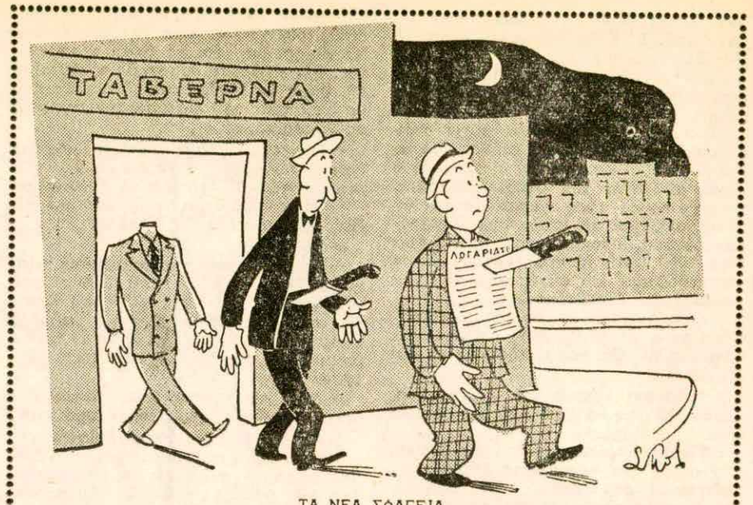

ΤΑ ΝΕΑ ΣΦΑΓΕΙΑ

(Σκιτσο Σ. Πολενάκη)

θλιβερὸ παρελθόν. Οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεώς του, γιατὶ ἐγκατέλειψε ἀνανδρα τὸ παιδί του, καὶ τὴ νέα ἐκείνη, ποὺ τὸν εἶχε ἐμπιστευθῆ, καὶ ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει ὡς τὸ θάνατό της, γίνονταν πιὸ σκληρὲς τώρα.

Ἡλικίας πενηντατεσσάρων ἐτῶν ἤδη, φοβόταν τὰ γερατειά, ποὺ πλησίαζαν, ἔβλεπε τὸ κενὸ τῆς ὑπάρξεώς του, ποὺ δὲν εἶχε κανένα σκοπό, καὶ φοβόταν γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ κυρία ντὲ Καστελβιέ, μεγαλύτερή του κατὰ μερικὰ χρόνια, μποροῦσε νὰ πεθάνη πρώτη. Θἄμενε τότε μόνος, χωρὶς καμμιὰ στοργή, χωρὶς φροντίδες, ἐνῶ, χαμένη μέσα στὸν ἀνθρώπινο ὠκεανό, ἡ κόρη του θὰ ζοῦσε πάντοτε ἄγνωστη σ' αὐτόν, φτωχειὰ πιθανὸν καὶ στερημένη, κι' ἐκείνη, ἀπὸ κάθε τρυφερότητα.

Ἔμεινε βυθισμένος σ' αὐτὲς τὶς θλιβερὲς του σκέψεις, ὥς ποὺ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας πλημμύρισε τὸ γραφεῖο του.

Τότε σηκώθηκε καί, ἐπειδὴ ἡ κόμησσα ἔλειπε, ἑτοιμάστηκε νὰ πάη νὰ δειπνήση ἔξω, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θἄδιωχνε ἀπὸ τὸ μυαλό του τὶς θλιβερὲς ἐκεῖνες σκέψεις.

Προτοῦ νὰ φύγη, κάλεσε τὸν ὑπηρέτη του.

—Λεόν, τοῦ εἶπε, θὰ πᾶς στὸ σταθμὸ κατὰ τὶς ὀχτώμισι, γιὰ νὰ περιμένης τὴν κυρία. Γυρίζει ἡ μὲ τὸ τραῖνο τῶν ἑννιά, ἢ μὲ τῶν δώδεκα.

Ἔπειτα βγῆκε, βυθισμένος πάντοτε στὶς σκοτεινές του σκέψεις.

Ἐπέστρεψε δυὸ ὧρες ἀργότερα καὶ κλείστηκε στὸ γραφεῖο του, νοιώθοντας νὰ τὸν βαραίνη ἡ σιωπὴ ποὺ βασίλευε μέσα στὸ μεγάλο ἐκεῖνο ἀδειανὸ διαμέρισμα.

Ἕνα κουδούνισμα τὸν ἀπέσπασε, σὲ λίγο, ἀπὸ τὶς ἀγωνιώδεις του σκέψεις.

Ἐπειδὴ ἔλειπε ὁ ὑπηρέτης, ἀναγκάστηκε νὰ πάη μόνος του ν' ἀνοίξη.

Ἀλλ' ὠπισθοχώρησε, παραξενεμένος, ὅταν ἀντίκρυσε τὸν ἐπισκέπτη του.

—Σεῖς! Σεῖς ἐδῶ! ἀνέκραξε. Τί μὲ θέλετε;

—Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι, ἀπάντησε ἐκεῖνος, μπαίνοντας μέσα καὶ κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του.

Δυσαρεστημένος, ἀλλ' ὑποχρεωμένος νὰ τὸν ἀνεχθῆ, ὁ ντὲ Καστελβιὲ ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο του, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἐπισκέπτη του. Ἦταν ἕνας νέος εἰκοσιεπτὰ χρονῶν, καλοντυμένος, κομψὸς μάλιστα, ἀρκετὰ ὄμορφος, μ' ὅλο ποὺ ἡ εὐκίνητη φυσιογνωμία του δὲν ἐνέπνεε συμπάθεια.

—Σᾶς ἀκούω! εἶπε ἀπότομα ὁ κόμης.

—Κύριε, ἔρχομαι νὰ ζητήσω ἀπὸ σᾶς μιὰ μεγάλη ἐξυπηρέτησι... Γιὰ νὰ μὴν ἀπασχολῶ τὶς πολύτιμες ὧρες σας, σᾶς τὸ λέω ἀμέσως: Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά!

—Πάλι;

—Εἴσαστε ὁ μόνος στὸν ὁποῖον μπορῶ ν' ἀποταθῶ τώρα. Ἂν δὲν ἦταν ἔτσι, θ' ἀπέφευγα νἄρθω...

—Πόσα σᾶς χρειάζονται;

—Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα.

—Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα! φώναξε ὁ κόμης ἀναπηδώντας. Εἴσαστε τρελλός!

—Ὄχι, ἀλλὰ βρίσκομαι σὲ μιὰ κατάστασι κρισιμώτατη. Μὲ κυνηγοῦν οἱ πιστωτές μου, καὶ δὲν ἔχω κανένα εἰσόδημα, σχεδὸν δὲν ἔχω σπίτι, εἶμαι στὶς παραμονὲς νὰ μὲ πετάξουν στὸ δρόμο. Ὡστόσο μοῦ παρουσιάστηκε μιὰ εὐκαιρία μοναδικὴ γιὰ ν' ἀνορθωθῶ, ἀλλὰ μοῦ χρειάζεται ἕνα μικρὸ κεφάλαιο. Σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη περίστασι, σκέφθηκα πὼς δὲν θὰ μοῦ ἀρνιόσαστε μιὰ βοήθεια, μ' ὅλη τὴν ψυχρότητα ποὺ ὑπάρχει μεταξύ μας...

—Ἔχετε ἄδικο.

—Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι βρίσκομαι χωρὶς πεντάρα, ἕτοιμος, νὰ κάμω τὸ πᾶν γιὰ νὰ ζήσω, ἂν μοῦ ἀρνηθῆτε νὰ μὲ ὑποστηρίξετε. Σκεφθῆτε τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματός μου!

—Τί μ' ἐνδιαφέρει; Δὲν ἔχουμε τὸ ἴδιο ὄνομα.

—Εἴσαστε ἀσυγκίνητος λοιπόν; Ἤδη, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, μοῦ συντρίψατε τὸ λαμπρὸ μέλλον, ποὺ ἀνοιγόταν μπροστά μου, μὲ τὸν πλούσιο ἐκεῖνο γάμο. Μ' ἐμποδίσατε ν' ἀνυψωθῶ τότε. Ὡστόσο, εἴσαστε ἀρκετὰ πλούσιος γιὰ νὰ μοῦ δώσετε αὐτὸ τὸ ποσόν, ποὺ χρειάζομαι...

—Δὲν εἶμαι κανένας Κροῖσος. Κι' ἐπὶ πλέον, δὲν μπορῶ πιὰ νὰ πιστέψω στὰ παραμύθια σας, στὰ ψέμματά σας. Εἴσαστε ἕνας ἀσυνείδητος τεμπέλης. Κατεβροχθίσατε τὸ πατρικό σας μερίδιο σὲ γλέντια καὶ σὲ ὄργια. Κι' ἐξακολουθεῖτε νὰ ζῆτε μὲ δάνεια, ἀντὶ νὰ πιάσετε μιὰ ὁποιαδήποτε δουλειά.

—Ἕνας ἄνθρωπος τῆς καταγωγῆς τῆς δικῆς μου, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ὑπάλληλος...

—Ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα εἶνε καλά, ἡ δουλειὰ εἶνε πάντοτε τίμια!

—Αὐτὰ εἶνε λόγια πλούσιου ἀνθρώπου, ἑνὸς ἐγωϊστή, ποὺ τρέμει γιὰ τὰ λεφτά του!

—Κακομοίρη μου! τοῦ εἶπε ὁ κόμης περιφρονητικά.

Ἔπειτα, σὰ νὰ τὸν λυπήθηκε, ἄνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιό του, ποὺ ἦταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου, πῆρε ἕνα χαρτονόμισμα πεντακοσίων φράγκων καὶ τὸ πέταξε πάνω στὸ γραφεῖο.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία διευκόλυνσι ποὺ σᾶς κάνω, τοῦ εἶπε ψυχρά.

—Μιὰ ἐλεημοσύνη! εἶπε ὁ ἐπισκέπτης καὶ σηκώθηκε ἀπάνω, κατακίτρινος ἀπὸ θυμό, κι' ἔσπρωξε περιφρονητικὰ τὸ χαρτονόμισμα. Μοῦ φέρνεσε σὰν νἄμουν κανένας ζητιάνος! Δὲν φοβόσαστε λοιπὸν μήπως ἐξεγερθῶ στὸ τέλος, μήπως τὸ μίσος μου ξεσπάση;

—Δὲν φοβᾶμαι τίποτε ἀπὸ σᾶς. Τὸ δίκηο εἶνε μὲ τὸ μέρος μου.

—Κι' ἡ φιλαργυρία σας σᾶς προστατεύει!... Εἴσαστε ἄκαρδος, πιὸ σκληρὸς κι' ἀπὸ ἕνα ἄγριο θηρίο!...

—Ἄθλιε!... Τολμᾶτε νὰ μὲ βρίζετε;... Πηγαίνετε! Φύγετε ἀπὸ δῶ ἀμέσως, καὶ νὰ μὴν ξαναπαρουσιαστῆτε, γιατὶ θὰ πῶ νὰ σᾶς πετάξουν μὲ τὶς κλωτσιές! φώναξε ὁ κόμης.

—Προσέξτε! Μὴ μ' ἐξωθῆτε στὰ ἄκρα!

—Φύγετε, σᾶς λέω!

Κι' ὁ κόμης ἔδειξε τὴν πόρτα στὸν ἐπισκέπτη του.

—Ἐ λοιπόν, ὄχι! φώναξε ὁ νέος, μὲ μῖσος, ἐνῶ τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν πάρει μιὰν ἀπαίσια ἔκφρασι. Ὄχι! Δὲν θὰ βγῶ προτοῦ σᾶς ἀποσπάσω ἐκεῖνο ποὺ θέλω!

—Δὲν θὰ πάρετε τίποτα! Φύγετε ἀμέσως!

Κι' ὁ ντὲ Καστελβιέ, ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό του, ἔπιασε τὸν συνομιλητή του ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔσπρωξε ἀπότομα πρὸς τὴν πόρτα.

Ἐκεῖνος στράφηκε ξαφνικά, μὲ τὰ μάτια ἀστραφτερά, καί, ἀποπάζοντας τὸν κόμητα ἀπὸ τὸ λαιμό, μὲ τὰ δύο νευρώδη χέρια του, τὸν ἔσφιξε δυνατά.

—Λεφτά!... λεφτά!... φώναξε τυφλωμένος ἀπὸ τὴν τρέλλα του.

—Κανάγια! ψέλλισε ὁ ντὲ Καστελβιέ, δοκιμάζοντας τοῦ κάκου νὰ ξεφύγη ἀπὸ κεῖνο τὸ τρομερὸ σφίξιμο.

Δὲν μπόρεσε νὰ πῆ περισσότερα. Ἕνας ἴλιγγος τὸν κυρίεψε, καὶ κλονίστηκε, μὲ τὸ πρόσωπο κατάμαυρο, μὲ τὰ μάτια του κατακόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα.

Τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του ξεσφίχτηκαν ἀπότομα, κι' ὁ κόμης ἔπεσε βαρειὰ πρὸς τὰ πίσω.

Ὁ νέος ὠπισθοχώρησε, τρομοκρατημένος, κι' ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος, κάτωχρος τρέμοντας ἀπὸ φόβο, μπροστὰ στὸ ἀκίνητο ἐκεῖνο κορμί. Ἄνοιξε τὸ στόμα, σὰ γιὰ νὰ καλέση σὲ βοήθεια, ἀλλὰ κανένας ἦχος δὲν βγῆκε ἀπὸ τὰ τρεμάμενα χείλη του.

Ὁ νέος ὠπισθοχώρησε τρομοκρατημένος κι' ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του...

Ἕνας χείμαρρος ἀπὸ σκέψεις τὸν συγκράτησαν: Ἂν φώναζε, θὰ προδινόταν, θὰ κατηγοροῦσε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο δυστύχημα.

Δυστύχημα ἢ φόνος; Πῶς θὰ χαρακτηριζόταν ἄραγε;

Ἡ ἔκρηξι τοῦ μίσους του τὸν εἶχε σπρώξει πολὺ μακρυά. Ἂν ὁ κόμης συνερχόταν καὶ μιλοῦσε, ἤτανε χαμένος!...

Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπήρεια αὐτῶν τῶν σκέψεων, μιὰ ἀντίδρασι ἔγινε μέσα στὸ μυαλό του: Ἡ διαύγεια, ἡ συνηθισμένη του ψυχραιμία ξαναγύριζαν γιὰ μιὰ στιγμή.

Συγχρόνως, τὰ μάτια του καρφώθηκαν πάνω στὸ χαρτονόμισμα τῶν πεντακοσίων φράγκων, ποὺ εἶχε ἀπομείνει στὸ γραφεῖο.

Μὲ μιὰν ἀπότομη χειρονομία, τὸ πῆρε. Ἔπειτα, ἀποφεύγοντας νὰ κυττάξη τὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ ντὲ Καστελβιέ, βγῆκε πατῶντας στὶς μῦτες τῶν ποδιῶν, τραβῶντας τὴν πόρτα χωρὶς νὰ τὴν κλείση, προσπαθῶντας ν' ἀποφύγη κάθε κρότο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν προδώση.

Κατέβηκε τὴ σκάλα, παίρνοντας τὶς μεγαλύτερες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσουν, σήκωσε τὸ γιακὰ τοῦ παλτοῦ του, πέρασε γρήγορα, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο, μπροστὰ ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο, καὶ βγῆκε στὴ λεωφόρο Μεσσίν.

Ὅταν ἔφτασε στὸ μπουλβὰρ Ὀσμάν, σταμάτησε γιὰ νὰ πάρη ἀναπνοὴ καὶ σκέφτηκε πιὸ ἥρεμα.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ μέσα στὸ στῆθος του, τὰ μηλίγγια του βομβοῦσαν, ἕνας παγωμένος ἱδρῶτας ἔβρεχε τὸ μέτωπό του.

Ἔκαμε ἀκόμα μερικὰ βήματα, ἀργά, τρικλίζοντας, κι' ἔπειτα ἔπεσε σ' ἕναν πάγκο, μὲ τὸ μυαλό του κυριευμένο πάλι ἀπὸ τὶς ἀγωνιώδεις σκέψεις του.

Τί ἀπέγινε ὁ ντὲ Καστελβιέ;... Τὸν εἶχε σκοτώσει;.. Κι' ἂν ζοῦσε ἀκόμα, θὰ τὸν κατηγοροῦσε; Ἡ μήπως θὰ τὸ ἀποσιωποῦσε; Κι' ἐξ ἄλλου, ἂν τὸν παράδινε στὴ δικαιοσύνη, θὰ μποροῦσε νὰ φέρη ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ ἐκείνη σκηνή, ποὺ εἶχε γίνει τόσο γρήγορα;

Ἐνῶ σκεπτόταν ὅλες αὐτὲς τὶς πιθανὲς συνέπειες τοῦ ἐγκλήματός του, ὁ δολοφόνος προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ τὶς παραμικρὲς λεπτομέρειες τοῦ δράματος.

Ὅταν εἶχε φτάσει, μισὴ ὥρα νωρίτερα, δὲν εἶχε ρωτήσει τὸ θυρωρό, δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ μάλιστα στὸ θυρωρεῖο του. Στοῦ κόμητος πάλι, οἱ ὑπηρέτες θὰ ἔλειπαν, γιατὶ τὸ θοῦμα του εἶχε ἔρθει τὸ ἴδιο γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξη. Λοιπόν, κανένας δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ... Ἂν ὁ κόμης τὸν κατηγοροῦσε, μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ ἀναιδέστατα...

Ἔτσι, ἡ τύχη φαινόταν νὰ γίνεται συνένοχος στὴν ἄτιμη πρᾶξι του.

Ἂν ὁ ντὲ Καστελβιὲ πέθαινε ἀπὸ τὸ στραγγαλισμό του, κανεὶς δὲν θὰ ὑποψιαζόταν αὐτὸ τὸ ἔγκλημά του!

Ἡσυχασμένος κάπως ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, σηκώθηκε καὶ ξανάρχισε νὰ κατεβαίνη τὸ μπουλβάρ, πρὸς τὴ διεύθυνσι τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου.

Δὲν εἶχε ἀκόμα διατρέξει οὔτε εἴκοσι μέτρα, ὅταν σταμάτησε ξαφνικά, καρφωμένος στὸ ἔδαφος. Δέκα βήματα μπροστά του, βάδιζε ἕνας ἄντρας, τριαντατέντε χρονῶν περίπου, ντυμένος κομψά, μὲ τὸ πρόσωπο φωτιζόμενο ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ τοῦ δρόμου.

—Ἐκεῖνος!... Εἶνε δυνατόν;... σκέφτηκε ὁ δολοφόνος, κυριευμένος ἀπὸ μιὰ καινούργια ἀγωνία.

Ἀμέσως, μὲ μιὰν ἐνστικτώδη κίνησι, κρύφτηκε σὲ μιὰ σκοτεινὴ αὐλόπορτα, κι' ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος, ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά.

Ὁ ἄλλος πέρασε, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο, βυθισμένος, ἀσφαλῶς, στὶς σκέψεις του. Σὲ λίγο, ἔστριψε τὴ γωνία τῆς λεωφόρου Μισσέν. Ὁ ἄλλος, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ ἀνήσυχο βλέμμα, ἀνατρίχιασε.

—Πηγαίνει στὸν πατρουιό του; ψιθύρισε μὲ φωνὴ πνιγμένη. Λοιπὸν ὅλα μποροῦν ν' ἀνακαλυφθοῦν!... Σὲ λίγο τὸ ἔγκλημά μου θὰ γίνη γνωστό!

Καί, κυριευμένος ἀπὸ μιὰ καινούργια σκέψι, ὁ ἄθλιος πῆ

δησε ἔξω ἀπὸ τὴν προστατευτικὴ σκιὰ τῆς πόρτας.

"Ωρμησε τρέχοντας, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του, πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ σταθμοῦ Σαὶν-Λαζάρ. Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ἔμπαινε μέσα σ' ἕνα μεγάλο καφενεῖο, ὅπου συνήθιζε νὰ πηγαίνη κάθε βράδυ.

'Αφοῦ ἔσφιξε τὰ χέρια τῶν περισσοτέρων πελατῶν τοῦ κέντρου, ἔδειξε πὼς ἤθελε ν' ἀφοσιωθῆ στὸ διάβασμα τῶν ἐφημερίδων. Κατὰ τὶς ἑντεκα τὸ βράδυ, ξαναγύρισε τέλος στὸ σπίτι του, — ἕνα μικρὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Μπλάνς — καί, βρίσκοντας πιὰ ἐντελῶς τὴν ψυχραιμία του, ἑτοιμάστηκε νὰ πέση.

Εἶχε ἤδη μισοξυθῆ καὶ πήγαινε νὰ τραβήξη τὴ γραβάτα του, ὅταν σταμάτησε ξαφνικά, κι' ἔμεινε ἀκίνητος μπροστὰ στὸν καθρέφτη, τσακισμένος ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα καινούργιο τρόμο. Τινάχτηκε γύρισε τὰ ροῦχα του, τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο, τάψαξε λεπτομερῶς. Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶχαν ἀλλοιωθῆ, κι' εἶχε γίνει κάτωχρος.

— Ποῦ μπορῶ νὰ τὴν ἔχω χάσει ; ἀναρωτήθηκε. Μήπως ὅταν ἔτρεχα ; "Η μήπως μᾶλλον στὴ σκάλα τοῦ καταραμένου ἐκείνου σπιτιοῦ; "Η, ὁπότε τὸ πρᾶγμα θᾶτανε πιὸ σοβαρό, μέσα στὸ ἴδιο τὸ γραφεῖο τοῦ κομητος ;

"Ενας ἴλιγγος τὸν ἔπιασε. Κρατήθηκε ἀπὸ μιὰ καρέκλα, γιὰ νὰ μὴν πέση, τρέμοντας ὁλόκληρος, σφίγγοντας τὸ παγωμένο του μέτωπο μὲ τὰ δάκτυλά του.

— Αὐτὸ θᾶτανε μιὰ ἀπόδειξι ἀδιάβλητη, ἐβόγγησε. Θᾶμουνα ὁριστικὰ χαμένος! Θὰ μὲ περίμενε τὸ κάτεργο, κι' ἴσως-ἴσως κι' ἡ λαιμητόμος ! "Α ! Γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος βρέθηκε στὸ δρόμο μου;Χωρὶς αὐτόν, θᾶμουνα πλούσιος ἀκόμα. "Αν δὲν ἤτανε τόσο σκληρός, τόσο ἄκαμπτος, θὰ εἶχα πετύχει, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, τὶς ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα, ποὺ μοῦ χρειάζονταν γιὰ νὰ παντρευτῶ τὴ Μπέρτα Ντυπρέ. Δὲν θᾶχα γίνει αὐτὸς ποὺ εἶμαι σήμερα..."Ημουνα στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου..."Επεσα μέσα ἐξ αἰτίας του... Τώρα εἶμαι ἕνας παλιάνθρωπος, ἕνας δολοφόνος. Ναί! "Ενας δολοφόνος!...

Αὐτὲς οἱ τρομερὲς σκέψεις σφίγγανε τὴν καρδιά του, καὶ τοῦφερναν δάκρυα στὰ μάτια. Δάκρυα ντροπῆς, φρίκης, λύπης καὶ τύψεων.

Γιὰ ἕνα λεπτό, ἔμεινε σκυμμένος, μὲ τὸ μέτωπο κρυμμένο στὰ δυό του χέρια, ποὺ τρέμανε. 'Απὸ σκέψι σὲ σκέψι, ἔνοιωθε ὅλο καὶ περισσότερη ἐξουθένωσι, τρομοκρατημένος ἀπὸ τὴν τιμωρία ποὺ περίμενε, μιὰ τιμωρία ἀμείλικτη καὶ ἀδυσώπητη! 'Η διαπίστωσι, ποὺ εἶχε κάνει, δικαιολογοῦσε ὅλες του, καὶ τὶς πιὸ τρομερὲς ἀκόμη, προαισθήσεις.

Εἶχε χάσει, πραγματικά, κατὰ τὸ διάστημα αὐτοῦ τοῦ βραδυοῦ, τοῦ τόσο τραγικοῦ, ἕνα κόσμημα ἀξίας, ἕνα μεγάλο σμαράγδι, ποὺ ἦταν δεμένο σὲ μιὰ καρφίτσα γραβάτας. "Ηταν ἕνα οἰκογενειακὸ κόσμημα, ποὺ μποροσε εὐκολώτατα ν' ἀναγνωριστῆ.

Καὶ μέσα στὸ ταραγμένο του μυαλό, ἡ ἰδέα τοῦ χαμένου αὐτοῦ κοσμήματος ξαναρχόταν ἐπίμονα, σὰν ἐφιάλτης.

— Πρέπει νὰ μάθω, μὲ κάθε θυσία, τί ἔγινε ! σκέφτηκε τέλος. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐλευθερία μου, γιὰ τὸ κεφάλι μου πιθανόν... "Αν ἔχη συμβῆ αὐτὸ ποὺ φοβᾶμαι, θὰ μποροῦσα ἀκόμη νἄχω τὸν καιρὸ νὰ φύγω...

Αὐτὴ ἡ τελευταία σκέψι, ποὺ γεννοῦσε μέσα στὸ μυαλό του μιὰν ἀμυδρὴ ἐλπίδα σωτηρίας, τὸν ἔκαμε νὰ τιναχθῆ ἀπάνω ἀπότομα.

Ξανασηκώθηκε βιαστικά, βγῆκε ἔξω, φώναξε ἕνα ἀμάξι κ' εἶπε νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴ γωνία τῆς λεωφόρου Μεσσίας, μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου Μουσώ.

Δέκα χιλιάδες

Βγαίνοντας ἀπὸ τοῦ κόμητος ντὲ Καστελβιέ, κατὰ τὶς ἕξη τὸ βράδυ, ὁ Ζὺλ διέσχισε τὸ πάρκο Μουσὼ κατ' εὐθεῖαν γραμμή, διευθυνόμενος πρὸς τὴ συνοικία Τέρν.

Κρατοῦσε, στὴν παλιὰ ὁδὸν Λωζιέ, ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, ἀπὸ δυὸ δωμάτια φτωχικὰ ἐπιπλωμένα. Τὸ πρῶτο,ποὺ τόλεγε πομπωδῶς «γραφεῖο τῆς Διευθύνσεως» ἔβγαζε σ' ἕνα δεύτερο, ποὺ χρησίμευε συγχρόνως γιὰ κρεββατοκάμαρα, γιὰ τραπεζαρία καὶ γιὰ κουζίνα.

'Ο Ζὺλ, φτάνοντας στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Ντεορενώντ, σταμάτησε ξαφνικὰ σὰν ἀπολιθωμένος.

— Εἶμαι ζῶον ! εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή. "Ημουν ἕτοιμος νὰ φερθῶ σὰν κανένας ἀληθινὸς ἀστυνομικός, καὶ νὰ ψάξω εὐσυνείδητα γιὰ νὰ βρῶ τὸ νόθο τοῦ ντὲ Καστελβιέ!... Κι' ὅμως ὑπάρχει κάτι καλύτερο γιὰ νὰ κάμω... Μὲ λίγο θράσος, μπορῶ νὰ δοκιμάσω νὰ κερδίσω μιὰ γερὴ μπάζα... Ποιὸς λοιπὸν θὰ εἶχε συμφέρον νὰ μὴ βρεθῆ αὐτὸ τὸ παιδί, ὁ καρπὸς τοῦ ἐνόχου ἔρωτος τοῦ κόμητος ; "Ε ! Διάβολε! Οἱ δυὸ προγονοί, στοὺς ὁποίους, τὰ πέντε ἑκατομμύρια, τὰ προοριζόμενα γιὰ τὴ μικρή, θὰ κληροδοτηθοῦν... "Αν αὐτὸς ὁ γεροτσιγκούνης ὁ ντὲ Καστελβιέ, εἶναι ἑτοιμος νὰ σκάση πενῆντα «χῆνες» γιὰ νὰ βάλη χέρι στὸ παιδί, γιατὶ οἱ δυὸ ἄλλοι δὲν θᾶδιναν τὰ διπλᾶ κι' ἀκόμα καὶ τὰ τριπλᾶ γιὰ νὰ μείνη γιὰ πάντα ἄγνωστο αὐτὸ τὸ νόθο;..."Οχι, εἶνε κάτι πιὸ ἔξυπνο ἀκόμα... Μποροῦμε πρῶτα - πρῶτα νὰ φροῦμε τὴ νόθο, νὰ βάλουμε χέρι στὶς πενῆντα «χῆνες», κι' ἔπειτα, νἄμαστε μάρτυρες ὅτι αὐτὴ ἡ μικρὴ ἔπεσε θῦμα ἑνὸς δυστυχήματος, καὶ νὰ βουτήξουμε ἔτσι ἄλλες ἑκατὸ ἢ διακόσιες χιλιάδες...

'Ενῶ ἐξακολουθοῦσε αὐτὲς τὶς ἀπαίσιες σκέψεις του, ὁ Ζὺλ εἶχε γυρίσει στὸ μπουλβὰρ ντὲ Κουρσέλ.

— Διάβολε ! 'Η εὐκαιρία εἶνε περίφημη ! ἐπανέλαβε. Εἶνε ὄχι μόνο περίφημη, ἀλλὰ καὶ μοναδική! Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω νὰ μοῦ φύγη σὰν νἄμουνα κανένα ζῶο. Πολὺν καιρὸ τώρα τριγυρνάω μὲ τρύπια παπούτσια στὰ Παρισινὰ πεζοδρόμια... Μετὰ τὸ δεῖπνο μου, θὰ πάω νὰ βρῶ πρῶτα - πρῶτα τὸν μεγαλύτερο γυιὸ τῆς ντὲ Σαμπρεβέρ, καὶ θὰ τὸν βολιδοσκοπήσω. "Επειτα, θὰ ἰδῶ τὸν ἄλλον...

***

Κατὰ τὶς ἐννιάμιση, τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Ζὺλ τράβηξε γιὰ τὴ λεωφόρο ντὲ Κλισύ, ἔφταση μπροστὰ στὸ σπίτι ὅπου ἔμενε ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, ἀνέβηκε χωρὶς νὰ ρωτήση τὸν θυρωρὸ κι' ἔπειτα χτύπησε τὸ κουδοῦνι τοῦ τρίτου πατώματος. Τοῦ ἄνοιξε ἡ κυρία ντὲ Σαμπρεβέρ, μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα ἀκόμη ἀπὸ τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε χύσει.

— Μπορῶ νὰ ἰδῶ τὸν κύριο ντὲ Σαμπρεβέρ; ρώτησε ὁ τυχοδιώκτης.

— "Οχι, κύριε, ὁ σύζυγός μου ἀπουσιάζει. 'Επιθυμεῖτε νὰ μιλήσετε στὸν ἴδιον;

— Ναί, στὸν ἴδιον. Πρόκειται γιὰ μιὰν ὑπόθεσι ἐντελῶς προσωπική, μεγίστου ἐνδιαφέροντος. "Αν ἤξευρα πῶς ὁ κύριος ντὲ Σαμπρεβέρ θὰ γύριζε γρήγορα, θὰ τὸν περίμενα εὐχαριστως μιὰ στιγμή, μ' ὅλο ποὺ εἶνε ἀργά...

Αὐτὴ ἡ πρότασι φάνηκε σὰν νὰ ἔκαμε τὴ νέα γυναῖκα νὰ δυσπιστήση.

— "Ω, μὴ φοβᾶστε τίποτα, κυρία, εἶπε ζωηρὰ ὁ Ζύλ, ποὺ ἀντελήφθη ἀμέσως τὸ δισταγμό της, εἶμαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος. 'Απασχολοῦμαι μὲ τὶς ὑποθέσεις τοῦ κυρίου ντὲ Καστελβιέ, τοῦ πατρυιοῦ τοῦ κυρίου ντὲ Σαμπρεβέρ.

— "Α! 'Αλλ' ὁ ἄντρας μου ἔχει πάει ἀκριβῶς νὰ ἰδῆ τὸν κόμητα.

— 'Αλήθεια ; ρώτησε παραξενεμένος ὁ τυχοδιώκτης. Εἶνε μιὰ παράδοξη σύμπτωσι...

Καί, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ σκέψι, συνέχισε :

— 'Εν τοιαύτη περιπτώσει, θὰ ξανα γυρίσω αὔριο.

Καί, χαιρετῶντας σοβαρά, ἔφυγε.

***

'Η Ζενεβιὲβ ντὲ Σαμπρεβὲρ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. 'Ο ἄτυχος ἄντρας της, ὑποκύπτοντας στὶς πιέσεις της, εἶχε ἀποφασίσει νὰ δοκιμάση ἕνα διάβημα στὸν πατρυιό του. Αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε ἰδῆ ὁ δολοφόνος τοῦ κόμητος, κατὰ τὶς ἐννιάμιση, στὸ μπουλβὰρ Χάουσμαν!

'Ο ἀτυχὴς τραπεζίτης πήγαινε, τρέμοντας, στὸν πατρυιό του, ποὺ ἤξερε τὸν χαρακτῆρα του. Μέσα του, δὲν εἶχε καὶ μεγάλες ἐλπίδες ὅτι θὰ πετύχαινε τὸ διάβημά του.

Ρώτησε τὸ θυρωρὸ ἂν ἦτανε σπίτι ὁ κύριος ντὲ Καστελβιέ. 'Εκεῖνος τοῦ ἀπάντησε καταφατικά. "Αρχισε ν' ἀνεβαίνη τὴ σκάλα. Φτάνοντας στὴν πόρτα, ἐχτύπησε τὸ κουδούνι διστακτικά, ἐπανειλημμένως.

— Δὲν εἶνε λοιπὸν κανείς; ψιθύρισε ἀνησυχῶντας ἀπὸ τὴ σιωπὴ ποὺ βασίλευε.

Καθὼς ἔσκυβε, προσπαθώντας ν' ἀκούση κανένα θόρυβο, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάρου, ἀντελήφθη ὅτι ἡ πόρτα δὲν ἦτανε κλεισμένη καλά.

Παραξενεμένος ἀπ' αὐτὴ τὴ διαπίστωσι, ἔσπρωξε τὸ θυρόφυλλο μὲ μεγάλες προφυλάξεις, καί, ἀμέσως, διέκρινε μιὰ φωτεινὴ λωρίδα, ποὺ ἔβγαινε κάτω ἀπὸ μιὰν ἄλλη πόρτα, στὸ βάθος τοῦ χώλ.

'Εβάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς, κι' ἔπειτα χτύπησε διακριτικά.

Μὴν παίρνοντας καμμιὰν ἀπάντησι, ἄνοιξε σιγὰ καὶ μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ πατρυιοῦ του.

Μόλις ὅμως πέρασε τὸ κατώφλι, κι' ἔκαμε ἕνα βῆμα, καρφώθηκε στὴ θέσι του ἀπὸ ἕνα τρομακτικὸ θέαμα.

Δεξιά, πάνω σ' ἕνα καναπὲ χαμηλό, ποὺ ἔπιανε ἕνα μεγάλο κομμάτι τοῦ τοίχου, ἀνάμεσα σὲ δυὸ παράθυρα, ἦταν ξαπλωμένος ὁ κόμης ντὲ Καστελβιέ, ἀκίνητος. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε κατακόκκινο, κι' οἱ βλεφαρίδες του μισοσκέπαζαν τὰ σβουμένα του μάτια. 'Αδύνατα βογγητὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ μισάνοιχτα χείλη του.

— Κύριε ! Τί ἔχετε ; φώναξε ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ ἀναστατωμένος, κι' ἔσκυψε ἀπάνω στὸν κόμητα.

'Εκεῖνος προσπάθησε ν' ἀνοίξη τὰ μάτια καί, μὲ μιὰ φωνὴ ἀδύνατη, ψιθύρισε μὲ μεγάλη δυσκολία :

— 'Αέρα!... Πνίγομαι!...

'Ο κύριος ντὲ Σαμπρεβὲρ βιάστηκε ν' ἀνοίξη καὶ τὰ δυὸ παράθυρα. 'Ο ψυχρὸς ἀέρας τῆς νύχτας μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο, ἐνῶ ὁ Ζὰκ ἀναζητοῦσε μὲ τὸ βλέμμα ἕνα ποτῆρι νερό. Κατὰ τύχην, διέκρινε τὸ χρηματοκιβώτιο ἀνοιχτό, καὶ παραξενεύτηκε γι' αὐτὴ τὴν ἀνεξήγητη ἀμέλεια τοῦ πατρυιοῦ του.

Στὸ ἀναμεταξύ, βρῆκε ἀπάνω στὸ γραφεῖο μιὰ καράφα γεμάτη νερό. "Εβρεξε γρήγορα τὸ μαντήλι του καὶ τὸ ἀκούμπησε στοὺς κροτάφους τοῦ πατρυιοῦ του. Σιγὰ - σιγά, ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ συνέρχεται. Μπόρεσε τέλος νὰ κυττάξη ἐκεῖνον ποὺ τὸν περιποιότανε.

— "Α !... Σεῖς... Ζάκ ! ψέλλισε, παραξενεμένος ποὺ ἔβλεπε τὸν πρόγονό του.

— Θέλετε νὰ φωνάξω, νὰ στείλω νὰ καλέσω τὸ γιατρό σας ; ρώτησε ὁ ντὲ Σαμπρεβέρ.

— "Οχι!... "Οχι!... ψιθύρισε ὁ κόμης, ποὺ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ κάποια ταραχή. "Οχι, κανένα... Θὰ τὸ μάθαιναν πιθανόν...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔφερε τὸ δεξί του χέρι στὸ λαιμό του, σὰν νἄθελε νὰ κρύψη τὰ ἴχνη τῆς ἀποπείρας, τῆς ὁποίας εἶχε πέσει θῦμα.

Πραγματικά, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ δολοφόνος του, ὁ ντὲ Καστελβιὲ μπόρεσε νὰ κάνη μερικὲς σκέψεις, παρὰ τὴν ἀπελπιστικὴ κατάστασι, στὴν ὁποία βρισκότανε.

Στὴν ἀρχή, ἐπὶ πέντε - ἕξη λεπτὰ εἶχε μείνει ἀναίσθητος πάνω στὸ χαλί, μὲ τὸ στῆθος μόλις ἀνασηκωμένο ἀπὸ μιὰν ἀνεπαίσθητη ἀναπνοή. Σιγὰ - σιγά, οἱ πνεύμονες ἄρχισαν κάπως νὰ δουλεύουν. "Ανοιξε τὰ μάτια, ἔπειτα ἀνασηκώθηκε, καταβάλλοντας προμερὲς προσπάθειες, καὶ μπόρεσε νὰ συρθῆ ὡς τὸν καναπέ, πάνω στὸν ὁποῖο ἔπεσε.

Κάτω ἀπ' τὴν ἐπήρεια τῆς ἠρεμίας, τῆς ἀπόλυτης σιωπῆς, ποὺ βασίλευε μέσα στὸ διαμέρισμα, μπόρεσε νὰ ξαναθυμηθῆ τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο δρᾶμα, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁποίου λίγο ἔλειψε νὰ ὑποκύψη.

Τὸ πρόσωπο, τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου του ἔφεραν μέσα στὸ μυαλό του ἕναν ἴλιγγο σκληρὸ καὶ ὀδυνηρό.

'Η ἀλαζονεία τῆς ράτσας του ἐπαναστατοῦσε. 'Αλλ' ἡ ἀνάγκη νὰ διατηρήση, μὲ κάθε θυσία, τὸ σεβασμὸ σ' ἕνα ἱερὸ ὄνομα, τὴν τιμὴ μιᾶς μεγάλης οἰκογένειας, ποὺ ὡς τότε δὲν εἶχε κηλιδωθῆ ποτέ, τοῦ ὑπέβαλαν μιὰν ἀπόφασι πραγματικὰ ἡρωϊκή. 'Ορκίστηκε μέσα του νὰ μὴν ἀναφέρη ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου του.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, θέλησε νὰ καθησυχάση τὸν πρόγονό του καὶ ν' ἀποφύγη κάθε ἐρώτησι.

— Μὴν παραξενεύεστε, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή, ποὺ ἀκόμα λαχάνιαζε, ἐργάστηκα... σὲ κάτι ἔρευνες... περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε !... "Εννοιωσα μιὰ ξαφνικὴ ἀδιαθεσία..."Εχω πολὺ αἷμα, καθὼς ξεύρετε...Μοῦ ἦρθε κάτι σὰν συμφόρησι... Θέλησα ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο... κι' ἔπεσα... πάνω στὸν καναπέ... Αὐτὸ ἦταν ὅλο !

— Δὲν φωνάξατε ;

— 'Ο ὑπηρέτης μου λείπει.Τώρα, μοῦ πέρασε... Αἰσθάνομαι καλύτερα... 'Αλλὰ τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε ; Γιατί ἤρθατε τόσο ἀργά ;

Μὲ λίγες φράσεις, ἀκριβεῖς καὶ εἰλικρινεῖς, ὁ ντὲ Σαμπρεβὲρ ἀνέφερε στὸν πατρυιό του τὴν κρίσιμη κατάστασί του.

— Λοιπόν... Εἴσαστε πραγματικὰ καταστραμμένος ; εἶπεν ὁ κόμης συγκινημένος.

— Ναί, ἐντελῶς !

— Δυστυχισμένε! "Α! Γιατί νὰ παντρευτῆτε μιὰ γυναῖκα τόσο φτωχή;... Χωρὶς οἰκογένεια...

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μὴν μιλᾶτε ἔτσι γιὰ τὴν κυρία ντὲ Σαμπρεβέρ, γιατὶ αὐτὸ μοῦ εἶνε πολὺ ὀδυνηρό. 'Αναπῶ τὴ γυναῖκα μου βαθύτατα, καὶ δὲν μετανόησα καθόλου ποὺ τὴν παντρεύτηκα. "Αν δὲν μπορῆτε νὰ μὲ βοηθήσετε γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ τρομερὸ αὐτὸ διέξοδο ὅπου βρίσκομαι, πέστε μοῦ το καθαρά. Θ' ἀποσυρθῶ χωρὶς νὰ ἐπιμείνω, χωρὶς νὰ σᾶς κρατῶ μνησικακία γιὰ τὴν ἄρνησί σας.

Αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ λόγια συγκίνησαν τὸν ντὲ Καστελβιέ, καὶ τοῦ γέννησαν καινούρια αἰσθήματα. 'Ως τότε εἶχε δειχθῆ πολὺ ἄκαμπτος.

— Εἴσαστε ἕνας καλὸς χαρακτήρας, γενναῖος καὶ εἰλικρινής, εἶπε. 'Εξ ἄλλου, εἴσαστε ἐργατικός, θαρραλέος.Δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω. 'Υπῆρξα κάποτε ποὺ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ κάποια ταραχή. "Οχι, κανένα... Θὰ τὸ μάθαιναν πιθανόν...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔφερε τὸ δεξί του χέρι στὸ λαιμό του, σὰν νἄθελε νὰ κρύψη τὰ ἴχνη τῆς ἀποπείρας, τῆς ὁποίας εἶχε πέσει θῦμα.

Πραγματικά, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ δολοφόνος του, ὁ ντὲ Καστελβιὲ μπόρεσε νὰ κάνη μερικὲς σκέψεις, παρὰ τὴν ἀπελπιστικὴ κατάστασι, στὴν ὁποία βρισκότανε.

Στὴν ἀρχή, ἐπὶ πέντε - ἕξη λεπτὰ εἶχε μείνει ἀναίσθητος πάνω στὸ χαλί, μὲ τὸ στῆθος μόλις ἀνασηκωμένο ἀπὸ μιὰν ἀνεπαίσθητη ἀναπνοή. Σιγὰ - σιγά, οἱ πνεύμονες ἄρχισαν κάπως νὰ δουλεύουν. "Ανοιξε τὰ μάτια, ἔπειτα ἀνασηκώθηκε, καταβάλλοντας προμερὲς προσπάθειες, καὶ μπόρεσε νὰ συρθῆ ὡς τὸν καναπέ, πάνω στὸν ὁποῖο ἔπεσε.

Κάτω ἀπ' τὴν ἐπήρεια τῆς ἠρεμίας, τῆς ἀπόλυτης σιωπῆς, ποὺ βασίλευε μέσα στὸ διαμέρισμα, μπόρεσε νὰ ξαναθυμηθῆ τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο δρᾶμα, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁποίου λίγο ἔλειψε νὰ ὑποκύψη.

Τὸ πρόσωπο, τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου του ἔφεραν μέσα στὸ μυαλό του ἕναν ἴλιγγο σκληρὸ καὶ ὀδυνηρό.

'Η ἀλαζονεία τῆς ράτσας του ἐπαναστατοῦσε. 'Αλλ' ἡ ἀνάγκη νὰ διατηρήση, μὲ κάθε θυσία, τὸ σεβασμὸ σ' ἕνα ἱερὸ ὄνομα, τὴν τιμὴ μιᾶς μεγάλης οἰκογένειας, ποὺ ὡς τότε δὲν εἶχε κηλιδωθῆ ποτέ, τοῦ ὑπέβαλαν μιὰν ἀπόφασι πραγματικὰ ἡρωϊκή. 'Ορκίστηκε μέσα του νὰ μὴν ἀναφέρη ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου του.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, θέλησε νὰ καθησυχάση τὸν πρόγονό του καὶ ν' ἀποφύγη κάθε ἐρώτησι.

— Μὴν παραξενεύεστε, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή, ποὺ ἀκόμα λαχάνιαζε, ἐργάστηκα... σὲ κάτι ἔρευνες... περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε !... "Εννοιωσα μιὰ ξαφνικὴ ἀδιαθεσία..."Εχω πολὺ αἷμα, καθὼς ξεύρετε...Μοῦ ἦρθε κάτι σὰν συμφόρησι... Θέλησα ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο... κι' ἔπεσα... πάνω στὸν καναπέ... Αὐτὸ ἦταν ὅλο !

— Δὲν φωνάξατε ;

— 'Ο ὑπηρέτης μου λείπει.Τώρα, μοῦ πέρασε... Αἰσθάνομαι καλύτερα... 'Αλλὰ τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε ; Γιατί ἤρθατε τόσο ἀργά ;

Μὲ λίγες φράσεις, ἀκριβεῖς καὶ εἰλικρινεῖς, ὁ ντὲ Σαμπρεβὲρ ἀνέφερε στὸν πατρυιό του τὴν κρίσιμη κατάστασί του.

— Λοιπόν... Εἴσαστε πραγματικὰ καταστραμμένος ; εἶπεν ὁ κόμης συγκινημένος.

— Ναί, ἐντελῶς !

— Δυστυχισμένε! "Α! Γιατί νὰ παντρευτῆτε μιὰ γυναῖκα τόσο φτωχή;... Χωρὶς οἰκογένεια...

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μὴν μιλᾶτε ἔτσι γιὰ τὴν κυρία ντὲ Σαμπρεβέρ, γιατὶ αὐτὸ μοῦ εἶνε πολὺ ὀδυνηρό. 'Αναπῶ τὴ γυναῖκα μου βαθύτατα, καὶ δὲν μετανόησα καθόλου ποὺ τὴν παντρεύτηκα. "Αν δὲν μπορῆτε νὰ μὲ βοηθήσετε γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ τρομερὸ αὐτὸ διέξοδο ὅπου βρίσκομαι, πέστε μοῦ το καθαρά. Θ' ἀποσυρθῶ χωρὶς νὰ ἐπιμείνω, χωρὶς νὰ σᾶς κρατῶ μνησικακία γιὰ τὴν ἄρνησί σας.

Αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ λόγια συγκίνησαν τὸν ντὲ Καστελβιέ, καὶ τοῦ γέννησαν καινούρια αἰσθήματα. 'Ως τότε εἶχε δειχθῆ πολὺ ἄκαμπτος.

— Εἴσαστε ἕνας καλὸς χαρακτήρας, γενναῖος καὶ εἰλικρινής, εἶπε. 'Εξ ἄλλου, εἴσαστε ἐργατικός, θαρραλέος.Δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω. 'Υπῆρξα κάποτε ποὺ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ σκληρὸς γιὰ σᾶς, θὰ διορθώσω τὸ κακὸ αὐτὸ κατὰ τὸ μέτρον τοῦ δυνατοῦ. Σταθῆτε Ζάκ. Εἶμαι ἀκόμα πολὺ ἀδύνατος γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σηκωθῶ αὐτὴ τὴ στιγμή. Πηγαίνετε, πάρτε μόνος σας δέκα χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὸ δεξὶ συρτάρι τοῦ χρηματοκιβωτίου μου. Εἶνε ἀνοιχτό... καὶ ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς. Θὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψετε ἀργότερα.. ὅταν μπορέσετε...

— "Ω! κύριε! Τόση καλωσύνη! φώναξε ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, βαθύτατα συγκινημένος. Σᾶς εἶχα παραγνωρίσει, σᾶς ζητῶ συγγνώμην!

— Πηγαίνετε! Πηγαίνετε! Μετρῆστε τὸ ποσὸν ποὺ σᾶς εἶπα, καὶ ξαναβάλτε τ' ἄλλα στὴ θέσι τους !

Σιωπηλά, ὁ κύριος ντὲ Σαμπρεβὲρ διευθύνθηκε πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο, ἄνοιξε τὸ συρτάρι ποὺ τοῦ ὑπέδειξε ὁ πατρυιός του, πῆρε μιὰ δεσμίδα χιλιόφραγκα, μέτρησε δέκα καὶ τ' ἀκούμπησε πάνω στὸ γραφεῖο. "Ηταν ἕτοιμος νὰ σπρώξη τὸ συρτάρι καὶ νὰ κλείση τὸ χρηματοκιβώτιο, ὅταν ὁ ξαφνικὸς κρότος μιᾶς βαρειᾶς πτώσεως τὸν ἔκαμε νὰ γυρίση ἀπότομα.

Τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατακίτρινο καὶ τὰ μάτια του τεντώθηκαν. 'Ο κόμης ντὲ Καστελβιὲ εἶχε κυλήσει κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ.

Δολοφονημένος!

'Ο Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ μάζεψε τὰ δέκα χιλιάρικα, τἄβαλε μέσα στὴν τσέπη τῆς ζακέτας του κι' ἔπειτα ἔτρεξε κοντὰ στὸν πατρυιό του.

'Ανέπνεε μὲ δυσκολία. Βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήση μονάχος του, ἔσπευσε νὰ ζητήση βοήθεια. Τρία λεπτὰ ἀργότερα, ὁ θυρωρὸς τοῦ μεγάρου ἦρθε τρομαγμένος.

— Γρήγορα, βοηθῆστε με νὰ μεταφέρω τὸν κύριο ντὲ Καστελβιὲ σ' ἕνα κρεββάτι! τοῦ φώναξε ὁ Ζάκ.

Οἱ δυὸ ἄντρες σήκωσαν τὸ ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ κόμητος, καὶ τὸ μετέφεραν, ὄχι χωρὶς μεγάλες δυσκολίες, στὸ δωμάτιό του, ὅπου τὸ ἀπόθεσαν ἀπάνω στὸ κρεββάτι του.

— Τώρα, τρέξτε νὰ φωνάξετε ἕνα γιατρὸ καὶ στεῖλτε μου τὴ γυναῖκα σας! διέταξεν ὁ Ζάκ.

'Ο θυρωρὸς βιάστηκε νὰ ἐκτελέση τὶς διαταγές του.

'Η γυναῖκα του, ποὺ τῆς εἶπε μὲ λίγα λόγια τί συνέβαινε, ἀνέβηκε ἀμέσως, φέρνοντας ἕνα μπουκαλάκι μὲ ἅλατα καὶ μιὰ μποτίλια ξύδι. Πιὸ πεπειραμένη ἀπὸ τὸν Ζάκ ντὲ Σαμπρεβέρ, προσπάθησε νὰ συνεφέρη τὸν ἄτυχο κόμητα. 'Αλλ' ἐκεῖνος ἔμενε ἀναίσθητος σ' ὅλες τὶς φροντίδες της.

Τέλος, ἦρθε ἕνας γιατρός.

Τοῦ εἶπανε τί εἶχε συμβῆ, καὶ μισόγδυσε τὸν ἄρρωστο. "Επειτα δοκίμασε νὰ τοῦ κάνη τεχνητὴ ἀναπνοή, καὶ τέλος ἀνασήκωσε τὶς μελανιασμένες βλεφαρίδες του.

— 'Εγκεφαλικὴ συμφόρησι ! εἶπε σὲ λίγο. Εἶνε πολὺ σοβαρά. 'Ελάχιστες ἐλπίδες ὑπάρχουν νὰ τὴν γλυτώση...

— Δὲν μποροῦμε νὰ δοκιμάσουμε, γιατρέ; ρώτησε ὁ Ζάκ ντὲ Σαμπρεβέρ, ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησί του.

— Ναί. Στὴν ἀρχὴ θὰ τοῦ κάνουμε μιὰν ἀφαίμαξι, κ' ἔπειτα θὰ τοῦ βάλουμε συναπισμούς. Θὰ κάνω ὅ,τι χρειάζεται. Δῶστε μου γρήγορα μιὰ λεκάνη καὶ μερικοὺς ἐπιδέσμους !...

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, πῆρε ἀπὸ τὴν τσάντα του ἕνα νυστέρι καὶ τρύπησε δυνατὰ τὸ δεξὶ μπράτσο τοῦ ἑτοιμοθανάτου.Μιὰ σταλαγματιὰ μαῦρο πηχτὸ αἷμα βγῆκε μὲ δυσκολία.

— Τίποτα! 'Η κυκλοφορία σταμάτησε! εἶπε ὁ γιατρός, κουνώντας τὸ κεφάλι του μὲ ὕφος ἀπελπισμένο.

Ξαφνικά, καθὼς τὸ βλέμμα του πλανιόταν ἀργὰ πάνω στὸ ἀναίσθητο κορμί, φρικίασε κι' ἔσκυψε γρήγορα.'Ανασήκωσε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ βαρὺ

'Ο μηχανοδηγὸς βγάζει τὴν οἰκογένειά του περίπατο!...
(Σκίτσο

κεφάλι τοῦ κόμητος καὶ πρόφερε αὐτὰ τὰ ἀπαίσια λόγια :

— Ἀλλὰ πρόκειται περὶ δολοφονίας! Αὐτὸς ὁ δυστυχὴς στραγγαλίστηκε !

— Στραγγαλίστηκε ! ἐπανέλαβε ὁ ντὲ Σαιπρεβὲρ γενόμενος κάτωχρος, ἐνῶ ὁ θυρωρὸς κ' ἡ γυναῖκα του τὸν κυττοῦσαν μὲ μάτια ὀλάνοιχτα.

— Ναί ! ἐπανέλαβε κατηγορηματικὰ ὁ γιατρός, ἡ συμφόρησι, ποὺ θὰ σκοτώση ἀσφαλῶς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, εἶνε ἀποτέλεσμα στραγγαλισμοῦ, ἐγκλήματος ! Οἱ ἐκχυμώσεις, γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, φαίνονται πολὺ ν θαρά. Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ Δικαιοσύνη, χωρὶς νὰ χάνουμε οὔτε στιγμή.

— Τρέχω στὸ τμῆμα, εἶπε ὁ θυρωρὸς φεύγοντας βιαστικά.

Ὁ γιατρὸς ἔσκυψε πάλι ἐπάνω στὸν ἐτοιμοθάνατο κι' ἔκαμε μερικὲς προσπάθειες γιὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρη στὴ ζωή, ἀλλ' ὅλες του οἱ φροντίδες ἦσαν μάταιες. Ὁ κόμης ντὲ Καστελβιὲ ἀγκομαχοῦσε, κι' ὅλες του οἱ δυνάμεις φαίνονταν σβυσμένες.

Τέλος, ὁ θυρωρὸς ξαναφάνηκε, ὁδηγῶντας τὸν ἀστυνόμο καὶ τὸ γραμματέα του.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ γιατρὸς τοῦ ἐξήγησε τὴν κατάστασι, δικαιολογῶντας τὴ διάγνωσί του ἀπὸ τὰ τρομερὰ συμπτώματα ποὺ εἶχε διαπιστώσει.

— Κανεὶς νὰ μὴ μῆ ἀπὸ δῶ! εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Κύριε Νταρτουά, κλεῖστε τὶς πόρτες.

Ἔπειτα ἄρχισε ν' ἀνακρίνη τὸ θυρωρό.

— Ποιοὶ ἐπισκέφθηκαν τὸν κύριο ντὲ Καστελβιὲ ἀπόψε ; ρώτησε.

— Δὲν εἶδα παρὰ ἕνα, τὸν κύριο ντὲ Σαμπρεβέρ! εἶπεν ὁ θυρωρός, δείχνοντας τὸν τραπέζιτη.

— Καλά. Καί, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἦρθαν ἄλλοι ἐπισκέπτες ;

— Ναί, κατὰ τὶς ἐννιάμιση, ἕνας κύριος ποὺ ἔμοιαζε μὲ δικηγόρο ἢ μὲ μεσίτη. Ἔμεινε μιὰ ὥρα περίπου μὲ τὸν κύριο, κ' ἔπειτα ἔφυγε.

— Καί, μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι, εἴδατε τὸν κύριο ντὲ Καστελβιέ ;

— Βέβαια. Ὁ κύριος μοῦ εἶπε νὰ δειπνήση ἔξω λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἑφτά. Ἐπέστρεψε κατὰ τὶς ὀχτώμιση. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ καμαριέρης του ἔφευγε γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ τὴν κυρία κόμησσα στὸ σταθμό.

— Ὁ κύριος ντὲ Καστελβιὲ ἦτανε λοιπὸν μονάχος ὅταν ἦρθε ὁ κύριος ντὲ Σαμπρεβέρ ;

— Ναί, ὁλομόναχος.

— Ἀκοῦτε, κύριε ; εἶπε μὲ αὐστηρο ὕφος ὁ ἀστυνόμος, στρεφόμενος πρὸς τὸ Ζάκ.

— Ἀσφαλῶς, ἀκούω. Ἀλλὰ τί θέλετε νὰ πῆτε ;

— Τίποτε ἀκόμα. Διαπιστώνω μόνο ὅτι μονάχα ἐσεῖς μπήκατε σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἐπέστρεψε ἐδῶ ὁ κύριος ντὲ Καστελβιέ. Λοιπόν, αὐτὴ ἡ περίπτωσις μπορεῖ νὰ σᾶς ἐνοχοποίηση σοβαρά... Μπορεῖ νὰ κατηγορηθῆτε σεῖς γιὰ τὴν ἀπόπειρα στραγγαλισμοῦ, τῆς ὁποίας ἔπεσε θῦμα ὁ κύριος κόμης...

— Ἐγώ ; φώναξε ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ διαμαρτυρόμενος. Τολμᾶτε νὰ μὲ κατηγορήσετε ; Αὐτὸ εἶνε τερατῶδες!..

— Ὢ ! Μὴν τὰ παίρνετε τόσο τραγικά... Ἐξ ἄλλου, δὲν σᾶς κατηγορῶ. πραγματικά. Διαπιστώνω ἁπλῶς, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, μιὰ ἀρκετὰ λυπηρὴ σύμπτωσι, ποὺ μοῦ ἐπιβάλλει νὰ σᾶς ἀνακρίνω ἀμέσως. Ὀνομάζεσθε, καθὼς μοῦ εἶπαν, Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ ;

— Μάλιστα. κύριε.

— Εἴσαστε συγγενὴς τοῦ κυρίου ντὲ Καστελβιέ ;

— Εἶμαι πρόγονός του.

— Ποῦ κατοικεῖτε ; Τί ἐπάγγελμα ἔχετε ;

— Τραπεζίτης. Κατοικῶ στὴ λεωφόρο ντὲ Κυσύ. Τὸ γραφεῖο μου, καθὼς καὶ τοῦ πρώην συνεταίρου μου, βρίσκονται στὴν ὁδὸ Ρισελιέ.

— Ὁδὸς Ρισελιέ ! ἀνέκραξε ὁ ἀστυνόμος, ποὺ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια. Καὶ ὁ συνέταιρός σας εἶνε κάποιος Ρουπέρ, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ τότε εἴσαστε ἀνακατεμένος στὴν ὑπόθεσι, ποὺ μοῦ ἀνέθεσε πρὸ ὀλίγου ὁ Εἰσαγγελεύς. Ὁ Ρουπὲρ τόσκασε' κατηγορεῖσθε κ' οἱ δυὸ γιὰ κατάχρησι..Σημειῶστε το αὐτό, κύριε Ντορτουά, συνέχισε ὁ ἀστυνόμος, στρεφόμενος πρὸς τὸν γραμματέα του.

Καὶ συνέχισε, στρεφόμενος πάλι πρὸς τὸν Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ :

— Εἴχατε στενὲς σχέσεις μὲ τὸν πατρουιό σας ;

— Ὄχι, κύριε. Τὸν ἔβλεπα μᾶλλον σπανίως.

— Γιὰ ποιὸ λόγο ἤρθατε ἀπόψε ἐδῶ ;

— Ἤρθα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν κύριο ντὲ Καστελβιὲ μιὰ σοβαρὴ ἐξυπηρέτησι. Ἡ φυγὴ τοῦ ἀχρείου συνεταίρου μου στὸν ὁποῖο εἶχα ἐμπιστευθῆ ὅλη μου τὴν περιουσία, μὲ κατέστρεψε ἐντελῶς. Ὅταν ἀνέφερα στὴ γυναῖκα μου αὐτὴ τὴν τρομερὴ καταστροφή, μὲ συμβούλεψε νἄρθω νὰ βρῶ τὸν πατρουιό μου γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μᾶς βοηθήση.

— Λοιπόν, ἤρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ ζητήσετε χρήματα ;

— Ἀκριβῶς. Ἀλλ' ὅταν ἤρθα, ὁ κύριος ντὲ Καστελβιὲ ὑπέφερε πολύ, καὶ χρειάστηκε στὴν ἀρχὴ νὰ τὸν περιποιηθῶ.

— Δὲν ἐφωνάξατε κανένα ;

— Ὄχι ἀμέσως.

— Γιατί ;

— Ὁ πατρουιός μου δὲν ἤθελε.

— Εἶνε παράξενο καὶ ἀρκετὰ δυσκολοπίστευτο. Ὡστόσο φωνάξατε, ἀλλὰ πολὺ ἀργότερα, ὅταν ἦταν ἤδη πολὺ ἀργά.

Τὴ στιγμή, ποὺ ὁ ἀστυνομος τελείωσε τὴ φράσι του, ἕνα πονεμένο βογγητὸ τὸν ἔκαμε νὰ στραφῆ πρὸς τὸ κρεβάτι, ὅπου εἶχανε ξαπλώσει τὸν κόμητα ντὲ Καστελβιέ. Πλησίασε ἀμέσως, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ γιατρό, κι' ἐξέτασε τὸν ἐτοιμοθάνατο.

Ὁ κόμης φαινότανε νὰ συνέρχεται, τὰ βλέφαρά του, ἐλαφρὰ ἀνασηκωμένα, ἄφηναν νὰ φαίνεται τώρα τὸ θολό του βλέμμα, καὶ τὰ χείλη του κινιόντουσαν τρέμοντας.

— Θέλετε νὰ μιλήσετε ; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀνοιγόκλεισε πολλὲς φορὲς τὰ βλέφαρά του.

— Σᾶς ἐπετέθησαν καὶ σᾶς ἐστραγγάλισαν, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Τὰ χείλη τοῦ ἐτοιμοθανάτου κουνήθηκαν ἀνεπαίσθητα. Ἀμέσως ὁ ἀστυνόμος στράφηκε πρὸς τὸν Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ καὶ τὸ θυρωρό.

— Πλησιάστε κι' οἱ δυό σας ! εἶπε προστακτικά.

Οἱ δυὸ ἄντρες στάθηκαν μπροστὰ στὸ κρεββάτι, ἀνάμεσα στὸ γιατρὸ καὶ τὸν ἀστυνομικό. Αὐτὸς ξαναρώτησε, μὲ φωνὴ δυνατή, τὸν κόμητα :

— Θὰ ἀναγνωρίζατε τὸ δολοφόνο σας, ἂν βρισκότανε μπροστά σας ;... Κυττᾶχτε καλὰ ὅλους ὅσοι εἶνε ἐδῶ μέσα...

Τὸ θολὸ βλέμμα τοῦ ἐτοιμοθάνατου περιεργάστηκε τὰ πρόσωπα ποὺ τὸν ἐτριγύριζαν. Σταμάτησε τέλος πάνω στὸν Ζὰκ Σαμπρεβέρ. Συγχρόνως, ὁ κόμης φάνηκε σὰν νὰ κατέβαλε ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ ν' ἀνασηκώση τὸ δεξί του χέρι. Τὰ δάχτυλά του, ποὺ ἦσαν βαρειὰ ἤδη, τεντώθηκαν πρὸς τὸν πρόγονό του.

Μιὰ βαρειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε, κάνοντας τὴ σκηνὴ πιὸ συγκλονιστικὴ ἀκόμη.

Τὸ στόμα τοῦ ἐτοιμοθάνατου μισάνοιξε, σ' ἕνα μορφασμὸ πόνου, ἕνα δυνατὸ ρῖγος τάραξε τὰ μέλη του, ἀλλὰ μόνο ἕνας λυγμὸς βγῆκε ἀπ' τὸ λαρύγγι του κι' ἀμέσως μετὰ ἕνας βαρὺς ρόγχος. Ἕνας ματωμένος ἀφρὸς στεφάνωσε τὰ χείλη του. Τὸ κορμί του, ποὺ εἶχε ἀνασηκωθῆ, σ' ἕναν ὕστατο σπασμό, ξανάπεσε ἀκίνητο, ἐνῶ τὰ γυάλινα μάτια του ἔμειναν καρφωμένα γιὰ πάντα στὴν αἰωνιότητα.

— Εἶνε νεκρός ! εἶπε ὁ γιατρὸς μὲ βαρειὰ φωνή.

Ἀμέσως ὁ ἀστυνόμος διέταξε τὴ γυναίκα τοῦ θυρωροῦ νὰ ντύση τὸ πτῶμα κι' ἔπειτα μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ κόμητος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ διακόπτης τοῦ ἠλεκτρικοῦ εἶχε μείνει ἀνοιχτὸς καὶ τὸ δωμάτιο ἦτανε κατάφωτο. Μὲ τὴν πρώτη ματιά, ὁ ἀστυνόμος εἶδε ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ἀνοιχτό.

— Ὢ ! Ὢ ! ἔκαμε. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ἐξηγήση πολλὰ πράγματα. Κύριε Ντορτουά, ἐξακολούθησε, ἀποτεινόμενος στὸ γραμματέα του, ψᾶξτε, σᾶς παρακαλῶ, τὸν κύριο ντὲ Σαμπρεβέρ.

Ὁ γραμματέας ὑπήκουσε. Ἀμέσως βρῆκε τὶς δέκα χιλιάδες φράγκα, ποὺ ἦταν στὴν τσέπη τῆς ζακέτας τοῦ Ζάκ.

— Διάβολε ! Ἤμουν σίγουρος γι' αὐτό ! ἀνέκραξε ὁ ἀστυνόμος. Ἔ λοιπόν, κύριε ντὲ Σαμπρεβέρ, πῶς ἐξηγεῖτε σεῖς αὐτὸ τὸ μεγάλο ποσόν, ποὺ βρέθηκε ἀπάνω σας, ἐνῶ ἤρθατε, κατὰ τὴν ὁμολογία σας, νὰ ζητήσετε βοήθεια ἀπ' τὸν πατρουιό σας ;

— Ὢ ! εἶνε πολὺ ἁπλό : Ὁ κύριος ντὲ Καστελβιέ, χάρις στὶς φροντίδες μου, συνῆλθε γιὰ μιὰ στιγμή. Μπόρεσε νὰ μ' ἀκούση, καί, μὲ μεγάλη γενναιοφροσυνη, μοῦ ἐδάνεισε αὐτὲς τὶς δέκα χιλιάδες φράγκα, ποὺ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὶς πάρω μόνος μου ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο.

— Τὸ χρηματοκιβώτιο λοιπὸν ἦταν ἀνοιχτό ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐλᾶτε τώρα ! Τὸ παραμύθι σας δὲν στέκεται !

— Σᾶς ὁρκίζομαι στὴν τιμή μου ὅτι λέω τὴν ἀλήθεια.

— Ὁ ἀνακριτὴς θὰ κρίνη γι' αὐτό.

— Μά, ἐπὶ τέλους, εἶμαι ἀθῶος ! ἀνέκραξεν ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, ποὺ τὸν ἐπαναστατοῦσε ἡ ψυχὴ στάσι τοῦ ἀστυνόμου.

— Αὐτὸ εἶνε ἕνας ἰσχυρισμὸς εὐκολώτατος, ἀπάντησε αὐστηρὰ ὁ ἀστυνομικός. Ὁ κύριος ντὲ Καστελβιὲ δὲν θὰ μπορέση πιὰ νὰ σᾶς διαψεύση...

Διεκόπη ξαφνικά, παραξενεμένος ποὺ ἔβλεπε τὸ γιατρὸ νὰ σκύβη καὶ νὰ παίρνη κάτι κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ.

— Τί βρήκατε, γιατρέ ; ρώτησε.

— Κυττάχτε, κύριε.

Κι' ὁ γιατρὸς τοῦ ἔδωσε μιὰ καρφίτσα γραβάτας. Ὁ ἀστυνόμος ἐξέτασε τὸ κόσμημα ἀπὸ κοντά: Ἡ καρφίτσα ἦτανε λίγο καμπουριασμένη κ' ἡ πέτρα της ὡραιοτάτη.

— Ἕνα ὑπέροχο σμαράγδι ! εἶπε. Ἀλλά, κυττᾶχτε, γιατρέ, θὰ ἔγινε μιὰ πάλη, γιατὶ ἡ καρφίτσα αὐτὴ εἶνε σχεδὸν ραγισμένη. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τὶς πρῶτες μου ὑποψίες.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας θόρυβος στὸ διαμέρισμα.

— Τί συμβαίνει λοιπόν ; ρώτησε αὐστηρὰ ὁ ἀστυνόμος. Πηγαίνετε νὰ ἰδῆτε, κύριε Ντορτουά.

Ὁ γραμματέας βγῆκε ἔξω, καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο, μὲ ὕφος ταραγμένο, ἀνήσυχο.

— Εἶνε ἡ κυρία ντὲ Καστελβιέ, ποὺ ἐπέστρεψε ἀπ' τὸ ταξίδι της, εἶπε. Θἄπρεπε, ἀσφαλῶς, νὰ τὴν προειδοποιήσουμε μὲ τρόπο γιὰ τὸ τρομερὸ δυστύχημα, ποὺ τὴν ἔπληξε.

— Ἄ ! Ἡ μητέρα μου ! ἀνέκραξεν ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, κάνοντας ἕνα βῆμα μπροστά.

— Μείνετε ἐδῶ ! διέταξεν ὁ ἀστυνόμος. Θὰ τὸ πῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν κυρία ντὲ Καστελβιέ.

Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ ὁ ἀστυνόμος ἑτοιμαζότανε νὰ βγῆ ἀπ' τὸ γραφεῖο, ἡ κόμησσα φάνηκε στὴν πόρτα.

Φοροῦσε ἀκόμα τὸ ταξιδιωτικό της φόρεμα κι' ἦταν ἀναστατωμένη. Στὸ ὑγλωμὸ πρόσωπό της, ποὺ τὸ πλαισίωναν ἄσπρα κατσαρὰ μαλλιά, τὰ γαλάζια της μάτια ἔλαμπαν παράξενα. Τὰ δάκουα, ποὺ μὲ κόπο τὰ συγκρατοῦσε, ἀστραφταν σὰν μαργαριτάρια στὰ ματόκλαδά της.

— Κυρία, ἄρχισε ὁ ἀστυνομικός, μὲ ὕφος ἀδιάφορο, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς ἰδῶ μιὰ στιγμὴ ἰδιαιτέρως.

— Εἶνε ἀνώφελο, κύριε. Τώρα μόλις ἔμαθα τὴ φοβερὴ ἀλήθεια. Εἶδα τὸ δύστυχο σύζυγό μου νεκρό, θῦμα ἑνὸς φοβεροῦ ἐγκλήματος...

—Μητέρα μου ! ἀνέκραξε πάλι ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, κάνοντας μιὰ κίνησι γιὰ νὰ πάη κοντά της.

Ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἐσταμάτησε μὲ μιὰ ἐπιτακτικὴ χειρονομία, ποὺ τὴν συνώδευε ἕνα βλέμμα τόσο παγερό, ὥστε ὁ δύστυνος ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὴν καρδιά του σχισμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ψυχρὴ στάσι της.

Ἡ ἀνεξήγητη αὐτὴ στάσι τῆς κόμησσας ντὲ Καστελβιὲ ἔκαμε ἐντύπωσι στὸν ἀστυνομικό, ἀλλὰ φυλάχτηκε νὰ μὴν τὸ δείξη. Θέλοντας νὰ τελειώση ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, τὴν προανάκρισι, ἀποφάσισε νὰ δείξη ἀμέσως στὴν κόμησσα τὴν καρφίτσα, ποὺ εἶχε βρῆ ὁ γιατρός.

— Γνωρίζετε αὐτὸ τὸ κόσμημα, κυρία ; ρώτησε.

Χωρὶς νὰ διστάση, ἡ κόμησσα ντὲ Καστελβιὲ ἀπάντησε :

— Μάλιστα, κύριε !

— Ἀνήκει ἀσφαλῶς στὸν κόμητα ντὲ Καστελβιέ ;

— Δὲν τὸ πιστεύω, μ' ὅλο ποὺ ὁ δύστυχος σύζυγός μου εἶχε μιὰ ὅμοια μ' αὐτὴν ἐδῶ.

— Δὲν καταλαβαίνω.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ὅταν παντρεύτηκα τὸν κόμητα ντὲ Καστελβιέ, ὡς γήρα ντὲ Σαμπρεβέρ, εἶχα δυὸ καρφίτσες γραβάτας ποὺ καθεμιὰ τους εἶχε ἕνα σμαράγδι ὅμοιο. Ἐχάρισα τὸ ἕνα στὸ σύζυγό μου κι' ἔδωσα τὸ ἄλλο στὸν μεγαλύτερο γυιό μου. Ἀλλὰ ὁ κόμης ντὲ Καστελβιὲ δὲν φόρεσε ποτὲ αὐτὸ τὸ κόσμημα. Μὲ παρακάλεσε μόνο νὰ τὸ φυλάξω στὴν κασσετίνα μου, ὅπου καὶ βρίσκεται ἀκόμα.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ δείξετε, κυρία ;

— Εὐκολώτατο, κύριε. Ἀκολουθῆστε με, σᾶς παρακαλῶ.

Καὶ ἡ κυρία ντὲ Καστελβιὲ ὁδήγησε τὸν ἀστυνομικὸ στὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμά της. Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ἐπέστρεψαν πάλι. Οἱ φυσιογνωμίες τους ἔδειχναν μιὰ σοβαρὴ ταραχή.

— Ἡ καρφίτσα εἶνε δική σας, δὲν εἶν' ἔτσι ; εἶπε ἀπότομα ὁ ἀστυνομικός, ἀποτεινόμενος πάλι στὸν Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ

ξεν θὰ ἐπαναστατήση ἐναντίον αὐτῆς τῆς τερατώδους κατηγορίας ;.. Οὔτε μιὰ λέξι τρυφερὴ δὲν θὰ βγῆ ἀπὸ τὰ χείλη σας; 'Αρνιάσαστε τὸ παιδί σας, τὴ σάρκα σας ;...

— 'Εκεῖνος, ποὺ ὑπῆρξε γυιός μου, περιφρόνησε ἄλλοτε τὴν ἀφοσίωσί μου. 'Επαναστάτησε κατὰ τῆς μητρικῆς μου κυριαρχίας. Μὲ ἐγκατέλειψε γιὰ ν' ἀκολουθήση μιὰ γυναίκα, ποὺ δὲν ἤθελα νὰ τὴν ξέρω. "Ετσι λοιπόν, διέκοψε ὁ ἴδιος τοὺς δεσμοὺς τοῦ αἵματος, μοῦ ἔσχισε τὴν καρδιά, μοῦ σκλήρυνε τὴν ψυχή !

— "Α !, Θὰ τιμωρηθῆτε στὸ μέλλον γι' αὐτὰ τὰ ἄδικα λόγια, γι' αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἐγκατάλειψι !

— 'Ο Θεὸς μόνο θὰ μὲ κρίνη !

— 'Ακόμα μιὰ φορά, τὸ φωνάζω σὲ ὅλους σας : Εἶμαι ἀθῷος !

— Νὰ τὸ ἀποδείξετε...

Καὶ ἡ κόμησσα ντὲ Καστελβιὲ βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο, ἀγέρωχη καὶ παγερή, χωρὶς κἀν νὰ στρέψη τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ ἰδῆ, γιὰ τελευταία φορά, τὸ δύστυχο γυιό της.

'Εκεῖνος, συντριμμένος ἀπὸ ἕνα ἀβάσταχτο πόνο, σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα, καί, μὲ τὸ μέτωπο στὰ χέρια, ξέσπασε σὲ λυγμοὺς σὰν παιδί.

"Ετσι, λοιπόν, ἡ ἀπομάκρυνσι, στὴν ὁποία τὸν εἶχε κρατήσει ἡ μητέρα του, ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια, δηλαδὴ ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε παντρευτῆ, παρὰ τὴ θέλησί της, τὴν πολυαγαπημένη του Ζενεβιέβ, αὐτὴ ἡ ἀπομάκρυνσι εἶχε καταλήξει σ' ἕνα εἶδος μίσους, σὲ μιὰ σκληρὴ ἀποκήρυξι.

Κατεστραμμένος,κατηγορούμενος γιὰ κλοπὴ καὶ γιὰ δολοφονία, ἐγκαταλελειμένος ἀπὸ τὴ μητέρα του... "Α ! ἦταν πολλὰ συγχρόνως ! Δὲν εἶχε πιὰ δύναμι γιὰ ν' ἀντιδράση ἐναντίον αὐτῆς τῆς σκληρῆς Μοίρας !

Χρειάσθηκε νὰ σηκωθῆ, γιατὶ τὸ χέρι τοῦ ἀστυνόμου βάραινε πάνω στὸν ὦμο του.

— Σηκωθῆτε καὶ ἀκολουθῆστε με ! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ μέγαρο, κατατσακισμένος, μὲ τὸ πρόσωπο μουσκεμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα, κι' ἀνέβηκε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο, σ' ἕνα ἀμάξι ποὺ πῆγε κι' ἔφερε ὁ θυρωρός. 'Ο γραμματέας, ποὺ ἀνέβηκε μπροστά, ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τοῦ ἀμαξᾶ :

— Στὴν 'Ασφάλεια !

Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε. Μερικοὶ περίεργοι περαστικοί, εἶχαν συγκεντρωθῆ κοντὰ στὴν αὐλόπορτα, μ' ὅλο ποὺ ἡ ὥρα ἦτανε περασμένη.

'Ο ὑπηρέτης τοῦ δολοφονημένου κόμητος ρητόρευε ἀνάμεσά τους, καί, σὲ λίγο, πῆγε κι' ὁ θυρωρός κοντά του.

Δυὸ ἄνθρωποι, κυρίως, ρωτοῦσαν διαρκῶς καὶ μὲ μεγάλη περιέργεια. 'Ο ἕνας ἦταν ὁ Ζύλ, ὁ περίφημος «ντετέκτιβ». 'Ο ἄλλος, ὁ πραγματικὸς δολοφόνος τοῦ κόμητος ντὲ Καστελβιέ.

Αὐτός, κάτωχρος, μὲ ὄφος ταραγμένο, πρόσεχε, κάθε στιγμή, καὶ σὲ μιὰ καινούργια λεπτομέρεια. "Οταν εἶδε, πρὶν ἀπὸ πέντε λεπτά, τὸν Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, στὸ κατώφλι τοῦ μεγάρου, ἀνάμεσα στὸν ἀστυνομικὸ καὶ τὸν γραμματέα του, κυριεύτηκε ἀπὸ μιὰ τέτοια τρεμούλα, ὥστε ὁ Ζὺλ τὸ πρόσεξε.

— Αἰσθάνεσθε ἄσχημα, κύριε ; τοῦ εἶχε πῆ. Μήπως γνωρίζατε τὸ θῦμα ;

— Ναί... Ναί... λίγο... 'Εκ φήμης, τοὐλάχιστον... Καὶ σεῖς ἐπίσης, πιθανόν ;

— 'Αλλοίμονο! Ναί. πολύ. Εἶχα ἀναλάβει κάτι ὑποθέσεις τοῦ κόμητος ντὲ Καστελβιέ...

Καί, λέγοντας αὐτὰ ὁ Ζύλ, τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα βρώμικο ἐπισκεπτήριο, ποὺ τὸ ἔδωσε στὸ συνομιλητή του. 'Εκεῖνος μπόρεσε νὰ διαβάση, στὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ποὺ φώτιζε τὸ πεζοδρόμιο :

ΖΥΛ
Μεσίτης — Ντέτεκτιβ
'Απόλυτος ἐχεμύθεια
'Οδὸς Λωζιὲ ἀριθ. 21

Στράφηκε, κατόπιν παρεξενεμένος, πρὸς τὸ συνομιλητή του, καὶ ἐπανέλαβε :

— Γνωρίζετε ἐπίσης τὴν οἰκογένεια ντὲ Σαμπρεβέρ ;

— "Οχι ! 'Αλλ' ἄκουσα νὰ λένε πὼς ὁ δολοφόνος, ἐκεῖνος δηλαδὴ ποὺ συνελήφθη ὡς ὕποπτος, ἦταν ὁ πρεσβύτερος προγονὸς τοῦ κόμητος : ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ.

— 'Αλήθεια ; Τότε θὰ εἶνε ἕνα συνταρακτικὸ δρᾶμα !

— 'Εν πάση περιπτώσει, ἡ σύλληψις αὐτοῦ τοῦ κυρίου μοῦ χαλάει τὰ σχέδια. 'Επρόκειτο ἀκριβῶς νὰ πάω νὰ τὸν ἰδῶ, πολὺ σύντομα, γιὰ μιὰν ὑπόθεσι μεγάλης σημασίας.

— Θὰ μπορούσατε ἴσως ν' ἀποταθῆτε στὸν ἀδερφό του, τὸν κύριο Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ.

— Αὐτὴ ἦταν ἡ πρόθεσί μου. Γνωρίζετε μήπως αὐτὸν τὸν κύριο ; ρώτησε περίεργα ὁ «ντέτεκτιβ».

— Λίγο.

— Θὰ θέλατε νὰ μοῦ δώσετε τὴ διεύθυνσί του ; Θὰ μὲ ὑποχρεώνατε ἐξαιρετικά !

— Θὰ μποροῦσα πιθανὸν νὰ σᾶς τὴν δώσω ἀργότερα. 'Αλλὰ θἄπρεπε, πρωτήτερα, νὰ μποροῦσα νὰ πῶ στὸν ἐνδιαφερόμενο περὶ τίνος πρόκειται,

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ μὲ δυὸ λόγια. "Εχω ἀναλάβει μιὰν ὑπόθεσι, ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει ἄμεσα καὶ τῆς ὁποίας ἡ εὐτυχὴς ἔκβασις θὰ μποροῦσε, ἀργότερα, νὰ τοῦ ἀποφέρη κέρδη...

— 'Από ποιᾶς ἀπόψεως ;

— Τῆς μόνης ποὺ θεωρεῖται ἐνδιαφέρουσα στὶς ἡμέρες μας ! 'Από ἀπόψεως χρηματικῆς...

Κι' ὁ Ζύλ, σκύβοντας στὸ αὐτὶ τοῦ συνομιλητή του, ἐξακολούθησε μ' ἕνο ὕφος μυστηριῶδες :

— Βλέπετε, ἀγαπητέ μου κύριε, ὑπάρχουν πάντοτε σκοτεινὰ παρασκήνια, μυστικὰ μέσα στὶς οἰκογένειες... "Ε, λοιπόν, ἂν ὁ θάνατος τοῦ κόμητος ντὲ Καστελβιὲ εἶνε ὀδυνηρός, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, γιὰ μένα εἶνε ἕνα πλήγμα φοβερό, γιατὶ χάνω ἕνα μενάλο ποσόν. 'Αλλ' αὐτὸς ὁ θάνατος μπορεῖ, θαυμάσια, νὰ ἐξυπηρετήση τὰ συμφέροντα τῶν ἀδελφῶν ντὲ Σαμπρεβέρ.

— Πῶς αὐτό ;

— Μπορεῖ νὰ τοὺς «ἀνη πάμπλουτους, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα ὡς τὴν ἄλλη. 'Αλλ' ἂς σταματήσουμε ὧς ἐδῶ. Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς δώσω ἄλλες λεπτομέρειες.

Κι' ὁ «ντέτεκτιβ» πλησίασε τὸν ὁμιλο τῶν συγκεντρωμένων περιέργων, ὅπου ἐξακολουθοῦσαν νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸ δρᾶμα.

— Ναί, ἔλεγε ὁ θυρωρὸς τοῦ μεγάρου μὲ ὕφος σοβαρό, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἔνοχος παρὰ ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ. Στὴν ἀρχή, δὲν ἤθελα νὰ πιστέψω πὼς ἦταν ἔνοχος, γιατὶ αὐτὸς μὲ φώναξε νὰ βοηθήσουμε τὸν μακαρίτη τὸν κόμητα. 'Αλλ' ὕστερα ἀπ' ὅσα εἶπε ὁ ἀστυνόμος, ἀναγκάστηκα ν' ἀλλάξω γνώμη. Μήπως δὲν βρήκανε μέσα στὶς τσέπες του δέκα χιλιόφραγκα, τσαλακωμένα, ἀνακατεμένα μὲ χαρτιὰ δικά του ; Λοιπόν, καθὼς ξέρετε ὅλοι σας, ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει ἀπάνω του δέκα χιλιάδες φράγκα, τάχει ἡ μέσα στὸ πορτοφόλι του, ἢ, τοὐλάχιστον, μέσα σ' ἕνα φακελλο. Κι' ἔπειτα, τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ὁλάνοιχτο...

— Καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν εἶχε ἔρθει νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν κόμητα ; ρώτησε μιὰ φωνή.

— "Οχι, κανένας ἀπολύτως. Βρίσκομαι πάντοτε στὸ θυρωρεῖο μου, κι' ἔχω τὰ μάτια μου τέσσερα. Τίποτα δὲν μοῦ ξεφεύγει.

Αὐτὴ ἡ δήλωσι ἔκαμε τὸν πραγματικὸ δολοφόνο ν' ἀναπνεύση μὲ ἀνακούφισι.

Τὴ στιγμή, ποὺ ὁ θυρωρὸς τελείωνε τὰ λόγια του, ὁ ὅμιλος, ποὺ τὸν ἄκουγε προσεκτικά, παραμέρισε ἀπότομα.

Μιὰ νέα γυναίκα, καστανή, κάτωχρη, ἀγαστατωμένη, μὲ τὸ κεφάλι σκεπασμενο μὲ μιὰ ἰντανελένια μαντίλλια πέρασε ἀνάμεσά τους. Διευθύνθηκε ὁ λόϊση πρὸς τὸ θυρωρεῖο.

— Κυρία ! κυρία ! φώναξε ὁ θυρωρός. Ποῦ πᾶτε λοιπόν ;

— Στοῦ κυρίου ντὲ Καστελβιέ.

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ἀφίσω ν' ἀνεβῆτε. Πρῶτα - πρῶτα, εἶνε περασμένα μεσάνυχτα.

— 'Αλλ' ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὸ σύζυγό μου, νὰ μάθω τὶ ἀπέγινε...

— Ποιὰ εἶσαστε ;

— 'Η κυρία ντὲ Σαμπρεβέρ.

Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀντήχησε σὰν πένθιμη κωδωνοκρουσία μέσα σὲ βαρειὰ σιωπή. 'Ο θυρωρὸς ἔμεινε ἄναυδος μιὰ στιγμή, κατάπληκτος.

— "Α ! κυρία, εἶπε τέλος, φτάνετε σὲ πολὺ ἄσχημη ὥρα...

— Γιατὶ λοιπόν ; Τὶ συμβαίνει ;

— Συνέβησαν πράγματα σοβαρά, πράγματα συνταρακτικά ! Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς τὰ πῶ !

— "Ε λοιπόν, θὰ μοῦ τὰ πῆ ὁ κύριος ντὲ Καστελβιέ. 'Οδηγῆστε με σ' αὐτόν.

— 'Ο κύριος κόμης δὲν θὰ ξαναμιλήση πιά. Εἶνε νεκρός!

— Νεκρός !...

— Μάλιστα, κυρία. Δολοφονήθηκε..., ἀπόψε !

— "Ω ! 'Από ποιόν ;

— "Α ! Νά... Εἶνε δύσκολο νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω... Σ' ἐσᾶς κυρίως...

— Σ' ἐμένα ; ἀνέκραξε ἡ νέα γυναίκα.

— Ναί, ναί, Γιατί..., τέλος,... γιατὶ ὁ κύριος Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ συνελήφθη, ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα.

— 'Ο Ζάκ... Αὐτός... 'Ο σύζυγός μου... Συνελήφθη !... Αὐτός ! ... Αὐτός ! ... Κατηγορούμενος γιὰ δολοφονία ;

'Η δύστυχη γυναίκα δὲν μπόρεσε νὰ πῆ περισσότερα.

Νοιώθοντας νὰ σχίζεται ἡ ψυχή της, μὲ τὸ μυαλὸ ἀναστατωμένο ἀπὸ τὸ φοβερὸ χτύπημα, ποὺ τὴν εἶχε βρῆ τόσο ἀπότομα, ἔπεσε κάτω κερανοβολημένη.

'Ο θυρωρός, βοηθούμενος ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτη, βιάστηκε νὰ τὴν σηκώση καὶ νὰ τὴν μεταφέρη στὸ θυρωρεῖο, ἐνῶ οἱ περίεργοι, ποὺ ἦσαν συγκεντρωμένοι, ἀπομακρύνοιταν συγκινημένοι βαθειὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ σκηνή.

'Ο Ζὺλ δὲν ἔκαμε σὰν τοὺς ἄλλους. Περίεργος νὰ μάθη ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ δράματος αὐτοῦ, ποὺ παιζότανε σχεδὸν μπροστὰ στὰ μάτια του, στοάφηκε, ἀναζητώντας με τὸ βλέμμα τὸν κύριο, μὲ τὸν ὁποῖο, πρὶν ἀπὸ λίγο, συζητοῦσαν γιὰ τὴν οἰκογένεια ντὲ Σαμπρεβέρ. 'Αλλ' ἐκεῖνος δὲν ἦτανε πιὰ ἐκεῖ.

— Γιὰ στάσου ! ψιθύρισε ὁ Ζύλ, κατάπληκτος. Τόσκασε ! Φοβήθηκε, ἄραγε, μήπως τὸν ἀναγνωρίση αὐτὴ ἡ καϋμένη ἡ κυρία ντὲ Σαμπρεβέρ ;

Κύτταξε τὴν λεωφόρο, δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἐλπίζοντας νὰ διακρίνη τὴ σιλουέτα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀναζητοῦσε.

Τέλος, τὸν διέκρινε, ποὺ προχωροῦσε μὲ μεγάλα βήματα. Σπρωγμένος ἀπὸ κάποια ξαφνικὴ ἔμπνευσι, ἔτρεξε ἀπὸ πίσω του, ἀποφασισμένος νὰ τὸν παρακολουθήση, ν' ἀνακαλύψη τὸ μυστικό του...

⁂

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἡ Ζενεβιὲβ ντὲ Σαμπρεβὲρ βγῆκε τρέχοντας σὰν τρελλή, ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ κόμητος ντέ Καστελβιέ. 'Η δύστυχη γυναίκα ἦταν ἀγνώριστη. Τὰ χαρακτηριστικά της ἀλλοιωμένα, τὰ μαλλιά της ἀνακατεμένα, τὰ μάτια της ἀπλανῆ, τῆς ἔδιναν μιὰν ὄψι τρελλῆς.

Κατέβηκε τὴ λεωφόρο Μισσίν, τρέχοντας σχεδόν, ἀκολούθησε τὸ μπουλβὰρ Χάουσμαν, μπῆκε μέσα σὲ κάτι ἄλλους δρόμους καὶ βγῆκε τέλος στὴν προκυμαία τῶν Τουϊλλερί.

Μέσα στὸ μυαλό της, τὸ ἀναστατωμένο ἀπὸ τὸ φοβερὸ πλῆγμα, ποὺ εἶχε δεχτῆ, μιὰ ἔμμονη ἰδέα εἶχε σφηνωθῆ :

"Ηθελε νὰ πάη νὰ βρῆ τὴν πεθερά της, τὴν κόμησσα ντὲ Καστελβιέ, ποὺ ἀγνοοῦσε ἀκόμα πὼς εἶχε ἐπιστρέψει στὸ Παρίσι. Θὰ πήναινε νὰ τὴν παρακαλέση ν' ἀποσπάση τὸν δύστυχο γυιό της ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Δικαιοσύνης.

Θυμόταν ἀμυδρὰ ὅτι ἡ κόμησσα εἶχε ἕνα χτῆμα, κοντὰ στὸ Ζυβιζύ, ὅπου ἔμενε μερικὲς φορές. Καί, μέσα στὴν ταραχή της, φανταζότανε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ φτάση ἐκεῖ τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας.

'Ακολουθώντας τὶς ἔρημες προκυμαῖες, μονολογοῦσε :

— Θὰ ριχτῶ στὰ γόνατά της... Θὰ τὴν ἐξορκίσω στὴ μητρική της στοργή... Εἶνε μιὰ γυναίκα, μιὰ μητέρα... Θὰ μὲ καταλάβη !... 'Ο Ζὰκ θὰ σωθῆ, θὰ κρυφτῆ ἐκεῖ κάτω... "Επειτα, θὰ πάω νὰ πάρω τὸν Πετράκη... Κι' ὅπως τοὺς ἀγαπῶ ἐγὼ καὶ τοὺς δυό, θὰ τοὺς ἀγαπήση κι' αὐτή, αὐτὸ θὰ τὴν παρηγορήση... Θὰ ζήσουμε ἐκεῖ ἥσυχα, ἀγαπημένοι...

Καί, τρέμοντας ὁλόκληρη, μὲ τὸ κεφάλι φλογισμένο, μὲ τὰ μάτια ἀστραφτερά, προχωροῦσε διαρκῶς μέσα στὴ νύχτα, μὴ νοιώθοντας κἀν τὸν ψυχρὸ ἄνεμο τοῦ 'Οκτώβρη, ποὺ τῆς ἐμαστίγωνε τὸ κάτωχρο πρόσωπό της.

Βρέθηκε, σὲ λίνο, ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἔφτασε στὸ 'Ιβρύ, διέσχισε αὐτὴ τὴν πόλι κι' ἐξακολούθησε τὴν τρελλή της πορεία πάνω στὴ σκοτεινὴ κ' ἐρημικὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

⁂

Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, ἔφτασε στὸ Σαμπλόν.

'Αλλ' ἦταν κατατσακισμένη, κ' οἱ δυνάμεις της, τὸ θάρρος της τὴν ἐγκατέλειπαν.

Σερνότανε μὲ κόπο μᾶλλον, παρὰ περπατοῦσε.

Διέτρεξε ἀκόμα πεντακόσια ὡς ἑξακόσια, μέτρα κι' ἔπειτα, συντριμμένη ἐντελῶς ἀπὸ τὸν πυρετὸ κι' ἀπὸ τὴν κούρασι, σωριάστηκε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

Εἶχε λιποθυμήσει.

... Τέλος, ξανάνοιξε τὰ μάτια της. 'Εντελῶς συγκεχυμένα, κατάλαβε πὼς βρισκότανε μέσα σ' ἕνα ἁμάξι, ξαπλωμένη.

"Ενας ἀγρότης ἀπὸ τὸ 'Ατὶς-Μόνς, ποὺ γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὰ ξημερώματα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ γυναίκα του τὴν εἶχε διακρίνει, πεσμένη, ἀναίσθητη, πάνω στὸ δρόμο.

Οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι τὴν λυπήθηκαν καὶ τὴν συμμάζεψαν, βολεύοντάς την, ὅσο μποροῦσαν καλύτερα, μέσα στὸ ἁμάξι τους.

Τὴν πῆγαν στὸ σπίτι τους, τὴν ξάπλωσαν στὸ δικό τους κρεββάτι, καί, τὴν ἴδια μέρα, φώναξαν τὸ γιατρὸ τῆς περιοχῆς.

'Εκεῖνος διεπίστωσε ἀμέσως, ὅτι ἡ δύστυχη γυναῖκα, ποὺ παραλήρουσε, εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ ἐγκεφαλικὸ πυρετό.

Δὲν μποροῦσε λοιπόν, οὔτε νὰ σκεφθῆ κἂν νὰ τὴ ρωτήση ποιὰ ἦταν. Περιορίστηκε μόνο νὰ προσπαθήση νὰ τὴν ἀποσπάση ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου...

Στὸ κάτεργο

Δέκα χρόνια πέρασαν, ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ κόμητος ντὲ Καστελβιέ.

"Ενα μαγιάτικο πρωῒ τοῦ 1893, κατὰ τὶς πέντε, δυὸ κατάδικοι βγῆκαν ἀπὸ τὸν περίβολο τοῦ Σαὶν - Λωράν - ντὺ Μαρονί, τοῦ κατέργου τῆς Γουϊνέας, κουβαλῶντας στοὺς ὤμους των δυὸ κοντὰ τσεκούρια.

Οἱ δυὸ ἄντρες προχωροῦσαν, σιωπηλοί, πρὸς τὴ δασωμένη πλευρά, ὅπου εἶχαν δουλειά.

"Εφτασαν γρήγορα κάτω ἀπὸ τὰ πρῶτα δέντρα.

— "Ας ἀναπαυτοῦμε μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ἀπὸ τοὺς δυό, ὅταν ἀντελήφθη πὼς ἦσαν κρυμμένοι καλά. Καὶ τώρα, ποὺ εἴμαστε σίγουροι πὼς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούση κανείς, ἂς πάρουμε μιὰν ἀπόφασι. Εἶσαι ἀποφασισμένος ν' ἀψηφήσης τὰ πάντα γιὰ νὰ φύγης ἀπ' αὐτὸν τὸν καταραμένο τόπο;

— Ναί, Ζάκ, εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑποστῶ τὶς πιὸ σκληρὲς δοκιμασίες, ἀπάντησε ὁ πιὸ νέος, μ' ἕνα τόνο ἀποφασιστικό.

— 'Ακόμα καὶ νὰ πεθάνης, ἂν ἡ μοῖρα μᾶς χτυπήση στὸ δρόμο;

— Ναί. "Ολα εἶναι προτιμώτερα ἀπὸ τὸ κάτεργο!

— Καλά, Φρεντερίκ. Οἱ δυό μας θελήσεις, ἑνωμένες, θἄνε σὰν μιά, καὶ θὰ μᾶς δώσουν μιὰ τεράστια δύναμι. Θὰ ξαναϊδοῦμε τὴ Γαλλία, καί, πιθανόν, καὶ τοὺς δικούς μας, ἂν θέλη ὁ Θεός. "Η θὰ πεθάνουμε γιὰ τὴ λευτεριά μας! "Ελα, Φρεντερίκ! 'Ο κῦβος ἐρρίφθη! "Ας μὴ διστάζουμε πιά!

Ἀμέσως οἱ δυὸ κατάδικοι σηκώθηκαν.

'Ο ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, μπῆκαν μέσα στὶς πυκνὲς λόχμες, ποὺ τὶς ξεπερνοῦσαν, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, οἱ τεράστιοι κορμοὶ μοναχικῶν δέντρων.

★

'Ο ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἄντρες

ΧΑΡΕΣ ΤΗΣ ΚΟΥΝΙΑΣ

Εἶνε ἀραδιασμένοι κι' ὁ καιρὸς γλυκοπερνᾶ
βρίσκονται ἀγκαλιὰ στὴν κούνια ποὺ τὸν ἴλιγγο τοὺς δίνει
μὰ μετὰ τριάντα χρόνια ποὺ κι' ὁ ἔρωτας γερνᾶ
μόνο ἐκεῖνος ὑποφέρει... νὰ διασκεδάση ἐκεῖνη!

Εἶμαι ὑπερήφανη ὅτι ἐχρησιμοποίησα στὰ μαλλιά μου Τὸ Renaissance Καὶ ἐθαυμάσθησα ἀπὸ τοὺς νεοτλιά μου
ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΒΕΡΑΝΖΕΡΟ 13 Α ΟΡΟΦΟΣ ΑΡ. 108
Μὲ χρῆσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἐπαναφέρει τὰ ἄσπρα μαλλιὰ εἰς τὸ φυσικό τους χρῶμα. Μαῦρο καστανὸ ἢ ξανθὸ ὅπως ἦτο ἀρχικῶς.
Πώλησις λιανική: Διὰ τὰς 'Αθήνας:
Φαρμακαποθήκη Ν. Βάκη: Κάνιγγος ἀριθ. 11.
Φαρμακαποθήκη Φαρμετ: Κάνιγγος ἀριθ. 15.
Φαρμακαποθήκη 'Ιωαηφοπούλου καὶ Σία: Σωκράτους ἀριθ. 34 Α'.
ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗ
Κ. Ν. ΓΟΝΑΤΑΣ: Πλατεῖα Ἐμπορίου Μέγαρον Μιραιλόγλου 16.
ΔΙΑ ΤΟΝ ΒΟΛΟΝ
Ι. ΔΙΑΝΕΛΗΣ: Ἰωλκοῦ ἀριθ. 69
ΔΙΑ ΚΑΡΔΙΤΣΑΝ
ΔΗΜ. Κ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
Φαρμακέμπορος
ΔΙΑ ΚΑΛΑΜΑΣ
'Αρωματοποιΐα: ADEM

ἦταν ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ.

Εἶχε δικαστῆ ἀπὸ τὸ Κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα, πού, στηριζόμενο σὲ ἐνδείξεις τόσο συντριπτικές, ὥστε ἔμοιαζαν μὲ ἀποδείξεις, τὸν κατεδίκασε σὲ εἴκοσι ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα, καὶ τὸν ἔστειλε στὴν Καϋέννη.

Ὁ δύστυχος εἶχε γίνει ἀγνώριστος. Τὰ καστανά μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει, ἡ ἐπιδερμίδα του εἶχε ξεφλουδιστῆ στὸ τρομερὸ κι' ἀρρωστιάρικο ἐκεῖνο κλῖμα τῆς Γουϊνέας. Τὰ χαρακτηριστικά του, πού ἦσαν ἄλλοτε λεπτά, ἔδιναν τώρα μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι στὴ φυσιογνωμία του.

Ἔμοιαζε πενηντάρης, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμη τὰ σαραντα-πέντε του χρόνια.

Τὸ κορμί του εἶχε κάπως παχύνει, οἱ μῦς του εἶχαν γίνει χαλύβδινοι ἀπὸ τὶς βαρειὲς ἀγγαρεῖες τοῦ κατέργου.

Ἡ ζωτικότης του, τὸ φυσικό του θάρρος εἶχαν ἐπίσης διπλασιαστῆ ἀπὸ μιὰ θέλησι ψυχρή, ἀπὸ μιὰν ἀποφασιστικότητα ποὺ τὴν μεγάλωνε κάθε μέρα ἡ ἀπελπισμένη αἴσθησι τῆς ἀθωότητός του κι' ἡ φλογερή του ἀγάπη γιὰ τὰ δυὸ προσφιλῆ ὄντα, ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει στὸ Παρίσι, χωρὶς κανένα μέσο συντηρήσεως.

Ἄ, ἡ καϋμένη Ζενεβιέβ, ὁ δυστυχισμένος ὁ Πετράκης! Τί νὰ εἶχαν γίνει, τόσα χρόνια τώρα;

Ἤθελε νὰ τοὺς ξαναβρῆ, μὲ κάθε θυσία, νὰ δοκιμάση νὰ τοὺς ξαναδώση μὲ τὴν ἐργασία του, μὲ τοὺς θησαυροὺς τῆς τρυφερότητός του, λίγη ἀπὸ τὴ χαμένη εὐτυχία!

Εἶχε ὁρκιστῆ στὸν ἑαυτό του, ἐξ ἄλλου, νὰ ψάξη καὶ ν' ἀνακαλύψη τὸν ἀληθινὸ δολοφόνο τοῦ πατρυιοῦ του. Εἶχε μερικὲς ὑποψίες, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ φρίττη κι' ὁ ἴδιος, τόσο ἦσαν τρομακτικές. Ποτὲ δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ἐμπιστευθῆ σὲ κανένα αὐτὸ τὸ θλιβερὸ μυστικὸ τῆς ψυχῆς του.

Ὁ σύντροφός του στὰ σχέδια τῆς ἀποδράσεως, ἦταν γυιὸς ἑνὸς πλούσιου βιομηχάνου τοῦ Παρισιοῦ.

Στὰ εἰκοσιέξη του χρόνια, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη προδοσία μιᾶς γυναίκας, ποὺ τὴν λάτρευε, ὁ Φρεντερὶκ Μαντὲλ εἶχε ἐγκληματήσει. Κι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα τὸ πλήρωσε μὲ δεκαπέντε χρόνων καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἦταν ἕνας ψηλὸς νέος, μὲ φυσιογνωμία γλυκειά, μορφωμένος, καλοαναθρεμένος, μὲ χαρακτῆρα εἰλικρινῆ καὶ χαρούμενο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΟΛΑ ΠΑΜΦΘΗΝΑ

Κάλτσες γυν. μεταξ. Α'.	6000 — 22000
Κάλτσες Νάϋλον Νο 51	35000 — 50000
Κάλτσες λινές Α'	3000 — 5000
Κάλτσες μπορλὲ	2500 — 4000
Κομπιναιζὸν μεταξ. Α'	6000 — 15000
Κομπιναιζὸν σατινὲ κλὸς	17000 — 25000
Κυλότες Σατινὲ μετ.	4000 — 12000
Κυλότες Μακὸ Α'	2000 — 5000
Κασκορσὲ γυν. Α'	3500 — 6000
Κασκὸλ γυν. μάλλ.	6500 — 8500
Σοσόνια γυν.	1200 — 2000
Γάντια μάλλινα	7000 — 10000
Κάλτσες ἀνδρ. Ντέρμπυ	1500 — 5000
Φανέλλες Μακὸ	4000 — 8000
Ὑποκάμισα Ποπλὶν Α'	12000 — 25000
Κοιλτσάκια παιδων	1000 — 2000
Ἐσώβρακα ἀνδρῶν	5000 — 8000

Πλουσία συλλογὴ γυναικείων καλτσῶν καὶ ΖΕΡΣΕ·Υ· ἐλαττωματικὰ στὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη ΠΑΜΦΘΗΝΑ.

ΑΠΟΘΗΚΗ

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

52 Κολοκοτρώνη 52

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Τὸ μαρτύριο ΜΙΑΣ ΑΘΩΑΣ

24ον Ὁ Ριχάρδος μαζὶ μὲ τὴν Αἰμὲ Βγῆκαν ἔξω.

Ἔπειτα Βγῆκε κι' ὁ Σιμών.

Ἐπίλογος

Ὅταν συνῆλθε ἀπ' τὸ λήθαργο. στὸν ὁποῖο τὴν ἔριξε ἡ φοβερὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε μὲ τὸν ἀδελφό της. ἡ Φαβιανὴ νόμισε πὼς ὅλα στοιφογύριζαν γύρω της.

Ἦταν ὁλομόναχη μέσα στὸ σαλόνι.

Ὅλοι. ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου. εἶχαν φύγει. ἀφίνοντάς την πεσμένη στὸ πάτωμα. λιπόθυμη.

Κανεὶς — οὔτε ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός της — δὲν ἔσκυψαν νὰ ἰδοῦν τί ἔχει. δὲν τὴν ἀνασήκωσαν. δὲν δοκίμασαν νὰ τὴ συνεφέσουν.

Τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει ἐκεῖ πέρα. μὲ περιφρόνησι. νομίζοντας ἀπὸλα γι' αὐτήν...

Τί τοὺς ἐνδιέφερε ἡ δραματική της θέσι: Μήπως αὐτὴ δὲν ὑπῆρξε ἡ ἀφορμὴ τῆς φοβερῆς ἐκείνης τραγωδίας. ποὺ εἶχε στοιχίσει τὴ ζωὴ στὸν ἀφοσιωμένο ἀστυνομικὸ τῆς δεσποινίδος Λιβή. τὴν οἰκογενειακὴ εὐτυχία τοῦ Ριγάδου. τὰ λογικὰ τῆς Αἰμέ. ποὺ λίγο ἔλειψε κι' αὐτὴ νὰ γάση τὴ ζωή της;

Πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ τὴ λυπηθοῦν. νὰ τὴ συμπονέσουν. νὰ τῆς παρασταθοῦν;

Τὴν ἄφησαν ἐκεῖ κι' ἔφυγαν. ὅπως ἀποκοιμοῦνται κανεὶς ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ἢ ἕνα γολεριασμένο...

Κι' αὐτὴ ἡ μοναξιά. αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψις. ἦταν ἐκείνη ποὺ κόστισε πιὸ πολὺ στὴ Φαβιανή.

Καταλάβαινε τώρα πὼς εἶχε ἀποκοπῆ πιὰ ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη κοινωνία. πὼς κανένας γνωστός της δὲν θὰ τὴν ἔβαζε στὸ σπίτι του. δὲν θάθελε οὔτε νὰ τὴν ξέρη κάν.

Δὲν θὰ εἶχε κανένα καταφύγιο. κοιμιὰ στοργή!

Τί θὰ γινόταν τώρα;

Σηκώθηκε μὲ δυσκολία καὶ προχώρησε μὲ βήματα ἀσταθῆ πρὸς τὴν πόρτα.

Ἐκεῖνος. ποὺ τὸν εἶχε ἀναπήσει μὲ τόσο πάθος. καὶ ποὺ γιὰ τὸ γατῆδι του ἔσωτά του εἶχε κάνει ὅ.τι ἔκαμε. τὴν εἶχε σπρώξει μὲ ἀποστροφή. ὅταν ἀποπειράθηκε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά του.

Ἀκόμα κι' ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός της. αὐτὸς ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ἄλλοτε. ποὺ εἶναν περάσει μαζὶ τὰ χρόνια τῆς ὀρφάνιας των. κι' αὐτὸς ἀκόμα τὴν εἶχε διώξει ἀπὸ κοντά του. κι' αὐτὸς δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὴν ξέρη..

Ἄνοιξε μὲ τρόμο τὴν πόρτα. σὰ νὰ φοβόταν ὅτι πίσω ἀπ' αὐτὴν περίμεναν ὅλοι ἐκεῖνοι γιὰ νὰ τῆς πετάξουν κατὰ πρόσωπο τὴν ἀπέχθειά τους καὶ τὸ μῖσος των.

Εὐτυχῶς ὁ διάδρομος ἦταν ἔρημος.

Ἀνάπνευσε μὲ ἀνακούφισι γιατί. ἐνῶ ποιὸν ἀπὸ λίγο ζητοῦσε κάποιον νὰ συντροφιάσ. τώρα δὲν ἤθελε ν' ἀντικρύση κανένα...

Ἔμοιαζε μὲ κυνηγημένο ἀγρίμι ποὺ πάει καὶ κούβεται στὴν πυκνότερη λόχμη τοῦ δάσους. γιὰ ν' ἀποφύγη τοὺς κυνηγοὺς καὶ τὰ σκυλιά τους...

Κύτταξε γύρω της μὲ βλέμμα ἁπλανές. Πόσο τῆς φαίνονταν ὅλα τώρα ξένα. ἐνθοικά! Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔπιπλα. ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικροπράγματα ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ περιβάλλον της καὶ μ.σα στὰ ὁποῖα εἶνε ζῆσαι τόσον καιρό. τὰ κυττοῦσε ἀδιάφορα...

Ἄνοιξε τὴ ντουλάπα της καὶ μάζεψε μὲ κινήσεις νευρικὲς μηγανικὲς μερικὰ ἐσώρουχά της ἕνα - δυὸ φορέματά της. ὅ.τι οἰκονομίες εἶχε καὶ τἀροιξε ὅλα μαζὶ ἀνακατεμένα. μπερδεμένα. μέσα σὲ μιὰ μικρὴ βαλτσα.

Μὲ τὸ ἴδιο αὐτόματο καὶ μηγανικὸ βῆμα. βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της. κατέβηκε τὴ σκάλα διέσνισε τὸ διάδρομο χωρὶς νὰ συναντήση κανένα καὶ βγῆκε ἔξω.

Στὴ γωνία τοῦ δρόμου φώναξε ἕνα ἀμάξι καὶ μπῆκε μ.σα.

— Ποῦ θὰ πᾶμε. δεσποινίς: τὴ ρώτησε ὁ ἀμαξᾶς

— Προνόησε καὶ θὰ σοῦ πῶ ποῦ θὰ σταματήσης τοῦ ἀπάντησε ἀφηρημένη.

★

Ἔκτοτε κανεὶς δὲν ξαναεῖδε τὴ Φαβιανή κανεὶς δὲν ἔμαθε τίποτα γι' αὐτήν...

Μ' ὅλες τους τὶς προσπάθειες ὁ Σιμὼν δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη της.

Ὁ γιατρὸς στὸ ἀναπαυτηρὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπη τὴ δεσποινίδα Λιβή κάθε φορὰ ποὺ ἤταν ἐλεύθερη. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν μίλησαν γιὰ ἔρωτα..

Ἀπόφευγαν ὅσο μποροῦσαν. νὰ κάθωνται ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Μήπως γιατὶ ὁ καθ ἕνας τους αἰσθανότανε τὸν κίνδυνο;

Τὸ αἴσθημα αὐτὸ ἂν ὑπῆρχε. ἦταν ἡ καλλίτερη ἀπόδειξι γιὰ τὸν ἔρωτά τους...

Ἴσως ἀκόμα νὰ μὴν τολμοῦσαν νὰ ρωτήσουν τὶς καρδιές τους. Ὁ Σιμὼν γιατὶ φοβόταν νὰ ἐκδηλωθῆ ἡ Λεώνη γιατὶ προσπαθοῦσε νὰ καταπνίξη τοὺς στεναγμούς της ὅσες φορὲς στοεφόταν πρὸς ἐκεῖνον...

Τρία χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ φόνο τοῦ Λουδοβίκου Ἀρνεβίλ. τρία χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς κόμησσας Μορελλά...

Ἡ Λεώνη δὲν φοροῦσε πιὰ πέπλινα φορέματα.

Οἱ ἀναμνήσεις βέβαια ζούσανε στὰ βάθη τῆς καρδιάς της. Ἦσαν ἀπὸ κεῖνες ποὺ δὲν σβύνουν...

Ἀλλ' ἦταν νέα ὅμορφη. εἶνε ἀνάγκη ἑνὸς βεσμοῦ μιᾶς ἀφοσιώσεως. Ἀναποῦσε — ἴσως αὐτὴ τὴ φορὰ πολὺ δυνατώτερα ἀπὸ τὴν πρώτη...

Ἐξομολογήθηκαν τὸν ἔρωτά τους ἕνα βράδυ ποὺ περπατοῦσαν στὴ δεντροστοιχία τοῦ Μικροῦ Λουξεμβούργου.

Ἡ Λεώνη στηρίζότανε στὸ μπράτσο τοῦ Σιμών. Ξαφνικὰ ὅργιασε νὰ τρέμουν. τὰ κεφάλια τους ἄγγιξαν κι' ἔπειτα χωρὶς νὰ ποῦνε λ'ξι τὰ χείλη τους σμίξανε.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα. ἡ Λεώνη γινότανε κυρία ντὲ Μπρανκούρ.

Μετὰ τὸ γάμο τους πῆναν ἕνα μικρὸ ταξεῖδι στὶς ἀκτὲς τῆς Βρεττάνης.

Ὅταν γύρισαν στὸ Παρίσι. ἔμαθαν πὼς εἶναν νυρίτσι ὁ κύριος μὲ τὴν κυρία Μπροτέλ. καθὼς κι' ὁ κύριος μὲ τὴν κυρία Σταρανδάλ. ποὺ δὲν ἔβγαινε πιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρό της.

Ἤδη ὅλων τὰ πνεύματα εἶναν ἡσυγάσει. Καινούργια νεγονότα ἔκαμαν ἂν ὄχι νὰ λησμονηθῆ τὸ δράμα. τουλάχιστον νὰ θεωρηθῆ ὡς «παλιὰ ἱστορία»...

Ἡ Αἰμὲ ἀφοσιώθηκε στὴν ἀνατροφὴ τῆς κόρης της κι' ὁ Ριγάδος ἐξακολούθησε. μὲ περισσότερο ζῆλο τὴν τέννη του.

Ἦσαν καὶ πάλι εὐτυχισμένοι.

Ὁ κύριος Σταρανδὰλ εἶνε συγωρέσει τὴ γυναῖκα του γωρὶς νὰ κατορθώση ὅμως καὶ νὰ λησμονήση

Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Σταρανδὰλ εἶνε γίνει πιὰ ἀνίατη μορφινομανής...

ΤΕΛΟΣ

Τὰ περίεργα τῆς φύσεως

Ἕνας ὑποχθόνιος ἐρημίτης

Πρόκειται γιὰ τὸν ἀσπάλακα, κοινῶς τυφλοπόντικα.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ κατασκευή του εἶνε πεοίεργη καὶ καταφανῶς προωρισμένη γιὰ βιοπάλη πολὺ σκληρη. Μοιάζει μὲ ποντικό. ἔχει στενόμακοο κυλινδρικὸ σῶμα μήκους 12 ἑκατοστῶν. τρίγωμα κοντὸ πυκνὸ καὶ μαλακὸ σὰν βελοῦδο ποὺ τὸν προστατεύει ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑνοασία καὶ κεφάλι σφηνοειδὲς ποὺ καταλήγει σὲ ὄμοιο μὲ προβοσκίδα. ὑγρὸ ρύγγος. ὑποβασταζόμενο ἀπὸ εἰδικὸ σὰν τουπάνι ὀστοῦν. Τὰ πόδια του κοντά. μὲ πανεῖς καὶ δυνατοὺς μῦς διευθύνονται πρὸς τὰ πλάγια καὶ ἔξω καὶ ἔγουν φασδειὰ πέλματα μὲ πέντε δάντυλα ἑνωμένα μεταξύ τους μὲ ἰσγυρὸ δέρμα. Καταλήνουν δὲ σὲ νύγια πλατειὰ σὰν φτυάρια. μυτερὰ καὶ αὐλακωτὰ στὴν ἄκρη.

Τὰ ὀστὰ τῶν μπροστινῶν του ποδιῶν ποὺ εἶνε ἀνάλογα μὲ τὸ ἀνθρώπινο νέρι. ἀσθωώνονται στὴν ὠμοπλάτη μὲ τὴν ἡμισφαιρικὴ κεφαλή τους. ποὺ εὐκολύνει τὴν περιστροφικὴ κίνησι. Ἔγουν δὲ ἐπὶ πλέον ἕνα δρεπανοειδὲς ὀστοῦν στὴν παλάμη δίπλα στὸ μικρὸ δάκτυλο.

Μάτια ἔγει. ἀλλὰ δὲν τὰ γαίρεται γιατὶ ζῆ διαρκῶς στὸ σκοτάδι κάτω ἀπὸ τὴ γῆ τὴν ἡμέρα καὶ ἐπάνω τὴ νύγτα

Γι' αὐτὸ τὰ μάτια του εἶνε γωμέα βαθειὰ στὶς κόγγες τους καὶ σκεπάζονται ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βλέφαρα καὶ μὲ τὶς μακρυὲς τρίγες τοῦ μετώπου. γιὰ νὰ προστατεύωνται ἀπὸ τὸ γῶμα. ὅταν σκάβη

Ἔγει ἐπίσης αὐτιὰ μὲ ὀξυτάτη ἀκοή ἀλλὰ κι' αὐτὰ δὲν τὰ γαίοεται. γιατὶ γωρὶς ἐξωτερικὸ πτερύγωμα. ἔγουν γύρω ἕνα μεμβρανώδη δακτύλιο ποὺ ἐφαομόζει τελείως ἐπάνω στὸν ἀκουστικὸ πόρο καὶ τὸν κλείνει ἐντελῶς τὶς ὧρες ποὺ σκάβει.

Ἐπίσης μιὰ δερματίνη πτυγὴ στὸ ἐπάνω γείλος κλείνει ἐρωτικῶς τὸ στόμα.

Καθημερινὴ του ἀπασγόλησι εἶνε νὰ σκάβη ἀενάως ὑπόγειες στοὲς σὰν ν' ἀναζητάη τὸν πολύτιμο θησαυρὸ τοῦ βούλου. Δὲν προέκειται ὅμως περὶ αὐτοῦ. Εἶνε πολὺ ὁλιναρκέστερος. Ζητάει ἁπλῶς ἔντομα. ἰδίως σκουλήκια καὶ κάμπιες ποὺ ἀποτελοῦνν τὴν τροφή του καὶ — μαζονιστὴς ἀδυσώπητος — ὑποβάλλει ἀλύπητα στὸ ἐκούσιο μαστύριό του γιὰ νὰ τ' ἀποντήση. ἐνῶ ἀξιόλονα θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βοῆ στὴν ἐπιφάνεια ὅπως τὰ βοίσκουν τ' ἄλλα ἐντομοφάνα ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ νάσουν τὶς ναοὲς τῆς ζωῆς γιὰ τὸ τίποτε.

Τὶς ὑπόγειες αὐτὲς στοὲς δὲν τὶς σκάβει στὴν τύνη. Ποοσημειώνει ποῶτ' ἀπ' ὅλα μιὰ περιογὴ κατάλληλη ποὺ φτάνει καμιὰ φορὰ σὲ ἑβδαδὸν ὡς τὰ τρία στρέμματα κι' ἐκεῖ αὐταδιορίζεται φευδάργυς κι' ἀογίζει τὸ ὑπόγειο δρνωμα. σγηματίζοντας πρώτα σὲ βάθος 50—60 ἑκατοστῶν μιὰ κυκλικὴ σήοαννα μὲ 5—6 διόδους ποὺ ὁδηγοῦν ποὸς τὰ κάτω βαθύτεοα σὲ ἄλλη ἐπίσης κυκλικὴ σήοαννα. μὲ ἄπειοες διακλαδώσεις καὶ στοὲς σὰν ἀκτῖνες ποὺ βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἑδάφους σὲ διάφοοα μακουνὰ σημεῖα.

Οἱ σήοαγγες αὐτὲς συγκοινωνοῦν μὲ 5—6 πλάγιες διόδους ἡ καθεμιὰ μὲ τὸ κεντοικὸ διαμέοισμα. Τὸ διαμέοισμα αὐτό. ὅπου πεονάει τὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεώς του. εἶνε εὐρύγωοο. ἄνετο καὶ στεγωμένο μὲ πανὶ ταπέτο ἀπὸ φύλλα καὶ γλόη στὸ ἔδαφός του δέ. σκεπασμένο μὲ τὴ γλόη εἶνε τὸ στόμιον μιᾶς στενῆς ὑπονόμου διαφυνῆς ποὺ τὴν γοησιμοποιεῖ ἐν ἐσγάτη ἀνάγκη.

Τελειώνοντας τὴ φωλιά του ἐξακολουθεῖ νὰ σκάβη γιὰ τὸ κυνήγι του. ἐνῶ ἀπὸ καιοοὺς σὲ καιοὸ ἀνοίγει διέξοδο ποὸς τὴν ἐπιφάνεια καὶ σίγνει τὸ νῶμα

Μέσα στὸν ἔτσι συνματισμένο καὶ διαοκῶς συμπληοούμενο καὶ πεοιπλεκόμενο λαβύοινθο ζῆ μανκούφης κι' ἔνπνος γωοὶς καμιὰ ἀπολύτως παοέα αὐστηοότατα ἀπανοεούμενος σὲ κάθε βῆμα ὅμοιόν του νὰ πλησιάση τὰ σύνοοά του. "Αν συμβῆ νὰ βοεθῆ κάποιος αὐθάδης ποὺ θὰ τολμήση νὰ ἐνκατασταθῆ στὴ γειτονιά του. ἀογίζει μάνη ἀμείλικτη. ποὺ καταλήνει στὸ θάνατο τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δύο.

Ἀκόμη οὔτε ἑτεοόφυλο σύντοοφο ἔνει. Φοοντίζει μόνον νὰ τὸν βοῆ τὴν ἐποχὴ τῶν ἐοώτων καὶ ὕστεοα ἀποσύοεται ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συζύγους στὴν ἐπικοάτειά του.

Ὅταν γεννήση τὸ θηλυκό. κάνει γιὰ κάμποσον καιοὸ τὸ καθήκον του σὰν μητέοα ποαγματικὰ στοογική. φοοντίζοντας γιὰ τὴ διατοοφή καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν παιδιῶν του. ἀντιμετωπίζοντας μὲ θάοοος καὶ αὐτάοαγησι κάθε ἐνθοὸ ποὺ θὰ τ' ἀπειλοῦσε. ἀλλὰ ὅταν μεγαλώσουν καὶ εἶνε ἱκανὰ νὰ ζήσουν μόνα τους καὶ τὰ ξεφοοτώνεται. γωοὶς πολλὲς διατυπώσεις.

Ξεκινοῦν τότε αὐτὰ γιὰ νὰ ζητήσουν μιὰ μακουνὴ πεοιογὴ νὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ ἀνοὸ ἀκατοίκητο. κάνοντας πολυήμεοα ταξείδια καὶ κουοαστικὲς ποοείες. Ἐξαίοετοι κολυμβηταί. δὲν διστάζουν νὰ πεοάσουν ποτάμια καὶ 200 ἀκόμη μέτοων πλάτους. ἔνουν ὅμως αὐτὴ τὴ φοοὰ τὰ μάτια τους ὁλάνοιντα. Ἀποκοούουν δηλαδὴ τὶς τοίνες ποὺ τὰ σκεπάζουν καὶ ποοβάλλουν μέσα ἀπ' τὶς κόγγες τους δυὸ ζωηοὰ κι' ἀστοαοτεοὰ μάτια. δυοια μὲ μαῦοες γάντοες ποὺ βλέπουν τόσο καλά. ὥστε νὰ βοίσκουν πάντοτε τὴ συντομώτεοη δίοδο τοῦ ποτάμου. διαψεύδοντας ἔτσι τὸ ὄνομα ποὺ τοῦ φλοφόντικα ποὺ τοὺς ἔνουν δώσει.

Ἀδηφάγος καὶ αἰωνίως πεινασμένος. κοιτάζει ἐλαγιστὲς ὧοες καὶ τὴν μέν νύντα βγαίνοντας στὴν ἐπιφάνεια κυνηγάει ἀλύπητα βατοαγιὰ. σαλιγκάοια. σαῦοες. πουλάκια καὶ ἄλλα ἀνάλογα. τὴν δὲ ἡμέοα ἀσγολεῖται μὲ τὰ ὑπόγεια φαγοπότι του. εἰς βάοος ἰδίως τῶν σκουληκιῶν τῆς γῆς. Καταβοοθῆναι γιὰ νὰ κοέση τὴν πείνα του ποσότητα τοοφῆς ἴση μὲ τὸ βάοος τοῦ σωματός του καὶ δὲν ἀντέγει σὲ νηστεῖα πεοισσότεοο ἀπὸ μιὰ ἡμέοα. Στὸ κυνήγι του ὁδηγεῖται ἀπὸ τὴν ὀξύτατη ὀσφοησί του.

Ἐνθοοὺς δὲν ἔνει πολλούς. Ὁ σκαντζόγοιοος ἡ ἀλεποὺ καὶ τ' ἀποακτικὰ πουλιὰ εἶνε οἱ πιὸ ἀσπονδοι. ὅταν βοίσκεται στὴν ἐπιφάνεια. Μέσα στὸ καταφύγιό του ὅμως εἶνε ἀτοωτος.

Ὁ μόνος ἀδιάκοιτος ἐνθοὸς του εἶνε ἡ νυφίτσα ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ πολλὲς φοοὲς καὶ μέσα στὴ φωλιά του. ἂν τύνη στὰ μέτοα της. Συννὰ ὅμως καταοθώνει νὰ τὴν μπεοδέψη καὶ νὰ τῆς ξεφύνη μέσα στὸ λαβύοινθό του.

Π. ΤΣΙΛΗΘΡΑΣ

τ. Καθηνητὴς τῶν Φυσικῶν

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔκαμαν τελευταία μεγάλης ἐκτάσεως γυμνάσια στὴν περιοχὴ τοῦ Πόλου. Στὴν εἰκόνα διακρίνεται ἕνα τεράστιο S.O.S. φτιαγμένο πάνω στοὺς πάγους μιᾶς πολικῆς περιοχῆς. Τὰ γράμματα εἶνε τόσον μεγάλα ὥστε διακρίνονται εὐκερέστατα ἀπὸ τὰ ὑπερηπτάμενα ἀεροπλάνα.

Γάλα σὲ κύβους

Νέα ἀμερικανικὴ ἐφεύρεσι

Σ' ἕνα τελευταῖο μας τεῦγος ἀναγράψαμε τὴν εἴδησι. ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ κατώρθωσαν νὰ στερεοποιήσουν τὸ γάλα. Τώρα ποὺ ἔγουμε πεοισσότεοες πληοοφοοίες. σᾶς γοάφουμε ὅλες τὶς λεπτομέοειες σγετικὰ μὲ τὴν ἐφεύοεσι αὐτή.

Κατὰ τὴν διάοκεια τοῦ πολέμου. οἱ Ἀμεοικανοὶ γημικοί. ὕστεοα ἀπὸ μακοογόνιες ἔοευνες. εἶναν κατοθώσει νὰ στεοεοποιήσουν τὸ γάλα μ' ἕναν ἀοκετὰ ἁπλὸ τοόπο.

Χάοις στὴν ἐφεύοεσι αὐτὴ τ' ἀμεοικανικὰ πλωτὰ νοσοκομεῖα ἦσαν ἐφοδιασμένα πάντα μὲ τὶς ἀναγκαῖες ποσότητες φοέσκου γάλακτος σὲ μοοφὴ κύβων.

Ὁ τοόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐπιτυγγάνεται ἡ στεοεοποίησις τοῦ γάλακτος εἶνε ὁ ἑξῆς:

Πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ παστεοιώνουν σὲ ὑψηλὴ θεομοκοασία κι' ἀφοῦ τὸ συμπυκνώσουν στὸ 1)3 τοῦ ὄγκου του. τὸ ψυγοὺν δυὸ φοοὲς. τὴ μία ἀπακεταρισμένο καὶ τὴν ἄλλη πακεταρισμένο. Αὐτὸ εἶνε ὅλο!

Ἔτσι πολὺ γοήσιμα οἱ Ἀμεοικανοὶ νοικοκυοαῖοι θ' ἀγοοάζουν τὸ γάλα τους ἀπ' τὰ μπακάλικα!...

Ἕνα ἀπ' τὰ σπουδαιότεοα πλεονεκτήματα τοῦ γάλακτος αὐτοῦ εἶνε ὅτι ὅσον καιοὸ καὶ νὰ μείνη στεοεοποιημένο. δὲν γάνει κανένα ἀπ' τὰ πολύτιμα συστατικά του.

Μεγάλες ποσότητες στεοεοποιημένου γάλακτος ἔγουν στοληῆ ἤδη σὲ διάφοοα μέοη τῆς γῆς. ὅπου σπανίζει τὸ νωπὸ γάλα. Στὴν Ἀλάσκα ἐπίσης. ποὺ λόγω τοῦ γειμῶνος ἔγουν ἀποκλεισθῆ ὁλόκληοες κατοικημένες οοεινὲς πεοιογές. ἡ ἀμεοικανικὴ κυβέονησις θὰ στείλη ἀοκετὲς ποσότητες γάλακτος σὲ κύβους ποὺ θὰ ὀγυθοῦν μὲ τ' ἀλεξίπτωτα στοὺς πληθυσμούς.

Γιὰ νὰ ἐπαναφέοη νωοὶς τὸ στεοεοποιημένο γάλα στὴ φυσική του κατάστασι δὲν ἔγει παοὰ νὰ βυθίση τοὺς κύβους μέσα σὲ νεοὸ διπλασίου ὄγκου.

Οἱ ἐφευοέται τῆς ἁπλῆς αὐτῆς μεθόδου. τὴς στεοεοποιήσεως τοῦ γάλακτος εἶνε οἱ ἐπιστήμονες Φ. Ντόαν τοῦ κολλεγίου τῆς Πενσυλβανίας καὶ Τ. Αὶντεο τῆς ἑταιοίας Βέονον τοῦ Κλὶνδελαντ.

Ὑπάοχουν ἀοκετὲς πιθανότητες ὅτι πολὺ σύντομα οἱ ἀμεοικανικὲς ἀογὲς θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ στείλουν μεγάλες ποσότητες στεοεοποιημένου γάλακτος σὲ μοοφὴ κύβων. στὰ διάφοοα εὐοωπαϊκὰ κοάτη ποὺ ἔγουν ἀνάγκη τοοφίμων.

Γεννᾶται μόνον τὸ ἐοώτημα τί ὑποδοχὴ θὰ κάνουν στὸ γάλα αὐτὸ οἱ κάτοικοι τῶν γωοῶν ποὺ ἔγουν πλουσία κτηνοτοοφία. Θὰ τὸ ποοτιμήσουν ἢ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ πίνουν τὸ φοέσκο γάλα στὸ ὁποῖο ἔγουν συνηθίσει τόσα γοόνια;

Θὰ τὸ δοῦμε.

Θρῦλοι καὶ παραδόσεις

Ἡ ἀρχόντισσα Σαβίλια

Ὁ Κόμης τοῦ Φράνκι καὶ ὁ γείτονάς του Τζούντιτσε, κόμης τῆς Ἰστρίας, ἐμισοῦντο τρομερά. Πολεμοῦσαν διαρκῶς ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ ὅλοι οἱ συγγενεῖς τους ἐπῃρναν μέρος στὴ «βεντέττα» τους.

Οἱ προκλήσεις, οἱ μάχες καὶ τὰ προδοτικὰ μαχαιρώματα ἦσαν καθημερινὰ συμβάντα.

Τὸ μῖσος αὐτὸ τὸ δυνάμωνε ἡ ὄμορφη κόμησσα Σαβίλια, ἡ γυναῖκα τοῦ γενναίου κόμητος τοῦ Φράνκι, τὴν ὁποίαν εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε φλογερὰ ὁ Τζούντιτσε. Ἡ κόμησσα τὸν εἶχε περιφρονήσει. Ἐκείνος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ κι' ἦταν σὰν λυσσασμένος βλέποντάς την στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μεγαλύτερου ἐχθροῦ του. Κι' ἔτσι τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀρχοντας χώριζε τὸ πάθος τῆς ἀμίλλας καὶ τῆς ζήλειας ποὺ κυβερνᾶ ὅσους μάχονται μπροστὰ στὰ μάτια καὶ γιὰ τὰ μάτια μιᾶς ὡραίας!

Ἕνα βράδυ ποὺ ἡ Σαβίλια περίμενε τὸ σύζυγό της ποὺ εἶχε φύγει ἀναζητώντας περιπέτειες πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἄκουσε νὰ τὴν κυριεύουν κακὰ προσισθήματα. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ πύργου της κυττοῦσε μακρυὰ προσπαθῶντας νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι ποὺ βασίλευε παντοῦ.

Ἔξαφνα, μακρυὰ στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὸν πύργο φάνηκαν φῶτα. Ἦσαν πολλὰ γιατὶ φώτιζαν μιὰ μεγάλη πομπή.

Ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κάστρου καὶ πρῶτοι - πρῶτοι ὁ θεῖος καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ κόμητος. Ἀκολουθοῦσαν ἄλλοι συγγενεῖς ποὺ ἔφερναν κάποιον σηκωτό.

Ἡ Σαβίλια κατέβηκε τρεχάτη τὶς σκάλες καὶ σὲ λίγο βρισκόταν στὴν κρεμαστὴ γέφυρα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σήκωναν οἱ συγγενεῖς τους ἦταν ὁ ἄντρας της. Τὸν εἶχαν σκοτώσει οἱ στρατιῶτες τοῦ Τζούντιτσε.

Ἡ ἀπελπισία τῆς κομήσσης ἦταν ἀπερίγραπτη. Φώναζε, ἔκλαιγε καὶ τραβοῦσε τὰ ὡραῖα της μαλλιά.

Ὅταν τελείωσε ἡ κηδεία ἔμεινε στὸ παρεκλήσι πέντε ὁλόκληρες ὧρες, πεσμένη μπρούμυτα πάνω στὴν ταφόπετρα ποὺ εἶχε σκεπάσει τὸν ἀγαπημένο της.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες οὔτε ἔφαγε οὔτε ἤπιε. Τὴν τετάρτη ὅμως κάλεσε ὅλους τοὺς δικούς της καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ ὁρκισθοῦν ἐκδίκηση. Ὁ πόνος της δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ σκέπτεται. Καταλάβαινε πὼς ὁ κίνδυνος ποὺ διέτρεχε τώρα ἦταν μεγάλος. Ὁ κόμης Τζοὺ τιτσε ἦταν δυνατός, ἐκδικητικός, σκληρός. Τὸ ἄγριο καὶ δύσμορφο πρόσωπό του καθρεφτίζε μιὰ ἐξ ἴσου ἀπαισία ψυχή.

Τί θὰ γινόταν ἂν πολιορκοῦσε τὸ κάστρο; Ἡ διχόνοια εἶχε κιόλας μπῆ ἀνάμεσα στοὺς δικούς της. Κι' ἐκείνη δὲν εἶχε πιὰ τὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ. Ἕνας τρομερὸς φόβος τὴν ἔκανε ν' ἀνατοιχιάσῃ.

Κάλεσε τὸν ἐφημέριο τοῦ πύργου καὶ τὸν ἔστειλε στὸν κόμητα Τζούντιτσε γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν φιλία του.

Ὁ Τζούντιτσε ἔδειξε κάποια δυσπιστία στὴν ἀρχή, ἀλλὰ τὸν πίστεψε στὸ τέλος. Ἀγαποῦσε πάντα τὴν Σαβίλα καὶ κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ τῆς κάνῃ κάθε τί γιὰ νὰ τῆς εἶνε ἀρεστός.

Τῆς ἔστειλε ἕνα γράμμα μὲ τὸν ἐφημέριο κι' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ ἐφημέριος ξαναγύρισε τότε φέρνοντας πλούσια δῶρα τοῦ Τζούντιτσε γιὰ τὴν ὄμορφη Σαβίλια.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἔφτασε στὸν πύργο ὁ ἴδιος ὁ Τζούντιτσε φορώντας τὴν μεγάλη στολή του καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ στρατιῶτες, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Σαβίλια γιὰ γυναῖκα του.

Ἡ Σαβίλια μόλις τὸν εἶδε ξέσπασε σὲ γέλια ποὺ φανέρωναν περιφρόνησι καὶ μῖσος. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους οἱ στρατιῶτες της ποὺ τοὺς αἰχμαλώτσαν ὅλους μὲ μεγάλη εὐκολία.

Δεμένος χειροπόδαρα ὁ Τζούντιτσε κλείστηκε σ' ἕνα σιδερένιο κλουβί. Κάθε μέρα ἡ Σαβίλια πήγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε χορταίνοντας ἔτσι τὸ μῖσος της. Τοῦ πετοῦσε κατάμουτρα χιλιες βρισιές, ἐκεῖνος ὅμως, τὴν κύτταζε κατάματα σιωπηλός.

Θέλοντας νὰ αὐξήσῃ τὰ βασανιστήριά του ἡ Σαβίλια, διέταξε νὰ τὸν ἀφήσουν δυὸ μέρες νηστικὸ καὶ τὴν τρίτη πῆγε κι' ἔφαγε μπροστὰ στὸ κλουβί του τὰ πιὸ ὀρεκτικὰ καὶ πιάνια φαγητὰ καὶ φροῦτα.

Ὁ Τζούντιτσε, ἀμίλητος, τὴν κύτταζε πάντοτε, χωρὶς νὰ χαμπλώνῃ τὰ μάτια του.

Ἡ σιωπὴ του αὐτὴ πείραζε τὴν Σαβίλια καὶ τὸ βλῆμα του τὴν ἔκαιγε. Ἂν ὁ Τζούντιτσε τὴν ἱκέτευε ἴσως νὰ τὸν λυπόταν.

Θέλησε νὰ τὸν κάνῃ νὰ ὑποφέρῃ ἀκόμη περισσότερο καὶ κάθε βράδυ πήγαινε καὶ γδυνόταν μπροστὰ στὸ κλουβί του. Ἔπειτα ἡ καμαριέρα της τὴν χτένιζε καὶ τὴν μύρωνε. Ὁ Τζούντιτσε, ἔκλεινε τὰ μάτια του κι' ἔσφιγγε τὰ δόντια του. Ὕστερα ὅμως τὰ ξανάνοιγε καὶ προσηλώνε τὸ ἄγριο βλέμμα του πάνω στὸ τέλειο καὶ ὁλόγυμνο ἐκεῖνο κορμί.

— Κύτταξε, τοῦ ἔλεγε ἡ Σαβίλια. Κύτταξε, ἀσχημουσύρη. Πίστεψες στ' ἀλήθεια ποὺ θὰ σ' ἔσφιγγα ποτὲ στὴν ἀγκαλιά μου, πὼς θὰ φιλοῦσες τὰ χείλη μου; Πίστεψες πὼς θὰ γινόμουν δική σου;...

Καὶ σηκώνοντας τοὺς ὤμους της ἀπομακρυνόταν μὲ βῆμα μεγαλοπρεπές.

*

Μέσα στὸν πύργο ὑπῆρχε ὅμως καὶ ἕνα πρόσωπο ποὺ λυπόταν τὸν κόμητα: ἡ γερὰ καμαριέρα τῆς Σαβίλιας. Αὐτὴ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Συνεννοήθηκε μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ κόμητος καὶ τοὺς ἔδωσε τὰ κλειδιὰ ἑνὸς ὑπογείου διαδρόμου. Κατόπιν, ἕνα βράδυ γιορτῆς, μέθυσε τοὺς στρατιῶτες τῆς Σαβίλιας καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Τζούντιτσε χύθηκαν στὸ κάστρο.

Ἡ Σαβίλια ὑπερασπίσθηκε μὲ ἀπέλπισία ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δικῶν της. Ὅταν ὅμως παρουσιάστηκε μπροστά της ὁ Τζούντιτσε, τὸν ὁποῖον εἶχαν ἀπελευθερώσει, κατάλαβε πὼς εἶχε φτάσει ἡ ὥρα της καὶ πὼς κάθε ἀντίσταση ἦταν περιττή.

Τὴν ἔπιασαν πραγματικὰ καὶ τὴν ἔκλεισαν σ' ἕνα δωμάτιο χωρὶς νὰ τῆς κάνουν τιποτε κακό. Περίμενε ἐκεῖ τὸν κόμητα, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν φάνηκε. Σὰν ξημέρωσε τὴν πῆραν καὶ τὴν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρο. Πλῆθος κόσμου ἦταν συγκεντρωμένο γύρω ἀπὸ μιὰ ἐξέδρα. Πίστεψε πὼς θὰ τὴν σκότωναν.

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ τὴν ὡδήγησαν ἐκεῖ τὴν ἔγδυσαν καὶ ὁλόγυμνη καθὼς ἦταν τὴν ἔδεσαν σ' ἕνα στύλο μὲ τὰ χέρια δεμένα πισθάγκωνα.

Ὁ Τζούντιτσε τότε χωρὶς νὰ τῆς ἀπευθύνῃ λέξι τὴν παράδωσε στοὺς στρατιῶτες του καὶ στοὺς ὀπαδούς του. Δυὸ μέρες κράτησε τὸ μαρτύριο τῆς Σαβίλιας καὶ τὴν τρίτη μέρα ἡ ἀρχόντισσα ξεψύχησε.

ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

✪

Ἡ διεισδυτικότης τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων

Στὸ ἐργαστήριο τῆς Ἀρζαντὲρ ποὺ βρίσκεται σὲ ὕψος 1000 μέτρων, ἔγιναν πειράματα γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ διεισδυτικότης ποὺ ἔχουν οἱ κοσμικὲς ἀκτίνες.

Τὰ «πράγματα» ποὺ εἶχαν τοποθετηθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἦσαν α) ἕνας ὄγκος μολύβδου πάχους 72 ἑκατοστῶν. β) ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸν ὄγκο βρισκόταν ἕνας χῶρος ὕψους 80 ἑκατοστῶν γ) ἀκολουθοῦσε μιὰ πλάκα μολύβδου πάχους 4 ἑκατοστῶν.

Ἐπὶ συνόλου 3.000 ἀκτίνων ποὺ φωτογραφήθηκαν μὲ εἰδικὰ ὄργανα οἱ 33 στομάτησαν στὴν πλάκα τοῦ μολύβδου. Οἱ ὑπόλοιπες 2967 διεπέρασαν καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους.

Τὸ ὑδρογόνον ὡς κινητήριος δύναμις

Ὁ Γάλλος μηχανικὸς Λανουὰ ἐπενόησε μιὰ συσκευὴ ἀνεξόδου ἠλεκτρολύσεως τοῦ ὕδατος μὲ τὴ χρησιμοποίησι τοῦ ἀνέμου. Συγκεντρώνει κατόπιν τὸ παραγόμενο διὰ τῆς ἠλεκτρολύσεως ὑδρογόνο καὶ τὸ ὑποβάλλει σὲ μεγάλη πίεσι. Τὸ ὑδρογόνο αὐτὸ μπορεῖ νὰ χησιμοποιηθῇ ὡς κινητήριος δύναμις καὶ ν' ἀναπληρώσῃ δεκαπλασίαν ποσότητα βενζίνης.

Μιὰ νέα μέθοδος σφραγίσματος τῶν δοντιῶν

Ἕνας Σουηδὸς ὀδοντιατρος ὁ δόκτωρ Στέν Φόρσουφβουντ, ἀνακάλυψε μιὰ νέα μέθοδο θεραπείας τῶν χαλασμένων δοντιῶν. Ἀντὶ γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη οὐσία ἀπὸ τὶς ἐν χρήσει γιὰ τὸ σφράγισμα τῶν δοντιῶν, χρησιμοποιεῖ κομμάτια ἀπὸ τὰ δόντια ἀγελάδων. Τὰ κομμάτια αὐτὰ τὰ ἐνοφωνῶνει στὴν ὀπὴ ποὺ ἔχει τὸ χαλασμένο δόντι. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο διάστημα, τὰ κομμάτια αὐτὰ «τρέφουν» καὶ ἀποτελοῦν ἕνα ἑνιαῖο σύνολο μὲ τὸ ὑπόλοιπο δόντι.

Τὰ κομμάτια ἀπὸ δόντια ἀγελάδος, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸ «σφράγισμα» προέρχονται ἀπὸ ζωντανὰ ζῶα (φρεσκοβγαλμένα) γιατί, διαφορετικὰ δὲν θὰ εἶχαν ἀξία. Ὁ Σουηδὸς ἐπιστήμων ἔχει τὴ γνώμη ὅτι τὰ δόντια καὶ ἄλλων ζώων θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἐπέτυχε ὡς σήμερα εἶνε ἀξιοθαύμαστα.

Ἐξ ἄλλου, ὁ δόκτωρ Φόρσουφβουντ ἀπαγορεύει στοὺς πελάτες του νὰ χρησιμοποιοῦν βούρτσες γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν. Γιατὶ ἀντὶ νὰ τὰ καθαρίζουν, ὑποστηρίζει τὰ καταστρέφουν. Γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν τὸ καλύτερο μέσον εἶνε ἕνα κομμάτι βαμβάκι περασμένο στὴν ἄκρη ἑνὸς μικροῦ ξύλου.

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΛΕΥΚΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἡ μοναδικὴ συνταγὴ γνωστὴ διὰ τὰ θαυματουργὰ της ἀποτελέσματα γιὰ νὰ διατηροῦν τὰ μαλλιά σας στὸ φυσικό των χρῶμα. Ἐὰν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἤδη λευκὰ θὰ ἐπανακτήσουν τὸ φυσικόν των χρῶμα μ'ὀλίγας ἑπαλείψεις μὲ τὸ θαυματουργό

JEUNESSE

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (Ὁμόνοια). Τηλ. 53-291

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σπύρος Μαυρίκος, Ἁγίας Σοφίας 24.

ΚΡΗΤΗ: (Ἡράκλειον). Εὐάγγελος Γκίκας.

ΚΡΗΤΗ (Χανιά): Κομμωτήριον Πέτρου Φραγκουλάκη.

ΛΑΡΙΣΑ: Κομμωτήριον Φανῆς Ἀντωνούλη.

ΠΑΤΡΑΙ: Α. Π. Ἀθανασόπουλος. Φαρμακεῖον.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ: Κομμωτήριον «ΖΑΝ», Ζαφειρόπουλοι.

ΒΟΛΟΣ: Ἀ)φοὶ Ἀλεξόπουλοι, Ἰάσωνος 59.

ΧΙΟΣ: Ἄδαμ. Χατζόπουλος Νεωτερισμοί.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ: Ἁλοπωλεῖον Κωνστ. Ρήνα.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ: Κομμωτήριον Παύλου Γερασιμίδη.

ΣΠΑΡΤΗ: Φαρμακεῖον Δ. Κερασοπούλου.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς ὑπολοίπους πόλεις. Γράψατε: Γ. ΒΡΟΝΤΙΣΗΝ — Α. ΔΑΜΑΛΑΝ, Φαρμακεῖον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ Δώρου 3 Ἀθῆναι.

Λίγωνες πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, ἄνθιζε στὴν Ἀλεξάνδρεια μιὰ παροικία Ἑβραίων. Τὰ τεράστια πλούτη τους τὸ ἐμπορικό τους δαιμόνιο, ἡ εἰδικὴ προστασία ποὺ εὐοισκαν ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους αὐτοκράτορες Αὔγουστο καὶ Τιβέριο, ἡ θρησκεία τους, ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες — ὅλα αὐτὰ τοὺς ἔκαναν μισητοὺς στοὺς Αἰγυπτίους.

Μιὰ μέρα, τὸ κρυφὸ μῖσος, ἀνάμεσα στοὺς δυὸ λαούς, ξέσπασε σὰν ἡφαίστειο. Ὁ φανατικὸς ὄχλος ὥρμησε στὴν πλούσια συνοικία τῶν Ἑβραίων, ἐλεηλάτησε τὰ σπίτια τους, ἐπυρπόλησε τὰ καταστήματά τους καὶ τοὺς ἔδιωξε — χιλιάδες πολλὲς — μέσα σ' ἕνα εἶδος «γκέτο», μιὰ φτωχικὴ συνοικία τῆς Ἀλεξανδρείας, μὲ στενοὺς δρόμους καὶ καὶ χαμηλὰ σπίτια, ὅπου τοὺς πολιόρκησε. Ὅσοι, σπρωγμένοι ἀπὸ τὴν πείνα προσπαθοῦσαν νὰ βγοῦν ἔξω, σκοτώνονταν ἀμείλικτα.

Μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ πλούσιους Ἑβραίους ἔσπευσε τότε στὴ Ρώμη, καὶ ζήτησε ἀκρόασι ἀπὸ τὸν Καλλινούλα, τὸν Αὐτοκράτορα ποὺ ἔμεινε ἱστορικὸς γιὰ τὴ θηριωδία του.

Εἶχε ἀνακηρύξει τὸν ἑαυτό του... θεό! Μὰ δὲν ἦταν ἁπλῶς ἕνας θεός, ἀλλ' ὅλοι οἱ θεοὶ μαζί! Κρατοῦσε λύρα σὰν τὸν Ἀπόλλωνα, φοροῦσε ζῶνη σὰν τὴν Ἀφροδίτη, πέδιλα μὲ φτερὰ σὰν τὸν Ἑρμῆ, καὶ κρατοῦσε ἕναν... κεραυνό, σὰν τὸ Δία. Τριγυρνοῦσε ἔτσι μασκαρεμένος, κι' εἶχε διατάξει νὰ στηθῇ τὸ ἄγαλμά του σ' ὅλους τοὺς ναούς.

Ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶδε τέτοιον παράφρονα. Σταματοῦσε μπροστὰ στ' ἀγάλματα τῶν ἄλλων θεῶν καὶ τοὺς μιλοῦσε στὸ αὐτί, κι' ἔπειτα ἔσκυβε, σὰν γιὰ ν' ἀκούσῃ τί τοῦ λέγανε. Ἡ σκληρότης του ἔμεινε παροιμιώδης. Μιὰ φορά, ποὺ τὸ κρέας ἦταν ἀκριβό, ἔρριξε γιὰ οἰκονομία στὰ ἄγρια θηρία γέρους μονομάχους ζωντανούς, γιὰ νὰ τὰ ταΐσῃ. Ἐκλεινε μέσα σὲ μεγάλα σιδερόφραχτα κλουβιὰ φυλακισμένους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, κι' ἔπειτα, στὰ ἴδια κλουβιὰ ἔβαλε λιοντάρια καὶ τίγρεις καὶ στεκότανε μπροστά τους γιὰ νὰ γλεντήσῃ μὲ τὸ θέαμα τῶν δυστυχισμένων ἐκείνων, ποὺ τοὺς ἔτρωγαν τ' ἄγρια θηρία.

Ὅταν ἔβγαινε ἔξω μὲ τὸ ἅρμα του, ἀνάγκαζε τοὺς πατρικίους νὰ τρέχουν λαχανιάζοντας γύρω του, κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θἄμενε πίσω... Ὅταν πέθανε ἡ ἀδελφή του Δρουσίλλα διάταξε ν' ἀποκεφαλιστοῦν ὅσοι δὲν τὴν κλάψουν, γιατὶ ἦταν ἀδελφή του, καὶ νὰ σταυρωθοῦν ὅσοι τὴν κλάψουν... γιατὶ ἤτανε θεά!

Ἦταν ἄπληστος: Κυλιότανε γυμνὸς πάνω σὲ σωροὺς ἀπὸ γρυσάφι, κι' ἔλυωνε μαργαριτάρια καὶ τάπινε. Κάποτε, τὸν ἔπιασε ἡ τρέλλα νὰ κάνῃ τὸ ἅλογο νὰ πεινάσῃ κι' ἔβαλε κι' ἔκλεισαν τὶς σιταποθῆκες. Ἔπειτα, ἀπὸ ἕνα μπαλκόνι τοῦ παλατιοῦ του, ἔριχνε στὸν πεινασμένο ὄχλο τρόφιμα, πουλιὰ καρπούς. Βροχὴ ἀπὸ νομίσματα. Καὶ μαζὶ μ' αὐτά, καὶ μαναρίσια, ἀκονισμένα σὰν ξυράφια, ποὺ πέφτανε στὴν τύχη καὶ σκότωναν ἀοκέτους... Μιὰ μέρα ποὺ ἔπαιζε κύβους καὶ δὲν εἶχε τύχη, σηκώθηκε. Βγῆκε ἔξω, διάταξε νὰ σκοτώσουν δυὸ πατρίκιους τοὺς πρώτους ποὺ βρῆκε μπροστά του, καὶ νὰ δημεύσουν τὴν περιουσία τους, καὶ γύρισε ἔπειτα νὰ συνεγίσῃ τὸ παιγνίδι του, λέγοντας στοὺς συμπαίκτες του νελαστός:

— Ἐπέτυχα τὸ καλλίτερο ζάρι...

Μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο παρουσιάστηκε ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Ἑβραίων τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὅταν ἔφτασαν στὴ Ρώμη, ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς ὁμοθησκους των πὼς ὁ Καλλινούλας εἶχε διατάξει νὰ στηθῇ τὸ ἄγαλμά του μέσα στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος.

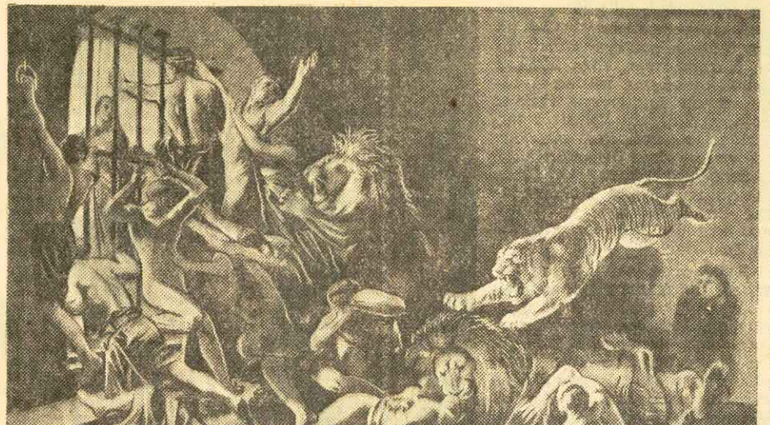

Ὁ Καλλιγούλας παρακολουθοῦσε τὰ ἄγρια θηρία, που κατασπάραζαν τοὺς φυλακισμένους.

Ὁ πρῶτος διωγμὸς τῶν ΕΒΡΑΙΩΝ

Οἱ θηριωδίες τοῦ Καλλιγούλα

στὴν Ἱερουσαλήμ! Οἱ Ἑβραῖοι τῆς Παλαιστίνης εἶχαν ξεσηκωθῆ ὅλοι μαζί, ἄντρες καὶ γυναῖκες παιδιὰ κι' εἶναν πολιορκήσει τὸ κυβερνεῖο, θορυβώντας καὶ φωνάζοντας πὼς θ' αὐτοκτονήσουν ὁμαδικὰ ἂν γινόταν μιὰ τέτοια ἱεροσυλία. Ὁ Πετρώνιος ποὺ κυβερνοῦσε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὴν Ἰουδαία, δίσταζε, κι' ἔγραψε στὸν Αὐτοκράτορα, ζητώντας ὁδηγίες. Τὸ γράμμα του εἶχε φτάσει στὴ Ρώμη, λίγες μέρες πρὶν ἔρθουν οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὅταν ἡ ἐπιτροπὴ παρουσιάστηκε μπροστά του, τὸν βρῆκε σὲ μιὰ κατάστασι ἔξαλλη.

— Καθαρματα! οὐρλιαξε, καθὼς ἐκεῖνοι πέφτανε μπρούμυτα κατανὴς γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν. Τολμᾶτε νὰ μὴ μ' ἀναγνωρίζετε γιὰ θεό!

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀλεξανδρείας, ποὺ παρευρίσκονταν κι' αὐτοὶ ἐκεῖ, κατενθουσιασμένοι γιὰ τὴν ταπείνωσι καὶ τὸν ἐξευτελισμὸ τῶν Ἑβραίων, ἀρχισαν νὰ κολακεύουν τὸν Αὐτοκράτορα, δίνοντάς του ὅλα τὰ θεϊκὰ ὀνόματα ποὺ ὑπαρξουσαν νὰ θυμηθοῦν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς δύστυχους Ἑβραίους ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ στὸν μαινόμενο Αὐτοκράτορα πὼς, ὅταν ἦταν ἀρρωστος, ἡ παροικία τῆς Ἀλεξανδρείας εἶχε θυσιάσει πολλὲς ἑκατόμβες, γιὰ νὰ γίνῃ γρήγορα καλά.

— Θυσιάστε ὅμως σ' ἄλλο θεό, κι' ὄχι σ' ἐμένα! φώναξε ἄγρια ὁ Καλλιγούλας.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ἀκολουθούμενος — ὅπως ἦτανε τότε συνήθεια — ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακές του, τοὺς αὐγκλητικούς του, τοὺς Ἑβραίους, τοὺς Ἀλεξανδρινούς. Κι' ἄρχισε τότε ἕνα παράδοξο κυνηγητό: Ὁ Αὐτοκράτορας πήγαινε ἀπὸ αἴθουσα σὲ αἴθουσα, δίνοντας διαταγές, πότε ν' ἀλλάξουν μιὰ τοιχογραφία, πότε νὰ γκρεμίσουν ἕνα περιστύλιο, καί, πίσω του, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο τους, σέρνονταν οἱ δύστυχοι Ἑβραῖοι, προσπαθῶντας νὰ βροῦνε μιὰ στιγμὴ κατάλληλη, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν γιὰ τὴν ὑπόθεσί τους.

Ξαφνικά, ὁ Καλλιγούλας στάθηκε, καί, γυρίζοντας πρὸς τοὺς Ἑβραίους, τοὺς ρώτησε ἀπότομα:

— Γιατὶ δὲν τῶτε γουρούνισιο κρέας;

Τοῦ φάνηκε τόσο ἀστεῖο, αὐτὸ ποὺ εἶπε, ὥστε ἄρχισε νὰ γελᾶ δυνατὰ καὶ τοὺς ἔδιωξε, λέγοντας:

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε κακοί. Εἶνε τρελλοί, ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνουν πὼς εἶμαι θεός...

Οἱ Ἑβραῖοι περίμεναν μὲ ἀγωνία τὴν ἀπόφασι τοῦ Αὐτοκράτορα.

Μιὰ Βδομάδα ἀργότερα, ὁ Καλλιγούλας, καθὼς πήγαινε στὴν αἴθουσα τοῦ λουτροῦ, εἶδε ἕναν ὅμιλο νέων, ποὺ ἔκαναν πρόβες γιὰ μιὰ θεατρικὴ παράστασι, καὶ στάθηκε νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ. Ἕνας ἀξιωματικὸς τῶν σωματοφυλάκων του, ὁ Χαιρέας, τὸν πλησίασε τότε καὶ τοῦ ζήτησε νὰ καθορίσῃ τὸ «σύνθημα» τῆς ἡμέρας.

— Δίας! εἶπε ὁ Αὐτοκράτορας.

— Πάρε καὶ μιὰν ἀπόδειξι τῆς ὀρνῆς του! ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικὸς καὶ τὸν γτύπησε στὸ κεφάλι μὲ τὸ σπαθί του.

Ἄρχισε ἔπειτα ἡ λεηλασία τοῦ παλατιοῦ. Ἕνας στρατιώτης βρῆκε, κρυμμένον κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, τὸν Κλαυδίο, θεῖο τοῦ Καλλιγούλα, ἕναν ἄνθρωπο κωμικόν, ποὺ εἶνε γνωστὸ γελωτοποιὸς τῶν ἀγακτόρων. Τὸν τσάβηξε ἀπὸ τὰ πόδια, τὸν ἔσυρε, μὲ τὴ βία, δρθιον, κι' ἐνῶ ἐκεῖνος ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο του τὸν ἐναγρέτησε:

— Ζήτω ὁ νέος Αὐτοκράτορας!

Τὸν κουβάλησαν μισοπεθαμένο ἀπὸ τὸν τρόμο του στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου ἀπου ἤδαν ὅλοι οἱ συνωμότες κι' ἐπειδὴ ἤρθαν ὅλοι οἱ συνωμότες νὰ τὸν προσκυνήσουν.

Ὁ καινούργιος αὐτοκράτορας — ἐπὶ τέλους! — ἔβρισε τὴ διαταγὴ ποὺ περίμεναν μὲ τόση ἀγωνία οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ἀλεξανδρείας: Κανένας πιὰ δὲν εἶνε τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς πειράξῃ!

ΙΣΩΣ νὰ μὴν πάθετε ποτὲ σκωληκοειδίτιδα. Ἀλλά, μὲ τὴν διάδοσι ποὺ ἔχει πάρει αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια, εἶναι μᾶλλον ἀπίθανον νάχετε τὴν καλὴ τύχη νὰ τὴν ἀποφύγετε. Πρέπει λοιπὸν νὰ ξέρετε τὴν αἰτία της καὶ τὰ συμπτώματά της, γιὰ νὰ καταλάβετε ἂν χρειάζεσθε γιατρὸ καὶ νὰ τὸν καλέσετε ἐγκαίρως—γιατὶ ἡ καθυστέρησις θὰ δυσκολέψη τὸ ἔργον του καὶ θὰ βάλη σὲ κίνδυνο τὴ ζωή σας.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ παχέος ἐντέρου, βρίσκεται ἡ «σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις», ποὺ μοιάζει σὰν σκουληκάκι. Ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο της συγκοινωνεῖ μὲ τὸ ἔντερον κι' ἀπ' τὸ ἄλλο εἶναι κλειστή. Σὲ τί χρησιμεύει; Μᾶλλον σὲ τίποτε. Πάντως οἱ γιατροὶ δὲν ἔχουν μπορέσει νὰ ἐξακριβώσουν κανένα προορισμό της. Ἡ φλόγωσίς της ἀποτελεῖ τὴ σκωληκοειδίτιδα.

Ὁ ἐρεθισμός της αὐτὸς προκαλεῖται ἀπὸ ξένα σώματα, ποὺ εἰσχωροῦν μέσα της, σαπίζουν καὶ τὴ μολύνουν. Γι' αὐτό, τὸ μέγεθος τῆς τρύπας ποὺ τὴ συνδέει μὲ τὸ ἔντερον, παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐμφάνισι σκωληκοειδίτιδος. Ἂν δηλαδὴ εἶναι μεγάλη ἡ τρύπα αὐτή, τὰ μικρὰ ξένα σώματα ποὺ μπαίνουν στὴ σκωληκοειδῆ ἀπόφυσι, μποροῦν νὰ ξαναβγοῦν εὔκολα. Στὴν ἀντίθετη περίπτωσι, μένουν κλεισμένα ἐκεῖ καὶ προκαλοῦν τὴ μόλυνσι καὶ τὸν ἐρεθισμό.

Ἂν δὲν γίνῃ ἐγκαίρως ἡ ἐγχείρησις — τὸ κόψιμο δηλαδὴ τῆς σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως — μπορεῖ νὰ σπάσουν τὰ τοιχώματά τους καὶ νὰ σκορπισθῇ ἔξω τὸ μολυσμένο περιεχόμενό της, πάνω στὴ μεμβράνη τοῦ «περιτοναίου» ποὺ περιβάλλει ἐξωτερικῶς ὅλα μαζὶ τὰ ἔντερα. Τότε προκαλεῖται ἡ σοβαρωτάτη καὶ συχνὰ θανατηφόρος «περιτονίτις».

Τὸ θετικώτερο σύμπτωμα τῆς σκωληκοειδίτιδος εἶναι ὁ πόνος στὸ «σημεῖον τοῦ Μὰκ Μπούρνεϋ». Οἱ γιατροὶ ὀνομάζουν ἔτσι ἕνα σημεῖο τῆς κοιλιᾶς, ποὺ βρίσκεται στὸ δεξιὸ πλευρό της, στὸ ἕνα τρίτον τῆς ἀποστάσεώς μεταξὺ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ τοῦ ὀστοῦ τοῦ ἰσχίου. Ὅταν ἀκουμπήσετε τὸ χέρι σας λοξὰ στὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔτσι ὥστε τὸ μικρὸ δάχτυλο ν' ἀγγίζῃ τὸ ὀστοῦν τοῦ ἰσχίου, ὁ δείκτης σας θὰ βρίσκεται ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸ «σημεῖον τοῦ Μὰκ Μπούρνεϋ» (ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα μας). Ἂν λοιπὸν αἰσθάνεσθε πόνο, πιέζοντας ἐλαφρὰ τὸ σημεῖο αὐτό, ἔχετε πιθανώτατα σκωληκοειδίτιδα.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀναγνωρίζεται κυρίως ἡ σκωληκοειδίτις. Ἀλλοιῶς, εἶναι δύσκολο νὰ τὴ διακρίνῃ κανεὶς ἀπὸ ἄλλες παθήσεις τῆς κοιλιᾶς. Ἀρχίζει ἄλλωστε ὅμοια μὲ τὶς περισσότερες στομαχικὲς ἀνωμαλίες: μ' ἕνα γενικὸ πόνο τῆς κοιλιᾶς, συνήθως πολὺ ἔντονο. Ἄλλοτε ὑπάρχουν ἐπίσης ναυτία καὶ ἐμετοὶ καὶ ἄλλοτε τελεία ἔλλειψις ὀρέξεως. Ἂν ὁ πόνος ἐπιμένῃ μετὰ 8-12 ὧρες καὶ περιορισθῇ στὸ δεξιὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς — ἐνῶ συγχρόνως γίνεται λιγώτερο ὀξὺς — ὑπάρχουν ὅλες οἱ πιθανότητες ὅτι πρόκειται περὶ σκωληκοειδίτιδος. Ἡ ἐξέτασις τοῦ σημείου τοῦ Μὰκ Μπούρνεϋ θὰ σᾶς πείσῃ γι' αὐτό.

Ἄλλη ἔνδειξις σκωληκοειδίτιδος εἶναι ἂν παρατηρήσετε ὅτι ἀνακουφίζεσθε ἀπ' τὸν πόνο τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς κοιλιᾶς πέφτοντας σὲ στάσι ὑπτία, μὲ τὸ δεξιό σας γόνατο λυγισμένο.

Θὰ εἰδοποιήσετε τότε τὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴ διάγνωσί σας καὶ θὰ σᾶς συστήσῃ ἄμεση ἐγχείρησι. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς τρόπος νὰ τὴν ἀποφύγετε. Μπορεῖτε μόνο νὰ τὴν ἀναβάλετε γιὰ λίγο καιρὸ — καίτοι αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο, γιατὶ μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ κρίσις τοῦ ἐρεθισμοῦ, μὲ ἐμφάνισι περιτονίτιδος. Ἀφ' ὅτου ἀνακαλύφθηκαν οἱ σουλφαμίδες κι' ἡ πενικιλλίνη, ἐλάχιστοι πεθαίνουν ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα, γιατὶ οἱ ἐπιπλοκὲς καταπολεμοῦνται μὲ τὰ ἰσχυρὰ αὐτὰ φάρμακα. Πάντως ὅμως, ἡ μόνη θεραπεία της εἶναι ἡ ἐγχείρησις. Ὅσο γρηγορώτερα τὴν κάμετε, τόσο εἶναι εὐκολώτερη γιὰ τὸ χειροῦργο καὶ πιὸ ἀκίνδυνη γιὰ σᾶς.

Ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἔγκαιρη διάγνωσι, δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε τίποτε ἄλλο, σὲ περίπτωσι σκωληκοειδίτιδος. Κάθε «γιατροσόφι» ποὺ θὰ ἐπιχειρήσετε νὰ ἐφαρμόσετε, θὰ σᾶς βλάψῃ μᾶλλον, παρὰ νὰ σᾶς ὠφελήσῃ.

Ὡς ὅτου φτάσῃ ὁ γιατρός, θὰ μείνετε στὸ κρεββάτι, σὲ ἀκινησία. Δὲν θὰ φᾶτε ἀπολύτως τίποτε, γιατὶ οἱ τροφὲς αὐξάνουν τὶς συσταλτικὲς κινήσεις τῶν ἐντέρων, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴ διάρρηξι τῆς ἐρεθισμένης σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως.

Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ ἐπιφέρουν καὶ τὰ καθαρτικά. Ἀπαγορεύεται λοιπὸν αὐστηρὰ νὰ παίρνετε καθαρτικὸ μόλις σᾶς πονέσῃ ἡ κοιλιά, ἂν δὲν ἐξακριβώσετε προηγουμένως ὅτι δὲν πρόκειται περὶ σκωληκοειδίτιδος Διαφορετικά, μπορεῖ νὰ τὸ πληρώσετε μὲ τὴ ζωή σας.

Δὲν ἐπιτρέπονται ἐπίσης τὰ καταπραϋντικὰ φάρμακα, ποὺ λιγοστεύουν ἢ ἐξαφανίζουν τὸν πόνο. Ὁ πόνος εἶναι μιὰ ἔνδειξις ὅτι κάποια ἀνωμαλία ὑπάρχει μέσα στὴν κοιλιά σας. Ἀπ' τὸν ἐντοπισμό του στὸ δεξιὸ μέρος, ἀναγνωρίζετε τὴ σκωληκοειδίτιδα. Ἂν λείψῃ, δὲν θάχετε πιὰ τὲ ἀσφαλὲς αὐτὸ μέσον διαγνώσεως.

Ἡ σκωληκοειδῖτις εἶναι ἰδίως ἀρρώστεια τῶν νέων. Στὰ 50% τῶν περιπτώσεων, ἐμφανίζεται πρὶν ἀπ' τὰ 20 χρόνια. Εἶναι σπανιωτάτη σὲ βρέφη μικρότερα τοῦ ἑνὸς ἔτους.

Ἔχει παρατηρηθῆ ἐξ ἄλλου ὅτι προσβάλλει συχνότερα

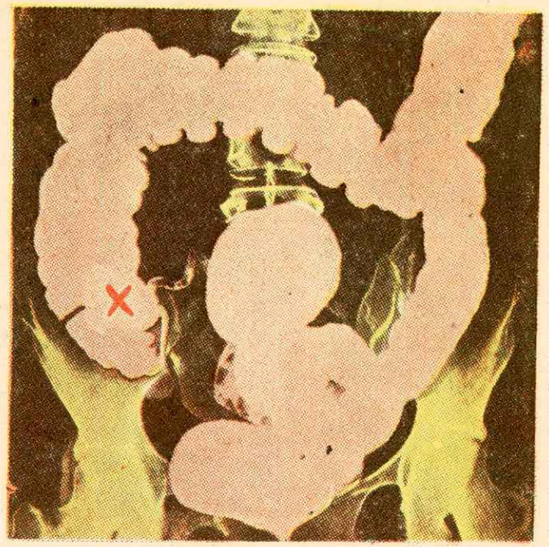

Ὁ πόνος ἀπάνω ἀπὸ τὸ σημεῖο «Μὰκ Μπούρνεϋ» προέρχεται τὶς περισσότερες φορὲς ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα. Ὁ κόκκινος σταυρὸς στὴν ἀκτινογραφία δείχνει πόσο κοντὰ βρίσκεται τὸ σημεῖο αὐτὸ στὴ σκωληκοειδῆ ἀπόφυσι.

Τί εἶναι ἡ ΣΚΩΛΗΚΟΕΙΔΙΤΙΣ

Τὰ συμπτώματα καὶ ἡ θεραπεία της

Ἀριστερά: Ἕνας πόνος τῆς κοιλιᾶς, ποὺ ἐπιμένει ἐπὶ 8-12 ὧρες κι' ἐντοπίζεται δεξιά, ἀποτελεῖ συνήθως σύμπτωμα σκωληκοειδίτιδος. Μέσον: Ἂν σᾶς ἀνακουφίζῃ ἀπ' τὸν πόνο ἡ στάσις αὐτή, ἔχετε μᾶλλον σκωληκοειδίτιδα. Δεξιά: Ὁ πόνος στὸ σημεῖον τοῦ Μὰκ Μπούρνεϋ μεταξὺ ὀμφαλοῦ καὶ ὀστοῦ τοῦ ἰσχίου σημαίνει ὅτι πόκειται περὶ σκωληκοειδίτιδος.

τοὺς ἄνδρες παρὰ τὶς γυναῖκες. Τὰ κρούσματά της αὐξάνουν κατὰ τοὺς ψυχροὺς χειμωνιάτικους μῆνες, ὅταν οἱ ἄνθρωποι παθαίνουν ὀξεῖες ἀναπνευστικὲς μολύνσεις, ποὺ ἐλαττώνουν τὴ γενικὴ ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ.

Περιττὸν νὰ προσθέσουμε, βέβαια, ὅτι ἡ σκωληκοειδῖτις δὲν εἶναι μεταδοτική.

Ὅσο γιὰ τὴν τεχνικὴ τῆς ἐγχειρήσεως, μπορεῖ νὰ γίνουν τρεῖς διάφορες τομές: 1) Πάνω ἀπ' τὸ σημεῖον τοῦ Μὰν Μπούρνεϋ. Αὐτὴ ἔχει μῆκος 7-8 πόντων μόνο, γιατὶ βρίσκεται πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὴ σκωληκοειδῆ ἀπόφυσι. 2) Κατακόρυφη, στὸ δεξιὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς. Ἔχει μῆκος 10—15 πόντων. Οἱ χειροῦργοι τὴν προτιμοῦν, ἰδίως σὲ περιπτώσεις ἀβεβαίας διαγνώσεως, γιατὶ τοὺς διευκολύνει στὸ ἔργον τους. 3) Στὸ μέσον τῆς κοιλιᾶς, μεταξὺ ἤβης καὶ ὀμφαλοῦ. Ἡ τομὴ αὐτὴ γίνεται ἰδίως σὲ γυναῖκες, ὅταν ὑπυπάρχουν συμπτώματα ἐρεθισμοῦ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων καὶ σκωληκοειδίτιδος.

ΟΟΟ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΤΡΩΤΕ

Οἱ τροφὲς καὶ ἡ ὑγεία

Μιὰ στατιστικὴ ποὺ ἔγινε προσφάτως στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ἀπέδειξε ὅτι περισσότερες ἀπ' τὶς μισὲς περιπτώσεις ποὺ ἐμφανίζονται καθημερινῶς στοὺς Ἀμερικανοὺς γιατρούς, δὲν ἀφοροῦν σοβαρὲς ἀρρώστειες, ἀλλὰ ἀκαθόριστες ἀδιαθεσίες, κόπωσι, ἐλαφροὺς πόνους, νευρικότητα, κλπ. Ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα μαζὶ δίνουν τὴν εἰκόνα τῆς ὀνομαζομένης «ψυχονευρώσεως». Κι' οἱ περισσότερες τέτοιες ψυχονευρώσεις ὀφείλονται σὲ κακὴ δίαιτα.

Ὑπάρχει ἡ γενικὴ ἀντίληψις ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ τρῶνε καλά, ἐφ' ὅσον δὲν τοὺς λείπει τίποτε. Κι' ὅμως στὴν πραγματικότητα δὲν προσέχουν ὅσο χρειάζεται τὴ διατροφή τους. Δὲν τρῶνε ὅ,τι πρέπει, κι' αὐτὸ ἐπηρεάζει τὸ νευρικό τους σύστημα, ἐλαττώνει τὸ θάρρος, τὴ θέλησί τους καὶ τὴν ἀντοχὴ στὶς μολυσματικὲς ἀσθένειες, τοὺς φέρνει ἀϋπνία — μαζὶ μ' ὅλα τὰ ἄλλα συμπτώματα ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω.

Σὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ περίπτωσι, ἕνας γιατρὸς ἐξέτασε τὰ μάτια τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων κάποιας μεγάλης ἀμερικανικῆς ἑταιρείας, ποὺ καλοπληρώνονταν καὶ ζοῦσαν ἄνετα. Στὰ 20% λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς βρῆκε ἀδυναμία τῆς ὁράσεως, φωτοφοβία καὶ πονοκεφάλους, ποὺ ἐλάττωναν φυσικὰ τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐργασίας τους καὶ ποὺ γιατρεύθηκαν μὲ λίγη βιταμίνη Β (ριμποφλαβίνη). Γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ δὲν εἶχαν ἐνδιαφερθῆ ποτὲ γιὰ νὰ ὑπάρχουν ὅλες οἱ ἀπαιτούμενες βιταμίνες στὴν τροφή τους.

Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα τῆς ἐλλείψεως βιταμίνης Β παρατηρήθηκε καὶ σὲ δεκάδες χιλιάδων παιδιῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀπὸ ἄλλους πάλι λείπει βιταμίνη Β1 (θειαμίνη), κι' αὐτὸ τοὺς κάνει μελαγχολικούς, ὀκνηρούς, φοβισμένους, πάντοτε κουρασμένους σωματικὰ καὶ πνευματικά. Μὲ μιὰ μικρὴ μεταβολὴ τῆς διαίτης των ἀλλάζουν ὁλότελα, γίνονται ἄλλοι ἄνθρωποι.

Ὅπως ἀπέδειξαν οἱ ἔρευνες τῶν Ἀμερικανῶν βιολόγων, ἡ ἔλλειψις γάλατος, κρέατος, αὐγῶν, κλπ., ἐλαττώνει τὴν ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ κατὰ τοῦ στρεπτοκόκκου, τοῦ πνευμονοκόκκου κι' ἄλλων μικροβίων. Ἡ κατάλληλη δίαιτα δὲν ἐμποδίζει βέβαια ἕνα κρυολόγημα, ἀλλὰ προφυλάσσει ἀπ' τὶς ἀσχημες συνέπειές του.

Ὡστόσο εἶναι ἁπλοὶ οἱ κανόνες τῆς σωστῆς διατροφῆς. Ἁπλοὶ καὶ πασίγνωστοι. Ποιὸς ἀγνοεῖ π. χ. ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχουν στὸ καθημερινὸ φαγητὸ πορτοκάλια, ντομάτες ἢ ἄλλα φροῦτα εἴτε λαχανικὰ μὲ βιταμίνες C, ὅτι τὸ γάλα, τὸ τυρί, τὸ βούτυρο, τ' αὐγὰ εἶναι πολὺ ζωτικώτερες τροφὲς ἀπ' τὰ σάκχαρα, τὸ ἄμυλον καὶ τὰ λίπη;...

Ἕνας ἀπ' τοὺς διασημοτέρους Ἀμερικανοὺς διαιτητικοὺς διατύπωσε σ' ἕνα πρόσφατο ἐπιστημονικὸ συνέδριο τὶς παρακάτω συμβουλὲς γιὰ τὴ διατροφή, ἀφοῦ τὶς δοκίμασε στὴν πρᾶξι ἐπὶ 3 χρόνια, σὲ νέους καὶ σὲ γέρους, μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα:

1) Χρειάζονται τὸ λιγώτερο ἑκατὸ δράμια γάλα τὴν ἡμέρα γιὰ τοὺς ἐνηλίκους καὶ μισὴ ὀκᾶ γιὰ κάθε παιδί. Ἂν χρησιμοποιῆτε γάλα ἐβαπορέ, παίνετε τὶς μισὲς ἀπ' τὶς ποσότητες αὐτές. Γιὰ τὸ γάλα σὲ σκόνη, ἡ ἀναλογία εἶναι 10 κουταλιὲς τῆς σούπας γιὰ κάθε 100 δράμια νερό.

2) Κάθε ἐνήλικος καὶ κάθε παιδὶ ἄνω τῶν 8 ἐτῶν πρέπει νὰ τρώῃ κάθε μέρα μιὰ κανονικὴ μερίδα κρέας (χωρὶς πολὺ λίπος). Τὰ μικρότερα παιδιὰ πρέπει νὰ τρῶνε κρέας 2-4 φορὲς τὴν ἑβδομάδα.

3) Ἕνα αὐγὸ τὴν ἡμέρα γιὰ κάθε ἐνήλικο καὶ γιὰ κάθε παιδὶ ἄνω τῶν 3 ἐτῶν. Τέσσερα τὴ βδομάδα γιὰ παιδιὰ κάτω τῶν 3 ἐτῶν.

4) Ἕνα ποτῆρι χυμὸ ντομάτας ἢ πορτοκαλιοῦ (φρέσκο ἢ κονσερβαρισμένο) κάθε μέρα γιὰ ἐνηλίκους καὶ παιδιά. Γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά, τουλάχιστον 50 δράμια χυμὸ ντομάτας ἢ 20 δράμια χυμὸ πορτοκαλιοῦ.

5) Μιὰ μερίδα πατάτες κάθε μέρα γιὰ ἐνηλίκους καὶ παιδιά. Δυὸ μερίδες ἄλλων λαχανικῶν γιὰ ἐνηλίκους καὶ μιὰ μερίδα γιὰ παιδιὰ κάτω τῶν 8 ἐτῶν. Τέσσερες ὡς πέντε μερίδες ξηρῶν καρπῶν κάθε βδομάδα γιὰ ἐνηλίκους καὶ δυὸ ὡς τρεῖς γιὰ παιδιὰ κάτω τῶν 13 ἐτῶν.

6) Ψωμὶ «πλήρες» (γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε ἰδιαιτέρως πιὸ κάτω), ἕξη φέτες τὴν ἡμέρα γιὰ ἐνηλίκους καὶ παιδιὰ καὶ τρεῖς φέτες γιὰ μικρὰ παιδιά.

7) Γιὰ νὰ μὴ χάνουν τὰ λαχανικὰ τὶς πολύτιμες βιταμίνες καὶ τὰ ἅλατά τους μὲ τὸ μαγείρεμα: Νὰ τὰ μαγειρεύετε ὅσο τὸ δυνατὸν ἀξεφλούδιστα, ἢ τουλάχιστον νὰ μὴ τὰ ξεφλουδίζετε καὶ νὰ μὴν τὰ κόβετε παρὰ μόνον τὴν ὥρα ποῦ μαγειρεύεται. Νὰ τὰ βράζετε μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο νερὸ κι' ὅσο μπορεῖτε πιὸ σύντομα. Ἀποφεύγετε νὰ τὰ τηγανίζετε. Ὅταν τὰ τρῶτε ὅμως, νὰ τὰ κόβετε ἢ νὰ τὰ ξεφλουδίζετε τὴ στιγμὴ ἐκείνη.

Εἰδικὰ ὅσον ἀφορᾶ τὸ ψωμί, ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι μᾶς προσφέρει κατὰ μέσον ὅρον τὰ 25% τῶν συνολικῶν θερμίδων τῆς τροφῆς μας (στὶς ἄπορες τάξεις ἡ ἀναλογία αὐτὴ εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη). Μιὰ στατιστικὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι καταναλίσκονται στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες 15 δισεκατομμύρια ψωμιὰ τὸ χρόνο.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ κοινὸ ἄσπρο ἀλεῦρι δὲν περιέχει ὡρισμένα πολύτιμα συστατικὰ τοῦ σιταριοῦ (βιταμίνες καὶ ἅλατα). Τώρα ὅμως ἐπινοήθηκε στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες μιὰ νέα μέθοδος ἀλέσεως τοῦ σιταριοῦ, χάρις στὴν ὁποία τὸ ἄσπρο ἀλεῦρι, μαζὶ μὲ τὸ ὡραῖο χρῶμα καὶ τὴ γεῦσι του, διατηρεῖ καὶ τὰ 75% τῶν βιταμινῶν καὶ τῶν ἁλάτων τοῦ σιταριοῦ. Συνεπῶς, τὸ ψωμὶ ποὺ γίνεται ἀπ' αὐτό, μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς «πλήρης ἄρτος».

Π. ΝΤΕ ΚΡΟΥΪΦ

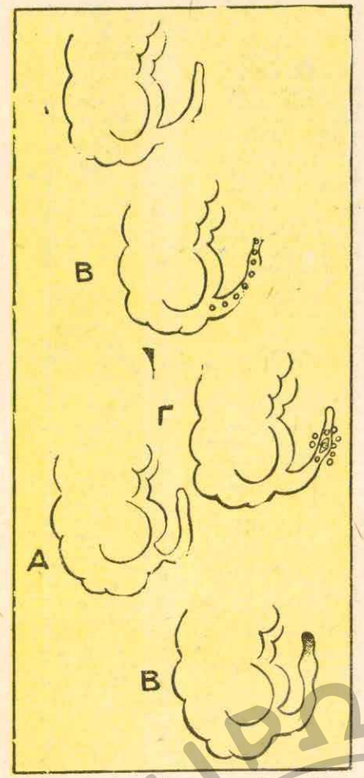

Ἄνω.—Α: Ὑγιὴς σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις. Β καὶ Γ: Ἡ σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις σκάζει ἀπὸ τὴ μόλυνσι καὶ τὸ περιεχόμενόν της σκορπίζεται ἔξω. Κάτω: Ἂν ἡ ὁπὴ ἐπικοινωνίας τῆς σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως ποὺ τοῦ ἐντέρου εἶναι πολὺ στενὴ (Α) προκαλεῖται εὐκολώτερα σκωληκοειδίτις, παρὰ ὅταν ἡ ὁπὴ αὐτὴ εἶναι φαρδειὰ (Β).

Ἂν κάνετε ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος θὰ ἔχετε κατόπιν μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς οὐλές. Ἀριστερά: Μήκους 7-8 ἑκ. πάνω ἀπ' τὸ σημεῖον τοῦ Μὰκ Μπούρνεϋ. Μέσον: Κατακόρυφη, στὸ δεξιὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς, μήκους 10-15 ἑκ. Δεξιά: Στὸ μέσον τῆς κοιλιᾶς, μεταξὺ ἤβης καὶ ὀμφαλοῦ

Ένας τσιγγούνης

Κατὰ βάθος ὁ Ζουστὲν Λαμὰκ δὲν εἶχε τίποτε ἐναντίον τοῦ κ. Βεντουρεὲν. Ἤξερε μόνο γι' αὐτὸν πὼς καθόταν στὸ Σαμπινὺ ὁλομόναχος, πὼς ἦταν ἡλικιωμένος καὶ πλούσιος. Κάποια βραδυὰ μέρα ὁ Ζουστὲν τάμπαθε ὁλ' αὐτὰ στὸ καφενεῖο καὶ ἔτσι ἀποφάσισε νὰ κλέψῃ τὸν κ. Βεντουρέν. Πῆγε λοιπὸν ἕνα βράδυ στὸ σπίτι του σκοπεύοντας νὰ τοῦ πάρῃ μόνο τὰ λεπτά. Τὴ ζωή του ἤθελε νὰ τοῦ τὴν ἀφήσῃ, μὰ ἡ μοῖρα τὰ κανόνισε ἀλλιῶς. Παρ' ὅλες του τὶς προφυλάξεις ὁ Ζουστὲν σκόνταψε πάνω σ' ἕνα μεγάλο κινέζικο βάζο ποὺ ἔπεσε κι' ἔσπασε μὲ μεγάλο θόρυβο. Τότε ὁ κ. Βεντουρεὲν ξύπνησε. Ἄναψε τὸ φῶς καὶ εἶδε τὸ Ζουστὲν πού ἄναιψε τὸ γκαζέλο του. Μὰ κι' ὁ Ζουστὲν εἶδε τὸν κ. Βεντουρεὲν νὰ τὸν κυττάζῃ καὶ ἐπειδὴ ἦταν εὐσυνείδητος νέος ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀνησυχοῦν πάνω στὴ δουλειά του, ἔβαλε ἕνα κοφτερὸ μαγαίρι ἀπ' τὴν τραπέζη του, ντύπησε στὸ στῆθος τὸν κ. Βεντουρεὲν καὶ τὸν σκότωσε...

Ἔτσι ὁ Ζουστὲν ἐναβοῆκε τὴν ἡσυχία του. Σκούπισε καλὰ τὸ μαγαίρι, τὄβαλε ξανὰ στὴν τσέπη του καὶ νύφισε στὸ γραφεῖο. Ἔκανε ἕνα γοητὸ πακέτο μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ βρῆκε, πάνω κάτω ἑφτακόσια ναστονομίσματα τῶν γιλίων φράγκων τὸ καθένα. Ταντοποίησε ὕστερα τὸ δωμάτιο ἔσβησε τὸ φῶς κι' ἔφυνε. Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του ἔκουψε στὸ ἀνυσέγιο του στοῶμα τὰ ἑξακόσια ἐνενήντα ἐννιὰ ναστονομίσματα κι' ἔβαλε τὸ ἑφτακοσιοστὸ στὴν τσέπη του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πωῒ Βνῆκε ἔξω ναρούμενος γιὰ τὴν καινούργια ζωὴ ποὺ θ' ἀρχίζε. Μπῆκε σ' ἕνα καφενεῖο καὶ διάβασε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, ὅπως τὸ φαντάζεστε, τὶς ἐφημερίδες. Ἔγραφαν λεπτομερῶς γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ κ. Βεοντουρέν κι' ὠρύομαζαν τὴν ὑπόθεσι: «Τὸ μυστήριο τοῦ Σαμπινύ».

Ὅταν ὁ Ζουστὲν γύρισε σπίτι του, συνάντησε στὴ σκάλα τὸ γείτονά του, τὸν κύριο Ραῦμὸν Κλοπέν, ποὺ ἔμενε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ὁ Ζουστὲν ὑποπτεύόταν τὸν Κλοπέν, γιατὶ μ' ὅλο ποὺ φοροῦσε πολιτικά, ἤξερε καλὰ ὅτι ἀνῆκε στὴ μυστικὴ ἀστυνομία. Ποὺ τὴ μισοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀπόφευγε νὰ μιλάη πολὺ μαζί του. Ἀντίθετα ὅμως ὁ Κλοπὲν ἔδειγνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ζουστέν, πάντα τὸν ὑποψιαζόταν κι' ἔτσι καὶ σήμερα. μόλις τὸν εἶδε, τοὔπιασε κουβέντα:

— Ὡραῖος καιρός, ἀναπτέ μου.

— Ὡραῖος καιρός, μουνουύσισε ὁ Ζουστέν.

— Τίποτε νεώτερο στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὸ μυστήριο τοῦ Σαμπινύ;

— Δὲν τὶς διάβασα ἀκόμα.

— "Α! εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον. Ἀοιστοτεγνικὸ ἔγκλημα. Ἕνας γέρος δολοφονεῖται στὸ κρεββάτι του. Καὶ γιὰ τὸ δολοφόνο κανένα ἴχνος!

— Δὲν μ' ἀρέσουν αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἱστορίες, εἶπε δύσθυμος ὁ Ζουστέν. Δὲν μπορῶ μετὰ νὰ κοιμηθῶ. Ἔνω ἐφιάλτες.

— Γιατὶ εἶστε τόσο εὐαίσθητος; ρώτησε μὲ πονηρὴ εἰρωνεία ὁ Κλοπέν. Εἶνε, ξέρετε, καταπληκτικὸ πὼς σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ὁ δολοφόνος δὲν ἔκανε τὸ παραμικρὸ λάθος. Οὔτε ἀπεσ τυπώματα, οὔτε ἴχνη, μὲ μιὰ λέξι δὲν ἄφησε τίποτα ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν προδώσῃ. Κι' ὅμως αὐτὸς ὁ τόσο ἐπιδέξιος καὶ πονηρὸς ἄνθρωπος θὰ πιαστῇ μιὰ μέρα, εἶπε μὲ πεποίθησι ὁ Κλοπέν.

— Καὶ γιατὶ ν' ἀφήσῃ νὰ πιαστῇ μιὰ καὶ εἶνε τόσο πονηρός:

— Γιατὶ θὰ ξοδεύῃ τὰ λεφτά.

— "Α! ἐκλεψε καὶ λεφτά;

— Καὶ βέβαια, εἶπε ὁ Κλοπὲν κυττάζοντας μέσ' στὰ μάτια τὸν Ζουστὲν ποὺ εἶνε γλωμιάσει. Θὰ δῆς Ζουστέν, πὼς ἔγω δίκνο. Δὲν θὰ περάσουν ὀντὼ μέρες κι' ὁ δολοφόνος θὰ βρίσκεται στὴ φυλακή. Δὲν θ' ἀντιστάθῃ στὸν πειρασμὸ ν' ἀγοράσῃ καινούργια ροῦχα, νὰ καπνίσῃ πούρα, νὰ γλεντήσῃ μὲ μιὰ γυναῖκα. Ἴσως μάλιστα ἀγοράσῃ καὶ κανένα ραδιόφωνο.

— Ἔτσι λέτε σεῖς;

— Εἶμαι σίγουρος γι' αὐτό, εἶπε ὁ Κλοπὲν χαμογελῶντας. Γειά σου, Ζουστέν.

«Στὸ διάολο»! εἶπε ὁ Ζουστὲν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δόντια του, καθὼς ἀπομακρυνόταν ὁ Κλοπέν.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν εἶχε πέσει ἔξω. Πραγματικὰ ὁ Ζουστὲν εἶχε σκοπὸ ν' ἀγοράσῃ μιὰ καινούργια φορεσιά, μπλὲ - καρρό, ποὺ τὴ θαύμαζε ἀπὸ καιρὸ σὲ μιὰ βιτρίνα. Εἶχε ἀκόμα ὀρεξι νὰ καπνίσῃ ἕνα ἀκριβὸ πούρο τῆς Ἀβάνας καὶ ὀνειρευόταν νὰ πάρῃ κι' ἕνα ραδιόφωνο γιὰ νὰ διασκεδάζῃ, μιὰ καὶ ζοῦσε ὁλομόναχος. Μὰ ὅταν ἄκουσε τὸν Κλοπὲν νὰ τοῦ προλέγῃ ὁλ' αὐτά, σηκώθηκαν οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του.

— "Ημουνα πολὺ τυχερὸς ποὺ τὸν συνάντησα, συλλογίστηκε. Εἶδεμὴ θἄκανα καμμιὰν ἀνοησία!...

Σήκωσε μὲ ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

— Τί μὲ νοιάζει ἐμένα, εἴτε συλλάβουν, εἴτε ὄχι τὸ δολοφόνο;

Ἔτσι δὲν ἀγόρασε τίποτα, οὔτε ἐκεῖνη. οὔτε τὴν ἄλλη μέρα. Ἔβαλε μάλιστα καὶ τὸ ναρτονόμισμα ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του μαζὶ μὲ τ' ἄλλα.

— Ὑπομονὴ νὰ περάσῃ λίγος καιρός! ἔλεγε στὸν ἑαυτό του. Μετὰ τρεῖς μῆνες θὰ κάνω ἀρχή.

Μονάχα ποὺ ἔπρεπε νὰ ζήσῃ. Πῶς θὰ περνοῦσαν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ τρεῖς μῆνες: Ὁ Ζουστὲν δὲν τολμοῦσε νὰ κάνῃ καμμιὰ καινούργια κλοπή. Ἔπρεπε λοιπὸν — τί φρίκη! — νὰ δουλ'ψῃ. Καὶ βρῆκε δουλειὰ σ' ἕνα ἐργοστάσιο. Μὰ οὔτε καὶ τὰ μεσοκαμίσατά του τολμοῦσε νὰ ξοδέψῃ, γιατὶ ὁ Κλοπέν, κάποια μέρα, σίγουρα θὰ τὸν ἔπιανε.

Πέρασαν τρεῖς μῆνες. Μιὰ μέρα συνάντησε τὸν Κλοπὲν τὴν ὥρα ποὺ κατέβαινε. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔγινε μὲ τὸ μυστήριο τοῦ Σαμπινύ: Τὸν πιάσανε τὸ δολοφόνο;

— Ἔννοια σου, θὰ τὸν πιάσουν, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Νάσαι σίγουρος γι' αὐτό.

Ἔξη μῆνες πέρασαν. Καὶ ὁ Κλοπὲν τοῦ εἶπε γιάλι μιὰ μέρα:

— Τοῦ γρόνου θὰ τὸν ἔνουμε στὰ γέρια μας. Μὴ σκοτίζεσαι!

Καὶ τὸν κύτταξε γαιρέκακα.

Ὁ Ζουστὲν δούλευε καὶ οἰκονομοῦσε τὰ λεφτά του πεντάρα πεντάρα. σὰν τὸν τελευταῖο τσιγγούνη. Τὰ ὄνειρά του εἶναν γκοεμιστή: οὔτε καινούργια φορεσιά, οὔτε πούρα, οὔτε γλέντια μὲ ὡραῖες γυναῖκες!

Κάτω ἀπ' τὴ διαρκὴ παρακολούθησι τοῦ Κλοπέν, ὁ Ζουστὲν δὲν τολμοῦσε νὰ ξοδέψῃ οὔτε ἕνα φράγκο. Κάθε βράδυ μετροῦσε τὰ λεφτά του καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ ξοδ ψη οὔτε γιὰ νὰ φάη καλὰ - καλά. οὔτε νὰ διασκεδάση λίγο μὲ τὴν παρέα του, ὅπως πρῶτα, στὴν ταβέρνα. Τὰ ἄλλα παιδιὰ τὸν κορόϊδευαν γιὰ τὴν τσιγγουνιά του κι' ἀπ' τὴ δουλειά του σίγουρα θὰ τὸν ἐδιωγναν ἂν δὲν ἦταν καλὸς ἐργάτης.

Πέρασε ἀκόμα λίγος καιρός ὅταν μιὰ μέρα ἔπεσε στὸ κοεββάτι μὲ πυρετό. Δὲν θέλησε νὰ φωνάξῃ γιατρό, οὔτε κι' ἀνόρασε κανένα φάρμακο. Κι' ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες ψόφησε πάνω στὸ ἀνυσένιο στρῶμα του φθισικός!

Ὅταν τὸν θάψανε, ὁ Κλοπὲν πῆγε μαζὶ μ' ἕναν ἀστυφύλακα νὰ ψάξῃ στὴν κάμαρά του. Ἐκεῖ βρέθηκαν μέσα στὸ στρῶμα του ὅλ' μονάχα τὰ ἑφτακόσια γιλιάρικα τοῦ μακαρίτη κ. Βεοντουρέν. μὰ καὶ ἄλλα τοιάντα ἀκόμα — ὅλες οἱ οἰκονομίες τοῦ μακαρίτη.

— Πολὺ τσιγγούνης ἦταν!... μουρμούρισε ὁ ἀστυφύλακας.

Ὁ Ραῦμὸν Κλοπὲν χαμογέλασε ἱκανοποιημένος. μὰ δὲν ἔβγαλε τσιμουδιά.

ΖΑΚ ΣΑΛΟΜΟΝ

Τὰ ἀναισθητικὰ καὶ τὰ δηλητήρια

Ὁ Ρῶσσος φυσιολόγος Γκάλκιν ἐπέτυχε τελευταία ἕνα ἐνδιαφέρον πείραμα. Πῆρε δώδεκα πειραματόζωα καὶ ἔκαμε στὰ ἕξη ἀπ' αὐτὰ μιὰ ἀναισθητικὴ ἔνεσι σὲ διαφορετικὴ δόσι στὸ καθένα. Κατόπιν ἔκαμε σὲ ὅλα μιὰ ἔνεσι ὑδροκυανίου ποὺ εἶνε, ὡς γνωστόν ἕνα ἀπὸ τὰ φοβερώτερα δηλητήρια. Τὰ ἕξη πειραματόζωα στὰ ὁποῖα δὲν εἶχε κάμει ἀναισθητικὴ ἔνεσι ψόφησαν ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Τὰ ὑπόλοιπα ἔξη ἐπέζησαν. Δύο ἀπ' αὐτά, ὅμως, ψόφησαν σὲ λίγο γιατὶ ἡ δόσις τοῦ ἀναισθητικοῦ φαρμάκου ἦταν μικρὴ καὶ ἀφυπνίσθηκαν πολὺ σύντομα. Τὰ ἄλλα τέσσερα μετὰ τὴν ἀφύπνισι, δὲν παρουσίασαν καμμιὰ ἀξιοσημείωτη ἀνωμαλία.

Κατὰ τὸν δόκτορα Γκάλκιν, τὰ ἀναισθητικὰ φάρμακα ναρκώνουν τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ γι' αὐτὸ τὸ δηλητήριο δὲν καταρθώνει νὰ ἐξασκήσῃ τὴ βλαβερὴ ἐπίδρασί του στὸν ὀργανισμό.

ΛΙΝΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΕΛΒΙΕΛΑ

Διὰ γυμναστικὴ — Παρελάσεις
Ἐκδρομὲς — Περίπατον

ΕΛΒΙΕΛΑ

Τὸ σῆμα τῆς ἀνωτερότητος
Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα

"ΑΛΜΑ,,

ΦΑΚΙΔΕΣ - ΠΙΤΣΙΛΑΔΕΣ
ΤΑΧΕΙΑ ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΟΔΟΣ ΠΙΠΙΝΟΥ 38 - ΤΗΛ. 85.089

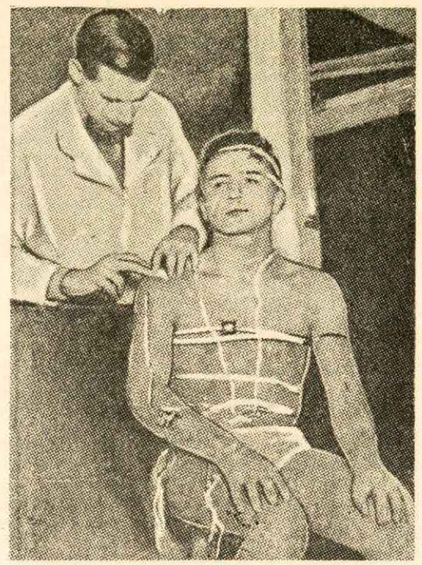

Ὁ φυσιολόγος ἐξετάζει τὰ εἰδικὰ θερμομετρικὰ ὄργανα ποὺ σημείωσαν τὴ θερμοκρασία στὰ 8 κύρια σημεῖα τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔμεινε μέσα στὸν πραγματικὸ αὐτὸ φοῦρνο!

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ βράζουν

Ἡ ταχύτης τῶν ἀεροπλάνων καὶ οἱ ὑψηλὲς θερμοκρασίες

Ἡ ἐλαγγιώδης αὔξησις τῆς ταχύτητος τῶν ἀεροπλάνων δημιούργησε διάφορα τεχνικὰ ζητήματα. καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ πρόβλημα τῆς ἀντοχῆς τῶν ἐπιβατῶν σὲ ὑψηλὲς θερμοκρασίες.

Στὰ πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα. ποὺ πετοῦν μὲ 960 χιλιόμετρα τὴν ὥρα ἡ ἐσωτερικὴ θερμοκρασία ἀπ' τὰ μοτέρ γίνεται κατὰ 35 βαθμοὺς ἀνώτερη ἀπ' τὴν ἐξωτερική. Μὲ ταχύτητα 1300 χιλιομέτρων. ἡ διαφορὰ αὐτὴ εἶνε 70 βαθμοὶ καὶ μὲ ταχύτητα 1.600 χιλιομέτρων εἶνε 105 βαθμοί. Ἐξ ἄλλου ἡ τριβὴ τοῦ ἀέρος πάνω στὰ φτερὰ καὶ στὸ σκάφος τοῦ ἀεροπλάνου προκαλεῖ μιὰ αὔξησι τῆς θερμοκρασίας ποὺ φτάνει τὰ 85—100% τῆς ἐσωτερικῆς αὐξήσεως ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω. Αὐτὲς οἱ ὑψηλὲς θερμοκρασίες ἀποτελοῦν ἕνα ἀπ' τοὺς κυριώτερους παράγοντες ποὺ ἐμποδίζουν τὴν ἀπεριόριστη αὔξησι τῆς ταχύτητος τῶν ἀεροπλάνων.

Ὑπάρχουν, βέβαια, στὰ νεώτερα ἀεροπλάνα εἰδικὰ συστήματα ψύξεως. Τί θὰ γίνῃ ὅμως ἂν τύχῃ νὰ πάθουν βλάβη ἢ νὰ καταστροαφοῦν σὲ μ' ἀερομαχία; Πόσο θὰ μπορῇ ν' ἀνθέξῃ τότε τὸ πλήρωμα τοῦ ἀεροπλάνου στὴν ἀσφυκτικὴ θερμότητα;

Γιὰ νὰ δοθῇ ἀπάντησις στὸ σπουδαιότατο αὐτὸ ἐρώτημα, ἔνιναν εἰδικὰ πειράματα στὸ ἐρναστήριον Βιοτεννολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας. Ἀποδείχθηκε δὲ ἔτσι ὅτι ὁ ἔμφυτος φόβος ποὺ μᾶς προκαλεῖ ἡ ὑψηλὴ θερμοκρασία εἶνε κυρίως ἀποτέλεσμα κληρονομικότητος — οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι εἶναν συνηθισει νὰ φοβοῦνται τὴ φωτιά — κι' ὅτι μποροῦμε ν' ἀνθέξωμε σ' αὐτὴν πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο πιστεύουμε συνήθως. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι, μὲ τὶς σημερινὲς ταχύτητες τῆς πτήσεως δυὸ ἢ τρία λεπτὰ ἀντοχῆς τοῦ πιλότου ἀκοῦν γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ ἀεροπλάνο σ' ἕνα ἀσφολὲς μέρος προσγειώσεως.

Τὰ πειράματα ἔνιναν μέσα σ' ἕνα «θάλαμο θερμότητος», κυλινδρικὸ μὲ μεταλλινα ἀπομονωτικὰ τοιχώματα καὶ μὲ διάμετρο 1½ μέτρου. Ὁ ἄνθρωπος μπαίνει μέσα σ' αὐτὸν καὶ κάθεται σ' ἕνα κάθισμα. Ἀφοῦ κλείσῃ πίσω του ἡ βαρυὰ στρογγυλὴ πόρτα τοῦ «θαλάμου» μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τοὺς πειραματιστὰς μὲ μιὰ τηλεφωνικὴ συσκευή.

Μιὰ ἀντλία στέλνει μέσα στὸ «θάλαμο» 3 κυβικὰ μέτρα ἀέρος κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας. Ὁ ἀέρας αὐτὸς ἔνει προθερμανθῇ σὲ ὡρισμένη θερμοκρασία. Στὸ πρῶτο πείραμα ἡ θερμοκρασία ἦταν μόλις 42 βαθμῶν, δηλ. μεγαλύτερη δηλαδὴ ἀπὸ μιὰς ζεστὴς καλοκαιρινῆς ἡμέρας. Κατόπιν ἀνέβηκε στοὺς 60 βαθμοὺς κι' ἔπειτα διαδοχικὰ στοὺς 82 στοὺς 104 καὶ στοὺς 125 βαθμοὺς (τὸ νερὸ βράζει. ὡς γνωστόν στοὺς 100 βαθμούς!). Τὸ ρεκὸρ εἶναι μέχρι τῆς στιγμῆς 128 βαθμοί.

Μὲ τὴ βαθμιαία αὐτὴ ἐξοικείωσι, ὁ ὀργανισμὸς ἀποκτᾶ περισσότερη ἀντοχὴ στὴ θερμότητα.

Θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι, σὲ τέτοιες θερμοκρασίες, θἄκαζε τὸ δέρμα τοῦ προσώπου καὶ τῶν χεριῶν θὰ ἔβραζε τὸ αἷμα κι' ὁ ἄνθρωπος θὰ πέθαινε. Κι' ὅμως δὲν συνέβη τίποτε τέτοιο, ἔπειτα ἀπὸ παραμονὴ ἑνὸς τεταρτου τῆς ὥρας μέσα στὸ «θάλαμο θερμότητος».

Μολονότι γονσιμοποιήθηκαν γιὰ τὰ πειράματα στοατιῶτες κατανόμενοι ἀπὸ μέρη μάλλον ψυγρά δὲν αἰσθάνθηκαν τίποτε περισσότερο ἀπὸ μιὰ πεοαστικὴ δυσφορία. Ἀπὸ ἕνα κουστάλλινο φεννίτη τῆς πόρτας τοῦ «θαλάμου», οἱ πειραματισταὶ τοὺς ἔβλεπαν νὰ γίνωνται κατακόκκινοι... σὰν ἀστακοὶ καὶ νὰ νύουν ἀφθονον ἱδρῶτα. Αὐτὸς ἀκοιβῶς ὁ ἱδρὼς ἦταν τὸ μέσον ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὸ σῶμα τους, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ὑπερβολικὴ θερμότητα. Μὲ τὴν ἐξάτμισί του. δημιουργοῦσε γύρω τους ἕνα λεπτὸ στρῶμα δροσερώτερου ἀέρος ποὺ τοὺς ἀπεμόνωνε ἀπ' τὸ θερμὸ περιβάλλον.

Μὲ εἰδικὰ ὄργανα ἐφαομοσμένα σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ σώματος των. μετοηθηκαν οἱ θερμοκρασίες ποὺ εἶναν τὰ σημεῖα αὐτὰ μὲ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία 105 βαθμῶν: Μέτωπο 38 βαθμοί. Στῆθος 38. Πλάτη. 39. Κοιλιά, 38. Μπράτσο 37. Μηρὸς 40. Ἀπηυθυσμένον ἔντερον. 38. Οἱ θερμοκρασίες αὐτὲς δὲν ἀνεβαίνουν αἰσθητά. ὅσο κι' ἂν μεναλώσῃ ἡ ἐξωτερική.

Ὑπῆρχε ἀρνικὰ ὁ φόβος ὅτι τὸ μάτι, τὸ λεπτότερο δηλαδὴ ὄργανο τοῦ σώματος δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ σὲ πολλὴ θερμότητα. Δὲν εἶναν ὅμως σκεφθῆ οἱ πειραματισταὶ ὅτι ἔγνει κι' αὐτὸ ἕνα μέσον αὐτομάτου ψύξεως: τὰ δάκρυα. Πραγματι δέ. σὲ περιβάλλον 82 βαθμῶν, ἡ θερμοκρασία τοῦ βολβοῦ τοῦ ματιοῦ ἔφτασε μόνο στοὺς 42 βαθμούς.

Ἐπίσης ὁ ὀργανισμὸς φροντίζε γιὰ τὴν αὐτόματη ψύξι τοῦ ἀέρος κατὰ τὴ λειτουργία τῆς εἰσπνοῆς καὶ ἐκπνοῆς. Σὲ περιβάλλον 104 βαθμῶν ὁ εἰσπνεόμενος ἀέρας περνοῦσε ἀπ' τὰ γείλη μὲ θερμοτητα μόνον 88 βαθμῶν. ὅταν ἐφτα.ε δὲ ἀπὸ βάθος τοῦ στοματος εἶνε κατεβη στοὺς 60 βαθμούς. Ὁ ἐκπνεόμενος εἶνε θερμοκρασία 42 βαθμῶν.

Ὁ ἀθμονος ἱδρὼς ἔφερνε μιὰ ἀνάλογη ἐλάττωσι τοῦ βάρους. Σὲ θερμοκρασία περιβάλλοντος 42 βαθμῶν ἡ ἀπώλεια βάρους ἀπ' τὸν ἱδρῶτα ὑπολογίσθηκε σὲ 145 γραμμάρια τὴν ὥρα, ἐνῶ στοὺς 104 βαθμοὺς ἔφτασε τὰ 2.125 γραμμάρια τὴν ὥρα.

Οἱ σφυγμοί—ποὺ εἶνε κανονικὰ 68 στὸ λεπτὸ—ἔγιναν 132 σὲ θερμοκρασία 104 βαθμῶν. Ἄλλα συμπτώματα. ποὺ παρατηρήθηκαν σὲ ὡρισμένους ἐξεταζομένους ἦσαν: δύσπνοια, ἐλαττωσις τῆς ὀράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς ναυτία. "Οταν τοὺς ἔβγαλαν ἀπ' τὸ «θάλαμο» καὶ τοὺς ἔβαλαν κοῦες κομπρέσες στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαιμὸ συνῆλθαν ἀμέσως. Ἐξακολούθησαι δμως ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα νὰ αἰσθάνωνται μιὰ κούρασι.

Οἱ εἰδικοὶ πιστεύουν ὅτι τὸ ντύσιμο μὲ βαρυὰ ροῦχα προφυλάσσει ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ ζέστη. ὅπως κι' ἀπ' τὸ κρύο. Πάντως, αὐτὸ θ' ἀποδειγθῇ μὲ πειράματα. Ἐλπίζεται ἐπίσης νὰ ἀκριβωθῇ ποιὸ σημεῖο τοῦ σώματος παρουσιάζει τὴ λιγώτερη ἀντοχὴ στὴ ζέστη. Θὰ ἐπινοηθῇ τότε μιὰ συσκευή. ποὺ θὰ ἐφαομόζεται στὸ εὐαίσθητο αὐτὸ μέρος καὶ θὰ δίνῃ τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου μόλις ἡ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος ὑπερδῇ ἕνα ἀνώτατο ὅριον.

Στὴν προσεχῆ σειρὰ πειραμάτων, ἡ θερμοκρασία θ' ἀνεβῇ στοὺς 150 βαθμούς. Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἔνουν ὑπ' ὄψιν τους τὴν κατάθεσι ἑνὸς Γερμανοῦ. ποὺ βεβαίωσε ὅτι γονσιμοποιήθηκε ἄλλοτε ἀπ' τοὺς Ναζήδες γιὰ πειράματα κι' ὅτι μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ σὲ θερμοκρασία 232 βαθμῶν στὴν ὁποία λυώνει ὁ κασσίτερος! Τὰ πειράματα θ' ἀποδείξουν ἂν λέη ἀλήθεια.

Πίσω ἀπὸ ἕναν κρυστάλλινο φεγγίτη οἱ ἐπιστήμονες παρακολουθοῦν τὶς διάφορες ἀντιδράσεις τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ στὴν ὑψηλὴ θερμοκρασία.

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ πούσᾶςταιριάζει

Ποιές ἀποχρώσεις θὰ προτιμήσετε

Ἡ ἰδιαίτερη ἀπόχρωσις ποὺ πρέπει νὰ ἔχη τὸ ροὺζ τοῦ προσώπου ἢ τῶν χειλέων ἐξαρτᾶται κυριώτατα ἀπὸ τὸν τύπο στὸν ὁποῖον ἀνήκετε. Τὸ ροὺζ ποὺ ταιριάζει σὲ μιὰ μελαχροινὴ δημιουργεῖ μιὰ ἐλεεινὴ ἐντύπωσι πάνω στὸ πρόσωπο μιᾶς ξανθιᾶς καὶ ἀντίστροφα.

Εἶνε ἀπαραίτητο, λοιπόν, νὰ ξεχωρίσετε σὲ ποιὸν τύπο ἀνήκετε καὶ νὰ χησιμοποιήσετε τὸ ἀντίστοιχο ροὺζ. Μόνον ἔτσι τὸ μακιγιάζ σας θὰ δώση τὴν ἐντύπωσι τῆς φυσικότητος, ποὺ δυστυχῶς, πολὺ λίγες γυναῖκες κατορθώνουν νὰ ἐπιτύχουν. Διαφορετικά, τὸ μακιγιὰζ καταντάει ἕνα κακότεχνο βάψιμο, ποὺ χτυπάει ἀμέσως στὰ μάτια καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαπατήση κανένα.

Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ξέρετε ἐπίσης ὅτι ἕνα ὑπέρογκο μακιγιὰζ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας φαίνεται ἀξιοθρήνητο τὸ βράδυ κάτω ἀπὸ τὸ τεχνητὸ ἠλεκτρικὸ φῶς. Εἶνε ἀνάγκη λοιπόν, τὸ βραδινὸ μακιγιὰζ σας νὰ διαφέρη ἀπὸ τὸ πρωϊνό.

Νὰ τώρα ποιὰ εἶνε τὰ χρώματα ποὺ σᾶς ταιριάζουν γιὰ τὸ πρωῒ καὶ τὸ βράδυ, ἀνάλογα μὲ τὸν τύπο σας:

ΞΑΝΘΗ: Τὸ πρωῒ

Στὶς ξανθὲς καὶ νεηλικὲς στὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν λευκὴ ἐπιδερμίδα ταιριάζει ἕνα ροὺζ γιὰ τὰ μάγουλα καὶ γιὰ τὰ χείλη, ποὺ νὰ κλίνη πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ ροδί. Τὸ μακιγιὰζ πρέπει νὰ εἶνε διακοιτικό. Τὰ χτυπητὰ χρώματα δὲν πηγαίνουν σ' αὐτὸ τὸν τύπο τῶν γυναικῶν.

ΞΑΝΘΗ: Τὸ βράδυ

Ἕνα ροὺζ πιὸ σκοῦρο (ποὺ νὰ πλησιάζη στὴν ἀπόχρωσι τοῦ αἵματος) θὰ ἐπιτοέψη στὶς ξανθές, ποὺ ἔχουν ἐπιδερμίδα «μάτ», νὰ ἐπιτύχουν γιὰ τὸ βράδυ ἕνα ὡραῖο καὶ ταυτόχρονα διακοιτικὸ μακιγιάζ.

ΚΑΣΤΑΝΗ: Τὸ πρωῒ

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν καστανὰ μαλλιὰ καὶ ἐπιδερμίδα ὄχι πολὺ σκοῦρα πρέπει νὰ προτιμήσουν ροὺζ χρώματος γερανίου μὲ ἐλαφρὰ ἀπό

ΣΗΜ.: Εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ-Παράρτημά μας γίνονται δεκταὶ καὶ ἐσωτερικαί. Διὰ τοὺς ἀπόρους, πυροπαθεῖς καὶ πολυτέκνους τὰ ἥμισυ δίδακτρα.

χρωσι πρὸς τὸ κουσίζον, ὡς βασικὸ φτιασίδι. Τὸ κραγιὸν γιὰ τὰ χείλη θὰ ἔχη ἀνάλογο χρῶμα.

ΚΑΣΤΑΝΗ: Τὸ βράδυ

Γιὰ τὸ βράδυ οἱ καστανὲς θὰ προτιμήσουν ἕνα ροὺζ πιὸ σκοῦρο, ποὺ νὰ ταιριάζη στὴν ἀπόχρωσι τοῦ κεφασιοῦ. Τὸ ροὺζ αὐτό, ἀναμιγνυόμενο μὲ τὴν κρέμα ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸ πρόσωπό τους καὶ ποὺ πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἀπόχρωσι τῆς ἐπιδερμίδος, θὰ τοὺς δώση μιὰ χροιὰ τελείως φυσική.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ: Τὸ πρωῒ

Οἱ μελαχροινὲς μποροῦν νὰ χησιμοποιοῦν πολὺ ἔντονα ροὺζ ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέρα. Τὸ ροὺζ, ποὺ ἔνει τὴν ἀπόχρωσι τοῦ καουμένου, φαίνεται σὰν καμωμένο εἰδικὰ γι' αὐτές. Θὰ προτιμήσουν ἐπίσης σκοῦρο κραγιὸν γιὰ τὰ χείλη τους.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ: Τὸ βράδυ

Τὰ πολὺ «μάτ» πρόσωπα ἢ ἐκεῖνα ποὺ εἶνε σὰν ἠλιοκαμένα ἀπαιτοῦν ἕνα πολὺ δυνατὸ μακιγιὰζ γιὰ τὸ βράδυ. Θὰ προτιμήσετε τὸ ροὺζ «φοαμπουάζ» γιὰ τὰ μάγουλα καὶ τὰ χείλη. Τὸ νοῶμα αὐτὸ θὰ ζωηρέψη τὸ πρόσωπό σας καὶ θὰ κάμη πιὸ ἔντονα τὰ χαρακτηριστικά σας.

ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΑ: Τὸ πρωῒ

Οἱ κοκκινομάλλες ἔχουν κατὰ κανόνα πολὺ λευκὴ ἐπιδερμίδα. Τὸ μακιγιάζ τους πρέπει νὰ εἶνε, λοιπόν, φωτεινό, ὅπως καὶ τὸ πρόσωπό τους. Θὰ προτιμήσουν τὸ ροὺζ τῆς «κοκινίλλης» ποὺ ταιριάζει περίφημα στὴν ἰδιαίτερη λάμψι ποὺ ἔνει τὸ πρόσωπό τους.

ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΑ: Τὸ βράδυ

Γιὰ τὸ βράδυ θὰ προτιμήσετε ἕνα ροὺζ ποὺ θὰ κλίνη πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ κυκλάμινου. Τὸ ροὺζ αὐτὸ θὰ δώση μιὰ ξενωιστὴ φωτεινότητα στὸ πρόσωπό σας κάτω ἀπὸ τὸ τεχνητὸ φῶς τῶν νυκτερινῶν κέντρων καὶ τῶν σαλονιῶν.

∞

Τὰ πλήρωσαν οἱ μάρτυρες!

Στὴ Κούβα, δυὸ πολιτικοί, ὁ Ἐδουάρδος Σίμπος καὶ ὁ Πρίο Σκόρρες, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ βιαιοτάτη διένεξι, ἀποφάσισαν νὰ λύσουν τὴ διαφορά τους μὲ τὰ ὅπλα. Στὸ σχετικὸ πρωτόκολλο ποὺ συνετάχθη, ὁρίσθηκε ὅτι ἡ μονομαχία θὰ σταματοῦσε μόλις χυνόταν ἡ πρώτη σταγόνα αἵματος.

Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι συναντήθηκαν στὸ πεδίον τῆς τιμῆς καὶ ἄρχισαν νὰ ξιφομαχοῦν. Ἀλλ' ἦσαν καὶ οἱ δυὸ τόσο δεινοὶ ξιφομάχοι, ὥστε πλήγωσαν τοὺς... μάρτυρες, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ μονομαχία. Ἐκεῖνος ποὺ διηύθυνε τὴ μονομαχία δέχθηκε, μάλιστα, στὸ πρόσωπο, δυὸ χτυπήματα, ποὺ τὸν ἔκαμαν νὰ σωριαστῆ κάτω πλημμυρισμένος στὰ αἵματα.

Ἡ μονομαχία σταμάτησε ἀμέσως σύμφωνα μὲ τὸ σχετικὸ πρωτόκολλο, ποὺ καθώριζε ὅτι θὰ τερματιζόταν μόλις χυνόταν ἡ πρώτη σταγόνα αἵματος.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ... ἡρωϊκὸ κατόρθωμα, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἔδωκαν τὰ χέρια.

Τὸν ἐτάϊζε μπιζέλια

Ἡ κυρία Μαίη Μπράσυ, στὸ Γιαρμάουθ, τῆς πολιτείας τοῦ Μαίη, δὲν κατώρθωσε νὰ πάρη διαζύγιο ἀπὸ τὸ σύζυγό της, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της. Κατέφυγε τότε στὸ ἑξῆς τέχνασμα: ἄρχισε νὰ τοῦ μαγειρεύη μεσημέρι-βράδυ μπιζέλια. Στὸ τέλος, ὁ Οὐίλλιαμ Μπράσυ, ἔξω φρενῶν γιὰ τὴ δίαιτα στὴν ὁποίαν τὸν ὑπέβαλλε ἡ γυναῖκα του, ἀναγκάσθηκε νὰ τῆς δώση διαζύγιο.

Ὁ «μικρὸς "Αϊνστάϊν» ΤΟ ΠΑΙΔΙ-ΘΑΥΜΑ

Ἡ μαθηματικὴ ἰδιοφυΐα τοῦ Τζόελ Κούππερμαν

Οἱ ἀμερικανικοὶ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ ἔχουν καθιερώσει ὡρισμένες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ παιδιὰ θαύματα. Στὶν ἐκπομπὲς αὐτὲς μιλοῦν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο παιδιὰ ἡλικίας 8 - 14 συνήθως ἐτῶν. Μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ καθηγητὰς ὑποβάλλει διάφορες ἐρωτήσεις καὶ τὰ παιδιὰ καλοῦνται νὰ ἀπαντήσουν. Πολλὲς φορὲς οἱ ἀπαντήσεις τῶν αὐτοσχεδίων αὐτῶν ἐκφωνητῶν, μὲ τὴ διστακτικότητα καὶ τὸ τραύλισμα, ποὺ ὅπως εἶνε φυσικό, χαρακτηρίζουν τὴν παιδικὴ ἀτολμία καὶ ἀπειρία, προκαλοῦν τὰ γέλια τῶν ἀκροατῶν.

Μερικὲς ὅμως φορὲς οἱ ἀπαντήσεις τους εἶνε τόσο σοφὲς ὥστε προκαλοῦν ἀληθινὴ κατάπληξι. Κάτι τέτοιο συνέβη κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου. Ἡ ἐρώτησις ἦταν:

— Ποιὰ πόλις εἶνε πλησιέστερα στὸν Ἰσημερινό, τὸ Τόκιο ἢ τὸ Σικάγο;

Ἕνας μικρὸς τότε ἀπάντησε: τὸ Τόκιο. Συγχρόνως ὅμως πλησίασε τὸ στόμα του στὸ μικρόφωνο καὶ μὲ κάπως τρεμουλιαστὴ ἀλλὰ δυνατὴ φωνὴ, εἶπε:

— Τὸ Τόκιο, ποὺ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν Νόξ, ὑποσχέθηκε νὰ τὸ βομβαρδίση καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ κρατήση τὴν ὑπόσχεσί του!

Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν τότε ἑπτὰ μόνον ἐτῶν καὶ ἡ θαρραλέα ἀπάντησίς του προεκάλεσε πολυάριθμα συγχαρητήρια γράμματα τῶν ἀκροατῶν.

Ὁ μικρὸς ὀνομάζεται Τζόελ Κούππερμαν καὶ ὁ πατέρας του εἶνε ὑπερήφανος γι' αὐτόν. Γιατὶ ὁ Τζόελ ἔδωσε ἀπὸ τότε κι' ἄλλες καταπληκτικὲς ἀπαντήσεις, ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι πρόκειται πραγματικὰ γιὰ ἕνα παιδὶ-θαῦμα, ποὺ νάρις στὴν ἰσχυρὴ του μνήμη, κατορθώνει νὰ συγκεντρώνη ἕναν πλοῦτο ἐγκυκλοπαιδικῶν γνώσεων, ποὺ θὰ τὸν ζήλευαν πολλοὶ μεγάλοι, καὶ σπουδασμένοι ἄνθρωποι.

Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ὁ Τζόελ ἤξερε νὰ στρώνη μόνος του τὸ κρεββάτι του, νὰ σηκώνεται μόνος κάθε μέρα στὶς 7 τὸ πρωῒ, χωρὶς γκρίνιες, καὶ τὸ μεσημέρι νὰ στρώνη μαζὶ μὲ τὴν κατὰ πέντε χρόνια μεγαλείτερη ἀδελφούλα του τὸ τραπέζι.

Πέντε ἐτῶν διάβαζε παιδικὰ βιβλία γραμμένα γιὰ μεγαλείτερα παιδιά. Κι' ὀχτὼ ἐτῶν ἔδειξε μιὰ ἰδιαίτερη κλίσι στὰ μαθηματικά. "Οταν τοῦ ζήτησαν νὰ πολλαπλασιάση τὰ 999.999 ἐπὶ 999.999 χωρὶς νὰ πάρη μολύβι καὶ χαρτί, ἔδωσε τὸ γινόμενον ἀπὸ μνήμης.

Μπόρεσε ἀκόμη νὰ καθορίση τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ χρειάζεται μιὰ βόμβα ὡρισμένου βάρους γιὰ νὰ φτάση στὴ γῆ, ὅταν ρίπτεται ἀπὸ ὕψος 400 μέτρων! Σήμερα ποὺ εἶνε 12 ἐτῶν μπορεῖ χωρὶς δυσκολία νὰ βγάλη τὴν τετραγωνικὴ ρίζα τοῦ 474.552 ἀπὸ μνήμης!

Τρεῖς εἶνε οἱ παράγοντες τῶν ἀπίστευτων αὐτῶν πραγμάτων: Πρῶτος, ἡ μαθηματικὴ ἰδιοφυΐα τοῦ Τζόελ. Δεύτερος οἱ δασκάλοι του ποὺ ἐγκαίρως τὴ διέγνωσαν καὶ τὴν κατηύθυναν. Καὶ τρίτος, ὁ πατέρας του, ποὺ εἶνε μηχανικὸς καὶ χησιμοποιεῖ μιὰ δική του πρωτότυπη μέθοδο μορφώσεως τοῦ παιδιοῦ του: Κάθε πρωῒ δηλαδὴ ὁ μικρὸς κλείνεται μαζί του στὴ βιβλιοθήκη του καὶ ἀπαντᾶ σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ὑποβάλλει. "Αν βρῆ κι' ὁ ἴδιος καμμιὰ δυσκολία, ἀνοίγει δίπλα του τὰ εἰδικὰ λεξικὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἔχει γεμάτη τὴ βιβλιοθήκη του.

Σήμερα ὁ Τζόελ σπουδάζει ἀνώτερα μαθηματικὰ σ' ἕνα σχολεῖο ὅπου χαρακτηρίζεται ὡς «μικρὸς Αἰνστάϊν». Πολλοὶ κάτοικοι τοῦ Σικάγου, ὅπου μένει μὲ τὴν οἰκογένειά του, πιστεύουν ὅτι μιὰ μέρα θὰ ἀναδειχθῆ ἴσως σὲ δεύτερον πραγματικὸν Αἰνστάϊν. Καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ραδιοσταθμοῦ τῆς πόλεως τοῦ Σικάνου ποὺ τὸν παρουσίασε, εἶνε περήφανη γιὰ τὸ σύστημα τῶν παιδικῶν ἐκπομπῶν ποὺ ἐφαρμόζει. Γιατὶ σ' αὐτὸ ἀνακαλύπτονται ἐμφανίζονται καὶ προωθοῦνται πολλὰ παιδιὰ-θαύματα, ποὺ αὐτοὶ ἴσως γίνουν μεγάλοι εὐεργέτες τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ποὺ ἀλλοιῶς, ἴσως νὰ ἔμειναν ἄπλὲς παραγνωρισμένες ἀξίες.

∞

Τὸ μῆκος τῶν φιλιῶν

Ἡ ἀμερικανικὴ λογοκρισία τοῦ κινηματογράφου — ποὺ εἶνε αὐστηρότερη ἀπ' ὅσο θὰ πίστευε κανεὶς — καθώρισε μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια πόσο μπορεῖ νὰ διαρκέση ἕνα φιλὶ στὴν ὀθόνη. Διέκοινε δὲ τὶς ἑξῆς κατηγορίες φιλιῶν: Τὸ φιλὶ μεταξὺ συζύγων κατὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος. Τὸ μεταξὺ ἀραβωνιασμένων μιὰ ἀνοιξιάτικη νύκτα. Τὸ μεταξὺ ἐρωτευμένων ποὺ ὁρκίζονται αἰώνια πίστι. Θὰ ἀπασχολῆ τὸ πολὺ 66 πόντους φίλμ. Γιὰ ἕνα φιλὶ στὸ χορὸ ἐπιτρέπονται μόνο 30 πόντοι ταινίας. Γιὰ ἕνα ἀποχαιρετιστήριο φιλὶ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, οἱ πόντοι τῆς ταινίας δὲ μποροῦν νὰ ὑπερβοῦν τοὺς 17.

Στὸ νησὶ

Ἡ βενζινάκατος ἔκαμε τὸ γῦρο τοῦ μεγάλου βράχου καὶ τώρα διακρινόταν καθαρὰ τὸ σπίτι, ποὺ ἦταν χτισμένο στὴ νότια πλευρὰ τοῦ νησιοῦ. Ἦταν ἕνα σπίτι μεγάλο, μοντέρνο, ποὺ φαινόταν νὰ διαθέτη ὅλες τὶς ἀνέσεις. Οἱ ὀχτὼ ἐπιβάτες τῆς βενζίνας τὸ κυττοῦσαν μὲ περιέργεια. Ἦσαν ὁ δικαστὴς Βάργκραβ, ἡ νεαρὴ δασκάλα Βέρα Κλέϋθορν, ὁ Φιλὶξ Λομπάρ, ἡ γεροντοκόρη μὶς Ἔμιλν Μπρέντ, ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ, ὁ γιατρὸς Ἄρμστρογκ, ὁ Τόνυ Μάρστον κι' ὁ κ. Ντέβις. "Ολοι ἄγνωστοι ἀναμεταξύ τους, ὅταν ἀνταμώθηκαν, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὴν ἀκτὴ τοῦ Ντῆβον, στὶς τρεῖς ἀκριβῶς, γιὰ νὰ πάρουν τὴ βενζίνα, ποὺ θὰ τοὺς περίμενε γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήση στὸ Νησὶ τοῦ Νέγρου.

Καθένας τους, λίγες μέρες πρίν, εἶχε πάρει πρόσκλησι γιὰ νὰ πάη νὰ περάση μιὰ - δυὸ ἑβδομάδες στὸ μικρὸ αὐτὸ νησί, (ποὺ βρίσκεται λίγα μίλλια ἀνοιχτὰ τοῦ Ντῆβον, καὶ πού, ἐξ αἰτίας τοῦ σχήματός του, ποὺ μοιάζει μὲ ἀράπικο κεφάλι, τὸ λένε Νησὶ τοῦ Νέγρου) «μὲ καλὴ συντροφιά», ὅπως ἔλεγε τὸ γράμμα. Ἀλλὰ τὸ περίεργο ἦταν πῶς, κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς προσκλήσεις, εἶχε καὶ διαφορετικὴ ἢ δυσανάγνωστη ὑπογραφή, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸξεραν, φυσικά, οἱ καλεσμένοι, μιὰ ποὺ ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστοι μεταξύ τους.

Μπῆκαν λοιπὸν στὴ βενζινάκατο γιὰ νὰ πᾶν στὸ μικροσκοπικὸ νησάκι τοῦ Νέγρου, ποὺ ἦταν ἐντελῶς γυμνὸ ἀπὸ κάθε βλάστησι καὶ πού, ἄλλοτε, τὸ εἶχε ἀγοράσει ἕνας ἐκκεντρικὸς Ἀμερικανὸς κι' εἶχε χτίσει ἐκεῖ μιὰ βιλλίτσα, ὡς ποὺ βαρέθηκε τὴ μοναξιὰ καὶ πούλησε τὴ βίλλα του μ' ὁλόκληρο τὸ νησὶ μαζί.

Μπροστὰ στὴν ὁλάνοιχτη πόρτα τῆς βίλλας, ὑποδέχτηκε τοὺς ὀχτὼ καλεσμένους ἕνας ἀρχιθαλαμηπόλος. Ἦταν ἀδύνατος, καὶ μὲ γκρίζα μαλλιά.

— Κυρίες καὶ κύριοι, εἶπε, κάνοντας μιὰν ἐλαφρὴ ὑπόκλισι, περᾶστε, σᾶς παρακαλῶ...

Σ' ἕνα μεγάλο, ἰσόγειο σαλόνι, ὅπου μπῆκαν, βρῆκαν ἕτοιμα τὰ ἀναψυκτικὰ νὰ τοὺς περιμένουν.

Βλέποντας τὴ σειρὰ ἐκείνη μὲ τὶς μποτίλλιες ὅλων τῶν εἰδῶν, ὁ Τόνυ Μάρστον ξαναβρῆκε τὸ κέφι του, ποὺ τὸ εἶχε χάσει μέσα στὴ βενζίνα, πλάϊ σ' ἐκείνους τοὺς ἄγνωστους ἀνθρώπους.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ γεμίση ἕνα ποτήρι μὲ οὐΐσκι, ὅταν ἄκουσε τὸν ἀρχιθαλαμηπόλο νὰ τοὺς λέη πῶς «ὁ κύριός του, ὁ κ. "Οουεν εἶχε χάσει τὸ τραῖνο τοῦ Ντῆβον, κι' ἔτσι θἀρχόταν τὴν ἄλλη μέρα στὸ νησάκι. Ἀλλ' αὐτὸς ἦταν στὴ διάθεσι τῶν καλεσμένων τοῦ κυρίου του. Μήπως ἤθελαν ν' ἀνέβουν στὰ δωμάτιά τους; Τὸ γεῦμα θὰ ἦταν ἕτοιμο στὶς ὀχτώ...»

Ἡ Βέρα Κλέϋθορν — ἡ νεαρὴ δασκάλα, ποὺ τὴν εἶχαν εἰδοποιήσει ἀπὸ ἕνα Γραφεῖο Εὑρέσεως Ἐργασίας νἄρθη ν' ἀναλάβη θέσι ἰδιαιτέρας γραμματέως στὸ Νησὶ τοῦ Νέγρου — ἀνέβηκε τὴ σκάλα τῆς βίλλας, πίσω ἀπὸ τὴν κ. Ρότζερς, τὴ γυναῖκα τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου, ποὺ τὴν ὡδήγησε στὸ ἀπάνω πάτωμα.

Ἡ ὑπηρέτρια ἄνοιξε μιὰ πόρτα, στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, κι' ἡ νέα μπῆκε σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ τὰ δυὸ μεγάλα παράθυρά του ἔβλεπαν τὸ ἕνα πρὸς τὴ θάλασσα καὶ τ' ἄλλο πρὸς τ' ἀνατολικά. Ἡ Βέρα Κλέϋθορν ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη κραυγή.

— Ἐλπίζω πῶς δὲν σᾶς λείπει τίποτα, μίς..., τῆς εἶπε ἡ κ. Ρότζερς.

Ἡ Βέρα ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της. Οἱ βαλίτσες της εἶχαν κι' ὅλας μεταφερθῆ. Σὲ μιὰ πλευρὰ τοῦ δωματίου, μιὰ πόρτα ἄνοιγε στὸ μπάνιο.

— "Οχι, δὲν χρειάζομαι τίποτα, ἀπάντησε. Εὐχαριστῶ.

— "Αν θελήσετε τίποτα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ χτυπήσετε τὸ κουδούνι, μίς, πρόσθεσε ἡ κ. Ρότζερς, μὲ φωνὴ μονότονη.

Ἡ Βέρα κύτταξε τὴ γυναῖκα ἐκείνη μὲ τὸ κίτρινο δέρμα. Ἦταν πραγματικὸ φάντασμα! Εἶχε τὰ μαλλιά της τραβηγμένα πρὸς τὰ πίσω καὶ τὰ μάτια της κυττοῦσαν διαρκῶς δεξιὰ κι' ἀριστερά:

«Θἄλεγε κανεὶς πῶς αὐτὴ ἡ γυναίκα φοβᾶται ἀπὸ τὸν ἴσκιο της» σκέφτηκε ἡ Βέρα.

Πραγματικά, ἡ κ. Ρότζερς φαινόταν κυριευμένη ἀπὸ ἕνα θανάσιμο τρόμο.

"Ενα ἐλαφρὸ ρῖγος διέτρεξε τὴ νέα. Ἀπὸ τί λοιπὸν φοβόταν ἡ γυναίκα ἐκείνη;

Τῆς μίλησε μὲ καλωσύνη:

— Εἶμαι ἡ καινούρια γραμματεὺς τῆς κυρίας "Οουεν. Θὰ τὸ ξέρετε ἀσφαλῶς...

—"Οχι, μίς, δὲν ξέρω τίποτα, ἀπάντησε ἡ κ. Ρότζερς. Μοῦ ἔδωσαν ἁπλῶς ἕναν κατάλογο τῶν καλεσμένων καὶ μοῦ σημείωσαν ποιὸ δωμάτιο νὰ δώσω στὸν καθένα τους.

—Ἡ κυρία "Οουεν δὲν σᾶς μίλησε γιὰ μένα; ξαναρώτησε ἡ Βέρα.

Τὰ βλέφαρα τῆς κυρίας Ρότζερς τρεμόπαιξαν.

— Δὲν εἶδα ἄκομα τὴν κυρία "Οουεν, εἶπε. Δυὸ μέρες μόνο εἶνε ποὺ ἤρθαμε ἐδῶ, ἐγὼ κι' ὁ ἄντρας μου...

— Τί παράξενοι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ "Οουεν! σκέφτηκε ἡ Βέρα.

Κι' ἔπειτα ξαναρώτησε τὴν ὑπηρέτρια:

— Τὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ εἶνε πολυάριθμο;

—Μόνον ἐγὼ κι' ὁ Ρότζερς εἴμαστε, μίς, ἀπάντησε ἐκείνη.

Ἡ Βέρα σούφρωσε τὰ φρύδια της. Ὀχτὼ καλεσμένοι μέσα στὸ σπίτι. Δέκα ἄνθρωποι, δηλαδή, μαζὶ μὲ τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία "Οουεν καὶ μόνο ἕνα ἀντρόγυνο ὑπηρέτες γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν ὅλο αὐτὸ τὸν κόσμο!

Ἡ κυρία Ρότζερς, σὰν νὰ μάντεψε τὶς σκέψεις της, πρόσθεσε:

— Εἶμαι καλὴ μαγείρισσα κι' ὁ Ρότζερς τὰ καταφέρνει θαυμάσια μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Φυσικά, δὲν περίμενα νὰ ἰδῶ τόσους καλεσμένους...

— Πῶς θὰ κατορθώσετε νὰ τὰ βγάλετε πέρα;

— Μείνετε ἥσυχη, μίς, θὰ τὰ καταφέρω. "Αν, ἀργότερα, ἡ κυρία "Οουεν διοργανώση τίποτα δεξιώσεις, ἀσφαλῶς θὰ προσλάβη κι' ἄλλο προσωπικό...

— Τὸ ἐλπίζω γιὰ σᾶς, εἶπε ἡ Βέρα.

Ἡ κυρία Ρότζερς ἔφυγε ἀθόρυβα, σὰν σκιά.

Ἡ Βέρα πῆγε στὸ παράθυρο καὶ κάθησε στὸ περβάζι. Ἦταν ἀνήσυχη. "Ολα, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τῆς φαίνονταν παράξενα. Ἡ ἀπουσία τῶν ἰδιοκτητῶν, ἡ φασματώδης ἐκείνη κυρία Ρότζερς, οἱ καλεσμένοι.... Αὐτοί, πάλι, ἦσαν πιὸ παράξενοι ἀκόμα...

«Θὰ ἤθελα ὡστόσο — σκέφτηκε — νἄβλεπα τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία "Οουεν καὶ νὰ σχημάτιζα μιὰ γνώμη γι' αὐτούς...»

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἦταν μιὰ κρεββατοκάμαρα, μὲ ὑπερμοντέρνα διακόσμησι. Πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι, μέσα σ' ἕνα κάδρο ἀπὸ χρώμιο, ἦταν μιὰ περγαμηνή, ὅπου εἶχε γραφτῆ, μὲ καλλιτεχνικὰ γράμματα, ἕνα παλιὸ παιδικὸ ποίημα.

"Ορθια μπροστὰ στὸ τζάκι, ἡ Βέρα διάβασε τὶς στροφὲς ἐκεῖνες, ποὺ τὶς θυμόταν, ἄλλωστε, ἀπὸ τὰ παιδικά της χρόνια:

«Δέκα ἀραπάκια πῆγαν νὰ φᾶνε. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ πνίγηκε, κα-

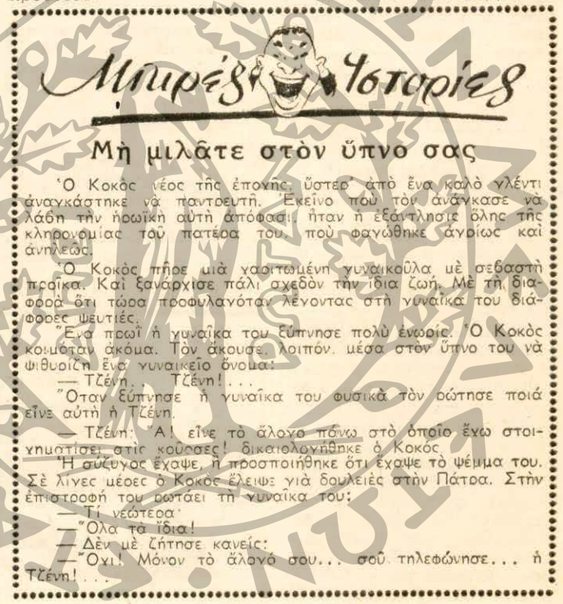

ζώς κατάπινε καὶ δὲν ἔμειναν πιὰ παρὰ ἑννιά.

»Ἑννιὰ ἀραπάκια κοιμήθηκαν ἀργά.

Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ξέχασε νὰ ξυπνήσῃ καὶ δὲν ἔμειναν παρὰ ὀχτώ.

»Ὀχτὼ ἀραπάκια ταξίδευαν στὸ Ντήδον.

"Ενα ἀπ' αὐτὰ θέλησε νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ δὲν ἔμειναν παρὰ ἑφτά.

»Ἑφτὰ ἀραπάκια ἔκοβαν ξύλα μ' ἕνα τσεκούρι.

Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ κόπηκε στὰ δυὸ καὶ δὲν ἔμειναν παρὰ ἕξη.

»Ἕξη ἀραπάκια παίζανε μὲ μιὰ κυψέλη.

Μιὰ μέλισσα τσίμπησε τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ δὲν ἔμειναν παρὰ πέντε.

»Πέντε ἀραπάκια μελετοῦσαν νομικά.

Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἔγινε δικηγόρος καὶ δὲν ἔμειναν παρὰ τέσσερα.

»Τέσσερα ἀραπάκια πῆγαν στὴ θάλασσα.

"Ενα μεγάλο ψάρι κατάπιε τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ δὲν ἔμειναν παρὰ τρία.

»Τρία ἀραπάκια γάζευαν στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο.

Μιὰ γοντρὴ ἀρκούδα ἔπνιξε τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ δὲν ἔμειναν παρὰ δυό.

»Δυὸ ἀραπάκια κάθησαν στὸν ἥλιο.

Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ψήθηκε καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ ἕνα.

»"Ενα ἀραπάκι βρέθηκε ὁλομόναχο.

Πῆγε καὶ κρεμάστηκε καὶ δὲν ἔμεινε κανένα!»...

Ἡ Βέρα χαμογέλασε. Φυσικά... Μήπως δὲν ἦταν ἐδῶ τὸ Νησὶ τοῦ Νέγρου; Πιὸ κατάλληλο ποίημα ἀπ' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ.

Πῆγε καὶ ξανακάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε τὴ θάλασσα.

Πόσο ἦταν ἀπέραντος ὁ Ὠκεανός! "Οσο μακρυὰ κι' ἂν ἔφτανε τὸ βλέμμα της, δὲν ἔβλεπε στεριὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος. Μόνο μιὰ ἀπέραντη ὑδάτινη ἔκτασι, ποὺ κυμάτιζε κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, ποὺ βασίλευε.

Ἡ θάλασσα... σήμερα τόσο ἤρεμη... καμμιὰ φορὰ τόσο σκληρή... Ἡ θάλασσα ποὺ σὲ τραβάει στὴν ἄβυσσό της... Πνιγμένος... Πνιγμένος στὴ θάλασσα... Πνιγμένος... Πνιγμένος... Πνιγμένος...

"Οχι, δὲν ἤθελε νὰ θυμηθῇ. Δὲν ἤθελε πιὰ νὰ τὸ σκέπτεται!

"Ολα αὐτὰ ἦσαν τὸ παρελθόν...

Οἱ δέκα δολοφόνοι!

Τὸ δεῖπνο πλησίαζε νὰ τελειώσῃ.

Τὰ φαγητὰ ἦσαν περίφημα, τὰ κρασιὰ θαυμάσια. Ὁ Ρότζερς ἐκτελοῦσε μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα τὴν ὑπηρεσία του.

"Ολοι οἱ καλεσμένοι ἦσαν εὐδιάθετοι. Κι' οἱ γλῶσσες εἶχαν ἀρχίσει νὰ λύνωνται.

Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ ἦταν πνευματώδης καὶ μιλοῦσε μὲ μιὰν ἐλαφριὰ εἰρωνία. Ὁ δόκτωρ "Αρμστρογκ κι' ὁ Τόνυ Μάρστον τὸν ἄκουγαν μ' εὐχαρίστησι. Ἡ μὶς Μπρὲντ φλυαροῦσε μὲ τὸν στρατηγὸ Μακάρθουρ. Εἶχαν ἀνακαλύψει πὼς εἶχαν κοινοὺς φίλους. Ἡ Βέρα Κλέϋθορν ρωτοῦσε τὸν κ. Ντέϊβις γιὰ τὴ Νότιο Ἀφρική, ποὺ ἔλεγε πὼς τὴν ἤξερε πολὺ καλά. Ὁ Λομπάρντ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησί τους. Μιὰ δυὸ φορές, σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του καὶ τὰ βλέφαρά του τρεμόπαιξαν.

Ξάφνου, ὁ "Αντονυ Μάρστον φώναξε:

— Τί παράξενα ἀγαλματάκια, ἔ;

Στὴ μέση τοῦ στρογγυλοῦ τραπεζιοῦ, πάνω σ' ἕνα κρυστάλλινο δίσκο, ἦσαν τοποθετημένα κάτι μικρὰ μπιμπελὸ ἀπὸ πορσελάνη.

— Εἶναι ἀραπάκια, εἶπε ὁ Μάρστον. Εἶμαστε στὸ Νησὶ τῶν Νέγρων, βλέπετε...

Ἡ Βέρα ἔσκυψε γιὰ νὰ τὰ ἰδῇ καλύτερα.

— Πραγματικά, εἶπε. Πόσα εἶναι; Δέκα;

— Ναί... δέκα, ἀπάντησε ὁ Μάρστον.

— Εἶναι κωμικά! φώναξε ἡ Βέρα. Εἶναι σὰν τὰ δέκα ἀραπάκια τοῦ τραγουδιοῦ. Μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά μου, ξέρετε, πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι, ἔχουν βάλει σὲ κάδρο ἕνα παλιὸ παιδικὸ τραγούδι.

— Καὶ στὸ δικό μου τὸ δωμάτιο ἐπίσης, εἶπε ὁ Λομπάρ.

"Ολοι φώναξαν συγχρόνως:

— Καὶ στὸ δικό μου!

— Καὶ στὸ δικό μου!

— Καὶ στὸ δικό μου!

—Παράξενη ἰδέα! ψιθύριοε ἡ Βέρα.

Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ γρύλλισε, ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

— Πέστε καλύτερα πὼς εἶναι παιδιάστικη!

Καὶ γεμίζοντας ἕνα ποτήρι μὲ πόρτο, τὸ ἤπιε μονορούφι.

Ἡ μὶς Μπρὲντ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ μὶς Κλέϋθορν. Ἡ Βέρα τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ, καὶ σηκώθηκαν κι' οἱ δυό τους.

Πῆγαν στὸ σαλόνι, ὅπου, ἀπὸ τὰ πορτοπαράθυρα, ποὺ ἄνοιγαν πρὸς τὸ γιαλό, ἔφτανε ὡς αὐτὲς ὁ ρόχθος τῶν κυμάτων ποὺ ἔσπαζαν πάνω στοὺς βράχους.

— Μοῦ ἀρέσει ν' ἀκούω τὸ μουρμουρητὸ τῆς θάλασσας! εἶπε ἡ "Εμιλυ Μπρέντ.

— Ἐγὼ τὴν ἀπεχθάνομαι, ἀπάντησε ἡ Βέρα ξερά.

Ἡ μὶς Μπρέντ τὴν κύτταξε κατάπληκτη. Ἡ Βέρα κοκκίνισε, καὶ πρόσθεσε, καταγικώντας τὴ συγκίνησί της:

— Δὲν θἄταν καθόλου καλὰ ἐδῶ πέρα, ἂν ξεσποῦσε θύελλα...

Ἡ "Εμιλυ Μπρὲντ εἶχε τὴν ἴδια γνώμη.

— Τὸ σπίτι θὰ πρέπει νὰ μένῃ κλειστὸ ὅλο τὸ χειμῶνα, εἶπε. Πρῶτα-πρῶτα, οἱ ἴδιοι οἱ ὑπηρέτες δὲν θὰ θέλουν νὰ μείνουν...

Ἡ Βέρα ψιθύρισε:

— Ὁποιαδήποτε ἐποχὴ τοῦ χρόνου θἄναι δύσκολο νὰ βρῇς ὑπηρετικὸ προσωπικό, ποὺ νὰ δέχεται νὰ ζήσῃ σ' ἕνα ξερονήσι.

—Ἡ κυρία "Ολιβερ — εἶπε ἡ "Εμιλυ Μπρὲντ — μπορεῖ νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό της εὐτυχισμένο, ποὺ πῆρε αὐτοὺς τοὺς Ρότζερς. Ἡ γυναίκα εἶναι περίφημη μαγείρισσα.

«Εἶναι φοβερὸ πόσο οἱ γέροι μπερδεύουν τὰ ὀνόματα!» σκέφτηκε ἡ Βέρα.

"Επειτα εἶπε δυνατά, προφέροντας τὶς λέξεις της καθαρά:

— Ἡ κυρία "Οουεν εἶχε πραγματικὰ τύχη...

Ἡ "Εμιλυ Μπρέντ εἶχε πάρει μαζί της, μέσα στὴν τσάντα της, ἕνα κέντημα. Τὴ στιγμὴ ποὺ περιοῦσε τὴν κλωστὴ στὴ βελόνα της, σταμάτησε καὶ στράφηκε πρὸς τὴ δασκαλίτσα.

—"Οουεν; ρώτησε. Εἴπατε "Οουεν;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Βέρα.

— Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲν ἄκουσα ποτέ μου αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἡ Βέρα τὴν κύτταξε κατάπληκτη.

— Κι' ὅμως..., ἄρχισε νὰ λέῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι της. Ἡ πόρτα εἶχε ἀνοίξει, κι' οἱ ἄντρες μπῆκαν στὸ σαλόνι. Ὁ Ρότζερς ἐρχόταν πίσω τους, κουβαλῶντας τὸ δίσκο μὲ τοὺς καφέδες.

Ὁ δικαστὴς Βάργκραμ πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὴν "Εμιλυ Μπρέντ, κι' ὁ "Αρμστρογκ πλάϊ στὴ Βέρα. Ὁ Τόνυ Μάρστον τράβηξε πρὸς τὸ πορτοπαράθυρο, ποὺ ἦταν ὁλάνοιχτο. Ὁ Ντέϊβις κυττοῦσε ἕνα μοντέρνο ἀγαλματάκι, κι' ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ, γυρνώντας τὴν πλάτη του στὸ τζάκι, ἔστριβε τὸ μικρὸ ἄσπρο του μουστάκι. Ὁ Λομπάρντ φυλλομετροῦσε ἕνα σατυρικὸ περιοδικό, ποὺ βρισκόταν, μαζὶ μ' ἕνα μάτσο ἐφημερίδες, πάνω στὸ μικρὸ τραπεζάκι τῆς γωνίας.

Ὁ Ρότζερς σερβίρισε τὸν καφέ.

"Ολοι οἱ καλεσμένοι, ὕστερα ἀπὸ τὸ περίφημο ἐκεῖνο δεῖπνο, ἔνοιωθαν τὸν ἑαυτό τους εὐτυχισμένο. Οἱ δεῖκτες τοῦ ἐκκρεμοῦς ἔδειχναν ἑνιὰ καὶ εἴκοσι. Μέσα στὸ σαλόνι βασίλευε σιγή..., μιὰ σιγὴ ἀπόλυτης εὐδαιμονίας.

Καί, μέσα σ' αὐτὴ τὴ σιωπή, ἀκούστηκε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ ἀναπάντεχη, ὑπερφυσική, ἀπροσδιόριστη...

«Κυρίες καὶ κύριοι, σιωπὴ σᾶς παρακαλῶ!»

"Ολοι ἀναπήδησαν. Καθένας κύτταξε γύρω του, πρόσεξε τὸν πλαϊνό του... Ποιὸς μιλοῦσε λοιπόν;

Ἡ φωνὴ ἐξακολούθησε, δυνατὴ καὶ καθαρή:

«Σᾶς κατηγορῶ γιὰ τ' ἀκόλουθα ἐγκλήματα:

»"Εντουαρντ Τζὼρτζ "Αρμστρογκ, προκαλέσατε, στὶς 14 Μαοτίου 1925, τὸ θάνατο τῆς Λουΐζας Μαίρης Γκλής.

»"Εμιλυ Καρολίνα Μπέντ, στὶς 5 Νοεμβρίου 1931 γίνατε ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τῆς Βεατρίκης Τέϋλορ.

»Γουίλλιαμ "Ενρυ Μπλόαρ, εἴσαστε ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Τζαίημς Στέφεν Λάντορ, ποὺ ἐπῆλθε στὶς 10 Ὀκτωβρίου 1928.

»Βέρα Ἐλίζαμπεθ Κλέϋθορν, στὶς 11 Αὐγούστου 1932, σκοτώσατε τὸν Σύριλ "Οζιλβι Χάμιλτον.

»Φίλιπ Λομπάρντ, τὸ Φλεβάρη τοῦ 1932, παρασύρατε στὸ θάνατο εἰκοσιένα ἀνθρώπους, ποὺ ἀνῆκαν σὲ μιὰ φυλὴ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς.

»Τζὼν Γκόρντον Μακάρθουρ, στὶς 4 Ἰανουαρίου 1917, στείλατε ψύχραιμα στὸ θάνατο τὸν ἐραστὴ τῆς γυναίκας σας, τὸν "Αρθουρ Ρίτσμοντ.

»"Αντονυ Τζέημς Μάρστον, στὶς 14 Νοεμβρίου, ἐφέτος, σκοτώσατε τὸν Τζὼν καὶ τὴ Λούσυ Κόμπς.

»Τόμας Ρότζερς καὶ "Εθελ Ρότζερς, στὶς 6 Μαΐου 1929, ἀφίσατε νὰ πεθάνῃ τὴν Τζέννιφερ Μπράντυ.

»Λῶρενς Τζὼν Βάργκραβ, στὶς 10 Ἰουνίου 1930, καταδικάσατε σὲ θάνατο τὸν "Εντουαρτ Σῆτον.

»Κατηγορούμενοι, ἔχετε νὰ πῆτε τίποτε πρὸς ὑπεράσπισίν σας;».

★

Ἡ φωνὴ σώπασε.

"Υστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἀπόλυτης σιωπῆς, ἀκούστηκε ἕνας πάταγος: Ὁ Ρότζερς εἶχε ἀφίσει νὰ τοῦ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια ὁ δίσκος μὲ τὸ σερβίτσιο τοῦ καφέ.

Συγχρόνως, ἀπὸ τὸ διάδρομο ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ κι' ὁ θόρυβος ἑνὸς κορμιοῦ ποὺ πέφτει.

Ποιὲς τοὺς κάλεσε:

Ὁ Λομπάρντ σηκώθηκε πρῶτος. Πήδησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε. Στὸ διάδρομο βρῆκε τὴν κυρία Ρότζερς πεσμένη ἀναίσθητη.

Φώναξε τὸν Μάρστον νὰ τὸν βοηθήσῃ, κι' οἱ δυὸ μαζὶ σήκωσαν τὴ μαγείρισσα καὶ τὴν μετέφεραν μέσα στὸ σαλόνι.

Ὁ δόκτωρ "Αρμστρονγκ τοὺς βοήθησε γιὰ νὰ τὴν ξαπλώσουν στὸ σοφά, κι' ἔσκυψε ἀπάνω της.

— Δὲν εἶναι τίποτα, εἶπε. Μιὰ ἁπλῆ ἀδυναμία... Θὰ συνέλθῃ σὲ λίγο...

Ὁ Λομπάρντ εἶπε στὸ Ρότζερς:

— Πηγαίνετε νὰ φέρετε μπράντυ.

Ὁ ὑπηρέτης, ποὺ τὸ πρόσωπό του ἦταν κάτωχρο καὶ τὰ μάτια του ἔτρεμαν, θγῆκε γρήγορα ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ἡ Βέρα φώναξε:

— Ποιὸς μιλοῦσε πρὶν ὀπὸ λίγο; Ποῦ ἦταν κρυμμένη αὐτὴ φωνή; Θὰ μποροῦσε νὰ ὁρκιστῇ κανείς...

Ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ ψέλλισε:

— Τί συμβαίνει ἐδῶ πέρα; Τί εἴδους ἀστεῖο εἶναι αὐτό;

Τὰ χέρια του ἔτρεμαν, οἱ ὦμοι του κυρτώθηκαν καί, ξαφνικά, φάνηκε νὰ γερνάῃ κατὰ δέκα χρόνια.

Ὁ Ντέϊβις σκούπιζε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ μαντήλι του.

Μόνοι ὁ δικαστὴς Βάργκραβ κι' ἡ μὶς Μπέρντ ἔμεναν φαινομενικὰ ἀπαθεῖς.

Μὲ τὸ κορμὶ τεντωμένο καὶ τὸ κεφάλι ψηλά, ἡ "Εμιλυ Μπρέντ καθόταν ἀτάραχη στὴν καρέκλα της καὶ μόνο τὰ μάγουλά της εἶχαν κοκκινίσει. Ὁ δικαστὴς διατηροῦσε τὴ συνηθισμένη του στάσι, μὲ τὸ κεφάλι χαμένο στὸ λαιμό του. Μὲ τόνα του χέρι ἔξυνε μηχανικὰ τὸ αὐτί του. Μονάχα τὰ μάτια του κουνιόντουσαν. Τὸ βλέμμα του ἔψαχνε ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ σαλονιοῦ.

Βλέποντας τὸν "Αρμστρονγκ ἀπασχολημένον μὲ τὴ λιποθυμισμένη γυναίκα, ὁ Λομπάρντ ἀνέλαβε ν' ἀπαντήσῃ στὶς ἐρωτήσεις τῆς μὶς Κλέϋθορν καὶ τοῦ στρατηγοῦ Μακάρθουρ.

— Αὐτὴ ἡ φωνὴ φαινόταν νἄρχεται ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόμαστε, εἶπε.

Ἡ Βέρα φώναξε:

—Ἀλλὰ ποιὸς μιλοῦσε; Ποιός; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν ἦταν κανένας ἀπὸ μᾶς!

Ὁ Λομπάρντ κύτταξε γύρω του. Τὸ βλέμμα του σταμάτησε στὸ πορτοπαράθυρο καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του. Ξαφνικά, τὰ μάτια του ἔλαμψαν. Μὲ βῆμα γρήγορο, πῆγε στὴν πόρτα, ποὺ ἔβγαζε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

"Επιασε ἀπότομα τὸ πόμολο κι' ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα. Ἀμέσως μόλις πέρασε τὸ κατώφλι, ἔβγαλε μιὰ χαρούμενο κραυγή:

— "Α! Τὸ βρῆκα!

Οἱ ἄλλοι πῆγαν ἀμέσως κοντά του. Μονάχα ἡ μὶς Μπρέντ ἔμεινε καθισμένη στὴν πολυθρόνα της.

Μέσα στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, βρισκόταν ἕνα τραπέζι, κοντὰ στὴν πόρτα, ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸ σαλόνι. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, ἦταν τοποθετημένο ἕνα παλαιϊκὸ γραμμόφωνο, ἀπὸ κεῖνα ποὺ εἶχαν χωνί.

Ὁ Λομπάρντ ἔβαλε τὴ βελόνα στὴν πλάκα, γύρισε τὸ χερούλι, κι' ἀμέσως ἄκουσαν ξανά:

«Σᾶς κατηγορῶ γιὰ τ' ἀκόλουθα ἐγκλήματα...»

Ἡ Βέρα φώναξε:

— Σταματῆστε! Σταματῆστε! Εἶναι φριχτό!

Ὁ Λομπάρντ σταμάτησε τὴν πλάκα.

Ὁ δόκτωρ "Αρμστρονγκ ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως καὶ εἶπε:

— Θέλησαν νὰ μᾶς παίξουν μιὰν ἄσχημη φάρσα, αὐτὸ εἶναι ὅλο!

Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ μουρμούρισε:

— Λοιπόν, πιστεύετε ὅτι πρόκειται γιὰ φάρσα;

Ὁ γιατρὸς τὸν κύτταξε κατάματα.

— Τί ἄλλο θέλατε νὰ εἶναι; τὸν ρώτησε.

Ὁ δικαστὴς χαϊδεψε σιγὰ τὸ ἀπάνω χεῖλος του κι' ἀπάντησε:

— Αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ ἐκφράσω γνώμη...

Ὁ "Αντονυ Μάρστον ἐπενέβη:

— Ξεχνᾶτε μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια, εἶπε. Ποιὸς διάβολος ἔβαλε μπρὸς τὸ γραμμόφωνο;

— Πραγματικά, ψιθύρισε ὁ δικαστὴς Βάργκραβ. Πιστεύω πὼς ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ μιὰ μικρὴ ἀνάκρισι, γιὰ νὰ διαλευκανθῇ αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Πέρασε μέσα στὸ σαλόνι κι' ὅλοι τὸν ἀκολούθησαν.

Ὁ Ρότζερς ἐπέστρεψε ἐκείνη τὴ στιγμή, κρατώντας στὸ χέρι ἕνα ποτήρι μπράντυ.

Ἡ μὶς Μπρὲντ ἦταν σκυμμένη πάνω στὴν κυρία Ρότζερς, ποὺ βογγοῦσε.

— Ἐπιτρέψατέ μου, κυρία, τῆς εἶπε εὐγενικὰ ὁ Ρότζερς, νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴ γυναίκα μου... "Εθελ... "Εθελ... Μὴν ταράζεσαι... Δὲν εἶναι τίποτα τὸ σοβαρό... Μ' ἀκοῦς;...

Ἡ κυρία Ρότζερς ἀνέπνεε μὲ δυσκολία. "Ανοιξε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε, μὲ θλέμμα τρομοκρατημένο, τὰ πρόσωπα ποὺ τὴν περικύκλωναν. Ὁ ἄντρας της ἐπανέλαβε:

— "Ελα λοιπόν, "Εθελ, μὴν κάνῃς ἔτσι!

Ὁ δόκτωρ "Αρμστρονγκ τῆς μίλησε μὲ ὕφος ἐνθαρρυντικό:

— Θὰ συνέλθετε ἐντελῶς σὲ λίγο, κυρία Ρότζερς. Ἦταν ἕνα ἀστεῖο...

— Εἶχα λιποθυμήσει, κύριε; ρώτησε ἐκείνη μὲ ἀδύνατη φωνή.

Ἡ Βέρα πῆνε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε τὴ θάλασσα...

— Ναί, κυρία Ρότζερς, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Ἦταν ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς φωνῆς..., ψιθύρισε ἡ μαγείρισσα. Αὐτὴ ἡ φριχτὴ φωνή... Σὰν κανένας δικαστής...

Καὶ πάλι τὸ πρόσωπό της χλώμιασε κι' οἱ βλέφαρίδες της τρεμόπαιξαν.

Ὁ δόκτωρ "Αρμστρονγκ ρώτησε ζωηρά:

— Ποῦ εἶναι τὸ μπράντυ;

Ὁ Ρότζερς ἐπέστρεψε ἐκείνη τὴ στιγμή, κρατώντας στὸ χέρι ἕνα ποτήρι μπράντυ.

Ἡ μὶς Μπρὲντ ἦταν σκυμμένη πάνω στὴν κυρία Ρότζερς, ποὺ βογγοῦσε.

— Πιέτε, κυρία, τῆς εἶπε.

Ἡ μαγείρισσα ἔπιε μιὰ γουλιὰ κι' ἔβηξε. Τὸ πιοτὸ τῆς ἔκανε καλό. Τὸ πρόσωπό της ζωήρεψε.

— Τώρα εἶμαι καλύτερα, εἶπε. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι... μ' ἔκαμε νὰ νοιώσω ἕνα τέτοιο χτύπημα...

Ὁ ἄντρας της τὴν διέκοψε:

— Φυσικά... κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο... Ἀφοῦ μοῦπεσε ὁ δίσκος ἀπὸ τὰ χέρια... Εἶναι ὅμως ἀτιμίες καὶ ψευτιὲς ὅλα αὐτά.... Θἄθελα νὰ ξέρω...

Διεκόπη κι' αὐτὸς ἀπὸ ἕνα βῆχα, καὶ κύτταξε τὸν δικαστὴ Βάργκραβ, ποὺ ἄρχισε ἐπίσης νὰ ξεροχήχῃ.

Ὁ Βάργκραβ τὸν ρώτησε:

— Ποιὸς ἔβαλε αὐτὴ τὴν πλάκα στὸ γραμμόφωνο; Σεῖς μήπως, Ρότζερς;

Ὁ Ρότζερς διαμαρτυρήθηκε.

— Δὲν ἤξερα περὶ τίνος ἐπρόκειτο, κύριε, εἶπε. Σᾶς ὁρκίζομαι μπροστὰ στὸ Θεὸ ὅτι τὸ ἀγνοοῦσα. "Αν ἤξερα περὶ τίνος ἐπρόκειτο, δὲν θἄβαζα ποτὲ μου μπροστὰ τὸν φωνόγραφο...

— Θέλω νὰ σᾶς πιστέψω, εἶπε ψυχρὰ ὁ δικαστὴς Βάργκραβ. Ὡστόσο, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μοῦ δίνατε μερικὲς ἐξηγήσεις, Ρότζερς...

Ὁ ἀχιθαλαμηπόλος σκούπισε τὸ μέτωπό του μὲ τὸ μαντήλι του κι' εἶπε μὲ ὕφος ποὺ φαινόταν ἀπόλυτα εἰλικρινές:

— "Ἐκαμα ὅ,τι μὲ διάταξαν, κύριε.

— Ποιὸς σᾶς διέταξε;

— Ὁ κύριος "Οουεν.

Ὁ δικαστὴς ἐπέμεινε:

— "Ας τὸ διαφωτίσουμε αὐτὸ τὸ σημεῖο, εἶπε. Τί διαταγὲς ἀκριβῶς σᾶς ἔδωσε ὁ κύριος "Οουεν;

— Μοῦ παράγγειλε νὰ βάλω ἕνα δίσκο στὸ γραμμόφωνο. Θἄβρισκα αὐτὸ τὸ δίσκο μέσα στὸ συρτάρι, κι' ἡ γυναίκα μου θὰ κούρδιζε τὸ γραμμόφωνο, τὴν ὥρα ποὺ ἐγὼ θὰ σερβίριζα τὸν καφὲ ἔξω στὸ σαλόνι.

— Αὐτὴ ἡ ἱστορία μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενη, ψιθύρισε ὁ δικαστής.

— Κι' ὡστόσο εἶναι ἡ ἀλήθεια, κύριε. Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι μπροστὰ στὸ Θεό. Οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν ὑποψιάστηκα τίποτα... Ὁ δίσκος εἶχε μιὰ

ἐπιγραφὴ καὶ νόμισα πως ἦταν κανένα κομμάτι μουσικῆς, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι...

Ὁ Βάργκραβ κύτταξε τὸν Λομπάρντ:

— Ὑπῆρχε πραγματικὰ ἕνας τίτλος σ' αὐτὸ τὸ δίσκο; ρώτησε.

Ὁ Λομπάρντ κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπε. Ὁ δίσκος ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ κύκνειο ἆσμα».

★

Ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ ξέσπασε θυμωμένος.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι χονδροειδῆ καὶ γελοῖα! Ποιὸς εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ μᾶς ἀπαγγείλῃ τέτοιες τερατώδεις κατηγορίες; Πρέπει νὰ τὸ μάθουμε ἀμέσως... Αὐτὸς ὁ κύριος Ὄουεν, ὅποιος κι' ἂν εἶναι...

Ἡ μὶς Μπρέντ τὸν διέκοψε:

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος; Αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἐρώτημα!

Ὁ δικαστὴς ἐπενέβη πάλι.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, εἶπε, πρέπει νὰ διαφωτιστῇ αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ρότζερς, θὰ κάνατε καλὰ νὰ βάλετε τὴ γυναῖκα σας στὸ κρεββάτι της. Ἔπειτα νὰ ξαναγυρίσετε ἐδῶ.

— Πολὺ καλά, κύριε.

— Θὰ σᾶς βοηθήσω κι' ἐγώ, Ρότζερς, πρότεινε ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ.

Ἀκουμπῶντας πάνω στοὺς δυὸ ἄντρες, ἡ κυρία Ρότζερς βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κλονιζόμενη. Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν στὸ διάδρομο, ὁ Τόνυ Μάρστον εἶπε :

— Δὲν ξέρω ἂν συμμερίζεστε τὴ γνώμη του, ἀλλ' ἐγὼ εὐχαρίστως θἄπινα κάτι...

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης, πρόσθεσε ὁ Λομπάρντ.

— Πάω νὰ ξετρυπώσω τίποτα μποτίλλιες, συνέχισε ὁ Μάρστον καὶ βγῆκε ἔξω.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ξαναγύρισε, κουβαλῶντας καμμιὰ δεκαριὰ μποτίλλιες.

— Τὶς βρῆκα σ' ἕνα δίσκο, κοιτὰ στὴν πόρτα, εἶπε.

Ἀπόθεσε τὶς μποτίλλιες στὸ τραπέζι, κι' ἄρχισε νὰ γεμίζῃ ὅλων τὰ ποτήρια. Ὁ στρατηνὸς Μακάρθουρ κι' ὁ δικαστὴς Βάργκραβ πῆραν ἀπὸ μιὰ γερὴ δόσι οὐΐσκι. Ὅλοι τους ἔνοιωθαν τὴν ἀνάγκη νὰ νιοῦν κάτι τὸ τονωτικό. Μόνο ἡ Ἔμιλυ Μπρέντ ζήτησε ἕνα ποτήρι νερό.

Σὲ λίγο, ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ ἐπέστρεψε στὸ σαλόνι.

— Εἶναι πολὺ καλύτερα τώρα ἡ μαγείρισσα, εἶπε. Τῆς ἔδωσα ἕνα καταπραϋντικό. Μπᾶ, πίνετε; Εὐχαρίστως θὰ σᾶς μιμηθῶ.

Οἱ ἄντρες ξαναγέμισαν τὰ ποτήρια τους γιὰ δεύτερη φορά.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, φάνηκε ὁ Ρότζερς.

Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ ἀνέλαβε τὴν ἀνάκρισι καὶ τὸ σαλόνι μεταβλήθηκε σὲ πρόχειρη αἴθουσα δικαστηρίου.

— Τώρα, Ρότζερς, εἶπε ὁ δικαστής, θέλουμε νὰ μάθουμε περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Ὄουεν;

Ὁ Ρότζερς τὸν κύτταξε κατάπληκτος.

— Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ νησιοῦ, ρε, ἀπάντησε, σὰ νὰ τοῦ φαινόταν παράξενη αὐτὴ ἡ ἐρώτησι.

— Καλά, ἀλλὰ πέστε μας τί ξέρετε γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἐπέμεινε ὁ δικαστής.

Ὁ Ρότζερς κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτα, κύριε, ἀπάντησε, γιατί, ἁπλούστατα, δὲν τὸν ἔχω ἰδῆ ποτέ μου...

Ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι.

Ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ ρώτησε, μὲ τὴ σειρά του:

— Δὲν τὸν εἴδατε ποτέ σας; Τί μᾶς φέλνετε αὐτοῦ πέρα;

— Ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ βρισκόμαστε ἐδῶ πέρα μόλις πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ρότζερς. Προσληφθήκαμε μέσον ἑνὸς Πρακτορείου... Τὸ Πρακτορεῖο «Ρετζίνα» στὸ Πλύμουθ, μᾶς ἔγραψε γιὰ ν' ἀναλάβουμε αὐτὴ τὴ θέσι.

Ὁ Ντέβις κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Εἶναι παλιὸ καὶ γνωστὸ Πρακτορεῖο, εἶπε.

— Ἔχετε αὐτὸ τὸ γράμμα; ρώτησε ὁ δικαστὴς τὸν Ρότζερς.

— Τὸ γράμμα τοῦ Πρακτορείου; Ὄχι, κύριε. Δὲν τὸ φύλαξα, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ἐξακολουθῆστε τὴν ἱστορία σας. Ὅπως εἴπατε, προσληφθήκατε γραπτῶς...

— Μάλιστα, κύριε, μᾶς ὥρισαν τὴν ἡμέρα ποὺ ἔπρεπε νὰ βρισκόμαστε ἐδῶ, κι' ὅταν ἤρθαμε τὰ βρήκαμε ὅλα ἐν τάξει. Προμήθειες ὑπῆρχαν ἄφθονες, τὸ μέρος μᾶς ἄρεσε. Τὸ σπίτι δὲν ἤθελε παρὰ μόνο ξεσκόνισμα.

— Κι' ἔπειτα; ξαναρώτησε ὁ Βάργκραβ.

— Τίποτα, κύριε. Εἴχαμε πάρει ὁδηγίες... ἐπίσης γραπτῶς.... νὰ προετοιμάσουμε τὰ δωμάτια γιὰ νὰ δεχτοῦμε τοὺς καλεσμένους, κι' ἔπειτα, χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ὁ ταχυδρόμος μᾶς ἔφερε ἕνα γράμμα τοῦ κ. Ὄουεν, ποὺ μᾶς ἔγραφε πὼς ὁ κύριος κι' ἡ κυρία εἶχαν ἀργοπορήσει κάπου καὶ μᾶς συνιστοῦσε νὰ περιποιηθοῦμε ὅσο μποροῦσαμε καλύτερα τοὺς καλεσμένους των, ὅσο αὐτοὶ θἄλειπαν. Μᾶς ἔδινε μάλιστα καὶ ὁδηγίες γιὰ τὸ δεῖπνο καὶ μᾶς ἔγραφε νὰ βάλουμε αὐτὸ τὸ δίσκο στὸ γραμμόφωνο τὴν ὥρα τοῦ καφέ.

— Θὰ τόχετε ἀσφαλῶς αὐτὸ τὸ γράμμα, εἶπε αὐστηρὰ ὁ δικαστής.

— Ναί, κύριε, τὄχω ἀπάνω μου, ἀπάντησε ὁ Ρότζερς.

Τόβγαλε, πραγματικά, ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὄδωσε στὸν Βάργκραβ.

— Χμ! ἔκαμε ὁ δικαστής Ἔχει τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ ξενοδοχείου «Ριτζ» κι' εἶναι γραμμένο στὴ γραφομηχανή.

Ὁ Ντέβις πῆγε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε ζωηρά:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ρίξω μιὰ ματιά;

Πῆρε τὸ γράμμα στὰ χέρια του καί, ἀφοῦ τὸ ἐξήτασε προσεχτικά, ψιθύρισε:

— Εἶναι γραμμένο μὲ γραφομηχανὴ «Κορονέσιον»... ἐντελῶς καινούργια, χωρὶς τὴν παραμικρὴ βλάβη. Τὸ χαρτὶ εἶναι τὸ κοινὸ τῶν ἐμπορικῶν ἐπιστολῶν. Δὲν μᾶς διαφωτίζει σὲ τίποτα... Θὰ μπορούσαμε νὰ κυττάξουμε γιὰ τίποτα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ βροῦμε...

Ὁ Βάργκραβ τὸν κύτταξε προσεκτικά.

Ὁ Μάρστον, ὀρθιος πλάϊ στὸν Ντέβις, κυττοῦσε τὸ γράμμα.

— Ὁ κύριος Ὄουεν ἔχει παράξενο ὄνομα, εἶπε: Οὔλικ Νόρμαν Ὄουεν... Σοῦ γεμίζει τὸ στόμα αὐτὸ τὸ ὄνομα...

Ὁ δικαστὴς ἀναπήδησε.

— Κύριε Μάρτον, τοῦ εἶπε, σᾶς εἶμαι βαθειὰ ὑποχρεωμένος. Ἐπισύρατε τὴν προσοχή μου σ' ἕνα σημεῖο ἀρκετὰ ὕποπτο...

Ἔρριξε ἕνα βλέμμα γύρω του καί, τεντώνοντας τὸ λαιμό του, σὰν χελώνα θυμωμένη, συνέχισε:

— Ἤρθε ἡ στιγμή, μοῦ φαίνεται, νὰ ἐνώσουμε ὅ,τι στοιχεῖα κατέχουμε. Ὁ καθένας σας ἂς μᾶς πῇ ὅ,τι ξέρει γιὰ τὸν ἰδιοκτήτη αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Εἴμαστε ὅλοι καλεσμένοι του. Κατὰ τὴ γνώμη μου, θὰ ἦταν χρήσιμο νὰ ἐξηγήσῃ καθένας μας ἀκριβῶς ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα βρίσκεται ἐδῶ πέρα...

Ὕστερα ἀπὸ λιγόλεπτη σιωπή, ἡ μὶς Μπρέντ μίλησε πρώτη:

— Ὑπάρχει, μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶπε, κάτι τὸ μυστηριῶδες. Ἔλαβα ἕνα γράμμα ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ διακρίνω τὴν ὑπογραφή. Ἔμοιαζε νὰ προέρχεται ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχα συναντήσει, ἐδῶ καὶ δυὸ ἢ τρία χρόνια, σὲ κάποια παραθαλάσσια πόλι. Μοῦ φάνηκε πὼς διάβασα τὴν ὑπογραφή της σὰν Ὄντζεν ἢ Ὄλιβερ. Λοιπόν, ξέρω μιὰ κυρία Ὄλιβερ καθὼς ἐπίσης καὶ μιὰ μὶς Ὄντζεν Ἀλλὰ μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω πὼς ποτέ μου δὲν συνήντησα οὔτε συνδέθηκα μὲ κανένα πρόσωπο, ποὺ νὰ λέγεται Ὄουεν.

— Τὸ φυλάξατε αὐτὸ τὸ γράμμα, μὶς Μπρέντ; τὴν ρώτησε ὁ δικαστὴς Βάργκραβ.

— Ναί. Θ' ἀνέβω στὸ δωμάτιό μου νὰ σᾶς τὸ φέρω.

Βγῆκε κι' ἐπέστρεψε, ὕστερα ἀπὸ λίγο, κρατῶντας τὸ γράμμα.

Ἀφοῦ τὸ διάβασε, ὁ δικαστὴς εἶπε:

— Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω... Ἡ σειρὰ σας τώρα, μὶς Κλέϋθορν.

Ἡ Βέρα τοῦ ἐξήγησε πῶς εἶχε προσληφθῇ ὡς ἰδιαιτέρα γραμματεὺς τῆς κυρίας Ὄουεν, μέσον ἑνὸς Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας.

— Καὶ σεῖς, κύριε Μάρστον; ρώτησε ἔπειτα ὁ δικαστής.

— Πῆρα ἕνα τηλεγράφημα, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἀπὸ κάποιο φίλο μου, τὸν Μπάντζερ Μπερκέλεϋ. Γιὰ μιὰ στιγμή, παραξενεύτηκα, γιατὶ νόμιζα πὼς βρισκόταν στὴ Νορβηγία. Στὸ τηλεγράφημά του μοῦ ἔγραφε ὅτι θὰ μοῦ ἐξηγοῦσε τί συνέβαινε ὅταν θ' ἀνταμώναμε ἐδῶ.

Ὁ νηραιὸς δικαστὴς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ συνέχισε:

— Δόκτωρ Ἄρμστρονγκ, τί ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε;

— Μὲ κάλεσαν ἐδῶ ὡς γιατρό, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Πολὺ καλά. Καὶ δὲν εἴχατε κανένα δεσμὸ μὲ τὴν οἰκογένεια Ὄουεν;

— Ὄχι. Στὸ γράμμα, ποὺ μοῦ ἔστειλαν, μοῦ ἀνέφεραν ἁπλῶς ὅτι μὲ συνιστοῦσε ἕνας γνωστὸς συνάδελφός μου.

— Ναί..., ψιθύρισε ὁ δικαστής, ἔτσι ἦταν πιὸ ἀληθοφανές... Ἀσφαλῶς, δὲν εἴχατε τὸν καιρὸ νὰ ρωτήσετε καὶ νὰ μάθετε αὐτὸν τὸν συνάδελφό σας.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἄρμστρονγκ.

Ὁ Λομπάρντ, πού, λίγη ὥρα τώρα παρακολουθοῦσε τὴν ἔκφρασι τοῦ Ντέβις, εἶπε ξαφνικά:

— Ἀκοῦστε με. Μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα.

Ὁ δικαστὴς τὸν διέκοψε.

— Ἀργότερα! εἶπε ψυχρά.

— Μά..., θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐκεῖνος.

— Ἂς προχωρήσουμε μεθοδικά, κύριε Λομπάρντ, ἐπανέλαβε ὁ δικαστής. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀναζητοῦμε τὶς ἀφορμὲς τῆς διαμονῆς μας ἀπόψε ἐδῶ πέρα. Ἡ σειρά σας, στρατηγὲ Μακάρθουρ...

Στρίβοντας διαρκῶς τὰ μουστάκια του, ὁ γηραιὸς στρατηγὸς ψιθύρισε :

— Πῆρα ἕνα γράμμα... ἀπ' αὐτὸν τὸν Ὄουεν... μοῦ ἔγραφε γιὰ κάτι παλιοὺς συναδέλφους μου, ποὺ θἄβρισκα ἐδῶ... καὶ μὲ παρακολοῦσε νὰ ἔρθω... Δὲν τὸ φύλαξα τὸ γράμμα...

— Σεῖς, κύριε Λομπάρντ, ρώτησε ὁ δικαστής.

— Ἡ ἴδια ἱστορία, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἡ πρόσκλησι ἔγραφε γιὰ κάτι παλιοὺς γνώριμους... Δυστυχῶς τόσχισα τὸ γράμμα...

Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ στράφηκε τότε πρὸς τὸν Ντέβις. Ἡ φωνή του ἔγινε κάπως πιὸ εὐγενική.

— Ὑπέστημεν μιὰ δοκιμασία μᾶλλον δυσάρεστη, εἶπε. Μιὰ φωνή, ποὺ φαινόταν σὰν νἄρχεται πέρα ἀπὸ τὸν τάφο, ἀπήγγειλε, ὀνομαστικὰ στὸν καθένα μας, ὡρισμένες κατηγορίες, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ ξαναμιλήσουμε σὲ λίγο. Πρὸς τὸ παρόν, ἐνδιαφέρομαι γιὰ μιὰν ἄλλη λεπτομέρεια, ποὺ δὲν εἶναι τόσο σημαντική. Ἀνάμεσα στὰ ὀνόματα, ποὺ ἀκούσαμε, ἦταν καὶ τοῦ Γουΐλλιαμ Μπλόαρ. Ἀλλά, ὅπως ξέρουμε ὅλοι μας, κανεὶς ἀνάμεσά μας δὲν ὀνομάζεται ἔτσι. Στὸ ἀναμεταξύ, δὲν ἀκούσαμε ν' ἀναφέρεται, ἀπὸ τὴν Ἄγνωστη Φωνή, τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ντέβιν. Τί ἔχετε ν' ἀπαντήσετε σ' αὐτό, κύριε Ντέβις ;

— Γιατί νὰ σᾶς τὸ κρύψω περισσότερο : ἀπάντησε ἐκεῖνος. Δὲν λέγομαι Ντέβις...

— Εἶστε λοιπὸν ὁ Γουΐλλιαμ Μπλόαρ ; ξαναρώτησε ὁ δικαστής.

— Μάλιστα.

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ προσθέσω μιὰ λέξι, εἶπε τότε ὁ Λομπάρντ. Κύριε Μπλόαρ, ὄχι μόνο παρουσιάζεστε ἐδῶ πέρα μ' ἕνα ψεύτικο ὄνομα, ἀλλά, στὴ συζήτησι, ποὺ κάναμε πρὸ ὀλίγου, σᾶς ἔπιασα νὰ λέτε ψέμματα. Μιλούσατε γιὰ τὸ Νατάλ, κι' ὅμως γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴ Νότια Ἀφρικὴ κι' εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὁρκιστῶ πὼς δὲν πατήσατε ποτὲ τὸ πόδι σας ἐκεῖ πέρα...

Ὅλων τὰ βλέμματα καρφώθηκαν πάνω στὸν Μπλόαρ, γεμᾶτα ὀργὴ καὶ δυσπιστία. Ὁ Μάρστον προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες.

— Τώρα, παλιάνθρωπε, θὰ μᾶς δώσῃς λόγο..., βρυχήθηκε.

— Κύριοι, εἶπε ψυχρὰ ὁ Μπλόαρ, κάνετε κάποιο λάθος. Ἔχω τὰ χαρτιά μου ἀπάνω μου καὶ μπορῶ νὰ σᾶς τὰ δείξω. Ἐξ ἄλλου, ἤμουν ἀστυνομικός, κι' ἀπὸ τότε ποὺ παραιτήθηκα διευθύνω ἕνα ἰδιωτικὸ γραφεῖο ἀστυνομικῶν ἐρευνῶν στὸ Πλύμουθ. Ἔχω κληθῇ ἐπίτηδες ἐδῶ...

— Ἀπὸ ποιόν ; τὸν ρώτησε ὁ Βάργκραβ.

— Ἀπὸ τὸν κύριον Ὄουεν. Μοῦ ἔγραψε ἕνα γράμμα, μέσα στὸ ὁποῖο μοῦ ἔστελνε κι' ἕνα τσέκ, καὶ μοῦ ἀνέθετε ν' ἀνακατευτῶ μὲ τοὺς καλεσμένους του καὶ νὰ τοὺς παρακολουθῶ...

— Καὶ τί δικαιολογία σᾶς ἔδινε γι' αὐτό ; ξαναρώτησε ὁ δικαστής.

— Τὰ κοσμήματα τῆς κυρίας Ὄουεν, ἀπάντησε θυμωμένος ὁ Μπλόαρ. Διερωτῶμαι τώρα ἂν ὑπάρχει καμιὰ κυρία Ὄουεν...

— Αὐτὸ ποὺ λέτε μοῦ φαίνεται λογικό, παραδέχθηκε ὁ δικαστής. Στὸ δικό μου γράμμα, ἡ ὑπογραφὴ ἦταν Οὔλικ Νόρμαν Ὄουεν ! Στὸ γράμμα, ποὺ πῆρε ἡ μὶς Μπρέντ, ἡ ὑπογραφὴ ἦταν δυσανάγνωστη, ἀλλὰ τὰ μικρὰ ὀνόματα ἦσαν γραμμένα καθαρά : Οὔνα Νάνου... Προσέξετε ἕνα πρᾶγμα : Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις τ' ἀρχικὰ εἶναι τὰ ἴδια : Οὔλικ Νόρμαν Ὄουεν, Οὔνα Νάνου Ὄουεν... δηλαδὴ Ο. Ν. Ὄουεν... Μὲ λίγη φαντασία μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ ἄγνωστος, παίρνοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα ἤθελε ἀκριβῶς αὐτὸ νὰ πῇ : πὼς εἶναι ἄγνωστος ! (στ' ἀγγλικὰ ἡ λέξι «ἄγνωστος» γράφεται : «Οὐνκνόουεν».)

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τρέλλα ! φώνιαξε ἡ Βέρα.

Ὁ δικαστὴς κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ἔχετε δίκιο, δεσποινίς, εἶπε. Εἶμαι βέβαιος τώρα ὅτι προσκληθήκαμε ἐδῶ ἀπὸ ἕνα παράφρονα..., ἀπὸ ἕνα μανιακὸ ἐγκληματία...

Ὁ πρῶτος νεκρὸς

Γιὰ μιὰ στιγμή, βασίλεψε σιωπή, βαρειὰ ἀπὸ κατάπληξι κι' ἀπὸ τρόμο.

Ἔπειτα ἀκούστηκε ξανὰ ἡ φωνὴ τοῦ δικαστὴ Βάργκραβ.

— Φτάνουμε τώρα στὴ δεύτερη φάσι τῆς ἀνακρίσεως μας, εἶπε. Πρῶτα-πρῶτα θὰ σᾶς πῶ κι' ἐγὼ ὅ,τι ξέρω γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα καὶ τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ τραπέζι.

— Αὐτὸ τὸ γράμμα, εἶπε, φαινόταν πὼς ἦταν σταλμένο ἀπὸ μιὰ παλιά μου γνώριμη, τὴν κυρία Κόνστανς Κούλμιγκτον, ποὺ εἶχα νὰ τὴν ἰδῶ χρόνια. Παρατηρῆστε ἕνα πρᾶγμα : Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τὴ δική μου, βρίσκουμε τὴν ἴδια τακτική. Ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὁ ἄγνωστος — ἄντρας ἢ γυναίκα—ποὺ μᾶς τράβηξε σ' αὐτὸ τὸ νησί, μᾶς ξέρει, ἢ τοὐλάχιστον μπόρεσε νὰ συγκεντρώσῃ, γιὰ τὸν καθέναν ἀπὸ μᾶς ἀκριβῆ στοιχεῖα. Ἤξερε, παραδείγματος χάριν, ὅτι σχετιζόμουν μὲ τὴ λαίδη Κόνστανς, ὅπως ἤξερε καὶ τοὺς συναδέλφους τοῦ δόκτορος Ἄρμστρονγκ. Ἐγνώριζε τὸν φίλο τοῦ κυρίου Μάρστον, ἐκ μέρους τοῦ ὁποίου, δηθεν, τηλεγράφησε, ὅπως ἤξερε ποῦ εἶχε περάσει τὶς διακοπές της, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ἡ μὶς Μπρέντ καὶ μὲ ποιοὺς ἀνθρώπους σχετιζόταν. Γνώριζε ἐπίσης ποιοὶ ἦσαν οἱ παλιοὶ συνάδελφοι τοῦ στρατηγοῦ Μακάρθουρ...

Σταμάτησε λίγο, κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε :

— Φαίνεται πὼς ὁ ἄγνωστος αὐτός, ποὺ μᾶς φιλοξενεῖ, ξέρει ἀρκετὰ πράγματα γιὰ μᾶς, κι' αὐτὸ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ διατυπώσῃ καθαρὰ ὡρισμένες κατηγορίες ἐναντίον μας...

Αὐτὴ ἡ παρατήρησι τοῦ Βάργκραμ προκάλεσε θύελλα ἀπὸ διαμαρτυρίες.

— Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ συκοφαντίες ! φώναξε ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ.

— Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀδιάντροπο... καὶ κακό... ! μουρμούρισε μ' ἕνα βαθὺ λυγμὸ ἡ Βέρα.

— Εἶναι ἕνα ψέμμα..., εἶπε μὲ φωνὴ βραχνὴ ὁ Ρότζερς, ἕνα ἄτιμο ψέμμα !... Ποτὲ ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ δὲν κάναμε κανένα ἔγκλημα...

— Ἀναρωτιέμαι ποῦ σκοπεύει νὰ καταλήξῃ αὐτὸς ὁ ἄγνωστος τρελλός..., πρόσθεσε ὁ Τόνυ Μάρστον.

Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ σήκωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ ἡρεμήσουν. Ἔπειτα εἶπε, διαλέγοντας τὶς φράσεις του :

— Ἐπιθυμῶ νὰ κάνω μιὰ δήλωσι : Ὁ ἄγνωστος φίλος μας μὲ κατηγορεῖ γιὰ τὸ φόνο ἑνὸς κάποιου Ἔντουαρντ Σήτον. Θυμοῦμαι πολὺ καλὰ αὐτὸν τὸν Σήτον. Εἶχε κατηγορηθῇ γιὰ τὴ δολοφονία μιᾶς γυριᾶς καὶ μοῦ τὸν ἔφεραν νὰ τὸν δικάσω τὸν Ἰούνιο τοῦ 1930. Ὁ δικηγόρος του τὸν ὑπερασπίστηκε μὲ μεγάλη μαεστρία, κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔκαμε καλὴ ἐντύπω-

— Εἰσαστε τυχερὸς κύριε. Ἐπήρατε ἕνα κοστοῦμι ποὺ δὲν τσαλακώνεται ποτέ!...

— Εἶνε ἀροπάκια αὐτὰ τὰ μικρὰ μπιμπελό! Εἴμαστε βλέπετε στὸ νησὶ τῶν Νέγρων...

σι στὸ δικαστήριο. Ἀλλά, σύμφωνα μὲ τὶς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς εἶχε κάμει τὸ ἔγκλημα. Ἔθεσα τὸ ἐρωτηματολόγιό μου στοὺς ἐνόρκους κι' ἐκεῖνοι ἀπάντησαν καταφατικὰ γιὰ τὴν ἐνοχή του. Ὅταν ἐπρότεινα τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὑποκύψω στὴν ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων. Ἐφεσιβλήθη ἡ ἀπόφασί μου, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι ὑπῆρχαν κάποιες ἀβεβαιότητες στὶς καταθέσεις τῶν μαρτύρων κατηγορίας, ἀλλ' ἡ ἔφεσις ἀπερρίφθη καὶ ὁ Σῆτον ἐξετελέσθη. Δηλώνω μπροστά σας ὅτι δὲν ἔχω κανένα βάρος στὴν ψυχή μου καὶ στὴ συνείδησί μου. Ἔκαμα τὸ καθῆκον μου, καὶ τίποτα περισσότερο, καταδικάζοντας στὴν ποινὴ τοῦ θανάτου ἕνα δολοφόνο...

Ὁ Ἄρμστρονγκ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ : Ἡ ὑπόθεσι Σῆτον ! Ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου εἶχε προκαλέσει τότε κατάπληξι. Τὴν παραμονὴ τῆς ἀποφάσεως εἶχε δειπνήσει στὸ ρεστωράν μαζὶ μὲ τὸν Μάθιους, τὸν δικηγόρο τοῦ κατηγορουμένου, ποὺ ἦταν βέβαιος πὼς ὁ πελάτης του θ' ἀθωνόταν. Ἔπειτα ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν διάφορες φῆμες : Πὼς ὁ δικαστὴς Βάργκραβ μισοῦσε τὸν Σῆτον καὶ πὼς εἶχε καταφέρει τοὺς ἐνόρκους νὰ τὸν βγάλουν ἔνοχο... Ὁ γηραιὸς δικαστὴς ἔπαιζε τοὺς νόμους στὰ δάχτυλα... Ἔλεγαν πὼς εἶχε ἐκδικηθῇ, γιὰ κάτι προσωπικὰ ζητήματα, τὸν κατηγορούμενο, καταδικάζοντάς τον σὲ θάνατο...

Ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ γιατροῦ, πού, χωρὶς νὰ πολυσκεφτῇ, ρώτησε τὸν δικαστή :

— Γνωρίζατε προσωπικὰ τὸν Σῆτον ; Θέλω νὰ πῶ, πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη ;

Τὰ μάτια τοῦ Βάργκραβ, μὲ τὰ βαρυὰ βλέφαρα — ποὺ ἔμοιαζαν μὲ βατράχου — καρφώθηκαν πάνω στὸν Ἄρμστρονγκ.

— Δὲν ἐγνώριζα καθόλου τὸν Σῆτον πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη, ἀπάντησε.

Ἀλλὰ ὁ γιατρὸς σκέφτηκε :

«Αὐτὸς ὁ γεροπαλιάνθρωπος ψεύδεται... Εἶμαι βέβαιος πὼς τὸν ἤξερε...»

⁂

Ἡ Βέρα Κλέϋθορν μίλησε τότε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε :

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς ἐξηγήσω ἕνα πρᾶγμα, εἶπε. Πρόκειται γιὰ τὸν μικρό... Σύριλ Χάμιλτον, ποὺ ἤμουν γκουβερνάντα του. Βρισκόμαστε στὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ τοῦ ἀπαγορεύαμε νὰ ξανοίγεται μακρυὰ στὴ θάλασσα, κολυμπώντας. Μιὰ μέρα, ἐπωφελούμενος μιᾶς στιγμῆς ποὺ δὲν τὸν πρόσεχα, τράβηξε στ' ἀνοιχτά. Πήδησα στὴ θάλασσα γιὰ νὰ τὸν πιάσω, ἀλλ' ἦταν πολὺ ἀργά... Ἦταν φριχτό, ἀλλὰ δὲν ἦταν φταίξιμο δικό μου... Στὴν ἀνάκρισι ποὺ ἔγινε, ὁ ἀνακριτὴς ἀναγνώρισε τὴν ἀθωότητά μου. Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ μοῦ ἔδειξε πολλὴ καλωσύνη... Γιατί νὰ μοῦ θυμίσουν αὐτὸ τὸ φριχτὸ δυστύχημα ; Εἶναι ἄδικο... ἄδικο !

Κι' ἡ νέα ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ τῆς χάϊδεψε τὸν ὦμο καὶ τῆς εἶπε, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ :

— Ἔλα τώρα, παιδί μου... Ξέρουμε πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέμματα.... Πρόκειται γιὰ ἕναν τρελλό...

Ἔπειτα ὁ στρατηγὸς ἀνασηκώθηκε κι' εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή :

— Τὸ προτιμώτερο εἶναι νὰ μὴ δώσῃ κανεὶς καμμιὰ σημασία σ' αὐτὲς τὶς ἀτιμίες ! Ὡστόσο, δηλώνω κατηγορηματικὰ πὼς δὲν εἶναι ἀληθινὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ... τοῦ νεαροῦ Ἄρτουρ Ρίτσμοντ. Ὁ Ρίτσμοντ ἦταν ἀξιωματικὸς στὸ σύνταγμά μου. Τὸν ἔστειλα νὰ κάμῃ μιὰ ἀναγνώρισι... σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν ἐχθρό... Ὑπάρχει τίποτα τὸ παράξενο σ' αὐτό, ὅταν γίνεται πόλεμος ; Ἐκεῖνο ποὺ μὲ λυπεῖ περισσότερο, εἶναι αὐτὴ ἡ συκοφαντία εἰς βάρος τῆς γυναίκας μου... ποὺ μοῦ ἦταν πάντοτε τόσο πιστή...

Ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ ξανακάθησε καί, μὲ τὸ χέρι του, ποὺ ἔτρεμε, ἄρχισε νὰ στρίβῃ τὸ μουστάκι του. Γι' αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ εἶπε, εἶχε καταβάλει μιὰν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια.

Ὁ Λομπάρντ μίλησε τότε, καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν γελαστό :

— Ὅσο γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς..., εἶπε.

— Τί συνέβη ; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Μάρστον.

Ὁ Φιλὶπ Λομπάρντ ξέσπασε σ' ἕνα τρανταχτὸ γέλιο :

— Αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι ἀληθέστατη, εἶπε. Πραγματικά, τοὺς ἐγκατέλειψα στὴν τύχη τους. Ἦταν ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου. Ἤμαστε χαμένοι μέσα στὸ πυκνὸ δάσος. Ἐγὼ κι' οἱ σύντροφοί μου βουτήξαμε ὅ,τι τρόφιμα εἴχαν ἀπομείνει καὶ τὸ σκάσαμε...

— Πῶς;... ἔκαμε πειραγμένος ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ. Ἐγκαταλείψατε τοὺς ἀνθρώπους σας ; Τοὺς ἀφήσατε νὰ πεθάνουν τῆς πείνας ;

— Ἀσφαλῶς, ἀπάντησε ὁ Λομπάρντ, ἡ πρᾶξι μου αὐτὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀξιοπρεπής, ἀλλ' ἡ αὐτοσυντήρησι εἶναι τὸ πρῶτο καθῆκον ἑνὸς ἀνθρώπου... Οἱ ἰθαγενεῖς, ἄλλωστε, δὲν φοβοῦνται τὸ θάνατο. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἡ νοοτροπία τους διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴ δική μας...

Ἡ Βέρα τὸν κύτταξε κατάματα καὶ τὸν ρώτησε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε :

— Τοὺς ἀφίσατε... νὰ πεθάνουν ;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Λομπάρντ, τοὺς ἄφισα νὰ πεθάνουν.

Καὶ τὸ εἰρωνικό του βλέμμα διασταυρώθηκε μὲ τὴν ἀναστατωμένη ματιὰ τῆς νέας.

⁂

Μίλησε ἔπειτα ὁ Ἄντονυ Μάρστον.

— Προσπαθῶ νὰ θυμηθῶ..., εἶπε. Ὁ Τζὼν κι' ἡ Λούσυ Κόμπς... Ἴσως εἶναι τὰ δυὸ παιδάκια, ποὺ τάλυωσα μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου κοντὰ στὸ Καῖμπριτζ. Ἦταν μιὰ διαβολεμένη ἀτυχία !...

— Γιὰ κεῖνα ἢ γιὰ σᾶς ; τὸν ρώτησε ὁ δικαστὴς Βάργκραβ εἰρωνικά.

— Μὰ τὴν πίστη μου..., σκεπτόμουν πῶς ἄλλον γιὰ μένα ! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὡστόσο, ἔχετε δίκιο. Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ κακοτυχία καὶ γιὰ κεῖνα ! Ἀλλὰ πρόκειται γιὰ ἕνα ἁπλὸ δυστύχημα. Τὰ παιδιὰ ἔβγαιναν, τρέχοντας, ἀπὸ ἕνα σπιτάκι. Καταδικάστηκα σὲ στέρησι ἀδείας ὁδηγοῦ γιὰ ἕνα χρόνο. Αὐτὸ μοῦ κόστισε πολύ...

— Αὐτὲς οἱ ὑπερβολικὲς ταχύτητες εἶναι ἀδικαιολόγητες ! εἶπε ὁ γιατρὸς Ἄρμστρονγκ. Κάτι νεαροὶ ἀσυλλόγιστοι, σὰν καὶ σᾶς, ἀποτελοῦν δημόσιο κίνδυνο...

Ὁ Μάρστον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Βρισκόμαστε, διάβολε, στὸν αἰῶνα τῆς ταχύτητος, ἀπάντησε. Φταῖνε οἱ δρόμοι μας, ποὺ εἶναι ἀπαίσιοι !

Ἔπειτα, παίρνοντας τὸ ποτήρι του, πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὸ γέμισε μὲ οὐίσκι καὶ σόδα καὶ συνέχισε :

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν ἦταν φταίξιμο δικό μου. Ἦταν ἕνα καθαρὸ ἀτύχημα...

⁂

Ὁ Ρότζερς ἔσφιγγε τὰ χέρια του νευρικὰ κι' ἔπειτα εἶπε μὲ ὕφος ταπεινό :

— Μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πῶ μιὰ λέξι, κύριοι ;

— Σᾶς ἀκοῦμε, Ρότζερς, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λομπάρντ.

— Πρὸ ὀλίγου — ἄρχισε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλους — ἡ φωνὴ ἀνέφερε τὸ ὄνομα τὸ δικό μου καὶ τῆς γυναίκας μου.. καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τῆς μὶς Μπράντυ.... Δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ λέξι ἀληθινὴ σ' ὅλα αὐτά, κύριε...Ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ εἴχαμε μείνει στὴν ὑπηρεσία τῆς μὶς Μπράντυ ὡς ποὺ πέθανε. Ἦταν διαρκῶς ἄρρω... Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ποὺ ἡ κατάστασί της χειροτέρεψε, εἶχε σηκωθῇ μιὰ φοβερὴ θύελλα. Τὸ τηλέφωνο εἶχε χαλάσει, κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ καλέσουμε τὸ γιατρό. Πῆγα λοιπὸν μόνος μου, μὲ τὰ πόδια, γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω. Ἀλλ' ὅταν ἤρθε ἦταν πολὺ ἀργά. Κάναμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὴ σώσουμε. Τῆς ἤμαστε ἐντελῶς ἀφοσιωμένοι. Ὅλος ὁ κόσμος θὰ σᾶς τὸ πῇ, κύριε.... Ποτὲ δὲν παραπονέθηκε γιὰ μᾶς...

Ὁ Λομπάρντ κάρφωσε τὰ μάτια του πάνω στὸ ἀλλοιωμένο πρόσωπο τοῦ Ρότζερς, ποὺ τὰ στεγνά του χείλη καὶ τὸ ἀλαφιασμένο του βλέμμα ἔδειχναν τὸν τρόμο ποὺ ἔνοιωθε. Θυμήθηκε πώς, ὅταν ἀκούστηκε ἡ φωνή, ὁ δίσκος μὲ τὰ φλυντζάνια τοῦ καφὲ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου... Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

— Σᾶς ἄφισε τίποτα, ὅταν πέθανε ; τὸν ρώτησε ὁ Μπλόαρ.

Ὁ Ρότζερς πῆρε ἕνα ὕφος ἀξιοπρεπές.

— Ἡ μὶς Μπράντυ, ἀπάντησε, μᾶς ἄφισε ἕνα ποσόν, ἐπειδὴ τὴν ὑπηρετήσαμε πιστά. Γιατί νὰ μὴ μᾶς ἀφίσῃ ;

Ὁ Λομπάρντ τοὺς διέκοψε :

— Δὲν μᾶς λέτε τίποτα καὶ γιὰ τὴ δική σας περίπτωσι, κύριε Μπλόαρ ; ρώτησε.

Λάμψις, Ὡμορφιά Βελούδινο Δέρμα

Ἰδοὺ τί δαυμάζετε καὶ θέλετε νὰ ἀποκτήσετε.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι εὔκολο μὲ ἕνα οἱοδήποτε καλλυντικόν, διότι ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου εἶναι τὸ λεπτότερον μέρος τοῦ σώματος καὶ ὑπόκειται εἰς διαφόρους κακώσεις ἤτοι : Πανάδες, ρυτίδες, σκασίματα, μπιμπίκια, χνοῦδι, πόρους κ.λ.π.

Διὰ νὰ καταπολεμηθοῦν ὅλα αὐτὰ χρειάζεται εἰδικὸν καλλυντικὸν συγκεντρῶνον ἐπιστημονικῶς ὅλας τὰς καλλυντικὰς καὶ θεραπευτικὰς ἰδιότητας.

Ἕνα ἐπουδαῖον καὶ ἀποτελεσματικὸν καλλυντικὸν εἶναι τὸ παγκοσμίως γνωστὸν ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ LANOLINE COLAX τὸ ὁποῖον λόγῳ τῶν λανολινούχων, βιταμινούχων καὶ γλυκερινούχων οὐσιῶν ὡς καὶ τῶν δροσιστικῶν χυμῶν ρόδων ἐνδείκνυται δι' ὅλας τὰς κακώσεις ἐπὶ ξηρῶν καὶ λιπαρῶν δερμάτων, προλαμβάνων καὶ θεραπεύων.

Τὸ γαλάκτωμα LANOLINE COLAX καθαρίζει, μαλακώνει καὶ ξεκουράζει τὸ δέρμα προσδίδων εἰς αὐτὸ τὴν φυσικὴν του λάμψιν καὶ ὡμορφιά.

Τὸ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ LANOLINE COLAX εἶναι προϊὸν τῆς περιφήμου εἰδικῆς ἐναντίον τῶν ἀδέξων ρυτίδων κρέμας LANOLINE COLAX.

Τὰ προϊόντα COLAX πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα.

RAW MATER. PROD. IN U.S.A.

— Γιὰ μένα ; ἔκαμε ὁ πρώην ἀστυνομικός.

— Ναί. Ἡ Φωνὴ εἶχε κατηγορήσει καὶ σᾶς...

Ὁ Μπλόαρ κοκκίνισε.

— Γιὰ τὴν ὑπόθεσι Λάντορ ; εἶπε. Πρόκειται γιὰ μιὰ κλοπή, ποὺ εἶχε γίνει στὴν Τράπεζα «Λόντον Ἐντ Κομέρσιαλ».

Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ ἀνακάθησε στὴν πολυθρόνα του.

— Θυμᾶμαι ποὺ εἶχα δικάσει αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶπε. Ὁ Λάντορ εἶχε καταδικαστῇ, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καταθέσεώς σας, κύριε Μπλόαρ. Σεῖς, ἄλλωστε, ὡς ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας, εἴχατε κάνει τὶς προανακρίσεις.

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ Μπλόαρ.

— Ὁ Λάντορ καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ πέθανε στὸ Ντόρτμορ, συνέχισε ὁ δικαστής. Ἦταν φιλάσθενος...

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἕνας κοινὸς παραχαράκτης, εἶπε ὁ Μπλόαρ. Εἶχε σκοτώσει ἕνα νυχτοφύλακα. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχή του...

— Εἴχατε δεχθῇ, μοῦ φαίνεται, συγχαρητήρια γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

— Μάλιστα καὶ μὲ προβίβασαν κιόλας, ἀπάντησε ὁ Μπλόαρ.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πρόσθεσε :

— Δὲν ἔκαμα παρὰ τὸ καθῆκον μου.

Ὁ Λομπάρντ γέλασε δυνατά.

— Εἴμαστε ἐδῶ πέρα ὅλοι μας ἕνας κι' ἕνας, εἶπε. Δὲν φροντίζουμε γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ τὸ πῶς θὰ σεβαστοῦμε τοὺς νόμους καὶ πῶς θὰ κάνουμε τὸ καθῆκον μας... Ἐκτὸς ἀπὸ μένα, φυσικά... Καὶ σεῖς, γιατρέ ; Μᾶλήστε μας γιὰ τὸ μικρὸ σᾶς παγγελματικὸ λάθος» σας. Ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ ἐγχείρησι παράνομη ;

Ἡ Ἔμιλυ Μπρέντ κύτταξε τὸν Λομπάρντ μὲ βαθειὰ ἀποστροφὴ καὶ τράβηξε λίγο τὴν καρέκλα της.

Ὁ δόκτωρ Ἄρμστρογκ, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του, ἀπάντησε :

— Ὁμολογῶ πὼς δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τὸ ὄνομα δὲν μοῦ θυμίζει τίποτα... Ἦταν... Γκλεῖς... Γκλόζ ; Δὲν θυμᾶμαι, πραγματικά, νὰ περιποιήθηκα ποτέ μου καμμιὰ ἄρρωστη μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, καί, πολὺ περισσότερο, νὰ πέθανε κανεὶς ἀπὸ λάθος μου... Ὅλα αὐτὰ γιὰ μένα εἶναι μυστήριο. Ἴσως νὰ πρόκειται γιὰ καμμιὰ παλιὰ ἐγχείρησι, ποὺ νὰ τὴν εἶχα κάνει στὸ Νοσοκομεῖο, ὅπου ἐργαζόμουν ὡς ἐσωτερικὸς ἄλλοτε... Συχνά, στὰ νοσοκομεῖα, φέρνουν τοὺς ἀρρώστους τὴν τελευταία στιγμή, κι' ὅταν συμβῇ τίποτα οἱ συγγενεῖς τὰ βάζουν μὲ τοὺς γιατρούς...

Κι' ὁ Ἄρμστρογκ ἀναστέναξε, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Μέσα του ὅμως σκεπτόταν :

«Ἤμουν μεθυσμένος, αὐτὸ εἶναι ὅλο... Καί, μεθυσμένος καθὼς ἤμουν, ἐγχείρισα μιὰ γυναίκα... Τὰ νεῦρα μου ἦσαν τσακισμένα καὶ τὰ χέρια μου ἔτρεμαν... Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία : Τὴν σκότωσα !... Ἡ ἐγχείρησι ἦταν εὐκολώτατη καὶ θὰ πετύχαινε, ἂν βρισκόμουν στὴ φυσιολογική μου κατάστασι. Εὐτυχῶς γιὰ μένα, ὑπάρχει καὶ τὸ «ἐπαγγελματικὸ μυστικό». Ἡ νοσοκόμος ἤξερε τί ἔγινε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Θεέ μου, τί χτύπημα ἦτα. Ἐκεῖνο γιὰ μένα ! Χρειάστηκε νὰ περάσῃ καιρὸς γιὰ νὰ συνέλθω... Μὰ ποιὸς διάβολος μποροῦσε νὰ ξέρῃ αὐτὰ τὰ πράγματα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ;»

⁂

Μιὰ βαθειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε στὸ σαλόνι. Ὅλοι κυττοῦσαν τὴν Ἔμιλυ Μπρέντ. Ἐκείνη κατάλαβε πὼς περίμεναν νὰ μιλήσῃ. Ἀνασήκωσε τὰ φρύδια της, πάνω στὸ στενό της μέτωπο, καὶ ρώτησε :

— Περιμένετε νὰ σᾶς πῶ κι' ἐγὼ κάτι ; Δὲν ἔχω τίποτα νὰ πῶ.

— Τίποτα ; τὴν ρώτησε δικαστής.

— Ὄχι, τίποτα.

Κι' ἡ μὶς Μπρέντ ἔσφιξε τὰ χείλη της.

— Δὲν θέλετε ν' ἀπολογηθῆτε ; εἶπε ὁ δικαστὴς ἤρεμα.

— Δὲν ὑπάρχει ζήτημα ἀπολογίας, ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ μὶς Μπρέντ. Ἔζησα πάντοτε σύμφωνα μὲ τὴ συνείδησί μου...

Μιὰ βαθειὰ ἀπογοήτευσι ζωγραφίστηκε σ' ὅλων τὰ πρόσωπα. Ὡστόσο, ἡ Ἔμιλυ Μπρέντ δὲν ἦταν ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ γνώμη τῶν ἄλλων, κι' ἔμεινε ἀπαθής.

Ὁ δικαστὴς ξερόβηξε μιὰ - δυὸ φορὲς κι' ἔπειτα εἶπε :

— Ἡ ἀνάκρισίς μας διακόπτεται, πρὸς τὸ παρόν. Πέστε μου, Ρότζερς, ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς τοὺς καλεσμένους κι' ἀπὸ σᾶς καὶ τὴ γυναίκα σας, ὑπάρχουν κι' ἄλλοι στὸ νησί ;

— Ὄχι, κύριε, ἀπάντησε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος.

— Εἶσαστε βέβαιος γι' αὐτό ;

— Ἀπολύτως βέβαιος, κύριε.

— Δὲν ἔχω ἀκόμη ἀντιληφθῇ τὶς προθέσεις αὐτοῦ τοῦ Οὐέν, συνέχισε ὁ δικαστής. Γιατί μᾶς συγκέντρωσε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ; Κατὰ τὴ γνώμη μου, τὸ πρόσωπο αὐτό, εἴτε ἄντρας εἶναι εἴτε γυναίκα, δὲν εἶναι στὰ καλά

Αἰσθητικὸν Ἐπιστημονικὸν Ἐργαστήριον
Βερκυζέρου 12α. Τηλ. 33-674

Ἀναλαμβάνει τὴν σιζικὴν ἀποτρίχωσιν καὶ ἐξαφανίζει τὰς αὐτίδας οὐλάς, ἐγκαύματα, στίγματα πανάδες. στίγματα εὐλογίας καὶ θεραπεύει τὴν τριχόπτωσι.

«ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ» ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ὁ στρατηγὸς Γκλὼν Μπάρκους στεφανώνει τὴν Τζαΐνις Πέπς, ποὺ ἐξελέγη «βασίλισσα» τῶν Φίλων τῶν ἐναερίων ἀγγλικῶν δυνάμεων»

Τὸ Ζαχαροπλαστεῖο μας
"Βαλκάνια"
Β.Π.ΚΑΡΡΑΣ

Μὲ τὴν TWA δι' ΑΜΕΡΙΚΗΝ

(7 Πτήσεις ἑβδομαδ. - 32 ὧραι)
ΙΤΑΛΙΑΝ
(7 Πτήσεις ἑβδομαδ. - 31/2 ὧραι)
ΕΛΒΕΤΙΑΝ
(5 Πτήσεις ἑβδομαδ. - 7 ὧραι)
TWA
TRANS WORLD AIRLINE
Η.Π.Α. - ΕΥΡΩΠΗ - ΑΦΡΙΚΗ - ΑΣΙΑ

Τὰ Δρομολόγια τῆς TWA ἀναγράφουν τὰ ἀκριβῆ ναῦλα, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐν πτήσει γευμάτων. Δὲν ἔχετε νὰ πληρώνετε τίποτε περισσότερον. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθύνεσθε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, Ὁδὸς Ὅθωνος 4, Τηλ. 20.561 - 26.125 καὶ εἰς ὅλα τὰ Γραφεῖα Ταξιδίων

Φορτώνετε μὲ τὰ SKYCARGO τῆς TWA

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
«ΜΟΡΑΛ»
ΟΛΓΑΣ ΜΩΡΑΪΤΟΥ
Ὁδὸς Κουσουνδούρου 6
Ὁ Οἶκος Μωραὶ ἤρχισε βραδυνὰ μαθήματα διὰ τὰ ἐργαζόμενα κορίτσια. Τμαὶ λογικαί.
Ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην 10 π. μ. — 5 μ. μ.
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΝΙΚΑΙΑΣ
Ὁδὸς Ὀλύμπου καὶ Σολωμοῦ Οἰκία ἰατροῦ Ὀρφανίδη

Κάτια ΑΘΗΝΑΙ

του... 'Αλλὰ δὲν παύει μ' αὐτὸ νὰ εἶναι ἐπικίνδυνο.. Καλὰ θὰ κάναμε νὰ φεύγαμε ἀπὸ τὸ νησὶ τοῦ Νέγρου ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Ἂν φεύγαμε ἀπόψε ; Τί λέτε ;

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπε ὁ Ρότζερς, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ βάρκα στὸ νησί.

— Καμμιὰ βάρκα ;

— Ὄχι, κύριε.

— Τότε πῶς ἐπικοινωνεῖτε μὲ τὴν ἀκτή ;

— Ἔρχεται ὁ Νάρακοτ, κύριε, κάθε πρωῒ μὲ τὴ βενζίνα του. Φέρνει τὸ ψωμί, τὸ γάλα καὶ τὸ ταχυδρομεῖο καὶ παίρνει τὶς παραγγελίες ποὺ ἔχουμε νὰ τοῦ δώσουμε...

— Ἐν τοιαύτη περιπτώσει, δήλωσε ὁ δικαστὴς Βάργκραβ, πρέπει νὰ φύγουμε αὔριο τὸ πρωῒ μὲ τὴ βενζίνα τοῦ Νάρακοτ.

Ὅλοι συμφώνησαν μαζί του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μάρστον, ποὺ εἶπε :

— Προτοῦ νὰ φύγουμε, μοῦ φαίνεται πὼς θἄπρεπε νὰ διαλευκάνουμε αὐτὸ τὸ μυστήριο. Ὅλα αὐτὰ μοιάζουν μὲ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, καὶ μάλιστα πολὺ συγκλονιστικό...

— Στὴν ἡλικία μου, τοῦ παρατήρησε ὁ δικαστής, δὲν ζητάει κανεὶς, ξέρετε, συγκινήσεις...

— Ἡ ζωὴ γίνεται ὁλοένα καὶ πιὸ μικρή, ἀπάντησε γελώντας ὁ Μάρστον. Ἐγὼ παθαίνομαι γιὰ τὶς ἐγκληματικὲς ὑποθέσεις. Πίνω στὴν ὑγεία τῶν δολοφόνων !

Σήκωσε τὸ ποτήρι του καὶ τὸ ἄδειασε μονορρούφι.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ κατάπιε πολὺ ἀπότομα, γιατὶ πνίγηκε. Τὰ χαρακτηριστικά του ἀλλοιώθηκαν καὶ τὰ μάγουλά του ἔγιναν κατακόκκινα. Δοκίμασε ν' ἀναπνεύσῃ... γλύστρησε κατὰ γῆς καὶ τὸ ποτήρι του κύλησε πάνω στὸ χαλί.

Τὸ ἕνα ἀραπάκι χάνεται...

Αὐτὸ ποὺ συνέβη ἔγινε τόσο ἀναπάντεχα, ὥστε ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι, καρφωμένοι στὶς θέσεις τους καὶ κυττοῦσαν τὸν Μάρστον ποὺ εἶχε σωριαστῆ στὸ πάτωμα.

Τέλος, ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ πήδησε ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ γονάτισε κοντὰ στὸ νέο. Τοῦ ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι καί, μὲ φωνή, ποὺ ἡ φρίκη τὴν ἔκανε ἀγνώριστη, ψιθύρισε :

— Θεέ μου ! Εἶναι πεθαμένος !

Στὴν ἀρχή, οἱ ἄλλοι δὲν κατάλαβαν.

Πεθαμένος ; Πεθαμένος ; Αὐτὸς ὁ νέος, ποὺ ἦταν σὰν ὅμορφος Θεός, εἶχε κεραυνοβοληθῆ! Τί διάβολο! Δὲν πεθαίνει κανεὶς ἔτσι, σὲ τέτοια ἡλικία. Ἕνα ποτήρι οὐΐσκι δὲν σκοτώνει ἕνα νέο σὰν κι' αὐτόν...

Ὄχι, ἀσφαλῶς, κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὸ παραδεχτῆ !

Ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ κύτταξε τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ καὶ μύρισε τὰ χείλη του, ποὺ εἶχαν γίνει γαλάζια, κι' εἶχαν πάρει μιὰν ἔκφρασι σαρκαστική. Ἔπειτα πῆρε τὸ ποτήρι, ἀπ' ὅπου εἶχε πιῆ ὁ Ἄντονυ Μάρστον.

— Πεθαμένος ; φώναξε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ. Εἶναι δυνατὸν αὐτὸς ὁ νεαρὸς νὰ πνίγηκε ἀπὸ ἕνα ποτήρι οὐΐσκι ;

— Εἴτε πνίγηκε εἴτε ὄχι, ἀπάντησε ὁ γιατρός, ἕνα εἶναι βέβαιο, πὼς πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία.

Μύρισε ἔπειτα τὸ ποτήρι καί, βρέχοντας τὸ δάχτυλό του μὲ τὸ περιεχόμενο, τὸ ἀκούμπησε στὴν ἄκρη τῆς γλώσσας του.

Ἀμέσως τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε ἔκφρασι.

Ξανά, ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ μίλησε :

— Δὲν εἶδα ποτέ μου κανένα νὰ πεθαίνῃ τόσο γρήγορα..., ἀπὸ ἀσφυξία...

Ἀκούστηκε τότε ἡ φωνὴ τῆς Ἐμιλυ Μπρέντ :

— Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος ; Μέσα στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, τὸν παραμονεύει ὁ θάνατος...

Ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ σηκώθηκε ἀπάνω καὶ εἶπε ἀπότομα :

— Ὄχι, ἕνας ἄνθρωπος δὲν πεθαίνει ἀπὸ μιὰν ἁπλῆ κρίσι πνιγμοῦ. Ὁ θάνατος τοῦ Μάρστον δὲν εἶναι φυσικός.

— Ὑπῆρχε τίποτα μέσα στὸ οὐΐσκι ; ρώτησε μὲ χαμηλὴ φωνὴ ἡ Βέρα.

— Ναί, τῆς ἀπάντησε ὁ Ἄρμστρονγκ. Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ προσδιορίσω τὴ φύσι τοῦ δηλητηρίου, ἀλλ' ὅλα μὲ κάνουν νὰ πιστεύω ὅτι πρόκειται γιὰ κυάνιο, ποὺ ἐπενεργεῖ κεραυνοβόλως...

— Τὸ δηλητήριο ἦταν μέσα στὸ ποτήρι του ; ρώτησε ὁ δικαστής.

— Ναί.

Ὁ γιατρὸς διευθύνθηκε πρὸς τὸ τραπέζι, ὅπου βρίσκονταν οἱ μποτίλλιες μὲ τὰ πιοτά. Ξεβούλωσε τὴ μποτίλλια τοῦ οὐΐσκι τὸ μύρισε καὶ τὸ δοκίμασε. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ μὲ τὴ σόδα.

— Δὲν βρίσκω τίποτα τὸ ὕποπτο σ' αὐτά, εἶπε, κουνώντας τὸ κεφάλι του.

Τότε ὁ Λομπάρντ τὸν ρώτησε:

— Πιστεύετε πὼς θἄχυνε ὁ ἴδιος τὸ δηλητήριο μέσα στὸ ποτήρι του ;

— Ἴσως, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Πρόκειται γιὰ αὐτοκτονία λοιπόν ; εἶπε ὁ Μπλόαρ. Αὐτὸ εἶναι πολὺ παράξενο !

— Ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ κανείς, ψιθύρισε ἡ Βέρα, πὼς ἕνας ἄνθρωπος τόσο εὔθυμος, τόσο ζωντανός, θὰ σκεφτόταν ν' αὐτοκτονήσῃ...

Ὅλοι εἶχαν τὴν ἴδια γνώμη. Καὶ νὰ πού, ὡστόσο, ὁ Μάρστον κοιτόταν στὸ πάτωμα νεκρός...

— Βλέπετε σεῖς καμμιὰν ἄλλη ἐξήγησι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία ; ρώτησε ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ.

Ὅλοι κούνησαν τὰ κεφάλια τους. Δὲν εὕρισκαν καμμιὰν ἄλλη ἐξήγησι. Κανεὶς δὲν εἶχε ρίξει τίποτα μέσα στὶς μποτίλλιες. Ὅλοι εἶχαν ἰδῆ τὸν Μάρστον ποὺ γέμισε μόνος τὸ ποτήρι του. Ἐπομένως, ἂν ὑπῆρχε δηλητήριο μέσα στὸ πιοτό του, θὰ τὸ εἶχε ρίξει ὁ ἴδιος.

Κι' ὅμως... ποιὸ λόγο εἶχε ὁ Ἄντονυ Μάρστον γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ ;

— Γιατρέ, εἶπε ὁ Μπλόαρ σκεφτικός, αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο. Ὁ Μάρστον δὲν ἦταν τύπος νὰ σκοτωθῆ ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα....

— Εἶμαι κι' ἐγὼ τῆς ἰδίας γνώμης, ἀπάντησε ὁ Ἄρμστρονγκ.

⁂

Τὰ πράγματα ἔμειναν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Τί ἄλλο μποροῦσαν νὰ ποῦν ;

Ὁ Ἄρμστρονγκ κι' ὁ Λομπάρντ μετέφεραν τὸ πτῶμα τοῦ Μάρστον στὴν κρεβατοκάμαρά του καὶ τὸ σκέπασαν μ' ἕνα σεντόνι.

Ὅταν ξανακατέβηκαν στὸ σαλόνι, οἱ ἄλλοι ἦσαν συγκεντρωμένοι ἐκεῖ, νοιώθοντας ἕνα παγερὸ ρίγος νὰ τοὺς διατρέχῃ τὸ κορμί, μ' ὅλο ποὺ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν χλιαρή.

Τέλος, ἡ Ἐμιλυ Μπρέντ εἶπε :

— Θὰ κάναμε καλύτερα νὰ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε. Εἶναι ἀργά.

Πραγματικά, ἦσαν μεσάνυχτα περασμένα, κι' ἡ συμβουλὴ τῆς γεροντοκόρης ἦταν σωστή... Κι' ὅμως, καθένας δίσταζε κι' ἔμοιαζε σὰ νὰ ζητοῦσε ἕνα στήριγμα στὴ συντροφιὰ τῶν ἄλλων.

Μόνο ὁ δικαστὴς Βάργκραβ εἶπε :

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ὅλοι μας ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ὕπνο.

— Μὰ δὲν σήκωσα ἀκόμα τὸ τραπέζι, παρατήρησε ὁ Ρότζερς.

— Τὴν κάνετε αὐτὴ τὴ δουλειὰ αὔριο τὸ πρωῒ, ἀπάντησε ὁ Λομπάρντ.

— Ἡ γυναίκα σας εἶναι λίγο καλύτερα, Ρότζερς ; τὸν ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ἀνεβαίνω νὰ τὴν ἰδῶ, κύριε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναγύρισε.

— Κοιμᾶται ἥσυχα, εἶπε.

— Καλά, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Μὴν τὴν ἀνησυχῆς...

— Ὄχι, κύριε. Θὰ τακτοποιήσω λίγο τὴν τραπεζαρία, θὰ κλειδώσω ὅλες τὶς πόρτες καὶ θὰ πάω ἔπειτα νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ μπῆκε στὴν τραπεζαρία.

Μὲ κρύα καρδιὰ οἱ καλεσμένοι ἀνέβηκαν στὰ δωμάτιά τους.

Ἂν βρίσκονταν σὲ κανένα παλιὸ πύργο, μὲ σκοτεινοὺς διαδρόμους καὶ μὲ κρυφὲς διόδους, θὰ μποροῦσαν νὰ αἰσθάνωνται ἀκατανίκητο τρόμο. Ἀλλά, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὑπερμοντέρνο σπίτι, ποὺ ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν οὔτε σκοτεινὲς γωνίες, οὔτε κρυφοὶ διάδρομοι στοὺς τοίχους, τί εἶχαν νὰ φοβηθοῦν ;

Κι' ὅμως, οἱ καλεσμένοι ἐνοιωθαν ἕναν ἀκατανόητο τρόμο.

Καληνυχτίστηκαν καὶ μπῆκαν στὰ δωμάτιά τους. Σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, καθένας κλείδωσε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα του.

⁂

Ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιό του μὲ τοὺς ἀνοιχτόχρωμους τοίχους, ὁ δικαστὴς Βάργκραβ γδύθηκε, ἑτοιμος νὰ ξαπλώσῃ.

Σκεπτόταν τὸν Ἐντουαρντ Σῆτον.

Ἡ εἰκόνα τοῦ καταδίκου ὀρθωνόταν καθαρὰ μπροστά του. Ξανάβλεπε τὰ ξανθά του μαλλιά, τὰ γαλάζια του μάτια, ποὺ σε κυττοῦσαν κατάματα μὲ εἰλικρίνεια. Αὐτὸ εἶχε κάνει ἐντύπωσι στὸ δικαστήριο.

Ὁ εἰσαγγελέας, ὁ Λέβελυν, μ' ὅλες του τὶς πομπῶδεις φράσεις, δὲν εἶχε πῆ μεγάλα πράγματα.

Ὅσο γιὰ τὸν Μάθιους, τὸν συνήγορο τῆς ὑπερασπίσεως, ὑπῆρξε περίφημος, κι' εἶχε «σφίξει» πολὺ τοὺς μάρτυρες τῆς κατηγορίας.

Κι' ὁ Σῆτον ἐπίσης εἶχε φερθῆ καλά, κι' ἡ ἡρεμία του ἔκαμε εὐνοϊκὴ ἐντύπωσι στὸ δικαστήριο. Ὁ Μάθιους πίστευε πὼς εἶχε κερδίσει τὴ δίκη...

Ὁ Βάργκραβ ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του καὶ τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ κομοδίνο.

Θυμότανε, σὰ νὰ ἦταν χθές, αὐτὴ τὴ δίκη : Μ' ὅλη τὴν προσπάθεια τοῦ Μάθιους, αὐτὸς εἶχε κατορθώσει νὰ καταδικάσῃ τὸν Σῆτον...

Ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι του κι' ἔσβυσε τὸ φῶς, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του.

★

Κάτω, μέσα στὴν τραπεζαρία, ὁ Ρότζερς στεκόταν σὰ νὰ τἄχε χαμένα.

Μετροῦσε τὰ πορσελάνινα ἀραπάκια, ποὺ ἦταν στὴ μέση τοῦ μεγάλου τραπεζιοῦ καὶ ψιθύριζε :

— Αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸ καταλάβω ! Μποροῦσα νὰ ὁρκιστῶ πὼς ἦταν δέκα !...

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ – ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Γυν. ὑλὲ μεταξωτ.	6.000
» Ἀράχνη (ζωϊκὴ)	16.000
» Μπορολὲ ἔξτρα	3.000
Κομπιναιζὸν	6.500
Κομπιν. Σέρσεϋ ..	9.000
Κυλόττες	2.000
» μεταξωτὲς ..	5.000
Κασκορσὲ γυναικ.	3.500
Κασκορσὲ μάλλινα	18.000
Σοσόνια λευκὰ ...	1.300
Καλτσάκια παιδικὰ.	1.200
Κασκὸλ μοντέρνα.	6.000
Κάλτσες ἀνδρ.εινὲ	1.800
Κάλτσ.ἀνδ.Ντέρμπυ	3.500
Κάλτσ. ἀνδ μάλλιν.	6.000
Ἐσώβρακα κοντὰ .	5.000
Ὑποκάμισα Α!Α!Α!	28.000
Πιζάμαι φαν. ἔξτρα	48.000
Προσόψια	3.000

Καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη μὲ μικρὸ ἐλάττωμα στὴν μισὴ τιμή.

ΑΘΗΝΑΙ: Χρυσοπηλιωτίσσης 1 & Πραξιτέλους (Πλησίον Ἁγ. Μάρκου)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ναυαρίνου 2β
ΦΘΗΝΗ ΑΓΟΡΑ Πλησίον Ἠλεκτρικοῦ Σταθμοῦ
ΔΙΑΜΑ

Ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ στριφογύριζε στὸ κρεββάτι του. Δὲν τὸν ἔπιανε ὕπνος.

Μέσα στὸ σκοτάδι, ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἄρτουρ Ρίτσμοντ.

Εἶχε νοιώσει γιὰ τὸν Ἄρτουρ μιὰν εἰλικρινῆ ἐκτίμησι, σχεδὸν ἀφοσίωσι, κι' ἦταν εὐχαριστημένος γιὰ τὴ συμπάθεια ποὺ τοῦ ἔδειχνε ἡ Λέσλι, ἡ γυναῖκα του.

Στὴν ἀρχή, δὲν τὰ πήγαιναν καλὰ οἱ δυό τους. Τσακώνονταν διαρκῶς, πότε γιὰ τὸ θέατρο, πότε γιὰ τὴ μουσική, πότε γιὰ τὴ ζωγραφική. Τὸν πείραζε, τὸν κοροϊδευε, τὸν θύμωνε. Κι' ὁ Μακάρθουρ τὰ παρακολουθοῦσε ὅλα αὐτὰ κι' εὐχαριστιόταν γιὰ τὸ μητρικὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ ἔδειχνε ἡ γυναῖκα του σ' αὐτὸ τὸ παιδί.

«Μητρικὸ ἐνδιαφέρον»! Ἀλλ' ἦταν τόσο ἠλίθιος λοιπὸν ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνῃ πὼς ὁ Ρίτσμοντ ἦταν εἰκοσιοχτὼ χρονῶν κι' ἡ Λέσλι εἰκοσιεννιά ;

Ὁ Μακάρθουρ εἶχε ἀγαπήσει τὴ γυναῖκα του. Αὐτὴ τὴ στιγμή, ξανάβλεπε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Λέσλι, τὰ γκρίζα μάτια της καὶ τὰ καστανά της μαλλιά. Ναί, τὴν εἶχε ἀγαπήσει καὶ τὴν πίστευε τυφλά.

Ἐκεῖ κάτω, στὸ γαλλικὸ μέτωπο, μέσα στὴ μάχη, τὴν σκεπτόταν καὶ συχνὰ κυττοῦσε τὴ φωτογραφία της, ποὺ τὴν εἶχε πάντοτε στὴν τσέπη του.

Καὶ μιὰ μέρα... τ' ἀνακάλυψε ὅλα !

Εἶχε συμβῆ ὅπως στὰ μυθιστορήματα : Ἡ Λέσλι εἶχε γράψει καὶ σ' αὐτὸν καὶ στὸν Ρίτσμοντ, κι' ἔκανε τὸ λάθος νὰ κλείσῃ τὸ δικό του γράμμα στὸ φάκελο τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ τὸ γράμμα, ποὺ ἦταν προωρισμένο γιὰ κεῖνον, στὸ φάκελο τοῦ ἀντρός της. Καὶ τώρα ἀκόμα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ὁ Μακάρθουρ ἔνοωθε, ὅταν τὸ σκεπτόταν, τὸ ἴδιο σφίξιμο στὴν καρδιά, ποὺ εἶχε νοιώσει καὶ τότε...

Θεέ μου, πόσο εἶχε ὑποφέρει !

Οἱ ἔνοχες σχέσεις τους ἔχαν ἀρχίσει πρὶν ἀπὸ καιρό. Τὸ γράμμα ἐκεῖνο τ' ἀποκάλυπτε ὅλα. Τὶς ἐκδρομές, ποὺ ἔκαναν μαζί, τὴν τελευταία ἄδεια τοῦ Ρίτσμοντ, ποὺ τὴν εἶχαν περάσει σὰν ἕνα μῆνα τοῦ μέλιτος...

Ἡ Λέσλι... ἡ Λέσλι κι' ὁ Ἄρτουρ !

Τί ἀπαίσιος ἄνθρωπος ! Τὸ ψεύτικο χαμόγελό του... Ἡ ὑποκριτική του εὐγένεια... Ψεύτης καὶ ὑποκριτής ! Γυναικοκλέφτης !

Ἔβραζε μέσα του ὁ θυμὸς κι' ἡ σκέψι τῆς ἐκδικήσεως. Προσποιούμενος τὸν ἤρεμο, δὲν ἄφινε νὰ φανῇ τὸ μῖσος του. Προσπαθοῦσε νὰ φέρνετε στὸν Ρίτσμοντ ὅπως καὶ πρίν.

Τὸ εἶχε κατορθώσει ; Ἴσως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Ρίτσμοντ δὲν εἶχε ὑποψιαστῆ τίποτα.

Μόνο ὁ νεαρὸς Ἄρμιτατζ, ἕνας ἄλλος ἀξιωματικός, τὸν κυττοῦσε πολλὲς φορὲς παράξενα. Φαίνεται πὼς κάτι εἶχε μυριστῆ, κι' ἀργότερα εἶχε φλυαρήσει...

Κι' ὁ Μακάρθουρ εἶχε στείλει ψύχραιμα τὸν Ρίτσμοντ στὸ θάνατο. Μονάχα ἕνα θαῦμα θὰ τὸν γλύτωνε. Κι' αὐτὸ τὸ θαῦμα δὲν ἔγινε. Ναί, εἶχε στείλει τὸν Ρίτσμοντ νὰ σκοτωθῆ καὶ δὲν μετανοοῦσε. Μήπως δὲν ἦταν εὔκολο ; Λάθη γίνονταν καθημερινά. Ἡ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν των δὲν λογαριαζόταν. Βασίλευε σύγχυσι καὶ πανικὸς στὸ μέτωπο, ἐκεῖνο τὸν καιρό. Ἔπειτα περιορίστηκαν οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ νὰ ποῦν : «Ὁ γερο-Μακάρθουρ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Θυσίασε τοὺς καλύτερους ἀνθρώπους του !» Αὐτὸ ἦταν ὅλο !

Ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν Ἄρμιτατζ. Κυττοῦσε τόσο παράξενα τὸ στρατηγό... Θἄξερε πὼς εἶχε στείλει ἐπίτηδες τὸν Ρίτσμοντ στὴν ἐπικίνδυνη ἐκείνη ἀποστολὴ γιὰ νὰ σκοτωθῆ...

Ὕστερα ἀπὸ τὸν πόλεμο, ἄραγε, ὁ Ἄρμιτατζ μίλησε ;

Ἡ Λέσλι δὲν ἤξερε τίποτα... Εἶχε, ἀσφαλῶς, κλάψει γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἐραστή της, ἀλλ' ὅταν ὁ ἄντρας της γύρισε στὴν Ἀγγλία, ἡ λύπη της εἶχε περάσει. Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε κάνει τὴν παραμικρὴ νύξι γιὰ τὴν ἀπιστία της. Εἶχαν συνεχίσει τὴν ἤρεμη ζωή τους ὅπως καὶ πρίν... Τέσσερα χρόνια ἀργότερα, ἡ Λέσλι πέθανε ἀπὸ διπλῆ περιπνευμονία.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἦσαν τόσο μακρυὰ πιά... Δεκαπέντε, ἢ μᾶλλον δεκαξὶ χρόνια !

Εἶχε παρατηθῆ ἀπὸ τὸ στρατὸ κι' εἶχε ἀποτραβηχτῆ στὸ Ντέβον, ὅπου ἀγόρασε μιὰ μικρὴ ἰδιοκτησία, ποὺ τὴν ὀνειρευόταν πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρό.

Στὴν ἀρχή, ὅλος ὁ κόσμος τοῦ εἶχε δείξει συμπάθεια. Ἀργότερα, εἶχε τὴ δυσάρεστη συναίσθησι πὼς μιλοῦσαν εἰς βάρος του, ὅταν αὐτὸς δὲν ἦταν μπροστά.

Εἶχε, ἄραγε, φλυαρήσει ὁ Ἄρμιτατζ ;

Ἀναγκάστηκε ν' ἀποτραβηχτῆ καὶ νὰ μὴ βλέπῃ σχεδὸν κανένα.

Ἡ Λέσλι εἶχε πιὰ σβύσει, μέσα στὸ μακρυνὸ παρελθόν, ὅπως κι' ὁ Ρίτσμοντ. Τί τὸν ἐνδιέφεραν ὅλα αὐτὰ τώρα ;

Καὶ νὰ πού, ἀπόψε, μιὰ φωνὴ — πέρα ἀπὸ τὸν τάφο — βροντοφωνοῦσε τὴν ἀλήθεια...

Ἀσφαλῶς, κανεὶς ἀπὸ τοὺς καλεσμένους δὲν εἶχε πάρει στὰ σοβαρὰ αὐτὴ τὴν κατηγορία. Ἡ φωνή, ἄλλωστε, εἶχε πῆ τόσα ἀπίθανα πράγματα! Παραδειγματος χάριν, δὲν εἶχε κατηγορήσει τὴ χαριτωμένη ἐκείνη νέα πὼς ἔπνιξε ἕνα παιδί ; Ἠλιθιότητες! Κάποιος μανιακὸς εἶχε σκαρώσει αὐτὴ τὴ φάρσα, καὶ κατηγοροῦσε τοὺς ἀνθρώπους στὸ βρόντο...

Ὁ στρατηγὸς ἀναρωτήθηκε πότε θὰ μποροῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸ τὸ καταραμένο Νησὶ τοῦ Νέγρου.

Αὔριο, ἀσφαλῶς, ὅταν θἀρχόταν ἡ βενζινάκατος ἀπὸ τὴν ἀκτή.

Πρᾶγμα παράξενο ὅμως!... Αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν ἐπιθυμοῦσε πιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ νησάκι, νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι του, ὅπου θὰ ξανάβρισκε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρό του ἔφτανε ὡς αὐτὸν ὁ ρόχθος τῶν κυμάτων, ποὺ χτυποῦσαν στὸ γιαλό.

«Μονότονος θόρυβος..., σκεπτόταν ὁ στρατηγός. Ἥσυχο μέρος... Αὐτὸ εἶνε τὸ προσὸν ἑνὸς νησιοῦ. Νοιώθει κανεὶς

Διὰ τὸν Οἶκον

ΟΡΕ

Ἐνταῦθα

Ἀξιότιμε κ. Ὀρέ,

Πληροφορηθεῖσα ὅτι ἡ σχολή σας τυγχάνει ἡ καλλιτέρα διὰ τὴν ἀρτίαν ἐκμάθησιν τῆς Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς, σᾶς ἐνεπιστεύθην τὴν σπουδὴν τῆς θυγατρός μου, ἐλπίζουσα ὅτι οὕτω ἡ φυσική της κλίσις θὰ ἐξελίσσετο κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον.

Πραγματικῶς δέ, ἡ ὀλιγόμηνος φοίτησίς της, εἰς τὴν σχολήν σας ἐπαλήθευσε τὰς ἐλπίδας μου καὶ ἤδη, ἡ ἐπίδοσίς της μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐχωμεν τὰς καλλιτέρας ἐλπίδας.

Διὰ ταῦτα θεωρῶ καθῆκον μου νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰς θερμοτέρας εὐχαριστίας μου διὰ τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐπιδείξατε πρὸς τὴν θυγατέρα μου καὶ διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν συμβουλάς σας.

Ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1948

Ἡ εὐχαριστοῦσα μήτηρ

ΜΥΡΣΙΝΗ ΠΑΡΑΡΑ

Ρήγα Φερραίου 2

Radio ΚΑΠΑΖΟΠΙΤΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΣΠΙΓΓΟΣ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Εὐριπίδου 19 Ἀθῆναι. Ὧραι ἐπισκέψεων 9—1 καὶ 4—8
Τηλ. 26.106

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΛΗΨΕΩΣ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ (χωρὶς τοκογλυφίες) καλὰ καὶ φτηνὰ θὰ βρῆτε μόνον στὸ

Radio ΚΑΠΑΖΟΠΙΤΗ

Πανεπιστημίου 17. Τηλ. 23.500

πὼς ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου!»...

Καὶ ξαφνικὰ ἀντελήφθη πὼς δὲν ἐπιθυμοῦσε πιὰ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ νησί...

★

Ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, ἡ Βέρα Κλέϋρθον κυττοῦσε τὴν ὀροφή.

Ἐπειδὴ φοβόταν τὸ σκοτάδι, δὲν εἶχε σβύσει τὴ λάμπα της.

«Ὁ Οὔγκο..., σκεπτόταν: Γιατί νὰ τὸν νοιώθω τόσο κοντά μου ἀπόψε;

» Ποῦ νὰ βρίσκεται, ἄραγε, αὐτὴ τὴ στιγμή; Δὲν ξέρω. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθω. Ἀπότομα χάθηκε ἀπὸ τὴ ζωή μου, ἀπότομα...»

Μὰ γιατί νὰ τὰ θυμᾶται ὅλα αὐτά; Ὁ Οὔγκο ἀπασχολοῦσε ὅλες της τὶς σκέψεις. Διαρκῶς τὸν ὀνειρεύόταν... Ποτὲ δὲν θὰ τὸν ξεγνοῦσε!

Θυμόταν τὴν Κορνουάλη... Τοὺς μαύρους βράχους, τὴν κίτρινη ψιλὴ ἄμμο, τὴν ἀξιαγάπητη κυρία Χάμιλτον, τὸ μικρούλη Σύριλ, ποὺ τὴν τραβοῦσε διαρκῶς ἀπὸ τὸ χέρι, κλαψουρίζοντας:

—«Θέλω νὰ κολυμπήσω ὡς τὸ βράχο, μὶς Κλέϋθρον. Γιατί δὲν μὲ ἀφίνετε νὰ πάω ὡς ἐκεῖ;»

Κάθε φορὰ ποὺ σήκωνε τότε τὰ μάτια της, ἔβλεπε τὸν Οὔγκο ποὺ τὴν κυττοῦσε.

Τὸ βράδυ, ὅταν ὁ μικρὸς Σύριλ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ, ὁ Οὔγκο τὴν παρακαλοῦσε νὰ βγῆ μαζί του.

— Μὶς Κλέϋθρον, ἔρχεστε νὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ περίπατο; τῆς ἔλεγε.

— Ναί, εὐχαρίστως, ἀπαντοῦσε ἡ Βέρα.

Καὶ πήγαιναν περίπατο στὴν ἀκρογιαλιά, κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

Ἔπειτα ὁ Οὔγκο τῆς ἀγκάλιαζε τὴ μέση.

— Σᾶς ἀγαπῶ, τῆς ἔλεγε. Σᾶς ἀγαπῶ, Βέρα. Ἂν ξέρατε πόσο σᾶς ἀγαπῶ...

Ἐκείνη τὸ ἤξερε, ἡ τοὐλάχιστον πίστευε πὼς τὸ ἤξερε.

— Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς ζητήσω..., τῆς ἔλεγε. Δὲν ἔχω πεντάρα. Μόλις καὶ μετὰ βίας μπορῶ νὰ ζήσω μονάχος μου. Ὡστόσο, ἐπὶ τρεῖς μῆνες, εἶχα ἐλπίσει πὼς θὰ γινόμουν πλούσιος. Ὁ ἀνεψιός μου ὁ Σύριλ γεννήθηκε τρεῖς μῆνες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἂν δὲν γεννιόταν, ἢ ἂν ἦταν κορίτσι...

Ναί, ἂν ὁ Σύριλ ἦταν κορίτσι, ὁ Οὔγκο, σύμφωνα μὲ τοὺς ἀγγλικοὺς νόμους, θὰ κληρονοοῦσε τὴν περιουσία καὶ τὸν τίτλο τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ του. Κι' ὁ Οὔγκο τῆς ὁμολογοῦσε τὴν ἀπογοήτευσί του.

— Φυσικά, αὐτὸ μοῦ κόστισε πολύ τῆς ἔλεγε. Στὴ ζωὴ ὅλα εἶνε ζήτημα τύχης... Ὁ Σύριλ εἶνε ἕνα παιδὶ χαριτωμένο, ποὺ τ' ἀγαπάω πολύ...

Κι' αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Ὁ Οὔγκο λάτρευε τὸν Σύριλ καὶ τοῦ ἔκανε ὅλα τὰ καπρίτσια.

Ὁ Σύριλ ἦταν ἀσθενικός. Δὲν θὰ ζοῦσε ἀσφαλῶς πολύ...

Λοιπόν;

Κι' ὅλο τὴν παρακαλοῦσε ὁ μικρός:

— «Μὶς Κλέϋθορν, γιατί δὲν μ' ἀφίνετε νὰ κολυμπήσω ὡς τὸ βράχο;

— «Γιατὶ εἶνε πολὺ μακρυά, μικρούλη μου Σύριλ, τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ Βέρα.

— «Μὰ κάνετέ μου τὴ χάρι, μὶς Κλέϋθορν...».

Ἡ Βέρα πήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ πῆγε καὶ πῆρε τρεῖς ἀσπιρίνες.

«Ἂν μποροῦσα — σκεπτόταν — νὰ βρῶ ἕνα δυνατὸ ναρκωτικό, γιὰ νὰ τελειώνω πιά μ' αὐτὴ τὴ μαρτυρικὴ ζωή! Ἀλλὰ κανένα βερονάλ ἢ κάτι τέτοιο... Ὄχι κυάνιο...».

Ἀνατρίχιασε, καθὼς θυμήθηκε τὸ ἀλλοιωμένο πρόσωπο τοῦ Ἄντονυ Μάρστον.

Περνῶντας μπροστὰ ἀπὸ τὸ τζάκι, κύτταξε τὸ τραγουδάκι, ποὺ ἦταν μέσα στὸ κάδρο:

«Δέκα ἀραπάκια πῆγαν νὰ δειπνήσουν.

Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ κατάπιε ἕνα πιοτὸ καὶ πνίγηκε καὶ ὲὲν ἔμειναν παρὰ ἐννιά...»

— Περίεργο! εἶπε μέσα της. Ἀκριβῶς ὅπως συνέβη ἀπόψε!

Ἀλλὰ γιατί ν' αὐτοκτονήση ὁ Ἄντονυ Μόρστον;

Ἡ Βέρα δὲν εἶχε καθόλου τὴν πρόθεσι ν' αὐτοκτονήση. Ὅλο της τὸ εἶνε ἀπωθοῦσε τὴν ἰδέα τοῦ θανάτου.

Νὰ πεθάνη... Ὄχι, δὰ! Ὁ θάνατος ἦταν καλὸς μόνο γιὰ τοὺς ἄλλους...

Ὁ δεύτερος νεκρὸς

Ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ ὀνειρευόταν:

Ἔκανε πολλὴ ζέστη μέσα στὴν αἴθουσα τῶν ἐγχειρήσεων.

Ὁ ἱδρώτας ἔλουζε τὸ πρόσωπό του. Τὰ νοτισμένα χέρια του κρατοῦσαν ἀδέξια τὸ νυστέρι.

Πόσο ἦταν κοφτερὸ αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο!

Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ κάνη φόνο μ' ἕνα τόσο ἀκοινσμένο μαχαῖρι. Κι' ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ στιγμὴ σκότωνε ἕνα ἄνθρωπο.

Τὸ κορμὶ τοῦ θύματός του τοῦ φαινόταν ἀλλοιώτικο. Δὲν ἦταν ἡ χοντρὴ ἐκείνη γυναῖκα, ποὺ εἶχε ἐγχειρήσει τότε... Ἦταν μιὰ ὕπαρξι λεπτή, ποὺ δὲν ἔβλεπε τὸ πρόσωπό της.

Ποιὸν λοιπὸν θὰ σκότωνε;

Δὲν θυμόταν πιά. Ἔπρεπε, ὡστόσο, νὰ τὸ μάθη. Ἂν ρωτοῦσε τὴ νοσοκόμο:

Ἐκείνη τὸν κυττοῦσε κατάματα. Ὄχι, δὲν θὰ τὴν ρωτοῦσε. Τὸ βλέμμα της ἦταν γεμᾶτο δυσπιστία...

Ἀλλὰ ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ πρόσωπο, τὸ ξαπλωμένο στὸ χειρουργικὸ κρεββάτι;

Καὶ γιατὶ τὸ εἶχαν σκεπασμένο;

Ἐπὶ τέλους! "Ενας νεαρὸς βοηθὸς του τράβηξε τὸ σεντόνι καὶ ξεσκέπασε τὸ πρόσωπο τῆς ἄγνωστης.

Ἦταν ἡ Ἐμιλυ Μπρέντ, φυσικά. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ πονηριά. Τὰ χείλη της σάλευαν. Τί ἔλεγε λοιπόν;

«Μέσα στὸ ἄϊθος τῆς ἡλικίας μας, μᾶς παραμονεύει ὁ θάνατος...».

Καὶ τώρα, ἡ γεροντοκόρη γελοῦσε.

Ἔπειτα τὸ πρόσωπό της ἄλλαζε κι' ἔπαιρνε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἄντοιυ Μάρστον...

Ὁ γιατρὸς Ἄρμστρονγκ ξύπνησε. Ἦταν πρωῒ κι' ὁ ἥλιος πλημμύριζε τὸ δωμάτιό του.

Κάποιος ἦταν σκυμμένος ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν κουνοῦσε. Ἦταν ὁ Ρότζερτς, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ προσώπου του ἀλλοιωμένα, καὶ φώναζε:

— Γιατρέ! Γιατρέ!

Ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀνακάθησε στὸ κρεββάτι του καὶ ρώτησε:

— Τί συμβαίνει;

— Πρόκειται γιὰ τὴ γυναῖκα μου, γιατρέ. Εἶνε ἀδύνατο νὰ τὴν ξυπνήσω... Θεέ μου! Δοκίμασα τὰ πάντα... Θᾶνε κάτι τὸ σοβαρό, γιατρέ...

Ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ πήδησε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, πέρασε τὴ ρόμπα του καὶ ἀκολούθησε τὸν Ρότζερς.

Ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ὅπου κοίτεταν ἡ μαγείρισσα, γερμένη στὸ πλευρό. Ἔπιασε τὸ παγωμένο της χέρι καὶ σήκωσε τὸ βλέφαρό της. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἀνασηκώθηκε κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Ὁ Ρότζερς ψιθύρισε:

— Εἶνε... Εἶνε...;

Ὁ Ἄρμστρονγκ κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά:

— Ναί, ψιθύρισε. Εἶνε πεθαμμένη!

Ὁ γιατρὸς κύτταξε σκεφτικὸς τὸν ἀρχιθαλαμηπόλο, ποὺ στεκόταν μπροστά του. Ἔπειτα διευθύνθηκαν κι' οἱ δυὸ πρὸς τὸ τραπέζι, ποὺ ἦταν πλάϊ στὸ κρεββάτι, κατόπιν πρὸς τὸ κομοδίνο καὶ ξαναγύρισαν κοιτὰ στὴν ἀκίνητη γυναῖκα.

—Μήπως..., ψιθύρισε ὁ Ρότζερς. Μήπως... ἡ καρδιά της, γιατρέ;

Ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ δίστασε λίγες στιγμές, προτοῦ νὰ μιλήση.

— Ρότζερς, εἶπε τέλος, ἡ γυναῖκα σου ἦταν γερή;

— Ὑπόφερε λίγο ἀπὸ ρευματισμούς, γιατρέ, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Μήπως, τώρα τελευταῖα, τὴν περιποιήθηκε κανένας γιατρός;

— Κανένας γιατρός; ἐπαγγελματίας παραξενεμένος ὁ Ρότζερς. Εἶνε χρόνια τώρα ποὺ δὲν πήγαμε σὲ γιατρὸ οὔτε ἡ γυναῖκα μου, οὔτε ἐγώ.

— Τότε δὲν ἔχεις κανένα λόγο νὰ ὑποθέτης πὼς ὑπέφερε ἀπὸ καμμιὰ καρδιακὴ πάθησι.

—Πραγματικά, γιατρέ. Δὲν ξέρω...

— Κοιμόταν καλά; ξαναρώτησε ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ.

Ὁ Ρότζερς ἀπέφυγε νὰ κυττάξη κατάματα τὸ γιατρό. Ἔτριψε τὰ χέρια του νευρικὰ καὶ ψιθύρισε:

— Πραγματικά, δὲν κοιμόταν καὶ πολὺ καλά... Ὄχι...

— Ἔπαιρνε τίποτα γιὰ νὰ κοιμηθῆ;

Ὁ Ρότζερς φάνηκε κατάπληκτος.

— Νὰ πάρη τίποτα γιὰ νὰ κοιμηθῆ; εἶπε. Ὄχι, ὅσο ξέρω τοὐλάχιστον. Ὄχι, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ἔπαιρνε τίποτα.

Ὁ Ἄρμστρονγκ στράφηκε πρὸς τὸ κομοδίνο, ὅπου βρίσκονταν πολλὰ μπουκαλάκια. Κολώνια, γλυκερίνη, ἕνα φάρμακο γιὰ τὰ μαλλιά, ὀδοντόπαστες...

Ὁ Ρότζερς ἄνοιξε ὅλα τὰ συρτάρια. Πουθενὰ δὲν ἀνακάλυψεν οὔτε ἴχνος ναρκωτικοῦ, εἴτε ὑγρὸ εἴτε χάπι.

— Χθὲς βράδυ, εἶπε ὁ Ρότζερς, δὲν πῆρε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνο ποὺ τῆς δώσατε σεῖς, γιατρέ.

Ἡ μπενζίνα δὲν ἔρχεται...

Στὶς ἐννιά, ὅταν τὸ χτύπημα τοῦ «γκόνγκ» ἀνήγγειλε τὸ πρόγευμα, ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἦσαν ἕτοιμοι.

Ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ κι' ὁ δικαστὴς Βάργκραβ ἔκαναν βόλτες στὴ βεράντα καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάστασι.

Ἡ Βέρα Κλέϋθορν κι' ὁ Φιλὶπ Λομπάρντ εἶχαν σκαρφαλώσει στὴν κορυφὴ τοῦ νησιοῦ, πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐκεῖ, βρῆκαν τὸν Γουΐλιαμ Μπλόαρ, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴν ἀκτή.

— Δὲν φαίνεται κανένα πλεούμενο, εἶπε, ὅταν τοὺς εἶδε. Ὥρα τώρα κυττάζω ἀλλὰ δὲν βλέπω νἄρχεται αὐτὴ ἡ περίφημη μπενζίνα.

Ἡ Βέρα χαμογέλασε.

— Φαίνεται πὼς ξυπνοῦι ἀργὰ στὸ Ντήϐον, εἶπε.

Ὁ Λομπάρντ, ποὺ κυττοῦσε τὴ θάλασσα, ρώτησε ξαφνικά:

—Πῶς σᾶς φαίνεται ὁ καιρός;

Ὁ Μπλόαρ σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἀπάντησε:

— Θἄχουμε λιακάδα, μοῦ φαίνεται.

— Προτοῦ βραδυάση θὰ σηκωθῆ δυνατὸς ἄνεμος, παρατήρησε ὁ Λομπάντ.

—Θἄχουμε καταιγίδα; ρώτησε ὁ Μπλόαρ.

Ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ «γκόνγκ» ποὺ χτυποῦσε.

— Μᾶς καλοῦν γιὰ τὸ πρόγευμα, εἶπε ὁ Λομπάρντ. Κι' ἔχω μιὰν ὄρεξι διαβολεμένη.

Καθὼς κατέβαιναν τὴν πλαγιά, ὁ Μπλόαρ ψιθύρισε, μὲ ὕφος ἀνήσυχο, στὸν Λομπάρντ:

— Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ συνέλθω... Γιὰ ποιὸ λόγο αὐτὸς ὁ νεαρὸς Μάρστον θ' αὐτοκτονοῦσε; Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ βασάνισε ὅλη τὴ νύχτα.

Ἡ Βέρα βάδιζε λίγο πιὸ μπροστά. Ὁ Λομπάρντ ἔμεινε πιὸ πίσω κι' εἶπε στὸν Μπλόαρ:

— Ὑποθέτετε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία;

— Θὰ χρειάζονταν ἐνδείξεις... Μιὰ ἀφορμή, πρῶτα-πρῶτα. Κανένα ἔγκλημα δὲν γίνεται ἂν δὲν ὑπάρχη ἡ ἀφορμή... Αὐτὸς ὁ νεαρὸς ἦταν πολὺ πλούσιος, νομίζω...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, βγῆκε ἀπὸ τὸ πορτοπαράθυρο ἡ "Εμιλυ Μπρέντ, ἦρθε κοντά τους καὶ τοὺς ρώτησε:

— Μήπως ἔρχεται ἡ μπενζίνα;

— Ὄχι ἀκόμη, ἀπάντησε ἡ Κέρα.

Μπῆκαν μαζὶ στὴν τραπεζαρία. Πάνω στὸ τραπέζι, εἶδαν μιὰ μεγάλη πιατέλα μὲ αὐγὰ καὶ ζαμπόν, καθὼς καὶ μιὰ τσαγιέρα καὶ μιὰ καφετιέρα.

Ὁ Ρότζερς, ποὺ τοὺς εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα, τὴν ἔκλεισε πίσω τους.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ἄρρωστος σήμερα, παρατήρησε ἡ "Εμιλυ Μπρέντ.

Ὁ δόκτωρ Ἄρμστρουγκ, ποὺ ἦταν ὄρθιος μπροστὰ στὸ παράθυρο, ξερόβηξε.

— Θἄπρεπε νὰ εἴμαστε σήμερα κάπως ἐπιεικεῖς, παῖζοντας τοῦ, εἶπε. Ὁ Ρότζερς ἀπασχολήθηκε μόνος του γιὰ τὸ πρόγευμα. Ἡ κυρία Ρότζερς δὲν ἦταν σὲ θέσι ν' ἀπασχοληθῆ μὲ τίποτα σήμερα...

— Τί ἔχει λοιπὸν ἡ καϋμένη ἡ γυαίκα; ρώτησε ἡ "Εμιλυ Μπρέντ.

Ὁ δόκτωρ Ἄρμστρουγκ, προσποιούμενος πὼς δὲν εἶχε ἀκούσει τὴν ἐρώτησί της, συνέχισε:

— Ἐλᾶτε, ἂς καθήσουμε στὸ τραπέζι. Τ' αὐγὰ θὰ κρυώσουν. Ἔπειτα θὰ συζητήσουμε ὡρισμένα πράγματα...

Οἱ καλεσμένοι σερβιρίστηκαν κι' ἄρχισαν νὰ τρῶνε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια στὴν ἀκρογιαλιά, κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

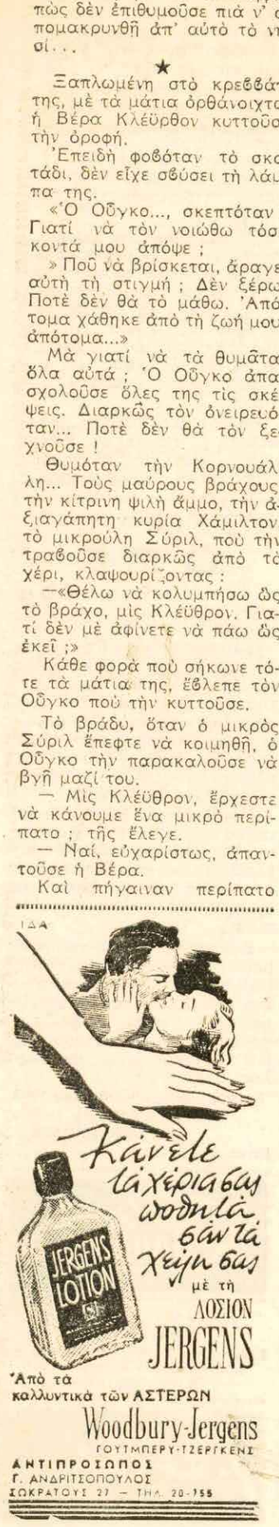

Το πρῶτον βιολὸν τοῦ 1948

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν Ἀρχαίων Συγγραφέων τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων «Πάπυρος» ἐξεδόθη ὁ «Προμηθεὺς Δεσμώτης» τοῦ Αἰσχύλου μὲ πλήρες τὸ ἀρχαῖον κείμενον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τελευταίων κριτικῶν ἐκδόσεων μὲ λογοτεχνικὴν ρυθμικὴν μετάφρασιν τοῦ κ. Τάκη Μπαρλᾶ μὲ ἀναλυτικὴν εἰσαγωγὴν καὶ πολλὰ σχόλια. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παπύρου» Λεωφ. Πανεπιστημίου 45 — 1ος ὄροφος «Ἰντεάλ» (τηλ. 30-232) — ὅπου ἐγγράφονται καὶ συνδρομηταὶ μὲ μηνιαίας δόσεις.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
Μετὰ σπουδῶν κοπτικοῦ οἰκοτροφείου
33 ἔτη εὐδοκίμου ἐργασίας
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
Ἐναντι Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
Ἡ νέα περίοδος των μαθημάτων ἤρχισεν. Ἐγγράφοι καθ' ἑκάστην
ΔΙΔΑΣΚΥΡΑ ΠΡΟΣΟΧΗ
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Katia
ΡΟΥΖ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Χ. ΟΥΕΛΣ

Τὸ νησὶ τῶν ΤΕΡΑΤΩΝ

12ον Τὸ ἀπόγευμα ἡ φουσκοθαλασσιὰ τὴν ἔριξε στὴν ἀμμουδιά, καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα δυτικὰ ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς μάντρας.

Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ βοίσκονταν μέσα, ἦσαν νεκροί.

"Εσπρωξα τὴ Βάρκα, μ' ὅλη μου τὴ δύναμι, στὴ θάλασσα καὶ πήδησα μέσα.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, κοατήθηκα ἀνάμεσα στοὺς ὑψάλους τοῦ νησιοῦ. Τὸ πρωῒ, πῆγα ὡς τὴν πηγὴ, γιὰ νὰ γεμίσω τὸ μικρὸ βαρέλι, ποὺ βρῆκα μέσα στὴ Βάρκα. Τότε, μ' ὅση ὑπομονὴ μοῦ ἀπόμεινε, μάζεψα μερικὰ φροῦτα καὶ παοαμόνεψα καὶ σκότωσα δυὸ κουνέλια μὲ τὰ τρία τελευταῖα μου φυσίγγια. Τὴ Βάρκα μου τὴν εἶνα ἀφίσει δεμένη σ' ἕναν ὑψαλο, γιατὶ φοβόμουνα τὰ τέρατα.

Κατὰ τὸ βράδυ, ἔφυγα, μὲ μιὰν ἐλαφοὴ νοτιοδυτικὴ αὔοα καὶ ξανοίχτηκα ἀογὰ στὸν ὠκεανό.

Πλανήθηκα ἔτσι ἐπὶ τοεῖς μέρες, τοώγοντας καὶ πίνοντας μηνανικά.

Μποοεῖ νὰ φανῆ παράδοξο, ἀλλὰ δὲν ἐνοιωθα καμιὰν ἐπιθυμία νὰ ξαναγυρίσω στοὺς ἀνθοώπους, μόνο ἤμουν εὐχαοιστημένος ποὺ εἶνα ξεφύνει ἀπὸ τὰ Ροωτερὰ ἐκεῖνα τέρατα.

Τὴν τοίτη μέρα μὲ συμπαοέζευε ἕνα «μπρίκι» ποὺ πήγαινε ἀπὸ τὴν Ἄπια στὸ Σὰν-Φοαντσίσκο. Οὔτε ὁ καπετάνιος οὔτε ὁ δεύτεοος θέλησαν νὰ πιστ'ψουν τὴν ἱστοοία μου, μόνο ὑποψιάσανε πὼς ἡ μοναξιὰ μ' εἶνε τοελλάνει.

Ἔτσι καταλαβαίνοντας πὼς τὸ ἴδιο θὰ σκέπτονταν κι' οἱ ἄλλοι, ἀπόφυγα πιὰ νὰ διηγηθῶ τὴν πεοιπέτειά μου, κι' ἱστοοιστικὰ πὼς ἀπὸ τότε ποὺ ναύοηγησα ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ βοήκανε μέσα στὴ Βάοκα, ὁηλαδὴ ἐπὶ ἕνα ὁλόκληοο χοόνο, δὲν θυμοῦμαι τί μοῦ εἶνε συμβῆ.

Χοειάστηκε νὰ καταβάλω μεγάλες οοοσπάθειες γιὰ νὰ μὴ μὲ πάσουν γιὰ ἀσθενοῦλα. Μὲ βασάνιζαν οἱ ἀναμνήσεις τοῦ «Νόμους» τῶν δυὸ ἐκοὼν ναυτικῶν τῶν παγίδων, ποὺ μοῦ στήναμε οἱ Ζωοθῶοι μέσα στὸ δάσος.

Κανένας δὲν ἤθελε νὰ μὲ πιστέψη καὶ φαινόμουν τόσο παοάξενος στοὺς ἀνθοώπους ὅσο εἶνα φανῆ καὶ στὰ τέρατα.

Λένε πὼς ὁ ἄοθος εἶνε ἀοώστεια. Ὅτι κι' ἂν εἶνε, μποοῶ νὰ βεβαιώσω πὼς ἐδῶ καὶ πολλὰ χοόνια ὑπάοχει μιὰ διαοκὴς ἀνησυχία μέσα μου. Δὲν μποοοῦσα νὰ πείσω μέ τὸν ἑαυτό μου ὅτι οἱ ἄντοες κι' οἱ γυναῖκες ποὺ συναντοῦσα δὲν ἦσαν ἕνὸς ἄλλου εἴδους τέρατα, ποὺ πεονοῦσαν νὰ ἀνθοῶποι, ἀοίμια μισοσχηματισμένα, ποὺ εἶχαν μιὰν ἐξαιοετικὴ ἀνθοώπινη ἐμφάνισι, καὶ ποὺ σὲ λίγο, θὰ ξαναγύριζαν στὴ ζωώδη τους κατάστασι, ἀφίνοντας νὰ φαίνεται αὐτὴ ἢ ἐκείνη ἡ κτηνώδης ἰδιότητες των. Ἀλλὰ ἐξουολογήθηκα τὴν πεοίπτωσί μου σ' ἕναν ἄνθοωπο ἐξαιοετικὰ μοοφωμένο, ἕναν εἰδικὸ γιὰ τὶς ψυχικὲς ἀοοώστειες, ποὺ εἶνε γνωοίσει τὸν Μοοό, καὶ ποὺ πίστεψε κάπως τὴ διήγησί μου — κι' αὐτὸ μὲ ἀνακούφισε ἀοκετά.

Δὲν τολμῶ νὰ ἐλπίζω πὼς ὁ τόμος αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ θὰ μ' ἐγκαταλείψη κάποτε ὁοιστικά μ' ὅλο ποὺ τὸν πεοισσότεοο καιοό. εἶνε μιὰ μακουνὴ ἀνάμνησις σὰν ἕνα μικοὸ συννεφάκι, στὸ μυαλό μου. Ἀλλ' ἐοχονται στιγμὲς ποὺ τὸ συννεφάκι αὐτὸ μεγαλώνει, ἁπλώνεται, ὡς ποὺ σκοτεινιάζει ὅλο τὸν οὐοανό. Ἂν, τότε, κυττάξω τοὺς συναθοώπους μου, μὲ κυοιεύουν ξανὰ οἱ φόβοι μου. Βλέπω μοοφὲς ἀποακτικὲς, ἄλλες σκυθοωπὲς κι' ἐπικίνδυνες, ἄλλες φευγαλέες καὶ ἀνειλικοινεῖς. νωοὶς καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς νἄνη τὴ γαλήνη μιᾶς δίκαιας ψυχῆς. Ἔγω τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ ἀνοίωι θὰ ξαναφανῆ. ξαφνικά. κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα. ὅτι ἡ «κατάπτωσι» τῶν τεοάτων τοῦ νησιοῦ θὰ ἐπαναληφθῆ σὲ μεγαλύτεοη κλίμακα τώοα. Ξέοω πὼς ὅλα αὐτὰ εἶνε μιὰ φαντασία πὼς αὐτὰ ἡ ἀντοικὰ καὶ γυναικεῖα ποόσωπα. ποὺ μὲ τοιγυονάνε. εἶνε ποαγματικὰ ἀνθοώπινα ὄντια ὅτι θὰ μείνουν ὡς τὸ τέλος ὄν τα λογικά. γεωάτα ἀπὸ ἐπιθυμίες πὼς ἔγουν ξεφύνει ἀπὸ τὴν τυοαννία τοῦ ἐνστίκτου καὶ δὲν ὑπόκεινται σὲ κανένα φαντάστικο «Νόμο». μὲ μιὰ λέξη. ὄντα ἀπολύτως διαφοοετικὰ ἀπ' τ' ἀνθοωποποιημένα τέοατα. Κι' ὡστόσο. αὐτὸ δὲν μ' εὐποδίζει νὰ τ' ἀποσύοω. ν' ἀποφεύγω τὰ πεοίεογα βλέμματά τους τὶς ἐοωτήσεις τους.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο. ζῶ τώοα μακοιά. σὲ μιὰ πλαγιά. Πεονάω τὸν καιοὸ μου διαβάζοντας καὶ κάνοντας πειοάματα. νηπιείας. καὶ. τὶς πεοισσότεοες νύχτες μου. ὅταν ἡ ἀτμόσφαιοα εἶνε καθαοή. ἀστοονομικὲς μελέτες. Γιατί μ' ὅλο ποὺ δὲν ξέοω οὔτε πὼς. οὔτε γιατί. μοῦ ἐοχονται ἀπὸ τὶς μυοιάδες ἀστέοια τοῦ οὐοανοῦ. τὸ αἴσθημα μιᾶς ποοστασίας καὶ μιᾶς ἀπόλυτης εἰοήνης. Ἐκεῖ πιστεύω. μέσα στοὺς αἰώνιους νόμους τῆς φύσεως. κι' ὄχι μέσα στὶς ἔγνοιες στὰ ἐγκλήματα καὶ στὰ καθημεοινὰ ματαιότητα τῶν ἀνθοώπων ἐκεῖνο ποὺ ὑπάοχει μέσα μας καὶ ποὺ εἶνε κάτι ποαοάπανω ἀπὸ τὸ ζῶο. μποοεῖ νὰ βοῆ τὴν ποαηγοριά του καὶ τὴν ἐλπίδα του. Ἐλπίζω. γιατί ἀλλοιῶς δὲν θὰ μποοοῦσα νὰ ζήσω.

Κι' ἔτσι τελειώνει ἡ ἱστοοία μου. μέσα στὴν ἐλπίδα καὶ στὴ μοναξιά.

ΤΕΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ κληρονομικότητα

Οἱ τελευταῖες διαπιστώσεις τῆς ἐπιστήμης

Μόνο κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ ἐπιστήμονες μπόρεσαν νὰ διαφωτίσουν τὰ μυστήρια τῆς κληρονομικότητος. Κι' οἱ ἔρευνές τους ἀπέδειξαν ὅτι πολλὲς παλιὲς οἰκισμένες ἀντιλήψεις δὲν ἀνταποκρίνονται ποὸς τὴν ἀλήθεια.

"Οπως ἔχουμε γράψει κι' ἄλλοτε, κάθε παιδὶ ὀφείλει τὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ χαρακτηριστικά του στὰ μικροσκοπικὰ «χρωμοσώματα» ποὺ κληρονομεῖ ἀπ' τοὺς γονεῖς του. Κάθε γονεὺς παρέχει 24 χρωμοσώματα στὸ παιδὶ κατὰ τὴ σύλληψη. Κάθε χρωμόσωμα περιέχει ἕνα μεγάλον ἀριθμὸ κόκκων ποὺ ὀνομάζονται «γενννητὲς». Ὁ κάθε γεννητὴς ρυθμίζει ἕνα ὡρισμένο χαρακτηριστικό π. χ. τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν, τὸ ἀνάστημα τὴν ἀντίληψη κλπ. Οἱ γεννητὲς μεταβιβάζονται τ ε λ ε ί ω ς ἀ μ ε τ ά β λ η τ ο ι ἀπ' τὴ μιὰ στὴν ἄλλη γενεά. Οἱ πολυποίκιλοι δὲ συνδυασμοὶ μεταξύ τους δημιουργοῦν τοὺς διαφόρους τύπους ἀτόμων σὲ μιὰ οἰκογένεια ἢ σὲ μιὰ φυλή. Ἐάν ὅσον ὑπάρχουν τόσοι πολλοὶ γεννητὲς εἶνε πρακτικῶς ἀδύνατον — κατὰ τοὺς νόμους τῶν πιθανοτήτων — νὰ δημιουργηθοῦν δυὸ ὅμοιοι συνδυασμοὶ δηλαδὴ δυὸ ἄτομα τελείως ἴδια μεταξύ τους.

Νὰ τώρα μερικὲς ἀπ' τὶς λανθασμένες ἀντιλήψεις ποὺ ἔχουν διαπεραστῆ ὅπως εἴπαμε ἀπ' τὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα:

1) Τὸ παιδὶ παίρνει τὰ χαρακτηριστικὰ του ἀπ' τοὺς τέσσερες παπποῦδες καὶ γιαγιάδες του, κατὰ ἴσην ἀναλογία ἀπ' τὸν καθένα.

Αὐτὸ δὲν εἶν' ἀλήθεια. Κληρονομεῖ τὰ μισὰ χαρακτηριστικὰ του ἀπ' τὸν πατέρα του καὶ τὰ μισὰ ἀπ' τὴ μητέρα του. Ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ προέρχονται κατὰ ἄνισην ἀναλογία ἀπ' τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τοῦ κάθε γονέως. Μπορεῖ μάλιστα νὰ μὴν πάρη τὸ παιδὶ κανένα ἀπολύτως χαρακτηριστικὸ ἀπὸ τὸν ἕνα παπποῦ ἢ τὴ μιὰ γιαγιά του.

2) Τὸ φῦλον τοῦ παιδιοῦ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸν γονέα ποὺ παίζει τὸν ἐπικρατέστερο ὁρλο κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεως.

Στὴν πραγματικότητα, τὸ φῦλον του ἐξαρτᾶται μόνον ἀπ' τὸν πατέρα. Τὰ γεννητικὰ κύτταρα τοῦ ἀνδρὸς εἶνε δυὸ εἰδῶν περιέχουν δηλαδὴ ἢ «χρωμοσώματα Χ» ποὺ δημιουργοῦν κορίτσια ἢ «χρωμοσώματα Ψ» ποὺ δημιουργοῦν ἀγόρια. Τὸ γυναικεῖο ὡάριον εἶνε πάντοτε ο ὐ δ έ τ ε ρ ο. Ἀναλόγως λοιπὸν τοῦ ἀσπερματικοῦ κυττάρου ποὺ θὰ προλάβη νὰ τὸ γονιμοποιήση π ρ ῶ τ ο καθορίζεται τὸ φῦλον τοῦ παιδιοῦ.

3) Γονεῖς ἐρωτευμένοι φέρουν στὸν κόσμο καλύτερα παιδιὰ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀντιπαθοῦνται ἀμοιβαία.

Τὰ συναισθήματα κι' οἱ σκέψεις τῶν γονέων κατὰ τὴ σύλληψη δὲν ἐπηρεάζουν καθόλου τὰ χρωμοσώματα τους. Ἐπομένως δὲν ἐπιδροῦν στὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῆ.

4) Τὸ παιδὶ ἑνὸς πατέρα ἡλικιωμένου εἶνε ἀσθενικώτερο ἀπὸ ἑνὸς νέου.

Τὰ χρωμοσώματα τοῦ πατέρα, καὶ συνεπῶς οἱ κληρονομικοὶ παράγοντες δὲν ἐπηρεάζονται διόλου ἀπ' τὴν ἡλικία ἢ τὴ φυσική του κατάσταση.

5) Οἱ συγκινήσεις οἱ φόβοι κλπ., μιᾶς ἐγκύου γυναίκας ἀποτυπώνονται στὸ ἀνέννητο παιδὶ της ἢ προκαλοῦν σημάδια καὶ παραμορφώσεις.

Ἡ μόνη σχέσις τῆς μητέρας μὲ τὸ ἔμβρυον εἶνε ἡ διατροφή του μὲ τὸ αἷμα της. Τὸ νὰ ὑποθέσουμε ὅτι μπορεῖ νὰ μεταβοθοῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ψυχικὲς ἐντυπώσεις εἶνε σὰν νὰ πιστεύουμε πὼς μποροῦν νὰ μεταδοθοῦν οἱ ἐντυπώσεις αὐτὲς μὲ... τὸ μπιπερόνι τοῦ βρέφους!

6) Τὸ πάθος τοῦ ἀλκοολισμοῦ μεταβιβάζεται στὸ παιδὶ ἀπ' τοὺς γονεῖς ἢ τοὺς παπποῦδες του.

Καμμιὰ ἀπολύτως συνήθεια καλὴ ἢ κακὴ δὲν εἶνε κληρονομική. Οἱ συνήθειες ἀ π ο κ τ ῶ ν τ α ι ὅλες μετὰ τὴ γέννησι.

7) Τὸ παιδὶ γονέων προγωνημένων στὰ χρόνια ἢ τὸ μικρότερο παιδὶ μιᾶς πολυμελοῦς οἰκογενείας ἔχει μιὰ κληρονομικὴ τάσι νὰ γίνη ἰδιοφυΐα.

Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀντίληψις ἢ ἰδιοφυΐα ποὺ συναντᾶται κάποτε σ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ δὲν εἶνε κληρονομική. Ὀφείλεται στὸ ὅτι ἀνατράφηκαν ἀνάμεσα σὲ ὡραῖα πρόσωπα καὶ μορφώθηκαν καλύτερα.

8) Τὰ σωματικὰ ἢ ψυχικὰ στίγματα καὶ ἐλαττώματα ἔχουν κληρονομηθῆ ἀπὸ κάποιο μακρυνὸ πρόγονο τοῦ παιδιοῦ.

Εὐτυχῶς δὲν συμβαίνει αὐτό. Εἶνε τόσο πολύπλοκοι οἱ συνδυασμοὶ τῶν κληρονομικῶν παρασγόντων ὥστε ἀποκλείεται στὴν πράξι νὰ ξαναδημιουργηθῆ ἕνας ὅμοιος συνδυασμὸς ἔπειτα ἀπὸ τόσες γενεές.

9) Τὰ νόθα παιδιὰ ἔχουν ἐκ φύσεως ἐλλείψεις καὶ ἀνωμαλίες.

Ἡ Φύσις κι' ἡ κληρονομικότης δὲν κάνουν καμμιὰ ἀπολύτως διάκρισι μεταξὺ γνησίων καὶ νόθων παιδιῶν. Τὰ νόθα μειονεκτοῦν κάποτε, γιατὶ βρίσκουν σοβαρὰ ἐμπόδια στὴ ζωή τους ἀπ' τὶς κοινωνικὲς προκαταλήψεις.

10) Οἱ ἠλίθιοι κι' οἱ ἐλαττωματικοὶ τύποι κάνουν περισσότερα παιδιά.

Εὐτυχῶς ὄχι. Ἀπεναντίας ἔχουν ἐλαττωμένη ἀναπαραγωγικὴ ἱκανότητα συχνὰ μάλιστα εἶνε ἐντελῶς στεῖροι.

11) Τὸ αἷμα τῆς μητέρας μπορεῖ νὰ γονιμοποιηθῆ μὲ ἀσφάλεια νιὸ μετάγγισι στὸ παιδί της.

"Οχι γιατὶ οἱ τύποι τοῦ αἵματος ἐξαρτῶνται ἀπὸ πολλοὺς κληρονομικοὺς παράγοντες καὶ τῶν δυὸ γονέων ἑπομένως εἶνε πιθανώτατο νὰ μὴ τὸ παιδὶ διαφορετικὸ αἷμα ἀπ' τὴ μητέρα του.

∞

"Ενα βιολὶ μήκους 32 γιλιοστῶν

"Ενας μουσικός, ἀπόφοιτος τοῦ Ὠδείου τῆς Λυών ὁ Μωϊσὶ Μπουνιᾶ κατώρθωσε ἔπειτα ἀπὸ συνεχεῖς προσπάθειες δώδεκα ἐτῶν, νὰ κατασκευάση ἕνα τέλειο βιολὶ... μήκους 32 γιλιοστῶν τοῦ μέτρου

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ τὰ καθαρτικὰ

Ἡ θεραπεία τῆς δυσκοιλιότητος

Πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ δυσκοιλιότητα, νομίζουν ὅτι ἀρκεῖ νὰ πάρουν ἕνα ὁποιοδήποτε καθαρτικὸ γιὰ νὰ ἀνακουφισθοῦν ἢ καὶ νὰ γίνουν καλά. Καὶ ὅμως τὰ καθαρτικά, ὅπως ἀναφέρει ὁ Δρ Λόγκαν Κλήντνινγκ, δὲν εἶνε πανάκεια γιὰ κάθε εἴδους δυσκοιλιότητα. Ἀντιθέτως, ὅποιος χρησιμοποιεῖ καθαρτικὰ ἢ κλύσματα, δὲν θὰ πάψη ποτὲ νὰ εἶνε δυσκολίος καὶ ἡ κατάστασίς του δ α ρ κ ῶ ς θὰ χειροτερευη, καὶ στὸ τέλος δὲν θὰ μπορῆ νὰ ζήση χωρὶς καθαρτικό. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ τὰ καθαρτικά, πολλὲς φορὲς εἶνε ἐπικίνδυνα. Εἶνε σχεδὸν σ' ὅλους γνωστὸ ὅτι στὴν περίπτωσι τῆς σκωληκοειδίτιδος, ἂν πάρη κανεὶς καθαρτικό, κινδυνεύει νὰ πάθη δ ά τ ο σ η τοῦ ἑντέρου καὶ νὰ πεθάνη. Ἐπειδὴ δὲ συνήθως οἱ ἄνθρωποι παίρνουν καθαρτικὰ ὅταν τοὺς πονῆ ἡ κοιλιά τους κι' ἐπειδὴ συνηθέστατα οἱ πόνοι αὐτοὶ ὀφείλονται σὲ σκωληκοειδίτιδα, οἱ περιπτώσεις θανάτων ἀπὸ τὴν αἰτία αὐτὴ φτάνουν στὰ 10% καὶ στὰ 25% πολλὲς φορές.

Τὰ καθαρτικὰ ὅμως προκαλοῦν ἀκόμη καὶ ἀσθένειες. Συνηθέστατα ὅποιος παίρνει καθαρτικὰ μπορεῖ νὰ δῆ στὸ δέρμα του ἐξανθήματα, προκαλούμενα ἀπὸ ἀλλεργικὴ ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ του, νὰ πάθη ἐκζέματα καὶ πυρετὸ καὶ ἕλκη στὸ στόμα. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ πάθη ἐρεθισμὸ τῶν ἐντέρων καὶ κοιλιακὲς γενικώτερα διαταραχές, σοβαρὰς μορφῆς.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ παίρνη κανεὶς χωρὶς νὰ ἐξετασθῆ, καθαρτικά. Ἡ δυσκοιλιότης εἶνε μιὰ παθολογικὴ κατάστασις, ποὺ κατὰ τὸν Δρα Ουήντεϋ, τοῦ νοσοκομείου τῆς Βοστώνης, προκαλεῖται συνήθως ἀπὸ τέσσερες αἰτίες. Πρώτη αἰτία εἶνε ἡ δυσανάλογη σὲ ὄγκο καὶ σκληρότητα τροφή. Ἡ δεύτερη αἰτία μπορεῖ νὰ βρίσκεται στὴν πέψι. Νὰ εἶνε δηλαδὴ τόσο τελεῖο, ὥστε νὰ γίνεται πλήρης ἀπορρόφησις τῶν τροφῶν καὶ νὰ μένουν ἔτσι σκληρὰ ὑπολείμματα στὰ ἔντερα ποὺ εἶνε δύσκολο νὰ βγοῦν διὰ τῆς φυσικῆς ὁδοῦ. Κατὰ τρίτον λόγον ἡ δυσκοιλιότης μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ σπασμοὺς ἢ σὲ μυϊκὴ ἀδυναμία τῆς κοιλιᾶς. Τέλος μπορεῖ νὰ ὀφείλεται καὶ σὲ συνήθεια. Ὑπάρχουν μάλιστα περιπτώσεις, ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι ὑπέφεραν ἀπὸ δυσκοιλιότητα, μόνο καὶ μόνο γιατί... νόμιζαν ὅτι ἦσαν δυσκοίλιοι. Καὶ στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἡ μόνη θεραπεία εἶνε νὰ ἀποβάλουν οἱ πάσχοντες τὴν ἐσφαλμένη ἀντίληψι τους καὶ μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ νὰ προσπαθήσουν νὰ «κόψουν» τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια.

Πάντως ἀπὸ ὁποιαδήποτε αἰτία καὶ ἂν προέρχεται ἡ δυσκοιλιότης, τὰ καθαρτικὰ δὲν τὴν θεραπεύουν, ἀλλὰ ἁπλῶς ἀνακουφίζουν τὸν πάσχοντα. Γιὰ νὰ μὴν εἶνε δὲ ἐπικίνδυνα πρέπει νὰ παίρνωνται πάντοτε ὕστερα ἀπὸ ὁδηγία γιατροῦ καὶ νὰ προτιμῶνται τὰ συνθετικὰ τοῦ μεθυλίου καὶ τῆς σελυλόζης, ποὺ δὲν ἀπορροφοῦν τὶς βιταμίνες Α καὶ Ο τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ εἶνε μάλλον ἀκίνδυνα.

"Αν ὅμως ἡ αἰτία τῆς δυσκοιλιότητος εἶνε παθολογική, αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ διαπιστώση γιατρός, ποὺ θὰ καθορίση καὶ τὸν τρόπο τῆς θεραπείας. Γιὰ νὰ γνωσθῆ ἡ αἰτία τῆς δυσκοιλιότητος, ἡ ἐξέτασις πρέπει νὰ εἶνε προσεκτική, κλινική, ἀκτινοσκοπική, ἀκόμη δὲ καὶ μὲ μεταβολισμό.

Ἀνάλογη κατόπιν μὲ τὴν αἰτία θὰ εἶνε καὶ ἡ θεραπεία εἴτε μὲ ἀλλαγὴ δ ι α ί τ η ς εἴτε μὲ εἰδικὲς π ρ ω ϊ ν ὲ ς ἀσκήσεις, εἴτε μὲ ἐνίσχυσι τοῦ ὀργανισμοῦ μὲ βιταμίνες Β1.

Ὡρισμένα καθαρτικὰ μπορεῖν στὴν ἀρχὴ μόνο τῆς θεραπείας, νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς βοηθητικὰ μέσα. Ὁπωσδήποτε κατὰ τοὺς γιατροὺς Ὄσκαρ Β. Μπητέα, τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γιουλαίην, Φράνσις Π. Μὰκ Κάρθυ, Τζέϊμς Β. Μόργκαν, Α. Κ. Κοῦστις, Π. Β. Χόρτον, Ἔντουαρντ Τ. Οὐήντεϋ καὶ Μ. Λ. Ταΐντες οἱ πάσχοντες ἀπὸ δυσκοιλιότητα, πρέπει κατὰ κανόνα νὰ ἀποφεύγουν τὰ καθαρτικὰ καὶ νὰ ὑποβάλλωνται σὲ λεπτομερῆ ἰατρικὴ ἐξέτασι.

∞∞∞

Θῦμα τῆς λαιμαργίας της

Μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες φῶκιες τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου πέθανε τελευταία μ' ἕναν τρόπο ἀπρόοπτο καὶ μυστηριῶδη. Ἡ αὐτοψία ποὺ ἔγινε στὸ πτῶμα της ἀπέδειξε ὅτι εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ καταπίνη τὰ παντὸς εἴδους νομίσματα ποὺ τῆς ἔδιναν οἱ θαυμαστές της... ἀντὶ νὰ τὰ πετάη στοὺς φύλακες, ὅπως συνήθιζαν ἄλλοι συνάδελφοί της τοῦ ζωολογικοῦ κήπου. Τὰ «σέντς» ποὺ τῆς ἔδιναν οἱ Ἀμερικανοὶ περιέχουν θευδάργυρο. Τὸ μέταλλο αὐτὸ μεταβάλλετο μέσα στὸ στόμαχό της σὲ χλωριοῦχο θευδάνυρο ποὺ ἐδηλητηρίασε σιγὰ σιγὰ τὸ ὡραῖο ζῶο.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
Τὰ ἐκλεκτότερα ποὺ ὑπάρχουν • ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ – ΠΑΤΗΣΙΩΝ

"Ενα ἀποκλειστικὸ ἄρθρο τῆς Τζόαν Μπέννετ

Οἱ τρεῖς γάμοι μου

Οἱ τελευταῖες εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ἱδρύθηκε ἐκεῖ μιὰ νέα ἑταιρεία ἡ «Ντιάνα-Πρωτούτυπον». Ἱδρυτοί της εἶνε ὁ Γουώλτερ Βάντζερ ὁ ὁρίτς Λάνγκ, ἡ Τζόαν Μπέννετ καὶ ὁ γνωστὸς σεναριογράφος Ντάντλεϋ Νίκολς.

Ποιὸς εἶνε ὁ Γουώλτερ Βάντζερ; Θὰ γνωρίζετε ἀσφαλῶς ὅτι εἶνε ἕνας μεγάλος παραγωγός. Ἴσως ὅμως νὰ μὴ ξέρετε ὅτι εἶνε ὁ τρίτος κατὰ σειρὰν σύζυγος τῆς Τζόαν Μπέννετ. Στὸ κατωτέρω της ἄρθρο ἡ ἴδια ἡ γόησσα μᾶς ἐξηγεῖ γιατὶ παντρεύτηκε τρεῖς φορές:

Γεννήθηκα στὸ Παλισσάιντς τοῦ Νιοῦ-Τζέρσεϋ στὶς 27 Φεβρουαρίου τοῦ 1910. Εἶμαι κόρη τοῦ Ρίτσαρντ Μπέννετ καὶ τῆς Ἀδριανῆς Μόρισσον, ὁ παπποῦς μου ὁ Λούϊς Μόρισσον καὶ ἡ γιαγιά μου ἡ Ρόζα Γιούντ κατάγονται ἀπὸ παλαιὲς Σκωτσέζικες οἰκογένειες περιφήμων ἠθοποιῶν. Ὅπως βλέπετε λοιπὸν ἔχω μέσα στὶς φλέβες μου τὸ πιὸ ἀγνὸ καλλιτεχνικὸ αἷμα.

Ἀδελφές μου εἶνε δυὸ ἀνυπόφορες γυναῖκες ἡ Κωνστάνς καὶ ἡ Βαρβάρα. Ὁ πατέρας μου, ὁ Ρίτσαρντ Μπέννετ ἦταν πασίγνωστος ἠθοποιὸς τοῦ Μπροντγουαίη κι' ἔτσι, ὅπως καταλαβαίνετε μεγαλώσαμε στὴν Νέα Γιόρκη μέσα σ' ἕνα ὀνειρῶδες καλλιτεχνικὸ περιβάλλον. Ἀπὸ μικρὲς ἀγαπήσαμε τὸ θέατρο καὶ τὸ ὀνειρό μας ἦταν νὰ γίνωμε κι' ἐμεῖς μεγάλες καλλιτέχνιδες.

Ὅταν ἡ Βαρβάρα ἔγινε 15 χρόνων, ἔκανε ἕνα θριαμβευτικὸ ντεμποῦτο στὸ Μπροντγουαίη. Τὸ παράδειγμά της ἀκολούθησε ἡ Κόννυ ποὺ γρήγορα ἐγκατέλειψε τὸ θέατρο γιὰ τὸν κινηματογράφο.

Δὲν μπορούσα φυσικὰ νὰ παρεκβῶ τὶς οἰκογενειακὲς παραδόσεις. Ἔπρεπε νὰ γίνω κι' ἐγὼ ἠθοποιός!

Σὲ ἡλικία 13 ἐτῶν ἔφυγα μὲ τὴν μητέρα μου γιὰ τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ τὸ μόνο ποὺ μοῦ ἄρεσε ποσὸν οἱ... Βερσαλλίες. Γρήγορα λοιπὸν ἐπεισα τὴν μητέρα μου νὰ φύγωμε γιὰ τὸ Λονδίνο.

Μιὰ νύχτα ἐμεθυ μιὰ εἴδησι ποὺ μ' ἔκανε ἄνω κάτω: Ἡ Κωνστάνς εἶχε παντρευτῆ τὸν πολυεκατομμυριοῦχο Τσάρλυ Ἀλαντ ποὺ τὴν ἀπήγγειλε καὶ τὴν ἐπῆγε στὸ Παρίσι.

Κι' ἐγὼ ἐμενα κλεισμένη στὴ «Σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν», φορῶντας τὴν μπλούζα τῆς μαθήτριας. Γιὰ νὰ παρηγορηθῶ κάπως, ἄρχισα ν' ἀγαπῶ περισσότερο τὸν Τζὼν ἕναν Ἀμερικανὸ φοιτητὴ τῆς Ὀξφόρδης τὸν ὁποῖο εἶχα γνωρίσει σὲ μιὰ ἐκδρομὴ στὶς ὄχθες τοῦ Τάμεσι.

Ὁ Τζὼν δὲν μοῦ μιλοῦσε ποτὲ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἦταν ἕνα πολὺ παράξενο παιδί. Μ' ἀπέφευγε διαρκῶς κι' αὐτὸ ἀκριβῶς μ' ἔκανε νὰ πιστεύω πὼς μὲ λάτρευε.

Μιὰ μέρα τέλος πῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφασι. Μὲ πλησίασε κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιὰ καὶ μὲ ρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

— Μίς Τζόαν, θέλετε νὰ παντρευτοῦμε;

— Γιές Τζὼν ποὺ ἀπάντησα μᾶλλον ἀστεία γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ λιποθυμοῦσε ἀπ' τὴ συγκίνησι.

— Εἶμαι γυιὸς τοῦ Μάστιν Φὸξ ἀπὸ τὴν Οὐάσινγκτων, προσέσε ξεροκατσίνενσες.

— Τοῦ Φὸξ, τοῦ πολυεκατομμυριούχου; τὸν ρώτησα κατάπληκτη.

— Γιές Τζόαν! μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Παρ' ὀλίγο τότε νὰ λιποθυμήσω ἐγώ.

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1928 ἐγιναν οἱ γάμοι μας στὸ Λονδίνο. Λίγο ἀργότερα φεύγαμε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ἐγκατασταθήκαμε στὸ Λὸς Ἀντζελες.

Ὁ νεαρὸς σύζυγός μου ὅμως εἶχε κάνει ἕνα μεγάλο σφάλμα: Δὲν εἶχε ζητήσει τὴν συγκατάθεσι τῶν δικῶν του. Ἔτσι ὁ γάμος μας προκάλεσε θυελλα διαμαρτυριῶν. Οἱ γονεῖς του τὸν θεωροῦσαν «θῦμα μου» καὶ ὁ πατέρας του τὸν ἀπείλησε νὰ τὸν ἀποκληρώση.

Ὅλα αὐτὰ δυσαρέστησαν τὴν οἰκονένειά μου καὶ ἡ Βαρβάρα μὲ συμβούλεψε νὰ ζητήσω διαζύγιο.

Μετὰ τὴν ἐκδοσι τοῦ διαζυγίου μου ἀρχισα νὰ κάνω τὸ πρῶτα μου βήματα στὸ θέατρο. Ἐν τῷ μεταξὺ γεννήθηκε ἡ Ντιάνα καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ φροντίσω ὄχι μόνο γιὰ τὸ δικό μου μέλλον ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ μου.

Ὁ πατέρας μου μὲ πῆρε στὸ θέατρο ὅπου ἐργαζότον αὐτὸς καὶ ἀρχισα νὰ κάνω πρόβες σ' ἕνα ἔργο τοῦ συγγραφέως Τζένε Μάρκεϋ ποὺ εἶχε γίνει διάσημος μὲ τὸ πρῶτο του δρᾶμα. Ὁ πατέρας μου ἐκτιμοῦσε πολὺ τὸ ταλέντο του καὶ τοῦ ἔδειχνε ἐξαιρετικὴ συμπάθεια.

Τὸ δεύτερο ἔργο τοῦ Τζένε ἐξαστλήθηκε ἀπὸ μένα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία μου. Μοῦ ἀνέθεσαν τὸν ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας. Ἂν θριάμβευα ἐγώ, θὰ εἶχε τὴν ἴδια τύχη καὶ τὸ ἔργο.

Ἡ πρεμιέρα μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν θρίαμβος ἦταν ὅμως ἐπιτυχία. Ἀπὸ τὸ ἰδιο ἐκεῖνο βράδυ τῆς πρεμιέρας, μεταξὺ πρωταγωνίστριας καὶ συγγραφέως δημιουργήθηκε μιὰ μεγάλη οἰκειότης ποὺ δὲν ἄργησε νὰ κατοληξη σ' ἕνα τουφερὸ αἴσθημα.

Ὁ Τζένε μάλιστα δὲν ἀγαποῦσε μονάχα ἐμένα, ἀλλὰ καὶ τὴν κόρη μου Ντιάνα. Τὸ 1932 παντρευόμουν λοιπὸν γιὰ δεύτερη φορά.

Ὅλοι πίστεψαν πὼς ὁ γάμος μου αὐτὸς θὰ μοῦ ἐξασφάλιζε τὴν εὐτυχία.

Μερικοὺς μῆνες μετὰ τὴν γέννησι τῆς κόρης μας, τῆς Μελίντας ἀκούοντας τὴν συμβουλὴ τοῦ συζύγου μου ἐγκατέλειψα τὸ θέατρο γιὰ τὸν κινηματογράφο. Στάθηκα ὅμως πολὺ ἄτυχη στὰ πρῶτα μου βήματα.

Μιὰ μέρα κατὰ τὸ «γύρισμα» μιᾶς ταινίας ἔπεσα ἀπὸ τὸ ἄλογο σὲ μιὰ σκηνὴ ἱππασίας καὶ χτύπησα σοβαρά. Μὲ μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο ὅπου ἐμεινα ἀκίνητη ἐξη ὁλόκληρους μῆνες.

Ἡ ζωή μου ἔχασε ἔτσι τὴ χαρὰ καὶ τὴν ὁμορφιά της. Οἱ ἑξη αὐτοὶ μῆνες στὸ νοσοκομεῖο κατέστρεψαν τὴν εὐτυχία μου. Ὁ Τζένε Μάρκεϋ μὲ ξέχασε γρήγορα καὶ παρασύρθηκε σὲ διάφορες περιπέτειες μὲ ἄλλες γυναῖκες. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ μόλις βγῆκα ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο ζήτησα διαζύγιο.

Ἀφοσιώθηκα κατόπιν στὸν κινηματογράφο καὶ δὲν περίμενα πιὰ τίποτε ἀπ' τὴ ζωή. Δὲν μ' ἐνδιέφερε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παιδιά μου, τὴ Ντιάνα καὶ τὴ Μελίντα.

Ἡ καρδιά μου ἦταν βαθειὰ πληγωμένη. Εἶχα χάσει τὸ ἄρωμα τῆς ζωῆς. Ἀπογοητευμένη ὅπως ἤμουν τὰ ἔβλεπα ὅλα μαῦρα καὶ δὲν ἔλπιζα νὰ ξαναφτιάσω τὴ ζωή μου.

Ναί ὑπάρχουν περιστάσεις ποὺ νομίζη κανεὶς πὼς ὅλα χάθηκαν πειά, πὼς τὸ στάδιό του τερματίσθηκε πὼς δὲν ἔχει νὰ ἐλπίζη σὲ τίποτε.

Ὁ παραγωγὸς Γουώλτερ Βάντζερ μ' ἔκανε ὅμως νὰ ξαναβρω τὸ θάρρος μου καὶ μὲ βοήθησε νὰ γίνω πραγματικὰ μεγάλος ἀστέρας.

"Οταν μοῦ ζήτησε μιὰ μέρα τοῦ 1939 νὰ γίνω γυναίκα του, δὲν βρῆκα τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῶ γιατὶ τὸν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ. Ἔτσι τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1940 παντρεύτηκα γιὰ τρίτη φορά. Καὶ εἶμαι βεβαία πὼς εἶνε καὶ ἡ τελευταία! Μὲ τὸν Γουώλτερ ἀπόκτησα καὶ τρίτη κόρη: τὴν Στεφανία.

ΤΖΟΑΝ ΜΠΕΝΝΕΤ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο - λαγὲς
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Βυζαντινὴ νότα μουσικῆς. 2) Βρίσκεται μπροστά σας αὐτὴ τὴ στιγμή. 3) Ἔργο ἐκτελούμενο συνήθως ἀπὸ μικρὰ πλοιάρια. 4) Ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας. — Μέρος κάθε σπιτιοῦ. 5) Ἄλλη νότα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. — Ὁλόκληρο (καθ.). 6) Πιατέλλα, γαβάθα (ἰταλ.). 7)

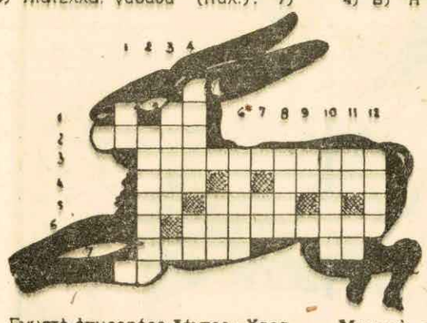

Γνωστὸ ὁπωροφόρο δέντρο. — Χαρακτηριστικὰ ἐκλεκτῆς ποιότητος. 8) Ἄρβορο (πληθ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Νότα μουσικῆς. 2) Ἐπίρρημα ποὺ μᾶς θυμίζει ἡ φυγὴ τοῦ λαγοῦ τῆς εἰκόνας μας. 3) Τὸ πιὸ σημαντικὸ νησὶ τῶν Ἀντιλλῶν. 4) Σύνολο δεμένων ὁμοειδῶν πραγμάτων. — Νότα μουσικῆς. 5) Μέτρο βάρους. 6) Διαφανὴς ὕλη. 7) Διφθογγος ἀλλὰ καὶ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. 8) «Τζίν...» Βεντέττα τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου. 9) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (γεν). 10) Ἐλαχιστη ποσότης ὑγροῦ. 11) Δυὸ ὅμοια φωνήεντα. — Νότα μουσικῆς. 12) Τροφὴ ζώων (πληθ.).

Δ.

Μαγικὸ γράμμα

Ἀλλάζοντας ἕνα γράμμα τῶν κατωτέρω δημοσιευομένων λέξεων μ' ἕνα ἄλλο, πάντοτε τὸ ἴδιο, προσπαθῆστε νὰ σχηματίσετε ἄλλες τόσες λέξεις :

ΠΟΝΟΣ, ΞΕΝΟΣ ΑΠΩΝ ΑΥΡΑ, ΠΕΡΑΣ, ΑΦΡΟΣ, ΛΟΦΟΣ, ΤΑΦΟΣ

Δημῶδες αἴνιγμα

Στὴ φύσι εἶμαι σκοτεινό,
Στὴ χρῆσι κοκκινίζω
κι' ἀφοῦ μὲ μετοχειριστῆς,
λιγνεύω καὶ ἀσπρίζω.

Διδυμόλεξον

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ μὲ τὸν παράξενο τίτλο ἔχει γίνει πολὺ τῆς μόδας στὸ ἐξωτερικό, σὲ σημεῖο ν' ἀντικαταστήσῃ ἐν μέρει τὸ σύνηθες σταυρόλεξο.

Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται : Στὴ στήλη Β τοποθετεῖτε μιὰ λέξι στὴν κάθε γραμμὴ βάζοντας ἀπὸ ἕνα γράμμα μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο (π. χ. ΤΟΠΟΣ). Στὰ γράμματα τῆς λέξεως αὐτῆς προσθέτετε ἕνα νέο γράμμα γιὰ νὰ σχηματίσετε τὴ λέξι ποὺ θὰ τοποθετήσετε μέσα στὰ τετραγωνίδια τῆς στήλης Α (π. χ. Ρ + ΤΟΠΟΣ = ΤΡΟΠΟΣ).

Συγχρόνως τὸ προστεθὲν γράμμα τὸ βάζετε καὶ στὴ στήλη «Χ». Γιὰ νὰ βρῆτε τώρα τὴ λέξι τῆς ἰδίας σειρᾶς ποὺ θὰ τοποθετήσετε στὴ στήλη «Γ», θὰ ἀφαιρέσετε ἕνα γράμμα τῆς λέξεως τῆς στήλης «Β» (π. χ. ΤΟΠΟΣ − Τ = ΟΠΟΣ). Καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ ποὺ ἀφαιρέσατε τὸ τοποθετεῖτε καὶ στὴ στήλη «Ψ».

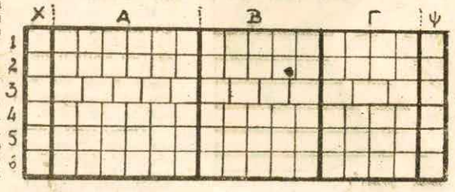

Κατωτέρω σᾶς δίνομε αὐτούσιες ἐξηγήσεις ὅλων τῶν λέξεων. Ἐὰν βρῆτε τὴν σωστὴν λύσι τοῦ παιγνιδιοῦ, τότε μέσα στὶς στῆλες Χ καὶ Ψ θὰ μπορέσετε νὰ διαβάσετε καθέτως τὰ ὀνόματα δυὸ ἑλληνικῶν νησιῶν.

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

1) Β) Σύνολο ὁμοειδῶν πραγμάτων. Α) Ὁμὰς κακοποιῶν. Γ) Εἶδος καπνοῦ κιτρίνου χρώματος (τουρκ.).

2) Β) Ἀστέγαστος χῶρος γύρω ἀπὸ ἕνα σπίτι (πληθ. καθαρ.). Α) Ἀπαραίτητη σὲ μιὰ θεατρικὴ σκηνή. Γ) Ἀλφόνσος... : Γάλλος συγγραφεύς.

3) Β) Φτιάχνω φόρεμα. Α) Μετακινῶ κάτι σέρνοντάς το. Γ) χρονικὸ διάστημα.

4) Β) Ἡ χεραδνησος τοῦ... ἔχει ἐπονομασθῆ ἡ «πυριτιδαποθήκη τῆς Εὐρώπης». Α) Ἄνθρωπος πρωτόγονος καὶ ἀσχημος (μεταφορ.). Γ) Ἐντομον (καθ.).

5) Β) 10.000 πράγματα. Α) Καρποφόρο δέντρο (δημ.). Γ) Εὐώδη ἔλαια.

6) Β) Ἀποκτᾶται μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου. Α) Ἀριστικὸν κράτος. Γ) Πρόθεσις.

Ἐπαναλαμβάνομε ὅτι καθέτως μέσα στὶς στῆλες Χ καὶ Ψ πρέπει νὰ ἀχνιατιοῦν τὰ ὀνόματα δύο ἑλληνικῶν νησιῶν.

Δ.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

— Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σ' ἔκανα νὰ περιμένῃς Μπέλλα, μὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ συναδεύσω στὸν ἀποψινὸ χορό...

— Μὰ σοῦ μοῦ εἶπες νὰ περιμένω νὰ ξυριστῇς. Γιατί τώρα ἀλλαξες γνώμη ;

— Γιατί ἔκανα ἐκεῖνο ποὺ σοῦ εἶπα καὶ εἶνε περασμένες δέκα !... Τί ἔκανε ;

Λογοπαικτικὸ αἴνιγμα

Οἱ χωρισμοὶ δὲν εἶνε χωρισμοί.
Ἀλλ' οἱ ἑνώσεις εἶνε χωρισμοί.
Πῶς γίνεται αὐτό ;

Στοιχειέγριφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
στὸ στρατὸ ἐὲ νὰ μὲ βρῆς.
Ἂν τὴ μέση μοῦ ἀλλάξῃς
γίνομαι ὕψωμα τῆς γῆς.

Τονόγριφος

Μὲ τὸν τόνο στὸν αὐχένα
Εἶμαι δέντρο ποὺ φυλλώνει.
Μὲ τὸν τόνο μου στὰ πόδια,
εἶμαι ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι.

Οἱ πέλεις

Σὲ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας, γράψετε τὰ ὀνόματα ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρων πόλεων τοῦ κόσμου, ποὺ τὸ ὄνομά τους ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ Μ καὶ νἀκουν πληθυσμὸ ἀπὸ 500.000 καὶ πάνω.

Ἂν τὶς βρῆτε ὅλες, πρέπει νἄναι 13.

Γεῦμα ἀθλητῶν

Σ' ἕνα γεῦμα ἀθλητῶν, κάποιος παρετήρησε ὅτι 75 ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ἦσαν ποδοσφαιρισταὶ καὶ ὅτι τὰ 60 % τῶν παρόντων ἔπαιζαν τέννις.

Σὲ λίγο ὅμως ἔκανε ἄλλη μιὰ παρατήρησι : ὅτι τὰ ἕνα πέμπτο τῶν ἀθλητῶν ποὺ εἶχαν λάβει μέρος στὸ γεῦμα ἔπαιζαν καὶ τὰ δυὸ παιγνίδια καὶ ὅτι τοὺς εἶχε ὑπολογίσει καὶ στὶς δυὸ κατηγορίες.

Μπορεῖτε τώρα γνωρίζοντας τὰ ἀνωτέρω νὰ βρῆτε πόσοι ἦσαν οἱ ἀθλητὰι ποὺ παρεκάθησαν στὸ γεῦμα αὐτό ;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 124

ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΕΙΑ
χωρὶς ἐργάτες

Ἡ χρησιμοποίησις τῶν καυσίμων ἀερίων

Εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀνθρακωρυγείων θὰ λειτουργοῦν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, χωρὶς ἐργάτες ἀνθρακωρύγους. Ἡ δοκιμὴ ποὺ ἔγινε ἤδη σ' ἕνα ὀρυγεῖο τῆς Ἀλαμπάμα, ἐπέτυχε ἀπόλυτα.

Οἱ γενικὲς γραμμὲς τῆς μεθόδου εἶνε οἱ ἑξῆς: Τὰ ὑπόγεια κοιτάσματα τοῦ κάρβουνου ἀναφλέγονται μὲ «βόμβες» μαγνησίου. Ἔπειτα διαβιβάζονται μὲ σωλῆνες ἀέρας, ὀξυγόνο ἢ ὑδρατμοί, ποὺ συντηροῦν τὴ φωτιά, ἑνώνονται μὲ τὸ κάρβουνο καὶ παράγουν καύσιμα ἀέρια, τὰ ὁποῖα βγαίνουν ἀπὸ ἄλλους σωλῆνες καὶ χησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν κίνησι ἐργοστασίων ἢ τὴ θέρμανσι σπιτιῶν. (Κάπως ἔτσι λειτουργοῦσαν καὶ τὰ πασίγνωστα.. κι' ἀνεκδιήγητα γκαζοζέν τῆς Κατογῆς!).

Ἡ μέθοδος αὐτὴ παρουσιάζει τὰ ἑξῆς πλεονεκτήματα: 1) Καταργεῖ τὴν κοπιαστικὴ κι' ἐπικίνδυνη ἐργασία τῶν ἀνθρακωρύγων. 2) Λιγοστεύει τὸ κόστος τῆς καυσίμου ὕλης. 3) Τὰ παραγόμενα ἀέρια μποροῦν, μὲ κατάλληλη γηπικὴ κατεργασία, νὰ μεταβληθοῦν σὲ βενζίνη — πράγμα σπουδαῖο, ἐφ' ὅσον τὰ γνωστὰ κοιτάσματα πετρελαίου τῆς Ἀμερικῆς ὑπολογίζεται ὅτι ἀσκοῦν μόλις γιὰ 10 ἢ 20 γρόνια ἀκόμη.

Δὲν πρόκειται ὡστόσο γιὰ καινούργια ἰδέα. Ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων Οὐίλλιαμς Σίμενς ὑπέδειξε γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὴ τὴ μέθοδο πρὸ 80 ἐτῶν. Ἀργότερα, τὸ 1912 σὲ μιὰ σύσκεψι ποὺ ἔγινε στὸ Λονδῖνο γιὰ τὴν κατάργησι τῆς καπνιᾶς, ὁ ἴδιος Οὐίλλιαμ Ράμσαιη συνέστησε νὰ ἐφαρμοσθῆ ἕνα τέτοιο σύστημα στὰ ἀνθρακωρυγεῖα οὕτως ὥστε τὰ ἐργοστάσια νὰ μὴν καίνε πιὰ κάρβουνο ποὺ καπνίζει, ἀλλὰ ἀέρια παραγόμενα μέσα στὰ ὀρυγεῖα.

Ὁ Λένιν, ποὺ ἦταν τότε πολιτικὸς ἐξόριστος στὴν Κρακοβία, διάβασε τὴν ποότασι τοῦ Ράμσαιη κι' ἔγραψε ἕνα σγετικὸ ἄοθρο στὴν «Πράβδα». Ὅταν δέ, μετὰ 5 γρόνια, ἀνέβηκε στὴν ἐξουσία, διάταξε νὰ γίνουν ποακτικὲς ἔρευνες πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι.

Ἔτσι, στὴν ἀρχὴ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ἡ Ρωσσία ἐφήρμοσε ἤδη αὐτὴ τὴ μέθοδο, γιὰ τὴν τροφοδότησι πολλῶν μεγάλων ἐργοστασίων μὲ καύσιμα ἀέρια. Σήμεοα, ὑπάργουν ἀκόμη περισσότερες τέτοιες ἐγκαταστάσεις.

Γιὰ τὰ πειράματα τῆς Ἀλαμπάμα, οἱ Ἀμερικανοὶ μηγανικοὶ διάλεξαν μιὰ στενὴ, γερσόνησο, ὅπου ὑπῆργε ἕνα στοῶμα κάρβουνου πάγους 1 μέτρου, σὲ βάθος 10 μέτοων. Μὲ μιὰ βαθειὰ τάφοο, γώοισαν τὸ κομμάτι αὐτὸ ἀπ' τὸ ὑπόλοιπο κοίτασμα, οὕτως ὥστε νὰ μὴν ὑπάοχη ὁ κίνδυνος νὰ μεταδοθῆ ἡ ὑπέγεια πυοκαϊά. Ἄνοιξαν κατόπιν δυὸ παοάλληλες ὑπέγειες στοές, ποὺ ἑνωνόντουσαν μεταξύ τους στὸ τέλος τους μὲ μιὰν ἄλλη κάθετη.

Πάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν κάθετη στοὰ ἄνοιξαν τούπες κατακόουφες, ὅπου ἐγκατέστησαν διάφοοες συσκευὲς καὶ ὄογανα ἐλέγγου. Μιὰ ἀντλία δημιουογοῦσε ρεῦμα ἀέοος, ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὴ μιὰ στοὰ κι' ἔβγαινε ἀπ' τὴν ἄλλη.

Μεοικὲς βόμβες μαγνησίου, ποὺ ἀίγθηκαν ἀπ' τὶς κατακόουφες τούπες, ἔβαλαν φωτιὰ στὸ κάοβουνο. Σὲ 3 ὧοες, ἡ θεομοκοσία του εἶγε φτάσει τοὺς 550 βαθμούς. Διογετεύθηκαν τότε οξυγόνο καὶ ὑδοατμοὶ σὲ διάφοοες ἀναλογίες. Καὶ, κάθε φοοά, οἱ εἰδικοὶ ἐξέταζαν τὰ καύσιμα ἀέοια ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' τὴ στοά, γιὰ νὰ ἐξακοιβώσουν ποιὸ ἦταν τὸ καλύτεοο.

Τὰ πειράματα διήκεσαν ἐπὶ 50 μέοες κατὰ συνέγειαν. Ἔπειτα οἱ μηγανικοὶ κατέκλυσαν τὶς στοὲς μὲ νεοὸ γιὰ νὰ σβύσουν τὴ φωτιά. Μιὰ ἐπιτοπία ἐξέτασις τοὺς ἔπεισε ὅτι ἡ ὑπόγεια πυοκαϊὰ εἶνε καταβοογθίσει ἕνα μεγάλο μέοος τοῦ κάοβουνου, ἀφήνοντας μόνο στάντες καὶ κῶς.

Μετὰ τὴν ἐπιτυγία τοῦ πειοάματος, ποόκειται τώοα ν' ἀογίσῃ ἡ ποακτικὴ ἐφαομογὴ αὐτῆς τῆς μεθόδου. Ἂν γενικευθῆ καὶ τελειοποιηθῆ, θὰ σταματήσουν οἱ τοαγωδίες τῶν ἀνθοακωούγείων, καὶ τὰ συγνὰ πολύνεκοα δυστυγήματα ποὺ συμβαίνουν ἐκεῖ κάτω κάθε τόσο.

❂❂❂

Αὐτόματες συσκευὲς

Στὶς γωνίες τῶν κεντοικῶν δοόμων τῆς Νέας Ὑοοκης ἀογισαν νὰ ἐγκαθίστανται αὐτόματες συσκευές, ποὺ ἀνάλογα μὲ τὸ νόμισμα ποὺ ῥίγνει κανεὶς μέσα σ' αὐτές, τοὺ ποοσφέοουν ἕνα ζευγάοι κάλτσες (ἀνδοικὲς ἢ γυναικεῖες) βοῦοτσες γιὰ τὰ δόντια, σάντουϊτς καὶ παγωμένον καφέ.

Τὸ ποιηματάκι σας

Βαβὰ

Μὲ ματωμένο τὸ γεράκι
τρέχει, φωνάζει τὸ παιδί.
Γιὰ νὰ περάσῃ ὁ πόνος ποέπει
εὐθὺς ἡ μάνα του ναοθῆ.

Πρόβαλε κείνη, καθὼς πάντα!
Μὰ εἶν' ἡ καοδοῦλα του βαοειά,
κι' ὅλο κι' ἀνεβοκατεβαίνει
δυοια μὲ φουσκοθαλασσιά.

Μὰ τὴν πληγὴ φυσᾷ ἡ μανοῦλα
καὶ μόλις φύσηξε, ὦ! γαοά!
Χάθηκε ἀμέσως τὸ βαβά του,
ἔτσι, σὰ νάκανε φτεοά!

ΜΩΡΙΣ ΜΟΡΕΛ

❂

Παιδικὸ χιουμοο

Φ ο ῥ ό σ ω : Μαμά, τί κοῖμα ποὺ δὲν ἦταν τὸ μῆλο ποὺ ἔδωσε ἡ Εὔα στὸν Ἀδὰμ σκουληκιασμένο.

— Γιατί, παιδάκι μου;

— Γιατὶ τότε ὁ Ἀδὰμ δὲν θὰ τὸ τοῶγε καὶ θὰ ἤμαστε ὅλοι ἀκόμα στὸν Παοάδεισο.

★

Ἡ μ η τ έ ῥ α : Κλεῖσε Κώστα, τὸ παοάθυοο καὶ κάνει κοῦο ἔξω...

Ὁ Κ ω σ τ ά κ η ς : Καὶ σὰν τὸ κλέσω θὰ κάνη ζέστη ἔξω;

★

Ὁ μικοὸς Τοτὸς ἔμαθε, ὕστεοα ἀπὸ κάμποσες ἡμέοες, ὅτι ἕνὸς φίλου του ποὺ ἔμενε στὴν ἐξοχή, πέθανε ἡ μητέοα του καὶ τοῦ ἔγοαψε ἕνα συλλυπητήοιο γοάμμα τὸ ὁποῖο ἀογίζε ἔτσι:

«Ἡ ἐπιστολή μου ἔογεται βέβαια κ α τ ό π ι ν ἐ ο γ α τ ῆ ς»!...

★

— Μὰ καϋμένε Γιάννη, δὲν κατώοθωσες καὶ σὺ νὰ πῆς ποτὲ δυὸ λέξεις μάθημα. Ὅταν σὲ βγάζω πάντα σκύβεις τὸ κεφάλι καὶ μένεις ἄφωνος.

— Ἀπὸ.. σεβασμὸ σὲ σᾶς, κύοιε καθηγητά!

❂

Ὁ μ ι κ ῥ ὸ ς : Δὲν μποῶ νὰ καταλάβω γιατὶ κουοάζεσαι νὰ μὲ ἀλλάζῃς ἀφοῦ ξεοεῖς ὅτι σὲ 5 λεπτὰ θὰ λεοωθῶ πάλι!

Τὸ παραμυθάκι σας

Ὁ κυνηγὸς καὶ τὸ σμαράγδι

Ἡ μόνη κληοονομιά, ποὺ τοῦ εἶγε ἀφ'σει ὁ πατέοας του, ἦταν ἕνα παλιὸ τουφέκι καὶ μιὰ πολυάοθοη οἰκογένεια. Μὲ τὸ τουφέκι ἔποεπε νὰ ζήσῃ ὅλη ἡ οἰκογένεια. Κι' ὁ Σαχοεδίν, ὁ νεαοὸς κυνηγός, τοιγυοιοῦσε ὅλη μέοα στὰ βουνὰ καὶ κάτι χτυποῦσε.

Μιὰ μέοα, ξαπλώθηκε κάτω ἀπὸ τὸ καταπάοσινο φύλλωμα ἑνὸς δέντοου, ποὺ, στὴ ῥίζα του, ἔτοεγε τὸ νεοὸ μιᾶς πηγῆς.

Ξαφνικά, ὁ Σαχοεδὶν διέκοινε, στὸ βυθὸ τῆς πηγῆς, κάτι ποὺ ἔλαμπε. Βύθισε τὸ χέοι του καὶ τοάβηξε μιὰ πεοίφημη πέτοα, ποὺ ἀστοαποβολοῦσε. Πῆγε καὶ τὴν ἔδειξε στὴν πολιτεία, κι' οἱ χουσικοὶ του εἶπαν πὼς ἦταν τὸ ὡοαιότεοο σμαοάγδι ποὺ ὑπῆοχε στὸν κόσμο, καὶ τὸν συμβούλεψαν νὰ τὸ πάῃ στὸ Βασιλιά.

Ἔφυγε λοιπὸν γιὰ τὴν πεοωτεύουσα, μαζὶ μὲ τέσσεοες ἄλλους ταξιδιῶτες. Ἀλλά, τὴν ἡμέοα ποὺ ἦταν νὰ παοουσιαστῇ στὸ παλάτι, εἶδε πὼς τοῦ εἶγαν κλέψει τὸ πολύτιμο σμαοάγδι. Παοουσιάστηκε τότε κλαίγοντας στὸ Βασιλιὰ καὶ τοῦ διηγήθηκε τί εἶγε πάθει. Ἐκεῖνος διάταξε ἀμέσως νὰ πιάσουν τοὺς τέσσεοες ταξιδιῶτες καὶ νὰ τοὺς κλείσουν στὴ φυλακή.

Ὁ Βασιλιὰς εἶγε γιὰ καλύτεοο σύμβουλό του τὴν Ἀϊσά, τὴ νεώτεοη κόοη του, ποὺ ἦταν πανέξυπνη καὶ πανέμοοφη. Ὅταν τὴ οώτησε, ἐκείνη τὸν συμβούλεψε:

— Θὰ πεοιποιθῆς τοὺς τέσσεοες ταξιδιῶτες, σὰ νὰ ἦσαν καλεσμένοι σου τόσο, ὥστε νὰ ξεχάσουν τὴν κατηγοοία ποὺ τοὺς βαοαγνει. Τ' ἄλλα εἶνε δική μου δουλειά.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέοες, ἡ Ἀϊσὰ κάλεσε τοὺς τέσσεοες ταξειδιῶτες, κι' ἀφοῦ ἔφαγαν μαζὶ τοὺς διηγήθηκε:

— Ἦταν μιὰ φοοὰ ἕνας Βασιλιὰς κι' εἶγε μιὰ κόοη. Ὅταν ἦταν ἑφτὰ γοονῶν, ἡ Βασιλοπούλα κατέβηκε μιὰ μέοα στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ καὶ θέλησε νὰ κόψῃ ἕνα μεγάλο ὄμοοφο τοιαντάφυλλο. Ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ βγῆκε μποοστά της ὁ γιὸς τοῦ κηπουοοῦ καὶ τῆς εἶπε: «Θὰ σ' ἀφίσω νὰ κόψῃς αὐτὸ τὸ τοιαντάφυλλο, μόνο ἂν μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς, ὅταν παντοευτῆς, ποοτοῦ σμίξῃς μὲ τὸν ἄντοα σου θαοθῆς νὰ μὲ βοῆς». Ἡ Βασιλοπούλα τὸ ὑποσχέθηκε κι' ἔκοψε τὸ τοιαντάφυλλο.

» Ἀλλὰ τὰ γοόνια πέοασαν, κι' ἕνα ποιγκηπόπουλο τὴν ἀγάπησε κι' ἔγιναν οἱ γάμοι τους. Τὸ ποῶτο βοάδυ, ἡ Βασιλοπούλα διηγήθηκε στὸν ἄντοα της τὴν παλιὰ ἱστοοία μὲ τὸ τοιαντάφυλλο καὶ τὸν παοακάλεσε νὰ τῆς ἐπιτοέψῃ νὰ κοατήσῃ τὸν ὅοκο της. Ἐκεῖνος τῆς εἶπε: «Φοόντισε μόνο νὰ μὴν πληγωθῆς ἀπὸ κανένα κλαδί, καθὼς θὰ πεονᾶς, στὰ σκοτεινά, τὸν κῆπο». Καί, φιλώντας την στὸ μέτωπο, τὴν ἄφισε νὰ φύγῃ.

» Καθὼς πεονοῦσε τὸν κῆπο ἡ Βασιλοπούλα, ἔπεσε πάνω σ' ἕνα λησταῖ, ποὺ παοαμόνευε πίσω ἀπὸ κάποιο θάμνο. Τῆς ἔβγαλε τὸ μαχαίοι στὸ λαιμὸ καὶ θέλησε νὰ τὴ λησταύνῃ ἀπὸ τὰ στολίδια τοῦ γάμου ποὺ φοοοῦσε. «Μὲ βάζεις σὲ πολὺ δύσκολη θέση, τοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη ἡ ποιγκήπισσα, γιατὶ ἐγὼ ὑποσχέθηκα νὰ πάω, ἔτσι στολισμένη, στὸ γυιὸ τοῦ κηπουοοῦ...». Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν παλιὰ ἱστοοία. Ὁ λησταὶς τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ.

» Πιὸ πέοα, βγῆκε μποοστά της ἕνας λύκος, κι' ὡοµησε νὰ τὴ φάῃ. Πάλι ἡ Βασιλοπούλα τοῦ μίλησε μὲ καλωσύνη, καὶ μπόοεσε νὰ συνεχίσῃ τὸ δοόμο της.

» Ἔφτασε τέλος ἐκεῖ ποὺ τὴν πεοίμενε ὁ γυιὸς τοῦ κηπουοοῦ. Αὐτὸς τὴν εὐχαοίστησε ποὺ βάσταξε τὴν ὑπόσχεσή της, ἔπεσε στὰ γόνατά της γιὰ νὰ τῆς φιλήσῃ τὰ χέοια, καὶ τὴν ἄφισε νὰ φύγῃ ἀνέγγιχτη...».

Ὅταν τελείωσε τὴ διήγησή της, ἡ ποιγκήπισσα ῥώτησε τοὺς τέσσεοες ταξειδιῶτες καλεσμένους της:

— Πέστε μου τώοα σεῖς, ποιὸς ἀπ' ὅλους φέοθηκε καλὰ καὶ ποιὸς ὄχι;

Ὁ ποῶτος ταξειδιώτης εἶπε:

— Ἡ ἀγνότης εἶνε τὸ πιὸ πολύτιμο ποᾶγμα σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Ὁ ποίγκηπας δὲν ἔποεπε ν' ἀφήσῃ τὴ γυναῖκα του νὰ πάῃ στὸν κηπουοό.

Ὁ δεύτεοος ταξειδιώτης εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται, πὼς ὁ λησταὶς δὲν φέοθηκε καλά. Δὲν ποοσοῦσε νὰ βοῇ ἀλλοῦ μιὰ τέτοια εὐκαιοία γιὰ νὰ πλουτίσῃ...

Ὁ τοίτος ταξειδιώτης εἶπε:

— Ὁ λύκος δὲν φέοθηκε καλά. Τέτοιο «μεζὲ» δὲν θὰ τὸν εὕοισκε κάθε μέοα. Ἔπεοπε νὰ τὴ φάῃ...

Ὁ τέταοτος ταξειδιώτης εἶπε:

— Ὁ γυιὸς τοῦ κηπουοοῦ δὲν φέοθηκε καλά. Ν' ἀφίσῃ νὰ τοῦ φύγῃ μέσα ἀπὸ τὰ χέοια μιᾶς Βασιλοπούλας...

Ἡ ποιγκήπισσα πῆγε ἀμέσως νὰ δοῇ τὸν πατέοα της.

— Πατέοα, τοῦ εἶπε, ὁ δεύτεοος ταξειδιώτης ἔχει κλέψει τὸ σμαοάγδι. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους τοεῖς, ποέπει νὰ ταῖσῃς καλὰ τὸν τοίτο, νὰ κάνης φύλακα τοῦ χασεμιοῦ σου τὸν ποῶτο καὶ νὰ παντοέψῃς τὸν τέταοτο...

Κι' ὁ Βασιλιὰς ἔκαμε, ὅπως τοῦ εἶπε ἡ κόοη του, καὶ δὲν μετανόησε...

Ἱστοριοῦλα

Ὁ μικοὸς ἀκατάδεχτος

Σ' ἕνα γωοιὸ κάποτε ζοῦσε ἕνας κτηματίας ὁ κύοιος Παῦλος, ποὺ ἦταν πλουσιώτατος.

Ὁ γυιός του, ἕνα παιδὶ δέκα γοονῶν, πῆγε μιὰ μέοα πεοίπατο μὲ τὸ δάσκαλό του.

Στὸ δοόμο, μεοικοὶ γωοικοί, τὸν γαιοέτησαν μὲ πολλὴ εὐγένεια, μὰ τὸ πλουσιόπαιδο δὲν καταδέχτηκε νὰ τοὺς γαιοετήσῃ.

Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ πατέοας του, ποὺ ἦταν ἄγαθὸς καὶ φιλάνθοωπος, διάταξε τὸν ὑπηοέτη του νὰ μὴ δώσῃ τὸ μεσημεοὶ στὸ τοαπέζι ψωμὶ στὸ γυιό του, ἀλλὰ μονάγα κοέας καὶ ἄλλα φαγητά.

Ὅταν ἦοθε ἡ ὥοα τοῦ φαγητοῦ, ὁ γυιὸς τοῦ κυοίου Παύλου, κάθησε στὸ τοαπέζι γιὰ νὰ φάῃ. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἄφθονα, ἀλλὰ ψωμὶ ποουθενὰ δὲν φαινόταν.

Τὸ παιδὶ ζήτησε ψωμί, μὰ ὁ ὑπηοέτης δὲν τοῦ ἔφεοε

Τὸ παιδὶ θυμωμένο παοαπονέθηκε στὸν πατέοα του γιὰ τὸν τοόπο τοῦ ὑπηοέτη.

Τότε ὁ πατέοας του τοῦ εἶπε:

— Ἂν θέλῃς νὰ βοῇς ψωμί, παιδί μου, δὲν ποέπει νὰ πεοιφοονῆς τοὺς ἀνθοώπους, ποὺ θὰ τὸν ἰδοῶτα τοῦ ποοσώπου τους καλλιεογοῦν τὸ στάοι ἀπ' τὸ ὁποῖο κατασκευάζεται τὸ ψωμί.

❂

Γιὰ νὰ παθαίνετε

Οἱ μικοὲς σταγόνες τῆς βοοχῆς ποὺ πέφτουν μιὰ μιὰ ἀπ' τὸν οὐοανό, γεμίζουν τὰ ποτάμια καὶ σχηματίζουν τὰ ἀπέοαντα θάλασσα.

Τὰ μικοὰ ποάσινα φύλλα ποὺ φυτοώνουν γιὰ ποώτη φοοὰ τὴν ἄνοιξι σχηματίζουν τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δασῶν.

❂

ΣΤΟ ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟ

Ὁ μ ι κ ῥ ὸ ς : Ἐχεις ἀογιναῖα ποδαοάκια;

Ὁ κ ο ε α ῥ π η ς : Ἔχω, παιδί μου.

Ὁ μ ι κ ῥ ὸ ς : Καὶ τότε... πῶς μποοεῖς καὶ πεοπατᾶς;

Τὰ ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα τοῦ Ντυμολάρ

Τὸ ἄνθρωπος μὲ τὸ πρισμένο χεῖλος

ΤΙΣ 27 Μαρτίου 1861, κατὰ τὶς 7 τὸ βράδυ, μιὰ νέα μπῆκε ἔξαλλη μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τῆς Λυῶνος. Λεγόταν Μαρία Πισὸν καὶ ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τῆς ὑπηρετρίας. Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, εἶπε, τὴν εἶχαν διώξει ἀπὸ τὸ σπίτι ὅπου ἐργαζόταν καὶ ἀπὸ τότε ζητοῦσε ἐργασία. Τελευταῖα, λοιπόν, εἶχε γνωρισθῆ μ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Πραγματικά, τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς εἶπε ὅτι τῆς βρῆκε μιὰ καλὴ θέσι σ' ἕναν πύργο καὶ τῆς ἔδωκε ραντεβοῦ γιὰ τὸ ἀπόγευμα, προκειμένου νὰ τὴν παρουσιάσῃ στοὺς νέους κυρίους της. Ἡ νέα πῆγε στὸ ραντεβοῦ καὶ ὁ «προστάτης» της τὴν ὡδήγησε στὸ δάσος τοῦ Μὸν—Μαίν. Ὁ πύργος βρισκόταν πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅπως τῆς εἶπε, καί, διασχίζοντας τὸ δάσος, θὰ συντόμευαν πολὺ τὸ δρόμο. Σ' ἕνα σημεῖο, ὁ συνοδός της κάθησε στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, λέγοντας ὅτι εἶχε κουραστῆ. Ἡ νέα κάθησε κι' αὐτὴ πλάϊ του. Ξαφνικά, τὸν εἶδε νὰ βγάζῃ ἕνα μαχαῖρι καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν χτυπήσῃ. Ἀλλὰ κατώρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημά του καὶ τινάχθηκε ἐπάνω. Ἔπειτα, ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲ ὅλη της τὴ δύναμι. Ὁ συνοδός της τὴν καταδίωξε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα, ἀλλά, στὸ τέλος, παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν προσπάθειά του κι' ἐξαφανίσθηκε.

Τὰ μόνα στοιχεῖα ποὺ ἡ Μαρία Πισὸν μπόρεσε νὰ δώσῃ γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ἦταν ὅτι φοροῦσε ἕνα κυλινδρικὸ καπέλλο, ὅπως συνηθιζόταν ἐκείνη τὴν ἐποχή, ὅτι πλησίαζε τὰ ἑξῆντα καὶ ὅτι εἶχε τὸ ἐπάνω χεῖλος προισμένο.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἄκουγε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ πρισμένο χεῖλος. Δυὸ ἄλλες νέες — ὑπηρέτριες ἐπίσης ποὺ ζητοῦσαν ἐργασία — εἶχαν ὑποστῆ τὴν ἐπίθεσι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πού, ὅπως καὶ στὴν περίπτωσι τῆς Μαρίας Πισόν, εἶχε παρασύρει τὰ θύματά του πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους τῆς Μὸν — Μαίν.

Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πρισμένο χεῖλος;

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνακάλυψαν μέσα στὴ Λυῶνα 37 ἀνθρώπους μὲ πρισμένα χείλη. Ἀλλὰ μόνον ἑνὸς τὰ χαρακτηριστικὰ ἀνταποκρίνονταν στὴν περιγραφὴ τῆς Μαρίας Πισόν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λεγόταν Ντυμολλὰρ κι' ἔμενε μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι πρὸς τὸ δυτικὸ μέρος τοῦ δάσους Μὸν-Μαίν.

Μιὰ αἰφνιδιαστικὴ ἔρευνα στὸ σπίτι του φανέρωσε ἕνα σωρὸ ἀντικείμενα ποὺ ἀνῆκαν σὲ διάφορες ὑπηρέτριες, ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῆ κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθὸν μυστηριωδῶς. Ἡ γυναῖκα του, τρομοκρατημένη, προθυμοποιήθηκε τότε νὰ ἐξιστορήσῃ τὰ ἐγκλήματά του καὶ νὰ ὑποδείξῃ τὸ μέρος ὅπου ὁ ἄνδρας της ἔθαβε τὰ θύματά του.

Γιατὶ ἀπὸ τρία χρόνια τώρα αὐτὸ ἦταν τὸ «ἐπάγγελμα» τοῦ Ντυμολλάρ. Παρέσυρε νέες στὸ δάσος τοῦ Μὸν-Μαίν, τὶς σκότωνε καὶ ἔπαιρνε τὶς οἰκονομίες τους. Ἔπειτα τὶς ἔθαβε, ἀφοῦ ἀφαιροῦσε προτήτερα τὰ φορέματά τους καὶ ὅ,τι πολύτιμο εἶχαν μαζί τους.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ντυμολλὰρ ὡδήγησε τοὺς ἀστυνομικοὺς στὰ μέρη, ὅπου ὁ σύζυγός της εἶχε θάψει δώδεκα ἀπὸ τὰ θύματά του. Ὑπῆρχαν καὶ μερικὰ ἄλλα, εἶπε, ἀλλὰ δὲν θυμόταν καλὰ ποῦ ἦσαν θαμμένα.

Γιὰ νὰ παρασύρῃ τὰ θύματά του ὡς ἐκεῖ, ὁ Ντυμολλὰρ χρησιμοποιοῦσε διάφορα προσχήματα. Στὶς ὑπηρέτριες ὑπόσχοταν πὼς θὰ τοὺς εὕρισκε ἐργασία, σὲ μερικὰ κορίτσια πλουσίων οἰκογενειῶν ἔλεγε πὼς εἶχεν ἑτοιμοθάνατο τὸ παιδί του καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὶς συγκινήσῃ μὲ διάφορες φανταστικὲς ἱστορίες καὶ νὰ τὶς κάμῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν κτλ.

Ἡ δίκη τῶν δύο συζύγων ἔγινε σὲ λίγο. Ὁ Ντυμολλὰρ προσπάθησε, στὴν ἀρχή, ν' ἀρνηθῇ τὰ ἐγκλήματά του, ἀλλὰ κατόπιν τὰ ὡμολόγησε. Περιωρίσθηκε, ὅμως, μόνον σ' ἐκεῖνα ποὺ εἶχε φανερώσει ἡ σύζυγός του.

—Αὐτὰ εἶνε ἀρκετά, εἶπε, γιὰ νὰ μὲ στείλετε στὴ λαιμητόμο. Τί τὰ θέλετε τὰ ἄλλα;

Τὸ δικαστήριο κατεδίκασε τὸν Ντυμολλὰρ στὴν ποινὴ τοῦ θανάτου καὶ τὴ σύζυγό του σὲ εἰκοσαετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ὁ Ντυμολλὰρ δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνησι γιὰ τὴν καταδίκη του.

Ἡ ἐκτέλεσίς του θὰ γινόταν στὸ Μοντλουέλ. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μεταφορᾶς του ἐκεῖ, μεγάλο πλῆθος εἶχε συγκεντρωθῆ σ' ἕνα ἐνδιάμεσο χωριό, τὸ Σαλαμὸν καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ.

—Τί μὲ θέλουν; εἶπε δυσαρεστημένος ὁ Ντυμολλάρ. Ἀφοῦ ξέρουν πῶς... ἡ πληρωμὴ τοῦ γραμματίου μου δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ ἐδῶ... Γιατὶ δὲν ἔρχονται στὸ Μοντλουέλ;

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνέβαινε στὸ ἐκρίωμα, διέκρινε τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου Κιγιέ, ποὺ στεγόταν λίγο πιὸ πέρα.

—Ἄ, ἀγαπητέ μου κύριε Κιγιέ, τοῦ φώναξε ὁ Ντυμολλάρ. Θὰ μοῦ κάμετε μιὰ χάρι... Ξέρετε... ἡ χήρα Μπερτὲ μοῦ χρωστάει εἴκοσι ἑπτὰ φράγκα μεῖον ἕνα σολδίο γιὰ τὶς ἐργασίες ποὺ ἔκαμα στὸ ἀμπέλι της. Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ φροντίσετε νὰ εἰσπράξετε αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ νὰ τὰ στείλετε στὴ γυναῖκα μου...

Ἔπειτα, γονάτισε καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ὁ ἀββᾶς Καρρέλ, ποὺ τὸν εἶχε συνοδεύσει ὡς τὸ ἐκρίωμα.

Ἡ προσευχή του φαινόταν ἀτέλειωτη. Στὸ τέλος ὁ δήμιος ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ ὅτι ἡ ὥρα περνοῦσε.

Τὸν πλησίασε καὶ σκύβοντας τὸν σκούντησε στὸν ὦμο.

Ἐκεῖνος σήκωσε τὸ κεφάλι του.

—Ἔμπρός, λοιπόν, τοῦ εἶπε ὁ δήμιος. Πολὺ ἀργεῖς. Τελείωνε.

—Βιάζεσαι τόσο;

—Πρέπει νὰ τελειώνουμε.

Ὁ Ντυμολλὰρ σηκώθηκε τότε καὶ ἄφησε νὰ τὸν δέσουν πάνω στὴν ἀπαίσια σανίδα, χωρὶς τὴν ἐλαχίστη διαμαρτυρία.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὸ κεφάλι του ἔπεφτε κάτω ἀπὸ τὸ λεπίδι τῆς λαιμητόμου.

ΠΙΕΡ ΜΠΟΝΣΑΡΝΤΟΝ

Σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δάσους ὁ συνοδός της κάθησε στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ καθήσῃ πλάϊ του...

ΤΑ ΔΕΚΑ ΛΑΘΗ τῆς γυναίκας...

...Ποὺ κάνουν τοὺς ἄνδρες νὰ τὴν ἀποφεύγουν

Σ' ἕνα προηγούμενο φύλλο του «Θησαυροῦ» δημοσιεύσαμε τὶς ἀντιλήψεις τοῦ περιφήμου Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ τῆς ψυχολογίας δόκτορος Κλίφφορντ Ἄνταμς σχετικὰ μὲ τὰ προβλήματα τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου.

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἐπιστήμονα, ποὺ θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος εἰδικὸς σὲ παρόμοια ζητήματα, οἱ γυναῖκες ὑποπίπτουν συνήθως σὲ μερικὰ λάθη, ποὺ ἔχουν ὡς συνέπεια ὅτι κάνουν τοὺς ἄνδρες νὰ φεύγουν ἀμέσως ἀπὸ κοντά τους.

Ὁ δόκτωρ Κλίφφορντ Ἄνταμς ὑποδεικνύει δέκα ἀπ' αὐτὰ τὰ λάθη ποὺ εἶνε τὰ ἑξῆς:

1. Τὰ νάνετε ὅταν βοεθῆτε ὑποστὰ σ' ἕναν ἄντρα.

Ἡ δειλία ποὺ αἰσθανόσαστε σᾶς κάνει ψυχὴ καὶ ὑπεροπτική. Ἢ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, σᾶς κάνει νὰ κοκκινίζετε καὶ νὰ μπερδεύεστε τὰ λόγια σας, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν μπορῆτε νὰ πῆτε μιὰ σωστὴ φράσι. Δὲν ξέρετε πιὰ πῶς νὰ σταθῆτε, πῶς νὰ φερθῆτε, πῶς νὰ μιλήσετε. Καὶ πέφτετε διασκῶς σὲ γκάφες.

Τὸ φάρμακο: Βάλτε καλὰ μέσα στὸ κεφάλι σας ὅτι ὁ κόσμος δὲν κυττάζει μόνον σᾶς. Ἂν κάμετε κάποια γκάφα, μὴ νομίσετε πὼς προκειται ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ σᾶς καταπιῇ. Γελάστε σεῖς πρώτη γι' αὐτήν.

2. Εἴσαστε πολὺ εὐαίσθητη.

Τὸ παραμικρὸ σᾶς δυσαρεστεῖ, σᾶς πληγώνει, σᾶς ἀπογοητεύει. Δὲν ξέρει κανεὶς πῶς νὰ φερθῆ μαζί σας. Κι' ἕνας ἄντρας προκειμένου νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ κάνει κάτι καλύτερο: σᾶς ἐγκαταλείπει.

Τὸ φάρμακο: Συνηθίστε νὰ μὴν σκέπτεσθε μόνον τὸν ἑαυτό σας. Ἀφιερώστε ἕνα μέρος τῆς στοργῆς ἢ τῆς δραστηριότητός σας καὶ στοὺς ἄλλους.

3. Παραπονιέσθε πολὺ συχνὰ γιὰ τὴν ὑγεία σας.

Τὸ νὰ εἴσαστε ἄρρωστη ἀποτελεῖ ἕνα μειονέκτημα. Τὸ νὰ παραπονιέσθε διασκῶς γι' αὐτὸ εἶνε χειρότερο. Καὶ καταντάει πολὺ κουραστικὸ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Τὸ φάρμακο: Φροντίστε περισσότερο τὴν ὑγεία σας. Ἀλλὰ πάψετε ν' ἀπασχολῆτε μ' αὐτὴν τοὺς ἄλλους.

4. Εἴσαστε ἀνυπόφορη.

Γιατὶ κατοσθώνετε πάντα νὰ ἔνετε τὴν ἀντίθετη γνώμη, τὰ ἀντίθετα γούστα κτλ. ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἕνας κακὸς δαίμων σᾶς σπρώχνει πάντα σ' αὐτό.

Τὸ φάρμακο: Ἐλένξετε τὶς γνῶμες τὶς κοίσεις τὰ γούστα σας. Τὸ πιθανότερο εἶνε ὅτι δὲν ὀφείλονται σὲ βαθειὲς πεποιθήσεις ἀλλὰ σὲ μιὰ νοσηρὴ διάθεσι ν' ἀντιστρατεύεσθε στοὺς ἄλλους. Διορθωθῆτε!

5. Ὀνειροπολεῖτε διασκῶς.

Δὲν ἀποτελεῖ ἔνκλημα τὸ νὰ βοισκώσαστε στὰ σύννεφα. Ἀλλὰ τὸ ποάνμα αὐτὸ δὲν εἶνε, βέβαια, πολὺ εὐγάοιστο νιὰ τοὺς ἄλλους

Καὶ ἔπειτα ἡ ὀνειροπόλησις εἶνε συνὰ μιὰ μορφὴ ὀκνηρίας. Εἶνε εὐκολώτερο, φυσικά, νὰ φανταζώσαστε πὼς εἴσαστε μιὰ ἀπαράμιλλη δεντέττα καὶ πὼς ἔνετε γιλιάδες θαυμαστῶν στὰ πόδια σας παρὰ νὰ μάθετε νὰ ντενιζώσαστε καλά, νὰ γορεύετε καὶ νὰ ἀρέσετε στοὺς ἄντρες. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ὅμως, θὰ σᾶς μείνουν μόνο τὰ ὄνειρά σας.

Τὸ φάρμακο: Συγκέντρωσις. Θάρρος ἐρασίας.

6. Εἴσαστε ἐπιθετική.

Προσπαθεῖτε νὰ κάνετε πάντοτε πνεῦμα εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Τοὺς εἰρωνεύεσθε διασκῶς καὶ βοίσκετε ἀφορμὲς γιὰ νὰ τοὺς κάνετε παρατηρήσεις.

Τὸ φάρμακο: Δὲν μπορεῖ νὰ πιάσῃ κανεὶς τὶς μυῖγες μὲ τὸ ξύδι. Τὸ μέλι ἢ ἡ ζάναρη φαίνονται καταλληλότερα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Φροντίστε, λοιπόν, νὰ γίνετε καὶ σεῖς εὐγενική, καλόκαρδη, τουφεκή...

7. Εἴσαστε προκλητική.

Ἕνας ἄνδρας κολακεύεται μὲ μιὰ ματιά. Ἀλλὰ βοίσκει ἀνυπόφορη τὴν προκλητικότητα μιᾶς γυναίκας, ποὺ γάνει τὸ αἴσθημα τοῦ μέτρου.

Τὸ φάρμακο: Βάλτε καλὰ στὸ μυαλό σας ὅτι ὁ ἄντρας θ' ἀεὶ νὰ ἔνῃ πάντοτε τὴν πρωτοβουλία. Εἶνε ὁ κυνηγὸς καὶ ὄχι τὸ θήραμα.

8. Εἴσαστε ἀπαιτητική.

Ζητᾶτε ἀπὸ τὸ φίλο σας νὰ σᾶς συνοδεύσῃ πάντα στὰ πολυτελέστερα κέντρα καὶ ἀπαιτεῖτε νὰ σᾶς κλείσῃ τὶς καλύτερες θέσεις στὸ θέατρο.

Τὸ φάρμακο: Περιορίστε τὶς ἀξιώσεις σας ποὺ εἶνε φυσικὸ νὰ τορυάξουν τὸ σύνοδό σας.

9. Εἴσαστε ἀπροπαίητη.

Μὲ τὸ πρόσγνμα τῆς ἁπλότητος βγαίνετε μὲ λεσωμένα νύγια, μὲ τσαλακωμένα ροῦχα, μὲ κακοφτιαγμένο μακιγιάζ.

Τὸ φάρμακο: Μὴν πληγώνετε τὴν ἀνδοικὴ ματαιοδοξία. Οἱ ἄνδρες δὲν εὐχαριστοῦνται νὰ συνοδεύουν μιὰ ἀπροπαίητη γυναίκα.

10. Δοκιμάζετε κάποιο συναίσθημα κατωτερότητος. Ἐπειδὴ σᾶς συμβαίνει νὰ ἔνετε κάποια σωματικὴ ἀτέλεια.

Τὸ φάρμακο: Φροντίστε νὰ τὴν θεραπεύσετε ἀμέσως, ἂν ἡ ἀτέλεια σας εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ θεραπεύονται. Διαφορετικά, πάψετε νὰ τὴν σκέπτεσθε.

Ἡ παχυσαρκία ἀποτελεῖ ψυχοπάθεια

Ἡ Ἀμερικανὶς ἐπιστήμων δόκτορέσσα Χίλντα Μπρούς ὑποστήριξε τελευταῖα μιὰ πρωτότυπη θεωρία ἐνώπιον τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῆς Νέας Ὑόρκης.

Κατὰ τὴν Ἀμερικανίδα ἐπιστήμονα ἡ παχυσαρκία δὲν ὀφείλεται σὲ ἐλαττωματικὴ λειτουργία τῶν ἐκκρίσεων ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο λαίμαργο, ἐνῶ ταυτόχρονα παρεμποδίζει τὴν κανονικὴ ἀφομοίωσι τῶν τροφῶν ἀλλ' ἀποτελεῖ μιὰ ἐκδήλωσι εἰδικῆς ψυχοπαθείας. Οἱ παχύσαρκοι λέγει, εἶνε κατὰ κανόνα ἄνθρωποι μικρόψυχοι καὶ δειλοί, πού τρέμουν γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴ ζωή των καὶ νομίζουν πὼς τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ προστατεύσουν καὶ τὰ δύο εἶνε ἡ ἀθόνη τροφή. Γι' αὐτὸ τρῶνε κατὰ κόρον καὶ αἰσθάνονται μιὰ ἡδονὴ κάθε φορὰ ποὺ διαπιστώνουν ὅτι ὁ σωματικὸς ὄγκος των ἔχει αὐξηθῆ. Αὐτὸ συνεχίζεται, βέβαια ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ παχυσαρκία γίνεται ἐνοχλητικὴ καὶ ἀρχίζει νὰ θέτη σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία καὶ αὐτὴ τὴ ζωή των. Ἀλλὰ τότε εἶνε ἀργά...

Ἔνθυμα ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ὁ δολοφόνος

Ὅταν ὁ Αὐρήλιος Λαμπουγκάντ, ἀπελπισμένος ἀπ' τὴ φτώχεια πῆρε τὴν ὁριστικὴ κι' ἀμετάκλητη ἀπόφασι νὰ θέσῃ τέρμα στὴ ζωή του, προσπάθησε νὰ βρῇ τὸν καλλίτερο τρόπο αὐτοκτονίας. Ὥρα πολλὴ βασανιζόταν διστάζοντας νὰ διαλέξῃ μεταξὺ τοῦ πιστολιοῦ, τῆς θηλειᾶς καὶ τοῦ δηλητηριοῦ, ὅταν ἐπιτέλους τὸ μάτι του ἔπεσε σὲ μιὰ ἐφημερίδα, ποὺ ἦταν ἀνοιγμένη πάνω στὸ τραπέζι. Ἀμέσως ἀναπήδησε, φωνάζοντας σὰν ἄλλος Ἀρχιμήδης:

—Εὕρηκα!... Εὕρηκα!

Εἶνε διαβάσει τὸν τίτλο μιᾶς εἰδήσεως, ποὺλεγε τὰ ἑξῆς: «Τὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Μπεστοὰν—Ὁ δολοφόνος παραμένει ἀσύλληπτος».

Ἡ εἴδησις ἀφορροῦσε τὸ φόνο μιᾶς μανάδισσας ἀπὸ κάποιον ἄγνωστο. Ὁ δολοφόνος εἶχε μεταχειρισθῆ γιὰ ὅπλο μιὰ κουωτάτη ὑμοθέλλα μὰ πολὺ στεοεὴ καὶ βασεία, μὲ τὴν ὁποία εἶνε ἀνοίξει τὸ κεφάλι τῆς ἄτυχης γυναίκας. Τὸ περίεργο ἦταν ὅτι τὸ ἐλατήριο τοῦ φόνου δὲν ἦταν ἡ κλοπή, γιατὶ εἶχαν βοῆ πάνω στὸ πτῶμα τῆς μανάδισσας τὸ γουσὸ ροολόϊ της καὶ τὰ γοήματά της.

Ἄγνωστος λοιπὸν ὁ δολοφόνος, ἄγνωστοι καὶ οἱ λόγοι τοῦ ἐγκλήματός του.... Ὅταν διάβασε τὴν εἴδησι αὐτὴ ὁ Αὐρήλιος ἐνθουσιάστηκε. Εἶνε βοῆ ἕνα καινούργιο, πρωτότυπο καὶ ἀσφαλὴ τρόπο αὐτοκτονίας!

Τὸ σχέδιό του ἦταν ἁπλούστατο: Θὰ παρουσιαζόταν στὴν ἀστυνομία καὶ θὰ δήλωνε, μὲ τὸ ναυόνελο στὰ γείλη, ὅτι ἦταν ὁ δολοφόνος τῆς μανάδισσας. Στὴ δίκη, θὰ συμπεριφεόταν μὲ τέτοιο κυνισμό, ὥστε θὰ ἐξασφάλιζε ὁπωσδήποτε τὴν καοατόμησι!

Δίνως νὰ γάσῃ καιοό, ἔτοεξε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τοῦ γωοιοῦ του. Διοικητὴς τοῦ τμήματος ἦταν ὁ κ. Ὑακίνθος Ποπυλάο. Ἤσυγος ἀναθός, ἅγιος ἄνθοωπος, πεονοῦσε τὶς γαλήνιες ἡμέοες του καλλιεογώντας στὸ λαχανόκηπό του ἀγκινάοες, μελιτζάνες, κολοκυθάκια...

Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, εἶνε διαβάσει κι' αὐτὸς τὸ πρωῒ ἐκεῖνο, στὴν ἐφημερίδα του τὴν περιγοαοὴ τοῦ ἀνατριγαστικοῦ ἐγκλήματος τῆς ὁδοῦ Μπεστοάν. Κι' εἶνε γιόλα-γιόλα ἐνδομύχως τὸν Ὕψιστο καὶ τὸν Ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν, ποὺ τὸν εἶγαν κάνει ἀστυνόμο ἐνὸς φιλήσυγου γωοιοῦ...

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν τοομάοα τοῦ ἀναθοῦ αὐτοῦ ἀνθοώπου, ὅταν παρουσιάσθηκε μποοστὰ του ὁ καλὸς μας Αὐρήλιος καὶ τοῦ δήλωσε ἀπειοφάστως ὅτι ἦταν ὁ δολοφόνος τῆς ὁδοῦ Μπεοτοάν....

Ἐροίξε μιὰ ματιὰ νύοω του, διαπίστωσε πὼς βοισκόταν μόνος στὸ γοαφεῖο του μὲ τὸ φοβεοὸ κακοῦογο.... καὶ λιποθύμησε! Ὁ καϋμένος ὁ Αὐρήλιος τάγασε. Ἔτοεξε νὰ φέοη ξύδι, ἔτοιψε τὰ νέοια τοῦ κ. Ποπυλάο, ἔκανε ὅ,τι μποοοῦσε κι'

—Περιποιητικοὶ ἄνθρωποι αὐτὸ τροπεῖο τους... Τὴν ἔκανα τόπι!...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

δ.τι ἤξερε νιὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρη στὶς αἰσθήσεις του. Τέλος, οἱ προσπάθειές του καταποφόησαν κάποτε κι' ἡ ἀνάκρισις ἄρχισε.

"Οταν ὁ ἀστυνόμος πείσθηκε πὼς εἶχε νὰ κάμη μὲ τὸ φονιᾶ—ὁ Αὐρήλιος εἶχε φροντίσει ν' ἀποστηθίση τὴν περίνοσαθή τοῦ ἐγκλήματος—τὸν παρακάλεσε, μιὰ καὶ τὸ χωριὸ δὲν εἶχε φυλακή, νὰ συνκατατεθῆ νὰ μείνη μερικὲς ὧρες κλειδωμένος στὸ κελλάρι του, ὡς ὅτου ἔρθουν νὰ τὸν παραλάβουν οἱ Παϊζιάνοι ἀστυνομικοί. Ὁ Αὐρήλιος δὲν ἔφερε τὴν παρακινκὴ ἀντίρρησι. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸν διπλοκλείδωσε, ὁ κ. Ποπυλὰο πῆσε στὸ τηλέφωνο τὴ Διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας τῶν Παισίων.

—"Εμπρός! "Εμπρός! φώναξε ναρούμενος. "Εδῶ ἀστυνόμος Ποπυλάο. Συνέλαβα ποὺ ὁλίγο τὸ δολοφόνο τῆς ὁδοῦ Μπεοτοάν!

—"Οχι δά! ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Διευθυντής.

«Μωσὲ πόζα ποὺ σοῦ παίουν οἱ Παϊζιάνοι ἀστυνομικοί!» σκέφθηκε ὁ κ. Ποπυλάο.

Καὶ ρώτησε στὸ τηλέφωνο:

—Τί νὰ τὸν κάνω λοιπόν:

—Βάλτον στὸ μούσκιο!, ἀπάντησε ὁ Διευθυντής. κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ ἐφημεριδοπώλης τοῦ πῆνε τὴν ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα. Ὁ κ. Ποπυλάο τὴν ξεφύλλισε μηχανικά. μὲ τὸ νοῦ του πάντα στὴν κατατλικτικὴ ἀπάντησι τοῦ Διευθυντοῦ.

Μιὰ πελώρια διαφήμισις. μέσα σὲ πλαίσιο. τοάδηδες τὴν προσοχή του. Καὶ διάβασε. σαστισμένος:

«Ἡ ὀμπρέλλα τοῦ δολοφόνου τῆς ὁδοῦ Μπεοτοὰν προήγετο ἀπὸ τὰ παγκοσμίου φήμης ἐνοστάσια Τάδε καὶ Σια. Κεντρικὸν πρατήριον: Λεωφόρος Ὡσυάν, 1890. Ποοτιμᾶτε πάντοτε τὶς ἀσυναγώνιστες εἰς κομψότητα καὶ στεροάτητα ὀμποέλλες Τάδε, Λιανικὴ τιμὴ πωλήσεως. φράνκα 39.90».

—"Ωστε ἦταν ρεκλάμα! μυουμούρισε ὁ κ. Ποπυλάο. ἀναστενάζοντας μὲ πικρία.

"Οταν ὁ Αὐρήλιος πληροφορήθηκε τὸ νενονός. ἔσπασε σὲ σπαρακτικοὺς λυγμούς. Οἱ κλάψες του συγκίνησαν τὴ χρυσὴ καοδιὰ τοῦ κ. Ἰακίνθου. "Αρχισε κι' αὐτὸς νὰ κλαίη καὶ νὰ ψιθυρίζη:

—Καὶ τώρα τί νὰ σὲ κάνω: Νὰ σὲ βάλω... στὸ μούσκιο. ὅπως εἶπε ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας: Αὐτὸ δὲν γίνεται, Συζήτησαν ἀρκετὴ ὥρα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τέλος ὁ κ. Ποπυλάο ἀνέκραξε:

—Θὰ σὲ πάω στὴν ὑπηοεσία μου!

Κι' ἔτσι σήμερα ὁ... τοομερὸς δολοφόνος τῆς μανάβισσας τῆς ὁδοῦ Μπεοτοάν... φυτεύει μαοούλια!....

o

Ὁ πρῶτος Ἑλληνικὸς χορὸς στὴν Εὐρώπη

Τώρα τὶς Ἀπόκρηες ποὺ ὁ κόσμος διασκεδάζει καὶ τὸ ρίχνει στὸ χορό ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ πρῶτος Ἑλληνικὸς χορὸς χορεύτηκε στὴν Εὐρώπη καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια στὴ Στοκχόλμη τῆς Σουηδίας τὴν ἐποχὴ τῆς περίφημης Βασίλισσας Χριστίνας, μέσα στὸ παλάτι της καὶ κατὰ διαταγήν της.

Ἡ Βασιλισσα Χριστίνα ἦταν φανατικὴ φίλη τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀνειρευόταν ν' ἀναστήση τὴν πεθαμένη τότε Ἑλλάδα.

Τὸν Ἑλληνικὸ χορὸ στὸ παλάτι τῆς Στοκχόλμης ἀνέλαβαν νὰ τὸν χορέψουν δυὸ μεγάλοι... σοφοί τῆς Αὐλῆς, ποὺ μὲ δυσκολία μεγάλη κατώρθωσε ἡ βασιλισσα νὰ τοὺς πείση νά... προβοῦν στὸ τρελλὸ αὐτὸ δάθημα.

Οἱ δυὸ σοφοὶ ἦσαν ὁ Μάρκος Μεϊβώμιος, βαθὺς γνώστης τῆς ἀρχαιότητος καὶ μάλιστα τῆς ἀρχαίας μουσικῆς καὶ ὁ Βιβλιοφύλακας Νωντέ, πολυμαθέστατος ἄνδρας καὶ διάσημος βιβλιοφιλος.

Τὸ νὰ χορέψουν δυὸ σοφοί, ἔστω καὶ χοροὺς Ἑλληνικούς, ἔστω καὶ στὸ βασιλικὸ παλάτι, θεωρήθηκε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ οἱ σοφοὶ ἐθεωροῦντο ἀνθρωποι ἐξαιρετικὰ σοβαροὶ μεγάλο σκάνδαλο, ἔγκλημα σχεδόν!

Ἀλλ' ἂς ἔρθουμε στὸ χορό.

Ὁ Νωντὲ κι' ὁ Μεϊβώμιος ἄρχισαν νὰ χορεύουν. Σὰν σοφοὶ ὅμως. ποὺ δὲν ἦσαν συνηθισμένοι στὰ κοσμικά. τὰ ἔχασαν. Ἡ Αὐλὴ γελοῦσε κρυφά, μὲ σεβασμό. Φαίνεται ὅτι ἡ σοφία κι' ὁ χορὸς δὲν συμβιδάζονται.

Περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ αὐθεδέστερα γελοῦσε ὁ Γάλλος γιατρὸς τῆς Βασίλισσας, ὁ Μπουρντελώ. ποὺ ἔλεγε συγχρόνως καὶ λόγια πειρακτικά, τόσο πρόστυχα, ποὺ ὁ Μεϊβώμιος θύμωσε ξαφνικὰ κι' ἀφήνοντας τὸ χορὸ τοῦ εἶπε 'Ελληνικὰ τὸ περίφημο ρητὸ τοῦ Θεμιστοκλέους:

— Ἀκουσον μέν, πάταξον δέ...

Δηλαδή: Μὴ γελᾶς μαζί μου δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸ σεζιλίκι.

Κι' ἀφήνοντας ἀμέσως τὸ χορό, τὸ παλάτι, τὸ συγχοεωτή του Νωντὲ καὶ τὴ Βασίλισσα Χριστίνα, ἔφυγε τρέχοντας, κατέβηκε στὴν πόλι κι' ἀπὸ κεῖ ἀναχώρησε γιὰ τὴν Δανία.

Ἔτσι τελείωσε ἄσχημα ὁ πρῶτος Ἑλληνικὸς χορὸς — ὁ συρτὸς — ποὺ χορεύτηκε στὴ Εὐρώπη ἀπὸ δυὸ γηραιοὺς σοφούς.

"Ισως οἱ σοφοὶ νὰ ἔχουν κεφάλι, ἀλλὰ σὶ χορεῖ θέλουν πόδια μπαλλαρίνας.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδοὺ τὸ μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Ἀν. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Σημ.: Αἱ προσκομιζουσαι τὸ παρὸν ἀποκομμα λαμβάνουν δωρεὰν κάτι.

"Ὅ,τι σᾶς "ἐλειψε

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γεώργιον Κορτέσην, Ἰωάννην Βασιλόπουλον, Ἀνδρέαν Μπουραντάνην καὶ Γεώργιον Κατερίνην Σ.Τ.Γ. 916Β. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ὡραῖο σας γράμμα, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀδυνατοῦμε νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας. Ἰ ω ά ν. Α. Μ α ρ γ. Λάρισα: Τὸ σταυρόλεξό σας θὰ ἦταν πολὺ καλό, ἂν περιεῖχε λέξεις πιὸ διαλεχτὲς καὶ ἂν δὲν χωριζόταν σὲ κομμάτια. Θὰ δημοσιεύθη μὲ τὴ σειρά του. Εὐ ά γ γ ε λ ο υ Π ά ρ σ α λ η ν: Καλὸ καὶ τὸ νέο σας σταυρόλεξο. Δυο μόνο λέξεις πρέπει νὰ ἀντικατασταθοῦν. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρὰν του, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα δικά σας προς δημοσίευσιν. Φροντίζετε τὸ κάθε σταυρόλεξο ποὺ μᾶς στέλνετε νὰ εἶναι καλύτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Δ. Δ. Β λ α χ ο δ ι α μ ά ν τ η ν, Πύργον: Τὰ τεύχη ποὺ ζητᾶτε ὑπάρχουν ὅλα στὰ γραφεῖα μας καὶ τιμῶνται δρ. 2000 ἕκαστον. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Β α σ ί λ ε ι ο ν Χ ρ ο ν ό π ο υ λ ο ν. Ἐνταῦθα: Ἡ κυρία ποὺ ἀναφέρετε κρύβεται κάτω ἀπὸ ψευδώνυμο. Παραπονεῖσθε ὅτι τὸ περιοδικὸ ἀπευθύνεται ἀποκλειστικὰ σὲ γυναῖκες καὶ ὁμολογεῖτε μόνος σας ὅτι τὸ «ἀποκλειστικὸ» αὐτὸ ἀφορᾶ τὸ 1)10 τοῦ περιοδικοῦ. "Αρα... τὰ ὑπόλοιπα 9)10 ἐνδιαφέρουν τοὺς ἄνδρες! Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ρ ι π κ α Π α π α δ ο π ο ύ λ ο υ καὶ Τ α κ ή ν Π α π α δ ό π ο υ λ ο ν, Θεσ/νίκην: Γιατί μᾶς στέλνετε καὶ τὰ 4 σταυρόλεξα μὲ τὶς ἴδιες λέξεις ὁριζοντίως καὶ καθέτως; Στεῖλτε μας ἕνα καλὸ τοῦ συνηθισμένου τύπου, συνοδευμένο καὶ ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις τῶν λέξεων, θὰ τὸ δημοσιεύσωμε εὐχαρίστως. Σ τ έ φ α ν ν Π α ν α γ ι ω τ ό π ο υ λ ο ν, Ὀρεστειάδα - "Εβρου: Μερικὲς λέξεις καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας: ΑΚΛΑΔ, ΕΡΛ, ΠΣΟ, κ. ἄ., ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως ἀφθονοῦν οἱ γενικὲς καὶ οἱ.. ἀνορθογραφίες. Στεῖλτε μας κανένα πιὸ περιποιημένο. Κ ά ι τ η Λ α π α τ σ ά ν η, Ἐνταῦθα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, τὸ παιγνιδάκι σας εἶνε ὅμως πολὺ γνωστό. Ἐ λ έ ν η Π. Κ.: "Οπως θὰ μάθατε, ἡ ἀγαπημένη σας καλλιτέχνις θὰ βρίσκεται σε μερικὲς μέρες στὴν Ἀθήνα. "Ετσι ἡ διεύθυνσις της στὴν Ἀμερικὴ σᾶς εἶνε περιττή. Α. Ν. Ν. Πύργον: Τὸ ἀνεκδοτάκι σας καὶ τὸ σκίτσο εἶνε γνωστά. Φ λ ω ρ ί δ α — Α μ ε ρ ι κ ή ς: Μᾶς ζητᾶτε πολλά, ἐνῶ ξέρετε ὅτι δὲν ἀπαντᾶμε πάντα σὲ λίγα λόγω ἐλλείψεως χώρου. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Σκούρα εἶνε: 20th Century Fox Films Studios Hollywood Calif. U. S. A. Ξ ε ν υ χ τ ι σ μ έ ν ην Α κ ρ ί τ α, Καϊμακτσαλὰν: Τὸ γεράμμα σας τὸ δώσαμε στὸν ἀρμόδιο. Π έ τ ρ ο ν Β., Βέρροια: "Οχι καὶ τόσο καλὲς οἱ γελοιογραφίες σας. Δὲν δημοσιεύομε κατὰ κανόνα συνεργασία ἀναγνωστῶν. "Εχομε ἐξηγήσει πολλὲς φορὲς τοὺς λόγους. Κ ά τ η Α σ η μ α κ ο π ο ύ λ ο υ: Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι κάνετε οἰκονομία στὸ χαρτί. Ἀλλὰ καὶ οἱ λέξεις ΤΑΝΤΟ, ΟΦΕΛΕΙΑ, ΙΝΙΑ κ. ἄ. δὲν ταιριάζουν σ' ἕνα καλὸ σταυρόλεξο. Δέν ἐνεκρίθη. Ἐ λ ε υ θ έ ρ. Α ν τ ω ν α κ ά κ η ν Β.Σ.Τ. 904: "Εχετε ἀνύπαρκτες λέξεις στὸ σταυρόλεξό σας, ὅπως: ΡΚΜΣ, ΕΣΑΝ, ΑΛΑΑ, ΑΜΩΘ κ. ἄ. Ἀποφεύγετε ἐπίσης τὶς γενικὲς καὶ τὶς αἰτιατικές. Τ ά κ η ν Κ ο υ μ ο υ τ σ ι δ ή ν η καὶ Γ ε ώ ρ γ ι ο ν Π α ν α γ ά κ ο ν Τρίπολιν: Οἱ πρεσβεῖες τῶν χωρῶν αὐτῶν ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, δὰ μποροῦσαν ἀσφαλῶς νὰ σᾶς δώσουν τὶς διευθύνσεις ποὺ ζητᾶτε. Π ά π υ. Κ ά τ ι, Θεσ/νίκην: Συμπρωταγωνίστρια τοῦ Γκάρυ Κοῦπερ στὸ φίλμ «Τιτάνες τοῦ Εἰρηνικοῦ» ἦταν ἡ Μαντελὲν Καρρόλ. Ἐκτὸς αὐτῆς ὅμως ἔπαιζε καὶ ἡ Λοραὶν Νταϊῦ. Ὁ Βίκτωρ Μὰκ Λάγκλεν. δὲν δεσμεύεται μὲ καμμιὰ ἐταιρία μὲ συμβόλαιο. Ὁ τύπος τῶν ἀνδρῶν ποὺ ὑποδύεται εἶνε πάντοτε ὁ ἴδιος. Στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ ὅμως εἶνε ἕνας ἁπλὸς καὶ καλόκαρδος ἄνθρωπος. Ἐ λ έ ν η Ἀ τ σ α λ ῆ. Ἐνταῦθα: Πολλὲς εἶνε οἱ ἐρωτήσεις σας γι' αὐτὸ καὶ θ' ἀπαντήσωμε τμηματικῶς στὸ γράμμα σας. Ἡ διεύθυνσις τῆς Yvon de Carlo εἶνε: Universal International Films Studios, Hollywood California U. S. A. "Οσο γιὰ τὴν διεύθυνσι τῆς Sally Gray εἶνε: Eagle - Lion Distributors Limited, 169 — 171, Oxford Street, London W. I., England. Εὐ ά γ γ ε λ ο ν Σ ο υ σ ο υ, ρ ο υ γ ι ά ν ν η ν, Θεσ/νίκην: Οἱ λέξεις ΣΚΟΤΟΝΩ, ΠΡΑΒΙ, καὶ πολλὲς ἄλλες τῶν δυὸ γραμμάτων χωρὶς καμμιὰ ἔννοια, καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας. "Οταν ξαναφτιάξετε κανένα ἄλλο, ἀποφύγετε νὰ χρησιμοποιήσετε μὲ τὸ σχέδιο λέξεις τῶν δυὸ καὶ τριῶν γραμμάτων. Ὑποχρεωτικὰ αὐτὲς θὰ εἶνε πολὺ γνωστὲς ἢ ἀνύπαρκτες. Α ν δ ρ ο υ γ ι ά ν ν η ν Β α γ γ ε λ ά τ ο ν, Ἐνταῦθα: Τὸ σταυρόλεξό σας εἶνε αὐτὴ τὴ φορὰ κάπως μπερδεμένο στὴν κάτω ἀριστερὴ γωνία. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμε μὲ ἐλαφρὲς τροποποιήσεις. Σ π ύ ρ ο ν Κ ύ ρ κ ο ν, Φλώρινα: Κάπως προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Οἱ λέξεις ΣΤΕΜΑ, ΑΚΡΙΛΙΚΑ καὶ ἄλλες δὲν ἔ"ουν θέσι σ' ἕνα καλὸ σταυρόλεξο. Στεῖλτε μας κάτι καλύτερο. Δ έ σ π ο ι ν α - Μ α ρ ί α: Κάθε ἀρχὴ δύσκολη. Αὐτὸ δείχνει τὸ σταυρόλεξό σας. Δὲν τετύχατε σπουδαῖα πράγματα μὲ τὴν πρώτη σας προσπάθεια. δὲν πρέπει ὅμως νὰ σᾶς ἀποθαρρύνη ἡ πρώτη ἀποτυχία. Κάθε ἄλλο. Π ά ν ο ν Τ.: Τὸ σταυρόλεξό σας, μιὰ κι' ἔχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια θὰ ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ περιέχη λέξεις διαλεχτὲς Περιμένομε κάτι καλύτερο. Π ά ν ο ν Μ υ λ ω ν ά ν, Π ρ ο κ ό π ι ο ν Γ α β α θ ά ν, Λ ά ζ α ρ ο ν Κ ο ν τ ο ῦ, Χ α ρ ά λ α μ π ο ν Π α π α γ ε ω ρ γ ί ο υ, Σ.Τ.Γ. 916: Δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε, γιατὶ δὲν δημοσιεύομε τέτοιες ἀγγελίας. Φ ο ῖ β ο ν 333, Θεσ/νίκην: Ζητῆστε τὰ λόγια τῶ τραγουδιοῦ ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει ἀπὸ τὴν «Παρθενὼν φίλμς Κόμπανυ» ὁδὸς Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἀριθ. 38, Ἀθήνας. Π έ τ ρ ο ν Π α ρ α δ ο μ ε ν ά κ η ν, Χανιὰ Κρήτης: Δὲν μᾶς εἶνε γνωστή, δυστυχῶς, ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Σπύρου Καραγεώργη. Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος τῆς Νέας Υόρκης» εἶνε: «National Herald» Ine, 140 West 26th St. New York N. Y. U. S. A. Δ. Π α π α β α σ ι λ ε ί ο υ. Ἐνταῦθα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Κ λ α ί ρ η Σ.: Τὸ ὄνομα τῶν ἐνέσεων δὲν ἀναφέρεται στὸ ἄοθρο, γιατὶ οἱ ἐνέσεις αὐτὲς δὲν ὑπάρχουν ἀκόμη στὸ ἐμπόριο. Π. Δ. Ρ ο ῦ σ σ ο ν: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Δυστυχῶς ὅμως δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. "Οχι καὶ τόσο καλὴ ἡ γελοιογραφία σας. Ν ι κ ό λ α ο υ Μ ε ν δ ρ ι ν ό ν, Θήραν: Τὰ διάλεια σας δὲν στεροῦνται ἐνδιαφέροντος, γιὰ νὰ τὰ δώσετε ὅμως στὴν πραγματικὴ τους ἀξία πρέπει νὰ βρῆτε ἕνα πρόσωπο ποὺ θὰ ἐνδιαφερθῆ γι' αὐτά. Ἐ λ ε υ θ έ ρ ι ο ν Ψ ά λ τ η ν, Ἀ π ό σ τ ο λ ο ν Μ ι κ ρ ό π ο υ λ ο ν καὶ Σ τ α ῦ ρ ο ν Ν α σ ί ο υ, Κόνιτσα: Τὸ γράμμα σας μᾶς συνεκίνησε βαθύτατα. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ πραγματοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας. Κ ο ύ λ α ν, Α κ ρ ι β ο ῦ, Βόλον: Κάπως πρόχειρο τὸ ποίημά σας. Π. Ν. Α., Ἐνταῦθα: Ὄχι καὶ τόσο εὔθυμο τὸ χιοῦμορ σας. Κ. Ν. Καλάβρυτα: Δυστυχῶς, δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν.

Η θεία της Γαλήνας

Κουβεντοῦλες

Μιὰ ἀναγνώστρια μοῦ γράφει ἕνα συμπαθητικώτατο γράμμα καὶ ὑπογράφεται «Μιὰ δυστυχισμένη μάννα)) ὑπογραφὴ ποὺ δίολου δὲν δικαιολογεῖται ἀφοῦ δόξα τῷ θεῷ, δὲν τῆς ἔχει συμβῆ κανένα δυστύχημα. Ἔχει μονάχα ν' ἀναρρέψη μιὰ κορούλα 15 χρόνων. Αὐτὸ δὲν εἶνε δυστύχημα, καλὴ μου φίλη, ἀλλ' ἀντίθετα μιὰ παρηγοριά, μιὰ μεγάλη χαρὰ ποὺ πρέπει νὰ σᾶς γεμίζη αἰσιοδοξία.

Καταλαβαίνω ὡστόσο. ὅλα τὰ διλήμματα ποὺ ἀντιμετωπίζετε, ἀγαπητή μου καὶ βρίσκω πολὺ σωστοὺς τοὺς ἐνδοιασμούς σας: Δὲν θέλετε νὰ εἰσθε αὐστηρὴ στὴν κόρη σας, ἀλλὰ καὶ πάλι φοβᾶσθε μήπως ἀργότερα χτυπᾶτε τὸ κεφάλι σας στὸν τοῖχο. Μὲ ρωτᾶτε ποῦ μπορεῖ νὰ διαβάσετε μερικὲς ὁδηγίες γιὰ νὰ βρῆτε τὸν σωστὸ δρόμο καὶ μοῦ ζητᾶτε μερικὲς συμβουλὲς γιὰ νὰ μὴν πέσετε ἔξω. Ἀλλὰ μερικὰ βιβλία ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ὑποδείξω εἶνε ἀγγλικὰ ἢ γαλλικὰ καὶ σεῖς δὲν μοῦ γράφετε ποιὰ ξέρη γλῶσσα ξέρετε.

Στὶς γενικὲς γραμμὲς σᾶς δίνω μιὰ καὶ μόνη συμβουλή: Προσπεθῆστε νὰ γίνετε φίλη μὲ τὴν κόρη σας. κερδίσετε τὴν ἐμπιστοσύνη της ἐμπνεύσετέ της τὸ αἴσθημα τοῦ κοινωνικοτος. τοῦ σεβασμοῦ πρὰς τοὺς μεγαλε.τέρους κτλ.

Χρειάζεται μεγάλη ὑπομονὴ καὶ διπλωματία γιατὶ ἡ σημερινὴ νεολαία δὲν μεγαλώνει ὑπὸ τὶς συνθῆκες ποὺ μεγαλώσαμε ἐμεῖς.

Ἡ σημερινὴ μητέρα. ὅταν ἔχη ἀπέναντί της τὸ παιδί της πρέπει νὰ ξεχνᾶ τὰ χρόνια της καὶ νὰ μπαίνη στὴ θέσι τοῦ παιδιοῦ της γιὰ νὰ μπορέση νὰ νοιώση τὴν ψυχολογία του, τὶς ἐπιθυμίες του. Ἂς μὴ ξεχνᾶη ἐπίσης πὼς πρέπει νὰ ζυνίζη τὴν κάθε λέξι ποὺ λέει στὸ παιδί της γιατὶ κάτι ποὺ θὰ ἐπηρεάση πολὺ τὸν χαρακτῆρα τοῦ παιδιοῦ εἶναι τὸ ν' ἀντιλήφθῆ ὅτι τοῦ φέρονται ἄδικα.

Πολλὰ θὰ εἶχα ἀκόμη νὰ σᾶς πῶ καλή μου κυρία γιατὶ ὅ.πως καταλαβαίνετε, τὸ θέμα εἶνε τέτοιο ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ γεμίσω ὁλόκληρες σελίδες. Ἀλλὰ μιὰ ποὺ ὁ χῶρος δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει σᾶς συμβουλεύω ν' ἀγοράσετε μερικὰ βιβλία ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν νεώτερα παιδαγωγικὴ κι' ἐκεῖ θὰ βρῆτε ὅ τι σᾶς χρειάζεται.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

"Η μόδα

"Οσο καὶ νὰ μᾶς ἤρθε ἀρογοπορημένος ἐφέτος ὁ χειμώνας δὲν ἀκοπεύει βέβαια ἡ δροιές μας τὴν ἐπιδεῖξη στὴν κόρη σας. Ἐνῶ ἀκόμη ἔχουμε τὸ καλοκαίρι στὰ μπαούλα μας, ἔρχεται ἡ μόδα νὰ μᾶς πῆ τί θὰ φορέσουμε τὸν χειμῶνα. Ἔτσι ἔχουμε καιρὸ νὰ ἑτοιμάσουμε τὰ ροῦχα μας μὲ ἄνεσι καὶ νὰ μὴν ἔχουμε τὴν ἀνησυχία ὅτι θὰ μείνουμε ἀπ' ἔξω.

Ἡ μόδα τοῦ χειμῶνα ἔχει ἕνα χαρακτηριστικὸ ποὺ μᾶς ἀρέσει πολύ: Εἶνε ἁπλή. Ἔχει ἐγκαταλείψει τὶς ὑπερβολὲς τῆς ἄνοιξης καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ ἔχει ἐπιστρέψει στὴν ἁπλότητα. Ἔτσι ἡ δουλειὰ τῆς κοπέλλας μὲ τὰ ροῦχα της θὰ εἶνε πολὺ εὔκολη καὶ ἡ δαπάνη πολὺ μικρή.

Τὰ μανίκια κοντὰ ἢ λίγο ψηλότερα ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες ἀλλὰ καὶ μερικὰ τρουβαδούρικα. Ἐ φ α ρ μ ο σ τ ά ἡ φουσκωτὰ ἐπίσης σαν μπαλόνια ποὺ θὰ καταλήγουν σ' ἕνα σφίξιμο μὲ λαστιχάκι.

Τὰ ντεκολτὲ μάλλον κλειστά, ἀλλοτε στρογγυλά, ἀλλοτε μ ἕνα μικρὸ ἀνεβασμένο νισκαδάκι καὶ ἀλλοτε μυτερὰ μὲ κατεβασμένο ἀ - λα - Μπάϋρον γιὰ καδάκι. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο τὸ ριάζει ἰδιαίτερως στὰ σποοτὶφ φορέματα.

Τὰ μπαλὸ

Στὴν ἀνοιξιάτικη μόδα μεγάλο ρόλο θὰ παίξουν καὶ τὰ μπλερό.

Ἐπάνω ἀπὸ μιὰ βαθύχρωμη μονόχρωμη φούστα καὶ μιὰ ἀνοιχτόχρωμη μονόχρωμη μπλούζα θὰ φορίτσι ἕνα μπλερὸ φανταιζί ἀρκετὰ κοντὸ ὥστε νὰ φαίνεται ἡ μπλούζα. Τὰ μανίκια του θὰ εἶνε τρουβὰ κάρωστε καὶ κάτω ἀπ' αὐτὰ νὰ συνεχίζωνται τὰ μακρυὰ μανίκια τῆς μπλούζας.

Ἡ μόδα αὐτὴ ἔχει τὸ ἐξῆς πρακτικό: ὅτι μὲ ἕνα μπλερὸ καὶ διάφορες φοῦστες ἢ μπλοῦζες ἢ τουναντίον μὲ τὴν ἴδια φούστα καὶ μπλοῦζα. ἀλλὰ διαφορετικὸ μπλερὸ μποροῦμε νὰ ἔχωμε ποικίλες ἐμφανίσεις. Συγχρόνως τὰ μπλερὸ κρατοῦν ἀρκετὰ ζεστὰ καὶ μᾶς προφυλάσσουν ἀπὸ τὶς δροιές, τὶς κάποτε τσουχτερές, τῆς ἀνοίξεως.

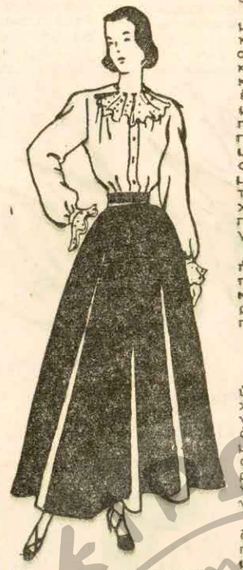

"Η κάπα

Ἡ κάπα ποὺ φορέθηκε λίγο τὸν χειμώνα θὰ φορεθῆ πιὸ πολὺ τὴν ἄνοιξι μὲ τὴ διαφορά. φυσικά, ὅτι θὰ εἶνε καμωμένη ἀπὸ λεπτότατο μάλλινο ὕφασμα ντουπλαρισμένο μὲ λεπτὸ ἐμπριμὲ μεταξωτό.

Θὰ μᾶς προσφέρουν κι' αὐτὲς μεγάλη ἐκδούλευσι γιατὶ φοριοῦνται πολὺ εὔκολα κι' ἔχουν γι' αὐτὸ τὸ προσὸν νὰ μὴ ζαρώνουν τὸ φόρεμα. Ξέρουμε πὼς τὰ καλοκαίρινα φορέματα εἶνε τόσο λεπτεπίλεπτα ποὺ δὲν ἐπιδέχονται πολλὰ καὶ βαρειὰ πανωφόρια ἀπὸ πάνω. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ κάπα εἶνε ὅ.τι χρειάζεται.

Καθὼς μαθαίνομε, οἱ ἐδῶ ραπτικοὶ οἶκοι σκοπεύουν νὰ λανσάρουν κάπες ἀπὸ κουκουλάρικο. Εἶνε ἕνα ὕφασμα θαυμάσιο γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, γιατὶ πέφτει μὲ χάρι καὶ μεγαλοπρέπεια συνχρόνως σχηματίζοντας ὡραιότατες πτυχές. Ἔχει ἐπίσης τὸ ἀπαιτούμενο βάρος γιὰ μιὰ κάπα.

Ἀσφαλῶς αὐτὴ ἡ μόδα θὰ βρῆ πολλὲς ἀπαδοὺς καὶ τὸ κουκουλάρικο θὰ δείξη τὰ προσόντα του.

Τὰ καντρινιὲ

Τὰ καντρινιὲ ὑφάσματα θὰ ἔχουν κι' αὐτὰ μεγάλη πέρασι τὴν ἄνοιξι. Θὰ χρησιμοποιηθοῦν πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ φορέματα περιπάτου γιὰ τὶς κοῦρσες γιὰ τὸ γραφεῖο.

Θὰ παρουσιάζουν δὲ μεγάλη ποικιλία στοὺς χρωματισμοὺς καὶ τὰ καρὸ τους θὰ εἶνε κάθε μεγέθους.

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: θὰ τοποθετοῦνται στὰ ρεβέρσα τὰ καρὸ διαγώνιως καὶ αὐτὸ θὰ ἀποτελῆ ἕναν χαριτωμένο νεωτερισμό.

Τὰ καντρινιὲ θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀκόμη καὶ στὶς ὀμπρέλλες. μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι θὰ κρατιοῦται — οἱ ὀμπρέλλες — μὲ φορεμάτα μονόχρωμα ἐνῶ μὲ μιὰ ταυαλέττιτσα φαντιζὶ θὰ κρατᾶμε ὁμβρέλλα μονόχρωμη.

Ὑποδήματα

Ὑποδηματοποιοὶ καὶ ραπτρίες θὰ συνεργασθοῦν στενὰ ἐφέτος γιατὶ ἡ Παριζιάνα δὲν θέλει τὸν ἑαυτό της καλοβαλμένον ἂν δὲν φορῆ τὰ ὑποδήματα ποὺ ταιριάζουν μὲ τὸ φουστάνι της ἢ τοῦ περιπάτου ἢ μὲ τὴ βραδυνὴ ταυαλέττα της.

Οἱ γόβες τὰ σκαρπίνια τὰ σάνδαλα θὰ εἶνε στὴν ἀμεσοπία διάταξι, μὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνοιχτόχρωμα. Ἄλλα τὶς βραδυνὲς ταυαλέττες θὰ τὶς συνοδεύουν γόβες ἀρξαντέ, ἢ σατὲν σανζὰν ἢ ἀντίλοπ σὲ ἁπαλὰ χρώματα. Τὰ τακούνια θὰ εἶναι πανύψηλα ἴσια ἀλλὰ ὄχι πολὺ στενά. Τὰ σποοτιφ ὑποδήματα ἔχουν πολὺ φαρδιὲς σόλες. εἶναι ξώφαρδα κι' ἔχουν τακούνια ὄχι ψηλότερα ἀπὸ δυὸ δακτύλους.

Ἡ «Μεξικάνα». Μιὰ πρωτότυπη ἰδέα γιὰ νὰ φτιάξετε μὲ λίγα ἔξοδα μιὰ ἀποκριάτικη μεταμφίεσι.

Ἡ «Χαβανέζα». Μιὰ ἄλλη ἁπλὴ κι' εὔκολη ἀποκριάτικη μεταμφίεσι.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Χ ρ ύ σ α Χ. Κ. — Γιὰ τὶς φακίδες κάμετε αὐτὴ τὴ συνταγὴ σ' ἕνα φαρμακεῖο τῆς ἐμπιστοσύνης σας καὶ βάζετέ την κάθε βράδυ. Ὅταν ἐξαλειφθοῦν σταματᾶτε καὶ τότε χρησιμοποιεῖτε τὴν λανολίνη ποὺ μοῦ ἀναφέρετε. Ἡ συνταγὴ γιὰ τὶς φακίδες εἶναι αὐτή: Precipité blanc 1,0. Sous nitrate de bismuth 2,0. Coldcream 20,0.

Μ ι κ ρ ο ύ λ α ν Ἀ μ ό ρ φ ω τ η

Από τα τρία αυτά σχέδια βλέπετε τις τάσεις της σημερινής μόδας. Μπορείτε να διαλέξετε από το πιό φαρδύ και το πιό στενό φόρεμα...

Οι ξεφρενιασμοί της ανοιξιάτικης μόδας

«Εύρεῖα περιφέρεια», φρού-φρού «μουσικά φορέματα» κτλ.

Η Κωνστάνς Μπένετ, που θεωρείται ως ή πιό καλοντυμένη γυναίκα των Ηνωμένων Πολιτειών είπε τα εξής σε μιά τελευταία της ραδιοφωνική ομιλία:

—Η σημερινή μόδα. Ιδίως ή γαλλική, είνε φοικτή. Η προσπάθειά της είνε να ξαναζωντανέψη το περασμένο, αλλά με την πιό άσχημη μορφή του. Αυτή ή προσπάθεια όμως άποτελεί πρόσβολή για τις σημερινές γυναίκες, που ένας Θεός ξέρει πόσο κοπίασαν για ν' άποκτήσουν άρμονικά σώματα. Η μόδα θέλει να ξαναγυρίσουν οι γυναίκες στη βασεία και επιβλητική εμφάνισι που είχαν οι γιαγιάδες τους.

Η άλήθεια είνε ότι ή σημερινή μόδα με το πρόσχημα της πρωτοτυπίας, τείνει άναμφισβήτητα στον εξωφρενισμό.

Άλλα τί πρόκειται να λανσαρισθή κατά την προσεχή άνοιξι: Να μερικές άπό τις πράσινες «κρεασιόν» των μεγάλων παρισινών οικιών.

Για ν' άρχίσωμε άπό μιά έλληνική έμπνευσι πρέπει ν' άναφέρωμε πρώτα-πρώτα την «έλληνική φουστανέλλα» που λανσάρει ο Ζάν Ντεσέ. Ένας Γάλλος δημοσιογράφος έγραψε νι' αύτην τα εξής: «Ποιού σας περιγράψωμε πώς γίνεται φροντίστε να εξοικονομήσετε μερικά... γιλιόμετρα ύφάσματος. Όλα τα άλλα είνε κατόπιν πολύ εύκολα».

Το φόρεμα «φουστανέλλα» του Ντεσσέ είνε το ίδιο κοντό όπως και ή φουστανέλλα των εύζώνων. Άλλα καταλήγει σε μιά άρκετά φαρδειά φούστα, που φτάνει ως τους άστραγάλους. Ο Γάλλος ράπτης προτιμά τα ύφάσματα με «πουά». Έτσι ή έντύπωσις είνε πιό έντονη και οι πτυχές φαίνονται άτελείωτες.

Ένα τέτοιο φόρεμα παρήγγειλε τελευταία ή Γαλλίς ήθοποιός Ζαν Ωμπέ. Η φούστα του χρειάσθηκε 18 μέτρα ύφάσματος. Το φόρεμα αύτό έχει χρώμα «ροζ κολέο» και μόλις άφήνει τους άστραγάλους να φαίνωνται.

Η Σκιαπαρέλλι υποστηρίζει ότι κατά την άνοιξι οι κάλτσες θα πρέπη να έχουν το ίδιο χρώμα με τη φούστα. Γι' αύτό άγόρασε να λανσάρη κάλτσες δικής της κατασκευής που είνε κόκκινες, γαλάζιες πράσινες, κίτρινες, μώβ, γκρενά, «σωμόν» κτλ. Οι κάλτσες αύτές έχουν τη μάρκα «Σικάπ» και φέρουν στο έπάνω μέρος τη λέξι «Σόκιν», που, κατά τη διάρκεια παρισινή ράπτρια, σημαίνει ότι το άνδρικό μάτι δεν πρέπει να φτάνη ως έκεί...

Ο Καρδέν λανσάρει φορέματα για νέες 17—21 χρόνων με «άσεμνο ντεκολτέ» Και παρατηρεί ότι αύτό το ύπερβολικά τολμηρό ντεκολτέ θα πάψη να είνε άσεμνο, άπό τη στιγμή που... θα γενικευθή ως μόδα.

Τα έξωφρενικώτερα μοντέλα είνε έκεία που λανσάρει ο Κρίστιαν Ντιόρ. Δυό άπ' αύτά έχουν τις άρκετά χαρακτηριστικές όνομασίες «τα όπίσθια του Παρισιού» και «διπλά όπίσθια», ένώ ένα τρίτο — είνε ένα μοντέλο ταγιέρ. — λέγεται... «πόδια της κόττας».

Έκείνο που ξεγοήτεψε τα δυό πρώτα είνε μιά ύπερβολική συσσώρευσις ύφάσματος στο πίσω μέρος και άκριβώς γύρω στην περιφέρεια. Στο μέρος αύτό ή φούστα σχηματίζει μιά σειρά άπό δυόκεντρες πτυχές που στενεύουν όσο προχωρούν προς τα κάτω και ένθυμίζουν κάπως τα περίεργα φορέματα μεσαιώνων γυναικών της Πολυνησίας.

Σε μερικά άλλα μοντέλλα του Ντιόρ το ύφασμα σχηματίζει ένα είδος μεγάλου φιόγκου, που πιάνει όλη σχεδόν την περιφέρεια. Είνε σάν το ύφασμα αύτό να είνε περισσέψει και ο ράφτης μη ξέροντας τί να το κάμη, το κόλλησε έκεί γιά να το ξεφορτωθή.

Τα άνοιξιάτικα μαντώ του Ντιόρ είνε έπίσης πελερίνα με μεγάλες και βαθειές πτυχές προς τα πίσω και άνασηκωμένο γιακά.

Άλλα να και ένα μοντέλο ταγιέρ, αύτό που έχει άποκληθή «πτύσια της κόττας».

Η ζακέτα είνε πολύ κοντή, σφίγγεται στη μέση και έχει ρυτούς ώμους. Άντιθετα, ή φούστα είνε μακρυά — 21 έκατοστά πάνω άπό το έδαφος — και έξαιρετικά φαρδειά στο κάτω μέρος. Το ταγιέρ αύτό φορίεται με μικρά μυτερά σκαρπίνια και γκέτες του ίδιου χρώματος με το φόρεμα.

Το τελευταίο αύτό μοντέλο γυναικείου έσωρούχου χρονολογείται άπό το... 1900!

Τα μοντέλα του Ζάκ Φάτ δεν ύστεροῦν σ' έξωφρενισμό.

Το τελευταίο άπ' αύτά, που παρουσιάσε σε μιά έκλεκτή συγκέντωσι στην όποίαν παρίστατο και ή κυρία Ώοιόλ, σύζυγος του προέδρου της γαλλικής δημοκρατίας είνε ένα φόρεμα άπό λευκό σατέν με πτυχές στη μέση (όπως περίπου και στά μοντέλα του Ντιόρ), που παρουσιάζει το έξής χαρακτηριστικό: ότι, ένώ άπό έμπρός κατεβαίνει ώς τον άστράγαλο άπό το πίσω μέρος άνασηκώνεται ώς το γόνατο. Μ' αύτο τον τρόπο ο Φάτ πιστεύει ότι θα συνδυάση τη μακρυά φούστα με τη μανία των σημερινών γυναικών να έπιδεικνύουν τις κνήμες των (μανία που άνταποκρίνεται σε μιά άντίστοιχη άπαίτησι των άνδρών).

Ο Φάτ λανσάρει έπίσης τα «παπιγιόν» τύπου «Ζιγκολέτ» στο λαιμό. Όσο γιά τα γοφάματα, ή προτίμησίς του είνε στά πολύ ζωηρά. Οι άτονοι και μισοσβυσμένοι γρωματισμοί ύποστηρίζει, πρέπει να έκλείψουν όλότελα. Να οι όνομασίες μερικών καινούργιων γρωματισμών που λανσάρει: «φλογερή ψυχή» «καινούργια φλόγα», «κόκκινος πυρετός» ο «διάβολος μέσα στο κορμί» κτλ.

Το μοντέλα της Μάγκυ Ρούθ είνε όλα έμπνευσμένα άπό τη μόδα της έποχης του Λουδοβίκου 14ου, Κορσάζ πολύ εφαρμοστά φαρδειές φούστες με πολλούς πλισσέδες μπάσκες άξισοβάστων διαστάσεων, που καταλήγουν σε ούρά όπως της κίσσας! Φαίνεται δηλαδή ότι όλοι οι Γάλλοι ράπται κατέγονται άπο την έπιθυμία να ύπογραμμίσουν την περιφέρεια.

Όπαδός του άπλου και μετρίου είνε ο Ζάκ Χάϊι. Τα μοντέλα του είνε άπλά και άνάλογα προς την γραμμή του γυναικείου σώματος: «Είμαι έναντίον των παντός είδους μεταμφιέσεων του «φρού - φρού» των «τρού - τρού» κτλ. διακηρύσσει. Το γυναικείο ντύσιμο δεν είνε ένα όνειρο κοκαϊνομανούς. Δεν έπιδοκιμάζω ούτε τους κορσέδες ούτε τα ψεύτικα στήθη ούτε τις ψεύτικες περιφέρειες. Το ψέμμα πρέπει να φύγη άπό τη μόδα, που θα ξαναγίνη τότε άπλή και πρόσγαρη, όπως είνε το λογικό και το σωστό».

Ο Χάϊι ύπαινίσσεται κυρίως τον Ροσά που λανσάρει τη μόδα των «μουσικών φορεμάτων».

Τα φορέματα αύτά είνε καμωμένα άπό γοφάσματα, που άνα δίδουν έναν ξεγωριστό ήχο σε κάθε κίνησι της γυναίκας. Για ν αύξήση μάλιστα την μουσικότητα των φορεμάτων του συμβουλεύει ότι πρέπει να φοριούνται με κολλιέ και βραγιόλια «ηγητικά» που ν' άναδίδουν κι' αύτά, δηλαδή ώρισμένους ήγους.

Άλλ' ή μόδα έννοεί να τροποποίηση και τα γυναικεία έσώρουγα έπίσης. Το τελευταίο μοντέλο γυναικείων έσωρούχων γρονολογείται άπό το... 1900. Γιατί είνε μιά έλαφρή τροποποίησις του μεσοφορίου - κυλόττας της έποχής έκείνης. Η νέα κομπινεζόν τέλος θυμίζει κάπως τα μπουρνούζια των Άράβων φυλάγων. Με μόνη τη διαφορά ότι είνε πιό φαρδειά και φτάνει λίγο πιό κάτω άπό το γόνατο. Φυσικά, προϋποθέτει μακρυά φούστα.

Να τώρα μερικές γαρακτηριστικές λεπτομέρειες της καινούργιας μόδας:

Σ ή μ α. Δύο τάσεις:

α) φορέματα πολύ φαρδειά στο κάτω μέρος όπως έκείνα που φορούσαν οι γιαγιάδες μας. Στά φορέματα αύτά το κορσάζ με «μπαλένες» είνε άπαραίτητο.

β) φορέματα πολύ στενά, κολλητά σχεδόν. Το άπαραίτητο συμπλήρωμά των θά είνε ένας έξαιρετικά όγκώδης φιόγκος στη μέση ή ένα «πουφ» στη ράγη.

Μ ή κ ο ς. Τρείς τάσεις:

α) σύρριζα με το έδαφος. Οι βραδυνές τουαλέττες άπαραιτήτως με ούρά.

β) ως τον άστράγαλο.

γ) κοντά έμπρός μακρυά πίσω ή άντιστρόφως.

Ν τ ε κ ο λ τ έ. Πολύ μεγάλο έμπρός και πίσω. Στις βραδυνές τουαλέττες ο ένας ώμος τελείως γυμνός.

Μερικές άλλες ιδιορρυθμίες της σημερινής μόδας είνε οι άκόλουθες:

1) Έπικράτησις της γυαλιστερής ζώνης στο ταγιέρ. Τα φορέματα περιπάτου, καθώς και τις βραδυνές τουαλέττες (ύψος της ζώνης 4—8 έκατοστά).

2) Θα γίνη έπίσης μεγάλη γοήσις της ζώνης - σάρπας άπό ταφτά, «πεκινέ» ή τσιλλί. Αύτες οι ζώνες - σάρπες τελειώνουν σ' ένα «πούφ».

3) Πλαστρόν φιόγκοι, «σεβδέ» πολύ μεγάλα άπό «πικέ».

4) Μικρό μαντήλι «άλά Μπορύμελ» άπό μουσσελίνα ή δαντέλλα μέσα στη μανσέτα.

5) Γάντια σγιστά στο έπάνω μέρος.

6) Τσέπες λοξές.

★

Άς περάσωμε τώρα στα ντενίσματα:

Τα άπλά ντενίσματα φαίνεται ότι άνήκουν στο παρελθόν. Η νέα μόδα θέλει ντενίσματα έξαιρετικά πολύπλοκα, που να άπομιμούνται διάφορα σνέδια όπως έκείνα που έφτιαναν οι κομψές μαρκησίες του 18ου αιώνος στις περρούκες των.

Η γενική τάσις στα ντενίσματα είνε τα άνασηκωμένα μαλλιά, σε τρόπον ώστε να σγηματίσουν μιά όγκώδη προεξοχή στην κορυφή του κρανίου. Πολύ θα συνηθισθούν έπίσης τα ρίγτα στα πλάγια και πίσω μαλλιά. Η άπλότης των θ' άντισταθμισθή με μερικά δαιδαλώδη σγέδια στην κορυφή του κρανίου.

Οι «ψυγές περιμανάντ» εύνοούν ιδιαιτέρως αύτά τα ντενίσματα, που θα ήταν άδύνατον να έκτελεσθούν διαφορετικά.

Στά καπέλλα η μόδα ξαναγυρίζει σταθερά στά πρότυπα του 18ου αιώνος, με μερικές έπιδράσεις άπό το 1900.

Πλατύνυρα ή τόκες έγουν ένα κοινό γαρακτηριστικό: ότι φοριούνται στά μαλλιά και όγι στο κεφάλι. Άποτελούν δηλαδή ένα άπλό στόλισμα και όγι ένα καπέλλο στην κυριολεξία.

Τα παλιά σχήματα τα «τονκινουά», το «πλατώ», ή «υπερζέ», το «κανοτιέ» το «νισουά» ή «καπότ» ξαναγίνονται της μόδας. Έπίσης μερικά σγήματα του περασμένου αιώνος, ή «Λιζέτ», ή «Καλέ», ή «ρελιζιέζ» κτλ.

Τα διακοσμητικά των μοτίβα άποτελούνται άπό ένα μενάλο φτερό ή ένα φιόγκο, έπίσης μεγάλο και άνασηκωμένο.

Τα βέλα θα φορεθούν πολύ. Οι μεγάλοι οίκοι γυναικείων καπέλλων λανσάρουν βέλα διαφόρων σγημάτων και γρωμάτων. Άλλα σκεπάζουν το καπέλλο σάν ένα έλαφρό σύννεφο. Άλλα δένονται στην κορυφή και άλλα στο πηγούνι.

Τα τελευταία γρησιμεύουν γιά να συγκρατούν μερικά μοντέρνα καπέλλα, που μοιάζουν σάν γαλέττες. Άλλα βέλα έγουν το γρώμα του καπνού (φιμέ) και άπλώνουν ένα είδος σκιάς γύρω στο πρόσωπο. Άλλα βέλα, τέλος, τυλίγονται γύρω στο λαιμό ή πέφτουν πάνω στη οάγη.

Θα φορεθούν έπίσης βέλα κεντητά ή στολισμένα με μικρά μαργαριτάρια (ψεύτικα ή φυσικά). Για τα άνοιξιάτικα καπέλλα θα γρησιμοποιηθούν ψάθες πιλήματα, ταφτάς, «πεκινέ», τσάλ, εμπριμέ κτλ.

Τα ψηλά σκαρπίνια με κουμπιά ξαναγυρίζουν στη μόδα. Το έπάνω μέρος των είνε άπό ύφασμα, που πρέπει να ταιριάζη με έκείνο του φορέματος. Ο Ντεσσέ λανσάρει εξ άλλου σκαρπίνια «Ρισελιέ» με τακούνι Λουδοβίκου 15ου και «ρεβέρ» άπό το ίδιο ύφασμα με το φόρεμα.

Γενικά ή σημερινή μόδα είνε τελείως άναγρονιστική. Οι τάσεις της ένθυμίζουν 18ον αιώνα, 1880 και 1900, με μερικές έλαφρές τροποποιήσεις. Πρέπει ήπτως να παραδεγθούμε όπως ύποστηρίζουν μερικοί σύγγρονοι αισθητικοί, ότι αύτή ή άναδρομή άποδεικνύει έλλειψι έμπνεύσεων μεταξύ των συγγρόνων δημιουργών της μόδας. Πολύ πιθανόν. Το γεγονός πάντως είνε ότι ξαναγυρίζουμε με μεγάλα βήματα στο παρελθόν και τις έμπνεύσεις της ρομαντικής και προρομαντικής έποχής.

Το περίεργο δε είνε ότι και ή άγγλική μόδα, που είνε συνήθως συντηρητική άκολουθεί σήμερα τις ιδιοτροπίες της παρισινής μόδας.

Ένα γαριτωμένο άνοιξιάτικο καπελάκι.

1) Ο παρισινός ράφτης Ντιόρ λανσάρει: 2) Το «μπερέ μπάσκ». 3) Το μενάλο φιόγκο στο λαιμό. 4) Το «πιέ ντέ πουλ». 5) Τα κουμπιά ταγιέρ. 6) Τη μανσέτα ¾. 7) Την πολύ ξεχειλωτή ζακέτα. 8) Τη φούστα με κουμπιά... 9) ... που μπορεί ν' άνοιγη. 10) Τα μποττίνια - γκέτες και 11) Τα λουστρινένια παπούτσια.

Στα περισσότερα μοντέλα του Ντιόρ η φούστα σχηματίζει μιά μενάλη συσσώρευσι ύφάσματος σάν φιόγκο στο πίσω μέρος.

«Μωβ συννεφάκι» ένα άλλο νόστιμο άνοιξιάτικο καπελλάκι της Μαντ Ροζαίρ.

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Κόντευαν μεσάνυχτα όταν ή γλυκειά, ή πρόσχαρη Γαλάζια Πεταλούδα ποθε κι' ακούμπησε το ζαλισμένο της κεφάλι στον ώμο μου.

Την παρακάλεσα να βγάλη τη μάσκα της. Μα έκείνη μου αποκοίθηκε:

— 'Αργότερα άργότερα..

Το γέλιο της ήταν άσπνέμνο και τα γυμνά της υπράτσα μσσνοβολούσανε. Τα γαλάζια τούλινα φτερά της, που ήσαν τοποθετημένα στούς ώμους της έτσειαν σε κάθε της κίνησι. Τη στιγμή έκείνη η μουσική άρχισε να παίζη ένα μεθυσικό βάλς. Την τοάβηξα τότε πιο κοντά μου φιλώντας τα ξανθά μαλλιά της.

— "Οχι, όχι! μου ψιθύρισε ξεφεύγοντας με τρόμο άπό το άγκάλιασμά μου. Δέν κάνει...

'Η άλήθεια είνε ότι μόλις ποδ μιάς ώρας είχαμε γνωρισθή στο γοφευτικό κέντρο. Την είχα δή να περιφέρεται μόνη, μελαγχολική άνάμεσα στα ζευγάρια και στα τραπέζια.

Ποιά σκοτεινή δύναμις μ' έβαλε να την πλησιάσω και να της προτείνω να πιούμε ένα ποτήρι σαμπάνια:...

Την ξαναπαρακάλεσα σε λίγο να βγάλη τη μάσκα της.

'Εκείνη άποφάσισε έπι τέλους να μου κάνη τη χάρι κι' έσκυψε το κεφαλάκι της. "Απλωσα τότε να λύσω έγώ το κορδόνι της μάσκας. Την τελευταία όμως στιγμή ένας παράξενος φόβος με κατέλαβε. "Έτσι είνε ο άνθρωπος: Το μυστήριο τον μαγνητίζει και τον φοβίζει συγχρόνως...

"Εξαφνα τοάβηξα το κορδόνι κι' η μάσκα έπεσε κάτω γωρίς να το καταλάβω κι' ένώ πώς. Σκύψαμε κι' οι δυό γιά να την πάρουμε. Τα γείλη μας έσμιξαν τότε. Φίλησα τη Γαλάζια Πεταλούδα ποίν προφτάσω να τη δώ στο πρόσωπο. 'Εκείνη σκέπασε με τα φτερά της το πρόσωπό της. 'Ενώ της τοάβηξα τα λεπτά της δάντυλα και τα έφερα πάλι στα γείλη μου.

Και τότε πρόσεξα καλά το πρόσωπό της. Δέν το έβλεπα γιά πρώτη φορά. Τα μάτια αύτά μου θύμιζαν άλλα μάτια, που τα είχα λατρέψει και τα γείλη της άλλα γείλη, που τα είνα φιλήσει άλλοτε με πάθος!...

"Ευεινα έπι άρκετη ώρα σάν άποσβολωμένος κυττάζοντας τη Γαλάζια Πεταλούδα. 'Εκείνη θύμωσε με τη σιωπή μου.

— Μετάνοιωσες μήπως έπειδή έβγαλες τη μάσκα μου: ρώτησε.

— "Οχι δέν είνε αύτό, τραύλισα. Μοιάζεις όμως καταπληκτικά με μιάν άλλη...

— Αύτό μου το είπαν πολλοί μέχρι σήμερα. "Οποιος άντρας κι' άν γνώρισα, μου είπε ότι μοιάζω με μιά γυναίκα που είνε κάποτε άγαπήσει.

— "Ολοι οί άντρες:

— "Ολοι άνεξαιρέτως... Καθώς βλέπεις λοιπόν, καλλίτερα να μη μου έβγαζες τη μάσκα.

Και νύοισε άλλοθ το πρόσωπό της λυπημένη.

— Μικρούλα μου, της είπα πάλι, **γύρνα σέ παρακαλώ, νά σέ ξαναδώ.** Δέν μετανοιωσα γιατι σού εδγαλα τη μάσκα. Γύοισε σε μένα το πρόσωπό σου.

— "Οχι! όχι! Δέν θά σέ κυττάξω, γιατί ξέρω καλά πώς θά ζητήσης να βρής στά μάτια μου μιάν άλλη που άγάπησες.

Και όμως παρά την άρνησί της, η Γαλάζια Πεταλούδα μου έροινε πονηρές ματιές.

Θέλησα να μάθω ποιά ήταν η γυναίκα αύτή.

—Πώς σέ λένε: τη ρώτησα γλυκά.

— Δέν ξέρω... Κάθε άντρας μού δίνει το όνομα της γυναίκας που άγάπησε...

— Μά το δικό σου όνομα ποιό είνε:

— Μέ λένε Μελίττα... Μελίττα 'Αονώ.

Μού φάνηκε ότι δέντηκα μιά μαγαιοιά στο στήθος. Μελίττα ήταν και το όνομα της γυναίκας που άγάπησα άλλοτε τρελλά. Και το πιό περίεργο, είνε ότι η Γαλάζια Πεταλούδα, έμοιαζε με την άλλη Μελίττα που είνα γνωρίσει ποδ καιρού, και που είνε πεθάνει ποίν άπό δυό γρόνια!...

Την φίλησα σάν τρελλός. 'Εκείνη με φίλησε με το ίδιο πάθος. Είγε τη φωνή της Μελίττας, τα γείλη της Μελίττας, τα μάτια της Μελίττας!... Ξαφνικά, σηκώθηκε να φύγη.

— Θά φύγης άπό τώρα: τη ρώτησα.

—Ναί, πρέπει να πηγαίνω... "Αδικα θά προσπαθήσης να με κρατήσης...

— Δέν μπορώ τουλάγιστον να σέ συνοδεύσω:

— Κάθουαι μακρυά πολύ μακρυά..

— Τόσο το καλλίτερο! Θά είμαστε περισσότερο ώρα μαζί...

"Εφερα στις πλάτες της το μαντό της. Βγήκαμε έξω άπό το κέντρον και μπήκαμε σ' ένα ταξί.

'Η Γαλάζια Πεταλούδα έδωσε μιά διεύθυνσι στο σωφέρ που δέν την άκουσα καλά.

Τό αύτοκίνητο έκίνησε.

'Η Μελίττα ένειδε το κεφάλι της στον ώμο μου και μισόκλεισε τα μάτια της. Τα νέρια της είναν παγώσει σιγά-σιγά και μαύροι κύκλοι στεφάνωσαν τα μάτια της. Τέλος το αύτοκίνητο σταμάτησε και η Μελέττα φιλώντας με στο στόμα άναστέναξε και μού είπε:

— Αύριο τέτοια ώρα θά σέ περιμένω έδώ... Νά πάσης τον ίδιο σωφέρ...

"Ανοιξε την πόρτα και κατέβηκε. Μέσα στο σκοτάδι δέν διέκρινα πού βοισκόμαστε. Είδοποίησα μονάγα το σωφέρ να περάση την άλλη βραδυά να με πάση άπ' το σπίτι μου.

Πραγματικά τα άλλα βοάδυ ο σωφέρ με ώδήγησε στο μέρος πού άπονωρίστηκα άπ' τη Μελίττα. "Οταν φτάσαμε έκεί τον πλήρωσα και τού είπα να φύγη...

"Εκανα μερικά βήματα άγαπω το ήλεκτρικό φανάρι μου και τότε μονάγα πρόσεξα ότι βοισκόμουν σ' ένα κοιμητήριο!...

'Η πόρτα ήταν άνοιγτή. Μπήκα μέσα κι' άρχισα να τοινογίζω δεξιά κι' άριστερά περιμένοντας τη Μελίττα. Μά η Μελίττα δέν φάνηκε!

Και μονάγα όταν φώτισε η μέρα κατάλαβα ότι η Γαλάζια Πεταλούδα το όνειρο μιάς άποκοιμήσης νύχτας δέν ήταν πλάσμα του κόσμου τούτου. Γι' αύτό ίσως μού έδωσε ραντεβού έκεί που καταλήνουν πάντα όλες οί ναρές και τα όνειρα των άνθρώπων: σ' ένα νεκροταφείο!...

Ποιός ξέρει σέ ποιόν τάφο άγαπαύτων η γλυκειά κοπέλλα!

Ισως ήταν η παλιά Μελίττα που είνα άγαπήσει άλλοτε και είνε πεθάνει. Κι' η ψυγή της ήοθε να μού δώση τη ναρά και να διώξη τη μελαγγολία μου της νύντα της τοελλής 'Αποκοπής.

ΑΝΡΥ ΠΙΚΑΡ

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Πώς θά φερθήτε στην «άγαπημένη» σας

Δέν ύπάρχει μόνον η Τέγνη της 'Αγάπης, άλλ' ύπάρχει και μιά άλλη — ίσως πιό δύσκολη αύτή. — η τέγνη νά... διακόπτεται ένας αίσθηματικός δεσμός.

«Τό νά διακόπτης με τάκτ — έγραφε ο διάσημος 'Ιταλός συγγραφεύς Ντανούντσιο, που κάτι ήξερε άπ' αύτά τα πράγματα — είνε σάν νά κάνης μιάν ώραία κηδεία σ' έναν έρωτα που πεθαίνει...».

'Ιδού μερικές συμβουλές, που πρέπει να έγουν ύπ' όψιν τους όσοι η όσες κουράστηκαν άπό ένα αίσθηματικό δεσμό και θέλουν να διακόψουν:

Γιά τούς άνδρες

1. Μη στέλνετε ποτέ πίσω τα γράμματα της ώς τη στιγμή αύτή «άγαπημένης» σας. "Αμα τα ξαναδιαβάση, μπορεί όγι μόνο ν' άνάψη μέσα της ένα αίσθημα, που πάει νά σβύση άλλά και νά σκεφτή: «Τί ζώο που ήμουν να τού γράφω τόσα φλογερά λόγια!».

2. Μη στέλνετε πίσω τα δώρα της, ούτε νά της ζητήσετε αύτά που της δώσατε σείς. Αύτό δείγνει ότι είσαστε «κακιωμένος».

3. Μη μιλάτε δεξιά κι' άριστερά γιά τη διακοπή των σγέσεών σας σε φάσεις όπως αύτη π. γ.: «'Επι τέλους ξανάνινα έλεύθερος!» η «Μού κατέστρεψε τα ώραιότερα γρόνια της ζωής μου!». Ποώτα-ποώτα αύτά είνε λόγια που κανένας δέν τα πιστεύει, κι' έπειτα δείγνουν πώς... άκόμα τη σκεπτόσαστε.

4. Τη στιγμή, που γωρίζετε όριστικά, μη της πήτε: «Και τώρα μπορώ νά σού το πώ: Ποτέ μου δέν σ' άγάπησα!». Πέστε της καλλίτερα: «"Ετσι ήταν γραφτό. Είμαστε σκλάβοι της μοίρας... 'Αλλά πιθανόν νά μήν τελείωσαν όλα μεταξύ μας...». Αύτό δέν σάς ύπογρεώνει σε τίποτα, άλλά δίνει μιάν ίκανοποίησι στην πρώην άγαπημένη σας.

5. 'Ακόμα κι' όταν γωρίσετε «όριστικά», μην τα γαλάτε έντελώς μ' έκείνη που λίγες μέρες πρίν, ορκιζόσαστε πώς ήταν η πιό άξιολάτρευτη γυναίκα του κόσμου. "Αν είσαστε ένας άντρας ευγενής, στέλνετέ της λίγα λουλούδια πότε-πότε, στη γιορτή της π. γ., ή την Πρωτογρονιά...

6. Μη διαλέξετε ποτέ την «άντικαταστάτριά» της άνάμεσα στις φίλες της.

Γιά τις γυναίκες

"Οταν είσαστε σείς, κυρία μου, η δεσποινίς μου, που διακόπτετε τις σγέσεις σας μ' «'Εκείνον» έγετε ύπ' όψιν σας τις δυό πρώτες συμβουλές, που δώσαμε παραπάνω. Τις συετικές με τα γράμματα και τα δώρα.

"Οσο γιά την τρίτη συμβουλή, ξέρουμε πώς, δυστυγώς, οί γυναίκες συνηθίζουν, πολύ περισσότερο άπό τους άντρες να κακολογούν έκείνους, με τους όποίους λίγον καιρό ποίν, ήσαν τόσο στενά συνδεδεμένες. Αύτό όγι μόνο φανερώνει κακή άνατροφή, άλλ' είνε και νελοίο

Γελοίο έπίσης είνε όταν τον Βλέπετε στο δρόμο και σάς γαιοετάει να τον άντιγαιρετάτε σά νά ήταν κανένας ύπηρέτης σας που τον άπολύσατε. 'Ακόμα κι' έκείνος που σάς συνοδεύει, θά το θεωρήση λιγώτερο ύποπτο άν φερθήτε στον «προκάτογο» ευγενικά, γιατί, άλλοιώς, θά σκεφτή μέσα του: «Σήμερα η σειρά του, αύριο η δική μου».

Δεδομένου ότι πραγματικά οί άντρες είνε πιό άδιάκοιτοι άπό τις γυναίκες, άλλοίμονό σας άν ό καινούργιος «άναπημένος» σας είνε φίλος η έστω άπλώς γνωστός με τον «προώνη». Είσαστε έκ των προτέρων γαμένη...

Λ. ΚΟΡΟΖΙ

Τά έρειπωμένα σπίτια άξίζουν πιό πολύ άπό τά νερά

Στη Βουδαπέστη, ένα έρειπωμένο σπίτι πουλιέται περισσότερο άπό ένα άλλο που βοίσκεται σε καλή κατάστασι. Τελευταία, τα έρείπια ένός μικρού σπιτιού σ' έναν κεντρικό δρόμο πουλήθηκαν άντι 1.500.000 φιορινίων, ένώ μιά πολυκατοικία τελείως άθικτη, πλάϊ σ' αύτό, πουλήθηκε μόνον 300.000 φιορίνια. Η διαφορά αύτη όφείλεται σ' ένα πρόσφατο μέτρο που έλαβε η Ούγγρική κυβέρνησις, για νά ένθαρρύνη την άνοκοδόμησι. "Αφησε, δηλαδή, σ' έκείνους που κτίζουν καινούργια σπίτια άπόλυτη έλευθερία να τα ένοικιάζουν σ' οποιαδήποτε τιμή, ένώ, άπό τ' άλλο μέρος, διατηρεί σε πολύ γαμηλό έπίπεδο τα ένοίκια των άλλων οίκημάτων. Χάρις σ' αύτό το μέτρον, ένας πυρετός άνοικοδομήσεως παρατηρείται σήμερα στην ούγγρική πρωτεύουσα, γιατί έκείνοι που κτίζουν καινούργια σπίτια είνε βέβαιοι ότι θά καλύψουν πολύ σύντομα τα έξοδά των, χάρις στα ύπέρογκα ένοίκια που θά είσπράξουν.

Μέ σύνεσι

"Οταν ο έρωτας δυό άνθρώπων έλευθέρων καταντάει τις περισσότερες φορές βασανιστικός, πόσο μάλλον μεταξύ άνθρώπων άπο τους όποίους ο ένας τυγαίνει να είνε παντρεμένος. Καταλαβαίνω τη θέσι σου, άγαπητή μου άναγνώστρια που ύπογράφεσαι «"Ενα πονεμένο παιδί» και σού συνιστώ ύπομονή σοβαρότητα και περισκεψι ώστου ο άγαπημένος σου να κανονίση τη θέσι του άπέναντι της γυναίκας του. Θά σέ συμβούλευα να διακόψης τις σγέσεις σου και να τον ξεχάσης άν συνεβαινε να τον γνώριζες ύπό διαφορετικές συνθήκες. Σέ όμως τον γνώρισες την έποχή, που ήταν σέ διάστασι μέ τη γυναίκα του κι' έτσι — άπό ήθικής τουλάχιστον πλευράς τού ζητήματος — είσαι κάπως έν τάξει. Η σκέψις ότι δέν χωρίζει έξ αίτίας σου είνε νομίζω, άρκετη γιά νά σέ παρηγορήση. Και μη σέ βασανίζη η σκέψις ότι είσαι η «πλέον ά. ηθική γυναίκα του κόσμου». "Οχι δά και τόση περηφάνησι τού έαυτού σου. Τώρα όσον άφορα τη λύσι τού ζητήματός σου: Αύτη έξαρτάται άπό σένα. Μπορείς να ύποφέρης τό κλίμα της παρανομίας ώσπου να πάση ο άγαπημένος σου το διαζύγιο; Καθώς ξέρεις αύτη η ύπόθεσις συνήθως χρονίζει. Κι' έξ άλλου, σ' άγαπάει τόσο ώστε ν' άξίζη αύτη τη θυσία έκ μέρους σου; Αύτά σού μονάχα τα ξέρεις. Σκέψου λοιπόν όσα είνε άκόμα καιρός. Το καλύτερο θά ήταν πάντως να ξαναγυρίζε ο «άγαπημένος» σου στη σύζυγό του κι' σύ να ζητούσες την άγάπη και την άποκατάστασι άπο έναν άλλο νέο.

Και σέ σένα άγαπητή «Αναγνώστρια του Θησαυρού—Αμαζ.» δίδω την έξής σύντομη συμβουλή: Νά πάψης να τον άγαπας έφ' όσον έκείνος δέν σ άγαπάει πλέον, και να πάψης να τον έκλιπαρής να ξαναγυρίση στην παλιά σας καθώς λές. «φωλιά» έφ' όσον έκείνος είνε άνένδοτος. Έγώ δέν νομίζω ότι τό κάνει άπο ένωϊσμό. Συνήθως ο ένωϊσμός και τα πεισματα κρατάνε πολύ λίγες ήμέρες. "Οσο περνάει ο καιρός τόσο ο έρωτας κρυώνει. Ξέχασέ τον λοιπόν κι' ζού. Δέν ύπάρχει άλλη λύσις.

"Οχι άγαπητή «Ιωάννα» δέν άγαπας δύο. Σ' άγαποϋν δύο κι' σύ άγαπας μονάχα τον έναν με έρωτα. Γι' αύτό πρέπει να φανής είλικρινής στον πρώτο. Νά του φερθής τιμια λέγοντας του την άλήθεια. Προηγουμένως όμως θά πρεπε να βεβαιωθής γιά το αίσθημά σου πρός τον δεύτερο γιατί πολύ φοβούμαι αύτά τά... ό.λόλαμπρα πυροτεχνήματα.

«Απελπισμένην»: Η συμπεριφορά τού φίλου σου είνε άνεξήγητη. Πάντως δέν πρέπει να τήν άποδίδης στή διαφορά μορφώσεως που ύπάρχει μεταξύ σας. Οί άρμονικές σγέσεις ένός ζευγαριού είνε ζήτημα χαρακτήρος και όχι μορφώσεως. Δέν είνε δυνατόν λοι οί άνθρωποι να έγουν τόν ίδιο βαθμό μορφώσεως. Άλλοΰ λοιπόν άναζητήσε την αίτια. Λάβε ύπ' όψιν σου και το έξής: Το ότι δέν μένετε στο ίδιο μέρος είνε κάτι το όποιον άμβλύνει τους δεσμούς σας. Βρίσκω ότι χρειάζεται μιά άποφασιστική έξήγησις έκ μέρους και τών δύο σας. Δέν πρέπει έξ άλλου, να παραπονιέσαι, έφ' όσον έσύ τού ζήτησες να διατηρήσετε άπλη φιλία κι' όχι άγάπη.

«Κίμ. Παράσχην»: Στό μακροσκελές γράμμα σου άπαντώ δίνοντάς σου την έξής σύντομη συμβουλή: Μην πλησιάσης το πρώτο σου σφάλμα μέ ένα δεύτερο — και μεγαλύτερο — σφάλμα. Η έπανάληψις τών σχέσεων σας θά περιπλέξη τη ζωή σου. Πάντως χαρακτηρίζω έπιπολαία την πράξι της άγαπημένης σου νά τον παντρευτή το φίλο σου.

«Δυτικομένη μικρούλα Σ.Β.Κ.»: Αύτό που σού συνέβη πρό όκταετίας είνε, βέβαια άρκετά δυσάρεστο άλλά όχι και τόσο σοβαρό ώστε νά σέ φέρνη σέ τέτοια κατάστασι άπελπισίας Γράφεις μέ τόση άπόγνωσι: «Είμαι ένας άχοηστος άνθρωπος. Δέν έχω κτήμα θέσι στην κοινωνία. Θέλω να πεθάνω γιά να μη ζώ περιφρονημένη άπ' τον κόσμο». Όλα αύτά είνε φαντασίες σου. Ο κόσμος ούτε ασχολείται μέ σένα ούτε γνωρίζει τίποτε σχετικό μ' αύτή την άτομική σου ύποθεσι. Έξ άλλου αύτό συνέβη κατά την παιδική ήλικία κι' έν πάση περιπτώσει δέν είσαι ύπεύθυνη άφού πρόκειται περί άτυχήματος. Νομίζω πώς αύτό είνε άρκετό γιά νά σέ παρηγορήση. Σού συνιστώ λοιπόν να διώξης τις φοβερές αύτές σκέψεις που σέ βασανίζουν να πέσης μέ τα μούτρα στή μελέτη γιά να τελειώσης το σχολείο σου, κι' ύστερα νά έργαστής γιά να άνακουφίσης τη μητέρα σου και να γίνης οίκονομικώς άνεξάρτητη. Τότε θά ίδης πώς η σημερινή κατάστασίς σου δέν είνε άνεπανόρθωτη όπως νομίζεις. Υπάρχουν στη ζωή άληθινά δράματα: δυστυχήματα άρρώστειες άνιάτρευτες θλιβερά περιστατικά καταστάσεις πραγματικά άδιόρθωτες. Ξέχασέ το λοιπόν αύτό το δυσάρεστο έπεισόδιο της ζωής σου και θυμήσου το μόνον όταν έλθη ο καιρός του. Και τότε σέ συμβουλεύω να το άντιμετωπίσης μέ θάρρος και μέ είλικρίνεια.

Σέ σένα τον «Πιστόν φίλον» που πλευσεις μεταξύ φιλίας και έρωτος συνιστώ τα έξής: Νά έκδηλώσης τα αίσθηματά σου στην κοπέλλα και να άποτροβηχτής γιά λίγο άπό το περιβάλλον της. Έκείνη όταν μάθη πώς την άγαπας άς άναλάβη να ξεκαθαρίση την κατάστασι Σ' έκείνη άνηκει η πρωτοβουλία. Έσύ δέν πρέπει ν' άναιχθής άλλο άπλώς νά την βοηθήσης. Άν πραγματικά ο άγαπάη θά διαλύση τούς άροβώνες της με τον άλλον και έά πείση τούς γονείς της να παντρευτήτε.

«Μικρόν άστυνομικόν» Σύρον: Έφ' όσον — κοθώς μού γράφετε — η νέα σάς άγαπάει, κι' οί γονείς της θέλουν να την άρραβωνιάσουν παρά τη θέλησί της τό μόνο που σάς μένει να κάνετε είνε να τη ζητήσετε άπό τους δικούς της. Μολονότι φοβούμαι ότι είνε πιά άργά. Έφ' όσον άγαπιόσαστε, γιατί δέν την είχατε ζητήσει ώς τώρα;

«Κλαίρην» Λεμίαν: Σάς συγχαίρω γιά τις ίδέες σας. Άλλ' ένα πράγμα πρέπει να ξέρετε: Η ζωή δέν μαθαίνεται άπό τα βιβλία, κι' ένας συγγραφεύς πρέπει να ζήση γιά να μπορέση να δημιουργήση έργο ζωντανό. Διαβάζετε όμως γιατί αύτό σάς κάνει καλό. Το δινηγηματάκι, που στέλνετε (Χριστουγεννιάτικες καυπάνες) δείγνει ότι άργότερα θά γράφετε κάτι καλό. Γιατί όγι τώρα; Γιατί άκόμα δέν δημιουργήσατε δική σας προσωπικότητα κι' είσαστε έπηρεασμένη άπό διάφορα διαβάσματα.

«Τάκην Δ.Α.» Θ)νίκην: 'Αφού ξέρετε πώς οί δικοί της την έχουν περιωρισμένη γιατί παρεξηγείτε την έπιφυλακτικότητά της;

«Κυρ. Σ.Τ.Γ»: Ξέρετε πολύ καλά ότι γάμος άνάμεσα σέ πρώτο έξαδέλφια δέν έπιτρέπεται. Φαίνεστε πολύ λογικός. Προσπαθήστε να έπιβληθήτε στον έαυτό σας.

«Τρελλήν έρωτευμένη» "Αρταν: Είσαστε πολύ μικρή άκόμα, γιά ν' άποφασίσετε μόνη σας. "Αν — όπως λέει — σάς άγαπάει θά σάς ζητήση άπό τους γονείς σας.

«Ρομπιστάν 4) Αίγιον: Φίλε μου, καθένας βρίσκει τον δικό του τρόπο γιά να πείση μιά γυναίκα οί την άγαπά. Δέν ύπάρχουν είδικές «συντανές». Άλλά πάντως νομίζω, ότι μέ το «νά σάς σφίξη το χέρι στον κινηματογράφο» όπως μού γράφετε δέν έπεται ότι πρέπει νά... πάρετε φωτιά γιά την έρωτευθήτε «τρελλά». Άς μη δίνουμε σέ κάθε παροδικό αίσθηματάκι μας το χαρακτηρισμό του έρωτα...

«Ραγισμένη καρδιά»: Γιά να γίνετε «εύτυχής μοζί της», όπως μού γράφετε, πρέπει να δημιουργήσετε πρώτα μιά θέσι στην κοινωνία. Καταλαβαίνετε τι θέλω να πώ.

«Πονεμένο σπουργίτι» Πάτρας: Καλύτερα νά μην τής πήτε άκόμα τίποτα γιατί, έφ' όσον είσαστε μόνο 19 χρονών και προστάτης οίκονενείας, δέν μπορείτε να σκεφθήτε γιά γάμο. Δέν είν' έτσι; Ούτε πάλι θά ήταν τίμιο νά τους περιφρονήσετε και έκ μέρους σας νά της «πουλήσετε αίσθηματα».

«13, 10, 'Ανδριώτην»: Άφού προτιμάει τον άλλον γιατί «θά έκδικηθήτε και τούς δυό»; 'Αγάπη με τό ζόρι δέν γίνεται. Ούτε και σείς θάπρεπε νά το καταδεχτήτε.

«Λευκήν σκλάβαν Γ. Ν.»: "Αν σάς άγαπάει πραγματικά κι' έχει τίμιο σκοπό, θά σάς ζητήση άπό τη μητέρα σας. "Ετσι μόνο θ' άπαλλαγήτε κι' άπό τις άμφιβολίες σας.

«Ο.Π.Ο.Μ. 13»: Η άξιοπρέπεια σάς έπιβάλλει νά την ξεχάσετε, έφ' όσον σάς ξέχασε. Είστε νέος άκόμα κι' η ζωή ό, λόκληρη είνε μπροστά σας. Μην άπελπίζεστε.

«Τ.Ι.Ζ.») Θ)νικην: "Οπως γράφω και σ' έναν άλλον όμοιοπαθή σας, δέν πρέπει ούτε νά τό σκέπτεστε κάν. Θά φροντίσετε μέ κάθε θυσία ν' άποκατορθώσετε άπό την έξαδέλφη σας και νά την ξεχάσετε. Ο πρώτος καιρός θά σάς φανή δύσκολος. Σιγά-σιγά όμως θά το κατορθώσετε.

«Άτρεν» Πειραιά: "Αν σάς άγαπάει είλικρινά η όχι, φυσικά, έγώ δέν μπορώ νά το ξέρω. Η μόνη άπόδειξι της είλικρινείας του θά είνε νά σάς ζητήση έπίσημα έφ' όσον κοθώς λέτε, αύτός είνε ο σκοπός του. Σείς φερθήκατε πολύ καλά.

«Γατίτσα»: "Αλεξάνδρεια: Πολύ φοβούμαι ότι είσαστε μιά φιλάρεσκη κι' όχι σάς άρέσει να «μπλέκετε». Δέν φερθήκατε καλά ούτε μέ τον «πρώτο», ούτε μέ τον «δεύτερον». "Αν πραγματικά άγαπάτε τον ένα πρέπει νά δώσετε στον άλλον νά το κατολάβη. Κι' έννοια σας: Οί άντρες (όπως κι' οί γυναίκες, άλλωστε) γρήγορα παρηγοριούνται. Μην πιστεύετε τα μεγάλα λόγια...

«Στρατιώτην Π.Ε.»: Έφ δσον έκείνη έπωφελήθηκε τής εύκαιρίας που σείς πήγατε στρατιώτης κι' άρραβωνιάστηκε μέ το φίλο σας, το πειό σωστό που έκετε να κάνετε είνε νά τους περιφρονήσετε και

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

'Η «γοητευτική» στάρ τού Χόλλυγουντ Λορέττα Γιούνγκ κατά την πρόσφατη παραμονή της στο Λονδίνο, ύποκλίνεται μπροστά στη βασίλισσα της Αγγλίας 'Ελισάβετ, η όποία την συγχαίρει γιά την θριαμβευτική έπιτυχία της στό τελευταίο της φίλμ «Η γυναίκα τού 'Επισκόπου».

τούς δυό, κι' όχι νά σκέπτεσθε νά τούς έκδικηθῆτε.

«Ρ ο ζ ά ν α»: Φαίνεται πώς είνε άπό τούς τύπους έκείνους τούς παθολογικούς πού ζηλεύουν άκόμα καί τή σκέψι τής άγαπημένης των. Δέν είνε συνήθως, κι' οί πιό σταθεροί.... Ώστόσο, μέ τή στάσι σας θά τόν πείσετε, σιγά σιγά ότι οί άμφιβολίες του είνε άδικες.

«Θ. Λ ο υ δ.» Τρίκκαλα: 'Εφ' όσον είχατε σκοπό νά τήν παντρευτῆτε έπρεπε νά τή ζητήσετε άπό τούς γονείς της καί νά τούς έξηγήσετε ποιό ἦταν τό προσωρινό έμπόδιο. 'Επομένως, ἡ κοπέλλα φέρεθηκε σωστά.

«Ι. Β ο γ.» Πειραιάς: Φίλε μου γιατί δέν πηγαίνετε σ' ένα καθηγητή τοῦ βιολιοῦ; Εἶνε τό άπλούστερο, πού ἔχετε νά κάμετε.

«'Ενα ν ά γ ν ώ σ τ η ν» Πάτρας: Νά κυττάξετε τό φροντιστήριό σας καί ν' άφίσετε τά κορίτσια νά πηγαίνουν στή δουλειά τους. 'Επειδή σᾶς κύτταξε, δέν ἔπεται ότι εἶνε καί ὑποχρεωμένη νά σᾶς άγαπήσῃ.

«Χ ά ρ η ν» 'Ενταῦθα: Εἶνε πολύ μικρή ὥστε νά σκέπτεσθε νά τήν δεσμεύσετε μέ ὑποσχέσεις. Νά τήν άφίσετε ἥσυχη νά τελειώσῃ τό σχολεῖο της καί σεῖς νά κυττάζετε τή δουλειά σας.

«Μ ι ά ν ά γ ν ω σ τ η» Τρίκκαλα: 'Ο νέος αὐτός φέρθηκε πωλιώτατα. Γιατί έπιμένετε νά τοῦ άποσπάσετε μιάν "όμολογία", τή στιγμή πού σᾶς εἶπε καθαρά ὅτι, ἐφ' ὅσον δέν εἶνε σέ θέσι άκόμη νά παντρευτῆ, δέν μπορεῖ νά πῆ σέ μιά κοπέλλα πώς τήν άγαπᾶ;

«'Ε ρ ω τ ε υ μ έ ν η κ α ρ δ ι ά» 'Ενταῦθα: Δέν εἶσαι μόνο στά μαθηματικά (ὅπως γράφεις) ἀδύνατος ἀλλά καί στήν ὀρθογραφία. Κι' ἐπί πλέον, εἶσαι 15½ χρονῶν. Λοιπόν, τό καλύτερο πού ἔχεις νά κάνῃς εἶνε ν' άφίσῃς τήν κοπέλλα ἥσυχη καί νά κυττάξῃς τά μαθήματά σου. "Εχεις καιρό, ὅταν μεγαλώσῃς νά ἐρωτες, πού, πίστεψέ με, θάρῃη καιρός νά τούς βαρεθῆς κι' αὐτούς...

«Κ.Σ.Ρ.» 'Ενταῦθα: Μοῦ γράφετε πώς εἶστε "19 ἐτῶν ὁμορφη, σοβαρή, ἀλλά δέν τραβᾶτε τήν προσοχή κανενός ἀνδρός, ἐνῶ ἄλλες φίλες σας, μικρότερές σας ἔχουν ἤδη κατακτήσεις» καί μέ ρωτᾶτε ἄν πρέπει νά γίνετε... "τσακπίνα». 'Ο χαρακτήρας τοῦ ἀνθρώπου δέν ἀλλάζει εὔκολα δεσποινίς... Κι' ἄν εἶστε σοβαρή, ὅπως λέτε, δέν πρέπει νά ζηλεύετε τά κοριτσάπουλα γιά τίς «κατακτήσεις» τους. Ἐλπίζω νά βρῆτε τόν ἄνθρωπο, πού σᾶς ταιριάζει καί πού θά τοῦ ἐμπνεύσετε ἕνα αἴσθημα σοβαρό καί σταθερό...

«Μ ι κ ρ ο ῦ λ α ἀ γ α π ι μ έ ν η Κ.Γ.Π.»: 'Απορῶ πῶς ἕνας νέος 33 ἐτῶν, ἐξελιγμένος — καθώς λέτε — πλούσιος κλπ. διστάζει νά σᾶς πάρῃ, γιατί... δέν θέλουν οἱ δικοί του. "Αν σεῖς ἀζίζετε γι' αὐτόν, δέν ἔχει καμμιά δικαιολογία γιά τήν ἀναβλητικότητά του ἐφ' ὅσον μάλιστα σᾶς εἶχε ζητήσει ἐπίσημα κι' ἀπό τούς δικούς σας. 'Εκτός ἄν εἶνε ἀδύνατο χαρακτῆρας, ὁπότε ποτέ δέν θ' ἀποφασίσῃ τίποτα.

«Β. Ν α υ τ ι κ ό» Θ)νίκην: Φαίνεται πώς ὁ νέος αὐτός ἀπλούστατα ἤθελε νά περάσῃ τόν καιρό του. Γιατί τόση σιωπή δέν δικαιολογεῖται. Φροντίστε νά τόν ξεχάσετε. Εἶστε τόσο νέα άκόμη....

«Κ α β ά λ λ α... Μ.»: Καλά κάνετε καί προσπαθεῖτε νά τόν ξεχάσετε. Μήν ἀπελπίζεστε. 'Ο καιρός τά διορθώνει ὅλα.

«Σ ό ν ι α Α Α»: Φεθήκατε ἐπιπόλαια. Ἐπομένως δέν πρέπει νά παρονιέστε...

«'Α σ ή μ α ν τ ο ν — Π ι τ ο ρ ί κ ο ν»: Θέλετε τήν εἰλικρινῆ μας κρίσι; Μή βιάζεστε!

«Α δ ι κ η μ έ ν ο ν» 'Ενταῦθα: "Αν ἡ γυναίκα αὐτή μετανόησε πραγματικά κρατῆστε την γιά τό καλό τῶν παιδιῶν σας. "Αν συνεχίζη τήν ἴδια ζωή, χωρίστε την. 'Ο χρόνος εἶνε τό καλύτερο φάρμακο γιά τέτοιου εἴδους πληγές. Ἀλλά μήν κάνετε ἀνόητες σκέψεις, γιατί ἔχετε εὐθύνη ἀπέναντι στά παιδιά σας.

«Λ ο χ ί α ν Ι.Σ.Α.» Θ)νίκην: Πολύ φοβοῦμαι ὅτι δέν τήν ἀγαπᾶτε πραγματικά. Γιατί ἄν τήν ἀγαποῦσατε θά τήν εἴχατε ζητήσει ἀπό τούς γονεῖς της καί νά τούς ἐξηγήσετε ποιό ἦταν τό προσωρινό ἐμπόδιο. 'Επομένως, ἡ κοπέλλα φέρθηκε σωστά.

«Τ α ο λ ι α δ ά κ ι» Ρέθυμνον: "Οποιος ἀγαπάει πραγματικά, ὅπως σεῖς, βρίσκει τόν τ ρ ό π ο ν' ἀντιμετωπίση ὅλα τά ἐμπόδια. Νά τόν περιμένετε καί νά ἐργαστῆτε κι' οἱ δυό γιά τήν εὐτυχία σας.

«Μ ά ν ι α» 'Ενταῦθα: Σᾶς συγχαίρω γιά τίς ἰδέες σας. "Αν δέν βρίσκετε συνομήλικές σας πού νά σκέπτωνται σάν καί σᾶς, γιατί δέν κάνετε παρέα μέ μικρότερες;

«Α ν υ π ό μ ο ν η κ α ρ δ ι ά», Θεσσαλονίκην: 'Εφ' ὅσον ἐκεῖνος εἶνε μικρότερός σας, κι' ἐπί πλέον ἔχει φύγει καί στό ἐξωτερικό, νά προσπαθήσετε νά ἐπιβληθῆτε στόν ἑαυτό σας καί νά τόν ξεχάσετε. Δέν ὑπῆρχε ἄλλωστε καί κανένας δεσμός μεταξύ σας. Τό θεωρεῖτε ἀκατόρθωτο, αὐτό πού σᾶς συμβουλεύω, ἀλλά θά ἰδῆτε πῶς εἶνε δυνατό...

«Ε. Μ.»: 'Ενταῦθα: 'Εφ' ὅσον ὁ νέος αὐτός σᾶς ἀγαπάει, καί εἶσαι τόν συμπαθεῖτε, γιατί δέν σᾶς ζητάει ἀπό τούς γονεῖς σας; "Ετσι δέν θ' ἀμφιβάλλετε γιά τήν εἰλικρίνειά του.

«'Ε ρ ω τ ε υ μ έ ν η κ α ρ δ ι ά», 'Ενταῦθα: Ἀμφιβάλλω ἄν ἀγαπᾶτε πραγματικά τόν πρῶτο. τή στιγμή πού ὅπως μοῦ γράφετε σεῖς πάντοτε εἴσαστε ἡ ἀφορμή τῶν «μικροχωρισμῶν» σας καί τώρα, πάλι, συζητᾶτε ἄν πρέπη νά τά... φτιάσετε μέ τό φίλο του. 'Οταν ἀγαπᾶη πραγματικά κανείς δεσποινίς, δέν κάνει τέτοιου εἴδους σκέψεις καί ζέρει τί θέλει.

«'Ο π ι ο θ ο δ ρ ο υ ι κ ό ν». 'Ενταῦθα: Ἡ «φιλία» πού σᾶς συνδέει μ' αὐτή τή γυναίκα θά σᾶς βοηθήσῃ νά καταλάβετε, σιγά σιγά, ἄν νοιώθη γιά σᾶς κάτι παραπάνω ὅπως καί σεῖς γι' αὐτήν. Μή βιάζεστε. "Ολα ἔρχονται μέ τόν καιρό...

«Π ο λ ύ χ ρ ω μ η Π ε τ α λ ο ύ δ α»: Τό καλύτερο πού ἔχετε νά κάμετε εἶνε νά τόν συναντήσετε καί νά ἐξηγηθῆτε εἰλικρινά μαζί του. Φαίνεστε «ντόμπρος» χαρακτῆρας γι' αὐτό σᾶς συνιστῶ αὐτή τή λύσι.

«Σ τ ρ α τ ι ώ τ η ν Σ. Δ.»: Μέ συγκίνησε τό γράμμα σας. Δυστυχῶς, δέν ὑπάρχει ἄλλη λύσι ἀπό τό διαζύγιο. Σεῖς κάνατε ὅ,τι ἦταν δυνατό νά νικήσῃ...

«Μ ι κ ρ ή ἀ θ ῶ α, Μ.Λ.Π.»: "Η θά πάρετε μοναχή σας μιά ἀπόφασι ἤ θά τά πῆτε — αὐτά πού σᾶς λέει ὁ ἀρραβωνιαστικός σας — στούς γονεῖς σας. Προτιμώτερο εἶνε τό δεύτερο, ἐπειδή ὁ μέλλων σύζυγός σας εἶνε τῆς ἐκλογῆς τῶν δικῶν σας πιό πολύ παρά τῆς δικῆς σας προσωπικῆς. Εἶδα ὅμως στό γράμμα σας ν' ἀνησυχῆτε ὅτι εἶνε πιθανόν οἱ γονεῖς σας νά κεπαλήξουν σ' ἀπόφασι διαλύσεως τοῦ ἀρραβῶνος ὅταν μάθουν ἀπό σᾶς ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικός σας λέει πώς δέν σᾶς συμπαθεῖ ἀλλά οὔτε καί πρόκειται νά σᾶς συμπαθήσῃ καί πώς ἄν σᾶς παντρεύεται αὐτό τό ἀποφασίζει γιατί τοῦ χρειάζεται μιά γυναίκα νά περιποιῆται τόν πατέρα του. τήν μητέρα του κλπ. Εἶνε ἀλήθεια πάντα κάτι συγκινητικό τό ἐνδιαφέρον καί ἡ ἀγάπη τῶν παιδιῶν γιά τούς γονεῖς ὅταν δέν γίνεται εἰς βάρος μόνο τῶν ἄλλων. 'Αφοῦ ἔχετε τήν προειδοποιητική εἰλικρινή δήλωσι τοῦ μέλλοντος συζύγου σας ὅτι τά νέα σας καθήκοντα, μετά τήν παντρειά θά εἶνε νά «γεροκομίσετε» τούς γονεῖς του. πρίν ἀπ' ὅλα, πρέπει βέβαια ν' ἀποφασίσετε σχετικά. Καί αὐτό θά τό κάνετε ἤ μέ ἀποκλειστική δική σας πρωτοβουλία ἤ μαζί, ὅπως εἴπαμε μέ τούς δικούς σας πού μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε τό καλύτερο.

«Μ α ρ α μ έ ν ο γ ι α σ έ μ ι»: Αὐτές οἱ μικρογκοινιές δέν δείχνουν τίποτε τό σοβαρό καί μή "σπάτε» τό κεφάλι σας νά ἐξηγήσετε γιά ποιό λόγο ὁ ἀγαπημένος σας "θέλ'νχει πολύ αὐστηρά τίς δικές σας πράξεις. ἐνῶ τίς δικές του τίς κρίνει μέ μεγάλη ἐπιείκειαν». "Ολοι μας πιό εὔκολα βλέπουμε τά λάθη τῶν ἄλλων, ἐνῶ συνηθέστερα τά δικά μας τά... παραβλέπουμε.

«Α μ φ ί β ο λ η μ ε λ ο χ ρ ο ι ν ο ύ λ α(;) Βόλον: Γράφετε: "Αφοῦ μαλώσαμε γύρισε ὁ ἕνας στόν ἄλλο τίς φωτογραφίες πού εἴχαμε ἀνταλλάξει...'Αλλά καί αὐτός μοῦ εἶπε ὅτι δέν πρόκειται γ' ἀγαπήσῃ ἄλλη κι' ἐνῶ πάλι δέν μπορῶ νά τόν βγάλω ἀπό τήν καρδιά μου. Νά ἐλπίζω ὅτι θά ξαναρθοῦν μέρες εὐτυχίας γιά μᾶς, ὅπως πρῶτα;» Μάλιστα. Νά ἐλπίζετε!

«Μ α ρ α μ έ ν η γ α ζ ι ά»: Σᾶς ἔγραψε πρῶτος γράμμα σἰωθηματικό κι' ὅταν τοῦ ἀπαντήσατε πῆρε τήν ἐπιστολή σας καί τήν διάβασε σέ ὅλους τούς φίλους του!... Κι' ἀκόμη ἀσχολεῖσθε μέ τέτοιον ἄνθρωπο:

«Α ἰ σ θ η μ α τ ι κ ή κ α ρ δ ι ά» ὑπ' ἀριθ 11 Σ Ν. 238: Μήν ἀνησυχῆτε γιά τίποτε. ἀναφορικά μέ τό ἄτομό σας. Ἐχετε ὄχι μόνο μεγάλη καρδιά ἀλλά καί γερή κρίσι. Λοιπόν γρήγορα καί πῆτε κατηγορηματικά τόν ἀληθινό ἔρωτα πού βρῆτε.

«Μ ι κ ρ ή ἐ ρ ω τ ε υ μ έ ν η»: Τί νά σᾶς πῶ; Κολό ν' ἀκοῦτε καί τήν φωνή τῆς κοιδιᾶς σας, ἀλλά καλλίτερο γιά τήν ἡλικία σας ν' ἀκοῦτε τίς συμβουλές τῶν δικῶν σας.

«Μ ί ρ κ α»: "Οταν ε'πστε στούς γονεῖς σας ὅτι δέν μπορεῖτε ν' ἀγαπήσετε τόν ἀρραβωνιαστικό σας αὐτοί δέν ἔφεραν κουμπί ἀντίρρησι στή διάλυσι τῶν ἀρραβώνων σας. Τώρα πού πῆρατε τόν ἀληθινό ἐκλεκτό σας γιατί δέν το λέτε στούς δικούς σας. ἀφοῦ ἔχετε τό προηγούμενο ὅτι αὐτοί ἔδειξαν γιά σᾶς -όση καλή ἀντίληψι καί στοργή:

Μ ά κ Ν.Τ.: Πρέπει νά περιμένετε νά ἐπιστρέψη στόν τόπο σας, πού εἶνε καί τόπος της. Στό μεταξύ αὐτό δέν θά κάνετε τίποτε ἄλλο ἀπό τοῦ νά βρῆτε μιά δουλειά. Εἶνε ἀπαραίτητο νά σᾶς δῆ.ὁταν νυρίση ἐργαζόμενο.

«Μ ι κ ρ ή χ α ρ ι τ ω μ έ ν η. Τ ζ ί λ ν τ α: Σᾶς ἔδωσε ἐξηγήσεις τίμιες καί ἀνδρικές. Ἀφοῦ φεύγει στό ἐξωτερικό, γιά τό μέλλον του, χωρίς καί ὁ ἴδιος νά ξέρη πόσον καιρό θά διαρκέσῃ αὐτός ὁ ἐκπατρισμός του. πῶς εἶνε δυνατό νά παραχωρήσῃ σέ μιά περιπέτεια αἰσθηματική; Μή φερνόσασται ἐπιπόλαια. Σκεφθῆτε λογικά ὅπως ἀκριβῶς σκέπτεται κι' ἐκεῖνος.

Α. Α. Χ. Πλάτωνον: Τόχει ὁ Πλάτωνος νά μοιραζόσασται τήν ἀγάπη τρεῖς καί τέσσερις μεταξύ σας; Μέγας εἶσαι Πλάτανε καί θαυμασταί τά... ἔργα σου!

«Ε ρ ω τ ε υ μ έ ν ο ν Σ τ ρ.: Ἀγαπᾶτε τήν πρώτη ἐξαδέλφη σας καί σᾶς ἀγαπάει κι' αὐτή. Καί μοῦ γράφετε: "Μή μᾶς ἀπαντήσετε μέ τό τυπικό πώς δηλαδή, ἔρωτας μεταξύ συγγενῶν κτλ.». "Αν καταλάβα ζητᾶτε μιά γνώμη καί βάζετε ἀπό πρίν ὅρο πώς αὐτή πρέπει νά εἶνε σύμφωνη μέ τή δική σας, νιατί διαφορετικά δέν θά τή παραδεχθῆτε; Τότε τί σᾶς χρειάζεται;

«Κ ρ η τ ι κ ο π ο ύ λ α Ε. Κ. Α. Μ.: Αὐτά εἶνε ζητήματα "συστάσεως προικός» καί "διατετιμημένης προικός» ὅπως λέγε νε οἱ νομικοί. Αὐτοί τά ζέρουν καλά καλό εἶνε οἱ δικοί σας νά συμβουλευτοῦν ἕνα δικηγόρο γιά νά λύσουν τά ζήτημα τοῦ σπιτιοῦ πού σᾶς δίνουν γιά προῖκα. Εἶνε κρίμα ἀπό ἄγνοια — ἔτσι τό βλέπω — τῶν δικῶν σας καί τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ σας καί τοῦ ἰδίου, νά νοιαγνήση μιά ἕνωσι πού ἀφετηρία της ἦταν ἕνα ἄγνό καί τίμιο αἴσθημα.

Κ. Ε. Μ. Κ., 'Ακρίτων 46: Μήν διστάζετε νά μιλήσετε στόν ἀδελφό τῆς ἐκλεκτῆς σας γιά τό αἴσθημά σας — ἀφοῦ μάλιστα, αὐτός εἶνε καί ὁ καλλίτερος φίλος σας. Θά σᾶς καταλάβη καί θά ἐκτιμήση τό διάβημά σας.

«Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν ο ν XXX Θεσσαλονίκην: Καλλίτερα νά ἡσυχάσετε καί νά λησμονήσετε τό τόσο ἀμφίβολο αἴσθημά σας ἀφοῦ προηγοῦνται ἄλλα, ἀπό αὐτό - τό τελευταῖο — καί μάλιστα ὀχι λίγα.

«Ρ ό δ ο ν ἀ γ ά π η ς»: Ν' ἀκούσετε τίς κρίσες συμβουλές τοῦ γνωστοῦ σας, πού φαίνεται — εὐτυχῶς γιά σᾶς — ἕνας ἔντιμος ἄνθρωπος γιατί ἔνας ἄλλος, μέ ἐλαστικώτερη συνείδησι ἴσως καί νά εἶχε ἐκμεταλλευθῆ τήν ἀπειρία σας ἤ τήν ἀφέλειά σας. Λοιπόν μήν ξεναπάτε ἐκεῖ.

«Α κ ρ ί τ α ν Χ.»: Πολύ καλά τά λέτε καί ἀκόμη καλύτερα τά ψυχολογεῖτε. Εἶνε ἀναμφισβήτητο ὅτι σᾶς ἀγάπησε. Τώρα ἄν θά θέλησετε ἤ ὄχι νά δώσετε συνέχεια στό αἰσθημά σας πού γιά τήν ὥρα τό κρατᾶτε καί σεῖς καί ἐκεῖνη ἀνεκδήλωτο. αὐτό ἐξαρτᾶται ἀπό σᾶς στόν ἴδιο περισσότερο. "Ετσι ἀλλωστε. εἶνε καί τό φυσικώτερο. Τώρα γιά τό μακρυνό ἐμπόδιο πού μοῦ γράφετε ὅτι σᾶς κάνει κάπως διστακτικό νομίζω πῶς εἶνε πολύ... μακρυνό πού νά μπορῆτε νά μή τό ὑπολογίσετε καθόλου.

«Δ υ ό φ ί λ ο υ ς Θ ε ό φ ι λ ο ν κ α ί Ξ έ ρ ζ η ν 5115»: "Εχετε κοινό ἀντικείμενο λατρείας: τήν ὡραία 'Αριάδνη! Τότε πρέπει κάποιος νά ὑποχωρήση καί νά θεωρηθῆ νικημένος. Νά ποῦμε ὁ...Ξέρζης; Πού τοῦ ταιριάζει καί ἱστορικῶς! Μά θά τό δεχεῖ. ἐτσι εὔκολα αὐτός ὁ παλπός ὑπερφίαλος σατράπης; Τό σωστό θά ἦταν νά ἀνακηρύξη τόν νικητή ἡ ἴδια. Ὑπάρχει ὅμως καί ἕνας τρόπος νά νά μή βγῆ κανένας σας περιφορτισμένος: ὁ κλῆρος! "Εἶνε κι' αὐτό μιά κάποια λύσις», ὅπως λέει σ' ἕνα στίχο του ὁ ποιητής...

«Γ ό ν ο σ α τ ῆ ς ἀ γ ά π η ς» 4.301 Χαν.: Μήν ἐκδηλώνετε ζηλεια ἤ ἀνησυχία γιά τήν ἄλλη. Αὐτό εἶνε τό μόνο πού ἔχετε νά κάνετε ἀφοῦ, μάλιστα. καί ὁ ἀγαπημένος σας εἶνε σταθερός στό αἰσθημά του.

«Α π ρ ο σ τ ά τ ε υ τ ο ν». Πειραιάς: Μιά ριζική λύσι γιά σᾶς εἶνε αὐτή: Νά μιλήσετε στήν γιαγιά σας γιά τίς ἀνθῆκες προτάσεις τοῦ "ἀ γ α π η μ έ ν ο υ τ ο υ σ α ς» κι' ἄν δέν φρονιματιστῆ τότε νά τοῦ πῆτε ὀρθά - κοφτά ὅτι θά τόν κατονγκιλετε ἤ ἴδια καί δίχως ἀναβολή, στό "Τιμῆμα Ἠθῶν" τῆς Αστυνομίας. Εἶμαι βέβαιος πῶς τότε ἄν δέν ἐξαφανισθῆ τοὐλάχιστον θά σᾶς ἀφήσῃ ἐντελῶς ἥσυχη. γιά πάντα. Αὐτά τά βδελύγματα μόνο ἔτσι κανονίζονται. Μή φοβηθῆτε τίποτα καί μή θεωρῆτε τόν ἑαυτό σας ἐντελῶς ἀπροστάτευτο. Ἔχετε τήν προστασία τοῦ Νόμου.

Μ α ρ γ α ρ ί τ α Σ.Φ.Η.: Οὔτε νά τόν ξαναμαλλιοχτισθῆτε. Εἶνε κρίμα γιά τή ζωή σας καί τά νειάτα σας. Λοιπόν μήν ἀποκτᾶτε τόσο πολύ τόν ἑαυτό σας καταστρέφοντας τό μέλλον σας.

«Π ε ρ. Π ο δ. Π α τ ρ. Κεφ.: Θά βρῆτε καί τό σταθερό αἴθημα. Ἡ μεγάλη καί σταθερή ἀγάπη θά δοθῆ στήν ὥρα της. Κανένας δέν μπορεῖ νά τήν ζέρη ἀπό πρίν.

«Ν ύ χ τ α θ α ν ά τ ο υ»: 'Αφοῦ τοῦ τά ἐξηγήσατε καί σᾶς εἶπε πῶς τά θεωρεῖ «περασμένα. ξεχασμένα» πρέπει νά πάρετε τά λόγια του ἔτσι ὅπως σᾶς τά εἶπε καί ὄχι ἀλλιῶς. Γιά τούς ἀνθρώπους πού ἔχουν λόγο τό ναί εἶνε ναί καί τό ὄχι ὄχι.

«Ζ ο ζ έ φ ι ν α»: Θεωρεῖς κοσμοπολίτικες ὅσα μοῦ λέτε γιά τίς κοινωνικές σχέσεις τῆ φιλία καί τόν ἔρωτα. Τίς ἔχουν οἱ περισσότερες κοπέλλες πού μποροῦν νά ξέρουν νά κερδίσουν τή ζωή τους ἀδοθήντες καί μόνο μέ τήν ἀξία τους καί τήν τιμία ἐργασία τους — ὅπως εἶσαι. Ἐδῶ, μα καί ἀλλοῦ ὁ μῶς, αὐτές οἱ ἀντιλήψεις ἐξω πικρή μου δεσποινίς, οὔτε πείσματα κάνουν, οὔτε παίρνουν συμβουλές ἀπό τούς φίλους ἤ τίς φίλες των γιά νά τό τι πρέπει νά γίνη. Θάπρεπε ἤδη (μάφοῦ ὁ δεσμός σας βάσταξε καιρό) νά ἐχετε ἐξηγηθῆ μεταξύ σας τί περιμένει ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλον. Κι' ἀν ὁ νέος αὐτός σᾶς ἀγαπάει σοβαρά κανένα ἐμπόδιο δέν μπορεῖ νά σταθῆ μπροστά στόν ἔρωτα του...

Α. Β. Γ α λ. Τρικκαλα: 'Αγαπτέ κύριε "ἀπόφοιτε τοῦ γυμνασίου», ἀν ἀκουγαν οἱ μαθητοί κι' οἱ μαθήτριες τή συμβουλή σας: "Αγαπηθῆτε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο... Μένει καιρός γιά νά διαβάσετε» πιστεύτε με πώς δέν θά τούς ἔμενε καθόλου καιρός. Δέν παίρνετε παραδειγμα ἀπό τόν ἑαυτό σας; Ὀσίνεται πώς ἐφαρμόσατε τό δόγμα σας κι' ἔτσι οὔτε ὀρθογραφία καλή μάθατε, οὔτε τίς σκέψεις σας μπορεῖτε νά διατυπώσετε σωστά. Αὐτά πού γράφετε γιά «θέλησι - ρουμπότ» κλπ. εἶνε γλέντι!

«Π ο ν ε μ έ ν ο ν γ ί γ α ν τ α τ ῆ ς Δ ό ξ η ς»: Μοῦ γράφετε ὅτι βρίσκεστε σέ δίλημμα (γιατί «δίλημμα;;) ἐπειδή ἀγαπᾶτε τή γυναίκα σας κι' ὅμως εἴσαστε χωρισμένος ἀπ' αὐτήν, ἐπειδή ὑπηρετεῖτε στρατιώτης. 'Αλλά δέν θά μείνετε ἐφ' ὅρου ζωῆς στρατιώτης, φίλε μου. 'Υπομονή, καί σεῖς κι' αὐτή...

«Β. Π. Κ.»: Πάτρας: 'Εφ' ὅσον ἡ κόρη τῆς φιλικῆς σας οἰκογενείας ἀγαπάει ἄλλον, τό πιό σωστό, τό πιό τίμιο πού ἔχετε νά κάνετε εἶνε ν' ἀποτραβηχτῆτε καί θά ἰδῆτε πόσο θ' ἀλλάξετε γνώμη...

«Ε ρ ω τ ο κ υ ν η γ ό ν», Καρπενησίον: Καϋμένη Ρουμελη!... "Ετσι λοιπόν, νεαρέ μου φίλε τήν ἀγαπᾶς καί "ἀποκλείεται νά σέ τό πῆς προφορικῶς" καί θέλεις «ἀκέδιον ἐπιστολήν». "Ακουσε: Νά τάζης ἕνα κερί στήν Παναγία τήν Προυσιώτισσα καί... νά τό πάρης ἀπόφαση! Μέ συγκίνησε τό ἀφελές γραμματάκι σου. Εἶναι δυνατόν νά τήν ἀγαπᾶς ὅσο λές, κι' αὐτή νά μήν τόχη καταλάβει; Οἱ γυναῖκες διαισθάνονται πράγματα πού ἐμεῖς οὔτε τά παιόνουμε μυρωδιά. Μέ τόν τ ρ ό π ο σ ο υ θά τῆς δείξης τά αἰσθήματά σου... "Επειτα ἡ "ἐξομολόγησι», εὔκολα ἀνεβαίνει στά χείλη. Κι' ὄχι τόσο ντροπαλός, φίλε μου Ρουμελιώτη.

Χ ρ. φ ίλ ω ρ., Σ.Τ.Γ. 914: 'Αφοῦ ξέρετε μιά τέχνη γιατί σάς φοβίζει τό μέλλον; "Ολα τά ἐπαγγέλματα πεονάνε κοινσι σήμερα. 'Αλλά κάποτε ἡ κατάστασι θά διορθωθῆ. Κι' ἀφοῦ ἀγαπᾶτε κιόλας, πρέπει ὁ ἐρωτάς σας νά σᾶς δίνη περισσότερο θάρρος γιά τή ζωή.

«'Α σ σ ο ν Σ π α θ ί», Θεσσαλονίκην: Μοῦ γράφετε πώς ἀγαπᾶτε μιά κοπέλλα ἀλλά δέν μπορεῖτε νά τῆς τό ἐξομολογηθῆτε γιατί, ὅσες φορές θελήσατε νά μιλήσατε σέ κοπέλλες νά σιάσῃ «τό γυρίσατε στή σαχλαμάρα καί τό ἀποτέλεσμα μηδέν». Εἴσαστε πολύ νέος ἀκόμα. Κι' ἐπίσης κάπως ρεαλιστικός... Φροντίστε νά ἐπιβληθῆτε στόν ἑαυτό σας νά ζέρετε σεις ὁ ἴδιος τί θέλετε, καί, πρό παντός, νά κατανικήσετε ἕνα «συναίσθημα κατωτερότητος» πού σᾶς βασανίζει. Τ' ἀλλα θάρθουν μόνα τους...

Μ. Ν ο ύ λ., Καλαμάτα: 'Η "κλέφτρα τῆς καρδιᾶς σας» πού "σᾶς ἐπιτηδεύει ὅταν συνομιλᾶτε ἀναγκαίως μετά μιᾶς συμμαθητρίας σας», ὅπως μοῦ γράφετε, μπορεῖ νά πάρη ἀπό συμβουλές: Μικρή εἶνε, ἐρωτευμένη εἶνε ζηλεύει κι' ὁλας.... Καί σεῖς πάλι κάμετέ της τό χατῆρι νά μή μιλᾶτε μέ καμμιάν ἄλλη. "Αλλωστε πλησιάζουν οἱ διαγωνισμοί καί πρέπει νά κυττάζετε νά πάσετε κι' οἱ δυό σας τό "χαρτί» μιᾶ πού φοιτᾶτε στήν τελευταία τάξι...

Λ ο χ α γ ῶ τ ω ν ΛΟΚ. "Ιτην: Οχι μόνο δέν μποροῦμε νά σᾶς ἀνοίξουμε τή αὐστασι πού μᾶς ζητᾶτε (γιατί δέν εἶνε αὐτός ὁ προορισμός τοῦ "Ερωτ. Γραμματακιδίου») ἀλλά κι' ἄν εἴχαμε αὐτό τό δικαίωμα πάλι θά μᾶς ἦταν ἀδύνατον νά δέν κρατοῦμε τά γράμματα. πού τά περισσότερα, ἄλλωστε, δέν ἀναγράφουν διεύθυνσι...

Α. Γ. Π. 902 Α': 'Αφοῦ τῆς δείξατε μιά φορά πῶς δέν τήν ἀγαπᾶτε εἶνε φυσικό, τώρα πού τήν «ξαναγαπήσατε») νά μή σᾶς ἐμπιστεύεται. Ἐξηγῆστε της ὅμως τήν περίπτωσί σας, ἐπιμείνετε κι' εἶσαι βέβαιος πώς στό τέλος. θά τήν πείσετε. Οἱ γυναῖκες πρέπει νά ζέρετε. δέν ζητοῦν τίποτε ἄλλο παρά νά πειθοῦν πῶς τίς ἀγαποῦν. Κι' ἐπειδή ἔχουν αὐτή τήν προδιάθεσι, πείθονται εὔκολα...

«Π α τ ρ η ν ο π ο ύ λ α», Πάτρας: 'Αφοῦ καί μετά τόν ἀναγκαστικό χωρισμό σας, ὅταν ξαναβρεθῆκατε σᾶς μίλησε γιά τή "μεγάλη του ἀγάπη», γιατί ἀμφιβάλλετε; "Οσο νιά νά τόν πείσετε πῶς τόν ἀγαπᾶτε, αὐτό, μοῦ φαίνεται εἶνε εὐκολώτατο: 'Η ἀφοσίωσί σας ἡ ἀλληλογραφία σας, θά τόν πείσουν. Προσοχή ὅμως: "Οχι τρέλλες...

«Σ β ύ σ μ έ ν α ὀ ν ε ι ρ α» Ε. Α., 'Ενταῦθα: Ὁμολογῶ ὅτι μέ συγκίνησε τό γράμμα σας.

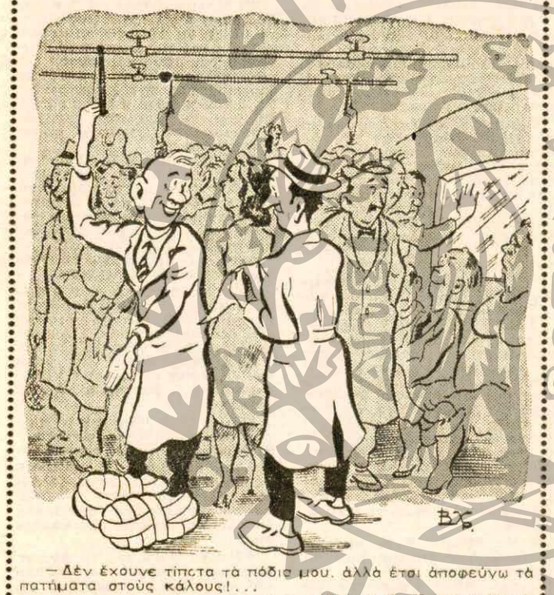

— Δέν ἔχουνε τίποτα τά πόδια μου. ἀλλά ἔτσι ἀποφεύγω τά πατήματα στούς κάλους!...

(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

Αλλά γιατί τόση απελπισία. Εννέα είστε μόλις 25 χρονών; Κι' αν ακόμα τελείωνε οριστικά αύτο το ειδύλλιό σας — πού δέν το πιστεύω — γιατί να νομίσετε πώς «όλα τελείωσαν»; Ακούστε με: Όλοι μας περάσαμε άπό τέτοιες δύσκολες ώρες κι' όλοι μας σκεφτήκαμε όπως έσείς. Αλλ' ή πείρα μάς δίδαξε πώς τίποτα δέν είνε όριστικό κι' ότι ή καρδιά ξαναβρίσκει τά δικαιώματά της, κι' ότι έκεί πού πιστεύει κανείς πώς δέν ύπάρχει δρόμος διαφυγής, βρίσκεται κάποιο μονοπάτι. Πολύ φοβούμαι ότι τό γράμμα σας τό θεώρησε γιά «τελειόγραφο» έπειδή έτσι ήθελε νά τό θεωρήσει. Βρήκε, μέ λίγα λόγια μιάν άφορμή... Τώρα σείς πού τόν ξέρετε καλύτερα, πρέπει νά έξετάσετε: Σέ σάς πρέπει γιά νά ξεχάση τήν πρώτη του άγάπη καί «νόμιζε» πώς σάς άγαποΰσε; Ή είνε άπλώς ένας έπιπόλαιος, πού άλλάζει εύκολα άγάπες; Άν συμβαίνη τό πρώτο, φυσικό είνε νά ξαναγυρίση έκεί. Άν τό δεύτερο, έχετε έλπίδες νά τόν ξανακερδίσετε. Όπότε πρέπει νά τοΰ φτιάξετε τό χαρακτήρα. Καί στήν πρώτη όμως περίπτωσι όπως καί στή δεύτερη, πρέπει νά ύπομείνετε μέ καρτερία τό πλήγμα. Όσο κρύο άπό τό γράμμα σας έχετε ήδη χαρακτήρα άξιοπρεπή. Βρεστε μέσα σας τή δύναμι πού θά σάς χρειαστή... Θά ίδήτε πώς αύτό πού σάς συμβουλεύω δέν είνε άκατορθωτο...

«Πονεμένη μοδίστρούλα». Ένταύθα: Έφ' όσον ό γιατρός σας διεπίστωσε πώς έκείνος πού άγαπάτε, είνε φυματικός δέν σάς έπιτρέπεται νά σκέπτεστε νά γάμο. Άν ύπάρχη έλπίδα νά γίνη έντελώς καλά, τότε μπορείτε νά τόν περιμένετε. Άν όχι, ή λογική έπιβάλλει νά μή δώσετε συνέχεια σ' αύτον τόν δεσμό. Τό ξέρω πώς είνε δύσκολο πώς θά σάς κοστίση πολύ άλλά τίποτα δέν είνε άκατόρθωτο...

«Σπίθα Τ.Τ.Τ.»: Μοΰ γράφετε «Τί νά πώ σ' έναν άντρα πού θά μοΰ ζητήση σκέψεις»... Νά τόν στείλετε, άπλούστατα, περίπατο! Τί θά πή «ζητάω σκέψεις»; Αύτές τίς έκφράσεις κι' αύτούς τούς τρόπους τούς μετοχειρίζονται οί νεροί πού σταματοΰν τά κορίτσια στούς δρόμους καί τούς προτείνουν «νά πιάσουν σκέψεις». Ύπάρχουν χίλιοι άλλοι τρόποι νά γνωρισθή μιά νέα μ' ένα νέο καί μέ τόν καιρό άν έκτιμήσουν ό ένας τόν άλλον, νά σχετισθοΰν πιό στενά..

«Σ» Πάτρας: Θίγετε ένα ζήτημα δεσποινίς, πού πολλές φορές συζητήθηκε κι' άπό πολλούς. Ρωτάτε άν άρκή μιά γυναίκα νάνε «πολύ όμορφη» γιά ν' άγαπηθή... Όχι γιά τ' όνομα τοΰ Θεοΰ! Οί γυναίκες, πού άγαπήθηκαν περισσότερο, δέν εΐν' έκείνες πού ήσαν κι' οί όμορφότερες... Ή γυναίκα, πού άγαπιέται, έχει «κάτι» δικό της, έκείνο άκριβώς πού γοητεύει τόν άντρα πού τήν άγαπά. Τί είνε αύτό; Άπροσδιόριστο... Γιατί όλοι οί άντρες δέν μπορούν νά συγκινηθοΰν άπ' αύτό τό «κάτι»... Στή δική σας περίπτωσι άφοΰ έχετε τήν ίδια μόρφωσι — όπως μοΰ γράφετε — καί τά ίδια γούστα μέ τόν νέο πού άγαπάτε, κι' άφοΰ κι' αύτός σάς άγαπά, γιατί ν' αμφιβάλλετε ότι θά ζήσετε εύτυχισμένοι;

Άν έχετε δημιουργήσει — καί σείς κι' αύτός — μιά προσωπικότητα ένα χαρακτήρα, κι' άν αύτοί οί χαρακτήρες σας ταιριάζουν έχετε ήδη μιά σταθερή βάσι νά σταηρίξετε τήν εύτυχία σας. Ή έφήμερη όμοφιλία — πιστέψτε με — δέν δημιουργεί μόνη αύτή, τήν εύτυχία. Ένας δεσμός άνάμεσα σέ δυό άνθρώπους γίνεται άκατάλυτος καί χωρίς αύτήν...

«Χρυσό λουλούδι» Πειραιά: Μοΰ γράφετε πώς είστε 17 έτών πολύ όμορφη, πώς όλοι σάς πειράζουν, πώς φοβόσαστε τούς άντρες καί πώς πάψατε ν' άλληλογραφήτε μέ τό νέο πού άγαπάτε, γιατί σάς άπειλοΰσε ό πρώτος σας... Καλέ θά είνε — άφοΰ οί οίκογένειές σας συνδέονται φιλικά — νά περιορίστητε σ' αύτές τίς συναντήσεις, πού γίνονται μπροστά στούς άλλους.

«Πονεμένη Όρφανή». Ένταύθα: Πώς είνε δυνατόν νά σάς δώσω ένώ τή διεύθυνσι... ένός νέου γιά ν' άλληλογραφήτε; Γίνονται τέτοια πράγματα;

«Λίζα Μόννα», Πειραιά: Άφοΰ δέν ένδιαφέρεται γιά σάς, άφοΰ ένδιαφέρεται γιά έλλην άφοΰ καμμιά σχέσι δέν άνεπτύχθηκε άνάμεσό σας τί άλλη συμβουλή θέλετε νά σάς δώσω; Μήν τόν σκέπτεσθε!

«Ούράνιο Τόξο», Θεσσαλονίκην: Άφοΰ δέν τόν άγαπούσατε τόν «πρώτο» πώς ήσαστε «ξη μήνες μαζί»; Ουσικά, άφοΰ ούτε σείς τόν θέλετε ούτε οί γονείς του σάς, δέν πρέπει νά σκέπτεστε καμμιά συνέχεια. Όσο γιά τόν «δεύτερο», τί θέλετε νά σάς πώ έγώ; Άν σάς άγαπά καί τόν άγαπάτε παντρευτήτε.

Γ. Χ., «Σωτηρία». Ένταύθα: Άν ό άρρωστος έχη βάσιμες έλπίδες πώς θά γίνη έντελώς καλά φυσικό είνε νάκη τήν άπαίτησι άπό τήν άγαπημένη του νά περιμένη τήν ίσοι του. Άλλ' άν είνε καταδικασμένος... Τί νά σάς πώ; Το ξέρω πώς τό πλήγμα θά είνε βαρύ γι' αύτόν, όταν δή πώς τά κάνει όλα, καί ύγεία, καί νειάτα κι' άγάπη... Άλλ' αύτά είνε πλήγματα τής Μοίρας, πού πρέπει κανείς νά τ' άντιμετωπίζη όσο μπορεί πιό ήρεμα... Είνε άκατόρθωτο αύτό; Όχι. Δύσκολο όμως — τό παραδέχομαι...

Ν. Κ., ΣΒΔΕ: Άφοΰ χωρίσατε (ένώ δέν έπρεπε κάν νά τάχετε φτιάσει μαζί της μια πού δέν ήτον έλεύθερη) νά έπιβληθήτε στόν έαυτό σας καί νά τήν ξεχάσετε.

«Νίκη Σ» Βόλον: Ή φίλη σας σάς έδωσε μιά κακοπέστατη συμβουλή. Είστε πολύ μικρή άκόμα, ώστε νά μπορήτε νά διαθέσετε έτσι τόν έαυτό σας... Άλλά δέν μπορώ νά καταλάβω ένα πράγμα: Άφοΰ αύτός ό νέος σάς φέρνεται τόσο εύγενικά γιατί έσείς ζήτε «μέσα σέ διαρκή άγωνία;» Ή έχετε ένα σοβαρό αίσθημα μαζί του όπότε θά φερθήτε άλλοιοτρόπως, καί σείς κι' αύτός, ή έχετε «σκέσεις» (όπως μοΰ έγραψε καί κάποια άλλη) όπότε καλύτερα θάνε νά τίς διακόψετε γιά νά μήν τύχη καμμιά φορά καί παρασυρθήτε άπό τή «συμβουλή» καμμιάς φίλης σας...

«Ζακυνθινή Χωριάτισσα»: Έχετε πολύ δίκηο όταν λέτε πώς ή ζωή τής γυναίκας στό χωριό είνε κόλασι. Φταίνε, όμως μόνο οί άντρες τους; Μήπως καί γι' αύτούς ή ζωή δέν είνε τό ίδιο κόλασι; Τί νά γίνη όμως; Μέ τό νά καταφέρεστε έναντίον τών γυναικών, πού κατοικοΰν στίς πόλεις, δέν λύνεται τό ζήτημα. Βλέπω ότι έχετε άντίληψι κι' ίσως-ίσως καί μιά ύπερβολική ζωτικότητα. Γιατί δέν προσπαθείτε νά διοργανώσετε τή ζωή σας κάπως πιό εύχάριστα; Μόνη σας φυσικά, δέν θά μπορέσετε. Άν πολλές όμως γυναίκες τοΰ χωριοΰ μαζευτήτε, άν κυττάζετε τά ζητήματα πού σάς άφοροΰν, άν προσπαθήσετε νά τ' άντιμετωπίσετε όλες μαζί, νά ίδήτε πώς θά βρήτε μιά λύσι. Είνε πολύ δύσκολο άραγε;

«Απελπισμένη όρφανή», Λοκρίδα: Άν δέν πρόκειται νά σάς παντρευτή ό πρώτος, γιατί νά συνεχίζετε τίς σχέσεις σας, μιά πού «δέν αισθάνεσθε» τίποτα γι' αύτόν;

«Καλαβρυτινή Αμαζόνα» Ένταύθα: Είστε τέσσερα χρόνια παντρεμένη, κι' άγαπήσατε τώρα έναν άλλον καί ζητάτε τή συμβουλή μου... Κι' ό άντρας σας κυρία μου; Αύτός σάς άγαπάει; Έχετε παιδιά; Τίποτε άπ' όλα αύτά δέν ξέρω. Πώς νά σάς συμβουλεύω; Ένα πράγμα μόνο έχω νά σάς πώ: Μή νομίζετε πώς τόσο εύκολα διαλύεται ένας δεσμός. Πολλές τό δοκίμασαν καί πήθικα, όπως πολλοί άντρες. Ξαναγυρίστε στό σπίτι τοΰ πατέρα σας άφοΰ σάς ζητάει, καί σφίξτε τήν καρδιά σας.

«Νελ. Ψυχ.»: Ή άγάπη δεσποινίς, μπορεί νά ύπάρχη καί χωρίς κρυφά ραντεβού καί «ζαπλώματα στά χορτάρια». Προσέχετε, γιατί είστε πολύ νέα άκόμα... Δώστε καί σ' αύτόν νά καταλάβη τή θέσι σας. Άν σάς άγαπάη πραγματικά, θά φερθή άλοιώς.

«Πονεμένη καρδιά», Έντεύθα: Έφ' όσον ή κοπέλλα αύτή προσποιάται τήν ερωτευμένη μαζί σας, καί συχνάκις συνδέσθαν μέ τόν άδελφό σας, έκείνο πού έχετε νά κάνετε είνε νά διακόψετε άμέσως κάθε σχέσι καί ν' άνοίξετε καί τοΰ άδελφοΰ σας τά μάτια. Καί δέν χρειάζεται νά στενοχωρίεστε γι' αύτήν μιά πού φέρθηκε τόσο πρόστυχα...

Καθώς καταλαβαίνω «Ξενητεμένε Έλληνόπουλο» (Αίγυπτον), έκείνο πού σέ βασανίζει πιό πολύ άκόμα κι' άπό τόν έρωτα, είνε ή ζήλεια. Προσπάθησε ν' απαλλαγής άπ' αύτό τό τυραννικό αίσθημα. Δέν ύπάρχει άμφιβολία πώς ή κυριώτερη αίτία τής ψυχρότητός της είνε ή ζήλεια σου, ή όποία δέν είνε μόνον άνυπόφορη γιά σένα άλλά καί κουραστική γιά κείνη. Άσφαλώς ή ζήλεια καί ή ύπερβολική εκδήλωσι τής άγάπης καί τής άδυναμίας σου τήν κάνουν νά φέρεται έτσι άπέναντί σου.

Σέ συμβουλεύω νά κάνης ύπομονή ώσπου νά τελειώση τό σχολείο της καί νά συγκροτήσης τό αίσθημα σου καί τήν άδυναμία σου σε βαθμό πού ν' άρχίση κι' έκείνη ν' άνησυχή λιγάκι γιά σένα. Πρόσεξε προ παντός τό δεύτερο. Είνε ένα άποτελεσματικό φάρμακο σέ περιπτώσεις σάν τή δική σου. Άρκεί κανείς νά τό μετοχειρισθή στή δόσι πού χρειάζεται.

Όσον άφορά τήν άντίδρασι τής μητέρας σου, νομίζω πώς άπό σένα έξαρτάται νά τήν έξουδετερώσης μέ τόν καλό καί συνετό χειρισμό τοΰ ζητήματος.

«Ελεονώρα Μ.» Θεσ)νίκην: Διαπιστώνω μέ λύπη πού πώς άνήκεις στήν κατηγορία τών γυναικών πού άγαποΰν άνδρες τύπου «Δον Ζουάν». Ό λίγον τι «τυχοδιώκτες» «βασανιστάς» κλπ. Καί τό χειρότερο είνε ότι σκέπτεσαι νά τόν παντρευτής κι' όλας. Θά συγχωροΰσα αύτή τήν άπεριοσκεψία σου άν ήσουν κοριτσάκι κάτω τών είκοσι χρόνων. Νά μ' έπιτρέψης νά σοΰ πώ πώς γιά μιά γυναίκα πού έχει περάσει τά τριάντα — όπως έσύ — μιά τέτοια άπόφασι είνε τρέλλα. Συγγνώμην. Άλλά έτσι πρέπει νά τή χαρακτηρίσω. Σκέφθηκες πώς ό άνθρωπος αύτός όντας σύζυγός σου θά κρατάη τήν ψυχή σου σέ διαρκή άνησυχία καί άγωνία; Αύτοί οί τύποι άποτελοΰν, στήν πραγματικότητα, δυστυχισμένο πλάσματα. Αιώνιοι στρεπτοκόποι χωρίς άνάπαυσι καί λύτρωσι. Κοτσιδικασμένοι άπ' την ίδια τους τή μοίρα καί ψάχνουν διαρκώς στή ζωή καί νά μή βρίσκουν ποτέ έκείνο πού ζητοΰν. Καί τό περίεργο είνε ότι πάς νά πραγματοποιήσης αύτόν τόν γάμο μέ πλήρη επίγνωσι τών κακών συνεπειών: «Ξέρω ότι βαδίζω πρός τήν καταστροφή» μοΰ γράφεις. «Αναγνωρίζω ότι αύτός θά είνε ένας άτυχος γάμος, μά είμαι πρόθυμη νά τά ύποστώ όλα. Έν άνάγκη θά ζώ στή σκιά του όσο βαρειά κι' άν είνε. Άκόμα κι' άν μ' έγκαταλείψη, έχω τά μέσα νά ζήσω. Κι' έγώ καί τά παιδιά μας». Άρκεί πού θά είνε παιδιά δικά του...». Μπροστά σέ μιά τέτοια άπόφασι καταλαβαίνω πώς δέν χωρεί καμμιά συμβουλή παρά μόνον άπορίες. Θά έπιθυμοΰσα νά διατυπώσω τή μόνη

«Δυό νέους που ήνοιγαν πιο πέρα τον δρόμο για τη θάλασσα, όπως ανοίγει κανείς τα φτερά του για να πετάξει. Ένα κορίτσι κι ένα αγόρι, ίσως δεκαεξι χρονών, που τους είχε φέρει εκεί η ίδια ανάγκη. Ήταν ακόμα πολύ νωρίς, μόλις είχε ξημερώσει, κι ο ουρανός ήταν ακόμα γκρίζος. Ένα γκρίζο χρώμα, σαν αυτό που έχει η θάλασσα τις μέρες που φυσάει μπόρα. Ένα χρώμα που μοιάζει να σε τυλίγει και να σε κρατάει μέσα του, σαν να μην υπάρχει τίποτα άλλο στον κόσμο παρά μόνο αυτό.

Ο νέος κοίταζε μπροστά του, με τα μάτια του καρφωμένα στον ορίζοντα, σαν να περίμενε κάτι να φανεί από εκεί. Η κοπέλα στεκόταν λίγο πιο πίσω, με τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος της, σαν να προσπαθούσε να κρατήσει μέσα της όλη τη ζεστασιά που μπορούσε. Φορούσε ένα μακρύ μαύρο παλτό, ανοιχτό στο λαιμό, και τα μαλλιά της ήταν λυτά, μαύρα και μακριά, και τα κουνούσε το αεράκι που φυσούσε από τη θάλασσα.

Δεν μιλούσαν. Δεν χρειαζόταν. Ήταν σαν να είχαν ήδη πει όλα όσα είχαν να πουν, σε όλη τη διαδρομή από το σπίτι της μέχρι εδώ, και τώρα απλώς περίμεναν. Περίμεναν να δουν αν θα γινόταν το θαύμα που ήλπιζαν και οι δύο, χωρίς να το λένε φωναχτά, γιατί ήξεραν πως αν το έλεγαν θα το έκαναν πιο δύσκολο.

Ο ήλιος άρχισε να ανεβαίνει αργά πάνω από τα βουνά, και το γκρίζο άρχισε να γίνεται ροζ, μετά πορτοκαλί, μετά χρυσό. Η κοπέλα πήρε μια βαθιά ανάσα, σαν να ήθελε να κρατήσει αυτή τη στιγμή για πάντα, και ο νέος γύρισε και την κοίταξε για πρώτη φορά εκείνη τη μέρα. Δεν είπε τίποτα. Δεν χρειαζόταν. Απλώς άπλωσε το χέρι του και εκείνη το έπιασε, και έμειναν έτσι, με τα δάχτυλα πλεγμένα, καθώς ο ήλιος ανέβαινε πάνω από τη θάλασσα και έβαφε τα πάντα γύρω τους με χρώματα που δεν είχαν ποτέ ξαναδεί.

Δεν ήξεραν τι θα γινόταν μετά. Δεν ήξεραν αν θα μπορούσαν να μείνουν μαζί, αν οι οικογένειές τους θα τα παρατούσαν ποτέ, αν θα έβρισκαν ποτέ τον τρόπο. Αλλά εκείνη τη στιγμή δεν είχε σημασία. Μόνο αυτό το φως, αυτή η ζεστασιά, αυτή η αίσθηση ότι, για μια φορά, δεν ήταν μόνοι τους.

Όταν τελικά γύρισαν πίσω, ήξεραν ήδη τι θα έκαναν. Θα έβρισκαν έναν τρόπο. Θα έπαλευαν για τη ζωή που ήθελαν. Και ο ήλιος, που τώρα ανέβαινε ψηλά στον ουρανό, φαινόταν να συμφωνεί.

Ο νέος έβγαλε ένα μικρό, λαξευμένο κουτί από την τσέπη του και το άνοιξε αργά, σαν να ήθελε να απολαύσει κάθε δευτερόλεπτο αυτής της στιγμής. Μέσα, πάνω σε μαύρο βελούδο, ήταν ένα δαχτυλίδι με μια μικρή, καθαρή πέτρα που έπιανε το φως και το έκανε να λάμπει σαν κομμάτι παγωμένο ουρανό. Η κοπέλα κράτησε την ανάσα της, με τα μάτια της διάπλατα ανοιχτά, σαν να μην πίστευε ότι κάτι τέτοιο μπορούσε πραγματικά να υπάρχει στον κόσμο τους.

«Δεν ξέρω αν είναι το σωστό», είπε εκείνος, με τη φωνή του χαμηλή, σχεδόν διστακτική, σαν να φοβόταν μήπως η στιγμή χαλάσει αν μιλούσε πολύ δυνατά. «Δεν ξέρω αν θα σου αρέσει. Αλλά όταν το είδα, σκέφτηκα ότι μοιάζει με εσένα. Κάτι απλό, αλλά που δεν ξεθωριάζει ποτέ».

Εκείνη δεν απάντησε αμέσως. Απλώς κοίταζε το δαχτυλίδι, σαν να προσπαθούσε να αποφασίσει αν ήταν αλήθεια δικό της ή αν θα ξυπνούσε σε λίγο και θα έβλεπε ότι όλα αυτά δεν είχαν συμβεί ποτέ. Μετά σήκωσε το βλέμμα της στο δικό του, και τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα, αλλά χαμογελούσε πλατιά, με τρόπο που έκανε την καρδιά του να χτυπήσει πιο δυνατά.

«Είναι τέλειο», ψιθύρισε, και η φωνή της έσπασε λίγο στη μέση, κάνοντας τη λέξη να βγει πιο μαλακή απ' όσο ήθελε. «Είναι ακριβώς σαν εμάς».

Εκείνος ένευσε, ανακουφισμένος που του άρεσε, και έβγαλε το δαχτυλίδι από το βελούδο. Το κράτησε ανάμεσα στα δάχτυλά του για μια στιγμή, σαν να ζύγιζε κάθε λέξη που δεν είχε τολμήσει να πει, και μετά το έσπρωξε απαλά στο δάχτυλο της, εκεί που ανήκε, σαν να είχε φτιαχτεί ειδικά για εκείνο το σημείο. Ταίριαζε τέλεια, σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ αμφιβολία.

Εκείνη το κοίταξε, μετά το δαχτυλίδι, μετά πάλι εκείνον, και ξαφνικά γέλασε, ένα γέλιο μισό ανακούφισης και μισό χαράς, και έσκυψε μπροστά και τον φίλησε, αφήνοντας τα χείλη της να μείνουν εκεί για μια στιγμή παραπάνω απ' όσο θα έκανε ένα απλό φιλί. Όταν τραβήχτηκε, τα μάγουλά της ήταν κατακόκκινα και τα μάτια της έλαμπαν.

«Τώρα είμαστε δεσμευμένοι», είπε, και η φωνή της έτρεμε λίγο, αλλά ήταν σίγουρη, σαν να είχε μόλις υπογράψει κάτι πολύ σημαντικό.

Εκείνος γέλασε κι αυτός, ανακουφισμένος που το είχε πει πρώτη εκείνη. «Ναι», απάντησε. «Τώρα είμαστε».

Σηκώθηκαν μαζί, κρατώντας ακόμα τα χέρια τους, και κοίταξαν πίσω προς το σπίτι, που τώρα φαινόταν μικρό και μακρινό, σαν κάτι που ανήκε σε μια άλλη ζωή. Δεν ήξεραν ακόμα πώς θα τα κατάφερναν, αλλά δεν είχε πια σημασία. Είχαν ο ένας τον άλλον, και αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν.

Γύρισαν την πλάτη στον ήλιο και άρχισαν να περπατούν προς τα πίσω, προς τον δρόμο της επιστροφής, χωρίς να αφήνουν τα χέρια τους ούτε στιγμή. Κάθε βήμα τους ήταν αργό, σκόπιμο, σαν να ήθελαν να απολαύσουν κάθε δευτερόλεπτο αυτής της διαδρομής, γιατί ήξεραν πως μόλις έφταναν στο σπίτι, η μαγεία θα άρχιζε να ξεθωριάζει, σαν όνειρο που το ξυπνάς πολύ απότομα. Ήθελαν να κρατήσουν λίγο ακόμα αυτή την αίσθηση, αυτή τη σιγουριά ότι κάτι μεγάλο είχε μόλις ξεκινήσει για εκείνους.

Η θάλασσα πίσω τους έμοιαζε να ηρεμεί καθώς απομακρύνονταν, σαν να καταλάβαινε ότι είχε ήδη κάνει το δώρο της. Ο ήχος των κυμάτων έγινε πιο απαλός, σαν ψίθυρος, και ο αέρας μύριζε αλάτι και φύκια, μια μυρωδιά που πάντα θα συνδέεται μαζί της με εκείνη τη στιγμή. Ο νέος έσφιξε το χέρι της πιο δυνατά, σαν να ήθελε να της πει χωρίς λόγια ότι το ίδιο ένιωθε κι εκείνος, ότι δεν υπήρχε τίποτα που δεν θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν μαζί, αρκεί να μην άφηναν ποτέ ο ένας το χέρι του άλλου.

Όταν έφτασαν στο σημείο όπου ο δρόμος άρχιζε να ανηφορίζει προς τα σπίτια, σταμάτησαν για μια τελευταία στιγμή, γυρίζοντας ξανά προς τη θάλασσα, σαν να ήθελαν να χαιρετήσουν κάτι που θα τους θυμόταν πάντα. Ο ήλιος ήταν πια ψηλά, ο ουρανός είχε γίνει γαλάζιος, και η μέρα έμοιαζε γεμάτη υποσχέσεις. Η κοπέλα χαμογέλασε, με εκείνο το μικρό, κρυφό χαμόγελο που κρατούσε μόνο για εκείνον, και ο νέος ένιωσε την καρδιά του να φουσκώνει από μια χαρά τόσο καθαρή που σχεδόν πονούσε.

Δεν χρειάστηκε να πουν τίποτα. Δεν χρειαζόταν. Γύρισαν ξανά προς το σπίτι, με τα χέρια πλεγμένα πιο σφιχτά από ποτέ, και άρχισαν να περπατούν προς τα εκεί, προς τη ζωή που ήξεραν ότι θα έχτιζαν μαζί, βήμα βήμα, χωρίς βιασύνη, σαν να είχαν όλο τον χρόνο του κόσμου μπροστά τους. Και ίσως να είχαν.

Ο ήλιος ανέβαινε πιο ψηλά, ζεσταίνοντας τον αέρα γύρω τους, και η θάλασσα πίσω τους έμοιαζε να απομακρύνεται, σαν να ήξερε ότι δεν χρειάζονταν πια τη συντροφιά της για να θυμούνται τι σημαίνει αγάπη

συμπάθεια της πρέπει νὰ μὴν τὴν ἐνοχλῆτε μὲ τὸ κυνήγι ποὺ τῆς κάνετε. Προσπαθῆστε μὲ ἄλλον τρόπο νὰ τὴν πλησιάσετε. Μέσον φιλικοῦ κυκλου ἴσως.

«Βαθειὰ πονεμένην καρδιά»: Μὴ γράφετε μὲ μολύβι. Δὲν θὰ ἀπαντῶ ἀλλη φορα. Καμμιὰ ἀλλη λύσις δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ γάμο. Ἂν αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τότε ἀδικα παιδεύεστε. Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει.

«Κάποιαν Μ.Γ. Πειραιᾶ»: Νὰ τοῦ γράψετε καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε μιὰ συνάντησι. Σ' αὐτὴ τὴ συνάντησι νὰ τοῦ θέσετε ὅλα τὰ ἐρωτήματα ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν θ' ἀναγκασθῆ νὰ σᾶς δώσῃ ἐξηγήσεις καὶ τότε θὰ κανονίσετε τὴ ζωή σας. Μοῦ ξαναγράφετε μετὰ τὴ συνάντησι.

Πληγωμένην καρδιά Ἀθήνας: Ὁ μόνος τρόπος ποὺ ὑπῆρχε ἦταν νὰ ἀλληλογραφῆσετε. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε τότε θὰ περιμένετε νὰ ξαναγυρίσετε στὸν τόπο ποὺ μένει κι' ἐκεῖνη. θὰ ἐξηγηθῆτε μαζί της καὶ θὰ συνδεθῆτε ὅπως τὸ εὐχεσθε.

Ζανέτα Λορεντάνι: Νὰ πάτε νὰ ὑποσχεθῆτε στὴ γιαγιὰ της ὅτι ἐχετε καλοὺς σκοποὺς καὶ ὁτι μόλις θὰ φτάσετε στὴν ἡλικία ποὺ πρέπει θὰ τὴν παντρευθῆτε. Ἔτσι ἡ στάσι της θ' ἀλλαξῆ καὶ σεῖς θὰ πετύχετε νὰ τὴν κάνετε γυναῖκα σας καὶ νὰ γίνετε εὐτυχεῖς.

Μιμη-Σιμόν, Ἐλευσῖνα: Πολλὲς φορὲς οἱ ἄντρες πάνω στὸν ἐνθουσιασμό τους παρεφέρονται. Ζητοῦν νὰ πάρουν περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πρέπει. Σεῖς ὅμως σὰν φρόνιμη κοπέλλα. κάνετε πολὺ καλὰ καὶ δὲν πρέπει ν' ἀλλάξετε τακτική. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ καταλάβῃ τὸ λάθος του καὶ θὰ προσπεράσῃ θὰ ξαναγυρίσῃ. Πάντως ἂν ὑπάρχη τρόπος νὰ γίνουν οἱ γάμοι πιὸ σύντομα, ἐπισπεύσετε, γιατὶ συνήθως στὴν ἡλικία αὐτὴ ἀλλάζουν πολὺ γρήγορα σκέψεις γιατὶ κι' ὁ ἔρως τους εἶναι ἐπιπόλαιος. Συγκρατεῖται ἀπὸ τὸ νεανικὸ ἐνθουσιασμό.

Ζουντέζ τὴ Μελαχροινὴ Πάτρας: Σᾶς εἶπε ὅτι δὲν σᾶς ἀγαπᾶ. Σεῖς τὸ πιστέψατε καὶ εἶστε ἀπαρηγόρητη. Μὴν κλαῖτε, σᾶς τόπε ἴσως γιὰ νὰ σᾶς δοκιμάσῃ. Φταίξατε ὅμως καὶ σεῖς λιγάκι. Πείσματα δὲν ἐπιτρέπονται μεταξὺ δυὸ ἀνθρώπων ποὺ ἀγαπιῶνται καὶ σκοπὸ τους ἔχουν τὸ γάμο.

Κυρίλλα.ν. Ἀθήνας: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Πολιτικὴ καὶ ἔρως εἶναι δυὸ πράγματα ἀσυμβίβαστα. Γιατὶ θέλετε νὰ τὰ μπερδέψετε; Βλέπετε πόσο ἀγνὰ παιδικὰ σᾶς φέρεται τί ἐνδιαφέρον ἔχει γιὰ σᾶς, τί ἐνθουσιασμὸ γεμίζει τὴν ψυχή της. Γιατί λοιπὸν νὰ δηλητηριάσετε τὴν αὐγὴ της ψυχή, ποὺ μοιάζει σὰν λουλούδι, μὲ τὸ μικρόβιο τῶν φρονημάτων;

Ἀμφίβολη ἀγάπη, Κ. Θ. Ἀθήνας: Ὅσο γρήγορα καὶ νὰ θέλω νὰ σᾶς ἀπαντήσω, δὲν μπορῶ νὰ δυσαρεστήσω τόσους ποὺ ἔχουν γράψει πρὶν ἀπὸ σᾶς καὶ παίρνουν τὴ σειρά τους. Χιλιάδες γράμματα φτάνουν στὸ «Θησαυρό». Μὲ τὴ σειρά. λοιπὸν ἀπαντῶ: Εἶστε ἕνα φρόνιμο καὶ λογικὸ κορίτσι. Μὴ σᾶς παρασύρουν, λοιπὸν οἱ ἀμφιβολίες καὶ γίνετε πιὸ θετική. Κι' ἂν οἱ γονεῖς σας φροντίζουν γιὰ σᾶς μὴ τοὺς ἐμποδίζετε. ἀκολουθῆστε τὴ γνώμη τους, γιατὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε ἀορίστιες.

Σ. Τ. Γ. 918, Δεκανέα Σ. Κ.: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἡ ἐρώτησί σας δὲν εἶναι κενουργία. Συχνὰ μ' ἐρωτοῦν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Καὶ ἀπαντῶ: Μπορεῖ. Δὲν πρέπει ὅμως κι' ἐσεῖς νὰ κάνετε τὸ ἴδιο. Ὅσο μπορεῖτε πιὸ συχνὰ νὰ γράφετε. Συμβαίνουν πολλὰ στὶς οἰκογένειες καὶ πολλὲς φορὲς ἀνεβάλλουν. Δὲν πρέπει νὰ παρεξηγῆσετε. Ἐπιμένετε. Ἔτσι δείχνετε ὅλο σας τὸ ἐνδιαφέρον.

«Ἀγαπῶ τὸν ἀγαπημένο μου»», Πειραιᾶ: Ἐκάνατε τὸ μεγάλο σφάλμα. Τώρα πιὰ οὔτε ὁ σκοτωμός του, οὔτε ὁ θάνατός σας μποροῦν νὰ διορθώσουν τὴν κατάστασι. Ἐξηγηθῆτε μαζί του καὶ προσπαθῆστε νὰ τὸν παντρευτῆτε. Ἂν ἡ φιλη σας σᾶς ἀγαπᾶ, πρέπει κι' αὐτὴ νὰ σᾶς βοηθήσῃ. Ὅλα τ' ἄλλα δὲν θὰ φέρουν καμμιὰ ὠφέλεια.

Μαργαρίτα Ἀθήνας: Οἱ σκέψεις σου εἶναι πολὺ λογικές. Ἡ σοβαρὴ φιλία σου, ἡ εὐγένεια ἡ προθυμία ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοξενία σκλαβώνει αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Πρόσεξε ὅμως μὴ παρασυρθῆς σ' ἐρωτικὸ ὀλίσθημα γιατὶ τότε θὰ χάσῃ κάθε ἐκτίμησι ποὺ τρέφει γιὰ σένα. Ἐλπίζω καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ πετύχῃς.

Κρατοῦν Ἰκαρίαν: Νὰ μὴν εἶστε ἐγωϊστής. Φερθῆτε μὲ καλωσύνη καὶ ὄχι μὲ βία. Ὅλοι τότε θὰ σᾶς ἐκτιμήσουν, θὰ σᾶς ἀγαπήσουν καὶ θὰ πάψετε νὰ σχεδιάζετε καρδιὲς στὸ χαρτὶ γιατὶ θὰ συγκινηθῆ καὶ ἡ δική σας καρδιά.

Δυστυχισμένην Κ α ἰ τ η. Ε. Γ. Σ., Θεσσαλονίκην: Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε βλέπω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει καμμιὰ ὑστερόβουλη διάθεσι. Βέβαια σεῖς βιάζεστε γιατὶ σᾶς ἔχει πικράνει τὸ παρελθόν. Κάνετε λίγη ὑπομονὴ κι' ὅλα θὰ ἔρθουν μὲ τὸν καιρό.

Δεσποινα Λ. Τ. Πάτρας: Σᾶς εὐχομαι καλὰ στέφανα.

Καραγκιοζοπαίκτην, Θήβας: Τὰ ἐλαττώματά σου εἶναι τόσο πολλά, ποὺ ἔχει δίκηο ἡ νέα. Μὴν ἔχῃς τόσες ἀπαιτήσεις. κύτταξε νὰ συμμορφωθῆς. Ἔτσι θὰ σ' ἀγαπήσῃ γιατὶ θὰ ἐκτιμήσῃ τὴν προσπάθειά σου.

Σιμόνην Σιμόν: Ἀγαπᾶς καὶ κλαῖς γιατὶ ἐκεῖνος δὲν σὲ ἀγαπᾶ. Ἀφοῦ ἐκεῖνος οὔτε σὲ ξέρει, πῶς θέλεις νὰ σὲ ἀγαπήσῃ, Ἡ θγάλε τον ἀπὸ τὸ νοῦ σου ἢ προσπάθησε νὰ σὲ γνωρίσῃ.

Μαίρην Ἀλάνθα. στη Καλάμας: Ἐκτιμῶ τὴν εἰλικρίνειά σας Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἀτυχήσετε ποτὲ στὴ ζωή σας μὲ τὶς ἰδέες ποὺ ἔχετε. Τὰ συγχαρητήριά μου.

Ξανθόμελλούσαν Ὀρφανή. Σ. Α. Τ.: Μὴ ρίνετε τὸ φταίξιμο στὸν ἀδελφό σας. Ὅπως μοῦ γράφετε φρόντιζε γιὰ τὴν ἀποκατάστασί σας. Γιὰ νὰ ἔχετε ὅμως τὴ σκέψι σας προσηλωμένη σὲ κάτι τὸ ἀβέβαιο ὁ ἕνας σᾶς ὁπλίζει καὶ ὁ ἄλλος σᾶς μύριζε. φρονῆτε λοιπόν, ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς πιὸ λογική.

«Ὁ χειμώνας ἔρχεται», Ἀλεξανδρούπολιν: Δὲν εἶναι γερατεία τὰ 25 χρόνια. Γυρίστε πίσω στὴν Ἀθήνα, στὸ σπίτι σας καὶ νὰ εἶστε βεβαία, ἔπειτα ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ λάβατε ὁτι ὁ ἀντρας σᾶς θὰ σᾶς δεχτῆ μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά. Ζητῆστε του συγγνώμη καὶ θὰ τὰ ξεχάσῃ ὅλα.

Λαΐδα τὴν Κορινθίαν: Ἔτσι εἶναι. Τὰ νεανικὰ ὀφάλματα, τὰ καταλαβαίνομε ὅταν μπούμε σὲ ὥριμη ἡλικία, ὅταν δοῦμε ἀπὸ τὰ παραδείγματα πόσο ἀνόητα φερθήκαμε. Μὴν ἀπογοητεύεσθε ἡ ζωὴ βρίσκεται μπροστά σας. Σκουπίστε τὰ δάκρυά σας καὶ χαμογελᾶστε της.

Τζὼν Μπούλ, Αἰγυπτον: Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ διστάζετε. Ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶτε καὶ σᾶς ἀγαπᾶ κι' ἀφοῦ εἶστε οἰκονομικῶς καὶ οἰκογενειακῶς ἀνεξάρτητος, ἐπὶστιμων μὲ πολλὴ δουλειὰ καὶ καλὸ μέλλον. γιατὶ δὲν τὴν παντρεύεστε. Φοβᾶστε τὶς κοινωνικὲς προλήψεις; Νὰ σᾶς ἐν. διαφέρῃ ὁ ἑαυτός σας κι' ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ ὄχι ὁ κόσμος

Μιὰ θεότρελλη, στὴν Κηφισιά: Δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀπασχολῆτε τὸ μυαλό σας μὲ τρεῖς ἀγάπες. Καταλήξετε σὲ μιὰ καὶ ἀφοσιωθῆτε ὁ αὐτήν.

«Μὴ παραξενευθῆτε μὲ τὸ ψευδώνυμο ποὺ διαλέξῃ μου γράφει ἡ «Σπασμένη Κούκλα». Εἶμαι μιὰ «σπασμένη κούκλα» ποὺ πρὶν τὴ σπάσουνε τὴ γέμισαν μὲ χάδια καὶ τρυφερότητα. Τώρα εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη, μιὰ παραμερισμένη κι' ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ λατρεύω ἀκόμα. Ἄλλο δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ πεθάνω... νὰ πετάξουν τὴ «σπασμένη κούκλα στὰ σκουπίδια...»

Ἀγαπητή μου ἀπὸ τὸ γράμμα σοι βγαζω τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν εἶσαι καθόλου μιὰ «σπασμένη κούκλα»! Εἶσαι μιὰ γερὴ κοπέλλα μὲ πολλὴ θέλησι καὶ διανοητικὴ ὑγεία. Τὶς δυστυχίες τὶς δημιουργοῦμε μόνες μας τὶς περισσότερες φορές. Χιλιάδες γυναῖκες ὑπέφεραν καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸν ἴδιο καῦμό. Πάντα ὅμως, βρέθηκε μιὰ εὐνοϊκὴ λύσι γιὰ νὰ μὴ πτάσωμε στὰ ἄκρα καὶ πνιγοῦμε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία.

Δὲν πρέπει, λοιπὸν νὰ καταδικάζῃς τὸν ἑαυτό σου. Σφίξε τὸ κουρέγιο σου καὶ ρίζε ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο στὰ ἀνθρώπινα. Πάψε νὰ ὑποφέρῃς. Καὶ θὰ ρθῆ ἡ εὐτυχία ποὺ πολιτεῖς γιατὶ τὴν ἀξίζεις, γιατὶ εἶσαι εὐγενικὴ καὶ καλόκαρδη.

Λίνα Σ. Τ. Κ. 102: Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω σὲ τέτοιου εἴδους γυναικεῖα ζητήματα στὴ σελίδα αὐτή,

Μαίρην, Κύπρον: Νὰ ἐκτεθῆτε ὑπομονὴ κι' ἐκεῖνος θὰ ὑπερνίκηση τὰ ἐμπόδια. Μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ δειλὸς σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.. Μὴ τὸν παρεξηγῆτε, θὰ βρῆ τὸν τρόπο. Σεῖς ὅμως, μὴν κάνετε καμμιὰ ἀνοησία καὶ ἐκτεθῆτε.

Δειλὸ Σερραιόπουλο: Ὄχι, δὲν εἶνε τὸ θάρρος ποὺ σᾶς λείπει. Σᾶς ἐμποδίζει ἡ τιμιότης τοῦ χαρακτῆρος σας ἡ ἀγνὴ φιλία καὶ ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς σας. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀπογοητεύσετε. Μὴν τῆς ἐλαττώσετε τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔχει ἐκεῖνη καὶ οἱ δικοί της γιὰ σᾶς. Φεύγοντας γιὰ στρατιώτης σφυγμομετρήσετε τὴν κατάστασι καὶ παρακολέσετε τοὺς δικούς της στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ σκεφτοῦν νὰ παντρέψουν τὴν κόρη τους νὰ προτιμήσουν ἐσᾶς. ποὺ τὴ γνωρίζετε καὶ τὴν ἀγαπᾶτε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ξένο. Αὐτὰ ἔχω νὰ σᾶς πῶ, κι' ἐλπίζω πὼς θὰ τὰ καταφέρετε. Νὰ μοῦ ξαναγράψετε ἂν θέλετε.

Ε.Ι.Υ. 5920: Ἔδωσα τὸ γράμμα σας νὰ σᾶς γράψουν, γιατὶ στὸ «Θησαυρὸ» δὲν δημοσιεύονται ἀγγελίες.

Ἄγνωστον Χ. Π.: Κατα, λαβαίνω ὅτι βρίσκεστε σὲ πολὺ δύσκολη ψυχικὴ κατάστασι. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε, γιατὶ δὲν εἶστε πιὰ μικρὴ εἶνε νὰ δώσετε ἕνα τέλος στὴν ἀγωνία σας καὶ νὰ δειξετε ὅλα τὰ εὐγενικὰ σας αἰσθήματα σὲ μιὰ συναντησι. Καταλαβαίνω ὅτι θὰ βρῆτε δυσκολίες, ἀλλὰ ἡ εὐγένεια, τὸ χαμόγελο ὅλα τὰ ὑπερνικᾶ κι' ἔτσι θὰ ησυχάσετε. Νὰ μοῦ ξαναγράψετε σχετικῶς

Γ.Δ.Κ. Χανιά: Ὁ ἔρως φίλε μου, ἔχει τὰ ἀπροοπτα καὶ τὶς δυσκολίες του. ἐπομένως ὁ καλὸς καραβοκύρης στὴ φουρτοῦνα φαίνεται. Ἔτσι κι' ἐσεῖς κρατῆστε καλὰ τὸ τιμόνι τῶν αἰσθημάτων σας μακρυὰ ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τὶς θαλασσοταραχές. Θάρρος λοιπὸν πιάστε την καὶ ζητῆστε της μιὰ ἐξήγησι καὶ ἀναλογως κανονίσετε τὴ στάσι σας.

Πικραμένο πουλὶ τοῦ Ἀπρίλη: Ὅπως ἔστησαν σὲ κείνον παγίδα, τὸ ἴδιο θὰ ἔκαναν τώρα καὶ γιὰ σᾶς. Ἀσφαλῶς κάποιος ἀπὸ τοὺς δικούς σας ἢ τοὺς δικούς του φανταζομενος ὅτι ἔχετε ἀκόμα σχέσεις θὰ τοῦ ἔγραψε τίποτα τὸ κακὸ γιὰ σᾶς γι' αὐτὸ σᾶς ἔστειλε ἐκεῖνο τὸ μηνυμα μὲ τὸ φίλο του. Ἂν ὁ φίλος του σᾶς δώση τὴ διεύθυνσι του γράφτε του γιὰ νὰ τοῦ ζητήσετε ἐξηγήσεις.

Κόκκινο ἐντελβάϊς: Ἐγὼ ἔλαβα τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ τὸ «Μαρτύριο μιᾶς ψυχῆς» δὲν τὸ ἐλαβα γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὴ γνώμη μου. Ἴσως νὰ κάθηκε.

Ἐρωτευμένο Ρουστικιανάκι. Σ.Ο.Σ.: Τὸ ἀρνάκι κι' αὐτὸ κάπου θὰ κρύβεται φοβισμένο. Προσπαθῆστε νὰ τὸ βρῆτε καὶ νὰ τὸ πείσετε ὅτι δὲν κινδυνεύει.

Ἔλκα Ἀλεξανδρούπολιν: Μὲ συγκίνησε πάρα πολὺ τὸ γράμμα σου μικρούλα μου, καὶ τὰ καλά σου λόγια. Ἀπὸ τα γραφόμενά σου καταλαβαίνω ὅτι ὁ νέος ἐπιζητεῖ μιὰ εἰλικρινῆ φιλία στὴ μοναξιά του. Ἔλα, ὅμως, ποὺ ὅση καλὴ θέλησι κι' ἂν ἔχῃς βρίσκεσαι σὲ περιωρισμένο κύκλο κι' ἐπομένως κινδυνεύεις νὰ παρεξηγηθῆς. Λοιπὸν τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς εἶνε νὰ σφίξῃς τὴν καρδιά σου, νὰ μὴν τὸν ξανοδῆς, γιατὶ μᾶλλον ζημια θὰ σοῦ φέρῃ. Ἐκτὸς ἂν ὁ ἴδιος θέλει πρῶτα νὰ μελετήσῃ τὸ χαρακτῆρα σου κι' ἐπειτα νὰ ἐκδηλωθῆ. Ὑπωσδήποτε ἀφοῦ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἀντίκειται στὶς ἰδέες τοῦ πατέρα σου γιατὶ θέλει νὰ σὲ σπουδάσῃ. γιατὶ τότε νὰ τὰ χαλάσῃς μὲ τὸ σπίτι σου; Εἶσαι μικρὴ ἀκόμα. Ὑπομονή.

Μαρὶ - Κλαίρ Λάρισαν: Ἡ ἀπάντησις εἶνε πρὸς ἕνα στρατιώτην. ὁ ὁποῖος ὅπως φαίνεται ἀγαπᾶ κάποια, ποὺ ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τῆς δικῆς σας. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἐκείνη εἶνε ἀπὸ κάποιο γνωστὸ τῶν Κυκλάδων, Ὅπως βλέπετε πολλὲς φορὲς συμβαίνουν τὰ ἴδια πράγματα σὲ πολλούς.

Πέτρον: Ἐκείνο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ εἶνε ὅτι ἡ νέα αὐτὴ ἔχει μεγάλη καὶ εὐγενικὴ καρδιά. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λαβαίνετε ὑπ' ὄψι σας τὰ προσωρινὰ ἐμπόδια. Αὐτὰ θὰ περάσουν. Ὅπως τὴν ἀγαπᾶτε σεῖς εἶνε βέβαιο ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ καὶ ἐκείνη. Παντως ὅταν θὰ σᾶς δοθῆ νέα εὐκαιρία θὰ τὸ διαπιστώσετε καὶ μόνος σας.

Βασανισμένη καρδιὰ Σ.Σ.: Σφίχτε τὴν καρδιά σας καὶ μὴ σᾶς παρασύρουν τὰ ἐρωτόλογα τῶν ἄλλων.' Ὁ καιρὸς θὰ δείξῃ τὴ στάσι του. Ὀφείλετε ν' ἀγαπᾶτε τὸν ἄντρα σας μὲ ὅλες τὶς διστροπίες καὶ τὰ ἐλαττώματά του. Ἂν αὐτὸς δείχνη ἀδιαφορία, σεῖς νὰ φαίνεστε πρόσχαρη ἐνθουσιασμένη καὶ εὐτυχισμένη. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν σᾶς δοκιμάζη γιὰ νὰ δῆ ἂν τοῦ μένετε πιστὴ ὁταν ἐκεῖνος λείπῃ; Προσέχετε. Θάρρη μόνος του νὰ πέσῃ στὰ πόδια σας, ἂν φανῆτε σταθερὴ καὶ τιμια.

Ἀπομονωμένην Κρητικοπούλα Σ.: Τὸ μόνο λάθος του ἦταν ὁτι δὲν ἤρθε νὰ σὲ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς δικούς σου. κι' ἔτσι σήμερα ὑποφέρεις. χωρὶς νὰ ξέρῃς ποῦ μπορεῖ νὰ καταλήξῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Νὰ σοῦ πῶ νὰ τὸν λησμονήσῃς; Δὲν θὰ τὸ κάνῃς γιατὶ τὸν ἀγαπᾶς. Νὰ τὸ πῆς στοὺς δικούς σου; Θὰ βρῆς τὸν μπελᾶ σου γιατὶ τοὺς τὸ ἐκρυβες. Ἔχε λοιπόν. τὴν καλὴ ἀνάμνησι μιᾶς καλῆς γνωριμίας ποὺ σ' ἔκανε νὰ πονέσῃς. χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἐκείνος, καὶ ἄφησε τὴ μοῖρα στὰ χέρια τοῦ πατέρα σου νὰ κανονίση τὸ μέλλον σου. Ἄλλη λύσις δὲν ὑπάρχει.

Γκιζέλα: Προτιμώτερο νὰ ἔκτε ἕνα παρηγορο λόγο ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται κοντά σας. Ἂν καταλαβαίνετε ὅτι ἡ μητέρα σας εἶνε ὁ καλὸς αὐτὸς σύντροφος. δεῖχτε της τὰ γράμματά του. Θὰ διαβάσῃ τὶς καλὲς του προθέσεις καὶ θὰ τὸν ἐκτιμήσῃ. Δὲν φαντάζομαι νὰ θέλῃ τὸ κακὸ τοῦ παιδιοῦ της. Ἐκεῖνος ἀπὸ τὰ γράμματά του φαίνεται ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ ἀλλά, γιὰ φανταθῆτε... Αὐτὸ ποὺ κάνατε σεῖς θὰ τὸ ἔχουν κάνει κι' ἄλλοι πολλοὶ ὅσοι περνοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα. Τότε; Θὰ ἔπρεπε σὲ ὅλους αὐτοὺς ν' ἀπαντᾶ στὰ σημειώματά τους. ἐπειδὴ ὅλοι αὐτοὶ ἀπαιτοῦν τὴν ἀγάπη της; Ἀφῆστε την λοιπὸν νὰ ἐκδηλωθῆ μόνη της.

«Πρώτην καὶ τελευταία ἀγάπη»: Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε καταλαβαίνω ὅτι εἶνε ἕνα τίμιο καὶ ἠθικὸ κορίτσι. Μὴν τὸ ἐγκαταλείψετε. Ἡ τύχη δὲν ἔρχεται δυὸ φορές. Ἐπωφεληθῆτε.

«Μπερδεμένον νέον, Δ.Δ.»: Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κρίνετε μιὰ κοπέλλα ἂν σᾶς ἀγαπᾶ ἢ ὄχι ἀπὸ τὴν στάσι της. Ἐσεῖς ζητᾶτε «διαχύσεις». Σ' ἐκεῖνην. αὐτὰ ἐν ὄψ δὲν ἔγινε ἀόμα γυναῖκα σας δὲν θεωροῦνται ἴσως τίμια. Σᾶς ἀγαπᾶ. ἀλλὰ τὸ ἐκδηλώνει μὲ τὸν τρόπο της. Ἐπομένως δὲν εἶνε τὸ συμφέρον. ἀλλὰ ὁ χαρακτήρας της ποὺ εἶνε τίμιος καὶ ἠθικός.

«Β.Π.»: Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε μαντεύω ὅτι δὲν εἶστε καθόλου ἐγωϊστρια. Βρίσκω μάλιστα τὴν ψυχὴ σας πολὺ ἀγνή. Τίποτα δὲν σᾶς ἀναγκάζει νὰ τὸν μισήσετε ἢ νὰ τὸν ἀπομακρύνετε. Εἶστε ἕνα θῦμα μιὰ μάρτυς τῆς στιγμῆς, κι' ἔχω τὴ γνώμη πὼς μὲ τὸν καιρὸ ὅλα θὰ ἐπανέλθουν στὴν προηγούμενη κατάστασι φτάνει νὰ μὴ στοματήσετε νὰ εἶστε πρόχαρη, διοχυτικὴ καὶ εὐτυχισμένη. κάθε φορὰ ποὺ βρίσκεται κοντά σας. Κάνετε ὑπομονὴ καὶ θὰ νικήσετε.

«Μιὰ ὀρφανὴ στὴν ξενητειά 183»: Βεβαία ἡ θέσις σας εἶνε πολὺ δύσκολη καὶ ἡ λύσις ποὺ πρέπει νὰ δοθῆ θὰ εἶνε σκληρή. Συλλογισθῆτε ὅμως ὅτι εἶστε μιὰ φτωχούλα. ὅτι εἶστε σχεδὸν μόνη, ὅτι θὰ ἔχετε νὰ περιμένετε ἴσως πολλὰ χρόνια ὡς ποὺ νὰ παντρέψῃ τὴν ἀδελφή του. Ὅλα αὐτὰ στ' ἀναμετάζῃ θὰ μεγαλώνουν τὸν πόνο σας καὶ τὴ δυστυχία σας. Ἂς ὑποθέσωμε ὅμως ὅτι παντρευόσασετε τὸν κύριο ποὺ σᾶς προτείνουν. Τότε θὰ πάψουν τὰ βάσανά σας καὶ μὲ τὸν καιρό, ἀφοῦ εἶστε καὶ τόσο καλὴ θὰ συνηθίσετε καὶ θ' ἀγαπήσετε τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ φροντίζῃ νὰ σᾶς κάνῃ εὐτυχισμένη.

«Σκλαβωμένην ἀγάπη Ε.Τ.Σ. 22»: Ὁ τρόπος τοῦ βέβαια εἶνε ἀχαρακτήριστος καὶ ἡ ἀγάπη του πολὺ κατώτερη ἀπὸ τὴ δική σας. Ὑπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν ὁ καθένας μὲ τὸ δικό του τρόπο. Θὰ ἦταν πολὺ προτιμώτερο ν' ἀποφεύγατε τόσο τὸν ἕνα ὅσο καὶ τὸν ἄλλο. Ὁ θάνατος δὲν φέρνει κανένα ὄφελος. Γι' αὐτὸ ἂν ἔκετε ἰσχυρὴ θέλησι, θὰ ξεκαθαρίσετε τὸ ζήτημα μόνη σας βάζοντας τὸ καθετὶ στὴ θέσι του.

«Μικρὴ γαρδένια Σ. Γ.»: Οἱ γονεῖς σας ἀγωνίζονται νὰ σᾶς κωρίσουν, ἐκεῖνος εἶνε μικρὸς χωρὶς δουλειά,χωρὶς μέλλον. Ὁ ἔρως εἶνε ὡραῖος καὶ τὰ ὄνειρα γλυκά. Χρειάζεται ὅμως καὶ λίγη λογική. γιατὶ ἡ ζωὴ δὲν εἶνε μόνον ἔρως καὶ ὄνειρα. Δυστυχῶς ὑπάρχει καὶ τὸ στομάχι, κι' ὅταν αὐτὸ δὲν δουλεύει τότε ἀρχίζει ἡ γκρίνια, τὰ κλάματα καὶ ἡ μελάνολα γιὰ ὅσα κάναμε καὶ δὲν τὰ συλλογιστήκαμε πρωτήτερα. Τότε ὅμως θὰ εἶνε ἀργὰ γιατὶ θάχτε νὰ ἀντιμετωπίσητε τὸ θυμὸ τῶν γονιῶν σου. τὰ εἰρωνικὰ χαμόγελα τῆς κοινωνίας καὶ τὴ δυστυχία σου.

«Ἐράτην Βόλον, Θ.Σ.»: Δὲν σᾶς λείπει οὔτε ἡ θέλησι νὰ βρῆτε μιὰ δουλειὰ οὔτε ἡ λογικὴ νὰ χαράξετε, ὅπως γράφετε τὸ δρόμο σας. Σᾶς λείπει τὸ θάρρος!

Αὐτὸ πρέπει ν' ἀποχτήσετε καὶ τότε οὔτε ὁ κόσμος, οὔτε οἱ δικοί σας θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ λένε πολλὰ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ κείνη. Σᾶς ἀγαπᾶτε τὴν ἀγαπᾶτε. Μὴ κανόσαστε, λοιπὸν μὲ τὰ σκέδια, μὲ τὰ ὄνειρα καὶ μὲ τὰ λόγια. Ἐμπρός! Δουλειὰ κι' ὅλα θὰ γλυκνοῦν.

«Ἀρσενικήν»: Ὅταν ὑπάρχῃ πραγματικὴ ἀγάπη δὲν βλέπῃ τὸ λόγο νὰ δειλιάζετε. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀγάπη σας δὲν εἶνε πιὸ διδιαίτικη. εἶνε τιμια καὶ σοβαρή. Ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησί σας θὰ ἐξαρτηθῆ τὸ μέλλον σας καὶ ἡ περαίτερω στάσις σας. Αὐτὸ κάνετε.

«Σοφίαν»: Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ποὺ θέτετε στὸν ἑαυτό σας καὶ σὲ μένα, μπορεῖ νὰ δοθῆ μια ἀπάντησι, ὁταν ἐπιζητῆσετε μιὰ ἐξήγησι. Νομίζω ὅτι εἶνε πολὺ εὔκολο. Ἀπὸ τὰ λόγια του θὰ καταλάβετε, γιατὶ ἀκριβῶς σᾶς ἀποφεύγει καὶ τότε θὰ κανονίσετε καὶ σεῖς τὴ δικὴ σας στάσι.

«Ὑποφέρω πολύ»: Μὲ λιγώτερα λόγια θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ δώσετε νὰ καταλάβω ὅλο τὸν πόνο σας. Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ὑποφέρετε καὶ νὰ πεθάνετε γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ συνεννοηθῆτε μὲ μιὰ κοπέλλα. Χρειάζεται περισσότερη τόλμη στὴ ζωή. Δὲν ἐπιτρέπεται σὲ σᾶς, ἕναν ἄντρα, νὰ ἔκετε τέτοιες ἰδέες καὶ ν' ἀρνεῖσθε νὰ πραγματα ποὺ ἄλλοι διασκεδάζουν.

«Μαρίαν Γ.Ν.Σ.»: Ἐνθουσιάζεστε, ἀγαπᾶτε προκαλεῖτε ἕνα νέο καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπιλέξατε καλά, καὶ πῆγε κι' αὐτὸς νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῆ τὸν δι-

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

Τὸ κολλέγιο Ντάρμουθ τοῦ Χαμόδερ. στὴν πολιτεία τοῦ Νέου Χαμσάιρ ὀργανώνει κάθε χρόνο τὸ καρνεβάλι τοῦ χιονιοῦ, μὲ ἀγῶνες σκί πατινάζ κτλ. Τὸ πελώριο αὐτὸ ἄγαλμα ἀπὸ χιόνι εἶνε μιὰ καρικατοῦρα τοῦ Ἔλεαζὰρ Βῆλοκ, ἱδρυτοῦ τοῦ κολλεγίου

κό του ἔρωτα μ' ἕνα γραμματάκι, τό γραμματάκι αὐτό τό τό στείλατε πίσω. Καί τώρα... χτυπιέστε κλαίτε μετανοιωμένη γι' αὐτό πού κάνατε.

«Τόν ἀγαπῶ, ὅμως, τόσο πολύ καί βρίσκομαι σέ τόσην ἀμηχανία πού δέν ξέρω τί νά κάμω».

Αὐτά εἶνε ἡ κραυγή ἀπελπισίας πού βγάζετε καί ζητᾶτε μιά συμβουλή.

Ἡ μονη μου συμβουλή εἶνε: Ξαναρχίσετε σάν νά μήν εἴχε συμβῆ τίποτα!

«Εὐαίσθητη καρδιά»: Ἡ πεῖρα ὅπως λέτε σᾶς δίδαξε πολλά πράγματα. Ἐν τουτοις δέν σκεφθήκατε ὅτι μέ τόν πρῶτο ἤ ἄρχοταν τό μοιραῖο ὁπωσδήποτε γιά ὅλους τούς λόγους πού μοῦ γράφετε. Κι ἐρχόμαστε στό φίλο. Ἄν ὁ σκοπός σας εἶνε ὁ γάμος, ξεκαθαρίσετε τά πράγματα μαζί του, γιατί ὅπως μοῦ φαίνεται, σᾶς συναναστρέφεται γιά νά περνᾶ τήν ὥρα του καί γιά νά μή ζοδεύεται. Αὐτά ἐχει ἡ ζωή καί προπάντων σέ σᾶς.

«Ἐπιφυλακτικότητα»: Πόσα πράγματα δέν μᾶς διδάσκουν αὐτές οἱ σχέσεις. Ἐλπίζω νά ἐχετε καί σεῖς πολύ διδαχθῆ ἀπό τή στάσι καί τίς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνθρώπου πού ἀγαπήσατε καί ὁ ὁποίος στην πραγματικότητα δέν σας ἀγαποῦσε, ἀλλά προσπαθοῦσε νά σᾶς ἐξευτελίσῃ γιά ἕνα καπρίτσιο.

Δέν πρέπει, λοιπόν, νά θεωρῆς ἕνα τέτοιο ἄντρα ὡς στήριγμα μιᾶς μελλούσης εὐτυχίας. Οὔτε ὁ γάμος, οὔτε ἄλλο τίποτε μπορεῖ νά τόν συμμορφώσῃ.

Ἡ μικρή «Πηνελόπη» μοῦ γράφει:

«... Δέν μπορῶ, λοιπόν νά καταλάβω γιατί ἐμεῖς οἱ γυναῖκες, διαρκῶς, νά φταίμε καί νά ρίχνουν οἱ ἄντρες ὅλες τίς εὐθύνες ἐπάνω μας. Ὅταν ἀπιστήση ἕνας ἄντρας ποτέ δέν γίνεται λόγος, ὅταν παραστρατήσωμε ἐμεῖς χαλᾶ ὁ κόσμος γίνεται χαλασμός. Μᾶς δείχνουν μέ τό δάχτυλο καί ὁ ἄντρας μας ὁ ὁποῖος ἔχει κάνει τόσα καί τόσα ἀναγνακτεῖ καί βρίσκει ἀμέσως ἀφορμή γιά διεζύγιο...».

Ἔτσι, εἶνε, μικρούλα μου Πηνελόπη. Ἀπορεῖς καί ρωτᾶς τό γιατί, γιατί εἶσαι μόλις 18 χρονῶν ἐνός ἔτους παντρεμένη καί στά δικαστήρια φερμένη γιά τό διαζύγιο.

Λοιπόν, παρ' ὅλες τίς χιλιάδες τά γυναικεῖα σωματεῖα πού ἔχουν ἱδρυθῆ σ' ὅλο τον κόσμο, παρ' ὅλες τίς προωδευμένες ἰδέες γιά τήν ἀνεξαρτησια τῆς γυναικας παρ' ὅλους τούς νόμους πού ἔγιναν γιά νά φέρουν τή γυναίκα σέ ἴση μοίρα μέ τόν ἄντρα, ὑπάρχουν τά παλαιά ἀκόμα ἤθη πού σ' αὐτό τό κεφάλαιο διαφωνοῦν. Τί νά γίνῃ; Ὑπομονή. Πάντως πρέπει νά ξέρῃς ὅτι στήν περίπτωσι αὐτή ἡ γυναίκα εὐθύνεται περισσότερο.

Ἀθανάσιον Δρ. Π.: Μέ τήν ἀλληλογραφία παραούρεται κανεις καί γράφει πολλές φορές ἀστοχα πραγματα. Θά ἦταν προτιμώτερο νά ἐχετε μαζί της μιά προφορική ἐξήγησι καί νά λάβετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι εἶνε 16 χρονῶν κοριτσάκι καί ὄχι γυναῖκα πεπειραμένη σέ ἐρωτες.

Ἕνα φτωχό ἀριστοκράτη: Δέν πρέπει νά ἀπογοητεύεσθε γιά τή διαφορά πού ἔχετε μεταξύ σας. Ἀπό τό γραμμα σας πού διάβασα βλέπω ὅτι ἔχετε μεγάλη θέλησι καί ἐπιμονή νά γίνετε κάτι. Λέτε ὅτι τελειώσατε τό δημοτικό καί γράφετε σάν νάκχετε βγάλει γυμνασιο. Αὐτά τά λέω γιά νά σᾶς δείξω ὅτι μέ τά προτερήματα πού ἔχετε, θά γίνετε κάτι καί Ἐκεῖνη θά σᾶς καμαρώνῃ. Μήν ἀπογοητεύεσθε ἐξηγηθῆτε μαζί της εἰλικρινῶς.

Ναυάγιον τῆς ἐπιπολαιότητος: Δηλαδή ἂν ἤσαν ἀνοιχτά τά μαναζιά θ' ἀγοράζατε κι' ἄλλο χαρτί νά προσθέσετε στά 10 χειρόγραφα ἄλλα τόσα. Μήν τό ξανακάνετε αὐτό. Καί μέ τά λίγα λόγια ἐμεῖς καταλαβαίνομε πολλά. Ὅσον ἀφορᾶ τό ζήτημα σας εἶνε πολύ σοβαρο. Δωσατε τό θάρρος σέ δυο γυναίκες νά σᾶς ἀγαπήσουν καί ἀναγκαστικῶς τή μία ἀπό τίς δύο θά τήν κάνετε δυστυχισμένη. Ἐκτος ἂν ἡ πρώτη σᾶς ὑποβοηθήσῃ μέ τή στάσι της νά παντρευθῆτε τή δεύτερη, ὁπότε ἐχετε καθῆκον ν' ἀφοσιωθῆτε διπλά στή γυναίκα σας.

Β. Ρ. Πύργιον: Ἂν ἐχετε ὑπομονή καί δειξετε ὅλα τα φιλικά καί ἀγνά σας αἰσθήματα τότε ὑπαρχει πιθανότης ν' ἀλλαξη γνώμη καί νά τῆς περαση ἡ ἀνδροφοβία.

Ἀποφασιστικήν μελαχροινούλα: Ἔχετε πάρει πολύ στά σοβαρά μιά γνωριμία πού κάνετε. Βέβαια εἶστε ἕνα καλό καί τίμιο κορίτσι καί δέν θά θέλατε νά δώσετε ἀφορμή στόν κοσμο νά ἀσχοληθῆ μαζί σας. Αὐτό ὅμως δέν εἶνε καί αἰτία νά σκέπτεσθε αὐτοκτονίες. Ἀλλοίμονο ἂν τά συνειθισμένα κόρτε τῶν ἀνδρῶν τάπαιρναν ὑπ' ὄψει τους τά κορίτσια. Τότε ὅλες θά εἶχαν σκοτωθῆ. Καί σάς λέγω, δίχως νά στενοχωρηθῆτε, ἀπομακρυνθῆτε ἀπ' αὐτόν ἀφοῦ δέν σκέπτεται σοβαρά καί ἀδιαφορᾶτε γιά τόν κόσμο. Προσέξετε! Ὁ θάνατος δέν εἶνε λύσις, καί σεις δέν ἐχετε κάνει τίποτα τό κακό ἐκτός τοῦ ὅτι θελήσατε νά ἀγαπήσετε κάποιον πού, ὅπως φαίνεται, δέν ἀζίζει τήν ἀγάπη σας.

Στρατιώτην 909 Δ.: Ὁ μόνος τρόπος γιά νά γιατρέψετε τή γυναίκα σας ἀπ' αὐτό τό ἐλάττωμα, εἶνε νά τήν ἀγαπᾶτε πολύ νά ἐνδιαφέρεσθε διαρκῶς γι' αὐτήν νά τῆς γράφετε κάθε μέρα ἂν εἶνε δυνατόν, τῶρα πού εἶστε μακρυά. Καί μήν παραλείπετε νά τῆς προσφέρετε ὅ,τι τῆς χρειάζεται πρίν νά σᾶς τό ζητήσῃ ἐκείνη.

«Πρώτη καί τελευταία ἀγάπη», Θεσσαλονίκην: Βλέπετε ὅτι πολλες φορές οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς καί τά συμφέροντα μᾶς κάνουν νά παρομοιαζόμε τά καθήκοντά μας. Αὐτός ἔχει ὑπ' ὄψιν τήν ἀπειλή τοῦ πατέρα του καί σάν ἀδύνατος χαρακτήρας ἀνικανος νά ἀνταπεξέλθη μόνος του στή ζωή προτιμᾶ παρ' ὅλο τό αἴσθημα πού τρέφει γιά σᾶς, νά ὑποθεωρήσῃ ἀπό φόβο μή χάσῃ αὐτά πού ἔχει ἀπό τόν πατέρα του. Λοιπόν, σᾶς λέγω, ὅτι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά εἶνε καλός σύζυγος.

Λ. Ε. Λέανδρον: Δέν μπορεῖτε νά κάνετε τίποτα περισσότερο ἀπό ὅ,τι σᾶς ζητεῖ ἡ ἰδια: Ὑπομονή! Κάτι θά ξέρῃ κι' ἐκείνη γιά νά σᾶς ζητᾶ τέτοιο ποᾶγμα, καί γιά νά σᾶς τό ζητᾶ φαίνεται ὅτι ἐνδιαφέρεται γιά σᾶς.

«Τρεῖς Σωτήρας καί τή Μαριάνα»: Ἀφοῦ φανήκατε τόσο εὐγενικός καί γενήκατε ἐσεῖς καί οἱ φίλοι σας οἱ σωτῆρες τῆς Μαριάνας, καθῆκον τῆς Μαριάνας ἦταν νά σᾶς γνωρίσῃ καί νά σᾶς εὐχαριστήσῃ. Ἐκάσατε ὅμως τά ἰχνη της καί σᾶς μένει ἡ ὡραία ἀνάμνησις τῆς κρπέλλας καί τό συναίσθημα τῆς καλῆς πραξεώς σας. Ὑπομονή!

Γ. Σίσκον, Χίον: Αὐτά πού διαβάσατε στό ὑπ' ἀριθ. 455 τεύχος τοῦ "Θησαυροῦ", δέν ἀφοροῦν ἐσᾶς. Πρόκειται περί συνωνυμίας. Κάποιος ἀπό τάς Πάτρας χρησιμοποίησε τό "Σίσκος" ὡς ψευδώνυμο. Ἐπομένως μείνετε ἥσυχος.

Ἕναν ἀπελπισμένο νέο: Δυστυχῶς δέν μποροῦμε ν' ἀπαντοῦμε ἰδιαιτέρως παρά μόνον μέσῳ τῆς σελίδος αὐτῆς. Τῶρα πιά ὅ,τι κι' ἂν σᾶς πῶ ἴσως νά εἶνε ἀργά, ἀφοῦ στίς 15 Σεπτ. ἐπρόκειτο νά γίνουν οἱ γάμοι.

Ἀπογοητευμένην καρδιά: Νά μήν ἐχετε καμμιά ἀπογοήτευσι. Περιφρονῆστε τον, γιατί δέν ἀζίζει τήν ἀγάπη σας.

Πολικόν Γ. Π.: Ἴσως νά ὑπάρχουν λόγοι σοβαροί πού τήν ἐμποδίζουν νά συνεχίσῃ. Μιά μέρα ὅταν ἐξηγηθῆτε σάν δύο καλοί φίλοι θά τή διακαιώσετε.

Τόνια Φλέρντ': Εἶσαι ἕνα φρόνιμο καί λογικό κορίτσι. Ὅσα μοῦ γράφεις εἶνε πολύ σωστά καί τά ἐγκρίνω. Παραμερίσε τό σημερινό αἰσθηματάκι σου, σπούδασε ἀφοῦ σου διαθέτουν τά μέσα καί προπάντων μή λυπήσῃς τη θεία σου. Θά περάσῃ καί θά χῆς μιά εὐχάριστη ἀναμνησι.

Ι. Π. Δ. Γ.: Δέν ἀπαντοῦμε ταχυδρομικῶς. Τό μόνο πού ἐχετε νά κάνετε εἶνε νά γράψετε στή μητέρα της τούς εἰλικρινείς σας σκοπούς καί νά γράφετε συχνά καί στην ἀγαπημένη σας. Προσαθῆστε στό γράμμα τῆς μητέρας νά φανῆτε πάρα πολύ εὐγενικός.

Ἐπαρχιώτισσαν Π. Ρ.: Εἶνε κουτό νά μή μπορῆτε ν' ἀποφασίσετε γιατί αὐτός σᾶς φοβερίζει. Ἂν σᾶς ἀγαπᾶ καί ἐνδιαφέρεται γιά σᾶς τότε νά σᾶς παντρευτῆ. Λέτε πως εἶνε μικρότερος. Βέβαια κι' αὐτό εἶνε μιά αἰτία ἐκτός ἂν πρόκειται γιά κανένα ἐξαιρετικό νέο σε χαρακτῆρα, μορφωσι καί ἄλλα προτερήματα.

Χάνκα, Θεσσαλονίκην: Εἶνε λυπηρό αὐτό πού θά σᾶς πῶ, ἀλλά πρέπει νά τό κανετε γιά τήν εὐτυχία σας: νά χωρίσετε, καί μήλιστα τό ἐρηνερώτερο. Μέ τό μιλέξιμο πού ἐχει ἐκείνος εἶνε ἀδύνατον ν' ἀντεπεξέλθετε. Κι' ἂν πρός τό παρόν τά καταφέρετε ζογότερα θά τόν χωρίζουν ἀπό σᾶς οἱ γλυκειές στιγμές πού πέρασε μέ τήν ἄλλη καί θά περνᾶ ὁποτε τοῦ δίνεται εὐκαιρία.

Σκλαβωμένην ἀγάπη, Ε.Γ.Γ.: Τήν ψυχική σας γαλήνη θά τή βρῆτε ἂν φανῆτε πιό αὐστηρή στόν ἑαυτό σας. Δέν πρέπει νά παραυρεσῆτε οὔτε ἀπό τόν οἶκτο γιά τόν ἕνα, οὔτε ἀπό τόν ἐνθουσιασμό γιά τόν ἄλλο. Γίνετε σκληρή, ὡς πού νά ἐπιστρέψῃ ὁ πρῶτος ἀπό τό ταξίδι του καί νά ἐξηγηθῆτε.

Δ. Α. Σ. Μ.: Ἡ γυναίκα δέν γερνᾶ ποτέ ὅταν περνᾶ εὐτυχισμένα στό σπίτι της. Καί γιά νά περνᾶ εὐτυχισμένα πρέπει νά ἔχῃ ἐνδιαφέρον καί νά το δείχνῃ στόν ἄντρα της, γιά κάθε τί δικό του. Νά τόν σέβεται κι' ἂς εἶνε αὐτή καμμιά φορά ἀνώτερή του. Νά τόν ἀγαπᾶ ἀποκλειστικά καί νά μήν τοῦ ἐναντιώνεται σέ τίποτα. Ναί ναί, ὄχι, ὄχι. Ἔτσι δέν θά γεράσετε ποτέ.

Καμέλια 13: Τό μόνο πού σᾶς συμβουλεύω εἶνε νά μιλήσετε μέ εἰλικρίνεια στόν ἀρραβωνιαστικό σας, καί νά τόν συμβουλεύσετε νά κάνῃ ὑπομονή ὡς πού νά περάσῃ ἡ μπόρα. Ἂν πιάσετε καί μιλήσετε σέ κείνην θά χειροτερέψετε τήν κατάστασι, κι' ἂν δέν τά πῆτε στόν ἀρραβωνιαστικό σας θ' ἀρχίσῃ νά ἀμφιβάλλῃ στό μέλλον γιά σᾶς.

Παράζενη καρδιά: Μήν ἐκπλήττεσθε γι' αὐτά πού σᾶς συμβαίνουν. Ὑπάρχει μέσα σας μιά ψυχική ἀναστάτωσις ἡ ὁποία θά λήξῃ ὅταν μεταξύ τῶν ἀνδρῶν πού γνωρίζετε κάνετε μιά μελέτη τοῦ χαρακτῆρος ἑκάστου, βρῆτε κατά τή γνώμη σας τόν καλλίτερο καί συνδεθῆτε τελικῶς μέ αὐτόν διά γάμου. Ἔτσι θά σωθῆτε γιατί κινδυνεύετε νά ἐκτεθῆτε καί ν' ἀρχίσῃ γύρω σας τό κουτσομπολιό, ἀλλά καί σεῖς ἡ ἰδια νά φθάσετε στό ἀνεπανόρθωτο καί νά ὑποφέρετε γιά τήν ἀφελειά σας.

Λάκην Πειραιᾶ: Γιατί δέν τό φτιάνετε μόνος σας, ἀφοῦ τό ζήσατε; Ἐγώ γράφω γυναικεῖες πονεμένες ἱστορίες. Προσπαθῆσετε λίγο - λίγο καί θά τά καταφέρετε.

Πρωτάκουστη ἀγάπη: Ἡ ζήλειες εἶνε ἕνα ἀπό τά χειρότερα κακά μέσα στα ἀντρόγυνα. Προσπαθῆστε νά τοῦ ἐμπνεύσετε ἐμπιστοσύνη καί νά μή τοῦ ἐναντιώνεστε.

Ἀδικημένον τῆς πρώτης ἀγάπης: Δέν μπορεῖτε νά κανετε τίποτα. Οὔτε νά ἐπεμβετε στη ζωή της. Προσπαθῆστε νά τήν ξεχάσετε καί ἀποφεύγετε νά τή συναντᾶτε. Ἴσως ἀν παντρευτῆ νά μετανοιώσῃ γιά τά κλάματα πού ἔκανε ἀρραβωνιασμένη.

Λορέντζον: Ἡ συγγενεια εἶνε πολύ μακρυνή καί νομίζω ὅτι ἀν ἀποταθῆτε στόν πατέρα της κατάλληλως καί σέ εὐθετη στιγμή, θά θελήσῃ νά σας κάνῃ γυιό του. Σ' αὐτό τα πραγματα χρειάζεται λιγακι διπλωματία.

Ἄπιστη καρδιά: Θαυμάζω τό θαρρος σας. Προσέχετε ὅμως μή σᾶς παιρασύρῃ ὁ κατήφορος τοῦ ἐνδουσιασμοῦ. Τίς 500 δραχμές που εἴχατε στείλει μέσα στό γράμμα τις παρέδωσα στό διαχειριστή κ. Τούντα, ἀπό τόν ὁποῖο θά τίς πάρετε πίσω, περνῶντας ἀπό τά γραφεία τοῦ "Θησαυροῦ".

«Φραγκίσκον Β.Σ.Τ. 902»: Ὁ τρόπος μέ τον ὁποῖο θέτετε τά ἐρωτήματά σας εἶνε σάν νά βρίσκεστε μπροστά σ' ἕνα "μέντιουμ" ὁ ὁποῖος προκειται νά σᾶς δώσῃ ἀπαντήσεις γιά τό μέλλον σας. Ὄχι, ἀγαπητέ μου. Διάβασα δυό φορες τή μακροσκελῆ ἐπιστολή σας ὅπως μοῦ εἴπατε, καί διαπίστωσα ὅτι σᾶς λειπει τό θάρρος. Ἂν ὑποφέρετε δυό χρόνια τώρα, εἶνε γιατί δέν εἴχατε τό θάρρος νά πιάσετε τή μητέρα της ἰδιαιτέρως καί νά τῆς πῆτε ὅτι ἀγαπᾶτε τήν κόρη της καί ὅτι σκοπός σας εἶνε νά τήν κάνετε γυναίκα σας. Λοιπον, ὅ,τι δέν κάνετε ὡς τώρα νά τό κάνετε ἀμέσως καί ἔτσι θά λυθοῦν ὅλες οἱ ἀπορίες σας.

«Μιάν ἀπειρη μικρούλα Μ. Κ.»: Δέν μέ κουράζουν καθόλου τά γράμματα τῶν ἀγαπητῶν μου ἀναγνωστριῶν τοῦ "Θησαυροῦ". Τά διαβαζω μ' εὐχαρίστησι καί ἀπαντῶ ἐπειτα ἀπό πολλή σκέψι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν ἐχει διόλου καλό σκοπό. Αὐτό τό κάνουν πολλοί τέτοιου εἴδους ἀνθρωποι. Ἂν βροῦν ἀδύνατο χαρακτῆρα σάν τόν δικό σας, θά προχωρήσουν πολύ περισσότερο. Προσέχετε. Λοιπόν νά μή ξαναμπῆτε σπίτι του. Κινδυνεύετε!

— Ἐ καί δῶ. Ἐφταλία μου, τό σωστό σωστό, ἡ Οὐλεν ἤκανε τα ἔρνα του Μαραθῶνα.

— "Ηκανε μιά τρύπα στό νερό! Να τά χεῖρια τση! Θά σκουλικιάσουμε!... Στό μεταξύ ἡ Βαγγελιώ, πήρωξε μιά ζαδέρφη τση μπῆκε μπρός στή βρύσι καί κατόρθωσε νά νεμίση.

Τότε ποιός εἶδε τό θεό καί δέν φοβήθηκε. Ἡ ζαδέρφη τση — βαρδα φουρνέλλο! — ἀοπαξε τό γκαζοτενεκέ τσῆ Βαγγελιῶς κι' ἔκανε νά φύγη.

— Τό νερό μου!... Θέλω τό νερό μου!... φωνάζει ἡ Βαγγελιώ ἔξω φρενῶν.

— Τῶρα νά εἰδοποιήσουμε τήν Οὐλεν! τῆς λέει ἡ Ἐφταλία, σκασμένη στά γέλια.

Κι' ἀμέσως ὁ καυγᾶς φούντωσε. Οἱ δυό ζαδερφάδες γεμάτες μίσος καί κακία ἀναμετρηθήκανε μέ βλέμματα σάν ἀστραπές! Μπαρδάκια τσουμπλέκια, φρεσκαδούρα, χοροπηδούσανε. Γλιαστήκανε μαλλιά μέ μαλλιά. Ἡ Βαγγελιώ πιό καπάτσα καί κακαβρακάτη μέ τό γκαζοτενεκέ τσῆ ἤσπασε σάν καρποῦζι τό κεφάλι τσῆ ζαδέρφης τση. Σωστό σεμπελιό.

Κι' ὅταν τέλος ἤπαψε ἡ μάχη κι' οἱ δυό ζαδερφάδες φεύγανε περεχυμένες στά αἵματα ἡ Ἐφταλία πλενε δεξια - ζερβά:

— Ἐμεῖς στή Σμύρνη λέγαμε: Τό αἷμα νερό δέν γίνεται, μά ἐδῶ βλέπω πῶς τό νερό γίνεται αἷμα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Οἱ Λιλιάδες τῆς Ἐφταλίας

Τό νερό

Ἡ Βαγγελιώ ἔχει μπουγάδα καί μ' ἕνα φρεσκαδοῦρο στό χέρι χτυπάει πόρτα πόρτα σάν τήν ζητιάνα νιά λίνο νερό.

Κι' ἡ Ἐφταλία στό κογιοναμένο τση τραγουδᾶ:

Ἕνα νερό κερά Βαγγελιώ,
ἕνα νερό κρύο νερό...

Ἄξαφνα ἕνας πιτοιρίκος ἀπ' τό ντουρσέκι φώναξε:

—Κερά Φταλία... κερά Βαγγελιώ... τρεχᾶτε τό νερό!

Εὐτὺς οὐλη ἡ γυναικογειτονιά ἀνοιστατώθηκε καί μέ στάμνες, μπαρδάκια, κουκλουκιές τσουμπλέκια, τζεντζερέδες καί γκαζοτενεκέδες μουντάρανε καί προσπαθοῦνε νά πάρουνε θέσι μπρός στη βρύσι.

Ἡ Ἐφταλία ἀνασκουμπωμένη διψασμένη, κι' ἀναφουρφουλιασμένη τούς λέει:

—Ἀχ! αὐτή πιά ἡ Οὐλεν δέν μᾶς δροσίζει μᾶς τσουρουφλίζει!.... Ἀκοῦς καλέ, κάθε τρεῖς μέρες καί κι τό ρολόϊ στό χέρι. Τῶρα καί τό νεοο ἐνινε πολυτέλεια!

—Ἤδοι. Θεέ μου. μή χειρότερα!... Πίσω στό 41 γυριασμε!... Ποιός τάλπιζε Ἐφταλία μου, εἶπε ἡ Βαγγελιώ, σιγά σιγά θά μᾶς τό δίνουνε... κονσερβαρισμένο!

— Δέν λές καλλίτερα μέ τσοί δαχτυλήθρες!

Κι' ἡ Ἐφταλία συνέχισε:

—Ἐγώ, τό πρωί π' ἀνοιξα τήν βρύσι μου, ἤκανε φις - φις κι' εἶπα τοῦ Νικολάκη μου. Ἐτοῦτη ξεφυσᾶ. Κακά μαντάτα... σήμερα νερό νιόκ!

— Καλέ δέν τό νταγιαντῶ νά μᾶς δίνουνε μπακαλιάρο καί σέγκες, καί νά μή μᾶς δίνουνε νερό! Θά κοριζιάσουμε...

—Ἂν πᾶμε ἔτσι σιγουρο ἐφέτος ἐᾶμαστε γιά τό Λυσσιατρεῖο! Ἄχ. γιαδρούμ Σμύρνη μας ἐκεῖ εἴχαμε τά νερά τοῦ Κοζαγακιοῦ, τοῦ Προφήτ' Ἠλία τοῦ Μπουνάρμπασι καί τοῦ Χαλκά Μπουνάρ πού ὁ Μπελεντιές μας τό ἤφερε στοσί μαχαλάδες μας σέ κάτι κιούγκια... σάν τά μπούτια μου χοντρά!

—Ἐ καί δῶ. Ἐφταλία μου. τό σωστό σωστό, ἡ Οὐλεν ἤκανε τα ἔρνα του Μαραθῶνα.

—"Ηκανε μιά τρύπα στό νερό! Να τά χεῖρια τση! Θά σκουλικιάσουμε!...

Στό μεταξύ ἡ Βαγγελιώ, πήρωξε μιά ζαδέρφη τση μπῆκε μπρός στή βρύσι καί κατόρθωσε νά νεμίση.

Τότε ποιός εἶδε τό θεό καί δέν φοβήθηκε. Ἡ ζαδέρφη τση — βαρδα φουρνέλλο! — ἀοπαξε τό γκαζοτενεκέ τσῆ Βαγγελιῶς κι' ἔκανε νά φύγη.

— Τό νερό μου!... Θέλω τό νερό μου!... φωνάζει ἡ Βαγγελιώ ἔξω φρενῶν.

— Τῶρα νά εἰδοποιήσουμε τήν Οὐλεν! τῆς λέει ἡ Ἐφταλία, σκασμένη στά γέλια.

Κι' ἀμέσως ὁ καυγᾶς φούντωσε. Οἱ δυό ζαδερφάδες γεμάτες μίσος καί κακία ἀναμετρηθήκανε μέ βλέμματα σάν ἀστραπές! Μπαρδάκια τσουμπλέκια, φρεσκαδούρα. χοροπηδούσανε. Γλιαστήκανε μαλλιά μέ μαλλιά. Ἡ Βαγγελιώ πιό καπάτσα καί κακαβρακάτη μέ τό γκαζοτενεκέ τσῆ ἤσπασε σάν καρποῦζι τό κεφάλι τσῆ ζαδέρφης τση. Σωστό σεμπελιό.

Κι' ὅταν τέλος ἤπαψε ἡ μάχη κι' οἱ δυό ζαδερφάδες φεύγανε περεχυμένες στά αἵματα ἡ Ἐφταλία πλενε δεξια - ζερβά:

—Ἐμεῖς στή Σμύρνη λέγαμε: Τό αἷμα νερό δέν γίνεται, μά ἐδῶ βλέπω πῶς τό νερό γίνεται αἷμα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκὸρ

ΜΠΑΛ ΜΑΣΚΕ

Φούριες καὶ μεγαλεῖα στὸ γοροδιδασκαλεῖο τοῦ συνοικισμοῦ. Θὰ δώσουν μπὰλ μασκὲ καὶ γράψανε ἀπ' ἔξω μὲ φούμο:

ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΟΣ ΜΕΤΑ ΚΟΙΛΗΚΕΙΟΥ!

— Οὐλέν. Ἰστόχλη ἐφέντη ἄϊντε γκιντελούμ. μὲ κουντουνάτοι σεῖρι τὰ κάνουμε. φώναξε ὁ Κιρκόρ. κι' ἀμέσως μιὰ καὶ δυὸ ξεκινήσανε νιὰ τὸ μπὰλ - μασκέ

Στὴν πόρτα τοὺς ὑποδένθηκε ὁ γοροδιδάσκαλος καὶ τοὺς πέρασε στὴ σάλα. Ὁ Κιρκόρ παίρνει βόλτα περίερνος καὶ ρωτάει νιὰ τὸ κάθε τι.

— Αὐτὸ μπρέ τί εἶνε;

— Σεπαρέ Κιρκὸρ ἐφέντη. Μπαίνουν τὰ ζευγαράκια γιὰ νὰ ξεκουροστοῦν.

—Ἰντροπή! Ἄϊτ γιαδρούμ.

— Μὰ ποῦ ἤθελες νὰ πάνε. στὰ κεραμίδια:

— Καὶ ἤβαλες ντιβάνια. μπέ:

—Ἀμ τί ἤθελες νὰ βάλω... Ἐυλόπροκες:

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ μιὰ παρέα. ποὺ εἶδαν τ' αὐτιά. τὴ μύτη καὶ τὰ μάτια τοῦ Κιρκὸρ ποπσμένα. σγεδὸν κατακόκκινα ἀπ' τὸ συνάνι. τοῦ φωνάξανε:

— Σὲ γνωρίσαμε! Σὲ γνωρίσαμε!

— Ποιός εἶμαι μπρέ:

— Καλὲ μπράβο. πετυχημένος μασκαρᾶς!

— Οὐλέν ἐγκὼ μασκαρᾶς:

— Μὴ θυμώνεις. μωρὲ Κιρκόρ πήρανε τὴ φάτσα σου γιὰ μουτσούνα! τοῦ λέει ὁ Στόκλης σκασμένος στὰ νέλοια.

Καὶ τότε γιὰ νὰ πάψουν τὰ πειράγματα φωνάζει μὲ νινάτι ὁ Κιρκόρ:

—Ἄϊντε μασκὲ νὰ γίνουμε!

Ἀμέσως πῆγαν πλάϊ σ' ἕνα καμοτσίο. Ὁ Στόκλης ἔβαλε ἕνα ντούινο κι' ὁ Κιρκὸρ ντύθηκε ναύαρχος. Κι' ἔτσ' ξαναμπήκανε πάλι στὸ γοροδιδασκαλεῖο ποὺνε ἀνάψει τὸ γλέντι.

Ὁ Στόκλης ὅσο βλέπει τὸν Κιρκὸρ νὰ διπλαρώνη μιὰ Σπανιόλα, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψῃ καὶ γιὰ νὰ σπάσῃ πλάκα τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κοπέλλα γέρνει τὸ κεφαλάκι της στὸν ὦμο του σκάει τὸ παραυθῆ.

— Βοὲ μπαταξὴ Κιρκόρ. πότε θὰ μοῦ δώσῃς τὸ δεκανίλιαρο ποὺ μοῦ χρωστᾶς:

Ἡ Σπανιόλα φεύγει, κι' ὁ Κιρκὸρ φωνάζει ἔξω φρενῶν:

— Γιατί μπρὲ ξευτελίζεις ἐμένα: Μπρὰκ γκεβεζελὶκ μπέ!

Σὲ λίγο σίχτηκε πάλι μὲ σύστακλὶκι σὲ μιὰ στρουμπουλὴ κολομπίνα.

—Ἀμάν! Ἀμάν! Ντοντουμὰς μπακλαβᾶς εἶσαι νιαδρούμ!..

Κι' ἑτοιμάζεται νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. ἀλλὰ ἡ φωνὴ τῆς κολομπίνας τὸν σταματᾶ ἀπότομα:

— Οὐ νὰ γαθῆς σὲ μπάια!

Καθὼς καταλάβατε ἡ δούρφη κολομπίνα δὲν ἦταν παρά... ἕνας γασάπης ἀπ' τὰ Ζαφανέϊα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ κορίτσια ἀπὸ σάλα κλαίνε. θρηνοῦν καὶ παρακαλοῦν. Ἡ δουλίστρα ἔπαψε Κανεὶς δὲν καταλαβαίνει τίποτα.

— Κυρίες πολιτσμένες, δὲν εἶστε παλιοκόριτσα. χορεύουνε γιὰ νὰ ζήσουν! φωνάζουν οἱ διάφοροι καβαλιέοοι ποὺ βλέπουν ἕνα ἀστυνόμο νὰ μάζεύη τὶς ντάμες τους.

Μὰ ὁ ἀστυνόμος τὸ γαδάϊ του:

—Ἔμπρὸς μάρς! φωνάζει, καὶ τὰ κορίτσια σαστισμένα καὶ ντροπιασμένα ἔρα - ἔνα βγαίνουν.

—Ἰστόκλη ἐφέντη. σήμερα νὲ ἀπαταΐω. φωτάει ἀπελπισμένος ὁ Κιρκόρ.

—Ἄϊντε γδύσου κὺρ. ναύαρχε ἡ ναυμαγία τέλεψε...

— Πῶς μπορέ νὰ γδυθῶ:

Πραγματικῶς τὸ κουρεῖο ἦταν κλειστό καὶ τὸ ρούχα του μέσα. Κι' ἔτσι. Ἰστὲρ ἰστεμέζ πῆνε ὁ φουκαρᾶς σπίτι του μὲ στολὴ ναυάρχου!

Ἐκεῖ φορτοῦνα κι' ἄγρια θάλασσα τὸν περίμενε. Ἡ Τακουΐτσα μὲ τὴν παντοῦφλα στὸ νέοι τὸν κυνηγᾶ ἀπὸ κάμαρη σὲ κάμαρη καὶ τοῦ φωνάζει:

— Οὐλὲν ρεμπεσκέ. μασκὲ ντυτήκες:

Κι' ὁ Κιρκὸρ ἀπελπισμένος φωνάζει:

—Ἀμάν! Ἀμάν! πιὸ καλὰ τσιρτσιπλὰκ ἄβρακος παρὰ ναύαρχος ποὺ ἤοτα!

Σ Ρ

Οἱ Ἱστορίες τοῦ Παπαγιάννα

Συνάχι

Ποὺ νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάολος νὰ σὲ πάρῃ. Ἀπὸ κεῖ τὸ παλιόμουτρό σου, βρέ! Σὲ σένα τὸ λέω. που μ' ἔχεις καταβρέξει δέκα φορὲς ὡς τῶρα μὲ τὰ «ἄφσῦ» κι' «ἄφσῦ» κάθε δέκα δευτερόλεπτα. Ποιός διάολος σ' ἔστειλε πρωῒ πρωῒ νὰ βρεθῆς μπροστά μου. μέσα στὸ τραμ καὶ νὰ μὲ καταβρέχῃς μὲ τὸν ἐκτοπλασμό σου; Τί εἶπες; Εἶσαι συναχωμένος; Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆς; Δέν το βλέπω; "Ἡ μήπως δέν τὸ αἰσθάνομαι ; Καὶ τὴ μύτη σου ποὺ ἔχει γίνει σάν μελιτζάνα τὴ βλέπω καὶ τὰ μάτια σου ποὺ εἶνε κόκκινα σάν κοκ. κινογούλια τὰ βλέπω καὶ τὴ βδελυρὴ φάτσα σου τὴ βλέπω. Ἔχειε ἀρπάξει συνάχι πολὺ καλά. Δικαίωμά σου εἶνε κι' ἂν μποροῦσες ἀς ἔκανες κι' ἀλλοιῶς.

Ἀλλὰ ἐσὺ ἀρπάζουν συνάχι δὲν βγαίνουν ἔξω. Κάθονται στὸ σπίτι τους. παίρνουνε μαλακτικὰ χαμομήλια. κινίνα. ἀσπιρίνες καὶ ἄλλες ἀηδίες καὶ περιμένουνε νὰ τοὺς περάσῃ. Δὲν βγαίνουν ἔξω γιὰ νὰ ραντίσουν τὸν κόσμο μὲ τὴν προβοσκίδα τους. Καὶ πρό παντός, ἀνάγνωτε. δὲν μπαίνουνε στὸ τράμ.

Ἀλλὰ ἐσὺ πῆρες τὸ συνάχι σου καὶ βγῆκες ἔξω. Καὶ ὄχι μόνο βγῆκες. ἀλλὰ μπῆκες καὶ στὸ τράμ. Καὶ ὄχι μόνο

Ένα Βράδυ Απομονάς

Συγκινητικό διήγημα

Ο Ρενέ, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο, μὲ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ ἀγωνία, τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸν ἑαυτό του ὅτι κάποια παρεξήγησι συνέβαινε. Δὲν ἦταν δυνατὸν ἡ Μάρθα, ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα, νὰ τὸν ἀπατήση, ὕστερ' ἀπὸ πέντε ἐτῶν ἀνέφελη συζυγικὴ ζωή!.. Διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὸ γράμμα ποὺ ἔσφιγγε νευρικὰ στὸ χέρι του:

«Ρωτῆστε τὴν γυναῖκα σας νὰ σᾶς πῆ ποιὸν πηγαίνει καὶ συναντᾶ τακτικά, τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα, στὸ Βινύ».

Τὴν ἐπιστολὴ αὐτή, ποὺ ἔφερε τὴν ὑπογραφὴ «Μιὰ φίλη ποὺ θέλει τὸ καλό σας», ὁ Ρενὲ τὴν εἶχε λάβει ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. Ἤξερε ὅτι ἡ Μάρθα ἔβγαινε συχνὰ ἔξω τὸ ἀπόγευμα. Μὰ τῆς εἶχε συχνὰ ἔξω τὸ ἀπόγευμα. Ποῦ πήγαινε; Ἔπρεπε νὰ τὸ μάθη.

Τὸ βράδυ, γυρίζοντας σπίτι, βρῆκε τὴ Μάρθα πρόσχαρη καὶ διαχυτική, ὅπως πάντα. Ἐκείνη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε μὲ πάθος.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε. Σὲ βλέπω κακόκεφο. Εἶσαι μήπως ἀδιάθετος;..

— Ὄχι... Δὲν ἔχω τίποτα.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, ἡ Μάρθα πῆρε ἕνα ἐργόχειρο καὶ ἄρχισε νὰ κεντᾶ. Ὁ Ρενὲ ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ βυθίσθηκε σὲ θλιβερὲς σκέψεις...

★

...Τὴν Μάρθα τὴν εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια. Τὴν εἶχε μεγαλώσει μιὰ θεία της, ποὺ δὲν ζοῦσε πιά! Οἱ δυὸ νέοι ἕνοιωσαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀμοιβαία συμπάθεια ποὺ δὲν ἄργησε νὰ μεταβληθῆ σὲ φλογερὸ ἔρωτα.

Τέλος, παντρεύτηκαν. Ὁ Ρενὲ νόμιζε ὅτι ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ξαφνικά, ὅμως, ἕνα ἀνώνυμο γράμμα θόλωσε τὸν γαλανὸ οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας τους. Ἡ Μάρθα, λοιπόν, ποὺ τὴν θεωροῦσε τόσον καιρὸ σὰν ἄγγελο ἀγνότητος καὶ καλωσύνης, τὸν ἀπατοῦσε!... ?Ω! ἦταν τρομερό!

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὁ Ρενὲ ἔλαβε ἕνα τηλεφώνημα στὸ γραφεῖο του:

— Ἐδῶ πρακτορεῖο πληροφοριῶν. Τὸ πρόσωπο ποὺ μᾶς εἴπατε, πηγαίνει τακτικὰ στὸν ἀριθμὸ 23 τῆς ὁδοῦ Ταχυδρομείου.

Ὁ Ρενὲ πῆρε ἀμέσως τὸ σπίτι του.

— Ἐκεῖ εἶνε ἡ κυρία; ρώτησε τὴν ὑπηρέτρια.

— Ὄχι, κύριε. Ἡ κυρία ἔφυγε πρὸ μισῆς ὥρας...

Ὁ Ρενὲ θὰ μάθαινε, ἐπὶ τέλους, τὴν ἀλήθεια! Ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, πῆδησε στὸ πρῶτο ταξὶ ποὺ πέρασε ἀπὸ μπροστά του, κι' ἔδωσε στὸ σωφέρ τὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦ ἀνεκοίνωσε ὁ ἰδιωτικὸς ἀστυνομικός.

Ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, ἔφθασε στὴν ὁδὸ Ταχυδρομείου. Προχώρησε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ἀριθμοῦ 23. Μιὰ γρηὰ τοῦ ἄνοιξε.

— Ποιὸν ζητᾶτε, κύριε;

Ὁ Ρενὲ τὴν ἔσπρωξε καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι, ὅπου εἶχε ἀκούσει τὴ φωνὴ τῆς Μάρθας.

Καὶ τότε, εἶδε κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ σταθῆ σὰν μαρμαρωμένος:

Ἡ γυναῖκα του καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔσφιγγε φοβισμένη στὴν ἀγκαλιά της ἕνα κοριτσακι δέκα περίπου ἐτῶν. Ὁ Ρενὲ κύτταζε μιὰ τὴ Μάρθα καὶ μιὰ τὴν παιδούλα.

— Ἄκουσέ με, Ρενέ! ταύλισε ἡ Μάρθα. Σοῦ ζητῶ συγγνώμη... πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγήσω ὡρισμένα πράγματα...

Τότε μονάχα κατάλαβε ἐκεῖνος τί συνέβαινε. Ἡ Μάρθα ἦταν μητέρα. Εἶχε παιδὶ μ' ἄλλον ἴσως, πρὶν ἀκόμο παντρευτοῦν. Καὶ δὲν τοῦ εἶπε τίποτα.

Δὲν στάθηκε ν' ἀκούση λέξι. Ἔφυγε χωρὶς νὰ ξέρη οὔτε ὁ ἴδιος ποῦ πηγαίνει.

Ὅταν συνῆλθε ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ ξαναθυμηθῆ πῶς ξαναγύρισε σπίτι του. Οἱ σκέψεις του ἦσαν θολές, μπερδεμένες. Σηκώθηκε, ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ προσπάθησε νὰ βάλη σὲ κάποια τάξι τὶς ἐντυπώσεις καὶ τὰ αἰσθήματά του. Ἀλλοίμονον, ὅμως! Δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία... Ἡ γυναῖκα του εἶχε παιδὶ ἀπὸ ἕναν ἄλλον!.. Ἂν μάθαινε ὅτι ἐκείνη εἶχε φίλο, δὲν θὰ ὑπόφερε ἴσως τόσο πολύ. Ἕνας ἄνδρας ξεχνιέται μὲ τὸν καιρό. Μὰ τὸ παιδὶ εἶνε μιὰ ἀνάμνησις ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὴ σβύσουν τὰ χρόνια...

Ἐξαφνα, μπῆκε στὸ δωμάτιο ἡ ὑπηρέτρια φέρνοντάς του ἕνα γράμμα. Ὁ Ρενὲ ἀναγνώρισε τὸ γράψιμο τῆς γυναίκας του. Ἔσχισε τὸ φάκελλο μὲ νευρικὲς κινήσεις καὶ διάβασε:

«Ἀγαπημένε μου Ρενέ,

»Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μὲ συγχωρέσης. Καταλαβαίνω ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀνώτερο τῶν δυνάμεών σου. Θὰ φύγω, λοιπόν, μὲ τὸ παιδί μου. Εἶνε τὸ μόνο πλάσμα ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ κρατήση στὴ ζωή, τώρα ποὺ χάνω ἐσένα. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρης, Ρενέ, ὅτι σ' ἀγαπῶ πολύ, ὅτι εἶσαι ἡ πρώτη μου ἀγάπη. Ὠ! μὴ γελᾶς! Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως τί ἐννοῶ. Θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια.

»Θὰ μάθης μιὰ ἱστορία ποὺ ἔγινε πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Ζοῦσα τότε κοντὰ σὲ μιὰ θεία μου, κι' ἕνα ἀποκρηάτικο βράδυ μερικὲς φίλες μου ἦρθαν σπίτι νὰ μὲ πάρουν γιὰ νὰ πᾶμε σ' ἕνα γλέντι ποὺ γινόταν σὲ κάποιο γειτονικὸ χωριό. Ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς ἀντιρρήσεις, ἡ θεία μου, ποὺ ἦταν αὐστηρὴ σὲ τέτοια ζητήματα, μοῦ ἐπέτρεψε νὰ πάω.

»Στὸ Μοντέ, συναντήσαμε μερικοὺς νέους, ποὺ τοὺς ἤξεραν οἱ φίλες μου. Κάναμε ὅλοι μαζὶ μιὰ μεγάλη κι' εὔθυμη παρέα. Ἤμουν τότε δέκα ἑφτὰ χρόνων, δὲν εἶχα τὴν παραμικρὴ πεῖρα ἀπ' τὴ ζωή. Στὴν ἀρχή, ἤμουν σὰν ζαλισμένη ἀπὸ τὴ φασαρία ποὺ γινότανε γύρω μου. Δὲν ἄργησα, ὅμως, νὰ ξεθαρρευτῶ κι' ἐγώ. Καὶ ἄρχισα νὰ γελῶ καὶ νὰ φωνάζω πιὸ δυνατὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους... Θυμᾶμαι ὅτι διασκεδάσαμε καλά... Ἀργά, τὸ βράδυ, ἐνῶ περνούσαμε, μεθυσμένοι ὅλοι, ἀπὸ μιὰ ἀκροποταμιὰ τοῦ Σηκουάνα, ἐπιστρέφοντας στὰ σπίτια μας, συναντηθήκαμε μὲ μιὰ ἄλλη συντροφιά, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν γνωστοί μας νέοι καὶ νέες.

»Ἐγὼ ἤμουν μεθυσμένη καὶ ἀπὸ τὸ κρασὶ καὶ ἀπὸ τὶς ζωηρὲς ἐντυπώσεις ποὺ δοκίμαζα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου. Ἕνας νέος, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο δὲν μποροῦσα νὰ καλοδιακρίνω μέσα στὸ σκοτάδι, μοῦ ἔκανε διαρκῶς κομπλιμέντα. Τὸν ἄκουγα γελώντας σὰν τρελλή...

»Σὲ μιὰ στιγμή, κατάλαβα ὅτι εἶχα χάσει τὶς φίλες μου. Ὁ νέος ἐκεῖνος κατώρθωσε νὰ μὲ ἀπομακρύνη ἀπὸ τὴ συντροφιά μας. Φοβήθηκα. Ὁ συνοδός μου μὲ καθησύχασε, λέγοντας ὅτι ἀνελάμβανε αὐτὸς νὰ μὲ ὁδηγήση σπίτι μου... Ἀλλ' ἐκεῖ ποὺ περνούσαμε ἀπὸ ἕνα μικρὸ δάσος, κοντὰ στὴν ἀκροποταμιά, ἐκεῖνος μ' ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ φίλησε στὸ στόμα... Ἀντιστάθηκα ὅσο μποροῦσα... Τοῦ κάκου... Σὲ λίγο τὸ κακὸ εἶχε γίνει!..

»Μονάχα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὅταν ξύπνησα στὸ κρεββάτι μου, θυμήθηκα τί εἶχε γίνει. Ἀπερίγραπτη ἀπελπισία μὲ κυρίεψε τότε. Ἄρχισα νὰ κλαίω ἀπὸ ντροπή!.. Καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ ἦταν ὅτι ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἦταν δυὸ φορὲς ἄγνωστος γιὰ μένα. Ὄχι μόνον δὲν ἤξερα τ' ὄνομά του, τὴν κοινωνική του θέσι, μὰ δὲν μποροῦσα οὔτε τὰ χαρακτηριστικά του νὰ θυμηθῶ... Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν τὸν ξανάδα πιά. Χάθηκε ὁ ἄνανδρος, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ τὴν παραμικρὴ τύψι γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκανε.

»Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, κατάλαβα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνω μητέρα. Ἀναγκάστηκα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς θείας μου καὶ νάρθω στὸ Παρίσι, ὅπου δὲν μὲ ἤξερε κανείς. Ἐργάσθηκα γιὰ νὰ μεγαλώσω τὸ παιδί μου, ζητώντας νὰ λησμονήσω στὴ μητρικὴ ἀγάπη μου τὸ μῖσος ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ τὸν ἐλεεινὸ πατέρα του...

»Τέλος, μιὰ μέρα, σὲ συνάντησα, Ρενέ μου. Καὶ σ' ἀγάπησα ἀμέσως. Ἐσὺ ἦσουν ἡ πρώτη μου ἀγάπη. Στὴν ἀρχή, ἔλεγα νὰ σοῦ ἀποκαλύψω τὸ σφάλμα μου. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ φοβήθηκα μήπως χάσω τὴν ἀγάπη σου ἂν μάθαινες τὸ παραστράτημά μου. Καὶ προτίμησα νὰ σωπάσω. Αὐτὸ ἦταν τὸ μοναδικό μου ἔγκλημα ἀπέναντί σου.. Μὰ ἦταν γραφτὸ νὰ τὰ μάθης ὅλα καὶ νὰ χάσω τὴν εὐτυχία μου.

»Δὲν ἔχω κανένα παράπονο μαζί σου.

»Ἀντίο, Ρενέ μου. Σὲ φιλῶ γιὰ τελευταία φορά. Θὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε...

Μάρθα»

Τὸ γράμμα ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ρενέ. Ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ σπαράζη ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως καὶ νὰ πλημμυρίζη συγχρόνως ἀπὸ στοργὴ γιὰ κείνην ποὺ δὲν ἔπαψε ποτὲ ν' ἀγαπᾶ. Γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ τῆς Μάρθας!.. Ναί... αὐτός!..

Ξαναθυμήθηκε τὸ Μοντὲ καὶ τὸ ἀποκρηάτικο γλέντι ποὺ εἶχε κάνει ἐκεῖ μὲ μιὰ παρέα, πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Ξαναθυμήθηκε τὴν ἄγνωστη κοπέλλα μὲ τ' ἀθῶα, γαλανὰ μάτια, λίγο θολωμένα ἀπ' τὸ κρασί! Καὶ στ' αὐτιά του ἀντήχησε ξανὰ τὸ κρυστάλλινο γέλιο της. Ἀναπόλησε καὶ πάλι τὴν ἀνάνδρη διαγωγή του στὸ δάσος... Μεθυσμένος κι' αὐτός, δὲν ἤξερε τί ἔκανε... Ἀργότερα, ἡ δειλία καὶ ἡ ντροπὴ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ πάη νὰ ξαναδῆ τὴν κοπέλλα καὶ νὰ ἐπανορθώση τὸ σφάλμα του...

Καὶ τώρα, ἔκλαιγε ἀπὸ χαρά, ἐπειδὴ ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἡ Μάρθα κι' ἐπειδὴ τὸ παιδί της ἦταν δικό του παιδί!..

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, βρισκόταν καὶ πάλι στὸ μικρὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Ταχυδρομείου. Ὅταν ἡ Μάρθα τὸν εἶδε μπροστά της, νόμισε ὅτι ξαναγύρισε γιὰ νὰ τὴ βρίση. Κύτταξε τὴν κόρη της, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν προστατεύση... Ἀπερίγραπτη ὅμως στάθηκε ἡ κατάπληξι ποὺ δοκίμασε μόλις ὁ Ρενὲ γονάτισε μπροστά της, κλαίγοντας μὲ δυνατὰ ἀναφυλλητά. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη στὰ μάτια της.

— Εἶνε ἀλήθεια, Ρενέ, ὅτι μὲ συγχωρεῖς; ρώτησε.

— Ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα! τῆς εἶπε.

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς.

Ὁ Ρενὲ τῆς ὡμολόγησε τότε τὴν ἀλήθεια, κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του.

— Ἐσὺ ἦσουν, ἐσύ!.. φώναξε ἡ Μάρθα.

Κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της...

— Συγχώρεσέ με, ἀγαπημένη μου!.. ξαναπε ὁ Ρενέ.

Ὅταν ἡ Μάρθα ξανάνοιξε τὰ μάτια της, ὁ Ρενὲ κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἔκφρασί της ὅτι τὸν συγχωροῦσε. Τὸν ἀγκάλιασε μὲ πάθος, τὸν ἔσφιξε στὰ στήθη της καὶ ψιθύρισε:

— Ἂς δοξάσωμε τὸν Θεό, Ρενέ... Μοῦ ξανάδωσε τὸν ἄνδρα μου καὶ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου!

Καὶ ὅπως ἦταν ἀγκαλιασμένοι, ἐγειραν μὲ λατρεία πάνω ἀπὸ τὴν ἀποκοιμισμένη παιδούλα, τὴν κόρη τους...

Γ. ΒΑΝ ΛΟΟ

Πόσο τὴν ἀγαποῦσε τὴ Μάρθα, ὅταν ἐκείνη ἔπεφτε λαχανιασμένη στὴν ἀγκαλιά του, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα κυνήγητο ἀνάμεσα στὰ δέντρα!...

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΤΙΒΟΣ

Τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀθλητισμοῦ κάθε χώρας

ΠΩΣ συμβαίνει ὥστε προηγμένες ἀθλητικὰ χῶρες νὰ διαπρέπουν σὲ ὡρισμένα μόνον ἀγωνίσματα καὶ νὰ ὑστεροῦν σὲ ἄλλα ; Ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ ἔχῃ κανεὶς ἂν μελετήσῃ τὴν ἐθνολογικὴ σύνθεσι καὶ τὶς κλιματολογικὲς καὶ κοινωνικὲς ἀκόμη συνθῆκες τῶν χωρῶν αὐτῶν. Χῶρες π. χ. ποὺ ἔχουν ψυχρὸ κλῖμα δύσκολα βγάζουν ἀθλητὰς ταχύτητος, ἐνῷ ἀντιθέτως τὸ πολὺ θερμὸ κλῖμα εἶνε ἀκατάλληλο γιὰ τὴ δημιουργία ἀθλητῶν δρόμου μεγάλων ἀποστάσεων. Χτυπητὸ παράδειγμα, γι' αὐτό, ἀποτελεῖ ἡ πασίγνωστη γιὰ τοὺς πρωταθλητάς της Φινλανδία.

Πολυάριθμες ὀλυμπιακὲς νίκες ἔχουν κερδίσει ὡς τώρα οἱ Φινλανδοὶ ἄσσοι τοῦ στίβου. Ἀκούστηκε ὅμως ποτὲ νὰ διαπρέψῃ στοὺς διεθνεῖς στίβους Φινλανδὸς δρομεὺς ταχύτητος ;

Ὡρισμένοι εἰδικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Φινλανδικὴ νεολαία, στὴν ἐπιθυμία της νὰ βαδίσῃ στὰ ἴνδοξα ἴχνη τῶν παλαιμάχων Φινλανδῶν Ὀλυμπιονικῶν Νοῦρμι, Ριτόλα, Λάρβα κλπ. ἐπιδίδεται κυρίως στοὺς δρόμους ἀντοχῆς. Ἡ ἄποψις αὐτὴ δὲν εἶνε ἐντελῶς σωστή. Γιατὶ εἶνε γνωστὸ ὅτι ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὴ Φινλανδικὴ ράτσα εἶνε ἡ δύναμις, ἡ ἀντοχὴ καὶ ἡ ὑπομονή. Ὅ,τι χρειάζεται δηλαδὴ γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἕνας καλὸς δρομεὺς ἀντοχῆς ἢ ἕνας πρωταθλητὴς τῶν ρίψεων. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἴσως νὰ ἐξηγῇ γιατὶ ἡ Φινλανδία δὲν διεκρίθη ποτὲ στοὺς δρόμους ταχύτητος ἐνῷ ἀντιθέτως πάντοτε κερδίζει πρῶτες νίκες σὲ διεθνεῖς ἀγῶνες, στοὺς δρόμους ἀντοχῆς καὶ στὶς ρίψεις. Ὁ παλαίμαχος σήμερα, Φινλανδὸς ἀθλητὴς Κολεμάϊνεν, π. χ. κέρδισε τὸν τίτλο τοῦ Ὀλυμπιονίκου στὸ δρόμο τῶν 5000 μ. μὲ 14'36'' 6)10, καὶ στὸ δρόμο τῶν 10.000 μ. μὲ 31' 20'' 8)10, στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1912, στὴ Στοκχόλμη. Ὁ ἴδιος νίκησε καὶ στὸ Μαραθώνιο μὲ 2 ὥρες 32'35'' 8)10, στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τῆς Ἀμβέρσης τὸ 1920.

Ἄλλος Φινλανδὸς ἀθλητής, ὁ Στένροος ἀνεκηρύχθη Ὀλυμπιονίκης στὸ Μαραθώνιο, στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τῶν Παρισίων τὸ 1924 μὲ ἐπίδοσι 2 ὥρ. 41'22'' 6)10. Φινλανδὸς ἐπίσης ἀθλητὴς τερμάτισε πρῶτος στὸν Μαραθώνιο στὸ πρωτάθλημα Εὐρώπης τὸ 1946, στὸ Ὅσλο, μὲ χρόνο 2 ὥρες 24'55''.

Ὁ Νοῦρμι, ὁ «φτερωτὸς Φινλανδὸς» ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν στὸν καιρό του, νίκησε στὰ 1500 μ. στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τοῦ 1924 στὸ Παρίσι μὲ 3'53'' 6)10. Στοὺς ἴδιους ἀγῶνες νίκησε καὶ στὰ 500 μ. μὲ 14'31'' 2)10.

Ὁ Νοῦρμι ἔχει στὸ ἐνεργητικό του καὶ δυὸ Ὀλυμπιακοὺς τίτλους στὰ 10.000 μ. Τὸν πρῶτο τὸν κέρδισε στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τοῦ 1920 στὴν Ἀμβέρσα μὲ 31' 45'' 8)10 καὶ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τοῦ 1928 στὸ Ἀμστερνταμ μὲ 30'18'' 8)10.

Ὀλυμπιονίκαι στοὺς δρόμους ἀντοχῆς καὶ ἡμιαντοχῆς ἀνεκηρύχθησαν καὶ οἱ ἀκόλουθοι Φινλανδοὶ ἀθληταί : Λάρβα στοὺς Ἀγῶνας τοῦ Ἀμστερνταμ τὸ 1928 μὲ 3'53'' 2)10, Ριτόλα στὰ 5000 μ. στοὺς ἴδιους Ἀγῶνας τοῦ Ἀμστερνταμ μὲ 14'38'', Λεχτίνεν τὸ 1932 στὸ Λὸς Ἄντζελες μὲ 14'30''. Χόκκερτ στοὺς Ἀγῶνας τοῦ Βερολίνου τὸ 1936 μὲ 14'22'' 2)10, Σαλμίνεν στὰ 10.000 μ. ἐπίσης τὸ 1936, μὲ 30'15'' 4)10, Λονκόλα στὰ 3000 μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων μὲ 9'21'' 8)10, στοὺς Ἀγῶνας τοῦ Ἀμστερνταμ τὸ 1928. Στὸ ἴδιο ἀγώνισμα ἀνεκηρύχθηκε Ὀλυμπιονίκης καὶ ὁ Φινλανδὸς Ἰζο - Χόλλο τὸ 1932 μὲ 10'33'' 4)10, καὶ τὸ 1936 μὲ 9' 03'' 8)10. Ἂν προσθέσουμε καὶ τὸ Χεῖνο ποὺ κέρδισε τὸ 1946 τὸ πρωτάθλημα Εὐρώπης τῶν 5000 μ. εἶνε εὔκολο νὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Φινλανδία, ἐνῷ δὲν διαθέτει δρομεῖς ταχύτητος, κατέχει τὸ μονοπώλιο στοὺς δρομεῖς ἀντοχῆς.

Ἡ Φινλανδία ὅμως κατέχει καὶ τὸ μονοπώλιο στὸν ἀκοντισμό. Κάτοχος τοῦ παγκοσμίου ρεκὸρ ἀπὸ τὸ 1938 εἶνε ὁ Φινλανδὸς Νικκάνεν μὲ 78 μ. 70. Ὁ συμπατριώτης του Μύρρα νίκησε στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τοῦ 1920 μὲ 65 μ. 78 καὶ τοῦ 1924 μὲ 62 μ. 96.

Ἐπίσης ὁ Φινλανδὸς Μάτι Περβίνεν νίκησε στὸ Λὸς Ἄντζελες τὸ 1932 μὲ 72 μ. 71. Ὁ ἴδιος ἀνεκηρύχθη πρωταθλητὴς Εὐρώπης τὸ 1934 στὸ Τορίνο μὲ 76 μ. 66 καὶ τὸ 1938 στὸ Παρίσι μὲ 76 μ. 87.

Ὁ σημερινὸς πρωταθλητὴς τῆς Φινλανδίας Ραουταβάρα ποὺ ταὐτοχρόνως εἶνε καὶ κινηματογραφικὸς ἀστήρ, ρίχνει τὸ ἀκόντιο γύρω στὰ 72 μ.

Ἡ Ἀγγλία δὲν στερήθηκε ποτὲ ἀπὸ ἱκανοὺς δρομεῖς ταχύτητος. Ὁ Ἄμπρααμς π. χ. νίκησε στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τοῦ 1924 στὸ Παρίσι στὰ 100 μ. μὲ 10'' 6)10. Οἱ ἀθληταὶ Χόλμς Σουΐνυ, Παίνιγκτον προπολεμικά, καὶ ὁ νεαρὸς Γουίλκινσον τελευταῖα ἔχουν τρέξει τὰ 100 μ. σὲ 10'' 5)10.

Μὲ τὸν αὐτὸ χρόνο κέρδισε ὁ Γουίλκινσον τὸ παγκόσμιο φοιτητικὸ πρωτάθλημα τὸ περασμένο καλοκαίρι. Καὶ ὁ συμπατριώτης του Ἄρσερ ἀνεκηρύχθη πρωταθλητὴς Εὐρώπης στὰ 100 μ. τὸ 1946 στὸ Ὅσλο μὲ χρόνο 10'' 5)10.

Οἱ Ἄγγλοι διέπρεψαν ἀκόμη καὶ στοὺς δρόμους μετ' ἐμποδίων. Ὁ λόρδος Μπάρκλεϋ ποὺ τώρα εἶνε πρόεδρος τῆς Διεθνοῦς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς ἀνεκηρύχθη Ὀλυμπιονίκης τὸ 1928 στὸ Ἀμστερνταμ στὰ 400 μ. μετ' ἐμποδίων μὲ 53'' 4)10. Ὁ Φίδλαιη κέρδισε τὸ πρωτάθλημα Εὐρώπης τὸ 1938 στὸ Παρίσι στὰ 110 μ. μετ' ἐμποδίων μὲ 14'' 3)10, καὶ ὁ σημερινὸς πρωταθλητὴς Ἀγγλίας στὰ 400 μ. μετ' ἐμποδίων Γουάϊτλ ἔχει ἐπίδοσι 52'' 1)10. Μόνον ὅμως στοὺς δρόμους παρατεταμένης ταχύτητος ὅπως εἶνε τὰ 400 μ. καὶ στοὺς δρόμους ἡμιαντοχῆς ἡ Ἀγγλία ἔβγαλε ἀθλητὰς παγκοσμίας κλάσεως. «Τετρακοσάριδες» ὅπως ὁ πρωταθλητὴς Εὐρώπης τοῦ 1938 Μπράουν μὲ ἐπίδοσι 47'' 4)10, ὁ νικητὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τοῦ 1924 Λίντελ μὲ ἐπίδοσι 47'' 6)10, οἱ ἀθληταὶ Ράμπλιγκ καὶ Ρόμπερτ μὲ ἐπίδοσι 48'' στὰ 400 μ. ἦσαν πάντοτε ἐπικίνδυνοι ἀντίπαλοι στοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες.

Μήπως ἐξ ἄλλου ἡ Ἀγγλία δὲν κέρδισε ἐπανειλημμένως νίκες στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας στὰ 800 μ. μὲ τοὺς δρομεῖς Τίσοε μὲ 2' 01'' 2)10 τὸ 1900, Χὶλλ μὲ 1'53'' 4)10 τὸ 1920, Λόου μὲ 1'52'' 4)10 τὸ 1924 καὶ 1'51'' 8)10 τὸ 1928, Χάμπσον μὲ 1'49'' 8)10 τὸ 1932 ; Καὶ ὁ ἐξαιρετικὸς δρομεὺς τῶν 1500 καὶ 5000 μ. Γούντερσον δὲν θεωρεῖται μήπως καὶ σήμερα ἀκόμη ὡς ἀθλητικὸ φαινόμενο ;

Ἡ Ἀχίλλειος πτέρνα ὅμως τοῦ Ἀγγλικοῦ ἀθλητισμοῦ εἶνε τὰ ἅλματα καὶ οἱ ρίψεις. Εἶνε ἀλήθεια πὼς πρὶν ἀπὸ εἴκοσι περίπου χρόνια, ὁ Ἄμπρααμς ποὺ σήμερα εἶνε σπῆκερ στὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τοῦ Λονδίνου, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους Εὐρωπαίους ἅλτες εἰς μῆκος μὲ ἐπίδοσι γύρω ἀπὸ τὰ 7 μ. 40. Καὶ σήμερα ἀκόμη ὁ Πάττερσον ὑπερβαίνει τὰ 2 μ. 02 στὸ ἅλμα εἰς ὕψος. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ μόνο, ὅτι μέσα σὲ εἴκοσι χρόνια φάνηκαν δυὸ μόνο ἅλτες κλάσεως ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ Ἀγγλικὸς ἀθλητισμὸς ὑστερεῖ στὰ ἅλματα. Ἀκόμη χειρότερη ὅμως εἶνε ἡ κατάστασις στὶς ρίψεις.

ΤΑΚ. Μ.

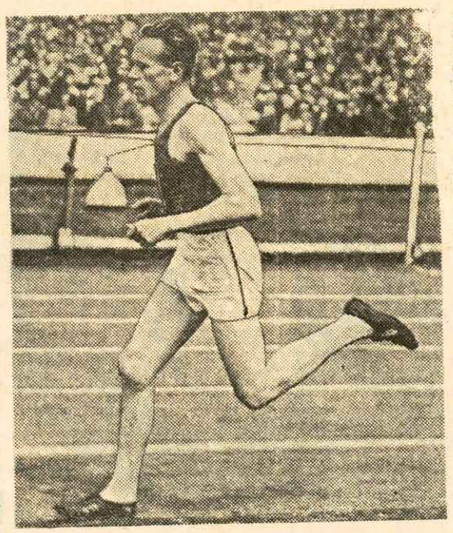

Ὁ Φινλανδὸς πρωταθλητὴς τῶν 5.000 καὶ τῶν 10.000 μέτρων Βίλνο Χεῖνο. Ὁ Χεῖνο εἶνε φαβορὶ στὰ 5.000 μ. κατὰ τοὺς προσεχεῖς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀθλητισμοῦ τῶν ἄλλων χωρῶν

Τὰ Κούλουμα τὴ ἑορτὴ τῶν Ἀθηνῶν

Ἡ ἱστορία καὶ ἡ...δόξα τῆς λαγάνας

Κούλουμα θεωρήθηκαν ὡς γιορτὴ... ὀρνίων. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἀφώρισε ἡ ἐν Τρούλλῳ Σύνοδος τῆς ὁποίας ὁ ΞΒ' Κανὼν ἀφοῦ κατακεραυνώνει ὅλες τὶς εἰδωλολατρικὲς γιορτὲς καὶ τὸ Καρναβάλι, παραλαυδάνει καὶ τὰ Κούλουμα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀναφέρει μὲ τὴν ἀρχαία ὀνομασία τους «Βουμάλια».

★

Βασίλισσα τῶν ὀρνίων τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας εἶνε ἡ λαγάνα, ἡ ἄζυμη αὐτὴ πίττα ποὺ παίζει πάντοτε καὶ ρόλον γλυκίσματος. Γιατὶ ὅμως ἐπικράτησε ἡ συνήθεια νὰ τρῶμε λαγάνες τὴν πρώτη μέρα τῆς Σαρακοστῆς ; Ἁπλούστατα, γιατὶ ἡ πρωϊνὴ ἐφαρμογὴ της συμβολίζει τὸ τέλος τῶν ἀτομικῶν ἐφαντωμάτων καὶ τὴν ἀλλαγὴ τῆς διαίτης. Ποαγματοποιεῖται δὲ ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ μὲ ἄλλα... ἐφαντώματα τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἔνουν καὶ οὐσιαστικὴν ἔννοιαν. Ἐδουένου ὅτι ἡ τήρησις τῆς νηστείας τῆς Σαρακοστῆς ἀνήκει στὴν ἱστορία γιὰ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἑορταστὰς τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ ἡ λαγάνα ἔνει ἔνδοξον παρελθόν. Προγονός της ἦταν τὸ «λάγανον» τῶν ἀρχαίων ἕνα εἶδος ψωμιοῦ καὶ γλυκίσματος μαζί. Ἕνας ἀρχαῖος συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸ λάγανο διαφέρει τοῦ τευθῶνος ὁ πύρος ὁ ἐλαφρὸν καὶ ἄτυφος». Δηλαδὴ δὲν μετασάλλεται σὲ φίγουλα. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ «λάγανον» φαίνεται ὅτι ἔπαιζε στὴν ἀρχαιότητα ρόλον κέϊκ. Ἐξυμώνετο μὲ ἐλαφρὸ κρασὶ πιπέρι, γάλα καὶ λίγο λάδι. Καὶ ἐχρησιμοποιεῖτο κυρίως στὶς λαϊκὲς γιορτὲς ὅπως συμβαίνει καὶ γιὰ τὴ σημερινὴ λαγάνα.

Τὰ Κούλουμα εἶνε, ὅπως εἴπαμε, ἀθηναϊκὴ κυρίως γιορτή. Εἶνε μιὰ μέρα γενναίας φαγοπασίας καὶ οἰνοποσίας, ψλεντίου καὶ ἐπιδείξεως γοερευτικῶν καὶ φωνητικῶν ἱκανοτήτων. Στὸν τόπο τοῦ ἑορτασμοῦ μεταφέρονται ἐν πομπῇ κατασρόλες μὲ ντολμαδάκια, γιαπράκια καὶ ἄλλα νηστήσιμα φαΐντά. Ἀλλὰ καὶ γιαμπιτζάνες γεμάτες ρετσίνα ἢ κοκκινέλι. Κάρρα, ποδήλατα, μοτοσυκλέττες φορτηγά, λεωφορεῖα καὶ λιμουζίνες ἀκόμη, λαμβάνουν μέρος στὴν ἐπιστράτευσι. Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τὸν πόλεμο τὰ Κούλουμα γιορτάσθηκαν πέρυσι μὲ μεγάλη ζωηρότητα. Τουλάχιστον 300.000 Ἀθηναῖοι εἶναν ἐγκατεστημένοι ἀπὸ τὰ ξημερώματα στὶς ἐξοχές. Θὰ πιάθῃ Βέβαια, κι' ἐφέτος τὸ ἔθιμο, ἀλλὰ μὲ περιωρισμένη διάθεσι. Ἐν τούτοις στὸ Ἀστεροσκοπεῖο θ' ἀντηγήσῃ ἡ λατέρνα θὰ γορεύτῃ ὁ Καλαματιανὸς καὶ θὰ τραγουδηθῇ ἡ τελευταία τανκαπρασαγωγή. Εἶνε καὶ αὐτὸ ἕνα εἶδος ψυχικῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῶν βασανιστικῶν συνθηκῶν ποὺ περνοῦμε.

Ἀλλὰ ἐγέασαμε κάτι. Τὸ στουδιάτερο : Τὸν καιρό. Θὰ ἐπιτρέψῃ ἄραγε ὁ οὐρανὸς χειμώνας στοὺς Ἀθηναίους νὰ γιορτάσουν ὅπως ἐπιθυμοῦν τὴν Καθαρὴ Δευτέρα.

Ὁ Μάρτιος μᾶς ἦρθε ἑφέτος μὲ ἄγριες διαθέσεις. Κι' ἀντὶ νὰ φέρῃ, ὅπως ἄλλοτε τὰ χελιδόνια — δὲν ξέρουμε τί θὰ γίνῃ ἀργότερα — μᾶς ἔφερε χιόνια κρύα, τουρτουρίσματα.

Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; Θὰ εὐνοήσῃ ἡ Ἀθηναϊκὸς οὐρανὸς τὴν λαϊκὴ γιορτὴ τῆς Καθαρῆς Δευτέρας;

Τὸ εὐχόμαστε ἐν βάθους ψυχῆς.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Τά νεώτερα τοῦ μικροβιακοῦ πολέμου

Θά ἐξοντωθῆ ἡ ἀνθρωπότης:

Εἶναι ἀληθινὰ ἀνατριχιαστικὲς οἱ πρόσφατες δηλώσεις τοῦ δόκτορος Μπρὸκ Τσίσχολμ, γενικοῦ γραμματέως τῆς Ὀργανώσεως Παγκοσμίου Ὑγείας: «Ὑπάρχουν σοβαρὲς ἀμφιβολίες κατὰ πόσον θὰ ἐπιζῆ ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν βλέπω μὲ ποιὰ μέθοδο θὰ μπορῆ κάθε χώρα νὰ προφυλαχθῆ ἀποτελεσματικὰ ἀπ' τὰ γνωστὰ ἤδη μέσα τοῦ μικροβιακοῦ πολέμου. Ἑκατομμύρια ἄτομα — ὅλοι οἱ κάτοικοι μιᾶς ἠπείρου — μπορεῖ νὰ σκοτωθοῦν μέσα σὲ λίγες ὧρες, μ' αὐτὲς τὶς μεθόδους. Πρόκειται δὲ γιὰ ἕνα πόλεμο ὄχι δαπανηρό, ποὺ θὰ μπορῆ ἐπομένως νὰ τὸν ἀναλάβῃ κάθε μικρὴ χώρα».

Ὑπολογίζεται π. χ. ὅτι ἕνα μικροβιολογικὸ ἐργαστήριο, μὲ κοινὰ ἐφόδια καὶ ὑλικά, μπορεῖ νὰ παραγάγῃ εὔκολα ὁλόκληρα κιλὰ ἰοῦ «ψιττακώσεως». Μιὰ σταγόνα δὲ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ προσβληθοῦν ἀπ' τὴν ἀσθένεια καὶ νὰ πεθάνουν ἑκατομμύρια ἄτομα!...

Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ μικροβιακοῦ πολέμου, δὲν ἔχει παρὰ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὰ δυστυχήματα ποὺ συνέβησαν κατὰ τὰς ἐργαστηριακὰς ἐρεύνας. Στὰ ἐργοστάσια ἀτομικῶν βομβῶν ἔχουν ἐργασθῆ περισσότερα ἀπὸ 100.000 ἄτομα, κι' ὅμως μόνο δυὸ ἐπιστήμονες ἔχασαν τὴ ζωή τους σὲ μιὰ ἔκρηξι, στὸ Λὸς Ἀλάμος. Στὶς ἐρευνες γιὰ τὸ μικροβιακὸ πόλεμο, λαμβάνονται ἐξαιρετικὰ μέτρα προφυλάξεως τοῦ προσωπικοῦ, κι' ὅμως, σὲ 4000 ἐργαζομένους, μολύνθηκαν ἀναμφισβήτητα οἱ 60 κι' ἄλλοι 159 παρουσίασαν ὕποπτα συμπτώματα. Τὸ 1940, ἄρχισαν μελέτες τοῦ ἰοῦ τῆς «ψιττακώσεως» σ' ἕνα ἀμερικανικὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο μὲ προσωπικὸ ἀπὸ 54 ἄτομα. Μετὰ 2 μῆνες, εἶχαν προσβληθῆ 11 ἀπ' τὴν ἀρρώστεια, καὶ μάλιστα οἱ 8 ἀπ' αὐτοὺς χωρὶς νὰ ἔχουν ἀγγίξει ποτὲ τὶς μικροβιακὲς καλλιέργειες.

Ὁ μικροβιακὸς πόλεμος δὲν θὰ στρέφεται μόνο κατὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν φυτῶν, γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς συγκομιδῆς τῆς ἐχθρικῆς χώρας. Ἡ ἀποτελεσματικότης του ἀπ' τὴν πλευρὰ αὐτὴ ἀποδεικνύεται ἀπ' τὰ ἑξῆς παραδείγματα:

Τὸ 1870, μετεδόθη στὰ ἀμπέλια τῆς Γαλλίας φυλλοξήρα, προερχομένη ἀπ' τὴν Ἀμερική. Σὲ λίγα χρόνια λοιπόν, εἶχαν καταστραφῆ ὅλα. Καὶ χρειάσθηκε νὰ φυτευθοῦν, καινούργια κλήματα, ἀμερικανικῆς ράτσας, ἀπρόσβλητα ἀπ' τὴν ἀρρώστεια.

Τὸ 1904, ἔφτασαν στὴ Ν. Ὑόρκη μερικὲς καστανιὲς ἀπ' τὴν Ἰαπωνία. Ἔξη χρόνια ἀργότερα, δὲν εἶχε ἀπομείνει καμμιὰ καστανιὰ στὶς πολιτεῖες τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ τῆς Ν. Ὑερσέης. Τὶς εἶχε καταστρέψει ὅλες ἕνας μύκης, ποὺ ὑπῆρχε πάνω στὰ γιαπωνέζικα δέντρα. Οἱ εἰδικοὶ δὲν μπόρεσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ καταπολεμήσουν αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια. Συνέστησαν μόνο νὰ φυτευθοῦν ἀνθεκτικὲς γιαπωνέζικες καστανιές.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ τόσο ἀνησυχαστικὲς παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων σχετικὰ μὲ τὸ μικροβιακὸ πόλεμο ἀφοροῦν ἀρρώστειες γνωστὲς ἤδη, ποὺ ἀναζητεῖται ἀπὸ χρόνια ἡ θεραπεία τους. Ἕνας κατάλογος π.χ. ποὺ ἔχουν συντάξει οἱ ἀμερικανικὲς στρατιωτικὲς ὑπηρεσίες, περιλαμβάνει 33 γνωστὲς ἀρρώστειες, κατάλληλες γιὰ τὸ μικροβιακὸ πόλεμο. Ὁ κατάλογος ὅμως αὐτὸς βασίζεται σὲ ἔρευνες τοῦ 1942. Ἀπὸ τότε, οἱ σχετικὲς ἐργασίες ποὺ ἔγιναν σ' ὅλες τὶς μεγάλες χῶρες τροποῦνται ἀπόλυτα μυστικές. Εἶνε ὅμως πιθανώτατον ὅτι, στὰ 6 χρόνια ποὺ μεσολάβησαν, θἄχουν ἀνακαλυφθῆ καινούργια εἴδη μικροβίων, πρωτοφανῶν καὶ καταστρεπτικῶν γιὰ ἀνθρώπους, ζῶα ἢ φυτά...

Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Γίμαν ὑποδεικνύει μιὰ μορφὴ ποὺ μπορεῖ νὰ πήραν οἱ ἔρευνες ποὺ γίναν ὡς τώρα: μὲ τὴν ἐπίδρασι ἀκτίνων Χ ἢ ραδιενεργείας, ἐνδέχεται νὰ ὑπέστησαν τὰ μικρόβια ἢ οἱ ἰοὶ ὡρισμένες μεταβολὲς καὶ νὰ δημιουργήθηκαν ἔτσι καινούργιες «ράτσες» τους, ἀκόμη ἰσχυρότερες καὶ φοβερώτερες. Τὰ συμπτώματά ποὺ θὰ προκαλοῦν αὐτοὶ οἱ μικροοργανισμοί, θἄναι ἐντελῶς νέα, θὰ ἐξαπατοῦν τοὺς ἐπιστήμονες κι' ἔτσι δὲν θὰ μπορῆ νὰ γίνῃ ἐγκαίρως ἡ διάγνωσις τῆς ἀσθενείας πρὶν ἀπ' τὴν ἐξάπλωσί της.

Πρέπει, ν' ἀναφέρωμε ἐδῶ κι' ἕνα ἄλλο νέο ὅπλο, ποὺ παρουσιάζει πολλὲς ἀναλογίες μὲ τὸ μικροβιακὸ πόλεμο. Πρόκειται γιὰ τὸ «ραδιενεργὸ νέφος» ἢ «νέφος τοῦ θανάτου».

Ὁ δόκτωρ Λάπ, εἰδικὸς ἐπιστήμων τοῦ ἀμερικανικοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, ἀποκάλυψε τελευταίως ὅτι θἄναι δυνατὸν νὰ ἐξοντώνωνται πλήθη κόσμου καὶ νὰ γίνεται μιὰ πόλις τελείως ἀκατοίκητη, ἂν ἔκραγῆ μιὰ ἀτομικὴ βόμβα σὲ μιὰ γειτονικὴ λίμνη ἢ ποταμό. Θὰ δημιουργῆται τότε ἀπ' τὴν ἔκρηξι ἕνα σύννεφο λεπτοτάτων θανατηφόρων σταγονιδίων νεροῦ, ποὺ θὰ τὰ παρασύρῃ ὁ ἄνεμος σὲ μεγάλες ἀποστάσεις. Κι' ἔτσι ὁ θάνατος, ἀόρατος καὶ σιωπηλός, θ' ἁπλώνεται πάνω ἀπ' τὶς πόλεις....

Μιὰ ἄλλη ἐφαρμογὴ τῆς ἰδιας ἰδέας εἶνε ἡ ἑξῆς: Γίνονται ἤδη πειράματα μὲ ἀόρατα σύννεφα, ποὺ δημιουργοῦνται στὸν ἀέρα ἀπὸ ἔκρηξι ραδιενεργῶν βλημάτων, τὰ ὁποῖα ρίχθηκαν ἀπὸ ἀεροπλάνα. Ὅποιος ἀναπνεύση αὐτὸ τὸν ἀέρα, εἶνε ἀνέκκλητα καταδικασμένος εἰς θάνατον!

Τέλος, μὲ τὸν «ἐμποτισμὸ» γνωστῶν δηλητηριωδῶν ἀερίων μὲ ραδιενέργεια, παρήχθησαν θανατηφόροι ἀτμοί, τόσο ἰσχυροί, ὥστε χρειάζεται ἕνας τσιμεντένιος τοῖχος πάχους 3 μέτρων γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ εἰσχωρήσουν στοὺς ἱστοὺς τοῦ ἀνθρώπου!...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο - λαχνὸς

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΕ. 2) ΛΑΓΟΣ. 3) ΡΥΜΟΥΛΚΗΣΙΣ. 4) ΗΒΗ – ΕΣΤΙΑ. 5) ΓΑ – ΟΛΟΝ. 6) ΣΚΟΥΤΕΛΛΑ. 7) ΡΟΙΑΣ – ΑΑ. 8) ΤΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΦΑ. 2) ΓΡΗΓΟΡΑ. 3) ΚΟΥΒΑ. 4) ΔΕΣΜΗ – ΣΙ. 5) ΟΚΑ. 6) ΥΑΛΟΣ. 7) ΟΥ. 8) ΚΕΝΤ. 9) ΗΣ. 10) ΣΤΑΛΑ. 11) ΙΙ – ΛΑ. 12) ΣΑΝΑ.

Μαγικὸ γράμμα

Τὸ γράμμα ποὺ πρέπει νὰ χρησιμοποιήσετε στὴν ἀλλαγὴ εἶνε τὸ «Γ», σχηματίζοντας τὶς κάτωθι νέες λέξεις:

ΓΟΝΟΣ ΓΕΝΟΣ, ΑΓΩΝ ΑΓΡΑ. ΓΕΡΑΣ, ΑΓΡΟΣ, ΛΟΓΟΣ ΤΑΓΟΣ.

Δημώδες αἴνιγμα

Τὸ κάρβουνο.

Διδυμέλεξον

1. – β) ΣΕΙΡΑ α) ΣΠΕΙΡΑ. γ) ΣΑ-ΡΙ. 2. – β) ΑΥΛΑΙ α) ΑΥΛΑΙΑ. γ) ΑΛΑΙ. 3. – β) ΡΑΒΩ. α) ΤΡΑΒΩ. γ) ΩΡΑ. 4. – β) ΑΙΜΟΥ. α) ΜΑΪΜΟΥ. γ) ΜΥΙΑ. 5 – β) ΜΥΡΙΑ. α) ΜΟΥΡΙΑ. γ) ΜΥΡΑ. 6. – β) ΠΕΙΡΑ. α) ΠΕΡΣΙΑ. γ) ΠΕΡΙ.

Στὶς στῆλες Χ καὶ Ψ σχηματίζονται τὰ ὀνόματα τῶν δύο νησιῶν: ΠΑΤΜΟΣ καὶ ΕΥΒΟΙΑ.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

Ἔκασα τὴν ΛΑΜΑ (τοῦ ζωϋφιατος) (...ΜπΕΛΛΑ ΜΑ δὲν θά...)

Λογοπαικτικὸ αἴνιγμα

Οἱ χωρισμοὶ δὲν εἶνε χωρὶς μί (μι). Ἀλλ' οἱ ἑνώσεις εἶνε χωρὶς μί (μι).

Στοιχειόνυφος

ΛΟΧΟΣ – ΛΟΦΟΣ

Τενέρισος

Λεύκη – λευκή.

Οἱ πόλεις

Μαντρὰς (Ἰνδία). Μάδριτη (Ἱσπανία). Μάντσεστερ. (Ἀγγλία). Μασσαλία (Γαλλία) Μελβούρνη (Αὐστραλία). Μεξικὸν (Μεξικὸν). Μιλάνον. (Ἰταλία). Μοντεβίντεο (Οὐραγουάη). Μοντρεάλ (Καναδᾶς). Μόσχα (Ρωσία). Μούκδεν (Κίνα). Μόναχον (Γερμανία) Μιλγουΐκυ (Ἡνωμ. Πολιτεῖαι).

Γεῦμα ἀθλητῶν

Ἂν ἀντικαταστήσωμε μὲ «Χ» τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀθλητῶν ποὺ παρευρέθησαν στὸ γεῦμα ἔχομε:

$$X = 75 + 60\,\frac{X}{100} - \frac{X}{5}$$

τὸ Χ ἀντιπροσωπεύει τὸ 1)5 ποὺ ὑπολογίζεται δυὸ φορές, τόσο στὸ 75 ὅσο καὶ στὸ 60) 100. Ἔχομε λοιπόν: $100\,X = 7500 + 60\,X - 20\,X$, δηλαδὴ $60\,X = 7500$ ἄρα $X = 125$. Οἱ καλεσμένοι ἦσαν λοιπὸν 125.

Ἡ λύσις τοῦ 62ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. 2) ΡΗΤΩΡ – ΣΥΡΙΑ – ΟΡΙΩΝ. 3) ΤΑΜ – ΣΩΑ – ΩΟΝ. 4) ΗΝ – ΠΕΣ – ΠΙΚ – ΣΙ. 5) ΟΡ – ΕΑΡΟΣ – ΑΡΚΑΣ – ΑΠ. 6) ΤΙΤΑΝ – ΣΕΛΑΣ. 7) ΚΑ – ΡΕΣ – ΜΩΜ – ΑΡΤ – ΡΡ. 8) ΕΚΤΩΡ – ΜΩΜΟΣ – ΣΙΜΩΝ. 9) ΙΡΑΝ – ΥΑΛΙΝΟΣ – ΡΗΜΑ. 10) ΟΑΣΙΣ – ΤΟΚΟΣ – ΛΙΝΟΣ. 11) ΤΙ – ΚΩΣ – ΣΟΝ – ΛΕΚ – ΣΣ. 12) ΠΟΛΟΣ – ΧΑΡΟΣ. 13) ΣΙ – ΣΗΠΙΑ – ΒΑΘΟΣ – ΟΣ. 14) ΔΕ – ΝΕΑ – ΜΟΣ – ΕΙ. 15) ΡΑΦ – ΟΡΗ – ΠΑΝ. 16) ΙΩΝΑΣ – ΑΡΑΔΑ – ΦΑΝΟΣ. 17) ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΙΚΕΙΟΤΗΣ. 2) ΜΗΤΗΡ – ΑΚΡΑΙ – ΙΔΡΩΣ. 3) ΤΑΝ – ΤΑΣ – ΕΑΝ. 4) ΩΜ – ΕΙΡΩΝΙΚΟΣ – ΦΑ. 5) ΑΡ – ΠΑΤΕΡ – ΣΩΛΗΝ – ΣΑ. 6) ΙΕΡΑΣ – ΣΟΠΕΝ. 7) ΑΣ – ΣΟΝ – ΜΑΤ – ΣΙΑ – ΑΤ. 8) ΜΥΣ – ΜΩΛΟΣ – ΟΡΩ. 9) ΕΡΩΣ – ΚΩΜΙΚΟΣ – ΟΡΑΝ. 10) ΜΙΑ – ΜΟΝΟΝ – ΗΔΥ. 11) ΝΑ – Π.Ρ.Σ. – ΣΟΣ – ΧΑΜ – ΑΜ. 12) ΝΙΚΕΛ – ΛΑΘΟΣ. 13) ΝΟ – ΚΑΛΩΣ – ΛΕΡΟΣ – ΦΑ. 14) ΡΩ – ΣΑΤΙΡΙΚΟΣ – ΠΑ. 15) ΙΟΣ – ΜΗΝ – ΕΑΝ. 16) ΣΟΝΙΑ – ΡΩΜΟΣ – ΟΙΝΟΣ. 17) ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ.

Ο ΠΟΝΟΣ θὰ ἐξαφανισθῆ;

Οἱ θαυματουργὲς ἰδιότητες τοῦ τριλενίου

Ὁ πόνος μὲ τὴ φυσική του μορφὴ θὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο:

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀπασχόλησε πολλὲς φορὲς ὡς σήμερα τοὺς ἐπιστήμονας. Ὅπως εἶνε γνωστόν, ἄλλωστε, ὑπάρχουν πολλὰ φάρμακα ποὺ μετριάζουν ἢ ἐξαφανίζουν γιὰ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο χρονικὸ διάστημα τὸν πόνο.

Ἀλλὰ τὰ φάρμακα αὐτά, ποὺ μποροῦν νὰ καταπραΰνουν ἕναν πονοκέφαλο ἢ ἕναν πονόδοντο, δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι προκειμένου γιὰ ἕναν πόνο ποὺ ὀφείλεται σ' ἕνα τραῦμα ἀπὸ σφαῖρα ἢ ἀπὸ θραῦσμα ὀβίδος ἢ ἀκόμη στὴ σύνθλιψι ἢ τὴν ἀποκοπὴ ἑνὸς μέλους, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα δυστύχημα. Ὁ τραυματίας εὐλογεῖ τότε τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὸν ὑποβάλουν σὲ ἀναισθησία γιὰ νὰ τοῦ βγάλουν τὴ σφαῖρα ἢ νὰ τὸν ἐγγειριάσουν. Ἀλλ' οἱ πόνοι ἐμφανίζονται ἀμέσως ἔπειτα καὶ εἶνε κάποτε ἀνυπόφοροι. Δὲν ἀπομένει τότε κανένα ἄλλο μέσον ἀπὸ τὴ χορηγοποίησι μορφίνης ἢ ἄλλων ναρκωτικῶν. Καὶ ὁ ἀσθενής, ὅταν βγαίνῃ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, συνεγίζει τὴ χρῆσι των, γιὰ νὰ καταντήσῃ στὸ τέλος τοξικομανής.

Μιὰ ἄλλη περίπτωσις εἶνε τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου, ποὺ περισυλλέγονν κάποτε ὅλοκληρες ὡς ποὺ νὰ φτάσουν οἱ τραυματιοφορεῖς ποὺ, θὰ τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα βασανίζονται ἀπὸ τοὺς πόνους σὲ τέτοιο βαθμό, μάλιστα, ποὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εὔχονται νὰ εἶναν πεθάνει.

Ἡ σκέψις τῆς ἀνακουφίσεως αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἔκαμε τοὺς Ἄγγλους γιατροὺς ν' ἀναζητήσουν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου ἕνα μέσον, ποὺ θὰ ἐπέφερε τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐξαφάνισι τοῦ πόνου καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ χορηγοποιήσῃ ὁ ἴδιος ὁ τραυματίας, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ τὴ συνδρομὴ ἑνὸς ἄλλου.

Τὸ μέσον αὐτὸ ἀνευρέθη πράγματι καὶ οἱ πρῶτοι ποὺ ἐφοδιάσθηκαν μ' αὐτὸ ἦσαν οἱ ἄνδρες τῶν «κομμάντος». Ἀργότερα, ἡ χορῆσις του ἐπεξετάθη στὰ στρατιωτικὰ τμήματα, ποὺ ἔπαιρναν μέρος σὲ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνες ἐπιγειρήσεις.

Αὐτὸ τὸ μέσον εἶνε τὸ τριλένιον, μιὰ οὐσία ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προκαλῆ καθολικὴ νάρκωσι στὸ σῶμα, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπηρεάζῃ τὶς διανοητικὲς ἱκανότητες καὶ χωρὶς νὰ ἐγκυμονῇ δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀσθενοῦς.

«Τὸ τριλένιον, ἐδήλωσε τελευταία ὁ δόκτωρ Χάϊνουαστ — Μπρούτ, τοῦ νοσοκομείου Ἐδουάρδου τοῦ 8ου, στὸ Ντούμπαν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ποὺ ὑπῆρξε καὶ ἕνας τῶν κυριωτέρων συντελεστῶν στὴν ἀνακάλυψι τοῦ τρόπου τῆς χορησιμοποιήσεώς του, εἶνε ἕνα φάρμακο ἀληθινὰ θαυματουργό. Ἐξαφανίζει ἐντελῶς κάθε αἴσθημα πόνου. Ἀλλ' ἡ ἐνέργειά του σταματᾶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον. Δὲν δημιουργεῖ οὔτε ἕξιν στὸν ὀργανισμὸ οὔτε ὁποιαδήποτε ἄλλη διαταραγή. Δὲν βυθίζει, ἐξ ἄλλου, τὸν τραυματία σὲ λήθαργο, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται στὸ πεδίον τῆς μάχης, οὔτε ἐξασθενίζει τὶς διανοητικές του λειτουργίες.

»Οἱ ἰδιότητες αὐτὲς τοῦ τριλενίου ἦσαν γνωστές. Ὁ πόλεμος μᾶς ἔκαμε νὰ ἐπινοήσωμε τὸν τρόπο τῆς καλύτερης χορησιμοποιήσεώς του. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἐπιτύγαμε ὑπερέβησαν τὶς προσδοκίες μας».

Τὸ τριλένιον εἰσάγεται στὸν ὀργανισμὸ δι' εἰσπνοῆς. Γιὰ τὶς εἰσπνοὲς αὐτὲς χορησιμοποιεῖται μιὰ μικρὴ συσκευή, ποὺ ἔχει τὸ μέγεθος μιᾶς συνηθισμένης σιγαροθήκης. Ὁ τραυματίας δὲν ἔχει παρὰ νὰ ρίξῃ μέσα σ' αὐτὴ τὴ συσκευὴ τὸ περιεχόμενον μιᾶς φύσιγγος μὲ τριλένιον καὶ ν' ἀογίσῃ νὰ εἰσπνέῃ τὶς ἀναθυμιάσεις τοῦ φαρμάκου ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ στόμιον.

Μιὰ τέτοια φύσιγγα ἐξασφαλίζει ἀπόλυτη ἀναισθησία στὸν πόνο ποὺ διαρκεῖ δυὸ ὧρες.

Τὸ τριλένιον ἐπιδοᾶ κυρίως στὰ περιφερειακὰ νεῦρα καὶ γι' αὐτὸ δὲν συσκοτίζει τὸν ἐγκέφαλο, ὅπως συμβαίνει μὲ ἄλλα ἀναισθητικὰ φάρμακα.

Τὸ τριλένιον χορησιμοποιήθηκε ἐπίσης μὲ μεγάλη ἐπιτυγία στὶς συνηθισμένες ἐπεμβάσεις τῶν ὀδοντιάτρων, καθὼς καὶ σὲ δύσκολες καὶ ἐξαιρετικὰ πολύπλοκες ἐγχειρήσεις.

Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐπέτρεψε τελευταία τὴ γενίκευσι τῆς χορησιμοποιήσεως αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου, ποὺ προορίζοταν ὡς τώρα μόνον γιὰ τοὺς ἄνδρες τῶν ἐνόπλων δυνάμεων. Τὰ ἀγγλικὰ ἐργοστάσια ἀγωνισαν κιόλας νὰ κατασκευάσουν μικροσκοπικὲς συσκευὲς γιὰ τὴ χορῆσι τοῦ τριλενίου, ποὺ θὰ τεθοῦν πολὺ σύντομα στὴ διάθεσι τοῦ κοινοῦ. Μιὰ τέτοια συσκευὴ διαρκεῖ μῆνες. Ὁ ἀσθενής, ὅταν θὰ πρόκειται νὰ τὴν χορησιμοποιήσῃ θὰ πρέπῃ μόνο — ὅπως εἴπαμε — ν' ἀσκιάζῃ στὸ ἐσωτερικό της μιὰ ἢ περισσότερες φύσιγγες μὲ τριλένιον.

Ἂς παρηγορηθοῦν λοιπὸν ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ διαφόρους πόνους ποὺ τοὺς καθιστοῦν τὴ ζωή τους μαρτύριο. Μὲ τὸ θαυματουργὸ τριλένιο στὴν τσέπη, ἑτοιμο σὲ κάθε στιγμή, θὰ εἶνε σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίζουν τὶς βασανιστικὲς νευραλγίες τους. Μεγαλύτερο καλὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ στὴν ἀνθρωπότητα.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Πανκοσμίου λήψεως
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
&
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ
ΨΥΓΕΙΑ
ΡΑΔΙΟ - ΕΛΛΑΣ
Ἱλατ. Ἀν. Θεοδώρων 7
Τηλ 20 695
(παρὰ τὴν Πλατεῖαν Κλαυθμῶνος)

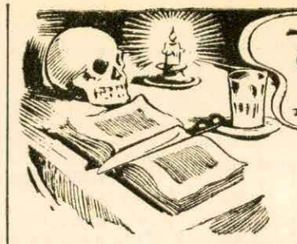

Τραγικὸ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ἐκδίκησις τῆς Μιλένας

Τὸ τουφεκίδι δὲν εἶχε σταματήσει καθόλου ὡς τὰ μεσάνυχτα. Ὁ νεκροθάφτης τοῦ χωριοῦ δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι. Καθισμένος στὸ παράθυρο τῆς καλύβας του, βλαστημοῦσε τοὺς πολεμιστάς, ποὺ εἶχαν κυριευθῆ ἀπ' τὴ λύσσα τῆς ἀλληλοεξοντώσεως καὶ δὲν ἄφιναν τὸν κόσμο νὰ κοιμηθῆ ἥσυχα.

Ὡστόσο ἡ κόρη του, ἡ Μιλένα, κοιμόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου. Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὴ συγκινήσῃ, τὴν ὡμορφη αὐτὴ καὶ σκληρόκαρδη κοπέλλα. Ἡ διαρκὴς παραμονή της ἀνάμεσα στὸν κόσμο τῶν νεκρῶν εἶχε στεγνώσει κάθε τρυφερὸ αἴσθημα μέσα στὴν καρδιά της. Τὰ χείλη της ἦσαν κατακόκκινα, τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες, μὰ ἡ καρδιά της ἦταν παγωμένη, σὰν ταφόπλακα. Σὲ ὡρισμένες στιγμές, ἡ σκληρότης κι' ἡ ἀναλγησία τῆς τρόμαζαν καὶ τὸν ἴδιο τὸν πατέρα της.

Τέλος, οἱ τουφεκιὲς σταμάτησαν. Ὁ νεκροθάφτης ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ. Μὰ σὲ λίγο τὸν ξύπνησαν δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα του καὶ φωνές:

—Ἔ, σηκωθῆτε, π' ἀνάθεμά σας!

— Ποιὸς διάβολος εἶνε τέτοια ὥρα; μούγκρισε ὁ νεκροθάφτης, μισοανοίγοντας τὸ παράθυρο.

—Ἐγώ, ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ. Σοῦ φέρνω δυὸ κάρα σκοτωμένους. Πρέπει νὰ τοὺς θάψῃς.

— Δὲν μπορῶ, τέτοια ὥρα. Εἶμαι ἄρρωστος! Θέλω νὰ ἡσυχάσω ἀπόψε. Ἄφισέ τους γι' αὔριο τὸ πρωΐ.

— Δὲν κάνει νὰ μείνουν ἄλλη τὴ νύχτα ἄταφοι! δήλωσε ὁ δήμαρχος.

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, θὰ ξυπνήσω τὴ Μιλένα. Μ' ἔχει βοηθήσει πολλὲς φορὲς ὡς τώρα στὴ δουλειά μου. Ἀρκετὰ κοιμήθηκε ἀπόψε.

Κι' ὁ νεκροθάφτης ξύπνησε μὲ δυνατὰ τραντάγματα τὴν κόρη του — μιὰ γερή, ψηλόσωμη κοπέλλα—καὶ τῆς εἶπε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἐκείνη ἄρχισε νὰ τὸν βρίζῃ γιατὶ τὴν ἀνησύχησε. Μόλις ὅμως ὁ δήμαρχος τῆς ὑποσχέθηκε μιὰ γοῦνα γιὰ τὸν κόπο της, πήδησε χαρούμενη ἀπ' τὸ κρεββάτι, ντύθηκε, πῆρε ἕνα φτυάρι κι' εἶπε στὸ δήμαρχο νὰ διατάξῃ νὰ μεταφέρουν τοὺς νεκροὺς στὸ κοιμητήριο.

★

Τώρα ἡ Μιλένα ἀνοίγει τὸ μεγάλο κοινὸ λάκκο γιὰ ὅλους. Εἶνε νύχτα. Παράξενη σιωπὴ βασιλεύει τριγύρω. Μόνο κάτι ἐλαφρὰ φτερουγίσματα ἀκούγονται στὸν ἀέρα.

ΜΠΕΡΔΕΥΟΤΑΝΕ!

— Ἂν δὲν βγάλης τὸ πουκάμισό σου, δὲν μπορῶ νὰ συνεχίσω τὸ παιχνίδι!...

ρα. Μὰ ἡ Μιλένα δὲν νοιώθει τὸν παραμικρὸ φόβο. Ἔχει συνηθίσει ἀπὸ μικρὴ σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον.

Δὲν συγκινεῖται καθόλου, κυττάζοντας τοὺς νεκρούς, τὰ ματωμένα κορμιά, ποὺ περιμένουν τὸν ἐνταφιασμό τους. Ἀπεναντίας, εἶνε χαρούμενη γιατὶ θὰ πάρη μιὰ καινούργια γοῦνα...

Μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἔσκαβε ἡ Μιλένα, τραγουδῶντας μὲ τὴ θερμὴ φωνή της τὸ «Τραγοῦδι τοῦ Νεκροθάφτη».

Τέλος, ὁ λάκκος εἶνε ἕτοιμος. Ἡ Μιλένα ἁρπάζει ἕνα - ἕνα τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς πετάει μέσα.

Ἔχει φτάσει στὸν τελευταῖο. Τὸ δεξί του πόδι εἶνε θρυμματισμένο. Καθὼς τὸν πλησιάζει, ἡ Μιλένα ἀκούει ἕνα ἀναστεναγμό. Τεντώνει τ' αὐτί της καὶ σκύβει πάνω του... Ὄχι δὲν εἶνε νεκρὸς αὐτός! Βογγάει, κουνιέται! Δὲν ἔχει πεθάνει, σὰν τοὺς ἄλλους.

«Ἴσως εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ σωθῇ» σκέπτεται ἡ Μιλένα.

Γονατίζει κοντά του καὶ τοῦ τρίβει τὸ πρόσωπο μὲ λίγο χιόνι γιὰ νὰ τὸν δροσίση. Ξαφνικά, μιὰ πνιγμένη κραυγὴ ξεφεύγει ἀπ' τὰ χείλη της:

— Ἰγκόρ!... Ἐσύ!...

— Ναί, Μιλένα, ἐγὼ εἶμαι! ἀπαντάει ὁ πληγωμένος πολεμιστὴς ποὺ συνῆρθε ἐκείνη τὴ στιγμή. Σῶσε με, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ!

Μὰ ἐκείνη κουνάει τὸ κεφάλι της, σηκώνεται καὶ προφέρει ἀργά:

— Ναί, ὁ Θεὸς σ' ἔστειλε σὲ μένα! Μὲ πρόδωσες, μὲ γέλασες, τώρα ὅμως μοῦ ἀνήκεις! Ἂν θέλης, παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ σὲ λυπηθῇ. Μὰ ἀπὸ μένα μὴν περιμένης ἔλεος!

Ἦταν ἀτάραχη, κι' αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀταραξία της τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται τρομερώτερη.

— Ξέχασες λοιπόν, Μιλένα, πόσο σ' εἶχα ἀγαπήσει ἄλλοτε;...

—"Οχι, δὲν τὸ ξέχασα.... Τὸ ξέχασες ὅμως ἐσύ! Ξέχασες τοὺς ψεύτικους ὅρκους σου! Μὲ πλάνεψες, μὲ κατέστρεψες κι' ἔπειτα βρῆκες ἄλλη φίλη... Ἄ, δὲν θὰ σὲ λυπηθῶ τώρα, ὅπως δὲν μὲ λυπήθηκες καὶ σύ, ὅταν σὲ παρακαλοῦσα γονατιστή.

— Θὰ μὲ σκοτώσης λοιπόν; ψιθύρισε ὁ τραυματίας.

— Νὰ σὲ σκοτώσω; Αὐτὴ ἡ τιμωρία θἄταν πολὺ μικρὴ γιὰ σένα, ἀγαπημένε μου... Ὄχι, θὰ ἐκτελέσω ἁπλούστατα τὴ διαταγὴ ποὺ μοῦδωσαν.

— Δηλαδή;... Θὰ μὲ θάψης ζωντανό;

—Ἐγὼ παρέλαβα μόνο νεκρούς! Καὶ πρέπει νὰ κερδίσω τίμια τὴ γοῦνα ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκε ὁ δήμαρχος!

—"Ελεος, Μιλένα!... Λυπήσου με!...

— Παρακάλεσε καλλίτερα τὸ Θεὸ νὰ λυπηθῇ τὴν ψυχή σου...

Κι' ἡ Μιλένα τὸν ἁρπάζει ἀπ' τοὺς ὤμους. Ἐκεῖνος ἀντιστέκεται, παρ' ὅλη τὴν ἐξάντλησι καὶ τὸ θρυμματισμένο πόδι του. Ἀρχίζουν νὰ παλεύουν...

Ἕνα διαβολικὸ χαμόγελο μισανοίγει τὰ χείλη τῆς Μιλένας. Σὲ μιὰ στιγμή, ἁρπάζει τὸν Ἰγκὸρ ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ τὸν σέρνει πιὸ κοντὰ στὸν ἀνοιχτὸ τάφο. Ἐξαγριωμένη ἀπ' τὴν ἀντίστασι καὶ τὶς ἱκεσίες του τὸν πετάει μέσα μὲ μεγαλείτερη δύναμι. Ἐκεῖνος ἔχει πιασθῇ μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀπ' τὸ χεῖλος τοῦ λάκκου. Ἡ Μιλένα παίρνει τὸ φτυάρι της καὶ τὸν χτυπάει στὰ δάχτυλα...

Ἀκούγεται μιὰ τελευταία τρομακτικὴ κραυγή, κι' ὁ Ἰγκὸρ πέφτει ἀνάμεσα στ' ἄλλα πτώματα, ἀνίκανος πιὰ νὰ σηκωθῇ...

Ἡ Μιλένα φτύνει στὶς φοῦχτες της, ξαναπαίρνει τὸ φτυάρι κι' ἀρχίζει νὰ ρίχνη χῶμα στὸ λάκκο. Κι' ἐνῶ ὁ τάφος γεμίζει σιγὰ - σιγά, αὐτὴ ἀποτελειώνει τὸ «Τραγοῦδι τοῦ Νεκροθάφτη»:

«Σὲ χαιρετῶ, ἀμίλητε ἐπισκέπτη!

Ἐδῶ θὰ βρῆς αἰώνια γαλήνη...»

Τὸ χῶμα ἐξακολουθεῖ ν' ἀναταράζεται. Ὑπόκωφα μουγκρητὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ μισοσκεπασμένο λάκκο. Ἡ Μιλένα ρίχνει κι' ἄλλες φτυαριές, γελῶντας ἄγρια. Τὰ νυχτοπούλια ἔχουν σωπάσει τρομαγμένα, μέσα στὰ κυπαρίσσια...

Σὲ λίγο, τὸ χῶμα δὲν σάλευε πιά. Ἡ Μιλένα ἄρχισε νὰ τὸ ποδοπατῇ μὲ λύσσα. Δὲν ἔπρεπε νὰ μείνη ἡ παραμικρὴ τρύπα, ἀπ' ὅπου νὰ μπορῇ ν' ἀναπνεύση ὁ Ἰγκόρ... ὁ ἄντρας ποὺ πρόδωσε τὴν ἀγάπη της!

Σ. ΜΑΖΟΧ

Κοπτική-Ραπτική
ΚΕΛΛΕΝ
ΠΛ. ΑΓΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ 11 • ΤΗΛ. 24-263

Ὁ πόλεμος τοῦ φιλιοῦ

Ἡ ἐκστρατεία τῆς Ἄννας - Μαρίας Κλέμμερ

Λίγα χρόνια ποὶν ἀπ' τὸν πόλεμο, οἱ Βιεννέζοι εἶχαν διαιρεθῆ σὲ δυὸ στρατόπεδα: τοὺς ὀπαδοὺς καὶ τοὺς ἀντιπάλους τοῦ φιλιοῦ. Τί εὐτυχισμένα, ἀλήθεια τὰ χρόνια ἐκεῖνα, ποὺ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τὴ διάθεσι ν' ἀπασχολοῦνται μὲ τέτοια... εὐχάριστα ζητήματα!

Ἂς ἰδοῦμε ὅμως πῶς ἄρχισε αὐτὸς ὁ εἰρηνικὸς πόλεμος.

Ἡ Ἄννα - Μαρία Κλέμμερ, μιὰ ξανθὴ κοπέλλα, ὡμορφη, ἔξυπνη, γοητευτική, ἀποφάσισε ἔξαφνα νὰ ἐπιδιώξη τὴν κατάργησι τῆς ἐρωτικῆς αὐτῆς ἐπαφῆς τῶν γειτόνων. Καὶ νὰ πῶς ἐξηγοῦσε, στὴν πρώτη της διακήρυξι, τοὺς λόγους τῆς πρωτότυπης σταυροφορίας της:

Εἶχε μιὰ παιδικὴ φίλη, τὴ γοερεύτρια Ὄλιβα Φρίντ, ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ διαγωνισμὸ τοῦ «ὡραιοτέρου στόματος τοῦ κόσμου». Ἡ Ὄλιβα βρισκόταν στὴ Ρώμη, ὅταν τῆς τηλεγράφησαν ὅτι ὁ ἀραβδωνιαστικός της εἶχε πάθει γρίππη. Γύρισε ἀμέσως στὴ Βιέννη. Κι' ὅταν βρέθηκε δίπλα στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀγαπημένου της δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ τὸν φίλησε στὰ χείλη.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ κολλήση τὴν ἀρρώστεια. Κατόπιν ἔπαθε μιὰ πνευμονικὴ ἐπιπλοκὴ καὶ πέθανε σὲ λίγες μέρες, ἐνῶ ὁ ἀραβδωνιαστικός της, ποὺ εἶνε γερὸ ὀργανισμό, ἔνιωθε καλά.

Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ ἔκαμε τὴν Ἄννα - Μαρία Κλέμμερ ἄσπονδο ἐχθρὸ τοῦ φιλιοῦ. Ἐξασφάλισε τὴν ὑποστήριξι διαφόρων ἰατρικῶν προσωπικοτήτων, συμβουλεύθηκε ἐπιστημονικὰ βιβλία κι' ἄρχισε τὸν ἀγῶνα της, μ' ἐπιμονὴ καὶ πίστι.

— Φυλαγθῆτε ἀπ' τὸ φιλί! φώναζε στὶς συγκεντρώσεις ποὺ διωργάνωνε. Εἶνε κάτι ἀφύσικο καὶ βλαβερὸ στὴν καρδιά, μὲ τὸν ἐρεθισμὸ ποὺ προκαλεῖ στὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα. Κάνει πολὺ κακὸ στὴ γόνευσι καὶ στὰ νεῦρα. Στὸ φιλὶ ὀφείλονται οἱ περισσότερες πρόωρες αὐτίδες ποὺ καταστρέφουν τὴ γυναικεία ὡμορφιά... Γιατὶ νἄμαστε κατώτεροι ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ὠκεανίας, ποὺ ἀνδιάζουν τὸ φιλὶ καὶ τρίβουν ἁπλῶς τὶς μύτες τους στὶς τουφερὲς στιγμὲς τους; Γιατὶ δὲν ἀκολουθοῦμε τὸ παράδειγμα τῶν Γιαπωνέζων, ποὺ ἀνησύχασαν τὸ φιλὶ ὡς ὅτου τοὺς τὸ δίδαξαν τὰ ὀλέθρια ἀμερικανικὰ φίλμ;

Σὲ μερικοὺς μῆνες, τὸ «κόμμα» τῆς Ἄννας - Μαρίας Κλέμμερ εἶχε ἀποχτήσει περισσοτέρους ἀπὸ 10.000 ὀπαδούς. Κάθε νέο μέλος, ἄντρας ἢ γυναῖκα, ἀνελάμβανε τὴ ὀπτὴ ὑποχρέωσι νὰ μὴ δώση ποτὲ οὔτε νὰ πάρη ποτὲ φιλιά. Στὴν παράξενη αὐτὴ ὀργάνωσι ὑπῆρχαν κοπέλλες μαλωμένες μὲ τοὺς ἀραβδωνιαστικούς τους ποὺ εὗρισκαν ἔτσι μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ «τοὺς κρατήσουν πόζα». Ἄντρες μὲ ψυχρὴ ἰδιοσυγκρασία, ποὺ εἶχαν κουρασθῆ ἀπ' τὶς τουφερότητες μιᾶς γυναίκας, πολὺ διαγυτικῆς. Ἄνθρωποι μανιακοὶ μὲ τὴν ὑγιεινή, κλπ...

Ἡ προπαγάνδα τῆς Ἄννας - Μαρίας Κλέμμερ προκάλεσε οἰκογενειακὲς σκηνές, διαζύνια, δράματα... Ὡστόσο ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀπαδῶν της μεγάλωνε συνεχῶς.

Ξαφνικὰ ὅμως ἐμφανίσθηκε μιὰ ἀντίπαλος, μιὰ ἀπολογήτρια τοῦ φιλιοῦ, ποὺ ἀνέλαβε νὰ διαλύση τὴν «ἀντι - φιλικὴ» δονάνωσι. Ἦταν μιὰ Ἀμερικανίδα, 60 ἐτῶν, πωὴν δασκάλα ἐγκατεστημένη στὴ Βιέννη.

— Τὸ φιλὶ δὲν εἶνε ἐπικίνδυνο! διακηρύξε, προφορικῶς καὶ ἐγγράφως. Κι' ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι, στὸ στάδιό μου, ἔνω φιλήσει ἑκατοντάδες μαθητὰς καὶ πωὴν μαθητάς μου, χωρὶς νὰ κολλήσω ποτὲ καμμιὰ ἀσθένεια καὶ χωρὶς νὰ προκαλέσω τὸ θάνατο κανενός. Τὸ φιλὶ ἀποτελεῖ τὴν ἀοχὴ τῆς ζωῆς! Κι' ὁποιος τὸ πολεμάει, πολεμάει τὴ Φύσι καὶ τὴ ζωὴ συγχρόνως.

Ἡ ἔντονη αὐτὴ ἐπέμβασις, μὲ τὴ συμμαχία καὶ μιᾶς μεγάλης μερίδος τῆς Βιεννέζικης νεολαίας ξανάδωσε θάρρος στοὺς ἀντιπάλους τῆς Ἄννας - Μαρίας Κλέμμερ. Οἱ ὀπαδοί της τὴν ἐγκατέλειψαν ὅλοι σιγὰ - σιγά, ἀκόμη κι' οἱ πιὸ ἀφωσιωμένοι. Τὸ ἔργον της εἶχε γκρεμισθῆ ἄδοξα... Ἄδικα προσπάθησε νὰ συγκεντρώση καινούργιους πιστούς.

Τέλος, ἀναγνώρισε κι' ἡ ἴδια τὴν ἥττα της καὶ ἀποκήρυξε ἐμπράκτως τὶς θεωρίες της. Σὲ μιὰ ἐπίσημη δηλαδὴ δεξίωσι, ποὺ ἔδωσε γιὰ τοὺς ἀραραβῶνες της, φίλησε στὸ στόμα τὸν ἀραβδωνιαστικό της! Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ κείνους ποὺ τὴν εἶχαν πολεμήσει καὶ γελοιοποιήσει περισσότερο, στὸν καιρὸ τῶν ἐπικῶν ἀγώνων της!...

ΟΘΟ

Ὅπως στὰ παραμύθια

Ἡ Βαρβάρα Σήος, ἡλικίας 31 χρόνων, ἔμενε σὲ μιὰ ἐργατικὴ πολυκατοικία στὰ κοάσπεδα τῆς Νέας Ὑόρκης. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν πολὺ ὅμορφη, κινδύνευε νὰ μείνη γεροντοκόρη. Γιατὶ ἦταν πολὺ ἐνάρετη καὶ ἀπόφευγε τὶς σχέσεις μὲ νέους. Μιὰ μέρα, μπῆκε στὸ ἀσανσὲρ ἑνὸς οὐρανοξύστου, γιὰ νὰ πάη στὸν κουρέα της. Ἕνας κύριος καθὼς πρέπει βρισκόταν μέσα σ' αὐτό. Φαίνεται ὅτι ἡ Βαρβάρα τοῦ ἔκαμε μενάλη ἐντύπωσι, γιατὶ τῆς ζήτησε ἀμέσως νὰ τοῦ δώση ἕνα ραντεβοῦ. Ἐκείνη ἀρνήθηκε. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ κύριος χτυποῦσε στὴν πόρτα της.

— Εἶμαι ὁ Οὐίντροπ Ροκφέλλερ, τῆς εἶπε. Ἔρχομαι νὰ πάρω τὰ πάντα ἀπὸ τὴ ζωή σας. Οἱ ἄνθρωποί μου εἶναν τὸν καιρὸ ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τώρα νὰ ἐρευνήσουν καὶ νὰ μὲ πληροφορήσουν. Ἤρθα, λοιπόν, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅτι θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς ἂν δεχόσαστε νὰ γίνετε γυναῖκα μου.

Ἡ Βαρβάρα δέχθηκε.

Ὁ Οὐίντροπ Ροκφέλλερ, ἡλικίας 35 ἐτῶν, εἶνε γυιὸς καὶ κληρονόμος τοῦ Τζὼν Ροκφέλλερ, τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς περίφημης δυναστείας τῶν Ἀμερικανῶν πολυεκατομμυριούχων.

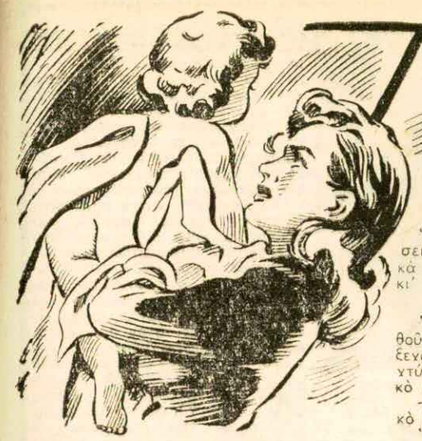

Τρυφερὲς ἱστορίες

Ὁ πόνος ποὺ ἑνώνει

Θὰ εἶναν περάσει ἀρκετὲς ὧρες ἀπὸ τότε ποὺ εἶνε πέσει σὲ βαθὺν ὕπνο στὸ ντιβάνι. Εἶχε ξημερώσει πιά. Ὁ Ἀντρέας νυστάζει ἀκόμα, ἀναστένάζει μὲ πόνο.

Τὴν προηγούμενη μέρα, τὸ βράδυ, ὅταν γύρισε σπίτι του, βρῆκε τὴ γυναῖκα του τὴν Ἄννα λυπημένη. Κι' ἀμέσως κατάλαβε πὼς αὐτὴ ἡ ἠλίθια ἱστορία μὲ τὴ μικρὴ ξανθούλα, τὴ Μαίρη, ποὺ εἶνε ἀντικαταστήσει γιὰ λίνο καιρὸ τὴ γραμματέα του, ἦταν ἡ ἀφορμὴ ὅλης αὐτῆς τῆς περιπέτειας. Ὅταν βραδιάσει τὰ θέλητρα τῆς Μαίρης ἀπλούστατα τὴν ἀπέλυσε ἀπὸ γραμματέα του καὶ φιλενάδα του. Μὰ ἡ Μαίρη τὸν ἐκδικήθηκε. Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἡ γυναῖκα του, ἔλαβε ἕνα γράμμα ποὺ, αὐτός, ὁ ἴδιος ὁ Ἀντρέας εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ γράψη στὴ φίλη του. Ἕνα γράμμα γεμάτο πάθος ἀνόητο ρωμαντικό, ποὺ τὸν ἐξέθετε. Μ' ὅλα τὰ τριάντα πέντε του χρόνια εἶχε φεσθῆ σὰ μαθητούδι. Ἡ Βλακεία του τὸν ἐξενεύριζε τώρα. Ἡ Ἄννα τὸν δέντηκε ψυχρά, τοὔδειξε τὸ γράμμα του καὶ τοὔκλεισε τὴν πόρτα της. Μάταια τὴν ἱκέτευσε νὰ τοῦ ἀνοίξη. Τότε πῆνε στὸ διάδρομο τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου βοῆκε τὸ μικρό τους ἀνοραάκι, τὸν Ἀλέκο, ἡλικίας πέντε χρόνων, ποὺ ἔπαιζε μονάχο του.

— Κανένας δὲν νοιάζεται γιὰ σένα; τὸν ρώτησε.

— Ἡ μαμὰ εἶπε πὼς ἔχει πονοκέφαλο καὶ δὲν πρέπει νὰ κάνω θόρυβο, ἀπάντησε τὸ παιδάκι.

Ὁ Ἀντρέας θέλησε ν' ἀγκαλιάση τὸ μικρό, μὰ τοῦ ξέφυγε φωνάζοντας. Τότ ὑποὸς στὴν ἐνθοότητα τῆς γυναίκας του καὶ τὴν ἀδιαφορία τοῦ γυιοῦ του, πῆνε γιὰ βοῆ τοὺς φίλους του στὸ ζυθοπωλεῖο. Ὅταν τὸ βράδυ ξανανύοισε ἀργὰ στὸ σπίτι του, κοιμήθηκε μονάνος στὸ ντιβάνι τοῦ σαλονιοῦ.

★

Τώρα ποὺ εἶνε ξημερώσει ἔπρεπε δίνως ἄλλο νὰ μιλήση μὲ τὴ γυναῖκα του.

— Ἄννα ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω τῆς εἶπε.

— Μὴ μοῦ λὲς τίποτα! φώναξε νευρικὰ ἡ γυναῖκα του. Μὴ μὲ πλησιάζεις! Σὲ μισῶ! Ὅταν παντρειτήκαμε, σοῦ νάρισα ὅλη μου τὴν ἐμπιστοσύνη κι' ὅμως τὴν καταγράστηκες! Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σ' ἐνθῶ τὴν παρουσία σου! Σὲ λίνο θὰ φύνω...

— Θὰ φύνης;... Ἐξ αἰτίας τοῦ μικροῦ;

— Ναί, ἐξ αἰτίας τοῦ παιδιοῦ! Δὲν τὸ σκέπτεσαι παρὰ ὅταν θέλης νὰ παῖξης μαζί του, ἐνῶ ἐνῶ θυσιάζομαι γι' αὐτό.

— Εἶσαι κακιά. Ἄννα, τῆς ἀπάντησε συγκρατῶντας δύσκολα τὰ νεῦρα του. Προσέξε μὴ μετανοιώσης...

— Νὰ μετανοιώσω γιὰ σένα; Ὄχι δά! Τρένα νὰ Βοῆς τὶς φιλενάδες σου! Εἶσαι ἀντάξιός τους!

— Πολὺ καλά, τῆς ἀποκοίθηκε τώρα κι' αὐτὸς μὲ θυμό. Ἐσὺ τὸ θέλησες. Μπορεῖς νὰ φύγῃς, ἂν αὐτὸ σοῦ ἀρέσει.

Ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ δύναμι κι' ἔφυγε.

Ἡ Ἄννα, ποὺ ὁ θυμὸς τῆς εἶνε περάσει, κάθησε στὸ ντιβάνι, τρέμοντας. Ξαφνικὰ ἔπιασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ νέοια της κι' ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

★

Ὁ Ἀντρέας, στὸ γραφεῖο του, προσπαθοῦσε μὲ τὴν καθημερινὴ δουλειά του νὰ ξεχάση τὶς ἀνησυχίες του. Τὸ τηλέφωνο ντύπησε. Ἡ γραμματεὺς πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ εἶπε ἔπειτα στὸν Ἀντρέα.

— Σᾶς ζητοῦν, κύριε, ἀπ' τὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο. Εἶνε ἐπείγον.

Ὁ Ἀντρέας ἔπιασε τὸ τηλέφωνο:

— Ἐμπρός... Ὁ κ. Ἀντρέας:

— Ὁ ἴδιος. ἀπάντησε.

— Κύριε, εἶμαι ἐδῶ ἐσωτερικὸς γιατρός. Μὴν τρομάξετε πολύ. Μᾶς ἔφεραν τὸ ἀνοσάκι σας ποὺ τὸ ντύπησε ἐν' αὐτοκίνητο. Ἡ κυρία σας εἶνε κοντά του. Ἡ παρουσία σας εἶνε ἀναγκαία, γιατὶ ἡ κατάστασις τοῦ μικροῦ εἶνε σοβαρά. Λοιπόν. ἔογεσθε:

— Μάλιστα. κύριε. ἀπάντησε κατάλωμος. Ἔρχομαι.

Ἔπειτα εἶπε στὴ γραμματέα του μὲ πνιγμένη φωνή:

— Ὁ γυιός μου.. Ὢ, τί φρίκη!...

Σὲ λίνο βρισκόταν στὸ δρόμο δδηνῶντας μόνος του τὸ αὐτοκίνητό του. Ὅλη του ἡ ὕπαρξι ἦταν τώρα κοντὰ στὸν Ἀλέκο.

ΜΙΑ ΑΓΕΛΑΔΑ ΣΤΑ... ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν προσφάτων πλημμυρῶν στὴν περιοχὴ τοῦ Μετς μιὰ ἀγελάδα ἀνέβηκε στὴ στέγη ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ ἀπόμεινε ἐκεῖ καὶ ὅταν ἀποσύρθηκαν τὰ νερά. Οἱ χωρικοὶ σπάζουν τώρα τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ βροῦν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὴν κατεβάσουν. Γιατὶ ὅπως καταλαβαίνετε, δὲν εἶναι διόλου εὔκολο!

Κοντὰ στὸ παιδί του. Τὸ φανταζόταν πολτοποιημένο, νεκρό!

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε στὸ νοσοκομεῖο καὶ μπῆκε σ' ἕνα θάλαμο. Εἶδε ἐκεῖ στὸ κρεββάτι τὸ παιδί του, μὲ τὸ κεφάλι του σ' ἐπιδέσμους, τὸ πρόσωπο πελιδνό, τὰ μάτια κλειστὰ λίνο αἷμα στὸ στόμα... Θεέ μου! ὅλα λοιπὸν εἶναν τελειώσει: Γύρισε στὴ νοσοκόμο. Ἐκείνη ψιθύρισε σιγά:

— Μὴν ταράζεσθε, κύριε. νιὰ τὸ συμφέρον τοῦ παιδιοῦ...

Ἡ Ἄννα καθόταν κοντὰ στὸ κρεββάτι. Ἔοριξε ἕνα βλέμμα ἁπλανὲς στὸν ἄντρα της.

— Πῶς συνέβη; τὴ ρώτησε σιγά.

— Νά... μόλις Βγήκαμε ἀπ' τὸ σπίτι... εἶδε στὸ πεζοδρόμιο τὴ Λιζούλα. τὸ μικρὸ του φιλενάδα. ποὺ τόσο τὴν ἀγαπάει... Τότε, δίγως νὰ προφτάσω νὰ τὸ κρατήσω, ἔτρεξε νὰ πάη νὰ τὴ συναντήση... Ἕνα αὐτοκίνητο ἐρχόταν... Ὁ σωφὲρ ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ μὴν τὸ ντυπήση... Τὸ ἔτρεξε τὸ ντύπησε καὶ τὸ πέταξε στὸ πεζοδρόμιο. Τραυματίστηκε στὸ κεφάλι... Ὁ γιατρὸς λέει πὼς ἔνει κάταγμα τοῦ κρανίου.

Αὐθόρμητα ὁ Ἀντρέας ἀγκάλιασε τὴν Ἄννα. Ὁ κοινὸς πόνος τοὺς ἔκανε νὰ νοιώθουν τοὺς δεσμοὺς ποὺ τοὺς ἔδεναν. Ἡ Ἄννα τσακισμένη, ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀντρός της κλαίγοντας. Τώρα ἦταν μακρυὰ ἡ γυναῖκα ποὺ νιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς εἶχε χωρίσει.

Σὲ λίνο ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ γιατρὸς ἔγνεψε στὸν Ἀντρέα νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ γραφεῖο του.

— Φυσικά. κύριε. τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. δὲν εἶπαμε στὴ γυναῖκα σας πόσο ἡ περίπτωσι τοῦ μικροῦ εἶνε ἐπικίνδυνη. Τὸ κρανίο ὑπέστη πολλὰ κατάγματα. ὄχι ἕνα. Σὲ λίγο θὰ ἐγγειοήσουμε τὸ παιδί. Θὰ κάνω βέβαια ὅ,τι μπορῶ. Μὰ εἶστε ἄντρας καὶ πρέπει νὰ σᾶς προειδοποιήσω νιὰ κάθε συνέπεια.

Ὁ μικρὸς μεταφέρθηκε στὸ γειρουργεῖο. Καθισμένοι κοντὰ - κοντά, στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς ἡ Ἄννα κι' ὁ Ἀντρέας, σχεδὸν ἀγκαλιασμένοι, πάλευαν μὲ ἀγωνία...

★

Λίνες βδομάδες ἀργότερα. Ἕνα προσωπάκι χαμογελοῦσε μπροστὰ στὰ λουλούδια, στὰ παιχνίδια, στὰ γλυκά, ποὺ ὁ πατέρας εἶνε ἀκοπτόρεστ πάνω στὸ μικρὸ λευκὸ κρεββάτι. Ἡ μητέρα χαμογελοῦσε κι' αὐτή. Καθισμένη κοντὰ στὸν Ἀντρέα. ἡ Ἄννα κύτταζε μὲ ἀγάπη τὸν ἄντρα της. Τὸ Βλέμμα της τὸν εὐγαριστοῦσε, γιατὶ εἶνε Βοῆ σ' αὐτόν, στὶς φοικτὲς μέρες ποὺ εἶναν περάσει, καταφύγιο, παηγοριά, ἐλπίδα. Ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε μὲ τουφεσότητα.

— Ἀγαπημένη μου Ἄννα, τῆς εἶπε, πόσο τὸ περιποιήθηκες τὸ παιδί μας!... Μοῦ τὸδωσες δυὸ φορές: μιὰ ποὺ τὸ ἔφερες στὸν κόσμο καὶ μιὰ ποὺ τοῦ ξανάδωσες τὴ ζωή. Πόσες νύχτες δὲν κοιμήθηκες!

— Δὲν θυμᾶμαι πιά. Δὲν ἔξερω. Ἕνα ἔξερω μονάχα πὼς μὲ Βοήθησες καὶ σύ.

Ἐκείνος κατάλαβε πὼς τὸν εἶνε πιὰ συγχωρήσει καὶ τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί:

— Δὲν εἶμαι ἄξιός σου!

Δὲν τοῦ ἀπάντησε μὰ σφίγγοντας τον πάνω της, τὸν φίλησε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς της. Γελαστὴ κατόπιν, κρατῶντας τὸν ἀπ' τὸ μπράτσο πλησίασε στὸ κρεββάτι τοῦ παιδιοῦ.

— Τί ὡραῖα παιχνίδια, γρυσό μου! τοῦ εἶπε... Γιὰ πές μου, τώρα ποιὸν ἀγαπᾶς πιὸ πολύ, τὸν μπαμπὰ ἢ τὴ μαμά;

Τότε μὲ τὰ μικρά του γεράκια ὁ Ἀλέκος τοὺς ἀγκάλιασε καὶ τοὺς δυὸ καὶ εἶπε:

— Τὸ ἴδιο σᾶς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δυό!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Τὰ νύχια εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς ὑγείας σας

Στὶς μεγάλες κλινικὲς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς δὲν παραλείπουν ποτὲ νὰ ἐξετάσουν τὰ νύχια τοῦ ἀσθενοῦς, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συνταιριάσουν μιὰ γενικὴ ἰδέα γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ του καὶ τὴ λειτουργία τῶν διαφόρων ὀργάνων του.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ προσδιορίσουν μὲ ἀκρίβεια γιὰ ποιό λόγο τὰ νύχια μας ἀντικατοπτρίζουν μὲ κάποιον τρόπο τὴν ὑγεία μας καὶ γιατὶ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς παθήσεων ἐπηρεάζει τὸ νῶμα, τὴ σύστασί των, τὸ σχῆμα των ἢ ἀκόμη προκαλεῖ τὴν ἐμφάνισι διαφόρων χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων (στίγματα, αὐλακες, ραβδώσεις κτλ.) πάνω σ' αὐτά.

Ὡρισμένες παρατηρήσεις, ὅμως, ἐπέτρεψαν τὴν συσχέτισι αὐτῶν τῶν γνωρισμάτων μὲ ἀντίστοιχες ἀσθένειες, σὲ τρόπο, ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὰ νύχια μας μᾶς δίδουν σὲ κάθε στιγμὴ μιὰ πιστὴ εἰκόνα τῆς νεγικῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας μας.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, οἱ ψυχολόγοι καὶ οἱ ψυχίατροι ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ σχῆμα, ἡ μορφὴ τοῦ νῶμα κτλ. τῶν νυχιῶν μας ἔχει σχέσι μὲ τὴν ψυχοσύνθεσί μας καὶ φανερώνει ὡρισμένες διανοητικὲς ἢ ψυχικὲς μας ἰδιότητες.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε ποιὰ εἶνε ἡ γλῶσσα ποὺ ἔχουν τὰ νύχια.

Τὰ νύχια σὲ σχῆμα ἀμυγδάλου (ἀριθ. 1) φανερώνουν λυμφατικὴ ἰδιοσυγκρασία καὶ προδιάθεσι στὶς ἀσθένειες τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος ἢ τοῦ στομάχου. Τὰ βλέπει κανεὶς συνήθως στοὺς ἀνθρώπους μὲ μετρία εὐφυΐα ποὺ εἶνε κατὰ κανόνα ὀκνηροὶ καὶ νωθροὶ στὶς ἐκδηλώσεις των. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐξ ἄλλου, συγκινοῦνται πολὺ εὔκολα, εἶνε ἐπιρρεπεῖς στὴ μελαγχολία καὶ ἐξαιρετικὰ εὐερέθιστοι.

Τὰ νύχια ποὺ ἔχουν τετράγωνο σχῆμα (ἀριθ. 2) φανερώνουν καλὴ ὑγεία, εὐκινησία καὶ δυναμισμό. Συνήθως, οἱ ἄνθρωποι μὲ τέτοια νύχια, εἶνε πολὺ τολμηροὶ καὶ ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ ξεχωρίζουν ἀμέσως τὴν πρακτικὴ πλευρὰ τῶν πραγμάτων. Σπανιώτατα εἶνε ἰδεαλισταί. Ὁ αἰσθηματισμὸς εἶνε συνέδον ἄγνωστος σ' αὐτούς.

Τὸ πολὺ στενὸ καὶ μακρουλὸ νύχι (ἀριθ. 3) δείχνει προδιάθεσι στὶς πνευμονικὲς παθήσεις. Πολλοὶ φυματικοὶ ἔχουν παρόμοια νύχια. Ἡ πρόγνωσις εἶνε πολὺ χειρότερη ὅταν τὰ νύχια αὐτὰ ἔχουν στὴ ρίζα νῶμα βιολετὶ ἢ μαυριδερό. Τὰ ἄτομα μὲ παρόμοια νύχια ἔχουν μυστικοπαθῆ διάθεσι. Οἱ γυναῖκες εἶνε κάποτε πολὺ καλὰ μέντιουμ.

Τὰ πλατειὰ καὶ κοντὰ νύχια (ἀριθ. 4) δείχνουν προδιάθεσι στὶς ἀσθένειες τοῦ ἐντεριακοῦ σωλήνος. Ἀπὸ ἀπόψεως χαρακτῆρος, δὲν εἶνε πολὺ ἀξιοσύστατα. Γιατὶ φανερώνουν ἀστάθεια καὶ ὑποκριτικὴ διάθεσι.

Τὰ τριγωνικὰ νύχια (ἀριθ. 5) ὅταν μάλιστα ἔχουν ἕνα ἐλαφρὸ ρόζ νῶμα, δείχνουν καλλιτεχνικὴ προδιάθεσι καὶ ὑπεροχὴ τῆς φαντασίας ἀπέναντι τοῦ λογικοῦ. Τὰ τριγωνικὰ νύχια ποὺ εἶνε κόκκινα χαρακτηρίζουν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πάσχουν ἀπὸ μιὰ ἀθεράπευτη μυθομανία. Ἀπαντῶνται ἐπίσης σὲ ἀνθρώπους ποὺ ὀφείλουν πρὸς τὴν ἀσωτεία καὶ τὴ σπατάλη.

Ὅταν εἶνε πολὺ μακρουλὰ καὶ προεχωροῦν σὲ μεγάλο βάθος μέσα στὶς σάρκες (ἀριθ. 6) δείχνουν ὑπερευαισθησία καὶ πνεῦμα ἀνήσυχο ποὺ βασανίζεται ἀπὸ ἀλληλοσυγκρουόμενες σκέψεις, χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀκολουθήσῃ μιὰ ὡρισμένη κατεύθυνσι.

Ἕνα κοντό, γωνιὸς μηνίσκο καὶ κακοφτιαγμένο νύχι (ἀριθ. 7) δείχνει νοσηρὴ νευρικότητα καὶ προδιάθεσι σὲ πνευμονικὲς καὶ στομαχικὲς ἀσθένειες. Ὁ χαρακτὴρ εἶνε ἄστατος. Ὁ αὐθορμητισμὸς κυριαρχεῖ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀτόμου.

Τὸ πολὺ στενὸ στὴ ρίζα νύχι, σὲ σχῆμα σουβλοῦ (ἀριθ. 8) χαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶνε ἔρμαια τῶν παθῶν τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε συνήθως ὑστερικοὶ καὶ παρουσιάζουν διάφορες σεξουαλικὲς μανίες καὶ διαστροφές. Οἱ μανίες αὐτὲς εἶνε πιὸ ἔντονες, ὅταν τὰ δάχτυλα εἶνε κακοφτιαγμένα.

Τὸ ὁλοστρόγγυλο νύχι, ποὺ μοιάζει σὰν πλάκα ὡρολογίου (ἀριθμ. 9) δείχνει ἀδυναμία τῶν πνευμόνων ἢ τῶν ὀστῶν, λυμφατικὴ ἰδιοσυγκρασία καὶ μεγάλη νευρικότητα. Εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶνε ἀνίκανοι νὰ ποσβάλουν καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ἀντίστασι, φυσικὴ ἢ ἠθική.

Τὸ νύχι ποὺ ἔχει σχῆμα ἀκανόνιστου ἰσθογωνίου (ἀριθ. 10) φανερώνει ἀσθενῆ θέλησι καὶ ἐλλειψι πρακτικοῦ πνεύματος. Ὅταν αὐλακώνεται ἀπὸ καθέτους αὐλακες δείχνει προδιάθεσι στὶς ἀσθένειες τοῦ ἐντεριακοῦ σωλήνος.

Τὸ τραπεζοειδὲς νύχι (ἀριθ. 11) δείχνει κατακτητικὴ διάθεσι. Εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν διστάζουν στὴν ἐκλογὴ τῶν μέσων καὶ ποὺ θυσιάζουν τὰ πάντα γιὰ νὰ φτάσουν στὸ σκοπό τους.

Ἂν ἡ μεγάλη βάσις τοῦ τραπεζιοῦ βρίσκεται ὄχι στὴ ρίζα ἀλλὰ πρὸς τὰ ἔξω (ἀριθ. 12), τὸ ἄτομο ἔχει ἰσχυρὴ θέλησι καὶ εἶνε πρόθυμο νὰ θυσιασθῇ γιὰ τὴν ἐπικράτησι μιᾶς ἰδέας, ἑνὸς δόγματος κτλ. Πολλοὶ ἡρωϊκοὶ ἱεραπόστολοι ἔχουν παρόμοια νύχια.

Τὸ νῶμα ἔχει ἐπίσης μεγάλη σημασία.

Τὰ κίτρινα νύχια φανερώνουν διαταραχὲς τοῦ ἥπατος. Τὰ κίτρινο - κόκκινα διαταραχὲς τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος. Τὸ γκρίζο νῶμα τέλος φανερώνει μιὰ γενικὴ καχεξία ποὺ εἶνε ἀποτέλεσμα πιθανὸν μιᾶς καθολικῆς δηλητηριάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ὁ λαός, ἐξ ἄλλου, ἔχει προσέξει πρὸ πολλοῦ τὴ σχέσι ποὺ ἔχουν τὰ νύχια μὲ τὴν ὑγιεινὴ μας κατάστασι. Νύχια ποὺ σπάζουν εὔκολα, παραδείγματος χάριν, δὲν φανερώνουν καλὴ κατάστασι τῆς ὑγείας μας.

Ὅταν δηλαδὴ τὰ νύχια ἑνὸς ἀτόμου παύουν νὰ εἶνε γερὰ καὶ νὰ ἔχουν τὴ συνηθισμένη τους ἐλαστικότητα, εἶνε σημεῖον ἀσφαλέστατο καὶ μὴ ἐπιδεχόμενο καμμιὰ ἀμφισβήτησι ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ στερεῖται κάποια ἀπαραίτητη βιταμίνη.

Προσέχετε λοιπὸν τὰ νύχια σας. Μιλοῦν κι' αὐτὰ ἀρκετὰ σαφῶς γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας σας, σᾶς προειδοποιοῦν ἐγκαίρως γιὰ νὰ τρέξετε στὸ γιατρό σας καὶ νὰ προλάβετε τὸ κακὸ ποὺ σᾶς ἀπειλεῖ.

«Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα», λέει τὸ ρητό. Ἐκ τῶν ὀνύχων τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας σας, σᾶς λέμε ἐμεῖς.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι δύσκολο ἐξ ἄλλου, δεδομένου ὅτι ἔχετε πάντοτε ἐμπρός σας τοὺς μάρτυρας αὐτοὺς τῆς ὑγιεινῆς σας κατασκέυης. Μὲ μιὰ ματιὰ θὰ κατατοπίζεσθε ἀμέσως.

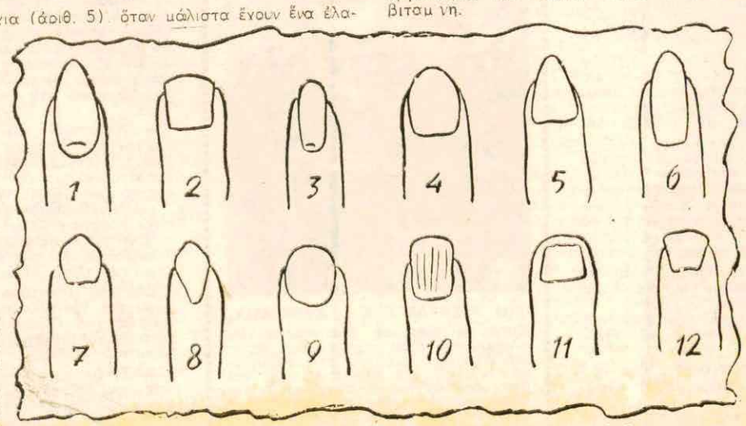

Δώδεκα σχήματα νυχιῶν ποὺ ἀναφέρονται στὸ παρὰ πάνω ἄρθρο.

Τὶ σημασία ἔχει τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα των κτλ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ των παραχαρακτῶν

Πῶς κατασκευάζονται τὰ κίβδηλα χαρτονομίσματα

Ἕνα ἀπ' τὰ καθήκοντα τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν εἶνε τὸ κυνήγι των παραχαρακτῶν. Μὲ τὴ συστηματοποίησι δὲ τοῦ κυνηγιοῦ αὐτοῦ, κατεβήκαν στὸ ἕνα δέκατον οἱ ζημίες ποὺ ὑφίστανται τὸ ἀμερικανικὸ κοινὸν ἀπ' τὴν κυκλοφορία πλαστῶν χαρτονομισμάτων.

Ἡ πρωτοτυπώτερη ἴσως φάσις τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν παραχαρακτῶν ἦσαν τὰ μαθήματα ποὺ διωργάνωσαν εἰδικοὶ πράκτορες τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας σὲ σχολεῖα, κολλέγια καὶ ἀνώτερες σχολὲς τῶν μεγάλων ἀμερικανικῶν πόλεων, συνοδευόμενα ἀπὸ ἐπίδειξι πλαστῶν χαρτονομισμάτων καὶ διανομὴν εἰδικῶν εἰκονογραφημένων φυλλαδίων στοὺς μαθητάς. Ἐπίσης παρεχθήκε ἔμπρὸς σὲ 2.000.000 σπουδαστὲς ἕνα φίλμ ποὺ ἀποκάλυπτε ὅλες τὶς μεθόδους καὶ τὰ «κόλπα» τῶν παραχαρακτῶν.

Ἐξ ἄλλου, ἔχουν τεθῇ σὲ κυκλοφορία στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες 10.000.000 κουτιὰ σπίρτων, πάνω στὰ ὁποῖα εἶνε τυπωμένες προτροπὲς πρὸς τὸ κοινὸν νὰ προσέχῃ τὰ χαρτονομίσματα ποὺ του δίνουν.

Πράγματι, τὰ περισσότερα πλαστὰ χαρτονομίσματα παρουσιάζουν τέσσες διαφορὲς ἀπ' τὰ γνήσια, ὥστε θὰ μποροῦσε νὰ τ' ἀναγνωρίσῃ κανεὶς μὲ λίγη προσοχή. Οἱ ταμίαι τῶν Τραπεζῶν τὰ διακρίνουν μὲ τὸ μάτι. Ἀλλὰ ὁ πολὺς κόσμος ἔχει συνηθίσει νὰ μὴν προσέχῃ τὰ χαρτονομίσματα, προπάντων ὅταν εἶναι μικρῆς ἀξίας. Αὐτὸ ἀποδείχθηκε κ' ἀπ' τὶς ἀπαντήσεις ποὺ ἔδωσαν οἱ σπουδασταὶ ἑνὸς κολλεγίου, ὅταν ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας τοὺς ρώτησε ἐάφνικὰ «τί χρῶμα ἔχει τὸ χαρτονόμισμα τοῦ 1 δολλαρίου». Ὅλοι σχεδὸν ἀπάντησαν «πράσινο» ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ἄσπρο καὶ μαῦρο στὴ μιὰ ὄψι του καὶ πράσινο μόνο σ' ἕνα τμῆμα τῆς ἄλλης. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἄγνοια κι' ἡ ἀδιαφορία διευκολύνει τὸ ἔργον τῶν παραχαρακτῶν.

Πολλὲς φορὲς ἡ παραπλάνησις εἶνε χονδροειδεστάτη—κι' ὅμως τὴν πιστεύει πολὺς κόσμος. Οἱ παραχαράκτες ξύνουν π. χ. τοὺς ἀριθμοὺς στὶς γωνίες τῶν χαρτονομισμάτων καὶ γράφουν ἀπὸ πάνω μεγαλείτερους, μὲ κατάλληλο χρωματιστὸ μελάνι! Ἡ κοβουν μπδενικὰ ἀπὸ ψεύτικα χαρτονομίσματα—ρεκλάμες καὶ τὰ κολλοῦν δίπλα στοὺς ἀριθμούς, γιὰ νὰ τοὺς μεγαλώσουν. Ἡ χωρὶς ἐπιδεξιὰ σὲ δυὸ φύλλα ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 10 ἢ 20 δολλαρίων, κολλοῦν τὸ κάθε φύλο πάνω σ' ἕνα ἀντίστοιχο ἀλλὰ ἀπὸ χαρτονόμισμα τοῦ ἑνὸς δολλαρίου καὶ κατορθώνουν νὰ περάσουν αὐτὰ τὰ δυὸ ὡς χαρτονομίσματα τῶν 10 ἢ 20 δολλαρίων.

«Συνηθίστε νὰ κυττάζετε καλὰ τὰ χαρτονομίσματα ποὺ σᾶς δίνουν—συνιστοῦν οἱ πράκτορες τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας. Αὐτὸ καὶ μόνον ἀρκεῖ συχνὰ γιὰ νὰ φοβίσῃ καὶ ν' ἀποθαρρύνῃ τοὺς παραχαράκτες».

Ὁ πολὺς κόσμος θεωρεῖ πιὸ ὄπτα τὰ ὁλοκαίνουργα χαρτονομίσματα. Ἀπεναντίας ὅμως, χρειάζονται περισσότερη προσοχὴ ἐκεῖνα ποὺ φαίνονται ὅτι ἔχουν περάσει ἀπὸ δεκάδες χέρια. Οἱ παραχαράκται τὰ κιτρινίζουν τεχνητά, βουτῶντας τα σὲ ἀδύνατο καφὲ ἢ τσάϊ, εἴτε θάβοντάς τα ἐπὶ μιὰ μέρα σὲ ὑγρὸ χῶμα. Ἄλλη μέθοδός τους εἶναι νὰ τὰ ἀλείφουν μὲ κολλητικὴ οὐσία κι' ἔπειτα νὰ τὰ καθαρίζουν, ἔτσι ὥστε νὰ μένῃ τὸ χαρτὶ ἐμποτισμένο μὲ κρέμα καὶ νὰ φαίνεται μαλακὸ καὶ παλιό.

Ἕνα κατάστημα τοῦ Ἰλλινοὶς εἶχε τυπώσει ψεύτικα χαρτονομίσματα γιὰ ρεκλάμες, ποὺ δὲν ἐμοιάζαν καθόλου μὲ γνήσια. Κι' ὅμως κάποιος ἀπατεὼν κιτρίνισε καὶ λέρωσε κάμποσα ἀπ' αὐτὰ καὶ κατάφερε νὰ περάσῃ τέσσερα πρὶν ἀνακαλυφθῇ.

Συνήθως, ἡ κατασκευὴ πλαστῶν χαρτονομισμάτων γίνεται ἀπὸ ὠργανωμένες συμμορίες μεγάλης ὀλκῆς, γιατὶ ἀπαιτεῖ μηχανήματα φωτοτυπίας καὶ ἐκτυπώσεως καὶ τέλειες φωτογραφικὲς μηχανές, ποὺ στοιχίζουν χιλιάδες δολλάρια. Σ' ἕνα τέτοιο μυστικὸ ἐργαστήριο βρέθηκαν 20.000 γνήσια χαρτονομίσματα τοῦ 1 δολλαρίου. Οἱ παραχαράκται εἶχαν σβύσει τὸν ἀριθμὸ 1 καὶ σκόπευαν νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν μὲ τὸν ἀριθμὸ εἴκοσι.

Οἱ κατασκευασταὶ τῶν πλαστῶν χαρτονομισμάτων δὲν τὰ βάζουν συνήθως σὲ κυκλοφορία οἱ ἴδιοι. Ἀναθέτουν σὲ ἄλλους τὴ δουλειὰ αὐτή, ποὺ εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη. Συχνὰ βρίσκουν ἕνα μαθητὴ τοῦ σχολείου, τοῦ δίνουν ἕνα πλαστὸ χαρτονόμισμα καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς πάρῃ τσιγάρα ἀπ' τὸ περίπτερο. Στὴν ἐπιστροφή του, τοῦ φανερώνουν ὅτι ἦταν πλαστὸ τὸ χαρτονόμισμα καὶ τοῦ προτείνουν νὰ κάνῃ συστηματικὰ αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἐκεῖνος δέχεται, ἐπιπόλαιος κι' ἀπερίσκεπτος. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ συλληφθῇ, ἀφοῦ διαθέσῃ κατὰ μέσον ὅρον 4 πλαστὰ χαρτονομίσματα.

Ὡστόσο, ὅσοι ἔχουν ἐξασκηθῇ, κατορθώνουν νὰ θέσουν σὲ κυκλοφορία ἀρκετὲς ἑκατοντάδες δολλάρια μέσα σὲ λίγες ὧρες. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον «ξεγάζονται» τὸ ἀπόγευμα ἢ τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου, ὅταν οἱ τραπεζες εἶνε κλειστὲς κι' οἱ ὑπάλληλοι τῶν καταστημάτων εἶνε κουρασμένοι κι' ἀνυποψιάστοι πότε θὰ σχολάσουν, ἑπομένως δὲν δίνουν μεγάλη προσοχή. Διαλέγουν δὲ προπάντων καταστήματα μὲ ἄδυνατο φωτισμό.

Τριακόσιοι πράκτορες τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας ἔχουν ἐπιδοθῇ στὸ κυνήγι τῶν παραχαρακτῶν. Οἱ ἴδιοι ἀνακαλύπτουν καὶ συλλαμβάνουν ἐκεῖνοι ποὺ φτιάνουν πλαστὰ γραμματόσημα ἢ ἐπιταγές.

Τὰ ὠφέλιμα μαθήματα

Ὑπάρχει στὴ Φιλαδέλφεια μιὰ Διεθνὴς Σχολὴ δι' ἀλληλογραφίας. Ὁ διευθυντὴς της λοιπὸν ἔλαβε τελευταίως ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποιον κατάδικο τῶν ὁμοσπονδιακῶν φυλακῶν τῆς Ἀτλάντα ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Ἀξιότιμε κύριε. Μόλις ἀποκτήσω τὴν ἐλευθερία μου θὰ σπεύσω νὰ ἐπαναλάβω τὰς σπουδάς ποὺ διέκοψα διὰ λόγους ἀνωτέρας βίας. Κατὰ τὴ δίκη μου τὰ «ἔργα» μου προσκομισθήκαν στὸ δικαστήριο καὶ ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι δικασταί, ἔνορκοι καὶ δικηγόροι συμφώνησαν ὅτι ἦσαν οἱ ὡραιότερες ἀπομιμήσεις γνησίων νομισμάτων ποὺ εἶχαν ἰδεῖ ποτέ. Ἡ τόση ἐπιτυχία μου ὀφείλεται στὰ μαθήματα ποὺ ἔπιασα δι' ἀλληλογραφίας ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν σχολήν σας γιὰ τὸ χύσιμο μετάλλων. Ὀφείλω λοιπὸν νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐχή μου νὰ ἐπωφεληθῇ ὅλος ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ τόσο ὠφέλιμα μαθήματά σας».

ΣΕ 15 ΜΕΡΕΣ
ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΝΑ ΚΟΒΕΤΕ
ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΤΖΩΝ
Ἀκαδημίας 86 — Τηλ. 34-338
Παράρτημα Ἡράκλειον Κρήτης
Πλατεῖα Στράτα

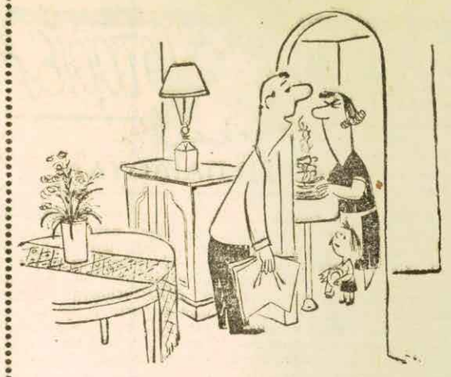

—Τί παραπονιέσαι, βρὲ γυναῖκα; Σοῦ ἔδωσα τὴ μικρὴ νὰ σὲ βοηθήσῃ!...

—Ζωγράφισέ μου ἕνα χοιρινὸ μπούτι... Γιατὶ εἶνε τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ μπορῶ ν' ἀνεχθῶ ἐπάνω στὸ ἀτομάκι μου!...

Ὁ κ α θ η γ η τ ή ς: Ἐμπρός... Νὰ ρίξουμε κλῆρο νὰ νῆ ὁποῖος ποιὸς θὰ εἶνε ὁ τυχερὸς ποὺ θὰ κόψῃ τὸ πόδι!...

Ἔτρεχε πολύ!...

Η ΑΜΟΙΡΗ ΠΑΙΔΟΥΛΑ

Η Φατμέ, το ωραίο κορίτσι των δεκαέξη χρόνων, με το λυγερό και φειδίσιο μελαψό κορμί έπεφτε κοντά μου, χαρούμενα, μόλις με είδε να πλησιάζω στην καλύβα της.

— Πέρασε στο φτωχικό μου, κύριέ μου, μου είπε γαμογελώντας.

— Οι γονείς σου είνε μέσα;

—"Οχι, μα θα σε περιποιηθώ, ένώ.

Προτίμησα να μή μπώ στην καλύβα "Επρεπε να σεβαστώ την τιμή της νεαρής κι' απονήρευτης φίλης μου, που προστά στα μάτια των άνομούλων της, της αφοικανικής φυλής. Συνδεόμουνα μαζί της με άγνη φιλία, εκεί στο Έρημο, αυτό μέρος, γιατί είχα εκτιμήσει την άθώα της ψυχή. "Ηξερα πώς ήταν αρραβωνιασμένη με το Νουρεντίν, ένα μελαψό παλληκάρι, γυιό του φυλάρχου αυτής της περιοχής. Έτσι εσπλώθηκα κάτω απ' τη σκιά μιάς χουρμαδιάς.

Η Φατμέ ήρθε σε λίγο και μου έφερε ένα κομμάτι ψωμί και ινδικά καρύδια. "Επειτα πλάγιασε κοντά μου. Την κύτταξα γαμογελώντας, θαυμάζοντας το αρμονικό και σφιχτοδεμένο μισόγυμνο κορμί της.

— Λοιπόν, τη ρώτησα, πότε με το καλό θα παντρευτής;

— Αύριο, κύριέ μου, απάντησε χαρούμενα και τα μάτια της έλαμψαν. Ο Νουρεντίν βιάζεται να με κάνη γυναίκα του. Θάρθη την ώρα που θα κοιμηθή ο ήλιος πίσω απ' το βουνό!

— Τον αγαπάς το Νουρεντίν μικρούλα μου Φατμέ;

— Ναί. Μού κάνει ένα σωρό δώρα. Προηθές μού στειλε πέντε τομάρια από πάνθηρες, που τους σκότωσε ο ίδιος στο κυνήγι. Αύριο θα παντρευτούμε και θα φύγουμε από δώ. Θα πάμε σ' άλλη περιοχή. Πάντα όμως θα σάς θυμάμαι, κύριέ μου. Είσαστε τόσο καλός, τόσο ευγενικός μαζί μου.

Χαμογέλασα και την κύτταξα τρυφερά. "Ενοιωθα μιά παράξενη στοργή νι' αυτό το κορίτσι και μού φαίνεται πώς ήμουν λίγο ερωτευμένος μαζί της. "Αν ήθελα θά μπορούσα να την κάνω φιλενάδα μου, μα δέν ξέρω γιατί η αφέλειά της με αφωπλίζε και τη σεβόμουνα.

— Θέλεις να σού ραρίσω κάτι, της είπα, γιά το γάμο σου;

—"Ω! κύριε!

"Εβγαλα απ' την τσέπη μου ένα κολλιέ με πολύχρωμες χάντρες και το πέρασα στο λαιμό της.

— Νά στο χαρίζω γιά να με θυμάσαι... της είπα.

Η Φατμέ μ' ευχαρίστησε συγκινημένη και γιά να μού δείξη την ευγνωμοσύνη της μού φίλησε τα χέρια. Της χάϊδεψα απαλά τα εβένινα μαλλιά της και τοάβηξα γιά τη σκηνή μου. Δέν είνα ποογωοήσει λίγα βήματα, όταν ξαφνικά άκουσα μιά σπαραχτική κραυγή. Είδα τότε τη μικρή μου Φατμέ να σφίγνη τα χέρια της στο στήθος της και να κυττάζη έντρομη μιά ζαίνα που στοιφονύριζε ύπουλα πίσω απ' το βουνό!

Χαμογέλασα και την κύτταξα τουφεκά. "Ενοιωθα μιά παράξενη στοργή νι' αυτό το κορίτσι και μού φαίνεται πώς ήμουν λίγο ερωτευμένος μαζί της. "Αν ήθελα θά μποούσα να την κάνω φιλενάδα μου, μά δέν ξέρω γιατί η αφέλειά της με αφωπλίζε και τη σεβόμουνα.

— Θέλεις να σού χαρίσω κάτι, της είπα, γιά το γάμο σου:

—"Ω! κύριε!

"Εβγαλα απ' την τσέπη μου ένα κολλιέ με πολύχρωμες χάντρες και το πέρασα στο λαιμό της.

— Νά στο χαρίζω γιά να με θυμάσαι... της είπα.

Η Φατμέ μ' ευχαοίστησε συγκινημένη και γιά να μού δείξη την ευγνωμοσύνη της μού φίλησε τα χέρια. Της χάϊδεψα απαλά τα εβένινα μαλλιά της και τοάβηξα γιά τη σκηνή μου. Δέν είνα ποογωοήσει λίγα βήματα, όταν ξαφνικά άκουσα μιά σπαραχτική κραυγή. Είδα τότε τη μικρή μου Φατμέ να σφίγνη τα χέρια της στο στήθος της και να κυττάζη έντρομη μιά ζαίνα που στοιφονύριζε ύπουλα πίσω απ' το βουνό!

— Τον αγαπάς το Νουρεντίν μικρούλα μου Φατμέ;

— Ναί. Μού κάνει ένα σωρό δώρα. Προηθές μού στειλε πέντε τομάρια από πάνθηρες, που τους σκότωσε ο ίδιος στο κυνήγι. Αύριο θα παντρευτούμε και θα φύγουμε από δώ. Θα πάμε σ' άλλη περιοχή. Πάντα όμως θα σάς θυμάμαι, κύριέ μου. Είσαστε τόσο καλός, τόσο ευγενικός μαζί μου.

Θησαυρός

— Λυπᾶμαι πολύ, κυρίες μου, αλλά μία από τις δυό σας πρέπει νά ὑποχωρήση...

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ